

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

KENNEDY RYAN

UZAK ihtimal

*“Kalp fısıltılarla konuşurdu ama bazen onu
dinlediğimizde her şey için çok geç olurdu.”*

Ünlü bir basketbolcunun sevgilisi olmanın
nasıl bir şey olduğunu bildiğinizi mi sanıyorsunuz?

Fikriniz bile yok.

Peri masalım ters yüz olmuş bir hikâyeye dönüşmüştü.

Mutlu son falan yoktu.

Prensi öpmüştüm... fakat o bir sahtekâr çıkmıştı.

Aşkına inanmıştım.

Ona kanacak kadar aptaldım. Aşk, sadece
göz boyayan bir yalandı; tıpkı altın sanılan ama
değersiz çıkan o taşlar gibi...

Şimdi oyuna yeni biri dahil oldu: August West.

NBA'in en parlak yıldızlarından biriydi.

Çekici ama yasak.

O beni istiyordu, ben de onu. Gelgelelim
geçmişim —o sahtekâr prens— hâlâ peşimi bırakmıyordu.

KENNEDY RYAN

UZAK
iktimal

Özgün Adı: Long Shot
Çeviren: Damla Tınas

Genel Yayın Yönetmeni: Sude İlter Kahramanoğlu
Editör: Fulya Yıldız
Redaksiyon: Yasemin Ak
Kapak Tasarım: Serdar Gökmen
Sayfa Tasarım: Ren Kitap

Basım Tarihi : Ağustos 2025
ISBN: 978-625-5915-50-4
Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2025 Ren Kitap
© Copyright 2018 Long Shot by Kennedy Ryan

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8 Kat: 2 D: 8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:
Gri Basım Sanayi. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. No: 83/1
Güven İş Merkezi A Blok İç Kapı No: 67
Topkapı Zeytinburnu-İstanbul
info@gribasim.com.tr Tel: 0212 544 25 41
Sertifika No: 44488

www.renkitap.com

K E N N E D Y R Y A N

UZAK *ihtimal*

Çeviren: Damla Tinas

*Düzenleme
Ny.ozlem*

YAZARIN NOTU

Bu kitabı iki yıl önce, yolculuğunu anlamlandıramadığım, genç, öfke duyduğum genç bir kadın adına yazdım. Söyleyecek bir şeyim olduğunda yazmaya başvuruyordum fakat bunu yargılayıcı ve varsayımsal bir yerden söyleyemeyeceğimi biliyordum. Bu sebeple aynı yolda yürüyen kadınlarla konuşmaya başladım. Birçok görüşme, çok fazla araştırma ve biraz ruh arayışından sonra, umarım onları daha iyi anlıyorumdur. Umarım bu hikâyeyi, konuştuğum kişilerin cömertliği ve kırılganlığı olmadan mümkün olamayacak bir zarafet ve şefkatle yazmışımdır.

Bununla birlikte, bu hikâyenin bazı okuyucular için hassas olabilecek yönleri vardır.

**Her kadının adına hikâyesini anlatmak için küllerinden doğan
Natali'ye ve Paula'ya ithafen...**

İLK YARI

“Kalp fısıltılarla konuşur.”

- Corinne Bailey Rae

ÖNSÖZ

Tüm kapaklar açılıp baraj setleri yıkıldığında ben de oradaydım.

Korkunç akışkan bir canavar tüm dizginlerini aşır New Orleans'ı sular altında bıraktığında kendi bölgemde güvende olsam da ben de herkes gibi o şehirde yaşıyordum.

Sonrasında, o korkunç fırtınanın son sürat ilerlerken ardında bıraktığı yıkımı gördüm. Çılgın bir ruh hâliyle eşyalarımızı topladık, daha yüksek bir yere gitmek için evimizden kaçtık. Ailem hayatta kalmak için oradan ayrıldı.

Uzun süre arkada kalanlar vardı. Kaçmaları gerekirken orada kalmayı seçmişlerdi.

Kalmış olmanın pişmanlığını yaşayacak kadar uzun yaşayamadılar.

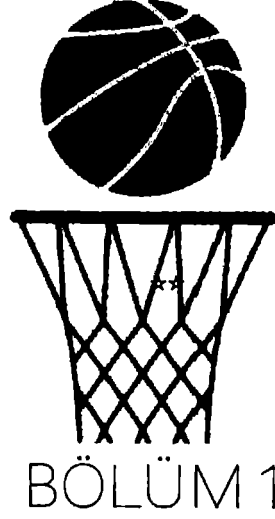
Şimdi ben de aynı hatayı yapıyordum. Kaçmam gerekmesine rağmen kalmayı seçiyordum.

Bu canavarın tüm dizginlerini kaybettiği ana tanık oluyordum. Öfkesi, hiddeti sudan örülmüş bir duvar gibi üzerime gelirken şiddetli bir rüzgâr gibi esmeye devam ediyordu.

Savruluyordum. Ben de onun ardında bıraktığı yıkımdım.

Dünya gittikçe kararıyorken yıldızları görüyordum. Bir parıltı. Neden uzun zaman önce bu ışığın farkına varmadım diye düşündüm. Tıpkı o geride kalanlar gibi hava karardıkça ve karanlık çöktükçe hayatta kalmayı umuyordum.

Korkarım ki ben de onlar gibi pişman olma fırsatına erişmeden hayattan kayıp gidecektim.

AUGUST

YARIN babamın doğum günüydü.

Ya da yaşasaydı öyle olacaktı. On beş yıl önce, ben tam altı yaşındayken ölmüştü. Ancak hayatımın en önemli anlarında, onun yanımda olduğunu hissedebiliyordum. Hayatımın en büyük gecesinin arifesinde, bir yerlerden beni görebildiğini ve beni izlerken göğsünü gururla kavradığını umuyordum.

Yarın benim için büyük bir gündü. Hayatımın en önemli maçına çıkacaktım. Her ne olursa olsun yarın maçı olan biri gibi davranıp kıcımı otel odamda güvenle saklamalıydım. Ancak şu an dışarıda bir barda vakit öldürmekle meşguldüm. Ağzımı bir avuç bar cereziyle doldurup zencefilli gazozumu yudumladım. Yanımdaki masanın sakinleri çoktan bir tur daha bira sipariş etmişlerdi. Ah Tanrım, maç öncesi gerginliği alması için sert bir şeyler içsem harika hissettirebilirdi ama bir kuralım vardı: Asla maç öncesi içmezdim. Üstelik yarınki maç sıradan bir maç değildi.

Saatime baktım. On beş dakika geç mi kalmıştı? Bu Koç Kirby olamazdı çünkü o tanıdığım en dakik adamdı. Tam onu aramayı

düşündüğüm sırada ekranımda yanan ismini gördüm. Masanın üzerinde duran fındık kâsesini kenara iterken içimdeki bir şeylerin ters gittiğine dair uyanan duygularımı görmezden geldim.

“Selam, koç.”

“West, selam.” Sesinden bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyordum. Sakin kalabilmek için verdiği zoraki çaba sesinden belli oluyordu. “West, geç kaldım biliyorum. Üzgünüm.”

“Hayır, koç. Sorun değil. Her şey yolunda mı?”

“Ben, şey, Delores.” Karısının adını söylerken sesi çatallanmıştı. Koçun aşk hayatı düşünüldüğünde basketbol onun ikinci aşkıydı. St. Joseph’s Prep’teki ilk yılımda onunla tanıştığım andan beri Delores’in onun ilk aşkı olduğunu biliyordum.

“O iyi mi?”

“O... şey, biz oteldeydik. Birden göğsünde ağrı hissetti, nefes almakta zorlanıyordu.” Koçun endişeli iç çekişi kulağımda yankılandı.

“Acil servisteyiz. Bütün şu lanet testleri yapıyorlar ve-”

“Hangi hastanedesiniz?” Bunu söylerken hesabı ödemek için çoktan ayağa kalkarak cüzdanımı çıkarmıştım. “Hemen yola çıkıyorum.”

“Bok yola çıkıyorsun, West.” Dört yıl boyunca içimdeki tembelliği söken o ses çelik gibi sertleşmişti. “Yarın gece senin için önemli. Ulusal Şampiyona’da oynayacaksın. Olman gereken son yer bir hastane odası.”

“Koç, peki ya Delores?”

“Bu benim sorumluluğum, West. Bırak da bunu ben halledeyim.”

“Hadi ama. Koç, bırak da yardım edeyi-”

“Seninkiler hâlâ şehre gelmedi mi?” Bu sorunun konuyu kapatmak için sorulduğu çok belliydi.

“Hayır, efendim.” Duraksadım, kızgınlık seviyemi kontrol ettim. “Matt bugün çalışmak zorundaydı. Annemle ikisi yarın uçakla gelecekler.”

“Peki ya üvey kardeşin?”

“Müşterilerinden birinin bir etkinliği olduğu için Almanya’da mahsur kaldı.” Kan bağıımız olmasa da üvey kardeşimle ortak bir noktamız vardı: Spora olan sevgimiz. Ben sporun saha kısmındaydım. O, menajerlik kısmındaydı.

“Yanında olamayacağı için üzgünüm,” dedi koç. “İkinizin ne kadar yakın olduğunu biliyorum.”

“Sorun değil,” dedim. Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışıyordum. “Yalnız değilim. Annemle Matt burada olacak. Elbette bir de sen.”

“Bara gelemediğim için gerçekten üzgünüm. Gerçi büyük maçtan önceki gece dışarı çıkmak istemen beni aşıyor olabilir.”

“Biliyorum, koç. Sorun değil. Sadece buna ihtiyacım vardı...” Neye *ihtiyacım* vardı? Taktik tahtasını noktasından virgülüne kadar ezberlemiştim. O kadar çok film izlemiştim ki zavallı gözlerim artık kaymaya başlamıştı.

Bu gece içim huzursuzlukla doluydu. Ailemle yıllarca yaptığımız fedakârlığın beni getirdiği nokta, bu noktaydı. Eh, bir de hattın diğer ucundaki adam olmasaydı bunu asla başaramazdım. Son sekiz yılıma bakarsak koçun üzerimde emeği çok fazlaydı, liseden mezun olup üniversiteye gittikten sonra bile bana çok yatırım yapmıştı. Yetenek avcılarıyla ve analistler profesyonelliğe bir yıl erken başlamam için ısrar ettiği zaman, beni kalmaya, okulu bitirip diplomamı almaya ikna eden koçtu. Seçmelere katılmadan önce temelimi sağlamlaştırmam ve olgunlaşmam gerektiğini düşünmüştü. Ancak bu gece hiç durmadan düşünmeye devam

ettiğim adam o değildi. Geniş omuzlarıyla, büyük elleriyle, uzun ve zayıf vücuduyla, oyuna olan sevgisini, DNA'sını bana aktaran adamdı.

Babam.

Bu duygularımı kiminle paylaşmam gerektiğinden emin olamasam da kiminle paylaşmamam gerektiğini biliyordum. Barlarda serserilik yapan, kız avına çıkmış takım arkadaşlarımla paylaşmam mümkün değildi. Büyük maç öncesi ancak bu kadar gürültülü olunabilirdi. Bu gece katlanabileceğim bir şey değildi.

“Kafandaki şeyleri halletmene yardımcı olacak şeyi al ve oradan çık,” dedi koç. Bunu duyar duymaz düşüncelerimden sıyrılıp bulunduğum ana geri döndüm. “Sana kışım kaldırıp oteline geri dönmen gibi güzel bir tavsiyede bulunacağım. Mannard, Ulusal Şampiyona’dan önce sokağa çıkma yasağını ihlal ettiğin için seni yedek kulübesine atacak. Kendini vazgeçilmez zannetme.”

“Evet, efendim. Biliyorum.”

Koçun hiçbir şeye karışmayan liderliğiyle sevgili üvey babamın askerî geçmişi sayesinde, beyefendi, hanımefendi gibi kelimeler ağzımdan doğal bir şekilde çıkıyordu. Her ikisinin rejiminde de saygıyla disiplin, tartışmasız vardı.

“Gitmem gerek,” dedi koç. “Doktor geliyor.”

“Beni haberdar et.”

“Tamam, haber veririm.” Söyleyeceklerine devam etmeden önce birden duraksadı. “Eğer herhangi bir aksilik çıkmazsa yarınki maçta yanında olacağım. Yalnızca Delores’in iyi olduğundan emin olmam gerek. Maçı kaçıırırsam tek sebebinin bu olduğunu bilmelisin. Seninle gurur duyduğumu sakın unutma, West.”

“Biliyorum, koç. Çok teşekkür ederim.” Duyguların yoğunluğu boğazımı yakıp kavururken kendimi tutmaya çalışıyordum.

Babamın doğum günü, yarınki maçın bu kadar önemli olması, şimdi de Delores'in hastanede olması... Her şey aynı anda üstüme üstüme gelirken hislerimin altında eziliyor, sendeliyordum. Kendimi toparladım, nefesimi dışarı salıp tekrar konuşmaya başladığımda bu yoğun duyguların sesime yansıyor yansımadığından emin değildim. Koçun yarına hazır olmadığımı fark edip endişelenmesini istemiyordum. Yeterince endişeli olduğunu biliyordum. "Elinden geleni yap, koç. Delores her şeyden önce gelir."

"Umarım yarın görüşürüz," diye devam etti sertçe. "Geceyi çok geç bitirme, West."

"Evet, efendim. Bende öyle yapmayı düşünüyorum. Bir gelişme olursa beni ara."

Garsonu bulma ya da hesabı isteme zahmetine giremeyecektim. Onun yerine masaya bir yirmilik bırakıp çıkacaktım. Bir yirmilik içtiğim ılık zencefilli gazozumu karşılamaya yeter de artardı.

Sokağa çıkma yasağım başlamadan önce öldürebileceğim birkaç saatim daha vardı ancak koç gerginliğini yatıştırmak için gelemediğine göre yapacak bir şey yoktu. Takım arkadaşlarıma görünmeden otele girmem gerekiyordu.

Neredeyse kapıya varmıştım ki barın diğer tarafından, durmama sebep olan bir ses duydum.

Boğuk ama öfkeli bir ses, "Saçmalık bu!" diye gürledi. "Bunun boktan bir karar olduğunu benden daha iyi biliyorsun."

Eşiğin hemen gerisinde durup bir denizci gibi küfreden kadını görebilmek için eğildim. Zayıf kıvrımları, sıkı vücudunu tamamlıyordu. Dar tişörtünün altından belli olan ince beliyle kot pantolonunun içini dolduran kalçaları vardı. Hızlıca ayağa kalkarak öne doğru eğildi. Öfkeyle gerilmiş ellerini barın üzerinde yumruk yaparken, gözlerini karşısında duran düz ekrana dikmişti.

Boyu bir yetmiş olmalıydı. Benim boyumdaki adamlar genelde minyon kadınlardan hoşlansa da ben uzun boyu tercih ediyordum. Gece yarısı kadar koyu, sık saçları, çılgın bir macerayı andırıyordu. Saçlarının tutamları yüzünün etrafında her yöne doğru vahşi ve yabani bir şekilde salınmış hâlde omuzlarına doğru süzülüyordu. Kızgın görünüyordu. Geniş, dolgun ağzı gergin; çenesinin zarif çizgisi kasılmıştı.

Güzel yüzüyle birleşen öfkesi dikkatimi çekmişti. Bu gece kimseyi yatağa atma niyetim yoktu ancak bütün gün boyunca içinde çırpındığım bu gerginliği üzerimden atmak iyi gelebilirdi. Dürüst olmak gerekirse nefesimin daralmasına sebep olan bu yük, birkaç haftadır beni ezmeye devam ediyordu. Babam öldüğünden bu yana beynimde kol gezen melankolik düşüncelerden, neleri kaçırdığımıza dair düşüncelerden ya da kaybettiğimiz onca şeyin düşüncesinden kurtulmak istiyordum.

Onu öfkeyle ateşlenmiş bir şekilde televizyona bakıp hakemlere küfrederken görmek, altında ezildiğim yükün bir kısmını hafifletiyordu. Farkında bile olmadan NCAA şampiyonlar ligine ulaştığımızdan beri etrafımı saran o duvarı delip geçen şeye doğru yürümeye başladım.

“Göt herif.” Kotla sarılmış dolgun kalçalarını taburesine koyarken mırıldandı. “Buna bariz bir şekilde faul diyemezsin, imkânsız.”

Bir şekilde ona doğru çekilmiştim. Yaklaşarak yanındaki boş tabureye oturdum ve televizyonda dönen pozisyon tekrarına baktım. “Aslına bakarsanız, bu bariz bir faul,” dedim. Aramızda duran fındık kâsesinden bir avuç fındık aldım.

“Ya bu kararı veren hakem kadar kör ve aptalsın...” gözlerini ekrandan ayırmıyordu. “Ya da beni tavlamaaya çalışıyorsun. İki durumda da hiç etkilenmedim.”

Elimdeki bir avuç fındığı ağzıma götürürken donakaldım. Üniversitede yılın oyuncusu seçilme şansım vardı, dört yıldır kampüsün büyük ve popüler adamıyım. Onuncu sınıfta ESPN'in Haftanın Oyunu programına katılmışım. Ortaokuldan beri hiçbir kız beni reddetmemiştir. Elbette, şimdi de ona meydan okutmaktan pes etmeyecektim.

“Sadece sohbet etmek istemiştin.” Omuz silktim ve bacaklarımı sallayarak yüzüne baktım. “Yine de arabamla size gideceğiniz yere kadar eşlik etmemi isterseniz buna asla hayır demem.”

Sonunda bana bakmaya tenezzül etti. Kalp şeklindeki dikkat çekici yüzünde sertlikle narinlik tezat oluşturunuyordu. Belirgin elmacık kemikleri, minik burnunu kesen koyu kaşlarıyla ela gözleri vardı. *Ela* kelimesi yeşil, kahverengi ve altının tüm tonlarının ahenkle dans ettiği o gözleri tanımlamak için çok düz bir kelime olarak kalabilirdi. Daha önce hiç böyle gözler görmemiştin.

Bu gözler. Aynı anda birkaç renkle aynı anda pek çok şeyi çağırıyordu. Acaba bu gözlerin arkasındaki kız da aynı anda pek çok şey miydi?

“Yarınki büyük maçtan önce seni yormak istemem.” Dudaklarının kenarı kıvrıldı. Bana bir gülümseme vermemek için elinden geleni yapıyordu.

Bu söylediği duraksamama sebep oldu. Kim olduğumu biliyordu. Bu genellikle böyle durumlarda benim lehime olur, haneme artı puan kazandırırdı ancak onun sıradan bir fan gibi maç hayranı olmadığı apaçık ortadaydı.

“Hayran mısın?”

Kaşlarını çatarak tepki vermesi beni şaşırtmadı. Dikkatini yeniden düz ekrana vermeden önce gözlerini devirdi. Barmen elinde bir şişe likörle yaklaştı.

“Ne alırsınız?” Bir şişe *Grey Goose*’u barın üzerine koyarken benimle beni görmezden gelen kadın arasında şüpheli bakışları mekik dokudu.

“Bir zencefilli gazoz alabilir miyim, lütfen?”

Barmen sırtırken barın üzerinde duran *Goose*’u zencefilli gazozla değiştirdi. Bardağımı gazlı içeceklerle doldurarak başını eğdi ve alnıma kadar çekilmiş şapkamın siperliğinin altından bana baktı.

“August West?” dedi gülümseyerek.

Başımı onaylarcasına salladım ancak parmağımı susması için dudaklarıma götürdüm, böylece kimsenin dikkatini çekmeyerek huzurla flört edebilecektim. İmza dağıtmak, fotoğraf çekinmek ve iyi dilek yağmuruna tutulmak istemiyordum. Henüz NBA’de oynamaya başlamamış olmama rağmen *Sweet Sixteen*’e katıldığımdan bu yana medyanın ilgi odağıydım. O programa katılmam şöhretimi yaydığı için tanınmayan biri olmak gittikçe zor hâle gelmişti.

“Anlıyorum,” dedi. Anladığını belli eden bir şekilde başını sallasa da sesi sinsi bir fısıltıya dönüşmüştü. “Çılgın kalabalıktan kaçırıyorsun, ha?”

“Onun gibi bir şey diyelim,” dedim, bakışlarını ekrandan ayırmayan ‘*süper fan girl*’e’ bakarak. “Hanımefendi ne içiyor?” diye sordum.

“Kendisinin ödeyebileceği bir bira.” Bana bardağın kenarına değen dudaklarıyla yarım bir gülümseme fırlatarak bardağından bir yudum aldı.

“Ah.” Barmenin mesleki deformasyonu olduğunu düşündüğüm bira göbeği, kıkırtısıyla senkronize bir şekilde sallanıyordu. Diğer müşterilerin siparişini almak için onlara doğru yönelirken beni teselli eden bir bakış fırlattı.

“Buraya sık sık gelir misin?” diye sordum. Kahretsin, dudak larımdan bu kadar klişe bir soru nasıl dökülürdü? Kendime inanamayarak zencefilli gazozumdan bir yudum aldım.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa o da bu soruyu duyduğuna inanmamıştı.

“Yoksa şimdi de bana benim gibi güzel bir kızın buralarda ne işi olduğunu mu soracaksın?” dedi.

Gözlerindeki mizah, bakışlarının yakıcılığının birazını ortadan kaldırıyordu.

“Taktiklerimi zayıf mı buluyorsun?”

Ters ters bakarken kaşlarını kaldırabildiği kadar yukarı kaldırdı. “Saha içindeki taktiklerini mi yoksa saha dışındakileri mi? Hangisini soruyorsun?”

“Ah.” Yüzümü buruşturup onu incelemek için başımı eğdim. “Ben de senin sokağa çıkma yasağına kadar bana eşlik edecek, tatlı bir dikkat dağıtıcı olduğunu düşünmüştüm.”

“Ben kimsenin dikkat dağıtıcısı değilim,” dedi. Sesi meydan okur gibi çıkıyordu. “Hele ki senin gibi testosteron salgılayan bir oyuncu için.”

“Ah, şu önyargılar ve varsayımlar.” Alaycı bir hayal kırıklığıyla başımı iki yana salladım. “Anlaşılan kimse sana bir kitabı kapağına göre yargılamaman gerektiğini öğretmemiş. Muhtemelen bunu bilemezsin—”

“August West, 1.90’a yakın boylarda, Piermont Koleji’nde oyun kurucu, yay gerisinde bitirici, alışılmışın dışında bir basketbol IQ’su var. Naismith finalisti. Bir metre on santim omuz genişliği ve kırk santim dik duruş.” Keskin gözleriyle şapkamın ucundan ayağımdaki Nike’lara kadar süzdü, sonra ekrana geri döndü.

“Kabul etmeliyim ki sıçrayışların Jordan vari ancak D’ye biraz çalışman gerek.” Kıvrımlı dudaklarının arasından bir kahkaha süzüldü. “Demek istediğim hiçbir varsayım değildi.”

Bu söylediğine glmek zorundaydım çünkü Koç Mannard tüm sezon boyunca, daha doğrusu son dört yıldır, savunmamı geliştirmem için bana sürekli telkinlerde bulunurdu. lklerim dikkat çekici derecede iyi olsa da Koç Mannard her açıdan iyi olmamı istiyordu. *Görünüşe göre o da öyle dşniyordu.*

“Bunu her zaman duyuyorum.” Sırtımı bara dönüp dirseklerimi barın kenarına dayadım. Onu yeni bir açıdan incelemeye karar verdim. “Basketbol hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?”

“Ne yani, bir kız olmam yalnızca ponpon kız gösterilerini izleyebileceğim anlamına mı geliyor?” Bakışları tamamen öfke doluydu.

“Ah.... Sanırım turnuvaları kastediyorsun, onlara ponpon kız gösterileri değil, turnuva denir. Bu benim bile bildiğim bir şey.”

“Bak sen şuna.” Sözlerindeki derin alaycılık hissedilmeyecek gibi değildi. “Sen kızsals konulara hkimsin, ben de erkeksel konulara. Yoksa bugün zıtlıklar gününde falan mıyız?”

Az önce beni ne kadar etkilediğini umursamadan dikkatini yeniden maça verdi. Biz erkekler boş boş konuşmaya bayılırdık. Hele ki konu sporsa. Hem spordan konuşan hem de sizinle samalayabilen bir kadın mı? Lanet olsun, bu parlayan bir tek boynuzlu atın varlığı kadar imkânsızdı. Ağzımın payını veriyordu. Daha fazlasını da verebilirdi. Onda bir şeyler görmüştüm. Aslında gördüğüm şey daha çok zgvendi. Ben ise daha fazlasını görmek istiyordum.

Çoğu kız yalnızca karşı tarafın isteklerini yansıtırdı. Seni ölçüp biçer, nelerden hoşlandığını tespit eder, bu doğrultuda davranarak bir basketbolcuyu kolayca elde ederdi. Ancak bu kızın

kendi görüşleri vardı, onları inatla savunurken benim beğenip beğenmemi umursamıyordu.

Bu hoşuma gitmişti.

“Madem benim hakkımda bu kadar çok şey biliyorsun,” dedim. “Durumu eşitlemek adına bende senin hakkında bir şeyler öğrenmeliyim.”

Bakışlarını sadece bir milim kadar bana çevirdi, gözlerini maçtan ayırırsa ölecekmiş gibiydi. Buz gibi bakışları ısınıyor, sert yüz hatları biraz da olsa yumuşuyordu. “Ne bilmek istiyorsun?”

“İsmi bilmek başlangıç için iyi bir adım olur diye düşünüyorum.”

Dudaklarına bir gülümseme yayılmaya başladı. “Ailem bana Gumbo der.”

“Gumbo mu?” Zencefilli gazozum neredeyse boğazıma kaçacaktı. “Büyük kulakların olduğu için mi?”

Ona dokunma riskini göze alıp yüzünü gölgeleyen bir parça yabani bukleyi geri doğru ittim. Kulağının kıvrımı düzdü, kırılğan ve koyu renk saç telleri boynunun kıvrımına yapışuyordu.

“Dumbo demedim.” Gülüyordu. Saç tutamı elimden kaysın diye yana çekildi. “Gumbo, hani şu çorba olan.”

“Bunu biliyordum,” dedim. Gerçekten biliyordum ancak bir dokunuş çalacaksam, eli boş dönmemek için yaratıcı olmam gerekiyordu. “Peki neden Gumbo?”

Tereddüt etti, bir an için düşündüğüm gibi savunmasını kıramadığımı düşündüm. Sonunda “her neyse” dercesine omuz silkerek devam etti.

“Konuşurken aksanımı fark etmemiş olabilirsin. Oradan ayrılalı yıllar oldu ama ben aslında New Orleansliyim.”

Şimdi bunu söylediği sırada sesinde şehri anımsatan esintileri hissedebilmişim. Müzik ve mistik dokunuşla harmanlanmış sesli harflerin uzadığı ağır ezgili bir konuşmaydı.

“Ailem *Katrina*’dan sonra Atlanta’ya taşınmak zorunda kaldı.” Doğal bir şekilde gülümsüyormuş gibi bir edayla ciğerlerindeki havayı boşalttı. “Ama ben tam bir NOLAlıyım. İyi bir Kreol soyundan geliyorum. Kreol soyundan olmak yeterince karmaşık değilmiş gibi, bir de babam Alman ve aynı zamanda İrlandalı.”

Güzelliğindeki belirsiz cazibenin sebebi demek buydu. Onda anlaşılması zor, tanımlanamaz bir şeyler vardı. Geniş, dolgun dudaklar, bakır ten ve çarpıcı kemik yapısı vardı. Bütün etnik özelliklerin bir araya gelip onunki gibi bir yüz oluşturacağını asla tahmin etmezdim. Onun gibi birini daha önce görmemiştim. Yüzü kısa sürede unutulacak türden bir yüz değildi kesinlikle. Kim bilir belki de bundan sonra asla unutamayacaktım.

İçkisinden bir yudum aldı. “Parlak bir nehrin yalnızca bataklık kısmında bulabileceğin bir karışımın sanırım,” diyerek devam etti. “Sevgili kuzenimin dediğine göre ben...”

“*Bamyasın*,” diye lafa girdim. İkimiz de gülümsedik, gülüşüyle senkronize bir şekilde başını sallıyordu. “Demek sen de benim gibi pek çok etnik kökenin harmanlanmasıyla oluşan bir melezsın.”

“Hayır, aslında öyle bir şey söylemeyecektim.” Bakışları yüzümde ve saçlarımda geziniyordu. Benim bakışlarım da tıpkı onunkiler kadar belirsiz bir şaşkınlık doluydu. “Ama şimdi sen söylediğine göre sanırım...”

“İzin ver sana bir şey göstereyim.” Telefonumu çıkarıp birkaç yıl önce ailemle yapmış olduğum kamp fotoğraflarına denk gelene kadar ilerledim. “İşte.”

Telefonu eline aldı. Gülümsemesi, fotoğrafın köşelerinde bakışlarını gezdirirken giderek solmaya başladı. Orada ne gördüğünü

biliyordum. Annem kameraya gülümsüyor, onun kumral saçları kış güneşinde ahenkle dans ederken solgun yüzünün etrafında ateşli bir hâle oluşturunuyordu. Üvey babamla üvey kardeşim uzun boylarıyla annemin omzunun üzerinden kadrāja girmişlerdi.

Bir de ben vardım.

O zamanlar kafası karışmış vahşi, inatçı, koyu renk saçlarımı bir düzene sokabilmek için yeni kestirmiştim. Yıllanmış koyu bal renginde tenimle ve arduaz taşı grisi gözlerimle istesem de ailenin bir parçası gibi görünmeyi beceremezdim.

“Fotoğraftaki insanların hiçbirisi bir diğerine benzemiyor.” Bardağımın kenarını dudaklarıma dayarken bir gülümseme fırlatarak zencefilli gazozumdan bir yudum aldım. “Bu demek oluyor ki sanırım ben de *Bamya’yım*.”

Telefonumda gördüğü fotoğrafa gülümseyerek gözlerime döndü ancak yüzündeki mizah ifadesi yavaşça siliniyordu. Bana dönüp baktığı zaman bakışlarında merak bulutları belirmişti. Bir şey söylemek istiyor ama bir türlü doğru kelimeleri bulamıyormuş gibiydi.

“Ne?” diye sordum sonunda.

“Ne demek ne?”

“Söylemek istediğin bir şey varmış gibi görünüyorsun.”

Birden yüzü ifadesizleşti. Bana söyleyeceği şeyi söylemekten vazgeçtiğini düşmesem de birkaç saniye sonra başını kaldırdığında dudaklarına bir gülümseme yerleştirmişti.

“Hiç kendini bir yere ait hissetmediğin oldu mu?” Sözleri o kadar yumuşaktı ki bardaki şamatayla yarışırdı. Söylediklerini duymak için başlarımız neredeyse birbirine değene kadar eğildim. “Yani bir yapbozda hiçbir yere ait olmayan, yanlışlıkla araya karışmış bir parça gibi hissetmeyi kastediyorum.”

Onun bu sorusu adeta hiç kimsenin fark etmediği ancak sıklıkla içimin derinlerinde yankılanan bir duygunun kelimelere dökülmüş hâli gibiydi. Annemin yeni ailesi geldiğinden bu yana, yerimden edilmişim de sanki bu ailede bana yer yokmuş gibi hissediyordum. Afro-Amerikan babama çok benzemediğim gibi ailenin geri kalanına benzediğim de pek söylenemezdi. Çoğu çocuk öyle ya da böyle, bir şekilde ailesine benzerdi. Bu durum benim bazı zamanlar yapayalnız hissetmeme sebep oluyordu. İşte bu yüzden, ben de öyle hissettiğim zamanlarda gerçekten benim olan şeye, basketbola, topa ve potaya daha sıkı sarılırdım.

“Sanırım ne demek istediğini anlıyorum.” Konuşmaya devam etmek için boğazımı temizledim. “Babam ben küçükken öldü, annem de onun ölümünden kısa bir süre sonra tekrar evlendi. Sadece uyum sağlamak istiyordum. Eh, diğerlerinden farklı olduğum için epey zamanımı aldı.”

“Bunu anlıyorum,” dedi.

Omuz silktim, dudağımın bir kenarı hafifçe kıvrıldı.

“Basketbol sayesinde uyum sağlamaya odaklanmaktan çok, ön planda olmaya odaklanmayı öğrendim.” Bardağımı avuçlarımla arasında yuvarlıyordum. “Ancak o zamanlarda bile... bilmiyorum, yerinden edilmiş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.”

“Ben de öyle. Tenim mahallemdeki diğer insanların teninden daha açıktı. Saçlarım farklıydı.” Başını salladı, bu hareket şampuanının narenciye ve tatlımsı kokusunu havayla buluşturdu. “Orada bulunan çoğu kız benim onlardan daha önde olduğumu düşünürdü. Ancak bunu düşünürken bilmedikleri bir şey vardı. Herkes gibi olmak için her şeyimi verirdim. Uyum sağlamanın, herkes gibi olmanın ne demek olduğunu bilmesem de bu hissi tatmak, bu hisle dolmak isterdim. Birkaç yıl boyunca yanımda

kuzenim Lo vardı, bunun dışında yalnızca ben ve kendim baş başaydık.”

Bu onun için nasıl bir şeydi? Böylesi bir güzelliğe sahip bir kızın, Dokuzuncu Bölge’de herkesten farklı görülerek yaşaması kim bilir nasıldı? Belki bunu merak etmeme gerek yoktu. Belki de ben bunu zaten ilk elden yaşamıştım.

“Orada biraz yalnızlık var demek, öyle mi?”

“Eh, evet, biraz.” Bardağın etrafında işaret parmağını gezdiriyordu. Kirpikleri anılarıyla acılarını gizlemek istercesine bakışlarını perdelese de bu konuda pek başarılı olamadı. Sesi acılarını bütün açıklığıyla ortaya seriyordu. *O sesi çok iyi tanıyordum.*

“Bazı zamanlar evim kalabalık olsa bile...” duraksadım ve sesimi sadece ikimiz duysun diye alçalttım. “Hava kararana kadar dışarıda basket oynardım.”

Sanki ortamızda bizi birbirimize çeken manyetik bir alan varmış gibi yüzlerimiz tamamen birbirine dönüktü. Sırlarımızı paylaştığımız bu an bizi sarıp sarmalıyor, müstehcen sohbetleri, barın diğer ucunda doğaçlama yapılan karaokeyi, düz ekrandaki oyuna verilen çılgın tepkileri engelliyordu. Ortamda *uyumsuz* olan sadece biz vardık. Tamamen yabancı olan biriyle sadece birkaç dakika geçirmiş ve daha önce hiç hissetmediğim kadar anlaşıldığımı hissetmiştim.

“Zamanla yalnızlığa bir şekilde alışıyorsun.”

“Peki ya annen? Annenle aran nasıl, yakın mısınız?”

“Yakın?” Tek gözünün ucuyla bir bakış atarak başını geriye doğru eğdi. “Pek sayılmaz. Annem benim için çok fedakârlık yapmış olsa da hayat onun için de hiçbir zaman kolay olmadı. O güçlü bir kadın, ne olursa olsun hayatta kalmayı başaran biri, ona

bu yüzden hep saygı duymuşumdur. Ancak her zaman onunla aynı fikirde olmadım. Şöyle bir düşünüyorum da annemin bir işte bir haftadan fazla çalıştığını bile hatırlamıyorum.”

“Peki nasıl geçiminizi sağladınız?”

“Şey, o çok güzel bir kadın.” Utangaç bir edayla bakış atarak sanki onu yargılamamı bekliyormuşçasına kaşlarını kaldırdı. “Her zaman güzel bir kadınla ilgilenmeyi isteyen birkaç erkek olduğundan bahsederdi.”

Bu konuda ona ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Benim annem de güzel bir kadındı ancak onun bu şekilde, yalnızca çıkarları için fiziksel yakınlık kurmasını hayal bile edemiyordum. Annem, babam öldükten sonra öğretmenliğe başlamış, o günden beri de çok çalışmıştı.

“Sen de güzel bir kadınsın,” derken dizini dizimle hafifçe dürttüm. “Bahse girerim kendi ayakların üzerinde durarak kendi kendine bakabilirsin.”

Gözlerinde başlayan gülümseme memnun bir şekilde dudaklarına yayıldı. “Teşekkür ederim.”

Bana hangi iltifatım için teşekkür ettiğini sormama gerek yok diye düşündüm.

“Teyzem annemden iki yaş büyük,” diye devam etti. “Annem bir zamanlar teyzemi bunu yaparken görmüş. Onlar da ihtiyaç duydukları şeyi elde etmek için güzelliklerini kullanmayı annelerinden öğrenmişler.”

İçkisini yudumlamadan hemen önce iç çektikten sonra anlatmaya devam etti. “Teyzem, *Katrina* felaketinden sonra bizimle Atlanta’ya taşındı. Değişen tek şey posta kodu numaraları oldu. O bir şekilde eskiden olduğu kişi olma yolunu bizim yanımızdayken de buldu. Görünüşe göre, güzel kadınlarla ilgilenmek isteyen erkekler her yerdeler.”

“Ailende kuzeninden başka yakın olduğun birileri yok mu?”

“Hayır, sadece Lotus.” Hoşnutsuzluğunu ifade eden bir bakış ifadesini gölgeledi. “O güneyde yaşayan büyük büyükannemle yaşamaya gitti, ben de New Orleans’ta kaldım. Ancak birkaç yıl önce üniversite için Atlanta’ya taşındığında tekrar yakınlaştık.”

Sanki benimle paylaşıırken anıları düşüncelerinin içinde bir film şeridi misali akıyormuş gibi başını sallıyordu. “Benden bu kadar. Peki ya sen? Perry West senin babandı, değil mi?”

“Babamı tanıyor musun?”

“Evet, elbette tanıyorum.” İçkilerimizi yudumlarken anlayış dolu gözleri benimkilerle buluştu. “Babanı o şekilde kaybetmiş olman gerçekten de zor olmalı.”

“Evet, öyle.” Omuz silktim. Böyle kolayca yükselip alçalan omuzlarım durumun ne denli zor olduğu hakkında herhangi bir şey anlatmıyordu. “O harika bir oyuncuydu.”

“Uzun menzilli şutu inanılmaz olan harika bir oyuncuydu.” Acı acı gülümsedi. “Ligde ne kadar kaldı?”

“İkinci sezonun ortasında araba kazası geçirdi.” O zamanlar bir şeyleri idrak edemeyecek kadar küçük olsam da cenazesini hâlâ dün gibi hatırlıyordum. Takım arkadaşlarının hepsi cenazedeydi. Altı yaşındaki bir çocukken onlar gözüme birer gökdelen gibi görünmüşlerdi. “Yarın babamın doğum günü.”

“Gerçekten mi?” Şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ve sen böyle bir günde Uluslararası Şampiyona maçına mı çıkacaksın?”

Kaderin bu muazzam cilvesi karşısında ilk kez gülümseyerek başımı salladım. Annemin babamla evliliği üzerinden uzun zaman geçmişti ancak yüksek ihtimalle babamın doğum gününü o da hatırlayacaktı. Doğrusu onunla bu konu hakkında hiç konuşmamıştık. Sanki benden başka kimse o günü bilmiyormuş gibiydi. Şimdi bir de bu Bamya kız öğrenmişti.

Gözlerini yüzümden ayırmadan “Şey... yarın onun için mi...?” Bütün odağı bendeydi, bu durum da bir şekilde beni ona daha fazla çekiyordu.

“Öyle hissediyorum. Biliyor musun? Bu söyleyeceklerim sana tuhaf gelebilir ama onun beni izlediğini ve ne kadar ilerlediğimi gördüğünü hissediyorum. Tabii eğer gerçekten görebiliyorsa.” Yumuşak bir kahkaha dudaklarımdan savruldu. Benim deli olduğumu düşünürken yüzünün şeklini görebilmek için ona baktım. “Kulağa aptalca geliyor, değil mi?”

“Hayır, kulağa aptalca gelmiyor. Biz öldükten sonra neler oluyor bilmiyorum. Ancak umarım seni görebiliyordur ve yarın çıkacağın maçın sonucu ne olursa olsun umarım seninle gurur duyar.”

“Umarım.” Bana gösterdiği ilginin aynısını ona göstermek için ona biraz daha yaklaştım. “Peki ya senin baban? Bamyacı çorbasının içindeki o İrlandalı ve Alman adamı soruyorum?”

Gülümsese de dudakları gerginlikle gerildi.

“İrlandalı ve Alman, bu kadar. Onun hakkında tüm bildiğim bu.” Sert kahkahası kendi aramızda oluşturduğumuz minik sessizlik havuzunda yankılandı.

“Ah, bir de karısıyla bir çocuğunun olduğunu biliyorum. Annem onun için... nasıl desem... araya reklam olarak giren bir piliç gibiydi. Annemle birlikteyken onun kirasını ödüyormuş, ben doğduktan sonra da taşınmış. Annem de öyle. Beni sormak için hiç gelmemiş. Annem de şimdiye dek onun yokluğuna dair pek bir açıklama yapmadı.”

“Peki ya şimdi? Hâlâ hiçbir haber yok mu?”

“Biz Atlanta’ya taşınırken her şeyi arkamızda, Dokuzuncu Bölge’de bıraktık.” Omuzları umursamaz bir şekilde kalksa da

gerçekten umursamadığına ikna olmamıştım. “Bilmiyorum, belki hâlâ New Orleans’ta yaşıyordur. Belki de setler yıkıldığında ölmüştür. Kim bilir? Benim için çok bir şey ifade etmiyor.”

Bana dönerek bu konuyu burada kapatmak istediğinin sinyali olan bir gülümseme verdi.

“Konu buralara kadar nasıl geldi?” Alaycı bir suçlamayla parmağını bana doğrulttu. “Siz, bayım harika bir dinleyici olduğunuz kadar, bir kızı izlediği maçtan uzaklaştırıp dikkatini dağıtacak kadar sinsî ve bunun bir yolunu kolaylıkla bulacak kadar da ustasınız.”

Gözlerimi ondan ayırıp bakışlarımı maça çevirdim. Onun derin sulardan çıkışını can simidi gibi yakaladım. “Bir Lakers taraftarı mısın?”

“Ah, ölümüne. Kanım mor ve altın rengi akar.” Kollarım barın üzerinde kavuşturdu ve öne doğru eğildi, sonra gözleri tekrar ekrana çevirdi. “Ben büyürken New Orleans’ın bir takımı yoktu.”

“Bu gece hiç şansları yok, ezilecekler.” Onu kızdırmayı umarak ortaya gereksiz bir laf attım. Tabii ki işe yaramıştı. Bu onu yalnızca kızdırmakta kalmamış, takımının son zamanlarda performanslarının yorgunluktan düştüğüne, aslında Lakers takımın efsane olduğuna dair bir nutuk atmasına da sebep olmuşum.

Devre arasıyla ve son iki çeyrekte bol bol sohbet ettik. Kariyerini spor pazarlaması üzerine kurmak istediğini, birkaç yerde staj imkânı olduğunu söylemişti. Anlattığı hikâyelerin çoğu sonunda hırslı moda öğrencisi olan ve onun arkasını kollayan kuzeni Lotus’a çıkıyordu. Sohbetimiz boyunca onun zaten bildiği şeyleri tekrarlamaktan kaçınmıştım. İstatistikler, kâğıt üzerindeki sayılar, spor programlarında dönüp duran hikâyeler, onun da çoktan bildiği şeyler olduğuna emindim. Bunlar yerine

ona annemden, koçtan ve canıma okuyan felsefe dersinden bahsetmeyi tercih etmiştim. Lakers'ın yenilgiye uğradığı süre içinde önemsiz meselelerden, son derece önemli şeylere kadar her şeyden konuşmuştuk.

“Basketbola bu denli ilgi duymanın sebebi ne?” diye sordum. Bunu sorduğum sırada maç dördüncü çeyrek için reklama girmişti.

“Bilmiyorum,” dedi bitmiş birasını incelerken. “Annemin eski sevgililerinden biri vardı, adı Telly'di. Bir süre bizimle yaşadı, ben o sıralarda on yaşlarındaydım.” Bir dirseğini bara yaslarken bana derin bir bakış attı. “Kısa süre bizimle yaşanan iyi adamlardan biriydi. Basketbolu ve Lakers'ı çok severdi.” Elinde tuttuğu buğulu bardakta parmak izlerini bırakırken kıkırdadı. “Maçın olduğu geceler ananaslı pepperoni pizza söyler, yanında kök birası içer, maçı izlerdik.”

“Peki ne oldu?” diye sordum. Üçüncü zencefilli gazozumu yudumluyordum. “Telly'e?”

Başını önce hafifçe salladı. “Anneme göre misafirliği biraz fazla uzamıştı.” Gözlerini ekrana çevirdi, kim bilir belki de bakışlarını kaçırmak istemişti ya da maç gerçekten dikkatini çekmişti çünkü top Lakers'daydı. “Parası daha fazla olan başka biri gelince annem Telly'i onla takas etti.”

“Peki onu hiç gördün mü? Ya da onunla konuştun mu?”

Bu sorunun üzerine gözlerini ekrandan uzaklaştırıp barın üzerini incelemeye koyuldu. “Hayır,” diye cevap verdi kısık ve boğuk bir ses tonuyla. Bir süre sonra başını bardan kaldırıp alaycı bir tavırla bana baktı. “Yine de hâlâ Lakers izlerken pizza yemeye, kök birası içmeye bayılırım,” dedi.

“Bu barın menüsünde pizza yok mu?” dedim bir avuç dolusu fındığı ağzıma atarken mırıldanarak.

“Maçı izlemek için burayı bulmam benim için yeterli, seçici olacak hâlim yok,” dedi. Ardından o güzel gülümsemelerinden birini benimle paylaştı. Ekranı bakıp da skoru görünce gülümsemesi kaybolurken kaşlarını çattı. “Nasıl yani sol sütun için bir tane daha mı? Hadi ama hakem bozuntusu, bütün gece boktan kararlar verdin zaten.”

“Gerçekten hakemin düdükleri boktan yere öttürdüğünü mü düşünüyorsun?” Bir maça bir de yüzüne şüpheli bir bakış fırlattım. “Yani bunun takımın yaşlanması ve son birkaç sezondur sakatlıklarla boğuşmasıyla alakası yok mu?”

“Sakın söyleme!” diyerek tersledi, bakışlarında şakacı bir parıltı vardı. “Belki sonunda sen de Lakers’a gidersin. Bunu hiç düşündün mü?”

“Nereye gideceğimi kim bilebilir? Belirsizliklerle dolu bir adamım.” Gülümseyerek ona doğru döndüm. “Açıkçası ben Stingers’a gitmeyi umuyorum.”

“Baltimore mu?” Yüzü aydınlanmadan önce kaşlarını çattı. “Ah memleketin, ha?”

“Eh, geri dönüş LeBron için Cleveland’dı. Cavs büyüdüğü yerde oynadı.”

“Bu doğru. İyi de neden evine yakın olmak istiyorsun ki? Annene bu kadar düşkün müsün?”

Kahkaham, düz ekranda Lakers’ın mağlubiyeti hakkında konuşan spikerin sesini bastırıp yüksek bir şekilde cınladı.

“Annem oldukça harika bir kadındır ancak bu, evime yakın oynamayı istemem için yeterli değil.” Sebepleri saymak beni tedirgin ediyordu, bu yüzden ona değil elimde tuttuğum zencefilli gazozuma baktım. “Ben yalnızca, benim için bir anlam ifade eden bu şehir için bir şeyler yapmak istiyorum. Erkekler ve Kızlar

Kulübündeydim. Harika öğretmenlerim vardı, özellikle ortaokulda arkadaşlarımdan birçoğunun çileden çıktığı zamanlarda hepsi bana karşı çok iyiydi. Kulüp basketbola ilk âşık olduğum yerdi.”

Öz farkındalığım yüzümü yakıp kavururken omuz silkerek sözlerime devam ettim. “Orası benim için tüm çocukluğum. Hayatımı güzelleştiren ilk yer.”

Sözlerimi bitirdikten sonra sessizliğe doğru kafamı çevirdiğimde yüzünde hafif bir tebessümle ve benimkilerle kolayca buluşan sıcacık bakışlarla karşılaştım.

“Bu harika,” dedi. Benim için oldukça önemli bir meseleyi basitçe kabul etmesi ve büyüterek sorgulamaması beni memnun etmişti. “Pekâlâ söyle bakalım, seçmeler için hazır mısın?”

Konuyu değiştirdiği için minnettardım. Baltimore’a gitme olasılığım çok düşüktü, bu yüzden bundan henüz kimseye bahsedemezdim.

“Hazırım. Ancak her şey çok hızlı gelişti.” Kuru bir kıkırdama boğazımda hırıldadı. “NBA benim için çok uzak bir hayaldi. Ben sekizinci sınıftayken biri gelip bana NBA seçmelerine katılacağımı söyleseydi, benle dalga geçtiğini düşünürdüm. Oysa şimdi buradayım. Bir terslik çıkmazsa bu hayalim gerçek olacak ve umarım...”

Kelimelerim canlılığını yitirirken geriye kalan tek şey özgüvensizliğimdi. Bunun sebebi bir sonraki aşamada oynayacak olmamla ilgili bile değildi. Buna hazır olduğumu biliyordum, endişemin sebebi bu değildi. Endişelendiğim, bu yeni aşamayla birlikte hayatıma girecek olan şeylere hazır olup olmadığımdan emin olmayışımı.

“Hey, harika şeyler başaracaksın.” Zarif parmaklarıyla bardağı kavradığım elimi tuttu. “Harika bir oyuncu olacaksın.”

Parmaklarının elime olan minicik teması bile bana kendimi harika hissettirmeye yetmişti.

Tek bir dokunuş, bütün gün hissettiğim düzensizliği düzene sokuyor, kimseye söyleyemediğim kelimelerin kilidini bir bir kırıyordu.

“Bir basketbolcudan daha fazlası olmak isterdim. Lisansımı kullanmak, bir iş kurmak ve bir aileye sahip olmak istiyordum.” Son isteğim ağzımdan bir itiraf gibi çıkmıştı. “İyi bir koca, iyi bir baba olmak... Birkaç ay sonra içine gireceğim bu dünyanın erkekleri parçalayıp yuttuğunu gördüm. Hayatımız boyunca bir şeyler için çalışır, didiniriz. Basketbola bak; bir sakatlık, yaş, kötü bir transfer, her neyse, bir gecede bunu sona erdirebilir. Eğer oyun önceliklerinizi tüketerek onları elinizden almış, sizi hiç olmak istemediğiniz birine dönüştürmüşse zirvede olmanın ne anlamı var ki?” Bilinçsiz bir şekilde gülümsedim. “Muhtemelen söylediklerim sana-”

“Gerçek olamayacak kadar iyisin,” diye araya girdi. Eli hâlâ elimin üzerinde duruyordu. Sıcaktı. “Senin gibiler, hele ki tam da seçmelerden sadece bir adım geride olanlar, asla böyle şeyler düşünmezler.”

Boşta duran eliyle çenesine dokunduğunda yüzünde bir gülümseme yayıldı. “Sen özel birisin,” dedi dudağını ısırarak. Elini elimden çekti ve bakışları başka bir masaya çevrildi. “Seninle tanıştığıma memnun oldum.”

Ah, kahretsin. Bu sözcükler bir vedanın başlangıcı gibiydi. Bu gerçeküstü, huzurlu dakikaların üzerine kapıyı kapatmaya hazırdı. Bunun olmasına asla izin veremezdim. Böyle bir gecede kurulmuş bu özel bağa ve bu eşsiz kadına veda etmeye hazır değildim. Ne olacaktı? Yarın maça çıkacaktım ve maçtan sonra geleceğim NBA Seçmeleri Piyangosu’nda zıplayan topa bağlı

olacaktı. Belki de sevmediğim bir takımda oynayıp istemediğim bir şehirde yaşayacaktım.

Ancak bu gece tüm kontrol bendeydi. Bir seçim hakkım vardı ve *ben de onu seçiyordum*. Onu tanımayı, ona kur yapmayı, güvenini kazanmayı seçiyordum. İhtiyacım olan tek şey zamandı.

Yine de şu an, sahip olmadığımız tek şey zamandı.

“Gençler, kapatıyorum.” Barmen boş bardaklarımızı toplayıp barı siliyordu. “Elbette eve gitmeniz gerek demiyorum ancak burada oturduğunuz sürenin sonuna geldiniz.”

Etrafıma bakındım, bar bomboştu ve ben bunu fark etmemiştim. Son kalanlar bizlerdik.

“Yarın için bol şanslar, West,” dedi barmen, elinde iki tane hesabı tutuyordu.

“Teşekkürler.” Gülümsedim ve o daha kendi hesabına uzanamadan barmenin elinden iki adisyonu da kapıverdim.

“Ver şunu bana,” dedi adisyonları geri almaya çalışırken. Onları havaya kaldırdım, artık ulaşamayacağı bir yerdeydi.

Sendeleyle sendeleyle bana yaklaştığında yumuşak göğüslerini bedenimde hissettim. Kollarımı tüm duyularıma hitap eden kıvrımlarına dolama dürtüsü bedenime yayılıyordu. Dikkati hâlâ elimdeki adisyonlardayken boşta olan elimi yavaşça sırtından aşağıya doğru kaydırdım. Vücudunu sarmalayan pamuklu bluzunun altındaki şeklini el yordamıyla yokladım. Belindeki kıvrımı avuçladım, sıcaklığı ve mis gibi kokusunu hissetmek için onu kendime biraz daha yaklaştırdım.

Gözleri gözlerimdeyken onları kırıştırdı. Göz bebekleri giderek büyürken bakışları kararıyordu. Gözleri sanki yeşil bir ormanın içindeki altın gölün üzerine çöken gecede tüm renklerini kaybetmiş gibiydi. Arzu gözlerinin bebeğini büyütmüş, irislerine yıldızlar

serpiştirmişti. Aramızda geçen rahat sohbetimiz esnasında yüzeyin altından akıp giden bu elektriği şimdiye kadar fark edememiştik. Ta ki ben onu bir kâğıt parçasıyla kendime çekene kadar.

“Lütfen, içkileri ısmarlamama müsaade et.” Şimdiye kadar hiçbir kadını onu istediğim gibi istememiştim. Zihnimi yokladım, hayır, kimseyi bu denli istememiştim. İçimde kabaran arzunun sebebi yalnızca ellerimi siyah saçlarında gezdirmek, kıvrımlı dudaklarının tadına bakmak ve teninde kaybolmak değildi. Onun kimseye sunmadığı anılarından ve sırlarından daha fazlasını istiyordum.

Kirpiklerini aşağıya indirerek bakışlarını benden kaçırdı ancak vücudu tepkilerini gizleyemiyordu. Yumuşak, sıcak bedeni, vücudumdaki sert ve boyun eğmez yerlerin dokunuşunu arıyor gibiydi. Nefesi dudaklarının arasından kesik hırıltılar şeklinde çıkıyordu.

“Tamam, peki,” dedi. İkimiz de birbirimize dokunmayana kadar uzaklaşıp sözlerine devam etmeden önce sesinin boğukluğunu bir nebze olsun giderdi. “Ben, şey.... Teşekkür ederim.”

Barın kapısına doğru yürürken ikimizin de ağzını bıçak açmıyordu. Birden kendimi, onun benimkinden daha küçük olan adımlarına ayak uydururken buldum. Gözlerimizin ucuyla birbirimize kaçamak bakışlar atarken, aramızdaki sessizlikte pek çok olasılığın dans ettiğini hissediyordum. Dışarı çıkıp şehrin hareketli sokaklarına karıştığımızda dükkân tentelerinin altında sıkışık bir şekilde yürüyorduk. Barda kalabalığın arasmda otururken sohbet etmek daha zahmetsiz olmuştu. Daha önce kimseye anlatmadığım itiraflar ağzımdan su gibi akıp gitmişti. Ancak şimdi sadece biz vardık ve ben ne söyleyip onu yanımda tutacağımı bilmiyordum. Bir şekilde barda ettiğimiz sohbet bana bugünün henüz bitmediğini söylüyordu.

Adam Sandler'ın kadınlara yönelik olan filmi *Spanglish* 'te bir sahne vardı. O ve çocuklarının dadısı, adamın restoranında akşam yemeklerini paylaşmışlardı. Geçirdikleri yalnızca birkaç saat ve bu sürede yedikleri sadece bir yemektir. Dadının kızı olan anlatıcı, o akşamki yemekten şöyle bahsetmişti. "Annem sık sık o akşam yediği yemekte ettiği sohbetten *hayatımın sohbeti* olarak bahseder." Bunu duyduğum zaman gözlerimi devirip 'ne sohbetti ama' dediğimden emindim. Ancak şimdi onunla bir vedanın kıyısında duruyor ve yalnızca '*hayatımın sohbetiydi*' diye düşünüyordum.

Ona baktım. Sokak lambası ve ay ışığı barın loş ışığında saklanan özelliklerini ortaya çıkarıyordu. Siyah olduğunu düşündüğüm saçlarının aralarında kehribar rengi yansımalar vardı. Bakışları yeri incelerken uzun kirpikleri yanaklarını gölgeliyordu. İkimiz de zihnimizin sokaklarında konuşacak bir şeyler arıyorduk. Sohbet ederken bütün kelimeleri tüketmişiz de başka söylenecek bir şey kalmamış gibiydi. En azından benim için kalmamıştı. Şu an sahip olduğum tek şey onu hissetme isteğimdi. Hayır, hayır bu bir istek değildi. Düpedüz bir *ihtiyaçtı*. Ona dokunmaya, onu öpmeye, kısacası bu karşılaşmanın gerçekten yaşandığına dair bana güvence verecek fiziksel bir dokunuşa ihtiyacım vardı. Bunun bir son olmadığını hissetmek istiyordum.

Bir kızıdan bir karıktan daha fazla uzun olduğunuz taktirde öpmek için yumuşak bir şekilde yaklaşmak zordur. Yumuşak olmak için çabalamıyordum. Ancak yine de düşünceli adım atmak için çabaladım. Tek parmağımla çenesini kavrayarak onu yüzüme bakması için ikna etmeye çalıştım. Yanağına dokunup yumuşacık ve lezzetli görünen dudaklarının üzerinde dudaklarımı gezdirene kadar başımı eğdim. Onları yiyip bitirmemek için kendimi

tutmam gerekiyordu, onun her zerresinin tadına bakma arzumu dizginlemeliydim. Bedenim talepkâr bir biçimde harekete geçti. Kalbim göğüs kafesimi delip geçecek gibi çarparken, aletim çoktan taş gibi olmuştu. İstek bütün hücrelerimi dolduruyordu.

“August.” Çenesini benden uzaklaştırıp ellerini göğsüme bastırdı. Bu dokunuşu bir keşif için değil, beni itirmek içindi. Nefesimi tutarak aramızda bıraktığı boşluğun, bu geri çekilmenin ne anlama geldiğini anlamaya çalıştım.

Saçlarının koyu gölgesi yüzüne düşüp ifadesini gizleyene kadar başını öne eğdi. “Özür dilerim.” Bir elini saçlarında gezdirerek geri adım attı. “Ben yapamam.”

Onu kendime tekrar yaklaştırma isteğim kabarıyordu. “Sorun değil, seni anlıyorum. Daha yeni tanıştık.”

Parmaklarımızı birbirine kenetledim. Bu kısacık temas bile duyularımı harekete geçirmeye yetiyordu. Vücudumdaki kükrememi, ereksiyonumun bana ihanet etmemesini umarak kontrol ediyordum.

“Sadece konuşalım. Eğer istersen, evin uzak değilse oraya gidebiliriz?” Gözlerini görebilmek ve aklından geçenleri okumak için parmaklarımla çenesine dokunarak kafasını yukarı kaldırdım. Ciddi olduğumu görmesini istiyordum. İçimde alevlerin kol gezdiği mutlak cehenneme rağmen bu bana yeterdi. “Ne istersen yapabiliriz.”

Az ya da çok, nasıl olduğu fark etmezdi. Tek isteğim onunla bir şeyler yapmaktı. Bunun durmasını ve son bulmasını istemiyordum.

“Yapamam, yapamayız.” Başını şiddetli bir şekilde sallayarak daha çok geriye çekildi. Eli elimden kayıp gitti ve aramıza tekrar o anlamsız boşluk girdi. “Benim bir erkek arkadaşım var, August.”

Kahretsin.

Kapılmış olmasına şaşmamalıydım. Bu kadar güzel, bu kadar komik, akıllı ve doğal bir kızı, kendim için mükemmel kızı, tasvir

edecek olsam tam olarak bu sıfatları kullanırdım. Hepsi onda mevcuttu. Boş bırakacak değillerdi, değil mi? Hatta onu görene kadar istediğimi fark etmediğim özellikler bile onda toplanmıştı. Artık biliyordum, o *benim* olamazdı.

Hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark etmek içimde gittikçe derinleşen ve genişleyen bir deliğin oluşmasına sebep oluyordu. O delik her saniye hayal kırıklığım ve kaybolan ihtimallerimle doluyordu.

“Şey siz onunla... ciddi misiniz?” Alacağım cevap içten içe beni ürkütüyordu. Başka bir adamın sevgilisini öpmekten daha aşağılık bir şey varsa o da ona sadık kalıp kalmak istemediğini sorgulamaktı.

“Evet.” Alt dudağını ısırды. “Yaklaşık bir yıldır birlikteyiz.”

Bakışlarını bana çevirdi. Gözlerindeki savaşı ve bana yansıyan mücadeleyi görünce aramızdaki çekimin hayal ürünü olmadığını anlamıştım.

“Sana bunu daha önce söylemeliydim ama bu oldukça tuhaf olurdu.” Acı acı gülümsedi. “Eğer sana bunu söyleseydim daha fazlasını istediğimi düşünürdün.”

Söylememem gereken şeylerle dolu bir sessizlikte birbirimize bakıyorduk.

“Daha fazlasını istemiştim.” Yine de gülümsemeyi başarabilmişim. Hayallerim suya düşmüş olsa bile hissettiğim şey sadece cinsellikle alakalı değildi. Başka bir adam benden önce davranmıştı. Bense düpedüz yıkılmış durumdaydım.

“Özür dilerim.” Ellerini kot pantolonunun arka ceplerine soktu. “Sohbetimizden çok keyif alıyordum ve ben... istemedim... umarım kafanı karıştırmamışımdır.”

“Karıştırmadın.” Ona, tekrar dokunma isteğimi durdurmak için ellerimi cebime soktum. “En azından yeni bir arkadaş kazandım.”

Arkadaş.

Olabileceğimizi düşündüğüm şeyleri bu kelimeyle kıyasla dığımda sonuç devasa bir boşluktu. Ancak onu, bana daha fazlasını vermesi için zorlayamazdım. Çoğu erkeğin sadece hayalini kurmakla yetindiği şeyin arifesindeydim ve bu yıldızları gözlerinde barındıran kız beni çaresiz bırakmıştı.

“Evet.” Yüzü biraz gevşemişti. “*Bir arkadaş.*”

“Hem sen de aklımı yarınki maçtan uzaklaştırmama yardımcı oldun.”

Bunu söylediğim anda ikimizin de gözleri kocaman olmuştu. Zamanın dolmasından endişelendiğim için saatimi kontrol ettim.

Lanet olsun.

Sokağa çıkma yasağı.

Hayatımın en önemli maçından önce zamanı unutacak kadar bu kıza gerçekten kendimi kaptırmış olabilir miydim?

Evet, tam olarak bunu yapmıştım.

“Aman Tanrım.” Gözleri endişeli şekilde üzerimde geziniyordu. “Maç. Sokağa çıkma yasağını kaçırdın.”

Açlık, sıcaklık, aramızdaki gerçeklik diğer bütün düşüncelerimi silmiş olsa da her şeyin birbirine karışmasına sebep olmuştu. *Sokağa çıkma yasağı. Takımın geri kalanı otelde uyuyordu ve hazırды. Yarınki maça.*

“Başın belaya girecek mi?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“İçeri sığılmak zorunda kaldığım ilk seferim değil,” dedim. Hissettiğimden daha büyük bir özgüvenle söylemişim. Yarın benim hayatımın en büyük maçıydı ve ben barda bir kızla zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım.

Ama ne kızdı.

Ona bakarken, son birkaç saat boyunca paylaştığımız her anı, her şakayı, her anıyı yeniden hatırlarken, sokağa çıkma yasağını kaçırdığım için pişman olamıyordum.

“Madem saati kaçırdık, en azından seni eve kadar bırakayım.”
Sokağa çıkma yasağı olsun ya da olmasın, onu yalnız bırakamazdım.

“Hayır, buna gerek yok. Evim zaten çok yakın.”

Anladığım kadarıyla şehrin bu kısmında sadece ticari kuruluşlar vardı, konutlar yoktu. “Dairen yakınlarda mı? Yoksa otelde mi kalıyorsun?”

Burada mı yaşıyordu? Yoksa birini ziyarete mi gelmişti? Öğrenci miydi? Maç için mi şehirdeydi? Yarın da orada olacak mıydı? Beni izlemeye gelmek için bilet istiyor muydu? Konuştuğumuz onca şey birden konuşamadığımız şeylerden daha az önemli hâle gelivermişti. Lanet olsun, daha adını bile bilmiyordum.

Benim içi sadece bir kelimedenden ibaret olan “*Bamya*” bu geceden sonra artık anlamsız gelmeyecekti. Panik vücudumda gezinirken yay gibi geriliyordum. Bu gece yaşadıklarımızdan daha fazlası olmasa bile –dürüstlük, mizah, rahatlık, empati– onunla devam etmek istiyordum. Her ne kadar kulağa korkunç gelse de arkadaşlığına bile razıydım.

“Seninle evine kadar yürüyeceğim,” diye ısrar ettim.

“İyi olacağım,” dedi, önce yere sonra tekrar bana baktı. Gözlerinden son okunuyordu. Yazan şeyse vedaydı. Dudaklarına ulaşmadan durdurmak istesem bile bunu içimin en derinlerinde yapamayacağımı biliyordum.

“Hoşça kal, August. Yarın için bol şans.” Döndü ve kaldırıma çıktı.

Onu takip etmek istiyordum. Nerede yaşadığını ya da nerede kaldığını bulmaya ihtiyacım vardı. Şanslı bir piç kurusunun onu ilk önce bulduğunu bilsem bile onu tekrar nasıl bulacağımın çaresizliği içinde kalmayı hayal edemiyordum.

“Hey, bekle biraz,” diye seslendim arkasından, ayaklarımı onu takip etmemesi konusunda zorlayarak. “En azından bana

adını söyle. Yoksa seni hayatımın sonuna kadar Bamyâ olarak mı hatırlamamı istiyorsun?”

Yüzünü bana döndü ancak geri geri yürümeye devam ederek aramızdaki mesafeyi açıyordu. *Mesafe*. Hayatımızın geri kalanıyla bu gecenin arasına koyduğu mesafe. Gözlerindeki muziplik ve dudaklarında oynaşan sinsi gülümseme, bir an için bana söylemeyeceğini düşünmeme neden oldu.

“İris,” diye seslendi. “Adım, İris.”

Kıpırdamadan durdum. Kendi sesiyle duyduğum adını ve hayatımdan girdiği kadar az tantanayla çıkarkenki yüz ifadesini özümsemem. Gülümsemesi giderek kaybolurken yüzümü unutmamak istercesine bana bakıyordu. Sanki o da bu geceyi unutamayacakmış gibiydi. Belki de mantıksız ve inkâr edilemez bir şekilde, bu gece benim için olduğu kadar onun için de çok şey ifade ediyordu. Eğer hissettiğimiz bu bağ karşılıklıysa gitmemeliydi, değil mi? Ancak o, benden giderek uzaklaşıyordu. Gidiyordu. Onu birkaç saattir tanıyorken çaresizliğin göğsümü sıkıştırması ve panik dolu ruh hâlimin nefesimi daraltması mantıksız geliyordu. Sonu olmayan bir yolda kilometrelerce koşmuş ve gideceği yere asla varamamış gibiydim.

Hareketsizdim. O ise hâlâ yürümeye devam ediyordu.

Yürüyor ve yürüyordu. Köşeyi dönüp görüş alanımdan tamamen çıktı.

Giderken yanına daha fazlasını da alarak umudumu da götürmüştü.

İris.

BÖLÜM 2

IRIS

İnsanlar heyecanlı bekleyişle arenayı hınca hınç doldururken aldığım her nefes kalbimin daha da hızlı çarpmasına neden oluyordu. Erkekler Basketbol Birinci Ligi'nin şampiyonluk maçında paranın bile satın alamayacağı en iyi koltuklarda oturuyordum. Ancak kafamdaki son şey basketboldu.

“Kaynayan tenceredeki canlı bir ıstakoz gibi gergin görünüyorsun.” Lotus’un sözleri bende soğuk duş etkisi yaratmıştı. O kadar belli oluyor muydu? Sanki başımın üzerinde yanıp sönen neon bir lamba varmış gibi dikkat çektiğimi hissediyordum. İçimden, kendime sürekli dün gece August ile bir şey yaşamadığımı söyleyip duruyordum. Suçlu hissetmeme sebep olacak hiçbir şey olmasa da suçluluk duygusu ara vermeksizin mantığımı kemirip duruyordu.

“Biliyorsun, bu Caleb için önemli bir oyun,” dedim. Olduğumdan daha rahat görünebilmek için omuz silktilim. “Ben de onun için heyecanlıyım.”

“Anlıyorum ama çok tedirgin görünüyorsun. Eğer dizlerini bu şekilde sallamaya devam edersen küçük çaplı bir depreme sebep olacaksın.”

Lotus bunu söyledikten sonra bile dizlerimi sallamaya devam ettim. Ayaklarım stadyumun zemininde bir aşağı bir yukarı düzensiz bir ritim tutturmuştu.

“Hey, Bo, neyin var böyle?” Lotus, lakabım olan Gumbo’yu yalnızca onun yaptığı gibi kısaltarak söylerdi. Dizlerimi durdurmak istercesine eliyle bastırdı. “Biliyorum, bu gece Caleb için gerçekten önemli ancak biraz sakın olmalısın.”

Gözlerimi sahaya dikip hayatlarının en büyük maçı için ısınma hareketleri yapan ya da etrafta şut atarak hazırlanan oyuncu kümeleri arasında erkek arkadaşımı aradım.

Dikkatinin dağılmasını istemediğim için maç öncesi Caleb’a, August West ile tanıştığımı söylemek istememiştim. Peki ya sonra ona ne diyecektim? Bu işin içinden nasıl çıkacağıma dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Lakers maçı izlerken bir barda sohbet etmek önemli bir şey değildi. Ancak Caleb’ın aynı fikirde olmayacağını biliyordum.

“Beni dinliyor musun, Bo.” Kafamı çevirip ona baktığımda Lotus’un kara gözlerindeki endişe aklımı başıma getirmişti.

“Evet, dinliyorum. Özür dilerim.” Sonunda tüm dikkatimi ona verdim. “Söz veriyorum, sakın davranmaya çalışacağım.”

Yüzüme baktığında kafamı başka yere çevirmemek için kendimi zorladım. Örgüleri omuzlarından aşağıya dökülüyordu. Yüksek, çekik elmacık kemikleri ve zarif çenesi yüzüne neredeyse kedigillere özgü bir nitelik kazandırıyordu. Zayıf olsa da tüm vücudundan güç yayılıyordu. Bunun inatçı keskin çenesinden mi, yoksa ben her şeyi biliyorum diyen gözlerinden mi

kaynaklandığından emin değildim. Ya da kim bilir belki de teninin altına kadar işleyen yapısıyla alakalı bir durumdu.

Soyumuz ünlü Louisiana baş rahibelerinin soyuna dayanıyordu. Onların sonuncusu büyük büyükanнемiz MiMi'ydi ancak onun kızı olan büyükanнемiz küçük bir bataklık bölgede inzivasına çekilerek yaşamak istememişti. O New Orleans'ın heyecanını istiyordu. Bu yüzden MiMi ile ailemizin diğer kadınları arasında derin bir uçurum olmuştu. Görünen o ki, MiMi bu dünyadan göç ettiğinde mistik güçleri de onunla birlikte gidecekti. Yine de bazı zamanlar Lotus'ta onun mirasının izlerini gördüğüme yemin edebilirdim.

Benim ten rengim, onun pürüzsüz tarçın renginden bir iki ton daha açıktı. Ancak biz bir şekilde aramıza bir yıllık yaş ve ten rengi farkının girmesine izin vermemiştik. Birbirimize ihtiyacımız vardı. Lotus benim vazgeçilmezim olurken ben de onun vazgeçilmez bir parçası olmuşum.

Lotus, MiMi ile yaşamaya gittiği zaman bile aramıza giren kilometreler bağımızı zayıflatamamıştı. Ondan hiçbir şeyimi saklamazdım. Buna rağmen ona, dün August ile barda ettiğim sohbet hakkında hiçbir şey söylememiştim.

Kükreyen çılgın kalabalık, mini etekli ponpon kızlar, sahanın çevresindeki kamera ve yorumcu sürüsü ortadan kaybolurken aniden dün geceyi hatırladım. August kimliğini gizlemek için bir beyzbol şapkası takmış olsa da pek başarılı olamamıştı, onu yanıma oturur oturmaz tanımıştım. İnce, güçlü vücudu, biçimli çenesi ve heykel gibi dudakları, bronz teni, hepsi onu ele veriyordu.

Elbette daha öncesinde Caleb'tan August hakkında bir şeyler duymuştum. Bir de sporu yakından takip ettiğim için onun oyunu hakkında çok şey biliyordum. Mart Çılgınlığı

sırasında, takımı Dörtlü Final’de beklenmedik bir şekilde yoluna devam ederken medya ona odaklanmıştı. Caleb ve August, pek de yakın sayılacak bir samimiyete sahip değillerdi.

Aslında bunların hiçbiri beni August West’in kim olduğuna dair bilgi sahibi yapmamıştı. Onun içinde keşfettiğim derinlik hem şaşırtıcı hem de canlandırıcıydı. Kırılganlığı beni beklemediğim yerden yakalamıştı ve bu, onun kamuoyundaki güçlü imajıyla çelişiyordu. Kim bilir belki de bu kırılganlık onun gücünü artırıyordu.

Defalarca ona, Caleb’in kız arkadaşı olduğumu söylemiştim. Hayır, ona karşı söylememiş olsam da içimden tekrar etmiştim çünkü eğer söylersem gideceğini düşünmüştüm. Sohbetten böylesine keyif alırken bu, olmasını isteyeceğim son şeydi. Muhtemelen onu tekrar göremeyecektim, bu yüzden bir sorun yoktu, değil mi?

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim, tıpkı Caleb’in sevdiği gibi pürüzsüz, dümdüzdü. Bu gece için fazla özenmişim çünkü bu gece onun için bir dönüm noktasıydı. Vücudumu tercih ettiğimden daha fazla göstermesine rağmen, doğum günümde bana hediye ettiği ve giymemi istediği kıyafeti bile giymiştim. Benim tercihim kesinlikle onun bir formasını, kot pantolonumu Chuck ayakkabılarımı giymek olurdu.

Hayır, *Jordan’larımı*.

Daracık etekle kombinlediğim botlarımın içinde ayak parmaklarımı oynatıyordum. Üzerime giydiğim parça hemen göğüslerim altında bitiyor ve göbeğimi neredeyse çıtırçıtlak bırakıyordu. Her ne kadar Lotus iyi göründüğümü söylese de konu bu değildi. Lanet olası bir basketbol maçındaydım, bir kulüpte değil.

“Hey, işte senin adamın,” dedi eliyle sahayı işaret ederek. “O da en az senin kadar gergin görünüyor.”

Lotus haklıydı. Caleb’a baktım. Yüz ifadesinde ve omuzlarında, sıçrayarak yapacağı atış için pek de normal olmayan bir gerginlik vardı. Sahanın dört bir yanına bakıyor, bir şey arıyordu. Gözleri gözlerimle buluşana kadar beni aradığını fark etmemiştim. Suçluluk duygumu ve gerginliğimi bir kenara bırakıp ona bu gece ihtiyacı olan gülümsemeyi verdim. Bu gece bana ihtiyacı vardı.

“Ailesi şu lüks localardan birinde oturmuyor mu?” dedi Lotus ve bakışlarını sahanın geri kalanının üzerinde yükselen VIP localara çevirdi.

“Evet ama ben tribünde oturmayı daha çok seviyorum,” dedim. “Hem Caleb benim tribünde oturmamdan daha çok hoşlanıyor.”

Ona yolladığım öpücükle yakışıklı yüzü aydınlanırken gülümsemesi genişlemişti. Caleb, hemen hemen August ile aynı boydaydı. Sarı saçları, bronz teni ve neredeyse lacivert gözleri onu kolej basketbolunun altın çocuğu yapacak belirgin özellikleriydi. NBA’de de altın çocuk olmaması için hiçbir sebep yoktu.

Top sürme alıştırmaları yapmak için döndü. Eğer bu gece August’u geride bırakmak istiyorsa elinden geldiği kadar antrenman yapması gerekiyordu. Yine de onu geride bırakabileceği konusunda emin değildim. Onun oyunundan şüphelenmekten nefret ediyorsa olsam da son zamanlarda August gibi uzun mesafe oyuncusu görmemişim. Caleb’in takımı son şampiyondu. Geçen yılın olsalar da ezeli rakiplerini yenerek bir şampiyonluk daha kazanmanın onun için çok önemli olduğunu biliyordum.

“O adam seni seviyor, kızım,” dedi Lotus. “Aslına bakarsan ona dek hiçbir erkeğin seni kütüphaneden çıkarabileceğini düşünmezdim.”

“Ben de öyle.”

Elimden kaçırmamam gereken bir bursum vardı ve hiçbir erkek dikkatimi dağıtmamalıydı. Caleb psikoloji dersi için kitap almaya geldiğinde ben kasadaydım. Ben onunla çıkmayı kabul edene kadar her sabah elinde bir bardak kahveyle haftalarca beni görmeye gelmişti. Kampüsümüzde ünlü biri sayılırdı. Eh, hâliyle bu durum biraz gururumu okşamıştı. Yine de onca şeye rağmen bana olan ilgisini ciddiye almamıştım. Tam da uzak durmam gereken türden bir adam olduğunu düşünsem de beni her seferinde yanıltmıştı. Birlikte gülüp birlikte eğlenmiş, basketboldan konuşmuştuk. Bana iyi davranmıştı ve kendimi özel hissettirmişti.

“Annemlerin söylediği gibi kendine epey büyük balık yakalamışsın, kızım.” Hayatımdan geçen erkeklerle ilgili şanslı olmasam da aynı acı şanssızlık Lotus’un sesinde de yankılanıyordu. “Şimdi tek yapman gerek bu balığı elinde tutmak.”

“Aslından onun *beni* elinde tutmaya çalıştığını söylemeliyim.” Bunu söyledikten sonra söylediğim sözün kulağıma nasıl geldiğini fark edip yüzümü buruşturdum. “Şey... demek istediğim Caleb’ı ne kadar önemseydiğimi sen de biliyorsun.”

“Evet, elbette,” dedi. Dikkatle bana bakıyordu.

“Sadece Caleb son zamanlarda daha fazlasını istiyormuş gibi duruyor.”

Söyleyeceklerinin Caleb’ı kötü bir adam olarak göstermesinden çekindiğim için devam edip etmeme konusunda karasızdım ancak Lo kaşlarını kaldırmış vaziyette, başını sallayarak devam etmem için beni cesaretlendirdi.

“Son zamanlarda evlilikle ilgili daha çok konuşmaya başladı. Takıma seçildikten sonra gideceği şehre onunla birlikte gitmemi ve yanına taşınmamı istediğini söyledi.”

“Peki senin hayatının fırsatları onu seçecek olan takımın olduğu şehirde değilse ne olacak?” Kaşlarını çatı. “Kariyerini spor pazarlaması üzerine yapmak istediğini ve bu alanda yükselmek istediğini biliyor, değil mi?”

“Evet, elbette biliyor. Bu konuda ona daima açık oldum,” dedim. “Ancak tam da şimdi seçimler yaklaşırken uzak mesafe ilişkisi istemiyor bu yüzden de bu konuyu sürekli gündeme getirmeye devam ediyor.”

Yolum annemin kendine çizdiği yolun tam zıttıydı. *Bağımsızlık*. Bir erkeğe bel bağlamamak. Çizdiğim yol hakkında bildiğim tek şey varsa, o da bu yoldan asla şaşmamam gerektiği idi.

“Hey, evlilikten bahsetmişken baksana.” Lo dirseğiyle kolumu dürtükledi. “Müstakbel kayınpederin bize doğru geliyor.” Caleb’in babası, kuzenine dönmüş kafa sallıyor, arada bir gülümsüyor ve birbirleriyle sohbet ederken kalabalık tribünlerden bize doğru yaklaşıyordu.

“Lütfen şunu söylemeyi keser misin, Lo?” Bıkkın ses tonumu, bıkkın bir iç çekiş takip etmişti. “Zaten herkesin Caleb ve benim nişanlı olduğumuzu düşünmesi yeterince kötü.”

“Sevgili Priscilla teyzenin dediğine bakılırsa Noel’e kadar çoktan evlenmiş ve hamile kalmış olacaksın.”

“Ne? Hamile mi?” Gerginliğim yüzümde yayılırken kaşlarım öfkeyle çatılmıştı. “Ah, annem buna bayılırdı doğrusu. Caleb NBA seçimlerinde ne kadar yükselirse annem de onun hayatına kanca takabilmek için o kadar çabuk torun isteyecektir. Bir bebek, bu hayatta düşündüğüm son şey bile değil. Tam şu anda bir bebeğin varlığı tüm planlarımı mahveder.”

“Peki bu acele neyin nesi?” Lotus saçımın bir tutamını düzelterek omzumdaki yerine yerleştirdi. “Caleb neden evlenmek için bu kadar hevesli?”

“Onun aceleci olduğunu farkındayım. Uzak mesafe ilişkisi o kadar da zor değil ki? Hem daha evlilik için çok erken, buna kendimi hazır hissetmiyorum.”

“Peki onu seviyor musun, Bo?” Bakışları yüzümün kenarlarında gezinirken cevabımı bekliyordu.

“Elbette.” Omuzumu silkerek bakışlarımı dizime çevirdim. “İkimiz de bunu sık sık birbirimize söylüyoruz. O kelimeleri söyleyebiliyorsam bu, onun doğru adam olduğu anlamına gelir mi? Bilmiyorum, Lo. Bir yıldır çıkıyoruz. Başlangıçta çok iyi arkadaşlar olarak başladık. O muhteşem, akıllı ve düşünceli biri. Onu sevmemek için bir kızın deli olması lazım, değil mi? Sonuçta o mükemmel biri.”

Lotus elini elimin üzerine koydu. “Hey, Bo, bana bak.”

Derin bir nefes aldım ve bana söyleyeceği ne varsa kendimi buna hazırlayarak gözlerine baktım.

“Bak, kızım. Eğer Caleb *senin* için mükemmel biri değilse, her şeyinin mükemmel olmasının hiçbir önemi yok.” Tuttuğu elimi daha sıkı şekilde kavradı. “Senin hayallerine ve isteklerine saygı duyan bir erkeğe ihtiyacın var, Bo.”

“Şey, sanırım Caleb o adam olabilir.”

Dilim bunu söylese de içim bunun doğru olup olmadığını sorguluyordu. Eğer benim isteklerim ve hayallerim beni bir yere Caleb’ı ise bambaşka bir yere götürseydi, yine de o beni bekler miydi? Eğer onun peşinden gitmezsem onu kaybeder miyim? Aklımda bu sorular dönerken, umarım bir gün seçim yapmak zorunda kalmam, diye düşündüm. Basketbolun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyor, onu anlıyordum. Peki o benim hayallerimin benim için ne kadar önemli olduğunu anlıyor muydu?

“Sadece emin olmak istedim,” dedi, Lotus ve yapay bir gülümseme takınarak omzumun üzerinden bakışlarıyla nişan aldı. “Bu arada, işte babacık geliyor.”

“İyi akşamlar, hanımlar,” dedi Caleb’in babası sonunda yanımıza gelerek.

Donald Bradley’nin kravatları ve özel dikim takım elbiseleri gibi gülüşü de özenle koordine edilmişti. Onu gördüğüm anda aklıma gelen kelime “hesapçı” oluyordu; sanki zamanının ve ilgisinin ne kadarını hak ettiğinizi belirlemek için daha siz farkına varmadan sizi toplar, çıkarır ve hesabını çoktan yapmış olurdu. Her hareketi pürüzsüzdü ancak o ipek gömleğinin altında bir kalbi olup olmadığını merak ettiğim sert bir görünüşe sahipti. Fiziksel olarak Caleb’a çok benziyordu, aynı altın sarısı saçlar ve aynı koyu mavi gözler onda da vardı. Ancak Caleb’da babasında var olan o sert pürüzsüzlük yoktu.

Henüz yoktu.

Bu benim daima duymazdan geldiğim bir fısıltıydı. Caleb’m bir gün babasına dönüşeceğini düşünmek, midemde bir poşet dolusu taş varmış hissine sebep oluyordu.

“Merhaba, Bay Bradley.” Yanında duran adama bakıp kendimi gülümsemeye zorladım. “Selam, Andrew.”

Andrew da, “Selam,” diye kibarca cevap verdi. Onu gördüğüm ilk andan itibaren onunla ilişkilendirdiğim tek bir kelime vardı ‘Nötr’. Tıp fakültesinde okuyordu. Elbette kendi imkânlarıyla okuduğunu biliyordum ama süper star gibi parlayan kuzeninin yanında onda... nasıl desem? Mülayimlik, bej renginin sıkıcılığı gibi bir şey vardı. Sanki etrafında ne varsa ona ayak uyduracak ve herhangi bir durumda neye ihtiyaç duyuyorsa onu özümseyecek gibiydi. Belki bu en kötü şey değildi, kötü olan bu durumun onu

okumayı zorlaştırmasıydı. Bizim durumumuzdaki gibi evinizde bir sürü ürkütücü ‘amca’ ile yaşarsanız, erkeklerin niyetlerini okumayı istemeseniz de bir şekilde öğrenirdiniz. İşte beni Andrew’a karşı temkinli yapan şey de tam buydu. Onu okuyamıyordum.

Bay Bradley, “İkiniz de VIP locada Barbara’yla ve bana katılabilirsiniz,” dedi. “Bu gece Caleb kazandıktan sonra bunu kutlamak için yemek yiyeceğiz ve sofrada sizin için de yerimiz var.”

“Teşekkürler ama şimdilik burada iyiyim.” Ilık gülümsemem biraz daha sıcak görünsün diye uğraşıyordum. “Sahaya yakın olmayı seviyorum.”

“Eminim Caleb da seni tribünde görmek istiyordur.” Bakışları sert bir şekilde üzerimde gezindi. “Bu gece partide insanlarla iletişim kurmaya çalış. Caleb gibi bir adam için güzel bir eş büyük bir değerdir. Saha içinde yapacak çok fazla şeyimiz olduğu gibi saha dışında da görevlerimiz var.”

Gerginlikle dişlerimi sıktım. Yuva kurmadan önce yapmak istediğim bir sürü şey vardı. Ancak bunlardan hiçbiri, ünlü bir basketbolcunun statüsü ya da parası için onunla evlenen servet avcısı karısı olmayı içermiyordu.

“Caleb’ı elimden gelen en iyi şekilde destekleyeceğimden emin olabilirsiniz,” dedim. “Tıpkı onun da benim yapacağım şeyleri destekleyeceğinden emin olduğum gibi.”

Bay Bradley memnun olmuş bir şekilde gülümseyerek omzumu sıvazladı. “Ah, oyuncu eşlerinin hoşuna gideceğini düşündüğüm yardım vakıfları ve komiteler var.”

“Bunlar için vaktim olacak mı, göreceğiz,” dedim. “Birkaç stajyerlik başvurusunda bulundum. Hatta bunlardan biri de St. Louis’de.”

Tepkisi beklediğimden erken geldi.

“St. Louis mi?” Kalın kaşları gözlerine doğru çekildi. “Benim takımımda mı?”

Bir oyuncu olarak onur listesinde yer alan Bay Bradley, St. Louis genişleme takımının ön büro yöneticisiydi. Çoğu takımı sıfırdan şampiyonluk kalibresine getirmişti.

“Evet, St. Louis görüştüğüm takımlardan biri,” dedim, memnuniyet dolu gülümsememi bastırarak.

“Başvurduğun yerlere herhangi bir taahhütte bulunmadan önce Caleb’in nereye gideceğini öğrensen iyi olur,” dedi sesinde küçümseyen bir edayla. “Onun hangi takıma seçileceğini bilmek istersin diye düşünüyorum.”

“Aslında başvurduğum birkaç stajyerlik yeri için değerlendirmenin son turundayım,” dedim. Yüz ifademi sakinleştirmeye çalışıyordum. “Bu yüzden *benim de* nerede olacağımı sanırım zaman gösterecek.”

Gözlerini kıstı ve başını öne doğru eğdi, bana çözülmesi zor bir bulmacaymışım gibi bakıyordu. Kafasındaki parçalar bir şekilde uyuşmuyordu. Çoğu kız bir NBA oyuncusunun karısı olmak ve hayatını garantilemek fikrine balıklama atlardı. Ancak ben onun altın çocuğuyla evlenmekte tereddüt ediyordum. Peki neden?

“Sanırım misafirlerimizin yanına dönsek iyi olacak.” Yakınımızdaki bir koridoru başıyla işaret etti. “Maçtan sonra kutlama için locada görüşürüz. Hadi gidelim, Andrew.”

Andrew bize son bir bakış attıktan sonra Bay Bradley’yi takip etmek için döndü.

“Ah, Tanrım. Ne kadar boktan bir aileye gelin olacağının farkında mısın, Bo?” dedi Lotus yerinde sallanarak.

“Evlendiğim falan yok, Lo.” Gözlerinde alaycı bir ifadeyle bakışları yüzüme sabitlenmişti. “Artık bu konuyu kapatsak mı?”

“Caleb, okul ve işimdeki ağır yüklerin yanında, bu hayatta sahip olduğum nadir eğlenceden biri.”

“Kendine yeni eğlenceler mi bulsan?”

İçten bir kahkahayı paylaştık, ardından elini belime dolayarak başını omzuma koydu. Maç öncesi hazırlık aşamalarını izlemeye koyulduk. Her iki takımın da maskotları sahada boydan boya koşturuyordu. Potaya smaç basabilmek için trambolinlerin üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplıyorlardı. Bir öpücük kamerası devreye girdiği zaman Lotus’la ben, arka koltuk camını buğulandıran gençler gibi öpüşen yaşlı bir çifte bakıp gülmekten kendimizi alamadık.

Öpüşen yaşlı çiftten bakışlarımı çekip sahaya döndüm. *Ve işte oradaydı.* Oyuncular maç öncesi çekimleri için sahaya çıktığı andan beri gözlerim August’u aramamıştı. Bulunduğu yere yakın bir konumda değildim, etraf o kadar kalabalıktı ki bir sivrisinek için bile yer bulamazdınız. Yine de beni fark edecek diye endişeleniyordum.

Muhtemelen boşuna endişeleniyordum. Peşinde bir sürü kızın koştuğuna emindim. Barda tanıştığı önemsiz bir piliç, onun için unutulmaya oldukça müsaitti.

Ancak geçirdiğim vakit önemsizmiş gibi hissettirmemişti. Ne o gün barda paylaştığımız şeylerde ne de giderkenki bakışında bunu hissetmemiştim. Hiçbiri önemsiz gelmemişti. Olanları unutmam gerekiyordu fakat zihnim bir şekilde hatırlatıp duruyordu. İçimde bir huzursuzluk dalgası kabarmaya başladı.

Annem daima ağzı sıkı sıkıya kapalı bir kutu olduğumu ve beni açmak için bir levyenin gerektiğini söyler dururdu. Ancak dün August ile annemin bu tezini çürütmüş, kendimi bile şaşırtmışım. Kendime engel olamamışım. En son ne zaman Lo dışında biriyle bu kadar açık konuşmuştum ki?

Sahada takım arkadaşıyla karşı karşıya geldikten sonra, her iki eliyle de duruşu rahat bir şekilde top sürmeye başladı. Diğer oyuncu ile bir şeyler konuşuyor, onun söylediği bir şeye gülüyordu. Gülüşüyle birlikte dudakları karizma ve mizahın ısıltısıyla aydınlanıyordu. Üzerindeki bol basketbol şortu gibi rahat ve gevşek duruyor, etrafına havalı bir izlenim yayıyordu. Ancak etrafında gizlemeyi beceremediği bir enerji çıtırdıyordu. Çevik bir atletizmi, patlamamın eşiğinde gizli bir gücü vardı.

Arkadaşlarıyla olan rahat tavırlarından, turnuva boyunca basketbol uzmanlarını hayrete düşüren ve onun imzası olan isabetli şutlarına geçiş yapıyordu. Gözlerini çembere dikerek arka arkaya üçlükler atmaya başladı. Bir kolu bileğinden kol kaslarına kadar, bazı basketbolcuların kollarını sıcak tutmak ve kan dolaşımını artırmak için kullandığı bir aksesuar olan, şutör kılıfıyla kaplıydı. Açıkta kalan diğer kolundaki birkaç renkli dövmeden en göze çarpanı, omzunun üstündeki otuz üç rakamıydı. Bu onun forma numarasıydı, hatta bildiğim kadarıyla babasının da forma numarasıydı.

Henüz formasını giymemişti. İri elleriyle kavradığı topu başının üzerinde ileri geri hareket ettirirken tişörtü havaya sıyrılmış ve altından kaslarının kıvrımları basamak basamak ortaya çıkmıştı.

Nefesim kesildi. O ellerindeki topu başının hizasında tutarken benim vücudumu da tıpkı dün gece olduğu gibi bir gerginlik kapladı. Göğsü ve kolları taş gibi sertti. Ancak gözleriyle elleri de bir o kadar nazikti. Onun gücü, sıcaklığı ve kokusu aklıma geldi. Bir şekilde ona dair tüm detaylar beni kendine daha da çekiyordu. Ona nefesi kadar yakın olmak, onu öpmek istedim.

İçimde yine suçluluk duygusu belirdi. Suçluluğumun sebebi dün gece olanlar değildi, dün gece onunla yaşayamadığım ama yaşamak için can attığım şeylerdi.

Hissettiğim şeylerdi.

Tribünlerden bize doğru baktığı anda kalbimin durduğunu hissettim. Bana sabitlenmiş gözlerindeki anının aynısını benim gözlerimde görme ihtimalinden dolayı gerildim.

Koçu bağırarak takımı yedek kulübesine çağırdı. Beni görmediği için rahatlamış olmam gerekirdi ama içimdeki sapkın, mazoşist bir parça burada olduğumu bilmesini diliyordu.

Gözlerim sahada Caleb’i ararken, dün gece August’ta hissettiğim şeylerin aynısını Caleb’da hissetmeyi umuyordum. Caleb’i bulmuştum ve onu gördüğüme sevinmiştim. Onunla gurur duyuyordum.

Evet, Caleb adına mutluydum ancak kalbim, yükselen bir uçurtmaya takılmış ve havada süzülüyormuş gibi hissetmiyordu. Hislerime kulak verdim. Ayaklarım yere sağlam basıyor, vücudum sapıtmış gibi davranmıyordu. Caleb’ın, en son ne zaman bir bakış ya da bir dokunuştan fazlasıyla beni nefessiz bıraktığını hatırlamaya çalıştım. En son ne zaman Caleb’a bir şeyleri anlatmak için yanıp tutuşmuştum? Ne zaman ona içimi dökmek istemişim de zaman bulamamıştım? Onunla paylaşmak için can atarken zaman bulamamak beni sinir etmiş miydi?

Caleb ile koskoca bir yıl geçirmiştim ve çok mutluydum. Nasıl oluyordu da August West ile geçirdiğim bir gün bunu sorgulamama sebep oluyordu?

Ben bu düşüncelerle boğuşurken Lo, “Peki ne yapacaksın?” sorusuyla düşüncelerimi böldü. “Caleb meselesi hakkında. O daha fazlasını istiyor ve sen... asıl sen ne istiyorsun?”

Kuzenimin yüzünü incelemek için kafamı ona çevirdim.

“Bunu neden şimdi bilmek zorundayım ki?” Bunu Lo’ya içimden gelerek söyledim. “Üniversiteden mezun olmama az bir süre kaldı ve kendimi keşfetmem için en doğru zaman bu

olabilir. Kendi hayatımın anlamını bulmam için biraz kişisel alana ihtiyacım var. Sadece sevgili olarak kalamaz mıyız? Henüz tam olarak ne istediğimden emin değilim ve bu onun için sorun olmamalı diye düşünüyorum.”

Geleceğe adım adım yaklaşıırken Caleb’in sözlü ya da sözsüz beklentilerinin ağırlığını daha fazla hissediyorum. Umarım bu ağırlık bizi ezmez ve sahip olduklarımızı yok etmezdi.

“Seni aceleye getirmesine sakın izin verme, kızım,” dedi Lo. “Hayatında yanlış bir adamın olmasındansa hiç adam olmaması daha iyi. Bunu ilk elden gördük.”

Annem kiramızı ödeyen pisliklerden biriyle evlenseydi hayatlarımız nasıl olurdu, diye düşünmeden edemedim. Çoğu zaman onların annemi terk etmelerine çok sevinirdim. Elbette Telly hariç. Eğer o adamlardan biriyle evlenseydi, hayal ettiği güvenli hayat yerine kendini bir tuzağın içinde bulacağından adım gibi emindim.

Maç başladı. Devre arası yaklaştığında Caleb’in takımının başının dertte olduğunu anladım. Bu skorla alakalı değildi çünkü rakip takımla aralarında yalnızca beş sayı vardı, hâlâ kolayca onları yakalamak için şansları vardı. Caleb’in performansı beni şüphelendirmemeliydi ve şimdiden *triple-double*’a yaklaşmıştı. Benim çekincelerim aslında Caleb ve onun takımıyla ilgili değildi, daha çok August ve takımı ile ilgiliydi. Sporda, muhtemelen hayatta da olduğu gibi aynı şey geçerliydi. İstatistik tablolarında ya da skor tablolarında görünmeyen bir *X* faktörü vardı. Bu Jordan’da da Kobe’de de mevcuttu. ‘Durdurulamayacağım’ diye bağırان bir katil içgüdüünden farksızdı. Bir oyuncu eğer buna sahipse kazanmak için elinden geleni yapar, hatta gerekiyorsa takımını sırtlanırdı.

August West'in her hücrelerinden bu içgüdü fişkınyordu.

Onu canlı oynarken hiç görmemiştim, eğer görseydim bunu mutlaka hatırlardım. Caleb'la her teke tek karşılaşmasında, August'un gözlerinde bundan zevk aldığına dair çarpık bir sırıtış belirliyordu. Sayı yapmak için Caleb'ın ulaşamayacağı bir yerde dönüp duruyor ve kendini Caleb'ın burnunun dibine sokuyordu. İkinci yarıda bir şeyler değişmezse, maçın kaybedileceği nokta, tam olarak burası olacaktı. Eğer ben takımın koçu olsaydım August'u engellemesi için başka birini görevlendirirdim çünkü Caleb'ın bunu beceremediği ortadaydı. Caleb'ın oyunu kendini kanıtlamak için bir fırsat olarak görüp görmediğini merak ediyordum.

Kanıtlayamıyordu.

Eğer Caleb ile beş dakika yalnız kalabilseydim, belki ona yardım edebilirdim. Daha önce bana oyun istediği gibi gitmediği zaman beni düşündüğünü söylemişti.

Eğer gerçekten istediğim taktirde bir şekilde ona ulaşabilmem mümkün olsa bile onunla yüzleşebileceğimi zannetmiyordum. Muhtemelen ondan dün gece August ile yapmadığım ama aklımdan geçirmeyi bir dakika bile durduramadığım her şey için özür dilerdim.

Bu bana hiç yardımcı olmuyordu.

Bir basketbol hayranı olarak August'un bu gece sergilediği yeteneklere, bizim için yaptığı gösteriye hayret ediyordum. Bir kız arkadaş olarak Caleb her şut kaçırdığındaysa irkilmeden edemiyordum.

Caleb çoğu zaman biraz kendini beğenmiş olabiliyordu. Sahip olduğu onca ayrıcalık varken arada sırada kendini beğenmiş olması çok normal değil miydi? Ancak bütün sezon çok çalışmıştı ve

şimdi August'un ateşli elleri onun bu emeğini yerle bir ediyordu. August'un yeteneklerine hayran olsam da içimdeki suçluluk duygusu beni içten içe kemiriyordu. Bütün benliğim ile Caleb'ı desteklemem gerekiyordu ancak içimde August'un emeklerinin karşılığını almasını isteyen asi bir taraf vardı. Hem de tam da bu gece, babasının doğum günündeyken ihtiyacı olan buydu.

Son düdük çaldığında iki takımda devre arası için sahadan çıktı.

“Gidişat kötü mü?” diye sordu Lo.

Gördüğüm şeyler ağzımdan dökülmesin diye cevabımı kısa tuttum ve sadece, “Evet,” diyebildim.

Devre arasının çoğunu büfede geçirdik. Tribünlerden geçip koltuklarımıza oturduktan sonra Lo konuşmak istediğim son kişiyi gündeme getirdi.

“Caleb, şu August West denen adam hakkında oldukça endişeli gibi görünüyor.” Sodasını yudumladı. “O adamda başka bir şey var, kızım.”

Devasa bir yumrunun oturduğu midem takla atıyordu.

“Evet, Amerika'nın en iyi amatör sporcusu seçildi,” diye cevap verdim. Kalbim deli gibi çarparken gözlerimi devre arası gösterisinden ayırmıyordum. “Kesinlikle ilk turda seçilecek bir oyuncu.”

“Ayrıca çok da sağlam,” dedi şüpheli bir şekilde tek kaşını kaldırarak. “Kızım şuna baksana, sakın bana istatistiklerle uğraşırken adamın kıcı dikkatimi çekmedi deme.”

Ah bir de yakından gözlerini görmeli, göğsünü ve ondan yayılan sıcaklığı hissetmelisin.

Sesini duymalısın.

August ile birlikte olmanın, beni nasıl hem bu kadar huzurlu hem de bu kadar heyecanlı hissettirdiğini unutma çabalarım nafileydi.

“Of, burası sıcak mı oldu, yoksa bana mı öyle geliyor?” Bir elimle yüzümü yelpazeleyerek ısınan tenimi serinletmeye çalışıyordum. “Lo, benim bir ilişkim olduğunu unutmadan gerekiyor. Bir erkek arkadaşım var.”

“Bir ilişkin var, Bo, ölü değilsin ya.” Beğenisini gösteren minik homurtular çıkardı. “Hadi ama. Kızım, bu adamı fark etmemek için ölü olman gerekir.”

Birden dün gece yaşadığım her şey dilimin ucuna hücum etmeye başladı. *Dün gece*. Yalnızca birkaç saatlik bir şey olsa da hâlâ çok önemli olduğunu hissediyordum.

Şimdiye kadar çok önemli olduğunu düşündüğüm hiçbir şeyi Lo’dan saklamamıştım. Aramızda hiçbir şey yaşanmadığına göre her şeyi gönül rahatlığıyla anlatabilirdim. Ancak beni durduran tereddüdü içimden uzaklaştıramıyordum.

Bir şeyler olmuştu. Gerçekler son sürat bana doğru koşar adım gelirken midem bulanıyordu. Her ne kadar bununla yüzleşmek istemesem de dün gece içimde bir şeyler değişmişti. Henüz tam olarak ne olduğunu anlamasam da bu dalga dalga yayılan sismik bir histi.

Bunların hiçbirini Lo’ya söyleyememiştim. Yine de içimde, düşüncelerim ve benim aramda olan bir konuşma geçmişti. August’tan bu denli etkilendiğimi ona söyleseydim benim kesinlikle deli olduğumu düşünürdü. Aslına bakılırsa deli sayılırdım da. Bunun başka makul bir açıklaması olamazdı. Ben de bu yüzden konuyu değiştirdim.

“Devre arası bitti oyun yeniden başlıyor.”

İkinci yarı boyunca skorlar birbirine yakın seyretse de karşı takımında bizde olmayan bir şey vardı. O şey de August West’ti. Son iki dakika kala tüm sağlam basketçilerin yaptığını yapıyordu.

Araya girip yüksek riskli şutlarını kullanıyordu. O imkânsız şutlar, August'un elinden çıkarken öylesine zahmetsiz görünüyordu ki... Maçın ellerinden kayıp gidişini izlerken Caleb'in hayal kırıklığı yüzünün her yerinden okunuyordu. Son darbe, son saniyelerdeki bir pozisyonda Caleb, August'u engellerken geldi. August, üçlük sayı çizgisinin hemen ötesine yerleşti. Caleb şutu engellemek için uzandığında ben daha düdük çalmadan bunun bir faul olduğunu biliyordum. Son faulüydü. Faul yaparak oyun dışı kaldı. Daha da kötüsü, August'un üçlüğü potaya girmişti. Bu son sayı, tabuta çakılan son çivi idi.

Kahretsin.

Caleb topu sahaya çarparak havaya fırlattı.

Yedek kulübesine giderken öfkeyle hakeme bağıırıyordu. Birlikte olduğumuz süre boyunca gözlerinde görmediğim bir vahşilik vardı. Değişken ruhlu adamlarla büyümüş olan ben, zaman zaman da şiddete şahit olmuştum. Bu yüzden Caleb'in suratını gölgeleyen vahşeti ve kontrolünü kaybettiğini görmek bende ondan kaçma isteği uyandırmıştı.

Ancak yedek kulübesinde *Gatorade* içerken, yüzündeki vahşilik yavaş yavaş dağılmaya başladığında yeniden benim altın çocuğuma dönüştüğünü gördüm.

Bilmiyordum, belki de bütün hepsini ben kendi kafamda kuruyordum.

August onun oyununu yerle bir etmiş ve Caleb da buna öfkelenmişti.

Hem çoğu erkek kontrolünü kaybettiği anlar yaşamaz mıydı? Eğer maçın bitmesine daha fazla zaman olsaydı ve Caleb başka biri olsaydı çoktan oyundan atılırdı. Ancak o oyundan atılmamış, yedek kulübesine gönderilerek maçı sonuna kadar izlemek zorunda kalmıştı.

August serbest vuruş çizgisinde yerini alırken vücudu oldukça rahattı. Evet bu onun için büyük bir an olsa da kendine olan özgüvenini kaybedecek kadar da büyük değil gibiydi. Bir saniyeden az bir süre kalmıştı ve eğer bu atışı yaparsa hiç şansımız kalmayacaktı. Dört sayılı bir oyunu kaybetmiş olacaktık.

Önünde el sallayan, çığlık atan ve yuhalayan binlerce taraftar, dikkatini dağıtacak bir sürü insan vardı. Ancak August bunların hiçbirinin dikkatini dağıtmasına izin vermiyor ve onları yok sayarak oyununa odaklanıyordu.

Onun için yalnızca kendisi ve potanın çemberi vardı, o kadar çok dikkat kesilmişti ki bu atışın sayı olmaması için yalnızca Tanrı'nın müdahalesi gerekirdi.

Ne var ki, Tanrı müdahale etmemişti.

Sert bir sesle potayla buluşan bu kusursuz smaç, maçı kayıtlara geçiriyordu. Bir saniye sonra düdük çaldı, insanlar sevinçle ayağa kalktı ve August'un takımı göğüslerini yumruklayarak, vücutlarını yere vurarak kutlama yapmak için sahanın dört bir yanına koşuşturmaya başladılar. August sahanın ortasında kıpırdamadan durdu, kusursuz bir heykel gibiydi. Basket topunu kollarının arasında tutup göğsüne yaslamıştı. Başını öne eğdiğinde içinden yayılan duygu yoğunluğu bana kadar ulaşmıştı. Duygularını içimde hissettim.

Ben ne yapıyordum? Yüzümü gizlemek ve gülüşümü saklamak için başımı öne eğdim. Caleb için elbette üzülüyordum ama bunun August için ne denli önemli olduğunu da biliyordum. Sahanın ortasında öylece dururken damarlarından akan kanı hissetmeye başladığı an babasını düşünüyordu. Babasının onun görüp görmediğini düşündüğünden emindim. Böyle önemli bir olayda hem de tam da bugün, babası onunla gurur duyuyor muydu? Bunu bilme imkânım yoktu ancak bir şekilde babasının onunla gurur duyduğundan emindim.

BÖLÜM 3

AUGUST

Annemin albümlerindeki en eski fotoğraflarımızın birinde babamın imzaladığı basket topu beşiğimin yanında duruyordu. Bulanık olsa da yazın öğleden sonraları evimizin arka bahçesinde, küçük ellerimle topa smaç basmam için babamın beni omuzlarında kaldırdığı anıların gerçek olduğunu biliyordum. Top sektirmeye başladığımda zar zor yürüyecek kadar küçüktüm. Tüm hayatım beni bu ana hazırlamış gibiydi.

Havadan yere doğru ağır çekimde süzülen konfetiler, kamera lenslerinden patlayan binlerce flaş, bu sevinçli gurur, bu sesler, bunların hiçbiri benim kutlamama nüfuz etmiyordu. Evet, buraya kadar gelmiş ve ödülü kapmıştım, şu an bunun tadını çıkarmak istiyordum. Belki şimdi olmasa da hayatımın ilerleyen dönemlerinde mutlaka içimde çalkalanan dürtüyü nasıl kapatacağımı bulacaktım. Yarın benden hep daha fazlasını isteyecekti. Kendime anın tadını çıkarmak için zaman veriyordum. Şu anın tadını.

Yüzüme tutulan mikrofon kendi içimde kaybolduğum düşüncelerimi yerle bir etmişti. Sorular kurşun yağmuru gibi üzerime geliyordu. Sersemlemiş bir hâlde, evde televizyonlarının karşısında oturan milyonlarca izleyici için kameranın parıltısına karşı gözlerim kısık bir şekilde her soruya cevap veriyordum. Koç muhtemelen Delores'in yanında, hastaneden beni izliyordu, olması gerektiği yer onun yanıydı. Ancak annem ve üvey babam Matt, burada bir yerdeydiler. Ben de beni gerçekten anlayabilecek insanlarla bu anı paylaşmak için yanıp tutuşuyordum. Coşkulu takım arkadaşlarım ve ben diğer takımla tokalaşmayı bitirdiğimizde nihayet annem beni bulmuştu. Kolumdan sıkıca tuttu, beni bulduğum konuma getirmek için sarf ettiği her türlü teselli ve teşvikle dolu kokusuyla, beni kendimi iyi hissettiren sıcak bir kucaklamanın içine çekti. Yüzümü her zaman çilek gibi kokan kalın, kırmızı buklelerine gömerek kendimi sıcaklığın huzurlu kollarına bıraktım. Babam öldüğünde ve dünyam altüst olduğunda annem benim vazgeçilmezim olmuştu. Matt'le evlenip Baltimore'un dışındaki banliyölere taşındığımızda bile, o hâlâ benim tek dayanağımdı. St. Joseph's Prep'te basketbol oynamak için burs kazandığım zaman, arkadaşlarımdan ve tanıdığım her şeyden ayrılmak zorunda kaldığımda bana desteğini göstermeye devam etti. İşler sarpa sardığında veya her şey değişmek zorunda kaldığında tüm gücüyle yanımda dimdik durup bana destek oldu.

Elleriyle yanaklarımı okşadı. Gözlerine dolan yaşlar gururunun yansımasıydı. Bu gecenin anlamı bundan daha büyük olmazdı.

“Başardın,” dedi parmaklarını terli saçlarımdan üzerinde gezdirirken. “Baban seninle gurur duyardı.”

Kutlamaların gürültüsü arasından zar zor duyulan bu sözler, kalbimin üzerindeki koruma kalkanının altından içeri sızıyor ve

iğne gibi batıyordu. Birden kendini ortaya atan gözyaşlarımı içime akıtmak için kendimi zorladım.

“Tam da onun doğum gününde,” diye fısıldadı. Yüzünde hüznün ve sevinç birbirine karışmıştı.

“Hatırlıyor musun?” dedim. İçimdeki sevinçle beraber ağzımdan çıkan kahkaha, boğazımda takılı kalan hıçkırığımı bastırıyordu.

“Tabii ki hatırlıyorum, nasıl unutabilirim ki?” Başını hüznle sallarken yüzümü ellerinin arasına aldı. “Ona çok fazla benziyorsun, biliyor musun? Ancak sen onun, senin yaşlarında olduğu hâlden daha iyisin.”

Yanıt vereceğim sırada omzuma dokunan bir el beni kendime getirdi. Matt’in gözlerinde de anneminkilerde olan gururun aynısından vardı. Biyolojik babam olmasa da bana disiplin ve saygı hakkında pek çok şey öğretmişti. Bu an ona da aitti.

“Hey, West.” Koç Mannard bana giderek yaklaşırken onunla çalıştığım dört yıl boyunca hiç görmediğim şekilde sırtıyordu. “Bu gece bizi defalarca kurtardın. Senin koçun olmak benim için bir onur.”

“Teşekkür ederim, efendim,” dedim.

Bana uzattığı elini sıktım ve gülümseyerek birbirimize sarıldık. Koç Mannard’la anlaşmazlık yaşadığımız birkaç an olmuştu. Neyse ki dün geceki sokağa çıkma yasağını ihlal etmem bunlardan biri değildi. Dün gece kimseye görünmeden gizlice içeri sızmayı başarabilmişim.

Aynı fikirde olmadığımız zamanlarda bile ortak bir noktamız vardı: İkimiz de kazanmak istiyorduk. Bu gece, onunla birlikte çıktığım bu yolun sonuna gelmiştik. Kazanmıştık.

“Sponsorların yukarı katta, süslü VIP localarda bizim için kutlama partisi veriyor.” Koç Mannard bana hitap ederken sesinin seviyesini yükseltti ve sonra etrafta toplanan takım arkadaşlarıma baktı. “Herkesin kendi kutlama planları olduğuna eminim.”

Takım bu son söze kurt ulumaları, ıslıklar ve kahkahalarla karşılık verdi. Daha yeni ulusal şampiyon olmuş on beş kolej çocuğu, başını bir sürü belaya sokabilirdi. Çoğumuz da bu gece ne kadar çılgınca eğlenebileceğimizi ilk elden öğrenmeyi planlıyorduk.

“Ancak beyler, söylemeliyim ki...” dikkatimizi çekmek için biraz duraksadı. “Onlar bizim destekçilerimiz ve elbette sizi görmek isteyecekler. Oraya gidin ellerini sıkın. Bu okulumuzun ilk basketbol şampiyonluğu. Bu gece bir tarih yazdınız. Siz önemlisiniz ve bu adamlar elbette para döktükleri adamları görmek isteyecekler.”

Önce saatine, sonra bize baktı.

“Bazılarının yapması gereken görüşmeler var. Bunu biliyorum.” Bunu söylerken bakışları üzerimdeydi. Ardından bakışlarını uzaklaştırarak konuşmaya devam etti. “Birazdan burada kutlama yapacağız. Şimdi gidin, duş alın, sonra da kıçınızı kaldırıp locaya gelin. Bana yalnızca bir iki saat ayırın. Daha sonra istediğinizi yapabilirsiniz. Bunu hak ettiniz. Yarın sizin hakkınızda bir şeyler okumadığım sürece ne yaptığınız umurumda değil.”

Sonraki bir saat su gibi akıp geçmişti. Dikkatimi çekmek isteyen bir sürü insan etrafımı kuşatmıştı. Ellerinde mikrofon ve kayıt cihazlarıyla aynı soruları tekrar tekrar cevapladığım muhabirlerin sayısını artık hatırlayamıyordum.

Kupa töreni benim için duygusal bir bulanıklık olsa da yaşadığım anları karesi karesine net bir şekilde hatırlıyordum. Gözlerimi etrafta gezdirirken zihnim bir fotoğraf çekerek o anı kaydetmişti. Bu fotoğraf da binlerce taraftar çığlık atarken onların önünde kupayı başımın üstünde kaldırış anımdı. Bu anı asla unutmayacaktım.

Duş alıp temiz bir gömlek giydikten sonra yavaş yavaş kendime geliyordum. Ben ulusal bir şampiyondum. Naismith

ödülünü, yılın oyuncusu ödülünü kazanabilirdim. NBA seçmelerinde seçilecek ilk beş oyuncu olmayı garantilemiş olabilirdim.

Aklıma paranın, şöhretin, yepyeni fırsatların yer aldığı bir sürü düşünce doluyordu. Final sınavlarım yaklaştığı için birkaç gün içinde sınıfıma dönecektim. Beyaz Saray'a yapılacak ziyaret dışında her şey normal seyrine geri dönecekti. Ancak mezun olduktan sonra beni bekleyen yeni bir normal hayat vardı ve ben bu yeni normal hayatıma alışabileceğimden emin değildim.

Takımın kalanıyla birlikte, bizim için düzenlen kutlama partisine katılma konusunda gönülsüzdüm. Asansörde yalnızdım. Lüks localara doğru çıkarken, aklıma dün gece Iris'e tüm bu çılgınlığın içinde kaybolmak istemediğimi söylediğim an geldi. Şimdi tek istediğimse bu ana tutunmaktı.

Asansörden indim ve kalbim durdu. *Küt küt*. Aniden gerçek dünyayla olan ilişkim kesildi.

Iris.

Düşüncelerim bir şekilde onu bana getirmiş gibiydi, Iris tam karşımda duruyordu. Bizim bulunduğumuz yere çok uzak olmayan locanın girişinde kümelenmiş bir grup insanın arasına karışmıştı. Bu benim hayal gücümün bir ürünü müydü? Hayır, hayal gücümün bir ürünü olsa hava böyle dolup taşmaz ve her ayrıntısı gözümün önünde böyle net canlanmazdı. Çevremdeki her şey daha net, daha keskin, daha berrak bir hâl almıştı. O sanki duyularım için bir büyüteç, hislerim için de bir megafon gibiydi.

İşte tam karşımda duruyordu.

Saçları çok farklıydı. Dün geceki asi saçları bugün evcilleştirilmişti. Dümdüz bir şekilde sırtının ortasında sarkıyordu. Dudaklarına, gözlerine ve yanaklarına renkler sıçramış, çünkü

doğal güzelliğinin çıplaklığı renklerle katmanlanmış, gölgelenmişti. Akşam barda karşılaştığımızda üzerinde olan gündelik kıyafetlerin yerini, göğüslerinin yuvarlaklığının altında biten bir üst almıştı. Giydiği etek tam kalçalarının üzerine oturmuş, bacaklarının uzunluğuyla kalçasının kıvrımlarına uyum sağlayarak göbeğini açıkta bırakmıştı. Dün gece onu gördüğümde de harika bir vücudu olduğunu düşünmüştüm ancak şimdi net bir şekilde görüyor olmamın gerçekliği, yumuşak, bakırımsı teni hayal gücümü utandırmıştı. Farklı görünse de karşımdaki oydu. *Benim banyo kızım*. Vücudumdaki her hücre bunu onaylar bir şekilde hareket ediyor ve ben daha nereye gittiğimi anlamadan ayaklarım beni ona götürüyordu.

“İris.”

Adını söylediğim anda etrafa bakınıp sesin sahibi aradı. Gözleri insan kalabalığının üzerinde gezindi, ta ki benimkilerle buluşup şaşkınlıkla kocaman olana kadar. Locanın girişinde toplanan insanların arasından sıyrıldı ve bana doğru yaklaştı. Kokusu ve üzerimde bıraktığı etki hâlâ aynıydı. Yıldırım çarpmış gibi bir güç dalgası her hücremde geziniyordu. Daracık bir alanda, kısacık sessizlikte gözlerimiz birbirini buldu. Gözleri bu gece viski renginde ve bir o kadar da sarhoş ediciydi. *Sanki doğrudan kanıma karışan bir viskiydi*.

“Hey.” Sesim sanki buraya gelmek için asansörü kullanmışım gibi değil de merdivenleri hızlıca tırmanmışım gibi hırıltılı çıkmıştı.

“August, selam.”

Onun sesi de nefessiz gelmişti. Belki de sebebi benden ona uzanan görünmez ipten dolayındı. Gözlerimi ondan alamıyordum. Aslına bakarsınız bundan daha mükemmel görünemezdi. “Vay canına... sen...”

Kendime gelip doğru sözcükleri bulmak için durakladım. Dengemi toparlamaya çalışıyordum. Vücudumdaki adrenalin

sanki sahada oynuyormuşum gibi yükseliyordu. Sanki son saniyelerdeydim ve top avuçlarımın arasındaydı.

“Çok güzel görünüyorsun,” dedim.

“Ah, şey... çok teşekkür ederim.” Görünüşünden utanıyormuş gibi eteğini çekiştiriyordu.

Tekrar gözlerimiz buluştuğu anda göz bebekleri yine kocaman olmuştu. “Tanrım, August tebrik ederim. Harika bir oyundu. Eminim baban seninle gurur duyuyordur.” Kadife gibi yumuşacık sözleri kalbime ulaştı. Hiçbir zaman tam olarak bir yere uyum sağlamayan parçalarım bu kıza kilitlenmişti. Bunu ilk kez dün gece fark etmiştim ama şimdi daha iyi biliyordum. Belki de aynı zorluklarla büyüdüğümüz ve kendimizi hiçbir zamana ait hissetmediğimizdendi. Belki de aramızdaki bu kimya nitrogliserin ile aynı kimyasal yapıya sahipti ve alev almak için yalnızca bir kıvılcım bekliyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim. Bunun dışında ne söyleyeceğimi bilmiyordum. “Burada ne işin var? Yani burada ne işin var derken seni gördüğüme sev-”

“Iris.”

Omzunun arkasından gelen keskin ses dikkatimi çekti. Birden kaskatı kesildi, kirpikleri bir saniyeliğine aşağıya inen bakışlarını gölgeledi ve sonra tekrar yüzüme baktı.

“August... ben-”

“Hey, bebeğim demek buradasın. Ben de her yerde seni arıyordum.” Belini sahiplenici şekilde kavrayan bu bronz kol bugün yendiğim adama aitti.

“Caleb, selam,” dedi bakışları ikimizin arasında mekik dokuyordu.

Bu da neydi böyle? *Siktir.*

Iris'in erkek arkadaşı Caleb Bradley miydi? Bundan daha kötüsü olamazdı. Daha öncesinde Iris'e sahip olan şanslı bir adamın var olduğu fikrinden nefret etmiştim. Şimdiyse o adam karşımdaydı ve ondan nefret ediyordum. Herkesin dilinden düşmeyen "altın çocuk" bana göre tam bir pislikti. Dün gece tanıştığım kızı asla hak etmiyordu. Bir kez olsun ona imrenmemiştim. Ailesinin sahip olduğu parayı, medyanın ona olan ilgisini, hem de hiçbirini. Sahip olduğu avantajları da asla kıskanmamıştım. Ancak o Iris'e sahipti ve ben *onu kıskanıyordum*. Tenimin altında kıskançlık kaymıyor, kanım adeta çalkalanıyordu.

"İyi oynadı," dedim. Iris'e bakmamak için gözlerimi onun yüzüne sabitledim.

"Sen de iyiydin." Taş mavisi gözleri benimkilerle buluşurken dudakları acı ile büküldü. "Tebrik ederim."

Hayatımda duyduğum en isteksiz tebrikti ancak onu suçlayamazdım.

Kimse kaybettikten sonra kazanan adamı görmek istemezdi.

"Kız arkadaşım ile tanışıyor musun?" Gözleri Iris'le benim aramda mekik dokurken sözlerine sızan ve içine dolanan bir şey vardı. Şüphe.

Sonunda Iris'e bakabilmişim, gözlerinde dün gece gördüğüm koruma ateşi yeniden yanmıştı. Neredeyse o ateşin varlığını unutmuştum. Aklıma gelen tek soru bu ateşin Caleb için mi, yoksa benim için mi geri döndüğüydü? Bu oyunu nasıl oynamak istediğine dair bir fikrim yoktu. Dün gece hiçbir şey olmamıştı. Elbette istemediğim için değildi. O durduğu içindi.

Onun için.

Bir an için aralarında ne varsa yerle bir olsun istedim. Onun aklına şüphe tohumları ekmek ve ilişkilerini mahvetmek istedim. Bu düşünce aklıma geldiği an kaybolması çok kısa sürdü. Zaten Iris gibi bir kızı bu şekilde elde edemezdim.

“Dün gece bir barda tanıştık,” dedi sesi dengeliydi. Gözleri onunkilerle buluştuğunda berraktı.

“Barda mı?” Kaşlarını çattı. “Ne oluyor, ne barı?”

“Dün gece Lakers’ın maçı vardı.” Ses tonunda ölçülü bir sabır vardı. “Otelde maçı izleyecek herhangi bir yer bulamadığım için ben de maçı izlemek için köşedeki bara gittim.”

“Orada karşılaştık,” diye Iris’in cümlesini tamamladım. “Biraz sohbet ettik. Önemli bir şey değildi.”

“Evet, öylesine bir muhabbetti.” Caleb’a bakmadan önce gözleri benim yüzüme uğradı. “Sana söyleyecektim ama fırsatım olmadı.”

“Oyunu sen kazandın, West.” Gözleri çıkmak çıkmak olan Caleb’ın sözlerinde gevşeklik vardı. “Şimdi de kız arkadaşımı mı kazanmaya çalışıyorsun?”

“Bu kadar da güvensiz olamazsın, değil mi, Bradley?” Duruşumu kasıtlı olarak gevşettim ve ellerimi cebime soktum. Topuklarımın üzerinde ileri geri sallanarak ona geniş bir kazanan gülümsemesi fırlattım. “Kazanılmak istemiyorsa, kazanılmaz.”

“O bunu istemiyor.” Sesindeki tüm gevşeklik aniden kaybolmuştu, taş gibi bakışları şimdi daha soğuk ve sertti. Iris’in belini saran çelik gibi kolu kasılıyordu.

“Tanrı aşkına, ikiniz de durur musunuz?” Iris’in nefesi keskin bir şekilde havayı dövdü, sözleri yumuşak çıksa da oldukça sağlamdı. Onunla benim aramda hakemlik yapıyordu. “Caleb, onunla daha yeni tanıştım ve öylesine muhabbet ettim o kadar.”

Caleb’ın yüzünden hoşnutsuzluğu okunuyordu. Onun dev elinin Iris’in belini sıkı sıkıya kavradığını görünce kan beynime doğru hücum etmeye başladı. O narin, pürüzsüz belini ben de sarıp sarmalayabilirdim. *Pislik herif.*

Caleb’ı sekizinci sınıftan beri tanıyordum. Çoğu erkek NBA kariyerine rastgele başlamazdı. Yıllarca acımasız bir şekilde

peşinden koşarlardı. Yıllar önce aynı hazırlık kampında olduğumuz bir zaman ikimiz de aynı turnuvalara katılmaya başlamıştık. Ben hariç herkes ona yaltaklanırdı. O ve ben birbiriyle asla uyuşamayan iki insandık. Bizi arkadaş olmaktan alıkoyan şeyler; kimsenin görmediğini sandığı kirli oyunları, pozisyon kapma yarışları, kaybettiğinde sızlanıp kazandığında böbürlenmeleri. Basın sürekli olarak ikimizi karşılaştırıp, birbirimize düşürse de aramızdaki düşmanlık hiçbir zaman gün yüzüne çıkmamıştı. Ta ki şu ana kadar.

Ta ki ona kadar...

“Ah, ne yazık... Seni seçmelere kadar bir daha göremeyeceğim, değil mi, West?” Caleb’in sesi sakın olsa da alaycıydı. Hayal kırıklığı ile dolu gözlerini, öfkeyle kasılan çenesini ve sıkıp yumruk yaptığı ellerini benden gizleyemiyordu.

“Ne yazık ki, hayır,” dedim. Gözlerim Iris’e takıldı. Ne kadar uzun olursa olsun, ikimizin yanında minicik kalıyordu. Baştan çıkma isteğime yenik düşüp bakışlarımı tekrar vücudunda gezindirdim. “Sana şans dilemek isterdim ancak görüyorum ki sen zaten şanslısın.”

Kısa bluzunun altında göğüsleri havalanırken derin bir nefes aldı.

Caleb’in kısılmış gözleri ikimizin arasında mekik dokuyordu. Bakışları burnunun dibinde birbirimize ilettiğimiz sessiz, gizli bir mesaj olduğundan şüpheleniyor gibiydi. Keşke ona ne düşündüğümü anlatabilmemin bir yolu olsaydı. Caleb’in başkalarını kandırdığı numaralara nasıl kandığını sorabilmenin bir yolu olsaydı. Aramızdaki belgelenmiş rekabeti bildiği hâlde neden dün gece bana kim olduğunu söylememişti ki? Onu, o barda gördüğümünden beri ilk kez tanımamış olmayı diledim. Sadece tek gecelik bir şeyden sonra bana bu şekilde hissettiren bir kızın var

olduğunu hiç bilmemiş olmayı. Bu onun gibi bir adamı seçtiğini bilmekten daha iyiydi.

“Tekrar tebrikler, August.” Iris’ın gülümsemesi soğuk ve kaskatıydı. Ancak yine de samimi olduğunu biliyordum. “Hadi Caleb, partiye geri dönmeliyiz. Baban her yerde seni arıyordur.”

Iris, Caleb’in kolunu çekiştiriyor olsa da o kıpırdamadı. Gözleri üzerimdeydi.

O gözler sessiz bir şekilde beni uyarıyordu. Ona pis pis sırtarak umurumda olmadığını ve beni korkutmadığını anlamasını sağladım.

Bir saniye sonra başıyla Iris’i onayladı ve arkalarını dönüp kendi localarına doğru yürüdüler.

Onlar kalabalık içinde giderek kaybolurken ben de giderek tek başıma kalıyordum. Iris bir gece önce çekip gittiğinde hissettiğim kayıp duygusu, şu an hissettiklerimin yanında hiç kalıyordu. Mesele yalnızca Iris’e sahip olamamam değildi. Mesele ona sahip olamamamın sebebinin o adam oluşuydu. Üstelik adım kadar emin olduğum bir şey varsa, o da dün gece tanıştığım kızın Caleb’den daha iyilerini hak ettiğiydi.

Takım arkadaşlarım, Koç Mannard, sponsorlar, kısacası herkes kutlama yapıyordu. Benim de bu kutlamaya katılmam gerekiyordu. Uğruna emek verdiğim her şey ayaklarımın dibindeydi ve ben bunun, Caleb’la kız arkadaşı yüzünden mahvolmasına izin veremezdim. Amigo kızlardan birkaçı bu gece ulusal bir şampiyonun altında ya da dizlerinin üstünde olmak için açık sinyaller vermişti. Bu konuda seçici davranamayacaktım, ihtiyacım olan tek şey dikkatimin dağılmasıydı.

Yarım şişe şampanya daha içersem her şeye hazır olurdum. Burada sıcak ve taze bir şeyler yiyebilecekken Caleb’in artığını

kim isterdi, değil mi? Iris yine burnumun dibine kadar gelmişken ben hâlâ kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

“Senin gibi iyi bir adamın böyle bir yerde ne işi var?” Bunu söylerken barın arkasında sıralanmış şişelere bakındı ve sonra bana döndü.

“Erkek arkadaşın nerede?” Yarısı boş şampanya şişesini dudaklarıma götürdüm. “Nasıl oldu da teselli ödülünü gözünün önünden ayırdı.”

“Vay canına.” Dudaklarında mizahsız bir gülümseme belirdi. “Muhtemelen bunu hak ediyorum ama gerçekten vay canına... Madem sordun söyleyeyim, Caleb ve babası potansiyel bir iş görüşmesi yapıyorlar.”

“Sen de beni kontrol etmek için gizlice yanıma geldin, öyle mi?” Ona soğuk ve sert bir bakış attım. “Seni, sevgili altın çocuğunla görmemin şokunu üzerimden atıp atamadığımı görmek mi istedin?”

Dirseğini bara yasladı ve yüzümü inceledi. “Hayır, August. Üzgün olduğumu söylemek için geldim.” Sesinde gerçekten pişman olduğunu gösteren bir tonlama vardı. “Hatalı olduğumu biliyorum. Sana Caleb’den bahsetmem gerekirdi.”

“Evet.” Bakışlarımı, gözlerimde var olan kızgınlığın artçı şoklarını hissetmesi için ona çevirdim. “Söylemeliydin.”

Bir pislikten farksız davranıyordum. Kızgın olsam da gözlerindeki acıyı görmeye katlanamıyordum. Çok sarhoştum. *Hayal kırıklığı sarhoşu*. Üzerime çöken hayal kırıklığından içimde kabaran öfkeye kadar her şey sarhoştı ve yarısı boşalmış şampanya şişesi sadece bunun görünen bahanesiydi.

“Dün gece gelip yanıma oturduğunda...” Gözleri onları gölgeleyen kirpiklerinin altından bana bakıyordu. “Senin bir pislik olduğunu düşünmüştüm.”

Bir kahkaha atıp şişemden bir yudum aldım. “Teşekkürler.”

“Ne demek istediğimi anladığınızı biliyorum,” dedi. Yüzünde yayılan gevşemeyi gülümsemesi takip etti. “Sonra konuşmaya başladık ve ‘hey ben Caleb Bradley’nin kız arkadaşayım,’ diyecek uygun bir zaman bulamadım.” Barın üzerine narin parmaklarıyla şekiller çizerken pürüzsüz saçları yüzünün büyük bir bölümünü gizleyene kadar kafasını eğdi. “Bir süre sonra bunun bir önemi kalmamıştı.”

Onun Caleb’in sevgilisi olduğunu bilseydim gidip yanma oturmazdım. Geri dönmez, kapıdan çıkar gider ve sokağa çıkma yasağını ihlal etmezdim. Ancak o haklıydı. Konuşmamızın birkaç dakikası geçtikten sonra Caleb’i bilsem bile yanından gidemezdim. Sohbet etmeye başlayıp onu tanıdıktan sonra bunu asla yapamazdım.

“Yani, siz... ciddi misiniz?” Elimdeki şampanya şişesini ihtiyatla bar tezgâhına bıraktım. “Onunla ilişkide bana ciddi olduğunuzu söylemiştin, bahsettiğin şey evlilik miydi?”

Onun tanımadığım ‘bir adam’ hakkında ciddi düşündüğünü bilmek benim için bir şeydi. Ancak şimdi ciddi olduğu kişinin o olduğunu bilmekse bambaşka bir şeydi. Neticede Caleb’la ben aynı çevrelerde boy gösterecektik, aynı ligde oynayacaktık ve aynı etkinliklere katılacaktık. Onu zaman zaman parmağında yüzüğüyle ve çocuklarını büyütürken görebilirdim. Bilmiyorum, belki de içkiyi fazla kaçırmıştım. Aniden midem bulanmaya başladı.

Omuz silkerek gözlerini yere indirdi, ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Şey, o benimle evlenmek istediğini söyledi. Bir gün.”

“Peki sen ne istiyorsun?”

“Sanırım sana dün gece ne istediğimi söylemiştim.” Kaşlarını çatarken yüzünü buruşturdu. “Kariyer yapmak ve kariyerimde yükselmek istiyorum. Kendimi kanıtlamak için bir şans istiyorum.”

“Güzel.” Şampanyamı koyduğum yerden geri aldım, buna ihtiyacım vardı. “Erkeklerin o dünyada kendilerini kaybettiklerini söylemiştim, hatırlıyor musun? Caleb’la benim birkaç ay sonra gireceğimiz dünyada.”

Tepki vermesini, bildiğini ima etmek için kafasını sallamasını bekledim. “Kızlar da öyledir,” dedim usulca. “Biliyor musun? Senin o hâle geldiğini görmekten nefret ederdim, Iris.”

“Teşekkür ederim.” Saçlarını kulağının arkasına iterek kirpiklerini indirdi. “Bunu aklımda tutacağım.”

Umarım öyle olurdu. Ruhu bu kadar güzel olan bir kız ezilmemeliydi. Karakteri bu kadar güzel olan bir kızın akıllı çelinmemeliydi. Ne yazık ki Caleb bu ikisine de sebep olabilecek kişiydi.

Bana baktığında gülümsemesine bir parça pişmanlık bulaştı. Bu pişmanlığın sebebi dün gece Caleb’ı bana söylememesi miydi? Yoksa birlikte daha yaşamadan kaybettiğimiz şeyler için miydi? Bilemiyordum. Bunun cevabı her neyse gözlerinin ardında gizleniyordu. Yavaşça bana doğru yaklaştı.

“August West, sen mükemmel bir oyuncusun.” Dudakları kulağıma değene kadar parmak uçlarında yükseldi. Nefesinin sıcaklığını hissediyordum. “Ayrıca sen, bir gün daha büyük bir adam olup çok iyi yerlere geleceksin.”

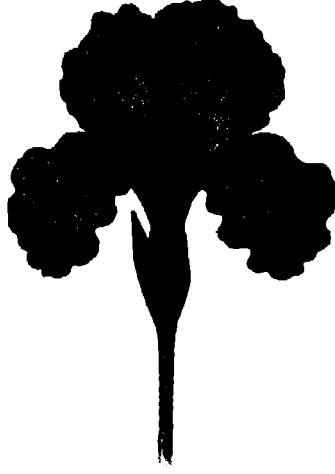
Kulağıma fısıldadığı sözler ok misali tam olarak her şeyin ortasına saplanmıştı. Geleceğimle nasıl başa çıkacağım konusundaki endişelerim git gide dizginlenmeye başladı. Elim ipeğin altına sıkıştı. Onu daha çok yakınımaya çekmek

için içimde karşı konulamaz bir arzu dalgası kabarırken o elimden kurtulana kadar geri çekildi. Boğazını temizledi ve bana son kez nefes kesen bir gülümseme fırlattı.

“Hoşça kal, August.”

Arkasını dönüp bardan ayrıldı. Adımları benim locamdan yavaş yavaş uzaklaşırken Caleb’in locasına doğru ilerliyordu. Parmaklarım anlam veremediğim bir şekilde elimde tuttuğum şişenin yıldızlarının üzerinde geziniyordu. Bu kızla daha dün gece tanışmıştım ve bu kadar kısa sürede bu kadar yoğun hissetmemeliydim. Bu durum canımı sıkıyordu. Caleb, benim olmayan bir şeyi benden çalmış gibi hissetmemeliydim. Evet, bu gece onu alt etmiştim. Ribaundlarda ondan daha üstündüm. Ondan daha iyi oynamıştım. Kupayı başımın üzerine kaldıran bendim. Ben kazanmıştım.

Peki Tanrı aşkına, neden kendimi kaybeden gibi hissediyordum?

BÖLÜM 4

IRIS

Lotus’la dün gece *FaceTime*’da konuşurken, mülakatım için kıyafetlerimin arasından bu kalem eteği gösterdiğimde ikimiz de mükemmel görüneceği konusunda hemfikir olmuştuk. Fakat şimdi etek gözüme çok dar görünüyordu, sanki vücudumda var olan tüm noktalarımı öne çıkarırken özgeçmişimi gölgeliyordu. Peki bu bluz göğüslerime daha önce de bu şekilde yapışıyor muydu? Yoksa bütün kıvrımlarım bir gece de büyümüş müydü? Ensemde topladığım saçlarımı tutan tokaları kontrol ettim. Biraz pudra ve yanaklarıma birkaç renk dokunuşu yaptım. İşte benim için makyaj bu kadardı. Endişeliydim ve bu endişe midemdeki kasları sıkıştırıyordu.

“Bu iş senindir, kızım.” Kısık sesle mırıldandım. Not ortalamam yüksekti. Birkaç sömestrlik eğitim ve deneyimin yanı sıra tüm profesörlerimden aldığım tavsiye mektuplarıyla kendimi güvende

hissetmeliydim. Aradığım fırsat tam olarak buydu. Listemde yazılı olanların arasında en çok istediğim iş buydu.

Dersime iyi çalışmıştım. Richter Spor yükselişte olan bir şirketti ve onların en aç menajerlerinden biri Jared Foster'dı. Görüşme listesinde onun adını görmek gerginliğimi ikiye katlıyordu.

Mülakat kılavuzumdaki numarayla kapı numarasını karşılaştırdım. Bugün spor piyasası iş fuarı gibi bir etkinlik düzenleniyordu ve sektördeki herkes, potansiyeli olan, ucuza anlaşıcağı yeni yüzler arıyordu. Hissediyordum, o kişi bendim. Neredeyse hiçbir şey kazanamayacağım bir iş için çalışacaktım ve buna oldukça hevesliydim. *Lütfen bana bir şans verin, ben de bunu en iyi şekilde değerlendireyim.*

Derin bir nefes alıp kapıyı çaldım. İçeriden bir ses duymayı beklerken gittikçe geriliyordum.

Kapının ardında derin bir ses, "Girin," dedi.

Boş alanda geniş yer kaplayan temiz masanın arkasında, geniş omuzlu, otuzlu yaşlarının başında bir adam oturuyordu. Sarı saçları ve sert, yakışıklı yüzü hafızamda bir şeyleri zorluyordu. Onu bir yerden tanıyor gibi hissetmeme rağmen, nereden olduğunu bir türü hatırlayamıyordum.

"Hey," dedi. Bakışları beni baştan aşağı süzdü ve erkeksi takdiri yerini yıldırım hızıyla profesyonel kayıtsızlığa bırakıverdi. "Canlı yayın seçmeleri koridorun sonunda. Sanırım." Dikkatini önündeki kâğıtlara vererek bana küçümseyen bir bakış attı. "Bir sakıncası yoksa çıkarken kapıyı kapatın."

Parmaklarım özgeçmişimin etrafını sararken, dişlerimi sıktım. "Ben..." Boğazımı temizledim ve yeniden başlamak için derin bir nefes aldım. "Ben buraya televizyon seçmeleri için gelmedim, spor pazarlama stajı için buradayım."

Başını kaldırarak beni bu kez edindiği bu yeni bilgi ışığında farklı bir bakış açısıyla süzmeye başladı. O beni süzerken erkeklerin baktığı şeylerin ötesini görebilmiş olmasını umdum.

“Öyle mi?” Koltuğunun arkasına yaslanırken koltuk gıcırdadı. “Ben de buranın yerli şovenist dangalağı Jared Foster.”

Az önce yaptığı yanlış varsayım için dolaylı yoldan özür dilemesi karşısında dudaklarımda istemsiz bir gülümseme belirdi.

“Sen de?” diye sordu. Sert yüzüne kendine has gülümsemesini takındı.

“Iris DuPree.”

“Ah, Iris DuPree.” Başıyla karşısında duran sandalyeyi işaret etti. “Bakalım sen de neler varmış, bir görelim.”

Geçen her dakika ve sorduğu her soruyla sinirlerim yerini yetkinliğimin verdiği sükûnete bırakıyordu. Karşıma ne kadar zorluk çıkarsa çıksın üstesinden geleceğimi biliyordum. Hayır, hayır, bu kız son dört yılını boşa harcamamıştı. Kitapçada çalışmadığım boş zamanlarımda sektörü araştırıyor, gerektiğinde ücretsiz çalışarak işin püf noktalarını öğreniyor ve spor piyasası uzmanlarının tavsiye verdiği ne varsa uyguluyordum. Jared’ın tavırları hoşgörölü olsa da hâlâ şüpheliydi. Yüzünden kurnazlık ve spekülâtiflik okunuyordu.

Evet, işte bu, sonunda onu etkilemişim.

“Peki, Iris,” dedi. Az önceki yanlış varsayımında sadece yakın çekimden iyi olduğumu düşünüp beni başka yere yönlendirdiği zamandan daha saygılıydı. “Mülakatlarımı daima bu soruyla bitiririm. Sana sporda ilham veren an neydi?”

Bu sorunun cevabını düşünmeme bile gerek yoktu. Birçok kez bu soruyu düşünmüştüm, cevap hep aynıydı. Çoğu sporu severdim ama basketbol benim ilk aşkımdı.

“97 NBA finali.” Omuzlarımı gevşeterek birbirine kenetlediğim parmaklarımı çözdüm. “Utah Jazz ve Chicago Bulls maçı.”

“Beşinci maç.” Bunu aynı anda söylerken ikimiz bir gülümsemeyi paylaştık. Neyi kastettiğimi anlamıştı.

“Jordan bu maça çıktığında bir köpek gibi hastaydı. Ancak o kazanmayı arzuladı, diğer insanlarda var olan potansiyelle yetinmeyip daha derinlerine indi ve maç galibiyetle sonlandı. Jordan o zaman Herkül kadar güçlüydü.”

“Evet, öyleydi.” Jared beni onayladığını gösteren bir şekilde kafasını salladı. “Peki o an sana ne hissettirdi?”

“Bu hayattaki hiçbir şeyin bana engel olmasına ve beni aşağıya çekmesine izin vermemem gerektiğini.” Bu sözcükler dudaklarımdan dökülürken sesim, Dokuzuncu Bölge çocuğu olarak büyürken hayatın bana zorla öğrettiği derslerden dolayı inançla çınlamıştı. Ben Iris DuPee, kendini defalarca var eden bir şehri vuran *Katrina* Fırtınası’ndan sağ kurtulan bir mülteciydim. “Yenildiğinizi düşündüğünüz anda bile asla pes etmeyin. Var olan potansiyelinizin derinlerine inin, asla durmayın ve savaşmaya devam edin. Evet, bu zor ancak bu zorluğun ardında sizi bekleyen güzellikler var.”

“İyi çıkarım,” dedi. Bakışları özgeçmişime çevirdi. Başını sallayarak kaşlarını kaldırıyordu. Bir şey söylemesini bekliyordum. Bu bekleyiş beni geriyordu. Acaba ne diyecekti? “Vay canına, epey meşgulmüşsün. Özgeçmişinde yazanlar gayet iyi görünüyor.”

“Teşekkür ederim.” Zaferime erkenden sevinmiş görünmemek için gülümsememi bastırdım.

“Diyelim ki bu fırsatı elde ettin,” dierek devam etti. “Sana hiç ödeme yapılmayacağını, bütün hayatının bu staj olacağım ve Chicago’ya taşınman gerekeceğini biliyor musun?”

Paralı ya da parasız olması benim için önemli değildi. Çoğu insanın aksine azla yetinebilmeyi öğrenmişim, şimdiye kadar çok çalışmak benim gözümü hiç korkutmamıştı.

Nereye seçileceği belli olmadan aldığım kararı duyunca Caleb'in vereceği tepki zihnimde belirmeye başladı. O yüz giderek silinirken yerini August'un yüzü alıyordu. Nedenini bilmiyordum. Şimdiyse zihnimin duvarlarında, Caleb ve onun gireceği dünyada kendimi kaybetmemem için beni uyarmak amacıyla söylediği sözler yankılanıyordu. Şampiyonanın üzerinden tam iki hafta geçmişti, onu düşünmeden edemiyordum. Şu an tam ihtiyacım olan şey onun bana verdiği tavsiyeydi. *Kendin ol, Iris, kaybolma.*

"Eğer bu şans bana verilirse, onu değerlendirmek için elimden geleni yaparım." Kendimden emin cümlelerim ona da geçsin diye gözlerinin içine baktım.

"Harika." Ayağa kalktı ve masanın etrafından dolanarak yanıma geldi. Benim de ayağa kalkmamı istediğini anladım. "Bu iş fuarlarından birkaç tane daha yapacağız. Önümüzdeki birkaç ay boyunca da kimseyi seçmeyi düşünmüyoruz. Ancak ne yalan söyleyeyim beni etkiledin, Iris."

"Teşekkür ederim." Düzgün nefes almaya çalışırken kalbim heyecandan deli gibi çarpıyordu.

Böyle bir iş, spor sektöründeki kariyerime adım atmak için tam da ihtiyacım olan türden bir fırsattı.

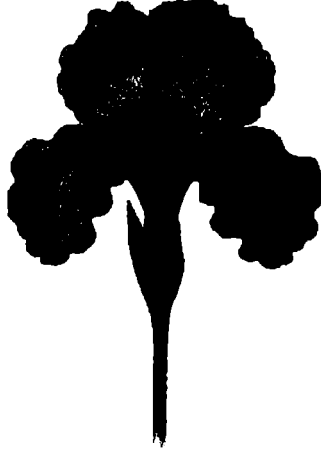
Jared elimi sıkmak için elini uzattı. "Bir de şey, nasıl desem, ilk baştaki yanlış anlama için üzgünüm. Kötü bir başlangıçtı. Ben yalnızca canlı yayında iyi olduğunu varsa-"

"Hey, canlı yayında iyi bir intiba bırakacağımı düşünmende yanlış bir şey yok," dedim bağışlayıcı gülümsememi takınarak. "Tanıdığım en zeki insanlardan bazıları kameranın önünde oturuyor. Sadece ben onlardan biri değilim."

Elimi bıraktı ve kapıya doğru yürüdü. Onu takip ederken midem kızgın bir okyanus gibi çalkalanıyordu. Mide bulantısı tüm gücüyle bastırıyordu. Nefesim kesiliyor, midemden genzime doğru ekşi, yakıcı bir sıvı yükseliyordu. Kahvaltım gidiş istikametini şaşırmış vaziyette boğazıma baskı yapıyordu. Gözlerim kocaman açıldı. Yavaşça ve ittihatla dudaklarımı aralıyor, hızlıca bir veda edip oradan ayrılmaya yelteniyordum ki artık çok geçti. Ani ve kaçınılmaz olan olmuştu.

Midemde sabahtan beri duran kahvaltım, çürümüş bir vaziyette ağızımdan dışarıya doğru hücum etmişti.

Bu ılık, pis kokulu sıvı Jared Foster'ın üzerini kapladı.

BÖLÜM 5

IRIS

“Yoo, hayır, ben... *ben olamam.*”

Kelimelerim uyuşmuş dudaklarımdan güç bela döküldü. Elimde duran idrar lekeli çubuğa bakarken kan beynime hücum ediyordu. Hayatımın tam da bu aşamasındayken aklıma bile gelmeyecek olan son şey olmuştu. Anne olacaktım.

“Dört test, dört pozitif gebelik testi, Bo. Evet, anne olacaksın,” dedi yüzünü bana dönerek. Yüzündeki endişe *FaceTime*’dan bile net bir şekilde belli oluyordu.

Lo ile ben aynı şehirlerde yaşıyor olsa da farklı kampüslerdeydik ve yoğun programlarımız olduğu için sık sık *FaceTime* üzerinden görüşüyorduk.

“Bu nasıl oldu, Bo?”

“Ne demek nasıl oldu?” Ellerim buz kesmişti. Dizlerim titremekten güçsüz kalırken, bu bok fırtınasında kendimi iyi hissetmemi sağlayan Lo’nun yüzünün açık olduğu bilgisayarın

ekranına bakarak yatağa güçlükle oturabilmiştim. “Normalde nasıl oluyorsa öyle oldu.”

“Bunu biliyorum ancak azıcık aklı olan insan önlem amacıyla kondom, iğne ya da hap kullanır. Bunu demek istiyorum.”

“Haplar midemi bulandırıyor, iğne de saçlarımın dökülmesine sebep oluyordu fakat Caleb her zaman prezervatif kullandı.”

“Görünüşe göre her seferinizde değil,” dedi Lo, tek kaşını kaldırıp homurdanarak.

“Hayır, Lo. Her zaman kullandı.” Bir mide bulantısı dalgasını daha engellemek için yutkundum. Bu seferki mide bulantısının sebebi hamilelik değildi, önümdeki zorlu seçimlerdi. “ kimiz de gelecek planlarımızı mahvetmemek için bu konuda çok dikkatli davrandık.”

“Gelecek planlarınızı mahvetmemek,” dedi Lotus, sesinin her yerinden şüphe sızıyordu. “Kızım, hadi ama. Bu hamilelik seni Caleb’a şimdi olduğundan daha bağımlı hâle getirecek. Caleb’ın senden daha az dikkatli olmadığını nereden biliyorsun?”

“Lo, hayır, bu imkânsız.” Lo’nun söylediği her şeyi inatla reddediyordum. “Prezervatif kullanmasa bunu fark ederdim herh lde. Caleb asla bunu yapmaz. Tamam, başka bir yere taşınıp ondan ayrı yaşamamı istemiyor olabilir ama bunu yapacağını da sanmıyorum.”

“Bo, bir daha soruyorum. Caleb prezervatif kullandı mı?” dedi şüpheci bir şekilde kaşını kaldırarak. “Her seferinde?”

“Her seferinde,” dedim. Kendimden emindim çünkü Lo’nun söylediklerini kabul etmem beni Caleb’a yabancılaştıracak ve onu gözümde geleceğimi, hayallerimi kendi istekleri için feda etmeye istekli, manipülatif birine dönüştürecek. Nasıl bir pislik olduğunu anlayamamış olduğum bir adamla yakınlamış olacaktım. Onun hakkında bu kadar yanılmış olamazdım. Hayır, bu mümkün değildi.

“Peki bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun, Bo?” dedi ve düşünceli bir şekilde gergin çenesini avcuna yasladı.

“Elbette, onunla konuşacağım.” Yatağın üzerindeki telefonumdan saati kontrol ettim. “Birazdan burada olur, ne yapmamız gerekeceğine birlikte karar vereceğiz. Her şey normale dönecek, göreceksin. Bu hamilelik beni asla yavaşlatamayacak.”

Kelimeler ağzımdan döküldükten sonra ağzımda acı bir tat bıraktı. Bu bir şeyleri değişecekti, bunun farkındaydım. Planlarım etkilenecekti ancak bir şekilde her şeyi halledecektim. Yapabilirdim. Yapmak zorundaydım.

Lo’ya, Caleb’la konuşup onu arayacağıma söz vererek görüntülü konuşmayı sonlandırdım.

İkimiz de oldum olası annelerimize benzemekten korkmuştuk. Bir erkeğe muhtaç kalmak, onun gölgesinde yaşamak, artıklarını toplamak ikimizin de korkulu rüyasıydı. Pekâlâ, şu an yaşadığım şey böyle bir şey değildi, biliyordum. Bunu benim bildiğim gibi Lo’da biliyordu, yalnızca emin olmak istiyordu. Kapının önünde Caleb’la karşılaştığımda ben de bunu yapıyordum. Emin olma isteğiyle ona yaklaşıyordum.

Ona hamile olduğumu söylediğimde Caleb’ın kahkahası küçük odamın duvarlarında yankılandı. Geniş kahkahası gözlerinin etrafındaki çizgileri derinleştiriyor, zayıf yanaklarını büzüştürüyordu.

“İşte bu harika.” Beni omuzlarımdan sıkıca tuttu ve yüzüme bir sürü öpücük kondurdu. “Ah, bebeğim, bebeğim bu harika. İşte bu bizim gelecekteki hayatımızın başlangıcı.”

Ya da dikkatli olmazsam, kendim için düşündüğüm hayatımın sonuydu.

Ellerimi onun sert göğsüne bastırdım, nefes almak için biraz alana ihtiyacım vardı.

“Bu harika bir şey değil, Caleb.” Sesim yumuşak ama oldukça kararlıydı. “Bu aksine bir sorun. Kariyerime odaklanmıştım, bunu sen de biliyorsun. Bazı iş pozisyonları için görüşmeler yapıyorum ve içlerinden geri dönüşler konusunda beklentim yüksek olanlar da var. Dolayısıyla bu büyük bir sorun.”

“Hadi ama. Bebeğim, artık çalışmak zorunda değilsin.” Yüzündeki kibir, cümlenin sonuna anlamlı bir damga vurmuştu. “Aslına bakarsan hiçbir zaman çalışmaya ihtiyacın yoktu. NBA kontratım olmasa bile sana rahat bir hayat yaşatabilirim. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok, bebeğim. Yapman gereken tek şey yanıma taşınmak ve keyfine bakmak. Seninle ve bebeğimizle ilgilenilecektir.”

İlgilenilecektir.

Kendime, asla olmamam için verdiğim söz tam da bununla alakalıydı. Küçük evimizin oturma odasında oyun oynarken, annemin yatak odasından alelacele çıkıp çıplaklığını bornozunun belini bağlayarak kapattığı anı hatırlıyorum. Onun hemen ardından tanımadığım yabancı olan bir adam çıkmış, fermuarını çekmiş ve annemin açıkta bekleyen eline paraları saymıştı.

“Caleb, benim başvurduğum pozisyonlar, senin gideceğin şehirlerle aynı yerde değil,” dedim karalı bir şekilde. “Hatta bugün New York, Richter Spor ile harika bir görüşme yaptım ve muhtemelen beni Chicago’daki ofislerine alacaklar.”

Yüzünü bir gölge kaplarken bakışları giderek kararıyordu.

“Ah, vay canına, demek Chicago!” Bana ters ters bakıyor, lacivert gözleri neredeyse simsiyah görünüyordu. “Benim Chicago tarafından seçilme ihtimalim sıfır. Sana inanamıyorum. Bunu nasıl düşünebilirsin, Iris?”

“Düşündüm, Caleb. Düşündüm çünkü bu benim için büyük bir fırsat.” Onun vücudunda yayılan öfke nöbetinden bir iki adım uzaklaştım. “Bu bir aileye, bir bağlılığa sahip olmadan önce değerlendirip almam gereken bir risk. Kendimi keşfetmek ve bir şeyleri çözmek için karşıma çıkan bu fırsata ihtiyacım var.”

“Çözülecek ne var ki?” diye sordu. “Sen beni seviyorsun, ben de seni.”

Ona sadece göz kırpabildim. Evet, birbirimize bu sözleri söylemiştik ancak bu ilişki benim hayatımda seçeceğim şeyler için bir kriter değildi. Tıpkı onun seçimlerini etkileyecek bir kriter olmadığı gibi. İkisinin de hayatımızda mümkün olabileceğini neden anlamadığımı bilmiyordum. Onu sevebilirdim ancak buna hazır değildim. Tüm geleceğimi onun hayatına bağlayıp peşinden sürüklenemezdim. Hâlâ emin değildim ve benden emin olmamı bekleyemezdi.

“Bizim bir bebeğimiz olacak. Birlikte olmalıyız,” diye konuşmaya devam etti. Görünüşe göre sessizliğimin onda bir hükmü yoktu. “Sen çocuğumla birlikte seçtiğim şehre benimle geleceksin. Mantıklı ve doğru olan tek şey sence de bu değil mi?”

“Peki ya benim hayallerim?” Tutkularımın yasını yaşayacak mı diye onu okumak için yüzüne bakıyordum. Kendime dair umutlarımın onun istediğini elde etmesinden daha önemli olduğuna yüzünde görmek istiyordum. “Üniversitemin son dört yılında sıkı çalışmamın boşa gitmesini istemiyorum. Ben bunun için gecemi gündüzüme katmadım.” Sinirle kuruyan dudaklarımı yaladım. “Seçeneklerimizi değerlendirelim, Caleb. Seçeneklerimiz var.”

“Seçenekten kastın kürtaj değil, değil mi?” dedi. Hareketsiz kalırken gözleri buz kesmişti. “Bunu aklından bile geçirme.”

Bu seçenek aklımdan geçti mi diye kendimi sorguladım. Eğer teoremin ve gerçeğin arasında bir boşluk varsa aklınıza gelmeyecek olan şeyleri bile düşünürdünüz.

“Hayır, ben...” omuz silktim. “Bilmiyorum, Caleb, gerçekten bilmiyorum. Bütün bunlar benim için çok fazla.”

“Biliyorum, biliyorum, bebeğim.” Beni yatağa doğru götürerek kucağına oturttu. “Bu başımıza gelen şey sadece planımızın sürecini hızlandırdı. Seni seviyorum, Iris. Sen de seninle evlenip bir hayat kurmak istediğimi biliyorsun. Ben seçildiğimde yanımda olmanı ve aile kurmamızı istiyorum. Doğru vaktin geldiğini uzun zamandır biliyorum.”

Nasıl? Bunu nasıl uzun zamandır bilebilirdi ki?

Soru beynimde çalkalanırken benim karasızlığım onun güveniyle çarpışıyordu. Elbette Caleb’i önemsiyordum. Eğer önemsemeseydim o benim ilkim olmazdı. Gardımı indirmezdin. Ancak sonsuza kadar birliktelik? Evlilik? Çocuklar? Her nasılsa lacivert gözlerine bakarken ve o saçlarımı yumuşak bir şekilde okşarken bu sorularımın cevabını bulamıyordum. Bu şu an düşünmem gereken bir şey olmamalıydı.

“Caleb, bu bebeği doğurmam için evli olmamıza gerek yok. Bir süre farklı eyaletlerde yaşayabiliriz. Uzak mesafe ilişkisi yürüten pek çok çift var.”

“İlişkimizde mutlu değil misin?” Hissettiği incinmişlik duygusu kaşlarını çatmasına sebep olmuştu. “Ben bir şey mi kaçırıyorum?”

Kucağımdan kalkıp yatağın önünde volta atmaya başladım. Gözlerimi yerdeki ince, ucuz halıya sabitlemişim. “Mesele ilişkimiz değil, Caleb. Mesele ben... Biz daha çok genciz. Önümüzde upuzun bir hayat var. Neden bu evlilikle birbirimizi zincirleyelim ki? Neden-”

“Zincir mi?” Nefesi ile birlikte bu kelime ağzından öfkeyle çıkmıştı. “Pek çok kız benimle evlenmeyi bir ceza ya da zincirlenme olarak görmezdi.”

“Bunun farkındayım, Caleb. Pek çok kız bu bebeği mükemmel bir fırsat olarak görürdü.” Başımı kaldırarak içimdeki tüm dürüstlikle gözlerine baktım. “Ancak ben bunu bir fırsat olarak görmüyorum. Biriyle evlendiğimde, ki şayet evlenirsem, kendimi kapana kısılmış gibi hissetmek istemiyorum.”

“Ne? Kapana kısılmak mı?” İnancsız kahkahası tüm odayı doldurdu. “Kibirli biri olmak istemem, Iris ama hamile bir kadın tarafından tuzağa düşürülmek konusunda endişelenmesi gereken kişi benim.”

“Ben öyle bir kadın değilim, bunu biliyorsun,” diye karşılık verdim. “Ben sana benimle evlen demiyorum. Eğer beni dinleseydin buna hazır olmadığımı bahsettiğimi anlardın.”

“Peki ya bebeğimiz?” Gerginlikten kaskatı kesilmiş dudaklarından kelimeler güç bela dökülmüştü. “Sanırım sen onun için de kendini hazır hissetmiyorsun?”

Onun bu sorusu üzerine Lotus’un da endişeyle sorduğu sorular beynimin içinde yankılanmaya başladı.

“Caleb, şey... ah. Nasıl?” İsteksizliğimi bir kenar bırakıp kelimelerin devamını getirmek için kendimi zorladım. “Demek istediğim, bu nasıl oldu? Biz her zaman dikkatli davrandık.” Bir risk alıp Caleb’in yakışıklı yüzüne baktım. “Her zaman önlem aldık, değil mi?” Yumuşak bir ses tonuyla sormuştum.

Gözlerinde hızlıca bir ifade belirdi. Okuma fırsatım bile olmamıştı. Neydi bu? Kızgınlık mı? Yoksa suçluluk mu?

“Bu işi yaparken senin de orada olduğundan oldukça eminim, Iris. Her zaman dikkatli olmasaydık bunu sen de bilirdin, değil mi?”

Perezervatifleri ben takmıyorum.

Kafamın içinde bu cümle çılgılık atarken bunu söylemeye dilim varmıyordu. Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü. Söyleyecek, bağırarak, haykıracak çok fazla şey vardı ama bir şey diyemedim. Böyle bir durumda ağzımdan çıkanlara dikkat etmeli, suçlamaya yakın en ufak bir kelime bile kullanmamalıydım. Bu içinde bulunduğumuz karmaşık durumu daha da boka çevirirdi.

Dürüst olmak gerekirse korunmadığımız bir günü bile hatırlamıyordum. Şimdi bu kimin hatası diye tartışmaya gerek var mıydı? Kimin ‘hatası’ olduğu gerçekten önemli miydi? Prezervatifler kesin koruma sağlamazdı; yüzde yüz kusursuz değillerdi, değil mi? Bu ihtimali düşünmek istiyordum. Caleb’in planlarımı bir kenara bırakıp onun planlarına uymam için bana baskı yapsa bile, bu kadar ileri gidebileceğini düşünmek istemiyordum.

O haklıydı. Onun gibi erkekler, rahimlerini kullanarak kendini güvence altına almak isteyen açgözlü kadınlar tarafından daima tuzağa düşürülme endişesi taşırdı. Ben bu duruma tekmelerle ve çılgılıklarla sürükleniyor olsam da insanlar yaptığım şeyin tam da bu olduğunu düşüneceklerdi. Caleb’i “*güvence için tuzağa düşürdüğümü*” düşüneceklerdi. İçimde bu bebek büyürken zar zor nefes aldığımı kimse bilemeyecekti. Kimse beni anlamayacaktı. Parmağımda Caleb’in yüzüğünün olduğunu hayal ettiğimde avuçlarım terden sırılsıklam olmuştu.

NBA seçmelerine katılacak olan altın çocuktan hamile kalmış olmak beni tatmin etmiyordu.

Daha çok kapana kısılmış hissettiriyordu.

AUGUST

Son birkaç yıldır parlak ışıkların altında epey zaman geçirmiştım. Buna şimdiye kadar çoktan alışmış olmam gerekiyordu ancak Özel Seçmeler Sınıfı'na ev sahipliği yapan spor programı Twofer'ın stüdyosunda, kör edici parlak ampullere kısık gözlerle bakarken bundan pek de emin değildim.

Twofer sunucularından Avery Hughes, "Gergin misin?" diye sordu

"Ah." Etrafımda devasa kameralar, şık mobilyalar ve şov için koşuşturan hazırlık ekibi vardı. "Hayır, gergin olacak ne var ki?"

"Hiçbir şey." Avery'nin kara gözleriyle dudaklarının kıvrılma sına sebep olan gülüşü ne kadar eğlendiğini yansıtıyordu. "Geldiğin için teşekkürler."

"Rica ederim." Strafor bir bardağa masada duran çok kavrulmuş koyu kahveyi doldurdum. "Davet ettiğin için ben teşekkür ederim."

Yeni sözleşme imzaladığım menajer Lloyd, en popüler spor programlarından biri olan Twofer'a çıkmayı reddettiğimi duysa

sinir krizi geçirirdi. Seçme gecesine yaklaşıırken popülerliğim ne kadar yüksek olursa o kadar iyi olacağını düşünmüştü. Üstesinden gelmeye hazırdım.

“Konuk listemin ilk sırasında sen vardın,” dedi Avery. Dikkatimi yeniden konuşmamıza çekti. Güzel bir kadın olsa da daha çok sert gazeteci kimliğiyle tanınıyordu. Üstelik zeki bir gazeteciydi. “Sen ve Caleb Bradley.”

“Bekle.” Kahve yudumum hâlâ ağzımdayken elimle ağzımı kapattım. “Caleb’da mı bugün şova katılacak?”

Sadece o adamın adını duymak bile sinirlerimi alt üst ediyordu. Son üç ayda kendime bile itiraf etmek istemediğim kadar çok Iris’i düşünmüştüm. Ne yazık ki onu düşünmek, aynı zamanda onun işe yaramaz serseri erkek arkadaşını da düşünmek anlamına geliyordu. Galiba medya camiası benim adımın arkasına onun adını getirmeden edemiyordu ya da belki tam tersiydi. Ancak Tanrı’ya şükürler olsun ki onunla şimdiye kadar hiç yan yana gelmemiştik

“Evet, Caleb da şovda olacak.” Kaşlarını çatdığı için Avery’nin pürüzsüz teni kırıştı. “Menajerin sana bunu söylemedi mi?”

Lloyd, ilk sezonuna yaklaşan son genişleme takımı San Diego Waves’in basketbol operasyonları başkanı MacKenzie Decker’la birlikte sette yürürken gözlerim onunkilere kilitlendi. Menajerim benden bakışlarım hızla kaçırıldı. Caleb’la benim aramda bir sevgi bağı olmadığını elbette biliyordu. Muhtemelen Caleb’ın da programda olduğunu bilseydim katılmayı kabul etmeyeceğimi de biliyordu.

Üvey kardeşim de menajerlik yapıyordu ancak işle akrabalığı birbirine karıştırmak istememişti. Aksi hâlde beni seve seve temsil edeceğini biliyordum. Biyolojik olarak kan bağı olmasa da ligdekilerin çoğu aramızda bir aile bağı olduğunu bile bilmiyordu.

Lloyd'u ise bana biraz tereddüt ederek tavsiye etmişti. Şimdi, Caleb'dan nefret etmiyormuş numarası yaparak kamera karşısında bir saat geçirmeme neden olduğu için menajerim hakkında daha da fazla tereddütlerim oluşmuştu.

"Lloyd çok yoğun," dedim. O ve MacKenzie Decker yaklaşırken yüz ifademi düzelterek bomboş bir sayfa hâline getirdim. "Herhâlde bu yüzden söylemeyi unuttu."

Herkes tarafından bilinen ismiyle Deck, beni görmezden gelip Avery'ye uzanarak yanağından öpmek için onu kendine çekti. Kendinden emin duruşundaki bakışına yayılan gülümsemeyi gördüm. Kafasını kaldırıp eski basketbol yöneticisine baktığındaysa gözlerini sevgi kapladı. Çıktıklarına dair dedikodular duymuştum. Belli ki doğrudu çünkü Deck hepimizin yüzünü kızartacak şekilde onu her an en yakın kanepenin üzerine yatırabilirmiş gibi görünüyordu.

"Selam." Avery, Deck ile arasına küçük bir mesafe koysa da kolunun altından tamamen çekilmedi. "August, MacKenzie Decker'la tanıştın mı?"

"Büyük bir hayranınızım, efendim." Elimi gelmiş geçmiş en iyi oyun kuruculardan birine uzattım. "Sizinle tanışmak benim için büyük bir onur."

"*Efendim* kelimesini bir kenara bırakıp bana sadece Deck diyebilirsin," dedi el sıkışmamı memnuniyetle kabul ederken. "Geleceğin oldukça parlak, August. Bir süredir seni izliyorum."

Bakışlarım Lloyd ve Decker arasında gidip geldi. Bir genişleme takımı için oynamayı istemiyordum. Bizim neslimizin en parlak basketbol beyinlerinden biri olan Deck bile bir genişleme takımının kaçınılmaz olarak yaşayacağı yavaş başlangıç kaderine engel olamazdı. Waves'in galibiyet alabilmesi için bir hayli zaman

geçmesi gerekiyordu. En parlak yıllarımı sıfırdan, içinden çıkılmaz bir durumda geçirmek profesyonel bir basketbolcu olarak hayal ettiğim şeyler içinde sayılmazdı.

Daha önce Lloyd'un bakışlarımdan kaçtığını düşünmüş olsam da şimdi benden neredeyse saklandığını gördüğüme göre, bundan emindim. Aramızda şimdiden anlaşılamadığımız pek çok konu vardı. Eğer her söylediği şeyi körü körüne yapacak acemi bir çaylak arıyorsa, benim menajerim olmayı tekrar düşünse iyi ederdi.

“Şampiyonluğun için tebrik ederim.” Deck kahvesini yudumlarken bir kolu hâlâ Avery'nin belini kavıyordu. “Ayrıca Naismith'de de oldukça iyi bir yıl geçirmişsin.”

“Teşekkür ederim, efendim.” Resmîyet istemediğin hatırlatmak için bana bakarak kaşlarını kaldırdı. “Yani, Deck.”

“Dört yıl kalmakla risk aldın,” dedi beni dikkatle izleyerek.

Benim beklentilerime sahip oyuncuların çoğu ikinci veya üçüncü yıllarından sonra kolejden ayrılıyorlardı, çünkü mümkün olan en kısa sürede sektöre dâhil olmak, daha erken işin içine girerek kazanmak istiyorlardı. NBA'e ulaşmadan önce kolejde kalmak demek, sakatlık riskinin artması anlamına geliyordu.

“Kapsamlı bir eğitim alıp mezun olarak diplomamı almak istedim.” Yarısı dolu strafor kahve bardağımı çöpe attım. “Hem saha içinde hem de saha dışında Koç Mannard'ın benim için yaptığı program, temellerimi güçlendirmek adına harikaydı.”

“Bu doğru. Açıkçası daha fazla oyuncunun kolejde kalmasını isterdim.” Decker beni onaylar şekilde başını sallarken gülüşü yüzünden dudakları tek bir yöne kıvrılıyordu. “Şöyle bir baktığımız zaman seçkin oyuncularla oynamakla kolejde aldığın eğitim eşdeğer sayılmıyor. Size buna yönelik bir hazırlık da sunmuyorlar. Hevesle daldığın bu işte ya batarsın ya çıkarsın.”

“Bu işten emeğimle çıkacağıma inanıyorum.” Kendimden emin kelimelerim, ben ne diyeceğimi düşünmeden ağzımdan dökülüvermişti. Şimdiye kadar hiç kibirli görünmek gibi bir isteğim olmamıştı. Ancak kendimde emin olduğum bir şey varsa o da özgüvenimdi.

Ah, bir de sahip olmadığım bir şey vardı: Stüdyoya yeni menajeriyle giren dangalağa olan tahammülüm. Kendimi ansızın Caleb’a ters ters bakarken bulduğumda yüzümü gevşetip rahat görünmek için üstün bir çaba sarf ettim.

Yüzümden yayılan düşmanlığı Caleb’la Deck henüz fark etmemişti. Bana sırtıtmak için geri dönmeden önce omuzlarının üzerinden bakış attığım tarafa doğru baktı. Muhtemelen aramızdaki çocukça bir rekabet olduğunu düşünüyordu. Ancak bundan daha fazlası vardı. Sadece iki kez karşılaşmış olsak da Iris’in varlığı daha fazlasına sebep olmuştu.

Caleb’a kasten gösterişli bir selam verdim, o da bana o yılışık timsah sırtışını fırlattığında dişlerim gıcırdadı. Size dostça adım atan ve hiç beklemediğiniz bir anda sizi dişlerinin arasına alıp parçalayan türden bir timsah sırtışıydı.

“Müsaadenizle,” dedi Avery, az önce kendisine bir yığın kâğıt uzatan yapım asistanına başını sallayarak. “Program başlamadan önce eş sunucumla birlikte gözden geçirmemiz gereken birkaç şey var.”

Caleb ve menajerinin yanında durup ikisine de gülümsedikten sonra yoluna devam etmeden önce biraz sohbet etti.

Caleb ile arama biraz mesafe koymak istiyordum.

“Tuvaletler nerede?” diye sordum Deck’le Lloyd’a bakarak.

Deck birkaç adım ötede duran loş bir koridoru işaret etti.

“İşte orada.” Neredeyse babacan bir tavırla omzumu sıvazladı. “Umarım sen New York’tan ayrılmadan önce biraz daha sohbet etme fırsatı buluruz.”

Deck’e birlikte yemek yemeyi ve onunla sohbet etmeyi çok istediğimi, bunu menajerim Lloyd aracılığıyla ayarlayabileceğimizi söyledim. Caleb’in ukala sırıtışından uzaklaşmak için can atıyordum. Tuvaletin kapısı arkamdan kapanırken derin bir nefes aldım. Caleb’i ortaokulda tanıdığım andan beri onu bir kez olsun kıskanmamıştım. Ancak Iris’e sahip olduğunu öğrendiğimden bu yana Caleb’i deli gibi kıskanmaya başlamıştım. Iris ile sadece iki kere karşılaşmama rağmen bu şekilde hissetmeme neden olması çok saçmaydı. Caleb’in Iris’i öpüyor olduğunu düşünmenin, duygularımı bu denli çileden çıkaracağını tahmin edemezdim. Onu becerdiğini ve muhtemelen bir gün onunla evleneceğini bilmek, içimde anlam veremediğim bir öfke uyandırıyordu. Sadece o dangalaktan uzaklaşmak için kaçtığım tuvalette gereksiz yere yıkadığım ellerim sıcak suyun altında kavrulmak üzereydi. Musluğun başını soğuğa ayarlayıp yüzüme su çarptım. Caleb gibi bir ahmağın, Iris gibi bir kızla birlikte olduğunu düşündükçe alevlenen öfkemi yatıştırmaya çalışıyordum.

“Seninle burada karşılaşmak ne hoş,” dedi alaycı bir ses tonuyla. Kapıda durmuş bana bakıyordu.

Bakışlarımı kaçırmadan önce, gözlerim aynadan onun gözleriyle buluştu. Suyu kapatarak tüm dikkatimi ellerimi kurulamaya verdim.

“Bugün senin de burada olacağını bilmiyordum.” Cevap olarak tek kelime bile etmememe rağmen konuşmaya devam etti. “Belki de senin de geleceğini duyarsam benim programa katılmayı reddedeceğimi düşünmüş olabilirler. Ancak bunu yapmazdım. Konuşmak için birkaç dakikamız olduğu için mutluyum.”

Söylediklerine cevap vermeye tenezzül etmeden aynadan ona birkaç bakış daha fırlattım.

“Yeni menajerim her şeyi çabuk duyuyor.” Caleb kapıyı iterek içeri girdikten sonra bana yaklaşıp kadar yürümeye devam etti. “Üstelik duyduğuna göre memleketin Baltimore Stinger beni istiyormuş.”

Hayal kırıklığı göğsüme hızla yayılıyordu. Yalan olabilirdi. Ancak Deck’le Lloyd içeride çok samimi görünüyorlardı. Belki de Waves ile muhtemel bir anlaşma hakkında konuşuyorlardı. Hayatımın bundan sonraki kısmı hakkında fazla söz hakkına sahip olmamak, beni son derece öfkeliyordu. Yine de NBA dünyasının doğasının bunu gerektirdiğini biliyordum. Çaylakların seçme hakkı asla olmazdı.

“Ah, doğru ya,” diyerek parmaklarını şaklattı. “Unutmadan sana bir şey göstermek istiyorum.”

Telefonunu çıkararak istediği fotoğrafı bulana kadar galerisinde aranmaya devam etti. Hislerim bana bu hareketinin altından iyi niyetli bir şey çıkmayacağını söylüyordu. On iki yaşındayken birlikte gittiğimiz basketbol kampında bir şeyler karıştırırken takındığı yüz ifadesini takınmıştı.

Sonunda aradığını bulduğunda ekranı göstermek için telefonun bana doğru çevirdi. İlk baktığımda ne gördüğümü idrak edemesem de birkaç saniye sonra gözlerimin gördüğü görüntü beynimde anımlanmıştı. Tam şu an onun yüzünü pisuvara çarpmak için nelerimi vermezdim.

Bir ultrason görüntüsü.

Hayır, bu doğru olamazdı. Ben gerçek olmadığını kabullenmeye hazır olsam da Iris için gerçek olduğu ortadaydı.

“Beni tebrik etmeyecek misin, West?” Caleb telefonunu cebine koymadan önce ekranında duran minik bulutumsu görüntüye baktı. “Baba olacağım. Iris’le çok mutluyuz.”

Bunu daha fazla kaldıramazdım. Iris’in bu adamın... çocuğuna hamile olduğu fikri sözcükleri boğazımda düğümlüyordu. Midem bulanırken ona öylece bakakaldım, ardından başımı salladım ve hâlâ kurumamış ellerimle kapıya doğru yürüdüm.

“Sanırım senden özür dilemem gerek,” dedi Caleb arkamdan. Onu dinlemediğimi fark ettiği için kelimeleri aceleye getiriyordu. “Demek istediğin önce Stinger, sonra Iris, senin istediğin ne varsa hepsini ben alıyorum, öyle değil mi?”

Arkamı dönerek onun alaycılığıyla yüzleştim.

“Onu istediğimi sana düşündüren ne?” Tek kaşımı kaldırdım.

“Hadi ama. West,” Caleb bir kahkaha patlatırken telefonunu cebine koydu. “Seni uzun zamandır tanıyorum ve şimdiye kadar bir kadına, benim kadınıma baktığın gibi baktığını görmedim.”

“Tam bir pisliksin.”

“Senin istediğin takımla kıza sahip bir pislik.” Caleb, pisuvara doğru yürürken bana parlak bir gülümseme fırlattı, fermuarının aşağı kaydığını duydum. Islık çalma ve işeme sesleri arasında tuvaletten çıktım. Beni Caleb ve lanet olası ultrason fotoğrafıyla yan yana getirdiği için Lloyd’u öldürmek istiyordum. Küfürlerimi ağzımda tutmak için kendimi zorlarken dişlerimi neredeyse kırılacak kadar sıkıyordum. Bu adamın güzel suratını yumruklamak için nelerimi vermezdim.

Şu anda ihtiyacım olan şey Iris ile birkaç dakika konuşmaktı. Onunla konuşmaya, ona son konuşmamızı hatırlatmaya ihtiyacım vardı.

Onun için kendini kaybetme.

Hayallerinden vazgeçme.

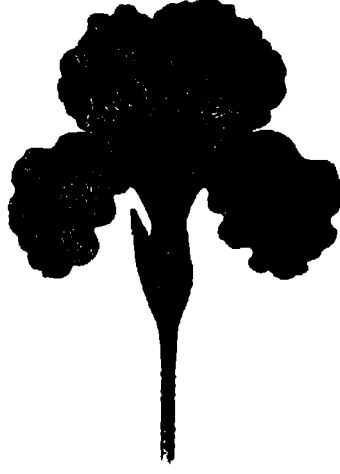
Onun peşinden gitme.

Hepsinden önemlisi.

Onu seçme.

Daha önce bunları söylemeye hakkım yoktu. Üstelik şimdi bir bebekleri olacağını öğrendiğimde herhangi bir şey söylemeye hakkım kalmamıştı. Onu evlenmeye ikna edecekti. Bunu içten içe biliyordum. Birbirine doğru hızla hareket eden iki trenin çarpışacağını bilirsiniz, değil mi? İşte, ben de biliyordum. Bu bebekle birlikte her şey bambaşka bir hâl almıştı.

İlk kez yedek kulübesinde oturuyordum.

BÖLÜM 7

IRIS

Kanamam durmamıştı. Dün gecedan beri sürekli, yoğun bir şekilde devam ediyordu. İstemeyerek de olsa Caleb’ı aramak zorunda kaldım, o da tam tahmin ettiğim gibi çıldırdı. Bu konuda yalnız değildi, ben de çıldırıyordum. Endişe midemi düğüm düğüm mü ediyordu? Yoksa düşük yapıyordum ve farkında mı değildim? Nefesim, korkum yüzünden mi kısık kısık ve hızlıydı. Yoksa başka bir şey mi oluyordu? Bana ne oluyordu? Yoksa bebeğe mi bir şey oluyordu?

Kadın doğum doktorumu aradığımda acilen hastaneye gelmem gerektiğini söylemişti. Düşük yapma olasılığımın en yüksek olduğu ilk üç aylık dönemin sonuna yaklaşıyordum. Tanrı beni affetsin, yalnızca içimden küçük bir ses düşük yaptığım zaman rahat edeceğimi söyleyip duruyordu. Sanki vücudumda var olan kurşun çıkacakmış ve ben planladığım hayata özgürce devam edecekmişim gibiydi.

Bulunduğum katta, hamile oldukları için çok mutlu ve minnettar olan bir sürü kadın olduğuna emindim. Belki de bazıları benim istemediğim ya da herhangi bir arzu duymadığım şeye sahip olmak için türlü fedakârlıklar yapmıştı. Kimileri bu süreçte bebeklerini kaybetmişti, bazılarıysa çocuk sahibi olmak için çeşitli tedaviler görmüştü. Ancak düşük yapmayı bir kaçış olarak gören ben, hain tarafımla mücadele etmekte zorlanıyordum.

Odamın kapısı yavaşça aralanırken kapı aralığından Lotus kafasını uzattı.

“Hey, Gumbo.” Onu tanıyordum. Yüzündeki gülümsemesi endişesini gizlemek için kullandığı bir maskeden ibaretti.

Ona el sallarken gözlerimin etrafından, yanaklarıma yaşlar süzüldü. Ağladığımı görünce hızla yanıma gelip beni kollarıyla sarmaladı. Yüzümü omzuna gömerken hissettiğim tüm endişe, suçluluk, umut ve hayal kırıklığı duygularını içimde tutmaya çalışıyordum. Hepsi birbirine karışmış duygularımın tarifi, takma adım olan çorbadan farksızdı.

“Nasılsın?” Lotus beni daha dikkatli incelemek için geri çekildi.

“Ben iyiyim.” Yüzüme bana inanmayan şüpheci bir bakış attığı anda rol yapmaktan vazgeçtim. “Tamam, pekâlâ. Sanırım aklımı kaybediyorum.”

“Doktorlar ne diyorlar?”

“Sürekli test yapıyorlar.” Burnumu çekerken ıslak yanaklarımı kuruladım. “Birazdan yeniden gelirler.”

“Caleb nerede?” Sanki dolapta ya da yatağın altında saklanıyormuş gibi odada gözlerini gezdirdi. “Umarım çok uzakta değildir çünkü karnındaki minik onun veliahttı.”

Bir kahkaha atsam da hâlâ huzursuz hissediyordum. Caleb bu bebeği öğrendiğinden bu yana onu takıntı hâline getirmişti. Ben

bu bebek hakkında hâlâ pek çok belirsizlik yaşarken Caleb’da belirsizliğin zerresi bile yoktu. Birlikte olduğumuz süre boyunca bebekten daha fazla istediğini gördüğüm tek şey basketboldu.

“Menajeri aradı. Sanırım gözden geçirmesi gereken birkaç şey varmış. Onlara bakmak için bir süreliğine dışarı çıktı.”

“Baltimore’a gideceği için çok heyecanlı olmalı, ha?” diye sordu Lotus.

Seçmelerde, Baltimore Stingers Caleb’ı kadrosuna katmıştı. August’un da kendi memleketi için oynamayı çok istediğini biliyordum. Ancak Baltimore yerine San Diego Waves onu seçmişti. Kameralara gülümsemesine ve koyu karamel saçlarını üzerine taktığı şapkasıyla yüzünü saklamasına rağmen hayal kırıklığına uğradığını bir şekilde biliyordum. August ve Caleb zaferleri değiş tokuş etmeye devam ediyordu.

Caleb’in hanesine bir puan daha.

“Evet,” dedim sonunda Lotus’un sorusuna cevap vererek. “Şu anda Baltimore’da kendine yer bakıyor. Tahminen bir iki hafta içinde taşınacak.”

“Anladım. Peki ya sen?” Lotus, gerçekte ne istediğimi anlamak için yüzümü dikkatle inceliyordu. “Sen nereye taşınacaksın?”

“Önümüzdeki birkaç hafta içinde dairemi boşaltmam gerek.” Endişeli ruh hâlimi savuşturarak görmezden gelmeye çalıştım. “Biliyorsun dairem kampüste ve şey... mezun olduğum için... oradan taşınmak zorundayım.”

“Bo, eğer aldığım burs kampüste kalmamı gerektirmeseydi, inan bana...”

“Hey, biliyorum,” diye araya girdim. “Bu konuda hiç tereddüt etmeyeceğini biliyorum. Bu yine de her şeyi çözmek için yeterli değil. İşsiz, bir bebek sahibi olmak? Şimdiye kadar Richter’ın staj konusunda bana geri dönmesi gerekiyordu.”

Elbette Jared'ın üzerine kusmam şansımı mahvetmediyse. Beni işe alma konusunda iki kez etraflıca düşündüğü için onu asla suçlayamazdım.

“Belki bir müddet daha kitapçada çalışırım,” dedim.

Ağzımdan çıkan bu cümleyi duymak, kendi kulaklarıma bile saçma geliyordu. Mezun olacaktım. Artık Atlanta'da kalmak için hiçbir sebebim kalmamıştı ve ben Caleb ile lüks bir hayat yerine kitapçada çalışmayı mı seçiyordum? Richter'dan haber alana kadar hayatımın gidişatı muallakta olacaktı. Aceleci karar vermenin yanlış olduğunu da biliyordum. Alelacele alacağım bir karar hayatımın geri kalanını tamamen değiştirebilirdi. Caleb ne kadar baskı yapsa da bunu asla yapmayacaktım. Taşınmaya karar verirsem istediğim an bütün masraflarımı karşılayacağından emin olsam da bunu kabul etmem demek, olmaktan korktuğum kişiye bir adım daha yaklaşmak anlamına geliyordu.

Beni oyalayacak bir şeylere ihtiyacım vardı. Telefonumun ana ekran tuşuna bastığımda iki cevapsız aramayı gördüm.

“Ah, annemden gelen iki cevapsız arama var. Bir de bilmediğim bir numara aramış,” diye mırıldandım.

“Priscilla teyzem nasıl?” Lo'nun sesinde nazik bir sorgulama tonu vardı. Annem hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyordum. Diğer bir gerçek de kendi annesi hakkında konuşmaktan daha az hoşlandığıydı.

“O iyi.” Derince iç çektim, kalbim de bedenim kadar yorgundu. “Elbette hamilelikten ‘*en iyi şekilde*’ faydalanmamı istemesi beni şaşırtmadı. Caleb ile evlenerek geleceğimi güvence altına almam için elimden geleni yapmamı söyledi. Bu onun, benim için hayal ettiği tek gelecek.”

“Hey, bizim kaderimiz annelerimizinkiyle aynı olmayacak,” diye bana teminat verdi.

“Bunun için endişelenme.” Lotus sıkıca elimi tuttu, parmağındaki yeşil yüzüğün taşı hastanenin floresan ışıklarının altında parlıyordu. Parmaklarımızı birleştirdiğimde aynı olan yüzüklerimiz ışığın altında yan yana parlayarak bize göz kırptı.

“MiMi’nin bize bunları verdiği zamanı hatırlıyor musun?” Büyük büyükannemizin New Orelans’a bizi ziyaret etmek için geldiği zamanları hatırladım. Yüzümde bir tebessüm belirdi.

“Tabii ki hatırlıyorum.” Yüzünü buruşturarak boğazını temizledi, bu meşhur MiMi taklidini yapacağını habercisiydi. “*Mes filles*, bu yüzükleri parmağınızdan sakın çıkartmayın. Bu yüzükler parmağınızda olduğu sürece benim korumam da daima sizinle olacak.”

Lo’nun ağır aksanıyla mükemmel uyan taklidine kıkırdadım. MiMi’nin yanında çok fazla kalmamıştım, onunla geçirdiğim zamanlarda da söylediklerinin ancak yarısını anlayabiliyordum çünkü Fransızcadan İngilizceye hızlıca geçiş yapıyordu. Dilleri birbirleriyle harmanladığı gibi dinleri de birbirine harmanlıyordu. Onu bir dakika önce Meryem Ana’ya dua ederken, hemen sonrasında ise ölmüşlerin yüce ruhlarına dua ederken bulabilirdiniz. Boynuna tespihler takar, iksirlerini ve ona uğur getireceğine inandığı tılsımları etrafa saçardı.

“Bu yüzükler, parmağımıza takıldığından beri bizi koruma konusunda asla başarısız olmadılar,” dedi. Kahkahası yavaşça yüzünü terk etmişti. Elini karnıma koydu. “Şimdi de seni koruyacak.”

Gözlerimin dolmasına zar zor engel oldum. Lo, üniversite eğitimi almış, sofistike bir Y kuşağı olarak MiMi’nin saçma vudu hurafelerine olması gerekenden fazla değer veriyordu. Yıllarca MiMi ile birlikte yaşadığı için bu batıl inançların bir kısmı Lo’ya

bulaşmış olabilirdi. Ancak bana göre bu, insanların gözünü boyayan, korkularını ve cehaletlerini para kazanmak için kullanan bir saçmalıktan ibaretti. Elbette bunu Lo'ya söyleyemezdim. Daha önce birkaç kere bunu denesem de hemen öfkelenip savunmaya geçmişti. Tam da şu an ihtiyacım olan aramızdaki huzuru, bunu söyleyerek bozmak en son istediğim şeydi.

“Haklısın,” dedim. Sessizliğe gömülürken yüzüğün alt kısmındaki metali okşuyordum. “Sadece bir yanım bu hamileliğin sonlanmasını istiyor.”

Bakışları gözlerimle buluştu. Bu itirafı başkasına yapsaydım beni günahkâr ilan eder ve yargılardı. Ancak Lo'nun bakışları yumuşacıktı. O benim ne kadar çok çalıştığımı anlıyor, verdiğim emekleri görebiliyordu.

İçimde minik bir hayat yeşermişti. Bunu biliyordum. Elbette bu canlıya saygı duyuyordum ancak benim hayallerim de canlıydı. Birinin yaşaması için birinin ölmesi gerekli miydi? Bunu düşünmeden edemiyordum.

“Seni anlıyorum, Bo.” Bir bacağını altına kıvrıp yatağa, yanıma oturdu. “Neler olacağını zaman gösterecek ve biz de o noktadan hayatımıza devam edeceğiz.”

Başımı sallamakla yetindim, boğazıma takılan yumruk hissini kovuşturmak için yutkundum. Ne olacağını görmek için beklerken mideme bıçak saplanırmış gibi kramplar giriyordu. Ya bebek iyi değilse? Ya bebek *iyiyse*? İkisi de hayatımı farklı noktalara sürükleyecek olan ihtimallerdi ve korkularım da onlarla birlikte sürükleniyordu. Dikkatimi dağıtmak için bilinmeyen numara bildirimine dokundum. Bir sesli mesajım vardı. Sesli mesajı dinlemek için açarak hoparlöre verdim.

“Merhaba, Iris.” Belli belirsiz tanıdık, derin bir erkek sesiydi. “Ben Jared Foster.”

Gözlerim kocaman açıldı.

“Stajyerlik,” diye fısıldadım gözleri ben gibi kocaman açılan Lo’ya.

“Umarım son görüşmemizden bu yana kendini daha iyi hissediyorsundur.”

Jared’in sesinde mizah vardı. “Kendini o gün olanlar için kötü hissettiğini biliyorum. Endişelenmene ve kendini kötü hissetmene gerek yok. Kuru temizleme masraflarım vergimden düşüyor.”

Jared ile aynı odada olmasam da utançtan yanaklarım kıpkırmızı olmuştu. Adamın üzerine kusmak mı? Cidden mi?

“Hemen konuya gireceğim,” diye devam etti. “Richter sana staj yerlerinden birini öneriyor. Önümüzdeki ay seni Chicago’ya bekliyoruz. Umarım hemen seyahat etmeye hazırsındır. Kapatmak üzere olduğumuz son birkaç anlaşma var, bu yüzden bana hemen geri dönüş yapman gerek.”

Kısık sesle kıkırdaması konuşmasını yarıda kesti. “Çalışmak için ne gerekiyorsa yapacağını söylemiştin,” dedi. “Bu söylediklerin konusunda ciddi olduğunu umuyorum. Beni ara, şartları konuşalım. Kabul edildiğin için tebrik ederim.”

Telefonu tutan ellerim zangır zangır titriyordu. Sesli mesajı defalarca dinlemek istiyordum. Bütün gün endişeyle kıvrılan dudaklarım artık gülümsemeyle kıvrılıyordu. Ters giden çoğu şeyin ortasında doğru giden bir şeyler vardı.

“Aman Tanrım,” diye sevinçle ciyakladı Lotus. Bu güzel haberi kendi almışçasına gözleri mutlulukla parlıyordu. “Bu inamlmaz, Bo.”

“Biliyorum,” diye karşılık verdim. “Bana karar vermesinin birkaç ay süreceğini söylemişti. Umutlarım tükendiği için neredeyse vazgeçmeye...”

Cümlemi tamamlayamadan kapı açıldığında doktor içeri girdi. Caleb da telefonunu cebine sokup ardından içeri süzüldü. Bir telefon görüşmesini yeni sonlandırmış gibi görünüyordu.

Bütün karamsarlığım ve umutsuzluğum yeniden üzerime üzerime geliyordu. Biraz önce hayatımın en güzel anıymış gibi hissederken birden hepsinin bir rüyadan ibaret olduğunu düşünmeye başladım. Tıpkı en sevdiği oyuncağı elinden alınan bir çocuk gibiydim.

Lotus tekrar elimi tuttuğunda yüzüklerimiz hizalandı ve elimi güven verici bir şekilde sıkıca kavradı.

“Gerekli tüm testleri yaptık, Iris.” Dr. Rimmel’in gözleri nazik ifadesi ciddiydi. “Oldukça fazla subkoryonik hematomunuz var.”

“Ve halk dilinde buna...” diye şakayla karışık şekilde lafa girdi Lotus. “Tıpça terimlerle konuşmasak.”

Dr. Rimmel’in dudakları seyirdi. Lotus burada olduğu için minnettardım, aksi hâlde çıldırmış olabilirdim. Caleb gelip yanımdaki yatağa oturdu. Onun da endişesi ve hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu.

“Bu ne demek oluyor, doktor?” diye sordu. “Uzun zamandır sonuçların çıkmasını bekliyoruz.”

Lotus’un şakayla karışık yorumu ortamı yumuşatırken Caleb’in söyledikleri havayı ağırlaştırıyordu. Dr. Rimmel’in gülümsemesi silindi ve gerginlikle omuzlarını dikleştirdi.

“Yani basitçe söylemek gerekirse...” diye söze başladı doktor. Ardından Caleb’a sert bir bakış atarak, “Hamilelik sürecinde rahimde gelişen bir doku olan plesenta rahimden ayrılıyor. Bu da annede pıhtıya ve kanamaya sebep oluyor,” dedi.

“Bebek.” Ağzımdan sadece bu kelime çıkabilmişti. Ondan ne duymak istediğimi bilmediğim için soruyu sormaktan korkuyordum.

“Bebek iyi mi?”

“Evet, bebek iyi ancak her şeyin yolunda gittiğini garantilemek için sana yatak istirahati vereceğim.”

“Yatak istirahati mi?” diye mırıldandım. “Sürekli yatakta yatmak zorunda mı kalacağım? Peki bu ne kadar sürecek?”

“Ne kadar yatman gerekiyorsa o kadar yatacaksın,” diye sertçe araya girdi Caleb. “Doktor neyi söylüyorsa onu yapacağız. Talimatları harfiyen yerine getireceğiz.”

Yatakta ne kadar süre yatmak zorunda *olacağımızı* ancak Tanrı bilebilirdi. Elbette istirahat edecektim ve kesinlikle doktorun önerilerine uyacaktım. Ancak Caleb’in zamanım, rahatım ve bedenim hakkında karar vermeye söz hakkı yoktu.

Dilimi ısırardım çünkü şu an kendimi savunmanın ne yeri ne de zamanıydı. Kendim için en iyi şeyin ne olduğuna karar verene kadar Caleb’a iyi davranmalıyım. Onu yalnızca bu şekilde yola getirebilirdim.

“Bu ne kadar sürecek?” Tekrar sordum.

Dr. Rimmel, “Evde tam yatak istirahatiyle başlayacağız ve gidişata göre karar vereceğiz,” dedi.

Ev kelimesi beni derinden etkiliyordu. Kampüs içindeki dairemde bir an önce çıkmak zorundaydım. Üniversite bana yeterince müsamaha göstermişti, birkaç seçeneğim olsa da bunlar kesin değildi.

Tam gün yatak istirahati mi?

Bırakın tam yatak istirahatini, yatağımı koyacağım bir evim bile yoktu.

“Ona ve bebeğe ben bakarım.” Bana bir bakış attı. “Eşyalarını en kısa zamanda benim evime taşıyacağız.”

Çaresizlik duygusu içimi tümüyle kaplıyordu. Üzerimdeki çarşaftan bozma puantiyeli hastane önlüğünü olanca gücümle

sıktım. Kendi hayatımda kontrolsüz hissetmekten nefret ediyordum. Sanki başkasının sahnesindeki bir aktörmüşüm gibi her hareketim yönlendiriliyordu.

“Bu sadece yatak istirahati değil. Aynı zamanda pelvik istirahati,” dedi Doktor Rimmel, Caleb’a sert bir bakış atarak. “Bunun anlamı daha az hareket etmen ve seks yapman yasak demek.”

Caleb’ın yüzü hızlı bir şekilde düştü ancak bu benim için bir umut ışığıydı. Haftalardır Caleb ile seks yapmak istemiyordum, hatta bana dokunmasına bile tahammülüm yoktu. Bunu hormonlara bağlıyordum. Ya da belki Caleb’ın sert tavırları beni ondan giderek soğutuyordu. En azından bu bebek ve bu lanet yatak istirahati birbirimizden uzak durmak için iyi bir bahane olmuştu.

Böyle düşünmekten nefret etsem de telefonuma bakıp Jared’ın Chicago’yla ilgili sesli mesajını hatırladığımda, seks yapmamak tüm bu yaşadığım olaylar içinde tek iyi şey gibi görünüyordu. MiMi’nin tılsımlı yüzüğü kucağımdan bana göz kırpıyordu. İşe yarıyor mu yaramıyor mu bilmiyordum. Şimdilik sadece bebek korunuyordu. O güvendedeydi ama gelecekle ilgili planlarım kesinlikle bir nehrin ortasında akıntıya kapılmış, benden hızlıca uzağa sürükleniyordu.

BÖLÜM 8

AUGUST

Zor koşullar altında elimden gelenin en iyisini yapmıştım.

Tam olarak adil bir hayat değildi. San Diego’da, havası yıl boyunca mükemmele yakın olan bir şehirde yaşıyordum. Otuz milyon dolarlık bir NBA sözleşmesine imza atmıştım. Her lisenin spor salonunda ya da mahalle köşelerindeki potalarda, kaybolan basketbol hayalleri bulabilirdiniz. Bense şanslı bir orospu çocuğuydum.

Kazanmıştım.

Muhtemelen sezonu yıllarca galibiyetle kapatmayacak bir takımda lige adım atmak berbat bir durumdu. Daha şimdiden çaylak olmak için imzaladığım kontratın bitişini ve San Diego’dan nasıl taşınacağımı düşünmeye başlamıştım. Kafamın içinde Koç Kirby’nin sesi yankılanıyor ve bana şımarık, nankör, korkak diye bağırıyordu. Çoktan yenildiğinizi kabul ettiğinizi gösteren bu tür

tavırlar onun müsamaha gösterdiği şeyler listesinde yoktu. Elbette bu işin bazı artıları da vardı.

Bir keresinde başlangıç seviyesinde nasıl kazanılacağını bilen eski kurtlardan biriyle oynamıştım. Kenan Ross, bu konuda tam bir canavardı. Onun oyununa yıllardır hayrandım. İlk takım toplantımızda onu pürdikkat izledim, her ne kadar onun da burada olmak istediğinden emin olamazsam da onunla oynamak benim için harika bir fırsattı. Sadece birkaç yıl önce şampiyonluk kazanan bir takımdan ayrılarak sıfırdan başlamak için buraya gelmişti.

“Burnumdan mı yoksa dişlerimden mi etkilendin?” diye sordu. Baş antrenörümüz tam o sırada bir takımı sıfırdan kurmanın ayrıcalıklardan bahsediyordu.

“Efendim? Anlamadım?” Ona şaşkın bir bakış fırlattım. “Neden bahsediyorsun?”

“Beni ateşli bir piliçmişim gibi süzüyorsun da,” dedi çarpık bir sırıtışla. Koyu teniyle tezat duran beyaz dişleri oldukça ürkütücü görünüyordu. “Ya bana çıkma teklif etmeye hazırlanıyorsun ya da...” Bana hızlı bir bakış attı. “Ah, sen teklif etmeden söyleyeyim, cevabım hayır.”

Koçun dikkatimizin bölündüğünü anlamaması için ona bir bakış atarak sessizce güldüm.

“Ya da burnumda sümük, dişimde de sabah kahvaltısından kalma bir artık var.”

“İkisi de değil,” dedim teminat dolu bir sesle. “Dişlerin ve burnun temiz. Genellikle çıkma teklifi ettiklerimden biraz fazla kıllısın.”

“Bir de daha iriyim, sanırım,” diyerek şakacı, gevşek bir gülümsemeyle sırttı.

Adam dev gibiydi. İki metre altı santim boyu ile oyundaki en iyi uzun forvetlerden biriydi. Uzun boyunun yanı sıra bir de

kas yapmıştı. Otuz yaşında mermer gibi sert bir fiziğe sahipti. Gladıatörün kısaltması olan “Glad” lakabını kolejde almıştı. Bana göre oldukça yerinde bir lakaptı. Alçaktan atışlar yapabiliyor ve üç saniye koridorundaki agresifliğiyle tanınıyordu. Her top için savaşıyor ve her ribauntun peşinden giden biriydi. Hem savunma hem de hücum alanında iki yönlü harika bir oyuncuydu. Savunmamı güçlendirmem sıkça söylediği için ondan öğreneceğim çok şey vardı.

Iris de savunma konusunda bana takılmıştı.

Siktir. Onu düşünmeyeceğime dair kendime söz vermiştim. O anne olacaktı. Başka bir adamın bebeğine hamileydi. Bir dallamanın bebeğine.

Kenan ağzının kenarından fısıldayarak, “Şimdi de surat mı asıyorsun?” dedi. “Tamam, hadi ama. Daha fazla üzülme diye seninle çıkmayı kabul ediyorum.”

Kafamı sallayarak kıkırdadım.

“Bana acıdığın için kabul ettiğin randevun sende kalsın, dostum.” Gülümsemem kayboldu. “Kendime bir daha düşünmemek için defalarca söz verdiğim hatunu düşünüyordum.”

Yine.

“Ah, evet,” dedi. Kenan’ın da gülümsemesi silinmişti. “Anlayabiliyorum.”

Ben tam anlamıyla salağın tekiydim. Karısı, Kenan’ı takım arkadaşlarından biriyle aldatmıştı. O da tam olarak bu yüzden başka bir takıma transfer istemişti. “Kahretsin, Glad,” diye içimden söylenerek defalarca kendimi tekmeledim. “Şey, ben öyle demek istememiştim...”

“Sorun yok.” Biraz önce bana içten gülümseyen adam gitmiş, yerine yüzüne yapmacık gülümseme takman bir adam gelmişti. “O tartışmaya değmeyecek bir kadın. O piç de öyle.”

“Peki buraya gelmene ve şampiyon bir takımı bırakmana değdi mi?” diye sordum.

“Buranın nesi var ki?” Kaşlarını kaldırdı bakışlarını etrafta gezdirdi. “Sonuçta aynı parayı kazanıyorum.”

“Evet ama bazılarımızın hâlâ şampiyonluğu yok,” dedim sesimdeki memnuniyetsiz acıyı uzaklaştırmaya çalışarak. “Demek istediğim bazılarımız için para her şey demek değil.”

“Ne yani, şimdiden şampiyon olmayı mı düşünüyorsun?” Tiksinir şekilde nefesini dışarı soludu. “Daha ekim ayındayız. Birinci sezondayız. Buraya daha yeni geldin, Çaylak. Daha yolun çok başmdasm, öğrenmen gereken pek çok şey var. Sırf kampüsündeki ‘o’ adam oldun diye buraya gelir gelmez isim edinip iz bırakacağını mı sanmıştın?”

“Hayır, tabii ki öyle değil.”

“Basbayağı öyle.” Kenan’ın gözleri giderek sertleşti. “Daha önce defalarca kendini beğenmiş puştlarla oynadım. Onları iyi tanırım. Sakın o havalara gireyim deme.”

Kendimi savunmak için bir cevap vermek istiyordum ama dilimi ısırıp sessiz kaldım. İstiyorsa daha fazlasını söyleyebilmesi için ona müsaade ettim. Son derece haklıydı. Kendini beğenmiş bir hıyar gibi davranıyordum.

“Lisende kaç kişi profesyonel şekilde basket oynuyordu?”

“Sadece ben,” diye sessizce yanıt verdim.

“Peki ya üniversite takımında? NBA’de oynayan var mı?”

“Hayır,” diye itirafta bulundum başımı sağa sola sallayarak. Burada olmak için yeterli donanıma sahip olmayan büyük oyuncularını hatırladım. “Hiç kimse yok.”

“Bak, gördün mü? O yüzden sahip olmadığın şeyler için sızlanmayı kesmeli ve sahip olduğun şeyler için şükretmelisin.”

Koç, spor salonuna gitmemizi ve çantalarımızı oraya bırakmamız gerektiğini söylediğinde ayağa kalktı. “Oyun şimdi başlıyor.” Ayaklarının dibinde duran sırt çantasını işaret etti. “Bu senin.”

“Bir saniye.” Birkaç adım ötemde duran kendi çantamı işaret ettim. “Benim çantam o değil, bu.”

“Bunu zaten biliyorum, Çaylak.” Gevrek bir sırtış tüm yüzüne yayıldı. Bu seferki sırtış doğallıktan nasibini almamış, bana meydan okuyan bir sırtıştı. “Madem buradaki ilk gününde şampiyonluk kazanmak istiyorsun, kazanmadan önce bir şampiyonun çantasını taşı da görelim bakalım.”

“Ah ama ben...” Çantasını taşımam için bana bırakıp giderken sesim arkasından giderek cılızlaşmaya başlıyordu.

Başka bir tecrübeli oyuncu gelip çantasını bana uzattı.

“Glad dedi ki, bu iş sendeymiş.” Sırtarak çantasını ayaklarımın dibine bıraktı.

“Evet ama ben...”

“Çantacı çocuk sen misin?” Başka bir tecrübeli oyuncu, yanıma yaklaşarak çantasını ayaklarımın dibine bırakıp spor salonuna doğru yürüdü.

“Ne, hayır ben sadece... Glad’e şunu söylemeye çalış...”

“Teşekkürler, Çaylak,” dedi ve yürümeye devam etti.

Spor salonuna girdiğimde yürüyen bir çanta askısı gibi görünüyor ve bana ait olmayan tam yedi çanta taşıyordum. Onları hoyratça bankların yanına bırakıp bir an önce arkadaşlarımla antrenmana katılmak için can atıyordum. Üzerimdeki tişörtü, giyinmek için yukarı sıyırdım.

“Neden bu kadar uzun sürdü anlamadım, Çaylak,” dedi Kenan. Bir yandan sırtıyor diğer yandan da top sürme alıştırmaları için elindeki topu sektiriyordu.

“Ne yani, amacın beni yıldırmaq ve pes etmemi sağlamak mı?” Sesim yükselmesin diye kontrollü bir şekilde sordum. Yine de bu duruma iççerlemiştim.

Sorum karşısında Kenan top sürmeyi bırakıp gözlerimin içine baktı. “Endişelenme, herkes senin neler yapabileceğini biliyor, Çaylak. Evet, biz tecrübeli olabiliriz ama Deck takımı senin etrafında kuruyor. Genç olsan da sen bir franchise oyuncususun Bunun farkındayız,” dedi sessizce. “Ancak biriyle siperlerde savaşıacaksan, neler yapabildiğini bilmek tek başına yeterli olmaz. Nasıl insanlar olduklarını da bilmen gerekiyor. Açıkçası şu an oyunundan daha çok karakterin hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum.”

Delici bakışları üzerimde gezinirken beni değerlendirmeye tabi tutuyordu. “Demem o ki Çaylak, zaman zaman kıdemliler için çanta taşıyacaksın. Şampiyon olmadan önce alçakgönüllü olmanın kimseye bir zararı dokunmaz.”

“Eh, en azından bunu yapabilirim,” dedim. İstemeyerek de olsa durumu kabullenip ona bir gülümseme fırlattım.

“Bence kendini şanslı saymalısın.” Sayı olan bir atış denemesi yaptı. “Takımdakiler bana çamaşırlarını temizletmişti.”

“Kahretsin.” Yüzümü tiksintiye ekşittim. “Taşak teri, ha?”

“Taşak teri.”

Bana her gün çanta taşıtabilirlerdi.

AUGUST

Hayat her zaman hayallerini gerçekleştirmez, yine de buna rağmen bazı hayaller yalnızca hayalken daha tatlıdır.

Benim NBA kariyerim de şu ana kadar tam olarak böyleydi. Şubat ayındaydık, bu da çaylak sezonumu çoktan yarıladığım anlamına geliyordu. Bir genişleme takımından beklenene göre beş yüzün altında bir yıl geçiriyorduk. Bu gidişle çıktığımız maçların yarısını bile kazanmamızın imkânı yoktu.

Kenan bana sürekli daha yolun başında olduğumuzu ve sabretmem gerektiğini hatırlatıp duruyordu.

Abartılan başka bir şey var mıydı? Elbette vardı. Yatağa atabileceğin kadarını almana izin verilen açık büfe piliçler. Kabul etmeliyim ki bu açık büfeden defalarca faydalanmıştım. Bir keresinde üçlü ve altılı grup seks bile yaptım. Birkaç hafta önce aynı anda dört kızla birlikte oldum. Yanlış hatırlamıyorsam kızlardan biri parmağımı emmişti çünkü diğer üçü beni uçuracak

hayati bölgeleri çoktan kapmıştı. Pek çok sporcu için gerçek bir ritüel sayılan penis şımartma ritüeli yolundan ben de geçmiştim. Wilt Chamberlain yirmi bin kadınla yattığını iddia etmişti. Sadece merak ediyordum, tüm bu seks işi onun için de bu kadar çabuk mu eskimişti? Soğuk yatağını ısıtsın diye her iki yanına aldığı kadınlarla kendini yalnız hissediyor muydu? Aynı anda pek çok kadını becerse bile yalnızca tek bir kadını düşünüyor muydu?

Bunlar düşüncelerime merhaba demeden giriş yapmış yeni ikilemlerimdi.

Caleb’la ben bu sezon sahada iki defa karşılaşmıştık. Bu karşılaşmalar benim yıl içindeki en iyi ilk performanslarımdı. Aramızdaki hoşnutsuz duygular daha iyisini yapmam için beni perçinliyordu. Ben ne kadar en iyisini yapmış olsam da sonuçta bu bir takım sporuydu, karşıımızdaki takım benim memleketimin takımı Stingers’tı. Nihayetinde onlar bizden daha iyi bir mücadele sergilemişlerdi. Bizim takımımızdan daha iyi bir takımdı. Maç uzatmalara gittiğinde iki sayı farkla kaybetmiştik.

Caleb’la o gece neredeyse hiç konuşmadık. Sahadan ayrılmadan önce kendimi zorlayarak elini sıktım, eğer bunu yapmasaydım Koç Kirby sportmenliğe aykırı davranmaktan kıcıma tekmeyi basardı. Ancak yine de bu esnada gözlerine bakamadım. Gözlerindeki o kendini beğenmiş ifadeyi görseydim kendimi kaybederdim. O benim memleketimde, oynamak istediğim takımdaydı ve ne yaparsam yapayım aklımdan çıkaramadığım kız onundu. NBA camiasında haberler hızla yayılıyordu. Herkes NBA’in altın çocuğunun bebek beklediğini konuşuyordu.

Ne zaman bebeklerini kucaklarına alıp birlikte bir hayat kurduklarına dair görüntüler zihnime doluşsa duvara yumrukla bir delik açmak istiyordum.

Ya da Caleb'in yüzüne. Elbette o an elime en yakın olan hangisiyse.

All-Star hafta sonu gelip çattığında ben mucize eseri bu pazarki *All-Star* oyununa seçildim. Her ne kadar üçüncü yedek olsam da bir çaylak olarak bunu bile beklemiyordum. Tabii ki bunun için biri daha seçilmişti. Altın Çocuk Caleb. O adamdan bu bile beklentimin oldukça üstündeydi. Medya bu "rekabeti" lise ve üniversite yıllarımızdan beri sürdürüyor, her fırsatta bunu devam ettirecek bir şey buluyordu. Hatta yılın çaylağı olmak için iki adaylı bir yarışma başlattığımıza dair söylenti bile vardı. Adımın onunla aynı cümlede geçmesine bile tahammül edemiyor olsam da insanlar onun adını benimkinin yanına eklemekten bir şey konuşamıyormuş gibiydi. En azından o pislik bu geceki üç sayılık atış yarışmasında yoktu.

Bir sonraki *All-Star* için taahhüdüm olan yerel evsizler barınağında boy göstermek için birkaç saatim vardı. Oyuncuların topluma hizmet etmesi lig için büyük önem taşıyordu. San Diego şehrini seviyordum ve elbette orada bazı hayır işleri yapacaktım. Ancak büyüdüğüm memleketimde birkaç şey yapmak için de ligin hayır işleri koordinatörüyle konuşmuştum. Baltimore Caleb'in takımı olabilirdi ancak orası benim şehrimdi. O şehir benim tüm çocukluğumdu. Ailemi, geçmişimi, tüm arkadaşlarımı temsil ediyordu. Saydığım çekirdek kadrom benim şu an bulunduğum yerlere gelebilmem için pek çok fedakârlık yapmıştı. Şimdiyse benim oraya gidip bu insanlara minnetimi göstermeye ve kendi şehrim için bir şeyler yapmaya ihtiyacım vardı.

Şimdi, *All-Star* hafta sonu çılgınlığının arasında, kendime ayıracak birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Bu öğleden sonra evsizler barınağında kameralar olacaktı. Bütün gün imza dağıtıp

hayranlarımla fotoğraf çektim. Bu geceki üç sayılık atış yarışmasında saha içinde ve dışında röportajlar yapılacaktı. Olmam gereken her yerde olmak, görünebildiğim kadar görünmek zorundaydım. Ancak yine de bir süreliğine de olsa gözden kaybolmak ve rahat bir nefes almak istiyordum. Hızlı adımlarla şenliklerin yapıldığı salonun arka koridoruna doğru ilerledim.

Kimsenin beni görmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden arkama baktım. Hepsinin kilitli olduğunu anlamama yetecek kadar pek çok kapıyı açmayı denedim. Son kapının tokmağı kolaylıkla çevrildiğinde loş bir odaya açıldı, köşede duran lamba ortamı loşlaştıran yumuşak bir ışık yayıyordu.

Mükemmel. Belki biraz şekerleme bile yapabilirdim. Minnettarlıkla, içi fazlaca doldurulmuş minderi olan bir koltuğa gömüldüm ve ayaklarımı yükseltmek için düğmeye bastım.

Köşedeki sandalyeden gelen yumuşak bir iç çekiş beni ürküttü. Gözlerimi kısarak gölgeler arasından gelen sesi aradım. En sonunda gözlerim görmeyi umduğum son kişiyi karşısında buldu.

“İris,” dedim inanmayan bir ses tonuyla.

“Şşşşt!” İşaret parmağını dudaklarına götürdü.

Tanrım, dudakları.

Ne kadar dolgun, ne kadar geniş ve tatlı olduklarını unutmuştum. Gözlerinde barındırdığı renklerin ahenkli dansını ve saçlarının, zifiri karanlık gecede yıldızların serpiştirildiği ipekler gibi olduğunu unutmuştum. Belki de kendime onu düşünmek için müsaade etmeyişim pek de başarılı olamamıştı. Bu kadının tam olarak dilediğim her şey olduğunu hatırlamayı kendime yasaklamıştım. Hayal gücüm, hafızam onun güzelliğinin hakkını verememişti.

Göğsüne sıkıca bastırdığı, battaniyeyle kaplı yumruyu işaret etti.

“Ben özür dilerim,” dedi fısıldayarak. “Amacım seni susturmak değildi. Sadece yeni uyuduğu için onu uyandırmak istemedim.”

Onu.

Son birkaç aydır bu bebeği, sadece Caleb’in bebeği olarak düşünüyordum.

Ancak şimdi Iris’in bebeğini emzirdiği odada sadece ikimiz vardık ve ilk kez o bebeği Iris’in bebeği olarak görebilmiştik.

Emzirirken.

“Ah, kahretsin,” diye mırıldandım. Ani bir hareketle ayaklarımı tabureden indirdim. “Özür dilerim. Ben, şey, sen...” göğsündeki bebeği işaret ettim. “Ben de kalkmış, burada öylece oturuyorum.”

“Hey, sorun değil,” dedi gülümseyerek. “Ben iyiyim ve aslına bakarsan sonunda uyuduğu için çok mutluyum. Artık biraz olsun yetişkinler dünyasına adım atıp onlarla zaman geçirebilirim.” Dudaklarını yaladı ve kenarının minicik bir kısmını ısırdı. “Kal.”

Kalmamı istese de gitmem gerektiğini biliyordum. Onun mütevazılığı için bile olsa burada kalamazdım. O haklıydı. Battaniye göğsünü ve bebeğin üstünü tamamen örtüyordu. Gitmeliydim. Kalmayı istediğim için bile gitmem gerekiyordu. Onu görmediğim koskoca bir yılda ona sormak istediğim pek çok şey biriktirmiştik. Ona anlatmayı istediğim, hatta kafamda ona defalarca kez anlattığım pek çok şey vardı. İkimiz de artık ilk tanıştığımız andan farklı insanlardık. Ben büyük bir kontrat imzalamıştım. Dışarıda bir yerlerde mısır gevreği kutularının üzerinde resimlerim vardı. Bir video oyununa karakter olmuştum. Hayatım tamamen yeniydi ve Tanrı aşkına, Iris’in artık bir bebeği vardı. Bu yeni hâllerimize rağmen bir yanım onu barda maç izleyen, televizyona bakıp küfürler savuran, birasını yudumlayan

ve Lakers'ı tutan o muhteşem kız olarak düşünmeden edemiyordu. Artık farklıydık. Ancak o gece paylaştığımız kısa süredeki derin yakınlığın, hâlâ orada olup olmadığını merak ediyordum. Eğer hâlâ aynıysa onu yeniden hissetmek istiyordum.

“Ee, nasılsın bakalım?” diye sordu.

Arkama yaslanarak koltuğu tekrar dikleştirip gülümsedim. “Ne kadar zamanımız var?”

Battaniyeye sarılmış kundağa bir baktı. “Sanırım bir süre daha süt komasında kalacak. O yüzden çaylak maceralarını dinlemek için bolca vaktim var.”

“Şimdiye dek yaşadığım, çılgın bir eğlence treniyle yolculuk yapmak gibiydi,” dedim. Birden yanlış anlaşıldığımı düşünerek panikledim. “Şey, çılgın ve eğlenceli derken ben... piliçleri falan kastetmedim.”

Bilmiş bir edayla kaşını havaya kaldırdı.

“Tamam,” dedim utançla kıkırdayarak. “Belki biraz.”

Gözlerini devirdi ve “*Hadi ama,*” dercesine suratını buruşturdu.

“Tamam, pekâlâ, beni yakaladın.” Kendime sinsi kurt sırtışı fırlatmak için müsaade ettim. “Oldukça çok diyelim.”

“Bu tahmin edilebilir bir şey.” Biraz kıpırdanarak başını koltuğun arkasında duran deri mindere yasladı. “Zenginsin, yeteneklisin, yakışıklısın. Bekârsın. Aksini söyleseydin de asla inanmazdım.”

“Demek yakışıklı olduğumu düşünüyorsun?” dedim ona takılarak.

Başımı iki yana sallayarak bana baktı ve alçak sesle gülümsedi. “Bunu sanki bilmiyorsun.” Battaniyenin altında duran minik popoyu pırpıpladı. “İhtişamlı kontratına imza atmadan önce de kendine eşlik eden birilerini bulabileceğinden emindim. Şimdi de onlarla mücadele etmek zorunda olduğundan eminim.”

Gülümsemem, aniden dudaklarımda donup kaldı. Bu loş odada biraz sohbet edip eğlenebilirdik. Neredeyse bir yıl sonra onunla birkaç dakikaya sahip olacaktım ancak o buradan çıkınca Caleb ile evine gidecekti. Bu gece onun yatağına girecekti. Hatta şu an bile onun çocuğunu besliyordu.

Bütün iyi duygularım tamamen tükenene kadar boşa aktı ve geride yalnızca beyhude kızgınlığımı bıraktı.

“Onlarla kesinlikle savaşıyorum,” dedim. Parmaklarımı birleştirip karnımın üzerine koydum.

Gülümseyen ifadesi fark edilmeyecek kadar kısa süreliğine sertleştikten sonra tekrar gülümsemeye devam etti. “NBA’in sunduğu nimetlerden faydalanmadığını söyleme bana.”

“Evet ama yalnızca sahip olmayı istediğin şeylere sahip olamadığın zamanlarda,” dedim. Gözlerimi onun gözlerine kilitledim. Onun da gözlerini gözlerimden ayırmasını istemiyordum. “Sana sunulan her şeye razı oluyorsun.”

Gülümseme bile benden bakışlarını kaçırdı. Bebeğin üzerindeki battaniyeyi düzeltmeden önce hiç inandırıcı olmayan bir kahkaha attı. “Senin gibi bir adam sana sunulanlarla yetinmek zorunda kalmamalı, August.”

“Aynı şey senin gibi bir kadın için de geçerli, Iris.” Tereddütlerimi bir kenara bırakıp ona asıl sormak istediğim, onun da bana hırslarımdan ödün verdiğimi gördüğü takdirde soracağı soruyu sordum.

“Vaz mı geçiyorsun?”

Yutkundu ve çenesindeki damarlar gerildi. Bana dönmeden önce derin bir nefes aldı. “Hiçbir şeyden vazgeçtiğim yok. Sadece bana dağıtılan eli en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyorum.”

Onu son gördüğümünden bu yana geçen bir yılda, başına neler geldiğini bilmiyordum. Aslına bakılırsa bir önemi de yoku. Hamile

kalmıştı. Sorumluluk sahibi biri olması gerektiğinin farkında olsam da tamamen Caleb’a bel bağlamamalıydı. En azından o bunu yapmadan önce onu bir kez daha uyarmalıydım. Sadece iki kez karşılaşmıştık ve o beni arkadaşısı gibi görüyordu. Muhtemelen çılgınlar gibi öpüşüp sevişmekten zevk alacağım bir arkadaşısı. Ancak nihayetinde yalnızca arkadaştık.

Ayağa kalktım, hızlıca kanepeye yürüyerek onun yanına çöktüm. Onu yalnızca uzak mesafeden gören biri, bebeğini sakince emziren bir anne olarak görürdü. Ancak o herhangi bir anne değildi. Ayrıca gözlerindeki şiddetli kargaşaya bakılırsa sakın olduğu asla söylenemezdi.

“İris, ne istediğini aklından çıkarma.” Kucağında duran elini tutarak ona dokunma riskini göze aldım. “Evet, hamile kaldın. Ancak bu hayallerinden vazgeçmen gerektiği anlamına gelmiyor. Caleb kendi hayallerinin peşinde koşarken, sen kendi hayallerinden vazgeçip onun peşinden sürüklenemeyecek kadar genç, yetenekli ve harika bir kadınsın.”

“Ben onun peşinden falan sürüklenmiyorum,” dedi öfkeyle elini çekerek. “Yaptığım seçimler ve vermek zorunda olduğum zor kararlar hakkında en ufak bir fikrin bile yok.”

“Elinden geleni yaptığına eminim. Yapman gerekeni yaptın çünkü sen böyle bir kadınsın.” Bakışlarını tekrar yakaladım ancak elini tekrar tutmak için herhangi bir adım atmadım. “Sen şu an benim düşüncelerimin doğruluğunu kanıtlıyorsun. Evet, bu bebek için elinden geleni yaptın ama şimdi kendin için bir şeyler yapma vakti.”

Bana baktı, bütün duyguları tüm çıplaklığıyla yüzüne yayılırken gözleri dolmaya başladı. Dudakları aralandı. Tam bir şey söylemek için ağzını açtığında kucağındaki bebek kıpırdandı ve battaniyenin aşağı doğru kaymasına neden oldu.

Hay, lanet! Iris'in göğsüne bakıyordum.

Sivri meme ucu, altın rengi teninde tezatlık oluşturan taze erik rengindeydi. Ucunda bir süt damlası asılı kalmıştı. Yutkunamıyordum, nefes alamıyordum. Ağzım istemsiz bir şekilde yavaşça açıldı, bedenim sapıtmış bir hâlde onu emmek istiyordu. Başka tarafa bakmalıydım. Muhtemelen sapık bir ruh hastası gibi duruyordum ama bu elimde değildi. Parmaklarımı avucumun içine doğru kıvrıdım. Teninin hemen altında duran mavi-yeşil damarların üzerinde parmağımı gezdirmek için çılgın bir istek duyuyordum.

Sonunda başımı kaldırıp ona baktım, Iris de en az benim kadar felç olmuş vaziyette onu izleyişime bakıyordu. Şaşkınlıkla ağzı aralanmış bir hâlde, bir göğsü dışarıda aldığı sert nefesle inip kalkarken, açgözlü bakışlarımı seyrediyordu. Hava aniden, bastırdığım duygular ve diğer kadınlarla yaptığım anlamsız sekslerde boğduğum dürtülerle dolmaya başladı. İşte, istediğim kadın tam karşımdaydı. Ne kadar çılgınca olursa olsun istediğim o kadın, Iris'ti. Şu an burada yangın çıksa dâhi yerimden asla kıpırdıyamazdım.

“Siktir, çok güzelsin.” Sözlerim ağzımdan boğuk ama aceleci bir şekilde savruldu. “Birbirimizi çok az tanıdığımızın farkındayım. Yine de seni düşünmeden edemiyorum.”

Sözlerim aramızdaki görünmez ipi koparttı. Iris hızlıca sutyenini yukarıya çekerek bluzunu indirdi.

“August, yapma.” Bir elini omuzlarına dökülen saçlarının arasından geçirerek ensesine götürdü.

Onun çıplaklığını görmüş olmama rağmen aslında kendini afişe eden bendim. Onu ne kadar çok istediğimi saklayamamış, güzelliği karşısında kelimelerime engel olamamıştım. Birlikte geçirdiğimiz o kısacık sürede ona, geçtiğimiz yıl boyunca becerdiğim kızlardan daha fazla bağlanmıştım.

“Peki ya sen? Sen de beni düşündün mü?” Kendime sormayacağıma dair söz verdiğim soru zorla dudaklarımdan dökülmüştü.

“Seni düşünemem.” Alt dudağını sıkıca ısırarak gözlerini kapadı. “Ben Caleb ile birlikteyim. Bir kızımız ve bir geleceğimiz var.”

“Bir gelecek mi?” Tersledim. “Onunla mı? Hadi ama. Muhtemelen seni çoktan aldatıyordur.”

Pürüzsüz çenesi gerginlikle düz bir çizgi hâlini aldı. Evli basketbolcuların en az bekârlar kadar farklı kadınlarla seks yaptığını bilecek kadar bu dünyanın içindeydim. Caleb’i uzun zamandır tanıyordum. O pislik elindekini kaybetmek istemese de karnını doyurmak için açgözlü olan türden bir adamdı.

Uzakta olmayı fırsat bilip pek çok kadınla yatacağı. Iris benim olsaydı, ona sadık olurum. Eğer onun yerinde olabilseydim beni baştan çıkarabilecek tek kadın o olurdu. Her şeyi itiraf etmek istesem de bana asla inanmayacağını biliyordum.

“Bu işi yürütmeye çalışıyorum, August.” Kızının incecik tüy gibi saçlarını okşuyordu. “Tehlikede olan çok şey var.”

“Kastettiğin geleceğinse, oldukça haklısın.”

“August, biz sadece iki kere karşılaştık ve...”

“Düzeltememe izin ver. Bugün üç oldu,” dedim. Kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ettiğimi göstermek için gülümsedim.

Ağzının etrafındaki gergin çizgiler gevşediğinde mizah gözlerini yumuşattı.

“Yanıldığımı kabul ediyorum. Pekâlâ, bugün üç oldu,” dedi yavaştan farkına vararak. “Ama benden iki yıldır birlikte olduğum adamı bırakıp gitmemi bekleyemezsin. Ne için? Bir his için mi? Bir çekim için mi?”

“Artık benden etkilendiğini kabul ediyor musun?”

Bana bezgin bir bakış fırlatıp kafasını salladı. “Bunun ne önemi var ki? Birine karşı harekete geçmeden de o kişiye karşı bir çekim hissedebilirim. Ancak bu, ilişkimi, bana ve bebeğime bakan kızımın babasını bırakıp gideceğim anlamına gelmez.”

“Eğer istediğin buysa, seninle seve seve ilgilenirim.” Bütün gece ayaklarımın dibinde oturmak beni mutlu etse de uyuşmuş ayaklarımla kendimi doğrulturken zorlandım. “Yine de o barda tanıştığım kız kendisiyle ilgilenilmesini istemezdi. Kendi başının çaresine bakabilmen, hayallerinin peşinden koşman için elimden gelenin fazlasını yapardım, Iris. O zaman ikimiz de benimle başka seçeneğin olmadığı için değil, istediğin için birlikte olduğunu bilirdik.”

Durakladım, sözlerimin onu etkilemesini ve ardındaki gerçeği görmesi için ona biraz zaman tanıdım. “Peki Caleb aynı şeyi yaparmıydı? Bunu kendine sor.”

Biraz daha üstelemek ve bu yakaladığım nadir anı sonuna kadar kullanmak istiyordum ancak kucağındaki bebek gözlerini açmıştı.

Kendimi yeniden kaybediyordum.

Teni babasının açık ten rengi ve Iris’in koyu altın rengi arasında bir renkti. Koyu bukleleri, düğme gibi burnu ve pembe yay gibi dudaklarını minik bir yüz çevreliyordu. Tıpkı annesi gibi kızı da bir bakışta beni büyülemişti. Kalbim o minicik yüzle göz göze geldiğim anda yerinden fırlayıp ayaklarımın dibine serilmişti.

“Tıpkı sana benziyor,” diye fısıldadım. Gözlerimi Iris’in kollarında duran esmer melekten alamıyordum.

Sanki Caleb’in gözleri bana bakıyordu. Gözleri o kadar koyu bir maviydi ki neredeyse menekşe rengini andırıyordu. “Ama gözleri babasına benziyor,” dedim elimde olmadan dişlerimi ve çenemi sıkarak.

“Evet, öyle.” Iris bebeğe bakarken onu inceledim. İfadesi hâlâ yumuşamamıştı. Görmeyi umduğum anne sevgisi orada yoktu.

Iris’e baktım, onda ilk defa güzelliğinin dışında gördüğüm bir şeyle karşılaştım. Gördüğüm şey daha önce orada olan ama artık yerinde olmayan bir şeydi.

Bir kıvılcım. Hayat. Canlılık.

“İyi misin?” diye sordum yumuşak bir ses tonuyla. “Yani gerçekten, iyi hissediyor musun? Sana neler oldu böyle?”

Bu sorum karşısında Iris’in yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Daha sonra ifadesini düzelterek, “Ben iyiyim,” dedi.

“Sen sevinmedin mi? Anne olduğun için mutlu değil misin?” diye sordum. Bebeğin buklelerinden birini parmağımda çevirirken, kahkahaya benzer minik bir guruldama duyduğumda gülümsedim. Caleb pisliğin teki olabilirdi ancak kızı mükemmeldi. *En az bir melek kadar* mükemmeldi.

“Ben sadece...” derince bir iç çekip yüzünü buruşturdu. “Bilmiyorum, August.”

“Hey, bana gönül rahatlığıyla her şeyini anlatabilirsin.” Omuz silkerek ona bir gülümseme fırlattım. “Ne de olsa bu bizim üçüncü buluşmamız ve sır saklama olaylarını aştınızdır diye düşünüyorum.”

Sadece boğuk bir kahkahayla yanıt verdi. Birkaç saniye sessizce bekledim. Bana cevap verip vermeyeceğini merak ediyordum. Dudaklarını sert bir şekilde birbirine bastırduğunda bir iki damla yaş yanaklarından aşağıya doğru süzülürken gözlerini kırptırdı.

“Kendimi bir anne gibi hissetmiyorum. Ya da hissediyorum...” Durakladı. Belki de doğru kelimeleri arıyordu ya da belki o kelimeleri dile getirmek onun için çok zordu.

“Bana barda tanıştığın kızı hatırlatıp duruyorsun ya.” Gözlerindeki yaşları silerek devam etti. “O kız gitti, August. Artık

yok. Hayallerimin işinin teklifini aldım. Yıllarca verdiğim emeklerin, çalışmamın karşılığını almayı çok istiyordum. Bu iş benim için bulunmaz bir fırsattı ama ben hamileliğimden dolayı o işi reddettim.”

“Ben çok özür dilerim,” dedim anlayışla dolu yumuşak bir sesle. “Spor sektörüne girmeyi çok istediğini biliyorum.”

“Bunu hâlâ çok istiyorum.” Burnunu çekip bana bir bakış attı. Gözlerinden yaşlarla birlikte hayal kırıklığı akıyordu. “Ama ya hiç... ben hiç...”

“Şşşt, bunu yapabilirsin. Hâlâ bunu yapabilirsin.”

“Hiç olmak istemediğim bir yere doğru savruluyorum, bunu durduramıyorum. Kontrolümü tamamen kaybettim. Bu hamileliği ben istemedim.” Konuştuklarını bebeğinin anlamasını istemiyormuş gibi sesin alçaltarak konuşmaya devam etti. “Ben istemedim.” Kelimeler ağzında düğümleniyordu. Söylemek istediği şeyler sesiyle buluşamıyor, bir türlü ağzından çıkamıyordu. Ancak yarım kalmış tüm kelimeleri kucağında tuttuğu bebeğe olan bakışı ile aniden tamamlandı.

Onu istememişti, bebeği. Onu istemiyordu.

“Ben korkunç biriyim.” Ağzından çıkamayan kelimeleri ruhuna işkence ediyor ve hıçkırığa dönüşüyordu. “Yine de ona bakmaya kararlıyım. Onun için yeterli olmasını umuyorum. Ancak nefes aldığım süre boyunca her şeye içerliyorum. Tek hissedebildiğim bu. Geri kalan her şey o kadar bulanık ki... Önümü göremiyorum. Bir an tamamen hissizleşiyorum, sonra duygular aniden ruhuma doluyor ve hüngür hüngür ağlıyorum.”

Gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken bile dudaklarında ironik bir gülümseme belirdi. “Ne demek istediğimi anlıyor musun? Ben aslında hiçbir şeyim ama aslında pek çok şeyim.”

“Belki de biriyle konuşmalısın.”

“Muhtemelen haklısın ancak Lo kendi hayatıyla çok meşgul ve annem de... ah, Tanrım, bir basketbolcuya ‘kancayı’ taktığım için çok mutlu. Söylediğine göre bu sızlanışlarım yersizmiş. Rahat hayat bana batıyormuş. Neden bir işe ihtiyacım olsun ki? Değil mi? Çoğu kadının uğruna cinayet işleyeceği bir para kapısını bulmuşken neden çalışmak isteyeyim ki? Onunla konuşamıyorum bile.”

“Ben aslında daha çok bir uzmanla konuşmanı kastetmiştim,” dedim sessizce. “Elbette bir uzman değilim ama belki de hissettiğin bütün bunlar aslında depresyonda olmandan kaynaklanıyordur. Ya da buna benzer bir şey. Kesinlikle kötü bir insan değilsin ve sen her ne kadar aksini söyleyen de kötü bir anne olduğunu da zannetmiyorum. Belki de hayallerini askıya almak zorunda kalmaktan nefret eden, hormonları kendi dengesini kaybetmiş bir Iris’sindir.”

Gözleri irileşirken dudağını ısırdı.

“Kim bilir? Belki de,” diye mırıldandı sonunda. “Bunu bana daha önce kimse tavsiye etmedi. Açıkçası ben de kimseyle bu konuyu konuşmadım.”

“Bu sana yardımcı olabilir. Bu arada adı ne?” Sesim, bebeğin ve annesinin beni nasıl etkilediğine dair ipucu vermiyormuşçasına kibar çıkmıştı.

“Sarai.” Kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. “Prenses demek,” dedi.

“Tıpkı bir prenses gibi görünüyor.” Sarai bana gülümsüyormuş gibi görünüyordu, dudaklarımı büzdüm. Bebekler daha bu kadar minicikken gerçekten gülümser miydi, en ufak bir fikrim bile yoktu. Ancak yine de içimi huzurlu bir sıcaklık kaplamıştı.

“August.” Iris’in duraksaması hem tereddüt hem de kararlılık doluydu. “Söylediklerimde oldukça ciddiydim. Caleb bizimle

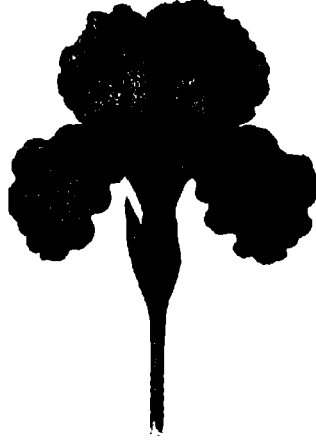
gerçekten ilgileniyor. Ben kendi ayaklarımın üzerinde durabilecek pozisyona gelene kadar o bizimle ilgilenmek zorunda. Bir şekilde bu işi yürütmeye çalışmalıyım. Bunu anlıyorsun, değil mi? Yapamam... Yapamayız...”

Kirpikleri aşağıya doğru süzülürken kafasını salladı. Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Büyüleyici yüzü oldukça ciddi duruyordu.

Iris o pislik için fazla iyiydi. Bundan sevgilisinin Caleb olduğunu öğrendiğim ilk andan beri emindim. Eğer Iris sadakatsiz, aldatan biri olsaydı, aklımdan çıkmayan birine dönüşmezdi. O farklıydı. Yine de Caleb’in gerçek yüzünü ortaya çıkarması an meselesiydi.

Ben bu kapıdan çıktıktan sonra, Iris ve ben hayatımızı yaşamaya devam edecektik. Sanki yaşadığımız bu an beni sarsmamış gibi davranacaktım ancak gün gelecek Iris, Caleb’dan uzaklaşacaktı çünkü Iris yaşadığı bu hayata çakılı kalamayacak kadar akıllı, iyi bir kadındı.

Ve tüm bunlar olduğunda ben orada olacaktım.

BÖLÜM 10

IRIS

Kendime zarar vermek istediğim günlerim oldu. Hatta kimi zaman bebeğime bile zarar vermeyi düşündüm. Berbat ama dürüst bir insandım. Tek yapabildiğim bu duyguların gerçek Iris ile alakası olmadığını ummaktı. Bir gün mükemmel bir anne olacaktım ama o gün bugün değildi.

Haftalar önce yazdığım satırları tekrar okudum. Danışmanım düşüncelerimi dürüst ve açık bir şekilde bir günlüğe yazmamı söylemişti. Bu tavsiye, hayat hakkında nispeten hızlı bir şekilde daha iyi hissetmemi sağlayan bir reçete hâline gelmişti.

All-Star hafta sonu benim için pek çok açıdan bir dönüm noktasıydı. O gün emzirme odasında kendimi bok gibi hissediyordum. Ta ki August ile yaptığım konuşmaya kadar. Onun doğum sonrası depresyonu hakkında söyledikleri, hissettiklerimin bencillikten daha fazlası olabileceği ihtimalini düşünmemi sağlamıştı. En azından artık içinde bocaladığım bu durumda,

kendime acımayı bırakmışım. Doktorumla yaptığım konuşma beni içinde bulunduğum karanlıktan ve sağır eden o ıssızlıktan çıkarmıştı.

Günlüğümü kapatarak başucumdaki komodine kilitledim.

Ben artık o kadın değildim. Sadece birkaç hafta geçmiş olmasına rağmen benim minik prensesim Sarai, hayatımın merkezine, hak ettiği yere yerleşmişti.

“Sen annenin minik prensesisin, öyle değil mi?” Bezini değiştirirken ince bir ses tonuyla Sarai’yle konuşuyordum. Ayaklarının altındaki yumuşaklığı okşarken yatağında duran bu muhteşem bebek bana bir kıkırtı sunuyordu. Belki de çok önyargılı bir anneydim, bu bebek melek gibiydi.

Ayrıca August da öyle düşünüyordu.

August içeri girdiği anda şok olma hissiyle boğuşsam da sevincim şokumun önüne kolayca geçmişti.

Hatta onu gördüğüme o kadar sevinmişim ki aklımı toparlayamamışım. Battaniye göğsümden düştüğünde hemen göğsümü kapatmak yerine baştan çıkarmak için meydan okuyan bir kadın gibi ona bakakalmışım. Gerçekte olan ise, duygularımın yoğunlaştığı anda sadece donakalmış olmamdı. Ah Tanrım, bunu kendime itiraf ederken bile nefret ediyordum. Bana öylesine aç ve öylesine tapmaya hazır bakmıştı ki daha fazlasını istemişim.

August’u gördüğümde hâlâ on beş kilo fazlam vardı. Lanet doğum kiloları.

Saçlarıma haftalardır bakım yapmıyor ve doğru düzgün şekil vermiyordum. Zar zor yaptığım hafif makyaj yüzümden çoktan dağılıp gitmişti. Ancak o, bunca bakımsızlığıma rağmen bana bir Tanrıçaymışım gibi bakmıştı. Sanki nefesi nefesime degecek kadar bana yaklaşabilse beni yiyip bitirecek gibiydi.

Onu daha çok yakınımda, teninin sıcaklığını hissedecek kadar dibimde istemiştim. Hâlâ o ateşli saniyeler aklıma gelmeye devam ediyordu. Aramızdan akıp giden alevler ve hissettiğim çekim düşüncelerimde kol gezerken tişörtümün altında göğüs uçlarım sertleşti.

Lanet olsun, bu hiç iyi değildi.

Düşüncelerimi bir an önce kontrol altına almalıyđım.

Her zaman okuduğum spor sitelerinden uzak duruyor ve tüm spor haberlerinden olabildiğince kaçıyordum. Basketbola dair tüm kapılarım kapalıydı. August hakkında hiçbir şey duymak istemiyordum. Kiminle sevgili olduğunu, nasıl harika oynadığını, hayatının ne kadar yolunda gittiğini duymak istemiyordum.

Çünkü benim hayatım onununki gibi değildi.

şu anda içimdeki mümkün olan sevgiden daha fazlasını veremeyeceğimi düşündüğüm kızımdan başka neyim varsa hepsi darmadağındı. Tek bir arkadaşımın ya da ailemin olmadığı bu şehirde tamamen yalnızdım. Sevip sevmediğimden emin olamadığım bebeğimin babasına bağımlı bir hayat yaşıyordum.

İşte, sonunda söyleyebildim. İçimden de olsa söyleyebildim.

Caleb'ı sevdiğimi düşünmüyordum.

Nasıl olmuştu da August'la o odada yalnızken ona karşı bir şeyler hissetmiştim? Neden onu bu kadar sık düşünüyordum? Caleb'ı gerçekten seviyor muydum? Ona âşık mıydım? Aklımda bu sorular hızla dönerken, kalbimin bu kadar kararsız olmasını reddettim.

Doğrusunu söylemek gerekirse Caleb'ın da beni sevdiğini sanmıyordum. Beni aldattığından adım kadar emindim ancak ona bunu sormak şöyle dursun, bunu umursamıyordum bile. Yeni bulduğum kadın doğum doktorumla farklı bir doğum kontrol

yöntemine başladığımı Caleb’a söylememiştim. Eğer dışarıda beni aldatıp yanıma geliyorsa prezervatif kullanmak zorundaydı. Ona âşık olamayacağıma dair bir kanıt daha bulmuştum.

Birkaç gün öncesinde sosyal medya detoksumu bölen bir dedikodu haberi okudum.

Söylenene göre basketbolun parlayan yıldızı, yakışıklı August West, tenis kortlarının seksi kraliçesi Pippa Kim ile pek çok kez kameralara yakalanmıştı. İnsanlar aralarında bir şey olduğunu düşünüyordu. Bu haber, içimde hissetmemem gerektiğini bildiğim son derece mantıksız olan duyguların üzerime üzerime gelmesine sebep olmuştu. Kızgındım... ancak bu yanlış bir kelimeydi. Öfkelenmeye hakkımın olmadığını bilmeme rağmen bu bilgi beni içten içe kemirmeye devam ediyordu. Hissettiğim bu duygu her neyse, için için yanan bir ateşi körükleyen bir alev topu yutmuşum gibi karnımın içinden beni kavurmaya devam ediyordu.

Caleb’ın pantolonunun cebinde bulduğum bir avuç buruşmuş kâğıda karalanmış numaraları gördüğümde onu kıskanmam gerekiyordu. Ancak Caleb’ı kıskanamıyordum.

Telefonumun sesi beni, kafamda dönüp duran acabalarımın içinden çekip çıkardı.

Ekrana baktım. Arayan Lo’ydu. Son zamanlarda annem dışında gerçekten konuşabildiğim tek kişi oydu.

“Hey, Lo,” dedim. Sarai’yi kucagımda belime yaslayıp alttan ısıtmalı çıplak zeminde yürümeye başladım. Caleb’ı terk ettiğim zaman alttan ısıtmalı zemine, arabalarla dolu geniş bir otoparka ve lüks bir malikâneye veda edeceğimin farkındaydım. Yine de kendi hayatımın kontrolünü elime aldığım bir hayata kavuşacaktım.

“Hey, Bo. Nasıl gidiyor?” Sesinin yarısı neşeli yarısı sitemkâr geliyordu. “Anlaşılan buralarda bir yerlerde bir dostunun var olduğunu unuttun.”

“Ah, hayır, Lo. Elbette unutmadım.” Sarai’yi mama sandalyesine oturtup ona öğle yemeğini hazırlamak için buzdolabından sebzeleri çıkarmaya koyuldum. “Sadece annelikle fazla meşgulüm, sanırım.”

“Seni anlıyorum. Minik prensesimi ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun, yine de bazen kendimi ihmal edilmiş hissediyorum.”

“İkimiz arasında en aksiyonlu hayata sahip olan sensin. Ne zaman arasam ya bir defilede ya da bir çekimdesin.”

“Doğru,” dedi utanmaz bir edayla kıkırdayarak. “Hayat uçup gidiyor, bir şekilde ucundan da olsa yakalamak gerek, kızım.”

Gözlerimi devirdim, dudaklarımda yarım yamalak bir gülümseme belirdi.

Lo sert bir ses tonuyla, “Senin de artık kendin çeki düzen vermen gerekiyor,” dedi. “Sonsuza kadar bu rutinin içinde dönüp duramazsın.”

Her zaman yaptığım gibi planlarımı ona anlatmak için ağzımı açtığımda onun bu tavrı hevesimi kursağımda bırakmıştı.

“Ne, rutin mi?” dedim öfkeyle. “Ne yani senin için bir bebek sahibi olmak ve hayatını ona adanmak rutin anlamına mı geliyor?”

“Bu kadar alıngan olma,” dedi alaycı bir şekilde. Ne var ki, ben onun bu alaycılığını kaldıracak havamda değildim. “O koca evden dışarıya adımını atmıyorsun. Oraya gittiğinden beri bir tane bile arkadaş edinmedin. Kariyerin konusunda hâlâ muallaktasın.”

“İşleri rayına koyacağım,” dedim. Olduğumdan daha fazla inançlı hissediyordum.

“Caleb’in seni ezmesine izin verme,” diyerek devam etti. “İtiraz etmeden kabul edeceğim tek şey, iyi bir alettir. O zaman bile üstte olmak için savaşabilirim.”

Telefonun diğer ucundan gelen cüretkâr kıkırdaması beni güldürdü. Tanrım, onu ve onunla kıkırdamayı çok özlemiştim.

“Caleb’i tanıyorum, kızım ve onun küçük bir aleti olduğundan şüpheliyim,” dedi.

“Aman Tanrım, Lo. Bunu söylemediğini varsayıyorum.”

“Ah, evet, tatlım. Bunu duymamış gibi yapamazsın. İyi bir aleti iki metre öteden anlarım. Bu bir üstünlük göstergesi. Bu arada şu zengin aletlerinden bahsetmiyorum.”

İyi niyetime meydan okuyan bir kahkaha dudaklarımdan dökülüverdi. “Pardon?”

“Sadece iyi sevişen bir erkekle henüz tanışmadığımı söylemeye çalışıyorum. Beni anlıyorsun, değil mi?”

“Hayır, anlamıyorum.”

“Ah, demek istediğim, şimdiye kadar sadece Caleb ile yattın. Onun aletini karşılaştıracak başka bir ölçütün yok. İhtiyacımız olan tek şey farklı bir alet. Belki işsiz, hâlâ annesiyle yaşayan ve onun kanepesinde uyuyan bir alet.”

Kontrolsüz bir şekilde kahkaha atmaya başladım. Bu kahkahalarım Lo’yu daha çok gaza getiriyordu.

“Faturasını ödeyemediği için telefonu kapanan bir aletten bahsediyorum,” dedi Lo. Sohbet giderek hararetleniyordu. “Bana yemek kuponlarıyla karnını doyurup bir sonraki öğünün nereden geleceğini düşünmeyen adamlarla gel. Zengin herifler, seni sanki kadınlığının üzerinde hakları varmış gibi becerir. İhtiyacımız olan hayatta kalan son insanmışız gibi becermeleri. Sanki hayatta kalmasının tek sebebi benmişim gibi... İşte sana minnettar bir sik, kızım.”

“Şöyle bir düşündüm de... bahsettiğin tarzda biriyle çıktığını hiç hatırlamıyorum,” dedim.

“Çıkmak mı?” Sesi kızgın bir tonda çınladı. “Çıkmaktan bahseden kim? Ben sevişmekten bahsediyorum. O heriflerle sadece çarşafın arasında kalıp ertesi sabah çek bozdurmak

için bankaya gidene kadar ilgilenirim. Beş parasız bir sike âşık olmazsın. Yapabiliyorken alır, kullanır ve atarsın, kızım.”

“Ah, Tanrım. Hiç değişmeyeceksin, değil mi?” Son konuşmamızdan bu yana ilk kez kendimi neşeli hissediyordum.

“Elbet, bir gün değişeceğim,” dedikten sonra sesinde var olan mizahın bir kısmı kayboldu. “Aslında çok şey değişiyor, ben de tam bunun için seni aradım.”

“Öyle mi?” Buharda pişirilmiş tatlı patates ve yeşil fasulyeleri dalgınca mutfak robotuna atarken sordum. “Neler oldu?”

“Hayatımın fırsatını yakaladım!” Lo’nun içinde saklı duran heyecan bombası birden patlayarak beni duraksattı.

“Ne fırsatı?”

“Benim nasıl bir üçkâğıtçı olduğumu en iyi sen bilirsin.” Lo kıkırdıyordu. “Herhangi bir işte öylesine çalıştığım bir gündü. Bana pizzayla ödeme yapan bir arkadaşım için çekim yapıyordum ve Pierre Louis, şu herkesin övgüyle bahsettiği yeni tasarımcı var ya? Onu tanıyor musun?”

Süslü hapishanemi tamamlayan Caleb’in evinin duvarlarına bir bakış attım. Tişörtüm Sarai’nin kahvaltıda yediği şeftaliyle bezelye yüzünden kirlenmişti. Saçlarımı günlerdir yıkamıyordum ve leş gibi bozuk süt kokuyordum.

“Şu sıralar modayı takip ettiğim söylenemez,” dedim kuru ve çatlak bir sesle.

“Ah.” Lo’nun sesi kısık çıksa da çok geçmeden coşkulu hâli geri döndü. “O bir efsane, ilk başta onun çekiminde olduğumu bile fark etmemiştim. Daha sonra farkına vardığımda, ortama MiMi’den öğrendiğim Fransızcadan az biraz serpiştirdim. İyi bir köle gibi tüm talimatlara uydum ve bam... onu gülmekten kırıp geçirdim. Sonunda bana New York’ta bulunan atölyesinde çalışmam için iş teklifinde bulundu. Buna inanabiliyor musun?”

Bu bilgiler zihnimden içeri hızlı bir şekilde süzülüyordu. Bir kısmı beyin süzgecimden geçerken bazıları ben daha anlayamadan uçup gitmişti.

“Yine de...” Biraz bocaladım. “Spelman’da bir dönemin daha var. İşe yazın mı başlamayı düşünüyorsun?”

“Hayır, hemen başlayacağım. Okulu ne zaman istersem bitirebilirim.” Lo’nun enerjisi telefonda bile anlaşılıyordu. “Böyle bir fırsat hayatımda karşıma bir kez çıkar.”

“Bu biraz riskli değil mi?” Onu üzme ve hevesini kırmak istemiyordum ancak mantıklı bir bakış açısı da sunmalıyım. “Demek istediğim, sadece bir öğlen vakit geçirdiğin adamın ettiği teklif yüzünden tüm hayatını alt üst etmeni istemem.”

“Caleb’m peşinden giderek tüm planlarını ve hayatını mahvettiğin gibi mi?” Sesi keskin ve iğneleyiciydi. Henüz tam anlamıyla bilmediğim bir şehre uyum sağlamak için çabalarken Lo ile anlaşmazlığa düşmek istemiyordum. İkimiz de bir müddet telefonda sessizliği dinledik.

Sonunda havadaki sesizliği bozarak, “Aynı şey değil,” dedim. “Yaşadığımız şeyler birbirinden farklı.”

“Evet, aynı değil,” diye karşılık verdi, Lo. “Çünkü ben senin aksine hayatımın iplerini bir adama teslim etmeyi düşünmüyorum. Elime geçen bu fırsatı değerlendireceğim ve hayallerimin peşinden koşacağım. Kendimi bir başkasının planlarına ve süslü hapisanelerinin kollarına bırakmayacağım. Hayır, Bo, benim o kapana kısılmaya niyetim yok.”

“Kapana kısılmak mı?” Öfkeyle karşılık verdim. “Ne demek istiyorsun? Kürtaj mı yaptırmalıydım?”

“Hayır, Sarai’yi sevdiğimi biliyorsun.” Durakladı. “Ancak en azından kadınsal meselelerde daha dikkatli olur ve onun lanet olası aletine prezervatifi geçirdiğinden emin olurdum.”

“Başına böyle bir şey gelen ilk kadın ben değilim. Biliyorsun, kondomlar tam koruma sağlamıyor ve...”

“Biliyorum, yine de...” dilinin ucuna takılmış cümleleri söyleme konusunda tereddüt ediyordu.

“Yine de ne?”

“Caleb’a güvenmiyorum.”

Sebzeleri tezgâha bıraktım. Kollarım gücünü kaybetmişçesine iki yanıma savruldu. “Bir şey mi duydun? Onun hakkında bir şey mi biliyorsun?” Dehşet duygusu her yanıma sardı.

“Hayır, bu öyle bir şey değil,” dedi. “Ben sadece bir gölge gördüm.”

Kafamı yana eğip söylediklerine bir anlam vermeye çalıştım. “Bir gölge mi? Anlamıyorum.”

“Onun ruhunda.” Kimsenin bizi duymasını istemiyor gibi fısıldadı. “Onun ruhunda bir gölge gördüm.”

“Ne... ne demek... is... istiyorsun.” Bu söylediği o kadar saçmaydı ki doğru düzgün kekeleyemedim bile. “Bu da ne demek oluyor? Ruhunda bir gölge gördüm mü? O benim çocuğumun babası, Lo. MiMi’den öğrendiğin vudu zırvalıklarma onu alet edemezsin.”

“Eğer o vudu saçmalığını öğrenmek için sen de biraz vakit ayırsaydın...” Sesi hoşnutsuzca çatladı. “O adamla birlikte olmazdın.”

“Bu batıl inanç saçmalıklarını kendine sakla, MiMi’yi en az senin kadar sevdiğimi biliyorsun...”

“Ah, öyle mi? Bundan şüpheliyim,” dedi alaycı bir üslupla. “Yaptığın bu yorumlar onu ne kadar az tanıdığının kanıtı.”

Göğsümün tam ortasında beliren acı yüzünden dişlerimi sıktım fakat hissettiğim acı gözlerimdeki yaşlar yanaklarıma süzülene kadar katlanarak arttı. “Senin gibi onunla yaşamamış olmam onu sevmediğim anlamına gelmez.”

“Her neyse.” Birden aramızdaki bütün kapılar sertçe kapandı. Lo’nun New Orleans’ı terk edip MiMi’nin yanına taşınması hakkında çok fazla konuşmazdık. Bunun hassas bir konu olduğunu biliyordum. Nasıl olmazdı ki? Ancak birdenbire bu konu hakkında daha fazla konuşmamız gerektiğini hissettim. Ailemizin yıllarca görmezden gelip halı altına süpürdüğü şeylerin bizi parçaladığını hissediyordum.

“Lo, bekle.” Konuşmamız iyice kontrolden çıkmıştı. “Hadi biz...”

Ne yapacağımı bilmiyordum.

“Ne yapalım, Bo? Sil baştan mı başlayalım?” Lotus’un sesi acıyla çatlıyordu. “Bazı şeylerin telafisi yok. Özellikle de kırk yaşındaki bir adam sen daha ilk âdetini bile olmadan bekâretini almışsa. Ya da annen senin yerine o adamı tercih edip gözüne gözükmeye diye seni büyükannenin yaşadığı bataklığa yollamışsa.”

Bu olay muhtemelen hayatımız boyunca bizim peşimizi bırakmayacaktı. Lo’yu New Orleans’tan koparan olay buydu. O benim için son nefesine kadar savaşırdı, ben de onun için aynısını hiç düşünmeden yapardım. Yine de onun derin yaralarına iyi gelecek uygun kelimeleri bulamıyordum. Bu korkunç konuşmaya başlamadan önceki hâllerimize dönmek için canımı verirdim. Ancak ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. Donup kalmıştım.

“Ama kendi kazdığı çukura annem düştü,” diye devam etti Lo sert bir kahkaha atarak. “Benim en büyük şansım ondan ayrı yaşamaktı. Dokuzuncu Bölge yakasında kalsaydım öğrendiğim hiçbir şeyi öğrenemez, olduğum kişi olamazdım. Bir adamın ruhunda gölge olup olmadığını görebiliyorum. Sana Caleb’in ruhunda bir gölge gördüğümü söylüyorum. Bu bilgiyle istediğini yap.”

“Bu söylediğin benim kafamdaki mantıkla uyuşmuyor, Lo,” dedim beni anlaması için yalvararak.

“Bak, o adamda yanlış olan bir şeyler var. Ne olduğunu bilmiyorum ama annemlerin yaptığı gibi hayatını değersiz malmış gibi takas etmene katlanamam.”

Neredeyse beni boğacak olan, o sıcak yumruyu zar zor yuttum. “Vay canına. Demek yaptığımı düşündüğün şey bu.” Giderek kısılan kendi sesimi zor duyuyordum. “Annelerimizin yaptığı şeyleri yaptığımı mı düşünüyorsun? Sence ben de onlar gibi miyim?”

“Ben öyle demek istemedim.” Lo hafifçe iç çekti. “Bazı şeyleri daha farklı yaparsın diye düşünüyordum. Yine de seni anlıyorum. Kendi başına bir şeyler yapmayı düşünmen biraz zor.”

“Bu yüzden burada değilim, Lo,” dedim sert bir ses tonuyla. “Caleb, Sarai’nin babası.”

“Evet, Sarai’nin babası. Senin değil,” diye beni tersledi. “Öyleyse neden seni manipüle etmesine izin verdin? Neden seni bu duruma sürüklemesine boyun eğdin, Bo?”

“Manipüle mi?” Nefesim, öfkeli bir şekilde hırılayarak havaya karıştı. “Beni manipüle etmesine falan izin vermedim. Yanlış hatırlıyorsam beni düzelt ancak sen de oradaydın diye hatırlıyorum. Doktorun bana yatak istirahati verdiğini biliyorsun. Çalışmıyordum. Evden bile çıkamıyordum ve lanet olsun gidecek hiçbir yerim yoktu.”

“Bunu göremiyorsun.” Sözlerinin acısı kalbimi sıkıştırıyordu. “Tıpkı annenin hiç görmediği, tıpkı benim annemin hiç görmediği gibi gözlerini tamamen kapatmışsın.”

“Beni onlarla kıyaslamaya nasıl cüret edersin?” Havada asılı duran her kelime olmaması gereken yerlere hızla nüfuz ediyordu. Kalbime. Ruhuma. Yaralarım.

“Senin onlardan ne farkın var? Başını sokacak bir çatı ve sırtına giyecek bir şeyler bulmak için zengin bir adamın gardiyanlığını yaptığı hapishanede yaşıyorsun. Sana bakmaya devam etsin diye o zengin adamın seni becermesine izin veriyorsun.”

“Yaptıklarım ve yapamadıklarımın hepsi Sarai içindi, bunu sen de biliyorsun. Çok az seçeneğim vardı. Ben de bana sunulan bu kısıtlı seçeneklerle elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum.”

“Biliyorum, Bo. Keşke...” sessizliğe gömüldü. Aramızdaki gerginliğin, yükselen seslerin ve düşmanlığın akıp gittiğini hissediyordum. “Keşke sen de onlardan uzakta yaşasaydın. Umarım sen farkında olmadan senin de ruhunu kendilerinininkine benzetmemişlerdir.”

“Bu söylediğin korkunç bir şey.” Sesim acıdan çatladı.

“Yaptığın seçimin Caleb değil, Sarai olduğunu biliyorum,” dedi. Bunu söylerken oldukça aceleliydi. “Öyle demek istemedim. Demek istediğim...”

“İkimiz de bu konuşmaya bir son verip telefonu kapatsak iyi olur,” diye araya girdim. “Çünkü konuştukça batıyoruz. Eğer biraz daha konuşmaya devam edersek sonrasında tekrar konuşmak için yüzümüz olmayacak. Okulu bırak. Atölye için New York’a taşın. Ya da bütün bunları nasıl adlandırmak istiyorsan öyle adlandır. Ne yapmak istersen onu yap.”

Daha önce de defalarca sessizliğe gömülmüştük ancak bu seferki daha öncekilere benzemiyordu. Aramızda incitici sözlerle harcı karılmış, katlanarak büyüyen görünmez bir duvar örülüyordu.

“Peki, tamam,” dedi sessizliği bozan Lo’ydu. “Bana ne zaman ihtiyacın olursa, *sekseği* hatırla.”

Bu kelimeyi duyduğum anda gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Lo küçükken seksek oynamayı beceremez, benden yardım

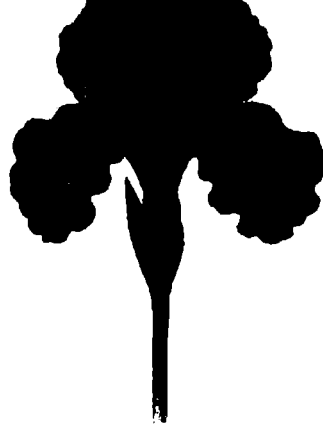
isterdi. Önce ben zıplardım, o da ardından zıplar, beni taklit ederdi. Aptalca görünsek de her seferinde işe yarardı. Tebeşirle çizilmiş o karelerin arasında kendi başına uçmayı öğrendikten çok sonra bile “seksek” birbirimize ihtiyaç duyduğumuzda kullandığımız bir parolaydı.

Bir aile toplantımızda havaya yükselen o kan dondurucu çığlığını asla unutamıştım. O pislik herif onun üzerindeyken söylediği şey benim adım değildi. Panik içinde seksek diye bağırdığında sesin geldiği yere doğru koşmuştum. Onları görmeden önce o hayvan herifin homurtuları kulağıma çalınmıştı ve Lo, yalnızca tek bir kelimeyi tekrar tekrar söylüyordu.

Seksek. Seksek. Seksek.

Elimden gelse Lo’nun incinmesine izin vermezdim. O günden sonra Lo’ya zarar gelmesine asla izin vermeyeceğime dair yemin etmiştim.

New Orleans’tan ayrıldığında MiMi, onu bataklıkta yıllarca korumuştı. Üniversite için Atlanta’ya taşındığı zamansa bu görevi ben üstlenmiştim. “Seksek” kelimesini kullanmayalı uzun yıllar olmuştu. Benim onu, onun da beni incittiği bu anda bu kelimeyi duyduğumda ne yapamam gerektiğini bilememiş, mırıldanarak veda edip aceleyle telefonu kapatmıştım. Bunca yıldan sonra, yaşadığını gördüğüm onca şeyden sonra seksek kelimesini söyleyememişim. Benim hakkımda böyle düşündüğünü öğrenmek bana engel olmuştu. Bundan sonra yardım için arayacağım son insan Lo’ydu.

BÖLÜM 11

IRIS

Orgazm taklidi yaptım.

Yatak istirahati, pelvik istirahat, bebek sonrası zorunlu perhiz ve Caleb'in yoğun antrenmanı ile seyahat programı arasında Caleb ile aylardır seks yapmamıştık ve ben uzun zaman sonra yaptığımız ilk sekste orgazm taklidi yapmıştım.

August'a ilişkiyi yürütmek istediğimi söylerken ciddiydim. Bu ilişkiyi yürütmek için çabalıyordum ancak işaretleri daha fazla görmezden gelemezdim. Caleb'i sevmiyordum. Bunun artık farkındaydım, onun da bunu bilmeye hakkı vardı.

Eğer gerçekten onu seviyor olsaydım, bu ilişkiyi yürütmek daha kolay olabilirdi. Ondaki ayrılmak bir çuval inciri berbat edecekti. Kahretsin, bütün her şey yalan olacaktı. Eğer Caleb'la kalır ve istediğim buymuş davranmaya devam edersem her şey çok daha kolay olurdu. Sarai ve benim başımızın üzerinde milyonlarca dolarlık bir çatı olur, nereye harcayacağımı bilemeyeceğim kadar

param ve daha az sorumluluğum olurdu. Çocuğumu büyütmek için yardımcı olacak bir hayat arkadaşı her şeyi daha kolay hâle getirirdi. Caleb, hamile kaldığım ilk zamanlarda takıntılı olmasına rağmen Sarai doğduktan sonra ebeveynlik konusuna hiç müdahale etmemişti. Kim bilir belki de bunun sebebi sık sık yaptığı seyahatler ve yoğun NBA programıydı. Belki de bu yaz izinli olduğu zaman diliminde bir baba olarak sorumluluklarını yerine getirirdi.

Başlarda bir ebeveyn olmak benim içinde zordu. Kendimi tamamen kızıma adanmak için terapiler ve ilaçlar gerekse de şu an kendini tam anlamıyla kızına adayan bir anneydim.

Kızım için yapabileceğim en kötü şey berbat giden bir ilişkiyi evliliğe götürmek olurdu. Her zaman annemin yaşadığı ve bana da yaşattığı saçmalıklara razı olan bir hayat yaşamamaya kararlı olmuştum. Artık kızıma, Sarai'ye de bu saçmalıkları yaşatmaya niyetim yoktu. Sadece Caleb'a bunu nasıl ve ne zaman söylemem gerektiğine karar vermem gerekiyordu.

“Ah. Kahretsin, bu çok iyiydi,” diye mırıldandı Caleb. Boynuma nefesi değerken aleti hâlâ içimdeydi. “Buna çok ihtiyacım vardı, bebeğim.”

Sadece başımı sallamakla yetindim, kalkmasını istemek zorunda kalmamak için sessizce içimden kalkmasını diledim. Evet, Caleb hiçbir zaman nazik bir sevgili olmamıştı, seks yapmayalı uzun zaman olduğunu da biliyordum. Ancak bu kez bana çok kaba davranmıştı, bu da fazlasıyla canımın yanmasına neden olmuştu.

“Ah, Tanrım bu ilk sezonun stresi tahmin ettiğimden daha fazlaymış.” Başım kaldırdı ve yatağımızın yanındaki lambanın loş ışığında yüzüme baktı. “Yılın çaylağı olabilirim. Babamın nasıl hissedeceğini tahmin edebiliyor musun? Böyle bir şey olursa ne kadar gurur duyacağını düşünebiliyor musun? Ancak son birkaç maçı kaybettiğimiz için çok gerginim. Lanet yorumcular

spekölasyonlar yapmaya ve durmadan eleştirmeye devam ediyorlar.”

Saçlarımı gözlerimden uzaklaştırırken nazikçe dokundu.

“Gerginliğimi başka hiçbir şeyin azaltamadığı kadar azaltıyorsun, Iris.”

Kaşlarını çatattığında bakışlarını gezdirdiği yerleri izledim. Göğsümde şimdiden belli belirsiz morarmalar vardı. Muhtemelen kalçalarım ve uyluklarımda da aynı morluklardan vardı çünkü oraları çok sert kavramıştı. “Canını yaktım mı?”

Evet, yaktın. Onun için hazır değildim ancak o beklemek yerine beni örselemeyi tercih etmişti. Onun için doruğa ulaşım ulaşmamam önemli değildi. Hiçbir zaman benim tatmin olup olmadığımı önemsemez, yalnızca kendi zevkine bakardı. Her zaman zevk alır, asla beni tatmin etmenin yollarını aramazdı. Her zaman boyun eğen, kendinden ödün veren ve eksik kalan ben olmuşum. Bunu ne zaman fark etmeye başlamıştım? Daha da önemlisi bunu daha önce neden fark etmemiştim?

“İyiyim.” Ağırlığının altında kıvrandım. “Yine de hâlâ biraz ağırsın.” Sızlayan bedenimin üzerinden kalkarak yanıma yattı. Kadınların sert muamelelerden ve sert sevişmeden hoşlandıklarını söylediklerini duymuştum. Ancak ben zevkin bunun neresinde olduğunu bir türlü anlamıyordum. Bu morlukların ve ağrıların neresi seksi olabilirdi ki? Yine de Lotus’un bana hatırlattığı bir şey vardı, ben yalnızca Caleb ile birlikte olmuşum. Onu kıyaslayabileceğim başka kimse yoktu.

Kendimi sürekli Caleb’i, August ile kıyaslarken buluyordum. Biliyorum, bu çok saçmaydı. August’la hiçbir şey yaşamamıştım. Onunla biraz daha fazla zaman geçirseydim, belki de bu kadar istekli, nazik, kibar, düşünceli olmasının yanında başka özelliklerini de görürdüm.

Cehennem kadar ateşliydi.

Başka bir adamı hele ki Caleb'in rakibi olan bir adamı düşünürken, bu evde yaşamaya ve bu ilişkiyi sürdürmeye *devam edemezdim*. Belki de çaylaklık sezonu bitene kadar beklemeliydim. Bana ne kadar stresli olduğunu itiraf etmişti. Bu uzun zaman sonra Caleb'in kendini bana açtığı ilk andı. Uydular gibiydik, birbirimizin yörüngesinde dönüp duran ancak birbirine yaklaşılamayan, iki yabancı uydu. Aramızdaki mesafeyi o da hissetmiyor muydu? Ya da bu mesafe umurunda mıydı?

"Hey, sana sormak istediğim bir şey var," dedi Caleb yatağın kendi tarafından. Yana doğru dönerek çenesini eline dayadı.

"Tamam." Endişeyle, kurumuş dudaklarımı, yaladım ve çarşafı çıplaklığımı örtmek için daha sıkı kavradım. "Gönder gelsin."

Muziplik gözlerini aydınlatırken gülümsemesi genişliyordu. Birden her gün elinde kahveyle kitapçıya gelen ve onunla çıkmam için bana kur yapan o adam oluvermişti. Arkasını döndü ve komodinine uzandı. Bana döndüğünde, gözleri yüzüm ile elinde tuttuğu devasa elmas arasında gidip geliyordu. "İris, benimle evlenir misin?"

Hep bu soruyu duyduğum zaman mutluluktan havalara uçacağımı düşünmüştüm. Hiç tereddüt etmeden o adamın kollarına atlayacağımı, sevinçten gözyaşlarına boğulacağım günü hayal ederdim. Bu hayalin sadece gözyaşı kısmı gerçekleşmişti. Hayal kırıklığı ve pişmanlık her hücremi sararken gözyaşlarıma hâkim olamıyordum. Ondan nasıl ayrılacağımı düşündüğümünden bu yana, onunla hemfikir olmanın yakınından bile geçmemiştik. Bu düşündüğümünden daha zor olacaktı.

"Caleb ben ne diyeceğimi bilmiyorum," dedim ve vücudumda sızlayan morlukların acısına eş olana kadar dudağımı ısırdım. "Ben şey... sen bu konuda emin misin?"

“Emin miyim de ne demek oluyor, Iris.” Yüzünde açıkça görünen öfkeyle birlikte elleri titriyor ve yüzük sallanıyordu. “Birlikte yaşıyoruz, bir bebeğimiz var. Elbette eminim. Bu nasıl bir soru böyle?”

Keşke bana sormak yerine kendi kendine cevaplasaydı da ben konuşmak zorunda kalmasaydım. Ancak anlaşılan o ki cevap vermemi beliyordu. “Yani, hiçbir şey eskisi gibi değil, öyle değil mi?” Yüzünde anlayış kırıntısı bulmak isteyerek sordum. “Aramızda bir mesafe vardı ve ben...”

“Sen pelvik istirahatleyken, ya da adı her ne boks, aylarca seks yapmadık. Sonra altı hafta daha beklemek zorunda kaldık.” Sanki elinde tuttuğu paha biçilmez elmas yüzük, öylesine bir şekermiş gibi komodine fırlattı. “Ben seyahatleydim. Sen haftalardır en yakın arkadaşını kaybetmiş gibi yastaydın. Bebeğimizi bile istemedin. Elbette aramızda mesafe vardı, Iris.”

“Az önce Sarai hakkında ne dedin?” Şikâyet etmek için bana sunduğu listeden en rahatsız edici olanı seçtim. “Elbette en başta zorlandım. Halletmeye çalıştığım aynı anda çok fazla iş vardı...”

“Söylediğimi unut.” Ayağa kalkarak banyoya doğru yürüdü, ışığı açtı ve iyi kondisyonlu vücudunu aydınlattı. O seçkin bir sporcuydu. Bir doksan sekizin üzerindeki boyuyla en az August kadar uzundu. Klasik sarı saçları ve lacivert gözleriyle, tamamen farklı bir yakışıklılığa sahipti. Yine de onu çıplak görmek beni heyecanlandırmıyordu. Birden zihnimi ve kalbimi yokladım. En son ne zaman heyecanlanmıştım?

Bornozumu giyip onu banyoya kadar takip ettim, ilişkimizin bu faslını bitirip bir sonraki fasla geçebilmek için bu meseleyi halletmeye kararlıyım. Velayeti, ortak ebeveynliği ve ayrılıkla birlikte gelen tüm meseleleri çözmeye kararlıyım.

“Caleb, konuşabilir miyiz?” diye sordum yumuşak bir ses tonuyla.

Sessizdi. Bana dönük geniş, bronzlaşmış sırtı kaskatıydı. Omzuna dokundum. Elimi geri savurdu. Uyguladığı güç yüzünden sendeleyerek geri çekildiğimde kalçamı acıyla tezgâhın keskin kenarına çarptım.

“Ah.” Kısa süreli ve kör edici acıya dayanabilmek için gözlerimi sıkarak geri çekildim. “Caleb, aman Tanrım, bu acıttı.”

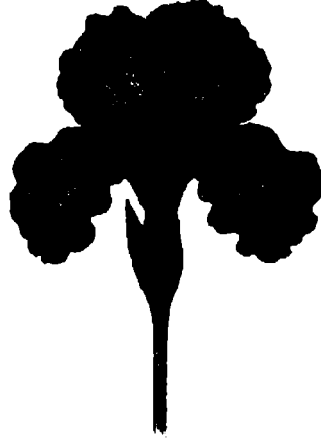
Bir özür beklememe rağmen beklediğim o özür gelmedi. Gözleri kayıtsızca üzerimde geziniyordu, çıplak ayaklarımdan başlayıp gözlerimle buluşana kadar her santimimi dikkatle inceliyordu. Gözlerinde sanki sahip olduğu ama sevmediği, yaramazlık yapan bir evcil hayvanmışım gibi soğuk bir sahiplenme duygusu vardı. Hizaya soktuğundan emin olması gereken bir evcil hayvan.

O buz gibi bakışın altında ürperdim. Başka tarafa baktığında bile soğukluğu hissediyordum. O soğuk içime işlemiştii.

“Hey, daha vaktimiz var.” Kollarının arasında ne kadar kaskatı kesildiğimi hissetmiş olsa da beni kendine doğru çekti. “Sezon bitene kadar evlilik hakkında bir daha konuşmayalım. Bana bu konuda biraz müsaade edebilir misin? Önümde odaklanmam gereken bir dizi zorlu maç var.”

Her hücrem bu işi bir an önce halletmem için avaz avaz çığlık atıyordu, çünkü bu iş yeterince uzamıştı. Ancak ben sessizce başımı salladım. Ona bunu verebilirdim ama beni bir daha asla beceremeyecekti. Bu gece kendimi bir nesne gibi hissetmiştim. Caleb ise kira parası toplayan bir ev sahibi gibiydi. Bedenlerimiz arasmda yalnızca bir alışveriş vardı, benim hiçbir şey almadığım, onunsa her şeyi aldığı bir alışveriş. İlişkimize dönüp baktım. Merak ediyordum.

İlişkimiz ashnda en başından beri mi böyleydi?

BÖLÜM 12

IRIS

“Senin için bazı hayır işi programları hazırlamamız gerek, Caleb.”

Stingers’ın sosyal yardım koordinatörü Sylvia, bir fincan kahveyle birlikte kendisine ikram ettiğim Fransız Benye’sinden bir ısırık aldı.

“Mmm, bunlar harika.” Zevkle inlerken kendinden geçmişçesine gözlerin kapadı. “Bunları sen mi yaptın?”

“Evet.” Gülümserken elimi ağzımın önünde sallayarak işaret ettim. “Burnunda pudra şekeri kalmış.”

“Ah.” Burnundaki pudra şekerini silkeledi. “Teşekkür ederim, insanların bunları evde yapabileceğini bilmiyordum.”

“Ben Louisianalıyım.” Aklıma MiMi’nin, Lo ve bana bunların nasıl yapılacağını öğrettiği zamanlar geldi, gülümsedim. “Çok iyi yaptığım birkaç tariften birisidir.”

“Bu akşamki maç için birazdan çıkmam gerekiyor,” diye araya girdi Caleb. Kaşlarını çatmıştı. “Hayırseverlik programları hangileri olacak?”

Sylvia’nın gülüşü benimkiyle aynı anda soldu. Caleb, iş birliği yapmaya yanaşmamakla kalmayıp tüm gün boyunca somurttu. Sylvia ile buluşana kadar üzerindeki gerginliği atacağını ummuş olsam da Sylvia burada olduğu süre boyunca dikkati dağınıktı. Garip bir şekilde beklenmedik tavırlar sergilemeye devam etmişti.

“Şehir merkezinde bulunan bir toplum hizmet merkezinde harika bir yardım projemiz var,” dedi Sylvia. “Baltimore ve çevresindeki bölgelerde eroin kullanımı inanılmaz boyutlara çıktı. Geçen yıl işlenen cinayetlerin iki katı kadar aşırı doz vakası vardı.”

“Aman Tanrım.” Dirseklerim dizime yaslanana kadar öne eğildim. “Bu korkunç bir şey.”

“Peki bunun Stingers ile ne alakası var.” Caleb, onun için doldurduğum kahvesinden bir yudum alarak sordu. “Ah, Iris bu da ne böyle?” Fincanı bana doğru itti. Bu hareketiyle fincandan taşan kahve elimi haşladı.

Nefesim kesildi, ıslanan elimi kotuma silerek sızlayan yeri ovaladım.

“Özür dilerim, bebeğim.” Yarım saniye kadar endişeli göründü. “Bana yeni bir kahve getirebilirsen çok memnun olurum.”

Ona yeni bir fincan getirmek için mutfığa gitmeden önce Sylvia’ya bir bakış attım. Gözlerimiz kısa süreliğine buluştuğunda, onun gözlerinin fal taşı gibi açılmış olduğunu gördüm. Onun da çantasının içini kurcalamaya başladığını gördüm. Caleb’in düşüncesiz tavrı karşısında en az benim kadar şaşırılmıştı. Birkaç hafta önce evlilikle ilgili olan malum tartışmamızdan bu yana hep böyle davranıyordu. Kabaydı. Düşüncesiz bir pislik gibiydi. Gün

geçtikçe her şey daha kötüye gidiyordu. Onun sabrı azalmıştı, benim sabırımsa neredeyse tükenmek üzereydi. Sezonun bitmesine az bir zaman kalmış olsa da o kadar dayanabileceğimizden emin değildim.

“Şehir merkezi mi?” Oturma odasına tekrar girdiğimde Caleb soruyordu. “Baltimore şehir merkezi mi? Vay canına. Muhtemelen o bölgeye bir uğrayabilirim.”

“Henüz herhangi bir tarih belirlemedik, Caleb,” dedi Sylvia, dudaklarını birbirine kenetleyip kucağındaki deftere bakarak. “Bu toplum merkezindeki yerli gençlerden bazılarıyla etkileşime geçmek için harika bir fırsat olacak. Belki onlarla bazı temel alıştırmalar yapar, belki de merkezdeki bir mekân için yenileme projesi üzerinde çalışırız. Bunun gibi şeyler.”

“Ben de yardım edebilir miyim?” Düşünmeden ağzımdan çıkan soru karşısında Sylvia ve Caleb şaşkın bakışlarını bana çevirdi. “Yani eğer bir yardımım dokunacaksa, bunun için seve seve gönüllü olurum.”

Caleb kaşlarını çatıp çoktan dudaklarını aralamıştı bile. İtirazı çoktan gözlerinde hazır bekliyordu. O hoşnutsuzluğunu dile getiremeden Sylvia araya girdi.

“Bence bu harika bir fikir.” Sıcak gülümsemesi, konuştuğum için duyduğum pişmanlığı bir nebze de olsa hafifletti. “Oyuncuların eşleri için de etkinliklerde ve kameralar önünde daha fazla görünürlük sağlamak bizim için iyi olur.”

“Ah, Iris benim karım değil,” diye araya girdi Caleb. Gözleri MiMi’nin bana verdiği yüzüğe kaydı. “Biz nişanlı bile değiliz.”

İkimizin de bakışları birbirimize kenetlenmişti, sanki bunu bir meydan okuma olarak görüyorduk. O istediğini yaptırmaya kararlıydı, bense yapmamak için direnmeye kararlıydım.

Sylvia boğazını temizledi.

“Ancak nihayetinde siz bir ailesiniz,” dedi bana güven verici bir bakış atarak. “Birlikte bir kızınız var. Pek çok oyuncunun kız arkadaşı da bu işin içinde. Bence bu harika olur. Baltimore şehir merkezi gözünü korkutmazsa tabii, Iris.”

“Dokuzuncu Bölge’nin aşağı yakasında büyüdüm.” Caleb’ın kahvesini sert bir şekilde önüne bıraktım. “Benim öyle kolay kolay gözüm korkmaz.”

Gözlerini kıstığında dudakları sert bir çizgi hâlini aldı. Kahvesini yudumlarken isteksizce başını sallayarak beni onayladı. “Toplum merkezi, ha?” Fransız Benye’sinden bir lokma alıp çiğnerken birden durarak gözlerini kıstı. Menajeriyle birlikte bir şeyin kariyeri için iyi olup olmayacağını değerlendirirken de böyle baktığını görmüştüm. Şu anda yaptığı da tam olarak buydu. Bu projeye katılmamın ona nasıl fayda sağlayacağını hesabını yapıyordu.

Bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyordum, belki de art niyetli düşünen bendim.

“Haklısın. Bu benim toplum içindeki imajımı da yükseltecektir,” dedi Sylvia’ya. Şüphelerimde haklı çıkmıştım. “İnsanların bizi aktif bir şekilde görmesi takım için daha fazla saygınlık anlamına gelir. Iris bu durumda bizi temsil edebilir.”

Ah, izin verildi.

Sinirden dişlerimi sıktım. Bana kendimi sürekli görünmez hissettiriyordu. Acaba kariyerime giriş yapmış olsaydım aslında bu etkinliği düzenleyen kişinin ben olabileceğimi hiç düşünmüş müydü? Sylvia’nın yaptığı işleri gözüm kapalı bir şekilde, hatta belki de uykumda bile yapabileceğimi biliyor muydu?

“Bu harika, o zaman anlaştık.” Sylvia ayağa kalkıp çantasını ve ceketini topladı. “Ayrıntıları bildirmek için seni arayacağım, Iris. İkinize de teşekkür ederim.”

“Elbette.” Caleb merdivenlere doğru dönerek omzunun üzerinden bir şeyler söyledi. “Bu akşamki maç için hemen gitmem gerekiyor. Sonra görüşürüz, Sylvia.”

Kapıda ona, “Bunun için çok heyecanlıyım,” dedim. “Bir süredir benim için anlam ifade edecek bir şeyler yapmak istiyordum.”

“O zaman bu senin için harika bir fırsat olacak. Eğer kızın da seninle orada olacaksa, içinde rahat edebileceği bir kreş bile bulabilirsin,” dedikten sonra merdivenlerden inip yolun ortasındaki park yerinde duran arabasına doğru ilerledi. “Seninle irtibata geçeceğim.”

O gittikten sonra mutfağa geri dönerek kendime birkaç dakika keyiflenme zamanı verdim. En azından bir saatliğine de olsa bu evin dışarıda bir şeyler yapacaktım. Meme ve çocuk bezlerinin olmadığı, sebze püresi yapmakla uğraşmayacağım bir şeyler bana iyi gelecekti.

Ancak o gün bugün değildi.

Lavaboda duran dağ gibi bulaşık yığını, bunların çoğu bebek kaşıkları ve kâseleri, bugünkü hayatımın bu evden ibaret olduğunu hatırlatıyordu.

Mutfağı bir düzene sokmaya, mutfak robotunu temizlemeye ve Sarai’nin püskürttüğü sabah kahvaltısını ağzının kenarlarından temizlemeye başladım.

Caleb yakında arenaya gidecekti. Yolda olduğu zamanları mı yoksa evde olduğu zamanlarımı daha çok sevdiğimi düşündüm. Karar veremiyordum. Onlu ya da onsuz bu kocaman evde kendimi hep yalnız hissediyordum. Onun da evlilikten beklentisinin bu olmadığına emindim. Biz sadece birlikte yaşayan iki insandan ibarettik. Aramızda gerçek bağı geçin bir arkadaşlık bile yoktu. En azından eskiden iki iyi arkadaştık. Aramızdaki şey artık her neyse, en başında buna iki yakın arkadaş olarak adım atmıştık.

“Bu da ne böyle?”

Sarai’nin biberonlarını yıkarken kafamı kaldırdığımda Caleb’in kemerli mutfak girişinde elinde kâğıtlarla durduğunu gördüm.

“Onları nereden buldun?” Aslında onları nereden bulunduğunu biliyordum. Yalnızca o kâğıtların çıkaracağı sorunları birkaç saniyeliğine de olsa erteliyordum.

“Ofisimden,” dedi birden. “Bunlar ne anlama geliyor, Iris?”

Onun ofisi. Bu evdeki her şey ona aitti. Bakışlarını göğüslerimde, kalçalarımda ve bacaklarımda gezdirirken benim de ona ait olduğumu hatırlatıyordu. En azından o bu şekilde düşünmeye bayılıyordu. Aynı yatakta yattığımız zamanlarda bile seks yapmaktan kaçırıyordum. O da nişanı yeniden gündeme getirmemişti. İkimiz de bizi yol ayrımına götürecek meselelerin etrafında daireler çiziyorduk. Bir işim, bir evim ve yeterli kaynağım olmadan burayı terk edemezdim. Öncelikle Sarai ve benim düzgün bir hayat yaşamamız için gerekli olan kaynakları temin etmem gerekiyordu.

Şimdi gidersem, Caleb’in Sarai’ye bakacağını biliyordum. Yasal olarak bunu yapmak zorundaydı. Ancak o, bu kadar baskı altındayken bu konuları konuşmayı doğru bulmuyordum. Belirsizlik içinde savruluyorduk. Yine de geleceğimizi güvence altına almalıydım. *Benim ve kızımın geleceğini.* Bu güvence için gerekli olan şeyleri araştırıyordum. İşte, o da elinde bu güvenceyi içeren kâğıtları tutuyordu.

“Spor endüstrisine giriş için online sertifika programları hakkında bazı bilgiler topladım.” Caleb’in buz gibi bakışlarıyla karşılaşmadan önce bir tutam saçımı kulağımın arkasına aldım. “Kaydolmayı düşünüyorum.”

“Hayır.” Sesinin sertliği karşısında, lavabonun yanında dururken donup kaldım. “Olmaz.”

“Sarai büyüyor,” dedim itinalı bir ses tonuyla. Caleb ile oyun öncesi kavga etmek istemiyordum. “Hayatımın geri kalanında ne yapacağımı düşünmek ve planlamak zorundayım.”

“Bu da ne demek oluyor böyle?” Bacak boyu o kadar uzundu ki yanıma gelmek için iki adım atması yeterli olmuştu. Dibime girip tepemde yükselerek bana baktı. “Hayatının geri kalanı mı? Benimle evleneceksin ve çocuklarımı büyüteceksin, Iris. Bunda düşünülecek bir şey yok.”

“Çocuklar mı?” Hissettiğim şok dalgası sesimi bastırıyordu. “Başka çocuk yapmayacağım.”

Sözlerimin ardından gelen sessizlikle birlikte öfkesi de kabarıyordu “Ne dedin sen?” diye sordu. Sesi ölüm kadar sessizdi.

“Demek istediğim, öncelikli olarak bir şeyleri yoluna koyana kadar düşünmüyorum, Caleb. Hayatımın tam bu aşamasındayken hamile kalmak istemediğimi biliyorsun. Sarai’yi seviyorum ancak o gelmeden çok önce kurduğum hayallerim ve yapmış olduğum planlarım vardı. Hayatıma devam etmek, onları gerçekleştirmek istiyorum.”

Gözleri yumuşadı. Ancak bu sahte bir yumuşamaydı. Gerçek duygularının üzerine bir perde çekse de ben onları açıkça görebiliyordum. Bu numarayı daha önce nasıl yediğimi bilemesem de artık gerçek gün gibi ortadaydı.

“Bebeğim, evlendiğimiz zaman...” dedi elleriyle kalçalarımı kavrayarak. “Bu konuyu tekrar konuşabiliriz. Ancak şimdilik böyle bir şeye gerek yok.”

“Haklısın.” Sesimi sakın ve ölçülü tutmaya çalışsam da kollarının arasından sıyrılıp geri çekildim. “Bu gece bir maçın var. Bunu daha sonra konuşuruz.”

Yüz ifadesi bir yamacın uçurumu gibi düz ve kaskatıydı. Elimi tutup bükerek yüzük parmağımı yüzüme doğru iteklemeye başladı.

“Daha ne istiyorsun anlamıyorum.” Bağırırken yüzüme tükürüklerini saçıyordu. “Sana servet değerinde on karatlık bir elmas sunuyorum ve sen hâlâ benim yüzüğümün olması gereken bu parmağa beş kuruş etmeyen, dandik bir yüzük takıp geziyorsun.”

“Bu dandik bir yüzük değil, Caleb.” Elimi geri çekip acıyan bileğimi ovuşturdum. “Bu bana büyük büyükannemin hediyesi.” Gözlerimi ona diktikten sonra kelimelerimi büyük bir cesaretle sıraladım. “Bana zarar vermek isteyen insanlardan beni korusun diye verdiği bir hediye.”

“Sana zarar vermek isteyen insanlardan mı?” Hayal kırıklığı yakışıklı yüzünü gece gibi karartıyordu. Bu kez iki kolumu da sıkıca kavradı. Boylarımız ve kilolarımız arasındaki devasa farkı hiç bu kadar hissetmemiştim. Ufak tefek bir kız olmasam da benden bir karıştan fazla uzun olan, olabilecek en iyi şekilde savaşmak için şekillenmiş vücuda sahip bir basketbol oyuncusunun kaslı kolları tarafından tutulduğumda neredeyse savunmasız kalıyordum.

“Seni seviyorum, Iris ama sen eğer aşk ile acı arasındaki farkı bilmiyorsan...” diye homurdandı. “Belki de bunu sana öğretmem gerekiyordur.”

Aniden beni sarsmaya başladı. Her sarsıntıda kafam uyguladığı gücün şiddetiyle arkaya doğru savruluyordu. Kollarım parmaklarının arasında acıyla zonkluyordu.

“Bırak beni,” dedim tıslayarak. Ellerimi ondan kurtulmak için göğsüne bastırdım. “Beni hemen bırak dedim sana, Caleb.”

Gözlerinde reddedişinin ışığı parlıyordu. Canımı yakan tutuşunu bir iki saniye sertleştirdi. Bu sanki eğer isterse canımı yakmaya devam edeceğine dair bana savurduğu sözsüz bir tehditti. Yavaşça parmakları gevşese de gözlerindeki şiddet hâlâ duruyordu.”

Beni bırakır bırakmaz mutfakm genişliğinin el verdiği ölçüde odanın diğer ucuna yürüdüm. Ondan uzaklaşmanın verdiği

rahatlamayla neredeyse gevşedim. Ellerimi lavabonun kenarına yaslayarak ona bakmak için kendimi zorladım.

“Eğer bana bir daha elini sürersen...” dedim sesim kurşun gibi kendinden emin çıkıyordu. “Kızım la ben o kapıdan çıkıp gideriz. İşte o zaman sana bizi bulma konusunda iyi şanslar dilerim, Caleb.”

Gözlerindeki öfke fırtınası, korkuyla karışık pişmanlığa dönüştü. O bakışların gerçekte ne anlama geldiğini asla bilemeyecektim çünkü bütün hepsi ben daha okuyamadan yüzünden silinmişti.

“Özür dilerim,” dedi sessizce. “Bir daha olmayacak. Şu anda çok fazla baskı altındayım. *Play-off* zamanına çok az kaldı. Bu akşamki maç bizim için çok önemli. Kendimi bok gibi hissediyorum, bu hıncımı senden çıkartmam gerektiği anlamına gelmiyordu, farkındayım.”

Ona inanmak istiyordum. Beni daha önce hiç bu şekilde incitmemişti.

“Üzerindeki baskıyı anlıyorum ama...” Gözlerimi yere indirdim. “Annemin ve teyzemin erkekler tarafından şiddete uğrayıp örselendiğini seyrederek büyüdüm. Bu benim tahammül edebileceğim bir şey değil.”

“Bu bir daha olmayacak, sana söz veriyorum.” Havayı içine çekmekte zorlanıyormuş gibi derin bir nefes aldı. “Bunu hallettiğimize göre bu akşamki maça gelir misin? Seni ve Sarai’yi tribünde görmek beni çok mutlu eder.”

“Elbette.” Ellerimi kot pantolonumun arka ceplerine soktum. “Hangi takımla oynuyorsunuz?”

“San Diego Waves,” dedi. Sanki bir tepki bekliyormuş gibi yüzüme dikkatle bakıyordu, ona vermeyi reddettiğim tepki içimde kalbimin sendelemesine ve güm güm atmasına sebep olmuştu.

August’tan kaçmak buraya kadardı.

BÖLÜM 13

AUGUST

“Hey, West. Bir saniyen var mı?”

Deck’in yüzüne bakmak için döndüm. San Diego Waves’in basketbol operasyonları başkanı olmasının yanı sıra, aynı zamanda ilk turda adı Onur Listesinde yer alacaktı. O çağırdığında, her şeyi bırakman ve iki elin kanda olsa bile gelmen beklenirdi.

Ceketimi dolaba asarak omzumun üzerinden baktım. Baltimore Stingers’in misafir takım soyunma odasında birkaç kişi ortalarda gezinse de bu köşe bizim için ayrılmıştı.

“Evet?” Ona ‘efendim’ demeyi uzun zaman önce bırakmıştım. “Nasıl gidiyor?”

“Bunun büyük bir maç olduğunu biliyorum, West.”

Hiçbir maç büyük bir maç sayılmazdı. Neredeyse sezonunun sonuna gelmişken *play-off*lara kalma umudumuz pamuk ipliğine bağlıydı. Son birkaç maçın pek de önemi yokmuş gibiydi çünkü

bir genişleme takımıydık ve bizim için sezon sonrası diye bir şey yoktu. Bu yüzden ilk yılımızda bu olması beklenen bir durumdu ancak yine de dişlerimizi sıkarak hazırlanmaya devam ediyorduk.

Hayatımda hiç kaybeden bir takımda yer almamıştım. İçimdeki azılı rekabetçi bunun olmasına asla izin vermemişti. Bulunduğum her takımı, her zaman birinciliğe taşımıştım. Ancak burası NBA'di. Dışarıdaki her adam, mahallesinin, okuduğu lisenin veya kolejinin en iyisi pozisyonundaydı. Bu saydığım yerlerin en iyisi olan adamlar her şeyi yapabiliirdi. Yine de bu ligde oynayan bir adam asla her şeyi yapamazdı.

“Bu oyunu bu kadar özel yapan ne, Deck?” Dolabımı kapatıp Deck'e döndüm.

“Birincisi memleketinde oynuyorsun,” dedi Deck. “Sanırım ailen seni izlemek için bu gece burada olacak.”

Bu gece tribünde beni izleyecek olan annemi ve üvey babamı düşününce gülümsedim. “Evet, burada olacaklar. Sabaha kadar burada olacağımız için annem takımı yemeğe davet etti. Sen de gelmek ister misin?”

“Hayır.” Neredeyse utangaç bir gülümseme fırlattı. Ancak bu gülümseme yüzünün güçlü hatlarında eğreti durmuştu. “Kız arkadaşımı görmek için New York'a uçuyorum, annene benim adıma da teşekkür et.”

Deck ve Avery'nin ilişkisine baktığınızda uzak mesafe ilişkisini kolay görebilirdiniz. Ancak eminim onların da yaşadığı pek çok zorluk vardı. “Avery'e selamlarımı ilet.” Ona kendini beğenmiş bir sırıtış fırlattım.

“Neredeyse üç haftadır görüşmedik. Bu yüzden onunla güzel vakit geçirmek için elimden gelenin en iyisini yapmakla meşgul olacağım ve senin işe yaramaz serseri kışını düşünmeyeceğim.” Muzip kahkahası beni de güldürdü.

“Seni şanslı adam.” Dolaba yaslanarak asıl meseleye gelmesini bekledim. Konuşmak istediği konunun memleketimle ya da kız arkadaşıyla alakası olmadığına emindim.

“Medya bu maçı çok abartıyor çünkü sen ve Bradley karşı karşıya geleceksiniz.”

Decker’ın yüzündeki ifadeden, mizah dolu meselelerin sona erdiği belli oluyordu. “Herkes bu maçın aslında Yılın Çaylağını belirlemek için düzenlenen iki kişilik bir yarış olduğunu söylüyor.” Decker iki kaşını da kaldırdı. “Yoksa kendini tenis yıldızı olan hatuna fazla kaptırmaktan haberleri takip edemiyor musun?”

Göğsümden bir kıkırdama sesi yükselirken ona yavaşça başımı salladım.

“Okuduğun her şeye inanmaman gerekiyor, Deck. Bunu herkesten iyi sen biliyorsun.”

“Ne yani Pippa Kim’i becermiyor musun?”

Parmağımı dudaklarımın arasında gezdirdim. “Bir centilmen asla becermez ve asla bununla övünmez.”

Gerçek şu ki, Pippa’yı aylar önce becermiştim. Evet, güzel bir kadındı. Ancak tekrarının olmasını istediğim türden bir ilişkimiz yoktu. İkimiz de spor dünyasında yeniydik, ben basketbolda ilerlemek için uğraşırken o da teniste yükselmek için çabalıyordu. Bu yüzden ikimiz de çoğu insanın hayal bile edemeyeceği türden zorlukları anlayabiliyorduk. Arkadaş olarak iyi anlaştığımız için birçok etkinliklere birlikte katılmıştık. İnsanlar bana Pippa hakkında soru sorduklarında asla yorum yapmadım, aynı şekilde o da insanlar ona benim hakkımda soru sorduğunda asla yorum yapmadı. Görünüşe göre insanlara göre “yorum yapmamak” da başlı başına bir yorumdu çünkü artık herkes birlikte olduğumuzu varsayıyordu.

Pippa benim “aletimi daha fazla kaç yere sokabilirim” döneminde kalmıştı. Aklımı Iris’ten uzaklaştırmaya yardımcı olacağını bilseydim muhtemelen bir duvarda delik bile açabilirdim.

Bu da bizi Deck’in bu akşamki maç için endişelenmesinin asıl sebebine getirmişti.

“Caleb’la aramızda bir sorun yok.” Bu yalanı rahatça söylemiştim. “Ancak medya hâlâ bir şeyler uyduruyorsa neden umurunda olsun ki? Biliyorsun, eğer ortada drama varsa daha çok izleyici gelir, değil mi?”

Deck, benim iyiliğim için gereğinden fazla katıydı. Gözlerini kısarak kalm kaslı kollarını geniş göğsünde çaprazladı. Onu hep sarı saçları ve gözleriyle bir aslana benzetirdim. Ligden çıkalı birkaç yıl olmasına rağmen hâlâ çok formunda ve yakışıklı görünüyordu. Takıma katıldığım ilk olarak beslenmeyle antrenman düzenimi değiştirmekle işe başlamıştı. Şu an bir yönetim ofisinde çalışıyor olabilirdi ama o her şeyden önce bir basketbolcuydu. Oyuncularla yakından ilgileniyordu ve şu anda yaptığı şey Caleb’in durumunu anlamaya çalışmaktı.

“Sen öyle diyorsan öyledir, West,” dedi aradan birkaç saniye geçtikten sonra. “Ancak bu gece de sahada saçmalamaya kalkarsa büyük abi gibi davranan sen olacaksın, bunu unutma.”

Yüzümü umursamaz bir ifadeyle doldurup omuz silktim. Umurumda değilmiş gibi davranmaya çalıştım. “En azından onun bir pislik olduğu gerçeğinin farkındasın,” dedim. “Zira pek çok kişi onun büründüğü altın çocuk havalarına kanıyor.”

“Onu neden seçmediğimi sanıyorsun.” Deck başını eğdi, kaşlarını alaycılıkla bir milimcik kaldırdı. “Özenle pazarlanan bir tipi gördüğüm an tanırım. Caleb’in babası o çocuğu bebekliğinden beri özenle hazırlıyor. Her istediğini elde etmeye alışan yaramaz

çocuktan başka bir şey değil. İsteddiğini elde edemediği zaman çileden çıktığını görmekten nefret ediyorum.” Beni uyarmak için parmağını doğrulttu. “Küçük konuşmamız bu kadar. Siz ikiniz, birbirinize ne kadar diklenirseniz diklenin galip olan daima sen olacaksın. Beni anladın mı?”

“Her zaman değil.”

Kızı kapan o oldu.

Bunun için onu her zaman kıskanacaktım.

Yine de beni nasıl ve ne kadar kışkırtırsa kışkırtsın bu gece çelik gibi bir iradeye sahip olup lastik bantlarla kendimi bir duvara sabitlemem gerekse bile geride durduracaktım. Tamamen buna odaklanmam gerekiyordu. Kendime Iris’in bu akşamki maçta olup olmayacağı konusunda kafa patlatma izni vermemiştim.

Bu gece tribünler tıklım tıklım olacaktı. Dolayısıyla gelip gelmediğini bile fark etmeyecektim. Onun yalnızca takımın ev sahipliği yaptığı maçlara gittiğini varsayıyordum.

Lanet olası şanslı piç.

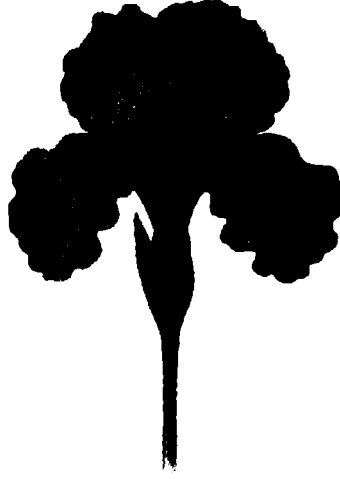
Tribünlere bakıp bir kadının seni desteklediğini bilmek dünyanın en güzel duygusu olmalıydı. Pek mümkün olmayacağını içimde bir yerlerde bilsem de bir gün ben de bu duyguyu tadabilmeyi umdum. Evlenmelerine az bir zaman kalmıştı. Birlikte yaşıyorlardı ve bir bebekleri vardı. Tüm ihtimallerin bana karşı olduğunu farkındaydım. Yine de içimden bir ses bu ihtimalleri umursamıyordu, umudum bir şekilde beni terk etmeyi reddediyordu.

“Seni tanıyorum, August.” Usulca devam etti. “Caleb ile her karşılaşmanızda birbirinize hırlamanıza neden olan şey her neyse, bu gece onu içinde tut. Çirkin fauller, dışarı atılmalar, kavgalar istemiyorum, bunların hiçbirini istemiyorum. *Kapış?*”

Meydan okumak isteyen kelimelerim boğazımda düğümlendi, Caleb'ı yerden yere vuracağımı haykıran çığlığımı bastırdım. Hayır, hayır, kavga etmeyecektim. Zaferimi kirli bir oyunla kazanamayacaktım. Onu adil bir şekilde aşağılamak istiyordum. Onu alt etmek istiyordum.

Her zaman yaptığım gibi.

Giyinmeden önce Decker'a, "*Kapış,*" diyerek teminat verdim.

BÖLÜM 14

IRIS

“Tek başıma iyi olacağım,” dedim, Caleb’in bu akşamki maç için Sarai ve bana tahsis ettiği koruma görevlisi Ramone’a dönerek.

Caleb kadar popüler olan profesyonel sporcuların kendileri ve aileleri için koruma tutmaları olağan bir durumdu ancak bu geceye kadar hiç koruma kullanmamıştık. İhtiyacımız olmadığını söylesem de Caleb fazla ısrarcıydı.

“Gerçekten, benimle oturmak zorunda değilsin,” dedim sabrımı koruyarak.

Ramone’un kayıtsız yüzü birden ısrarcı bir ifadeye büründü. “Sizi korumak benim vazifem, Bayan DuPree.” Ağır sesi en az kolalanmış gömleğinin yakası kadar sertti.

“Senin vazifen mi?” Sarai’yi kucağımdan belime doğru kaydırdım. Caleb’in bizim için ayırttığı koltuklara ilerlerken elimde tuttuğum *nacho* ’larla dengesini sağlamaya çalışan bir hokkabaz gibi görünüyordum. “Bu yalnızca bu gece için geçerli, öyle değil mi?”

Sanki zor bir soru sormuşum gibi gözlerini kırpıştırdı. Arkamdan biri seslendiğinde cevap vermekten paçayı son anda kurtardı.

Daha önce tanıdığım derin bir ses, “Iris,” dedi. İnsan kalabalığının arasında sesin sahibini aramaya başladım. “Bu sen misin?”

Sesin sahibini nihayet buldum. Jared Foster. Onu gördüğüm anda yüzüme bir gülümseme yayılmıştı.

“Aman Tanrım, merhaba.” Sürekli ensemde olan Ramone’a yan gözle bakıp Jared’a doğru birkaç adım attım. “Seni gördüğüme sevindim.”

“Sen olduğunu biliyordum ancak emin olamamıştım.” Bakışlarını benden Sarai’ye doğru çevirdiği anda yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı. “Peki bu güzellik de kim böyle?”

“Kızım, Sarai.” Kafasındaki minik koyu renk bukleleri parmaklarımla geriye doğru tarayıp alnına minik bir öpücük kondurdum.

Jared eğilerek Sarai’nin koyu lacivert gözlerine baktı. “Demek annenin benimle çalışmaya gelmemesinin nedeni sensin, ufaklık,” dedi.

“Öyle de denebilir.” Küçük kızıma baktığım zaman gururun yanı sıra içime pişmanlık da işliyordu. “Şu an uğraştığım onca şeyin arasında seyahat etmek, koşturmak gibi bir stajın gerektirdiği şeyleri yapamazdım.”

“Haklısın.” Jared elini cebine atarak cüzdanını çıkardı. “Ancak koşullar ve işler senin için değişirse diye.”

Bana bir kartvizit uzattı. Elindeki kartvizite Willy Wonka’nın altın biletini bulmuş gibi bakıyordum. Kartı almak için iki elim de doluydu. Üstelik kartı alamayacak kadar da şaşkındım.

“Artık Richter ile çalışmıyorum.” Kartı nasıl alacağım konusundaki küçük ikilemimi fark ettiği an uzanarak kartı bebek

çantasının ön cebine sokuşturdu. “Cep numaram kartta yazıyor. Olur da işler yolunda gitmeye başlarsa beni ara.”

Bir çantanın ön cebinde ucu dışarı çıkmış karta bir de Jared’ın yakışıklı yüzüne bakıyordum. “Sarai’nin babası Caleb Bradley ile birlikteyim. Biz burada, Baltimore’da yaşıyoruz, bu yüzden ne zaman... demek istediğim... arayabilir miyim bilmiyorum.” Dudaklarımdan buruk bir kahkaha savruldu. “Hayatımda bir sürü engel var.”

“Bu hayattaki hiçbir şeyin sana engel olmasına ve seni aşağıya çekmesine izin verme,” diyerek hafızamı tazeledi. “Mülakatımızda bana bunu sen söylemiştin, değil mi?”

“Evet.” Gülümsemesine karşılık verdim. “Sanırım öyle.”

Meraklı bir bakışla bana gülümsedi. “Caleb Bradley ha? Bu aklımın ucundan bile geçmezdi.”

“Caleb’ı tanıyor musun?” Elbette tanıyordu. Onu herkes tanırdı. “Şey, şahsen demek istedim?”

“Hayır, sadece ününü duydum.” Jared sanki o duyduğu ün iyi değilmiş gibi yüzünü ekşitti. Bu pek mantıklı gelmedi. Herkes Caleb’ı severdi. Onunla birlikte yaşarken dünyaya yansıttığı nazik dış görünüşündeki kör noktaları görmüştüm. Bunu yalnızca çok az kişi biliyordu.

Ramone sert bir sesle araya girdi. “Yerlerimize geçmeliyiz, Bayan DupRee,” dedikten sonra Jared’a keskin bir bakış fırlattı.

“Ben sizi daha fazla tutmayayım,” dedi Jared, Ramone’u görmezden gelip bana hitap ederek. “Çok güzel bir kızın var, Iris. Biraz daha büyüdüğünde, iş hayatına geri dönmek istersen beni ara.”

“Arayacağım.” Kafamın içinde dönüp duran soruyu sormadan önce bir süre tereddüt ettim. “Neden? Neden seninle çalışmamı istiyorsun? Biz yalnızca bir kez iş görüşmesi yaptık ve ben...”

“Beni etkilemek için yeterliydi,” diye araya girdi. “Sadece dosyanda bulunanlar değil. Beni etkileyen sendin. Spora olan tutkun. Basketbola olan aşkın ve cesaretin. En önemlisi de zekân. Hepsi o mülakatta ortadaydı. Birçok insan senle aynı takımda olmayı ve seninle çalışmayı ister. Ben yalnızca onlardan biriyim.”

Bir ayağının üzerindeki yükünü sabırsızca diğerine veren Ramone'a baktı.

“Ben gitsem iyi olacak,” dedi. Gözlerinde neşe vardı. “Unutma, kendini hazır hissettiğin anda beni ara.”

Stingers’ın oturduğu sıranın birkaç sıra arkasındaki yerimize otururken Ramone’a ters ters bakmamaya çalıştım. O sadece işini yapıyordu. Bunu anlıyordum ancak Caleb ile bu konuyu konuşmam gerekiyordu.

Ramone’un baskıcı varlığı bile sinirlerimi bozamazdı. Jared Foster beni takımında istiyordu. Özgürlüğüme düşündüğümde daha yakın olabilirdim.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 15

AUGUST

İlk andan itibaren Caleb’da bir terslik olduğunu biliyordum. Henüz seslerimiz kalınlaşmamış ve bıyıklarımız terlememiş ergenler olduğumuzdan beri karşı karşıya gelmeye devam ediyordum. Onu yakından incelemiştim, her söylediğini ve tüm tetikleyicilerini iyi biliyordum. Ancak onda bir şeyler farklıydı. Bir şeyler değişmişti. Her zamankinden daha da agresif olsa da bunu kameraların onu gördüğü analarda sinsice saklıyordu. Bir şekilde daha önce hiç görmediğim kadar bariz ve kontrolsüz görünüyordu. Neredeyse akli dengesi yerinde değil gibiydi. Kafası dağınıktı. Oyununu parçalara ayırmak bu sefer bir meydan okuma bile sayılmazdı. Hayal kırıklığı her zamankinden daha çabuk su yüzüne çıkarak her şeyi taşmakla tehdit ediyordu.

Şu an tam olarak lanet hayatımın en önemli oyununu oynuyordum.

Tres. Trois. Üçlük.

Hangi dilde söylerseniz söyleyin potaya üçlük yağıdırmaya devam ediyordum. Bir şutörün daima potaya daha yakın gördüğü kendine ait geniş bir bölgesi vardır. Tıpkı bir kadının kendini açıp içine girmenizi kolaylaştırması gibidir. Top elinizden çıkmadan önce vınlama sesi duyarsınız. Sanki gözlerinizi kapatıp her atışı yapabilecekmişsiniz gibi hisseder, potayla ahenkle dans edersiniz. Bu gece ben de kendi bölgemdeydim. Nedense Stingers koçu Caleb'ı bana bırakmaya devam ediyordu, oysa hepimiz onun beni kılıç ve kalkanla bile engelleyemeyeceğini biliyorduk. Yapamazdı ancak her zaman denemekte de bir o kadar ısrarcıydı. Egosu sadece onun değil, takımının da çöküşüne neden oluyordu. İlk yarıda açık ara farkla öndeydik. Bu maç onlar için çok önemliydi. Muhtemelen *play-off* lara kalacak olsalar da *wild card* kullanacaklardı. Bir şekilde ya kazanacaklardı ya da diğer takımların hepsinin kaybetmesini bekleyeceklerdi. Eh, eğer bu konuda bildiğim bir şey varsa, o da bu gece bir bok kazanamayacaklarıydı.

Devre arasından sonra üçüncü çeyrek başlamadan önce toplandığımızda Koç Kemp, "Onları mahvediyorsunuz," dedi gözlerini bana dikerek. "Bu şekilde devam edin."

O iyi bir lider olsa da herkes bu operasyonun arkasındaki beynin Yardımcı Koç Ean Jagger olduğunu gayet iyi bilirdi. Üniversitede geçirdiği bir sakatlık Jagger'ın profesyonellik yolundaki tüm umutlarını bitirmişti. Ancak o bir basketbol dehâsıydı. Koyu renk, sık kesilmiş saçları ve siyah çerçeveli gözlükleriyle *Clark Kent*'i anımsatıyordu. Deck'in yaşlarında, ligdeki en saygın beyinlerden biriydi. Her takımın onu elde etmeye çalıştığı dönemde Decker'ın onu genişleme takımında olması için nasıl tavladığını ya da rüşvet verip vermediğini bilmiyordum. Yine de onu ikna edebildiği için Tanrı'ya şükreliyordum.

Devre arasına girdiğimizde Jagger bana el salladı. Yedek kulübesinde ona katılarak formamı şortumun içine sokuşturdum.

“N’aber Jag? Onunla konuşurken eğilmeme gerek yoktu, iki metre altı santim boyuyla benden neredeyse birkaç santim daha uzundu.

“Şu an tam modunda olduğunu biliyorum.” Sesinin derin tınısı, bekleyen kalabalığın uğultusunun altında alçak tonda gürledi. “Her atışın isabetli gidiyor. Ancak bir müddet sonra soğursan, o zaman sıçtık demektir.”

“Pardon?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Her atışı sen yaptığın için takımda ritmi tutturan tek kişi sensin,” dedi Jagge. Meşhur sakın tavrını koruyordu. “Sen ıskalamaya başlarsan, kimse oyun için ısınmaya vakit bulamaz. Bak, hepimiz senin yetenekli bir atlet olduğunu biliyoruz, August. Sadece gösteriş yapmakla yetinme. Bize nasıl liderlik yapabileceğini de göster.”

Bunun önemini vurgulamak için elindeki panoya hafifçe vurduktan sonra gözlüklerinin ardından bana bir bakış fırlattı.

“Sen oyun kurucusun. Oyun kurucu. Takım arkadaşlarını oyuna dâhil etmen gerekiyor,” dedi. “Oyunu biraz ağırdan al ki onlar da sana yetişebilsin. Pisti onlar için aç. Bütün sezon üzerinde çalıştığımız paslaşmaya ne oldu? Topu kendine saklamaya geri dönmüştün. Akıl nereden, dostum?”

Dışarıdan bakıldığında her şey daha iyi olamazmış gibi gözükürken ve ben harika bir maç çıkardığımı düşünürken, tüm bu detaylar yalnızca Jag’ın dikkatini çekti.

Söylediği her şey doğrudu. İyi oynadığımı biliyordum ve takımda maç boyunca iyi oynayan bir tek ben vardım. Hiçbirimiz böyle bir takım olmayı istemezdik, ben de böyle bir oyuncu olmak istemiyordum. Aynı şey bana yapılırsa öfkeden deliye dönerdim.

Caleb'ın beni oyunumdan almasına izin vermeyeceğime dair kendime söz vermiştim. Şimdiye dek iyi oynamış olsam da bencilce hareket etmiştim. Bu benim tarzım değildi, bu daha çok onun oyun tarzıydı.

“Haklısın.” Onu anladığımı gösteren bir yumruk çakarken başımı salladım. “Teşekkürler, Jag.”

“Sorun değil.” Burnunun üzerinden gözlüğünü geriye doğru itip, elinde tuttuğu panoya baktı ve bir sonraki oyunumuzu işaretlemeye başladı.

İkinci yarıyı başlatmak için sahaya doğru yöneldiğimde *Jumbo-Tron*'a baktım. Kameramanlardan birinin gözleri oldukça iyi görüyor olmalıydı çünkü tribünde oturan onca insan arasından en güzelini bulmuştu.

Iris kameranın onun çektiğinden habersizdi. Kırmızı tişörtünün önünde “*Shot Caller*” yazıyordu. Sarai'yi dizinin üzerinde zıplatırken onu gülmeye ikna etmek için yüzünü şekilden şekle sokuyordu. Sarai'nin minik elleriyle çırpınırken parmakları annesinin burnunu kavırıyordu. Iris'in kahkahasını duyamıyor olsam da hatırası bile üzerime dökülen ılık bal gibiydi. Gülüşü kısık, güçlü ve samimiydi, tıpkı ruhunun pişirip kalbinin servis ettiği lezzetli bir yemek gibi.

En sonunda kameranın kendisine çevrildiğini ve kendisiyle kızının ekranda olduğunu fark ettiğinde, bir an için utanmış gibi görünse de hemen toparlandı. Bir basketbolcunun mükemmel hatunu gibi kameraya baktı ve Sarai'nin elini tutup kameraya salladı. Melek gibi bir gülümseme minik kızın yüzünü aydınlatırken menekşe mavisi gözlerinde kıvılcımlar çaktı.

Takımım öndeyken ve sergilediğim en yüksek skorlu oyun devre arasına girdiğinde bile hayal kırıklığı içimde alev alev yanarak

beni tüketmeye devam ediyordu. Tam arkamı dönüp sahaya çıkmak üzere adım attığımda onun da bana baktığını gördüm. Bençin birkaç sıra arkasında olsa da gözlerinin genişlediğini ve o muhteşem, becerilesi ağzının hafifçe aralandığını görecektik kadar da yakınımdaydı.

İşte, artık kesin olarak devreden çıkmıştım, Iris de öyle. Bunu benden saklamak için çoktan gözlerini kaçırmış olmalıydı. Kamera hâlâ Iris'i çekiyordu. Birileri saniyeler içinde aramızdaki o bağı anlayacak ve tüm noktaları birleştirecekti. Ancak ikimiz de başka yöne bakamıyorduk. Yalnız gecelerde, içki âlemlerinde gezinmek yerine başka kadınların içinde feneri söndürürken, aramızdaki bu çekimi yalnızca kafamda kurduğuma dair kendimi ikna etmeye çalışırdım. Ancak aramızda var olan bu şey her ne ise herkesin görebileceği kadar parlak ve barizdi. O kadar elle tutulabilirdi, o kadar gerçektir ki uzansak dokunabilir, tutup çeksek koparabilirdik. Onunla bir şekilde öyle düğümlenmişim ki kendimi kurtaramıyordum.

“West!” Kenan'ın sesiyle irkildim. Sonunda dikkatimi başka tarafa kaydırabilmişim. “Oynayacak mısın? Oynamayacak mısın?”

Siktir.

Bizim takımın ilk beş oyuncusu çoktan sahadaki yerini almıştı, aynı şekilde Stingers'm oyuncularını da maç için hazırıldı. Orada olmayan tek kişi bendim. Sahaya çıkmadan önce artık bana değil kızına bakan Iris'e son bir kez baktım.

Sahadaki yerimi aldığımda Caleb'ın gözleri kısılmış bana bakıyordu. Gözlerini tribün ve benim aramda hızla gezdirirken, bebeğinin annesi ile paylaştığım dakikaları fark etmiş olduğunu anladım.

İstediği boku yiyebilir.

Yaşadığım dakikaları bir kenara bırakıp Jag'in tavsiyesine uymaya koyuldum. Takımı oyuna dahil edecek, sahayı açacak, takım arkadaşlarıma fırsat vererek oyunu kendi açımdan yavaşlatacaktım. Jag'in tavsiyelerini düşünmek, Iris'le yaşadığım sarsıcı dakikaları beynimden kovalamama yardımcı oluyordu.

Oyuncularımızdan biri serbest atış çizgisinde dururken Caleb ile ben yan yana gelmiş, onun ikilik atmasını bekliyorduk.

"Tribünlerde hoşuna giden bir şey mi gördün, West?" diye sordu, topun pota çemberi etrafında dönüp içine girmesini beklerken. Cevap vermedim. Sanırım en iyisi buydu. Ne gördüğümü gayet iyi biliyordu ve benim de ona yalan söylemeye niyetim yoktu.

"Onu maçtan önce arkadan becerdiğimi biliyor musun?" dedi sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle. "Daha önce kimse onu böyle sikip sahip olmadı. Bütün ilklerini ben yaşattım. Ah, sana onun ilki olduğumu daha önce söylemiş miydim? İlki bendim, sonuncusu da ben olacağım."

Öfke ve tiksinti yakıcı bir safra gibi boğazımda yükseliyordu. Ona bakmak için döndüğümde gözlerim neredeyse nefretle yanıyordu. Öfkemi bastırarak daima gecemi mahvetmenin bir yolunu bulan soğuk kalpli, acımasız rakibime yöneldim.

"Çocuğunun annesi hakkında böyle mi konuşuyorsun?" Onu kınayan bir şekilde cık cıklayarak ne kadar ayıp dercesine başımı salladım. "Biliyor musun, Bradley, sana yumuşak davranmayı planlıyordum. Az biraz merhamet gösterecektim ama şimdi o sürtük kıcını yere yapıştırmak için elimden geleni yapacağım."

Yapmıştım da.

Sonraki yirmi dakika boyunca Jag'in tavsiyesini bir yere kadar dinlemiştim. Yine de başına buyruk davrandığım diğer zamanlarda Caleb'ı deyim yerindeyse resmen tartaklayarak, eline geçen her

topu ondan çaldım. Onu parçalamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Sadece birkaç dakika kala ev sahibi olan seyircimiz on sayı önde olduğumuz için şaşkındı. Caleb bir smaç denedi. Benim gözetimimde olmamasına rağmen sıçrayarak topu arkamdaki direğe sıkıştırdım. Hakem de bunu temiz bir blok atışı olarak değerlendirdi. Caleb'ın tüm itirazına rağmen hakem kararından caymamıştı. Salon bütün gece olduğu kadar sessizdi ve hatta bazı taraftarlar salonu terk etmeye başlamıştı.

Sahada olduğum bir sonraki seferde Caleb tüm engellemelerime karşılık vermeye çalıştı. Şut atarken sırt üstü düşsem de buna rağmen sayı olmuştu. Ayağa kalkmak üzereyken bana doğru yaklaşip başımın üzerinde bacaklarını ayırmış bir şekilde kasiğini yüzümün üzerine doğrultuyordu. Bu pek de kibar bir hareket sayılmayan “aletimi yala” duruşuydu. Bu hareket basketçiler arasında yapılan bariz bir saygısızlıktı.

Zihnim bedenimin geri kalanına ayak uydurmak için çabalarken ayağa kalktım. Terli bir şekilde kafa kafaya, göğüs göğse, burun buruna, homurdanmaya homurdanma ile karşılık veriyorduk. Daracık mesafede dişlerimizi gösterip aramızdaki gerilimi serbest bıraktık. Zayıf kaslı bir kol beni geriye itti.

“Ne oluyor? Kendine gel,” dedi Kenan. Artık burun buruna durduğum kişi oydu. “Bir sonraki maç için uzaklaştırma mı almak istiyorsun, Çaylak.”

Caleb da bir takım arkadaşının omzunun üzerinden bana bakıyordu, gözlerinden kini ve kötü niyeti bariz bir şekilde okunuyordu. Bakışlarını üzerimde gezdirdiği her saniye öfkem boşalıyordu. Bakışlarımı ondan çekerek skor tablosuna baktım. Sırttım, bu akşamın sonunda Iris ile eve gidecek olan o olsa da ona, bu sahada kışına tekmeler savurduğum bir ezik olduğunu

göstermiştim. Onu mükemmel performansıyla, en önemli sayılarının kaltağı yapmışım.

Şimdi siktir git, seni korkak orospu çocuğu.

Ondan tiksindiğim kadar kendimden de tiksinererek arkamı döndüm. Kenan'a duygularımı kontrol altına aldığımı söylemek için başımla bir selam çaktım. Maçın bitimine bir dakika kalmıştı, artık nihayet evimize alnımızın akıyla gidebilirdik. Son devre arasında Decker yedek kulübesinin arkasında dikiliyordu.

“Oyun bitti, koş,” dedi gözlerini bana dikerek. “August’a gerek var mı? Bu işi başardık değil mi?”

Koç Kemp şüpheyle bana baktı. “Bu doğru, West. Neden biraz dinlenmi...”

“Hayır,” diye araya girdim, bakışlarım Decker ve Koç Kemp arasında mekik dokuyordu.

Bitiş zili çaldığında orada olmak istiyordum. O pisliğin, bu iş bittiğinde uslu bir altın çocuk gibi elimi sıkmasını ya da herkesin onun ne kadar mızımız bir sürtüğünü görmesini istiyordum.

“Keyfin bilir,” dedi Decker. Hayal kırıklığı yüzüne yayılmıştı. İfadesini düzeltip devam etti. “Yine de saha dışında oturmam tercih ederim.”

Tekrar düşünmelerine fırsat vermeden toplanma alanından ayrılıp sahaya yöneldim.

Son hücumumuzdu ve top bende idi. Ben ve Caleb, teke tek. Sola doğru çalım attım. Dalgınlığını fırsat bilip sağa dönerek kaçtım. Savunmacılardan kaçırıyordum, serbest atış bölgesine girdim ve hızla potaya doğru ilerledim. Sıçrayarak topu potayla buluşturdum. Yüksekteydi. Aşağıda duran Caleb ile gözlerimiz birleşti.

Tabutuna bir çivi daha çaktım, orospu çocuğu.

Potayı bırakıp yere indiğim zaman Caleb hâlâ orada duruyordu. Vücutlarımız birbirine çarpıştı. Yere yığıldım o an bacağımın tuhaf bir şekilde kıvrıldığını hissettim.

Yakıcı bir acı vücuduma yayılıyor, gözlerim giderek kararıyordu.

Takım antrenörü hızlıca yanıma geldi. Kendimi doğrultmaya çalışsam da acıdan dönen başım buna müsaade etmedi.

“Kahretsin,” diye mırıldanarak yere geri yığıldım.

“Kıpırdama,” diye emretti Decker. Sağımda dururken, çatık kaşları ve sıkı sıkı kapadığı ağzı ne kadar endişeli olduğuna dair belirgin bir işaretti. “Sakın bakma.”

Bakma mı? Neden öyle demişti ki? Görmemem gereken şey neydi?

Etrafıma üşüşen oyuncuların oluşturduğu çembere bir bakış attım. Hepsinin yüzünde anlam veremediğim bir gerginlik vardı. Her birinin yüzünde acımadan, korkuya kadar pek çok duygu birbiriyle savaşıyordu.

Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu, çektiğim acıdan değil, insanların gözlerinde gördüğüm merhamet duygusundan dolayıldı. Çok az insan bu seviyede oynayabilirdi, biz bir nevi elit bir kardeşlik topluluğuyduk. Hepimiz buraya gelebilmek için hayatımızın büyük bölümünde hayal edilemeyecek kadar çok çalışmış olsak da bu çalışmalarımızın hepsi bir saniyeden daha kadar kısa bir süre içinde çöp olabilirdi. Kötü bir düşme tüm kariyerinizi bitirebilirdi.

Bacağımı görmem gerek.

Beni taşımak için bir sedye getirdiklerinden başımı sallayarak yanıt verdim. Bu şekilde buradan çıkmamın imkânı yoktu. Sahadan topallayarak çıkmak zorunda kalsam bile, kendi gücümün yettiği şekilde çıkmak istiyordum.

Onlara bunu söylemek için ayağa kalktım ancak bir baş dönmesi dalgası daha beni ele geçirdi. Baş dönmesinin sebebi acı değil, gördüğüm manzaraydı.

Sağ bacağımdaki büyük kemik derimi yırtıp dışarı çıkmıştı. Bu korkunç manzara karşısında midem bulandı. Bu ufak bir burkulma, yırtılma ya da kolayca atlabileceğiniz türden bir şey değildi. Bu bir kırılmaydı. Bunun iyileşmesi epey zaman ve pek çok tedavi anlamına geliyordu. Elbette iyileşmeyi tam anlamıyla başarabilirsem.

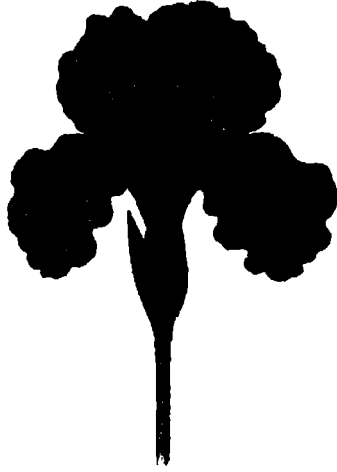
Beni sedyeye koyup bağladıklarında zihnimdeki derin acı sisinin içinde top tutmaya dair ilk anımı bulmaya çalıştım. Arka bahçedeydim, top küçük ellerim için o kadar büyüktü ki onu zar zor tutuyordum. Babamın omuzlarının üzerine çıkıp onun uzun boyu sayesinde ulaştığım potadan topu fileye bırakıyordum. O an, annemle babam tezahürat yapıyordu. Daha o yaşta bile bu takdir, sımsıkı sarıldığım ve hemen daha fazlasını istediğim sıcak bir tutkuya dönüşmüştü.

Kalabalık benim için bir daha tezahürat yapacak mıydı?

Yalnızca kendi seyircimiz değil, sedyeye alınıp içeriye götürülürken tüm tribün beni alkışlıyordu. Yanından geçerken baktığım her yüz bana bir sempati ile bakıyordu. Hatta Stingers oyuncularını bile. Caleb'ın yanından geçerken gözlerinin tam içine baktım, mavi gözleri zevkten kapkara olmuştu. Dudağının kıvrımında aldığı intikamın mutluluğu vardı.

Savunma oyuncusunun, topu alan oyuncuya sahada yer açması gerekirken Caleb bunu yapmamıştı. Bu kirli bir oyundu. Az önce olanları izleyen her akli başında insan bu düşüncelerimi onaylar, aksini söyleyemezdi.

Küçümsemesi ve acımasızlığı yanıp sönen kör edici ışıkların altında parlıyor, üzerime hücum ederken beni sarıyordu. Ben Iris'in hâlâ burada olup olmadığını merak ediyordum. Bu kirli oyunu görüp görmediğini. Caleb bunu beni uyarmak için mi yapmıştı? Bundan emin olamasam da Iris'in emin olmasını umdum.

BÖLÜM 16

IRIS

Ah. Aman Tanrım...

Kirli Oyun...

Bu iki kelime bir tahmin ve inançsızlık fısıltısı olarak başlasa da etrafımdaki herkes Caleb'in yaptığı şeyin kirli bir oyun olduğunu söylediğinde iç sesim daha yüksek ve daha kesin hâle geldi. Sarsılmış bir hâlde August'u sedyeye yerden kaldırmalarını izledim. Misafir takım tünelinin karanlığı tarafından yutulduktan sonra gözlerimi tekrar sahaya çevirdim. Caleb bana bakıyordu, gözlerinde gizlediği öfke ve kötü niyet tüm çıplaklığıyla ortaya serilmişti. Şahit olduğum bu bariz kötülük nefesimi rehin aldı. Bir an için onu tanıyamamıştım. Az önce yaptığı şeyin benimle ilgili olduğunu biliyordum. Benimle ve August'la ilgiliydi.

August, bu gece inanılmaz bir performans sergileyerek kendi kişisel rekorunu kırmıştı ancak bunun bedeli ne olmuştu?

Sakatlığının ciddi olduğu her hâlinden belliydi. Peki durum ne kadar ciddiydi? Sezonun geri kalanında sakatlığı sebebiyle maçlara çıkamayacak mıydı? Bu olay kariyerini bitirir miydi?

Bu benim hatam mıydı?

“Ben gitmek için hazırım,” dedim Ramone’a dönerek.

Hızlı bir şekilde kaşları çatılsa da bu beni gitmekten bir an bile vazgeçiremezdi. “Ancak Bay Bradley onu burada beklememiz gerektiği...”

“Bay Bradley ile eve geldiğinde görüşürüm.” Sarai, kafasını omzuma koymuş uyurken ayağa kalktım. “Ya benimle arabaya kadar yürürsün ya da kendim giderim. Sen seç.”

Bir an için tereddüt edip sahaya baktı. Gözleri hâlâ beni izleyen Caleb’in olduğu tarafa kaydı. Ramone’un beni takip ettiğinden emin olmak için sıranın aşağısına doğru arkama bakmadan ilerlemeye başladım. Arkamda attığı adımların gümbürtüsü beni takip ettiğini doğruluyordu.

“Bayan DuPree.” Dirseğimden tutarak bana baktı. “Arabanıza kadar eşlik edip sizi evinize kadar bırakacağım.”

“Bak, benim senin beni eve...”

“Fakat ısrar ediyorum.” Parmakları dirseğimin etrafını sıkıca sardığında neredeyse canımı yakacak kadar tutuşunu sabit tutuyordu.

“Kolumu hemen bırak.” Bakışlarımı dirseğimden, onun amansız yüz ifadesine çevirdim. “Eğer bırakmazsan çılgılık atar, başımıza polisleri toplarım.”

Parmakları hemen gevşese de iri cüssesi hâlâ tehditkâr bir şekilde beni sıkıştırıyordu. Sarai’yi kollarımda daha sıkı kavradım. Korumalık yapması gereken adam, şimdi bana esir muamelesi yapıyordu. Çıkışa, arabamın park edildiği özel park alanına doğru başıyla işaret etti.

O, bana sormadan Caleb'in bana tahsis ettiđi G Serisi Mercedes SUV'nin direksiyonuna gećmesine izin vermiřtim. Sarai'yi araba koltuđuna bađlayarak arka koltuđa tırmandım. Ramone'a tek kelime etmedim, o da bana tek kelime etmese de bir řeyler deđiřmiřti. Sadece Ramone ile benim aramda deđil, Caleb ile benim aramda da tũm tařlar yeniden dađıtılıyordu. O kirli oyun bir savařın alãmetiydi ve savařın bařlangıcı olan ilk kurřunu bu gece August'a atmıřtı. Ancak aynı kurřun beni de vurmuřtu. Kalbimin tam ortasından gećip giderek gũđsũmde bir delik aćmıřtı ve ben bu gece August'un kaybettiđi her řey ićin acı ćekiyordum.

Telefonumu cebimden ćıkararak August'un sakatlıđı hakkında son dakika geliřmesi var mı diye Google'dan arattım. Zaten bildiđim řeylerden daha fazlası yoktu. Gerekli testlerin yapılması ićin hastaneye gũtũrũlũyordu. ćaylak sezonunda sadece birkaç mać kala bařına bu olay gelmiřti.

Benim yũzũmden miydi?

Sućluluk duygusunun ađırlıđı altında bođuluyordum. řehrin caddelerinde ilerlerken ufuk ćizgisinin parlak ıřıkları, gũzyařlarımın arasında giderek daha ćok bulanıklařıyordu. Araba garaja girer girmez Sarai'yi oturttuđum koltuktan ćũzũp kapıya dođru yũneldim. Ramone zaten orada durarak kapıyı benim ićin aćık tutuyordu. Yũzũne bakmadan aceleyle eve girip bebek odasına ćıktım, Sarai'yi beřiđe yatırıp, bebek monitũrũnũn aćık olduđundan emin olduktan sonra odadan ćıktım.

Yatak odamızda řũminenin ũzerindeki duvarda asılı duran dev dũz ekranı aćtım. SportsCo'nun en popũler sunucularından biri olan Avery Hughes, dışarıdaki bir muhabirle bũlũnmũř bir ekranı paylaşıyordu

"August West'ten bir haber var mı?" diye sordu Avery. "Bize onun son durumu hakkında bilgi verebilir misin?"

“O içeride.” John başparmağıyla omzunun üzerinden arkasındaki hastaneyi işaret etti. “Bize gelen bilgilere göre yaralanmanın boyutunu ölçmek için testler yapıyorlar. Yarası oldukça kötü görünüyordu ama testlerin sonucu tam olarak gelene kadar emin olamıyoruz, Avery.” Kamera arkasındaki küçük bir kargaşa John’un dikkatini bir an için dağıttı ve sonra dikkatini tekrar Avery’ye yöneltti.

“Elimize şu an bir bilgi gelmiş olabilir, Avery.” Kameramana onu takip etmesi için işaret etti. “Ben MacKenzie Decker, San Diego Waves basketbol operasyonları başkanayım.”

Hastane girişinde hızlı bir şekilde akın eden gazeteciler Decker’ın ilerlemesini yavaşlatıyorlardı. Ellerindeki mikrofonlarla, kayıt cihazlarıyla, kameralarla Decker’ın etrafında kümeleniyorlardı.

“Bize nasıl bir haber vereceksin, Deck.” Kalabalığın arasından bir ses yükseldi. “August sezonun geri kalanında oynayabilecek mi?”

Başka bir muhabir sorunun cevaplanmasını beklemeden, “Sakatlığının boyutu ne durumda?” diye sordu.

“Bacağı kırıldı mı?” Decker’a yöneltilen bu soru, yakışıklı yüzündeki kaşlarının hızla çatılmasına sebep olmuştu.

“Ben basketbolcuydum çocuklar, beyzbolcu değil,” dedi Decker. Soruları yanıtlamak için durduğunda ağzının bir köşesinde gergin bir tebessüm belirdi. “Topları çok hızlı atıyorsunuz, tek tek cevap vereyim.”

Muhabirlerden birkaçı kıkırdasa da hiçbirini bulunduğu yerden kımıldamadı.

Deck, “Sakatlığının ciddiyetinden bahsetmek için henüz çok erken. Gereken müdahaleler ve testler yapılıyor,” diye devam etti. Gözlerindeki bakışın ciddiyeti, yüzündeki gülümsemeyle tezatlık

oluşturuyordu. “Önlem olarak August’u muhtemelen sezonun devamındaki birkaç maçta oynatmayacağız. Bu oldukça zor bir durum. Herkes onun ender rastlanan bir oyuncu olduğunu biliyor. Kısa sürede iyileşeceğine dair hiç şüphem yok.” Onların yanından geçip hastanenin kapısına bir bakış attı.

“Şimdi müsaadenizle içeri girip oğlumuzun iyi olduğundan emin olmam gerek.” Birbiri ardına yöneltilen soruları duymazdan gelerek el salladı.

Sözü yine Avery’e bıraktıkları anda ekranda güzel yüzü belirdi, son derece endişeliydi. Etrafta MacKenzie Decker ile birlikte olduklarına dair söylentiler dolaşıyordu. Acaba August’u şahsi olarak tanıyor muydu? Kesin olarak bilmesem de emin olduğum bir şey varsa, o da Avery’nin ekranda görünen yüzünün profesyonellikten son derece uzak olduğuydu.

Kameraya dönerek kendini toparladı, muhabir maskesini yeniden kuşandı. “Bizi haberdar etmeye devam et, John. Şimdi sahanın diğer tarafına bağlanıyoruz. Caleb Bradley’nin kirli oyun spekülasyonları daha West ile maça çıkmadan önce başlamıştı. Sanırım Stingers’in soyunma odasından kameramıza takılan bazı görüntüler var.”

Caleb’in yüzü ekrana yansıdı, gözlerinde endişe ve pişmanlık vardı. Dolabının yanında durarak deri ceketini askından aldı. Henüz yeni duş aldığı, saçlarının ıslaklığından anlaşıyordu.

“August’un başına gelenlerden dolayı ne kadar üzgün olduğumu anlatamam.” Yutkunmakta zorluk çekiyor gibiydi, gözleri masmavi kötülükten arınmış şekilde parlıyordu. “August ve ben birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz, aramızda dostça bir rekabet var. Sahada daima birbirimizin en iyi yönlerini ortaya çıkartırız. Onun oyununa saygı duyuyorum, o harika bir adam. Bunun kirli bir

oyun olduğu söylentilerini ağızım açık dinliyorum. Bu asla kirli bir oyun değıldi. Ben asla böyle bir Şey yapmam, bunu anlamak için toplumdaki itibarıma bakmanız yeterlidir.”

Bakışlarını yere eğip kafasını sallayarak ellerini ensesinde duran altın rengi sarı saçlarında gezdirdi.

“Dualarım onunla, umarım bir an önce iyileşip sahalara geri döner.” Ceketini güçlü omuzlarına doğıru çekti ve etrafını ciddiyle saran gazetecilere baktı. “İzninizle Şimdi evime, *nişanlıma* ve küçük kızıma dönmeliyim.”

Nişanlısı mı?

Biz nişanlı falan değıldik ve daha önce bu kelimeyi hiç kullanmamıştı.

Evet, doğıru hissetmiştim. Aramızda bir Şeyler ciddi ölçüde değışmişti. Yatağıımızın kenarına oturarak Caleb’ın eve gelmesini bekledim, böylece tüm bunların ne anlama geldiğini ğrenebilecektim.

AUGUST

“Seni aptal orospu çocuğu.”

Decker’ın öfkesi neredeyse bacağımdaki ağrı kadar canımı yakıyordu. Arenadan ayrılmadan hastaneye kadar dayanmam için bana bir sürü ağrı kesici vermişlerdi bu yüzden bacağımdaki ağrı yerini zonklamaya bırakmıştı. İlaçlar, aklımı başımdan alıp zihnimi uyuşturmaya başladıkları için Decker’ın söylediklerine odaklanamıyordum.

“Ben demiştim demek istemiyorum, West,” dedi. Burun delikleri genişlerken derin bir nefes çekti. “Ben seni... Ben Bradley’nin bokları hakkında seni uyarmıştım.”

Konuşamıyordum. Her şeyi berbat etmiştim ve nihayet bütün bu sitelere katlanmak zorundaydım.

“Maçı kazandığımızda ben sana ne dedim? Otur dedim, değil mi? Peki sen ne yaptın?” diye sordu Decker kinayeli bir üslupla. “Ondan daha büyük sike sahip olduğunu göstermek için onun etrafına işemen mi gerekiyordu?”

Annem köşede boğazını temizledi.

Decker yüzünü buruşturdu. “Özür dilerim, hanımefendi.”

“Sorun değil,” dedi annem. “Ancak bu lafları oğlumun canı acırken ve doktorlar henüz gelip onu kontrol etmeden önce mi söylemeniz gerekiyordu? Bu aceleniz ne?”

“Evet, hanımefendi haklısınız, özür dilerim,” dedi Decker saygılı bir ses tonuyla. “Sadece biraz sinirliyim.”

“Sizi anlıyorum. Sadece siz değil, hepimiz sinirliyiz. Ancak August’un iyileşmesi benim önceliğim,” dedi annem kısık sesle. “Şimdi ikinizi yalnız bırakayım. Kocam geliyor, onu karşılamaya gideceğim.”

Kapı arkasından kapandığında Decker dönüp bana baktı.

“Annen haklı, ben üzgünüm.” Bana bakarken gözlerinde hayal kırıklığı ve öfke birbiriyle boğuşuyordu. “Senin için üzgünüm ama bir o kadar da kızgınım, West.”

“Kendime kızgın olduğum kadar değil.” Yumruğumla yatağa vurup pervasızlığım için kafamı salladım.

Kapı açıldığında içeri ortopedi cerrahı Dr. Clive girdi.

“Nasıl hissediyorsun, August?” diye sordu elindeki dosyaya bakarak.

“Kafam uyuşmuş durumda, Doktor. Bana bir sürü ağrı kesici yutturdular.” Derin bir iç çektiğimde bacağıma iğne gibi saplanan acıyla irkildim.

“Durum ne, Doktor?” dedi Decker ellerini cebine sokarak.

Dr. Clive’in kaşları, gümüş rengi çerçeveli gözlüklerinin altından yukarı kalktı. Bacağımın derisini yırtarak dışarı çıkan kemik zaten durumun iyi olmadığını yeterince belli etmişti. Ancak doktorun gözlerindeki isteksizlik ve dudaklarının kıvrılması her şeyi daha açık anlatıyordu.

“Bacağında birleşik kırığın var.” Duvara doğru ilerleyerek duvara montelenmiş röntgen monitörüne bir film yerleştirip göstermeye başladı. “Tibia ve fibula’daki kemiklerinde kırıklar var. Tam şurada ve şuradaki kemiklerde görüyor musun? İyi haber şu ki kırık temiz, yani bağlarda ve tendonlarda zarar yok.”

“Peki neden ben kötü haber varmış gibi hissediyorum, Doktor?” Dikkatimi vermem gerektiğini bilsem ilaçların etkisinden dolayı odaklanmakta güçlük çekiyordum.

“Hemen ameliyat için hazırlıklara başlamalıyız,” dedi Doktor Clive. “Kemik derinden kırıldı ve havayla nüfuz etti. Enfeksiyon kapma riskin var. Tibia’nın ortasına bir titanyum çubuk yerleştireceğiz ve ardından çubuk ile kırık bölgesinin üstündeki ve altındaki kemik arasına küçük vidalarla daha da sağlam hâle getireceğiz.”

“Metal çubuk mu?” Başımı yastığa dayadım. “Bu metal çubuk benimle sonsuza kadar kalacak mı?”

“Maalesef evet.” Dr. Clive’in gergin dudakları biraz olsun gevşedi. “Bu metal çubuğu bir kemiğin gibi düşünebilirsin, diğer kemiklerinden farkı asla kırılmayacak olması.”

“Peki iyileşme süreci nasıl olacak, Doktor?” diye sordu Decker. Doktorun söylediği her sözle kaşları daha da çatılıyordu.

“İyimser konuşmam gerekirse, bir sakatlıktan sonra basketbola tam manasıyla altı ya da on iki ay sonra dönebilir.” Röntgenleri monitörden alıp dosyaya geri koydu. “Yaklaşık iki ay *aircast* kullanacaksın. Elbette sonra yoğun bir rehabilitasyon sürecine girmen gerekiyor. Pek çok sporcu sakatlık öncesi günlerine dönmeyi başardı. İhtiyacın olan tek şey zaman ve sıkı çalışma.”

“Ne pahasına olursa olsun en kısa sürede rehabilitasyon için hazır olacağım,” dedim, doktordan çok Decker’ı ikna etmeye

çalışıyordum. Benim için endişelendiğini bilsem de basketbol bir işti ve ben de onlar için tonlarca para ödenen bir işten ibarettim.

Doktor Clive kapıya doğru yürürken bana dönerek, “Öncelikle ameliyata bir girelim, ardından rehabilitasyon hakkında konuşabiliriz,” dedi. “Ben ameliyat için gerekli hazırlıkları yapmaya gidiyorum, yirmi dakika sonra seni almak için geleceğiz.”

Sakatlığın seyri düşündüğümünden daha iyiydi ama yine de kendimi aptal gibi hissediyordum. Eğer maçın son dakikasını geri alabilseydim, Caleb’in yüzüne galibiyetimi bir tokat gibi çarpma şansım olsaydı, yine yapardım.

“Deck, ben... şey... özür dilerim.” Utanç ve pişmanlığımı bastırmaya çalıştım. “Bu yaptığının çok aptalca olduğunu biliyorum. Ben sadece...”

Şimdi Deck’e ne söylemeliydim? Caleb denen puştun, deli gibi istediğim kıza sahip olduğunu mu? Başka bir adamla yaşayan, onun bebeğini doğurmuş ve beni çoktan reddetmiş bir kadın için otuz milyon dolarlık bir sözleşmeyi hiç düşünmeden çöpe attığımı mı? Üstelik bunu yalnızca dört kez gördüğüm bir kadın için yaptığımı mı? Eğer günün birinde Iris ile tekrar karşılaşırsam yolumu değiştirecektim.

Siktir, kimi kandırıyordum ki? Bu gece Iris ile yaşadığım o yoğun anlardan kendimi koparıp başka tarafa bakamamıştım bile. Şimdi kalkıp kendimi ondan uzaklaştıracığımı bana düşündüren de neydi?

Hissettiğim bu ikilem, beni o kadar çok aptal yerine koymuştu ki sayısını unutmuştum.

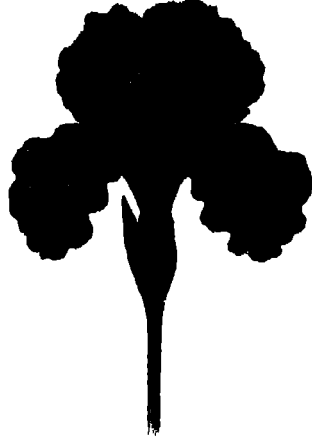
“Şimdi sadece ameliyatın için endişelen.” Decker bariz belli olan kaygısını yarım bir gülümsemeyle kapatmak için kendini zorladı. “Kendini biraz daha iyi hissettiğinde, sözümü dinlemediğin için seni parçalara ayıracağım.”

Kapı açıldığında Matt içeri girdi, yanlarında üvey kardeşim de vardı. Uzun ve sarışın hâliyle tıpkı Matt'in bir kopyasıydı.

Deck ona sert bir şekilde, "Hey, senin burada ne işin var, Foster," dedi. "Şu an ihtiyacımız olan son şey ajanların havayı koklayıp bilgi sızdırması için sinsice içeri sızması. Hem sen içeri nasıl girdin? Sadece aile yakınlarına izin var."

Aramızdaki bağı gizli tutmak için o kadar dikkat etmiştik ki bunu Decker'ın bilmediğini unutmuştum.

"Sorun yok, Deck," dedim. "O aileden. Jared benim üvey kardeşim."

BÖLÜM 18

IRIS

Caleb yatak odamıza girer girmez ayağa kalktım. Yanıma gelip yanağıma bir öpücük kondurmadan önce birkaç dakika, yalnızca temkinli bir sessizlik içinde birbirimizi izledik. Ona ters ters bakarak geri çekildim. “Yapma, Caleb.”

Omuz silkip ceketini çıkararak dolaba doğru yürürken kaşları sert mizah dolu gözlerinin üzerinde çizgi oluşturuyordu. Onun her hareketini dikkatle inceledim, bugün bu işi çözmeye kararlıyım.

“Bu gece ne oldu, Caleb?” dedim. Sesim dudaklarımdan kırılgan bir tonda çıkmıştı.

“Ne oldu derken?” diye sordu Caleb. Üslubu son derece rahattı fakat fazla sakin olsa da omuzları pamuklu gömleğin ince kumaşı altında fazla gergin duruyordu.

“August.”

İsmi telaffuz ettiğimi duyduğu anda, kapağını açtığı dolabın aynasında gözlerimiz buluştu. Küçümseyici bir edayla nefes

nefese aynadan bana bakıyordu. “Ah, onun küçük düşüşünden mi bahsediyorsun?”

“Küçük düşüş mü?” Önünde dikilmek için ona doğru yürüdüm, kafamı kaldırarak yüzünü incelemeye başladım. “Bu durum onun kariyerini sonlandırabilir, Caleb. Bunu neden isteyessin ki?”

Gözlerinin maviliği, buz gibi bakışlarıyla bütünleşiyordu. “Peki beni neyle suçluyorsun, Iris?”

“Bu kirli bir oyundu, Caleb.”

Elinin tersiyle ağzımın tam ortasına sert bir şekilde vurdu. Dilimin ucundaki kelimeler bu çarpmanın etkisiyle boğazıma oturdu. Tökezledim. Sırtım aynaya çaptığında acı omzuma dalga dalga yayıldı.

Daha önce hiç kimse yüzüme vurmamıştı. Annem bile beni hizaya sokmak için şiddete başvurma zahmetine girmemişti. Zaman zaman erkeklerin ona ve teyzeme vurduğunu görmüş olsam da hiçbir erkek bana bu şekilde vurmamıştı. İşte bu yüzden nasıl bir his olduğunu bilmiyordum. Yüzüme aldığım bu darbe, âdeta şiddetin yüzümdeki vaftizi gibiydi. Üstelik acıyan yalnızca bedenim değildi. Ruhum ürkmüş ve darmadağın olmuştu.

Kırık kalbimle orada, tam karşısında ona bakakaldım. Duygularımın tümü; acı, öfke, korku, panik dişlerimin sızlamasına ve dudağımın zonklamasına sebep oluyordu. Kanın metalik tadı ağzıma doluyordu. Ellerimi dudaklarıma götürerek kanın ıslaklığını parmaklarımın ucunda hissettim. Tekrar saldırma ihtimaline karşı da gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Şokun etkisi geçtikçe parmaklarım seğiriyor, her kasım ona karşılık vermek için yanıp tutuşuyordu. Ancak yapamayacağımı bilecek kadar aklım vardı. Aklıma Lotus’un Caleb’in ruhunda gördüğünü söylediği gölge gelmişti. Ben de ona bakınca bir yılan

görüyordum; beni zorbalıkla ezen, yağsız kaslardan oluşan bir boa yılanı.

“Özür dilerim, bebeğim.” Pişman görünüyordu. “Sen beni kirli bir oyun oynamakla itham edince ben de dayanamadım. Tamamen içgüdüsel. Bir daha olmayacak.”

Bana doğru yaklaşıp yüzümü ellerinin arasına aldı.

Elim başka bir hareketini savuşturmak için havada süzüldü. Kaşlarını çattı. Bana doğru bir adım atarak beni devasa gövdesi ve aynanın arasına sıkıştırdı. Konuşabilmek için içimdeki şoku yutarak korkumu elimden geldiğince yuttum. “Bir daha bana el kaldırırsan sana ne olacağını söylemiştim, Caleb.” Sesim güçlü çıksa da bütün hücrelerim tir tir titriyordu. Güçlü görünmek zorundaydım çünkü zayıf olduğumu anladığı an bundan faydalanacağını biliyordum.

Sözlerim havaya karışır karışmaz taktiksel bir hata yaptığımı fark ettim. Caleb’in yüzündeki sahte pişmanlık, fırındaki plastik bir maske gibi eriyip kaybolurken ateşin içinden gerçek yüzü ortaya çıkıyordu.

“Ah, şimdi hatırladım.” Kollarını göğsünün genişliğinde kavuşturdu. “Eğer sana bir daha vurursam kızımı da alıp gidecektin sanırım, değil mi? Ha bir de şey demiştin; bizi bulmak için iyi şanslar.”

“Ben gidiyorum.” Aynanın önünden uzaklaşmak için adım attım. Başım dik ve kendimden emin görünsem de damarımda akan kana kadar titriyordum. Benim iki katım büyüklüğünde cüssesi vardı. Dudağımın üzerinde hâlâ elinin ağırlığını hissediyordum.

Acıyı görmezden gelerek Sarai’yi buradan sağ salım çıkarmaya odaklandım. Küçük bir valizin içine birkaç parça giysi ve bir çift *Chucks* marka ayakkabı koyarken ona bakmamaya çalışıyordum.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” Sözcüklerine kahkahası eşlik ediyordu.

Cevap verme zahmetine girmeden, çantamı kaptığım gibi hızla yatak odasına doğru yürüdüm. Koridorun sonundaki çocuk odasına sessizce ilerledim. Duvardaki yarı aydınlık bir ortam sağlayan apliklerin ışığında Sarai için gerekli eşyaları ve birkaç parça kıyafetini aldım. Uyanmaması için dua ederek onu yavaşça kucağıma aldım.

Koridora çıktığımda Caleb merdivenlerin trabzanlarına yaslanmış dikiliyordu.

“Gerçekten beni terk etmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?” dedi kıkırdayarak.

“Sarai’nin velayeti hakkında konuşabiliriz,” diye cevap verdim duygusuzca. “Ancak bu iş bitti, Caleb. Biz bittik.”

Artık zalimlikle dolu eğlencesinden geriye sadece zalimliği kalmıştı.

“Hadi buyur, beni terk et.” Sözleri beni adeta olduğum yere çiviliyor ve adımlarımı ağırlaştırıyordu. Gözlerinin merkezindeki siyahlığın etrafındaki irisleri tuzla buz olmuş cam gibi görünüyordu. “Hadi, bunu denediğini görmek istiyorum.”

Bunun ne anlama geldiğini düşünmek için bir an bile duraksamadan merdivenlerden daha hızlı koşmaya başladım. Girişe geldiğim zaman donup kaldım, Ramone emir bekler gibi bir edayla karşımda dikiliyordu. Merdiven boşluğunda, yukarı sahanlıktan beni izleyen Caleb’a baktı. Caleb’ın müsaade ettiğine dair onayını görmek için yukarı baktım. Caleb kafasını salladı. Bu onaydan sonra Ramone geri çekildi. Garaja doğru hızla koştum, kalbim sanki avlanmaktan kaçan bir tilki gibi, peşimde bir sürü tazi varmışçasına atıyordu. Ancak neyse ki kimse arkamdan gelmiyordu.

Sarai’yi araba koltuğuna oturttum, bunca hengâmede kıpırdamaması beni şaşırtmıştı. Elimdeki çantaları arabanın arka

koltuğuna yerleştirirken diğer yandan da garaj kapısını kontrol ediyordum. Gelen giden yoktu.

Arabayı çalıştırıp yola çıktım, yuvarlak garaj yolunu döndükten sonra yola çıkar çıkmaz gaza bastım. Birkaç saniyede bir dikiz aynasından arkayı kontrol ediyordum Caleb'in beni takip ettiğinden emindim ama arkamda hiç ışık yoktu. Bana, "Denediğini görmek istiyorum," derken sesindeki keskinlik aklıma gelince içimi huzursuzluk kaplıyordu. Sanki onu bırakıp kaçamayacağımdan oldukça emindi. Ağrıyan dudaklarım, yakıcı acıyla çarpık ama rahatlamış bir gülümsemeye dönüştü. Omuzlarımdan bir ton yük kalkmıştı, başımı koltuğumun kaygan derisine yasladım. Uzun zamandır aramızın çok kötü olduğunun farkında olsam da işlerin bu denli kötü olacağını tahmin etmemiştim.

Bana vurmuştu.

İçim hâlâ sızım sızım sızlıyor, elinin tersiyle ve devasa cüssesinin olanca gücüyle vurduğu dudaklarım ağrıyordu. Tek planım Sarai'yi alıp evden çıkmaktı, sonrasında ne yapacağıma dair bir fikrim yoktu. Bu gece başımı sokmak için bir otele gidip kendime bir oda tutacaktım, yarın da yeni hayatımın ilk gününe adım atacaktım.

Arabayı otoyolun dışındaki Holiday Inn'in otoparkına çektim. Burası, Caleb'in bizim için yer ayırttığı ultra lüks otellere hiç benzemese de bu daha önce umurumda olmadığı gibi şimdi de umurumda değildi. İstedğim tek lüks, aklımın her köşesinde yankılanan, kavuşmayı dört gözle beklediğim özgürlüğümüdü.

Arabayı park ettikten sonra arka koltuktan Sarai'yle çantalarımızı alarak kızımı battaniyesine sıkıca sarıp kucakladım. Bütün eşyaları kollarıma yüklemiş vaziyette ve sessiz hareketlerle Sarai'yi uyandırmadan otele doğru yürümeye başladım.

“Bu gece için bir oda istiyorum,” dedim resepsiyondaki görevliye. Sarai’nin bu çile dolu gece boyunca uyumasını isterdim.

“Elbette.” Görevli gözlerini kısarak beni incelemeye koyuldu ve profesyonelliğini silen bir gülümseme fırlattı. “Sanırım sizi tanıyorum.”

“Affedersiniz?” Sarai’nin minik poposunu pıspışlarken ihtiyatlı bir şekilde sordum.

“Şey, aslında sizi tam anlamıyla tanıdığım söylenemez.” Elimdeki kartı alırken utangaç bir gülümseme sundu. “Bu gece bebeğinizi ve sizi televizyonda gördüm.”

JumboTron.

Yirmi bin kişilik bir arenada, onca kalabalığın silindiği ve yalnızca August ile benim var olduğumuz o dakikalar... Sanki elektrik yüklü bir balonun içindeymişiz gibi bakışlarımız birbirine kenetlenmişti. Bu anılar zihnime doluşmadan ekranda görüldüğüm kısmı hatırlayamıyordum. Onunla geçirdiğim o anların her dakikasını sevinçle anımsadım. Nazik, komik, düşünceli adam, sahada rakibiyle karşılaştığı esnada bu düşüncelerime tezat görünmeliydi. Ancak o hâlâ aynıydı. Tüm bu farklı unsurlar, çaresizce daha iyi tanımak istediğim bu adamı bambaşka bir açıyla gözümün önüne seriyordu.

Belki de onu daha iyi tanıyabilecektim.

Bunu düşünmek şu an oldukça yersiz bir zamandı. Evet, belki de Caleb ile ilişkimiz tam anlamıyla bittiğinde August ile aramda bir şeyler olabilirdi, aksini düşündüğüme kendimi ikna etmeye çalışsam da durum böyleydi. Ben peşine düşmesem bile o mutlaka benim peşime düşecekti. Bu bilgiyle vücudumu heyecan dalgası kapladı.

“Hanımefendi kartınız ret verdi.” Bu beklenmedik gelişme, beni heyecanlı düşüncelerimden çekip çıkardı.

“Ah, özür dilerim.” Bakışlarım, iki parmağının arasında bana uzattığı Black Card ve resepsiyon görevlisinin çatık kaşları arasında mekik dokuyordu. “Emin misiniz? Bir hata olmalı çünkü o kart limitsizdir.”

“Evet, biliyorum. Bu bir Black Card...” Şüphe dolu bakışları ile bir an tereddüt etti. “Ancak kart çalıntı olarak bildirilmiş.”

“Ne, çalıntı mı?” Bu kelime sessiz lobide yüksek sesle yankılanırken masanın diğer ucunda kayıt yapmakla meşgul iki kişinin dikkatini çekti. “Böyle bir şey mümkün değil.”

“Bu kart ile işlem yapamayız.” Sesi oldukça sertti. “Başka kartınız varsa onu deneyelim.”

“Ah, evet, bir saniye lütfen.” Elimi cüzdanıma atıp başka bir kart uzattım “İşte buyurun, bir de bu kartı deneyin. Bunun sorun çıkartmayacağından eminim. Diğer karta ne olduğunu anlamam için bankayı aramam gerekecek.”

Tekrar kaşları çatılırken yüzündeki şüphe iki kat daha arttı. “Bu kart da çalışmıyor.”

“Hayır, hayır, bu doğru olamaz. Belki de bankanın sistemlerinde bir sıkıntı vardır, ben...”

Bu kartlar bende olmasına ve defalarca onlarla alışveriş yapmış olmama rağmen üzerlerinde Caleb’in ismi yazıyordu. Caleb’in banka hesaplarına ait kartlardı. Arabasına atlayıp son sürat arkamdan gelmemiş olabilirdi ancak beni kovalamak için farklı bir yol seçmişti.

Kartı geri almak için elimi uzattım. Gizli bir dolandırıcılık faaliyeti yürütüyormuşum gibi kartı bana geri verdi.

“Bakın bir yanlış anlaşılma var,” diye onu temin etmeye çalıştım. “Nakit kabul ediyor musunuz?”

Başını sallasa da gözlerinde hâlâ şüphe vardı. Cüzdanımın bölmelerini arayıp nakit para aradım.

Lanet olsun. Maçta aldığım *nacho* ve ücretli park yeri tüm paramı tüketmişti. Cüzdanımda duran tek nakit on dolarlık bir banknottu.

Bu para bir oda tutmak için yetmezdi. Bu vakitte annemin Atlanta'daki evine ya da Lotus'un New York'taki yeni evine de gidemezdim. Bunun için ne benzinim ne de benzin alacak param vardı. Eğer Lotus ile konuşuyor olsaydık, ki konuşmuyorduk, New York'taki yeni evinin adresini bilirdim.

Ne yapacağımı bilmiyordum ancak görevlinin polisleri arayıp aramayacağını ya da beni dışarı atıp atmayacağını düşünerek burada dikilemezdim. Gözlerimi kaçırardım, Sarai'yi kollarımla sıkıca kavrayarak arabama doğru yürüdüm. Omuz çantam, küçük valizim ve Sarai'nin bebek çantası bana ağırlık yapıyordu. Ancak tüm bunların ağırlığı, az önce yaşadığım şeylerin ağırlığı kadar değildi. Caleb kullandığım tüm kartları kapatmıştı. Gecenin bir yarısı kızıyla dışarıda olduğumu bile bile bunu yapmıştı. Belki de evden hemen çıkmayıp sabahı beklemeliydim ancak yapamazdım. Oradan bir an önce uzaklaşmam şarttı. Gözlerinde gördüğüm bir şey, fırsatım varken oradan kaçıp gitmemi söylemişti.

Nereye gideceğimi ve ne yapacağımı bilmeden amaçsızca araba sürüyordum. Dikiz aynamdan yüzüme yanıp sönen mavi ışıklar yansırken “bip” diye öten polis arabası sireni dikkatimi çekti. Bunca hengâmenin kimin için olduğunu merak ettim.

Lanet olsun, bu mavi ışıklar ve sirenler benim içindi. *Siktir*. Bu gece daha ne kadar kötü olabilirdi ki?

Kalbim göğüs kafesimi delemek gibi hızla atarken arabayı sağa çektim. Belki yalnızca dikkatim dağılmıştı ve hız limitini aşmıştım. Penceremi açtım, yüzümde trafik çevirmelerinde takındığım sevimli utangaç gülümseme vardı.

“Üzgünüm, memur bey, bir sorun...”

“Hemen arabadan inin, hanımefendi.” Bu kısacık cümlesi beni şaşırtmıştı.

“Sorun nedir? Hız mı yapıyordum? Stop lambalarından biri mi sönmüş? Neler oluyor?”

Olanları anlamayıp olayları sindirmeye çalışıyordum ki yanıma ışıkları yanıp sönen iki taneye daha polis arabası yanaştı. Arabadaki polisler Amerika’nın en çok aranan suçlular listesinin başını çekiyormuşum gibi temkinli bir şekilde arabadan indiler.

Memur arka koltuğa bakarak, “Aracın modeliyle ve plakası bize gelen çalıntı ve çocuk kaçırma ihbarıyla birebir örtüşüyor.”

“Çocuk kaçırma mı?” Kelimeleri ağzımdan bir roket gibi fırlattım. Öfkeyle yumruklarımı sıktım. “Ne haltlar dönüyor burada? O benim kızım ve arkada güvenle uyuyor.”

“Hanımefendi itiraz etmeden araçtan inin ve ellerinizi kaldırın. Lütfen zorluk çıkartmayın.”

Birkaç saniyeliğine donmuş vaziyette ona bakakaldım, bunun yasal olup olmadığını bilmiyordum. Gecenin bu saatinde karanlık ve ıssız bir yolda arabadan inmek zorunda mıyım? Kendimi sersemlemiş hâlden çekip çıkararak torpido gözüne uzandım.

“Hanımefendi,” diye tersledi polis memuru. Bakışları yolcu koltuğuna doğru uzanan elime kaydı.

“Sadece ehliyet ve ruhsatı alacağım,” diye teminat verdim. Evraklara el feneri tutarak onları incelemesini izledim.

“Ruhsatta Caleb Bradley yazıyor.” Kapıya vurdu. “Araçtan inin lütfen.”

Bu bir kâbus olmalıydı. Arabadan inen diğer iki memur da bize doğru yaklaşıyordu. İçlerinden biri telsize bir şeyler söyledi. Bir lastik gibi titreyen bacaklarımla arabadan inerek ellerimi havaya kaldırdım.

“Bakın memur bey, ortada korkunç bir yanlış anlama var.” Titreyerek çıkan sesimi kontrol etmeye çalışıyordum. Korku, boğazıma sarılmış bir ip gibi kelimelerimi zorluyordu. Üç adamla birlikte gecenin bir yarısı ıssız bir yolda duruyordum. Evet, onların polis olduğunun farkındaydım ancak yine de benim için hepsi yabancıydı. “Arka koltukta uyuyan benim kızım ve bu benim arabam.”

“Peki ya ruhsat...”

“Ruhsatta adı geçen kişi, Caleb Bradley benim erkek arkadaşım,” dedim telaşla. “Bu arabayı aylar önce kullanmam için bana verdi. Arka koltukta uyuyan bebekse bizim kızımız. Bu söylediklerimi doğrulamanın bir düzine yolu var.”

“Bakın hanımefendi, çocuk kaçırma şüphesinin olduğu durumlarda...” dedi diğer memurlardan biri ve devam etti. “Çocuğu korumaya almak zorundayız. Korkarım sizi gözaltma almamız gerekecek.”

“Kızımı annesinden mi koruyacaksınız? Ne hâliniz varsa görün!” Geri çekilirken bacaklarım arabanın kenarına çarptı. “Kızım...”

“Babası ile çoktan irtibata geçtik,” dedi memur. “O çoktan yola çıktı.”

“Ne? Yolda mı?” diye hırladım. “Buraya geliyor olabilir ama kızımı almasına izin veremem.”

Polis beni çevirerek arkamdan ellerimi kelepçelerken arabaya yasladı. Kelepçelerin tıkırtısı içimde paniğe yol açmıştı.

Sarai’yi nereye götüreceklerdi? Ona ne olacaktı?

Ayaklarımı büktüm ve omuzlarımı geriye iterek bileklerimdeki soğuk halkalara karşı koydum.

“Ah.” Memur nefesiyle birlikte havaya bir küfür saldı. “Bakın, hanımefendi. Otomobil hırsızlığı, çocuk kaçırma suçuna bir de

tutuklanmaya direnme ve memura saldırma suçlarını da eklemek üzeresiniz.”

“Ben hiçbir şey yapmadım.” Sesim titredi ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı. “Aman Tanrım. Bakın memur bey, beni dinlemek zorundasınız. Onu ben kaçırmadım. O benim bebeğim. Ne olur onu benden almayın. Lütfen, beni bir kere dinleyin. Sadece bir kere, lütfen o benim... bebeğim.”

Hıçkırıkları omuzlarımı sarsıyordu. Hayal kırıklığı, öfke ve korku kanıma bir kibrit çakıyor, alev alan kanım kalbimi hızlandırıyor. Bu şekilde muamele görmeyi hayal dahi etmemiştim. Alnımı arabanın soğuk metaline yasladım. Demek kredi kartları, araba, para, bana verdiği her şey benim süslü hapisanem için birer parmaklıktı.

Yanımıza yeni yanaşan bir arabanın kapısı çarpıldı. Kafamı çevirip sesin geldiği yöne baktım. Karanlıklar içinden Caleb’in geniş omuzlarının etrafımı çevreleyen polis kalabalığını yararak yaklaştığını gördüm.

“Sarai! Sarai nerede, kızım nerede, memur bey?” diye sorarken yüzü panik içindeydi. “Aman Tanrım, ona zarar mı vermiş?”

İçimden bir hırıltı koparak havaya karıştı. Kollarım arkamdan kelepçeli olmasına rağmen kendimi ona doğru olanca gücümle fırlattım.

“Seni piç kurusu.” Ellerim arkamda bağlıyken göğsünün ortasına kafa atıp bacaklarına tekmeler savurdum. “Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?”

Yükselen sesim gece gökyüzüne karışırken, ıssız ormanda atılan bir çığlık gibi etrafta yankılanıyordu.

“İşte, şimdi ne demek istediğimi şimdi anlıyor musunuz, memur bey?” diye sordu, en yakınında duran memura. “Doktorun verdiği ilaçları bıraktığından beri haftalardır bu şekilde davranıyor.”

“Orospu çocuğu!” Göğsümü tırmalayan bu kelime, dudaklarım dan dökülüverdi.

“Yoksa bana inanmıyor musunuz?” diye sordu polis memuruna bakarak. “Bekleyin, bu benim arabam, bu arabayı o kullanıyor. Size söylediklerimi kanıtlayan başka bir şey gösterebilirim.” Bir an yanımdan uzaklaşıp çantamla geri döndü. İçi küçük haplarla dolu bir şişeyi polise uzattığında kalbim göğsümün içinde duracakmış gibiydi.

“Gördünüz mü?” Şişeyi, uzattığı memura daha çok yakınlaştırdı. “Bakın, adı burada yazıyor. Bu ilaçları bıraktığından beri o...”

“Seni öldüreceğim.” Kelimeler ağzımdan güçlü bir şekilde çıkmıştı. Ona doğru atıldım. “Seni yalancı orospu çocuğu.” Tekrar ileri doğru atıldığım anda polislerden biri beni tuttu.

“Memur bey, aslında böyle bir kadın olmadığı konusunda sizi temin ederim,” dedi Caleb. “Bana inanmalısınız, her zaman bu şekilde davranmaz. Sadece ilaçlarını almadığı zamanlarda bu hâle dönüşüyor. Neden çocuğumu alıp gittiği için endişelendiğimi şimdi anlıyor musunuz? Her şey kızımın güvenliği içindi.”

“Ne, onun güvenliği için mi?” Göğsümden hıçkırıklı bir kahkaha yükseldi. “O bana vurdu.” Omzumun üzerinden bana en yakındaki memura yalvararak bakıyordum. “Bana inanmak zorundasınız,” dedim mırıldanarak. “O evden bana vurduğu için ayrıldım.”

“Aman Tanrım, ne? Sana vurdum mu?” Caleb araya girdi. “Tam olarak nerene vurdum? Hadi göster. Eğer sana vurduysam mutlaka bir yerinde bir morluk ya da bir çizik olur. Ancak hiçbirini göremiyorum.”

Aldığı darbeden dolayı hâlâ acıyan dudaklarım titriyordu. “Ağzıma vurdu,” dedim memura, sesim çaresiz. “Lütfen bebeğimi

almasına izin vermeyin. Ah, Tanrım, lütfen beni dinleyin. Lütfen, size yalvarıyorum.”

Bir feryat havayı bıçak gibi kesti.

“Sarai.” Bakışlarım polis memurlarının arasında gezindi. “Acıkmış olmalı, onu beslemem gerek.”

Dört çift göz tişörtümün altında süzülen göğüslerime baktı. Dünya üzerinde penisi olan tüm canlılardan nefret ediyordum.

Caleb arka kapıyı açarak Sarai’yi okşamak için uzandı.

“Hayır, ona dokunma.” Başım öne düştü. Gözlerimden akan tuzlu gözyaşlarım patlamış dudağımın çizikleri arasından girerek yaralarımı kavuruyordu. “Lütfen onu almasına izin vermeyin. Tanrım, hayır, lütfen.”

“Sorun yok, bebeğim. Baban burada.” Caleb, Sarai’yi kollarına alıp zıplatırken gözleri şefkatle doluydu. “Memur Bey, eminim benim kim olduğumu biliyorsunuzdur,” dedi Caleb. Bembeyaz dişleri karanlıkta parlarken meşhur zafer gülüşünü takındı.

Karşısında duran üç memur kafasını sallamadan önce birbirine baktı.

Hayır, bu olamaz.

Yenilgi omuzlarımı çökerttiği an, memurun beni tutan kolları arasında gevşedim.

“Caleb Bradley,” dedi içlerinden bir tanesi. “Bu akşamki maç için üzgünüm dostum. Gerçekten ağır bir yenilgiydi.”

“Hey, bu işler böyledir, bazen kazanırsın bazen de kaybedersin.” Caleb omuz silkti. “Çaylak sezonunda olduğumu siz de biliyorsunuz. Tek istediğim takımımı *play-off*lara sokmak.”

“Geçen sene kıl payı kaçırmıştık,” dedi bir memur kaşlarını çatarak. “Memleketimiz seni seçtiği için mutluyuz.”

“Şimdiye kadar gayet iyi bir sezon geçirdik,” dedi Caleb. Sarai’nin burnunu öpmek için eğildiğinde annelik içgüdüm

hırıltıyla gürleyince başını kaldırıp bana baktı. “Ancak nişanlım ve benim için zorlu bir süreç oldu.”

“Ben senin nişanlın falan değilim,” dedim tükürerek. “O yüzüğü asla parmağıma takmam.”

Gözlerini bana dikti ve arabadan indiği andan beri dikkatle kontrol ettiği öfkesi zincirinden kurtuldu. Dişlerini gösterdi, bana elini bir daha sürdüğünde ağzıma inecek bir tokattan daha fazlasını bulacağımı biliyordum.

“Dediğim gibi bizim için oldukça zorlu bir dönemdi,” diye devam etti Caleb. Öfkesini bir nebze de olsa da terbiye etmiş, nezaket zırhını yeniden kuşanmıştı. “Yeni bebek. Çaylak sezonunda zaten yeterince zorlanmışken sanırım nişanlım da kötü bir gece geçirdi.” Bu açıklama bütün polis memurlarına geçsin diye, bir müddet kurduğu cümleleri hava asılı bırakıp sessiz kalarak tek tek hepsinin gözlerinin içine baktı. “Yine de sanırım bu sorunu evimizde çözebiliriz.”

Sert gözleri benimkileri delip geçiyordu. “Ya da onu götürürsünüz. Bebek de benimle eve gelir.”

“Hayır.” Gözyaşlarımın selinde boğulurken gözlerimi Sarai’den alamıyordum. Minik ağzı açık bir şekilde göğsümü arıyordu. Sızlanıyor, battaniyesinin içinden kollarını çıkarıyordu. Caleb onun minik elini alarak dudaklarına götürdü.

“Aç mısın, bebeğim?” diye sordu, sesi son derece nazikti çıksa da sinirlerimi alt üst etmeyi başarmıştı. “Hadi, evimize gidelim ve anne senin karnını doyursun.”

“Emin misiniz, Bay Breadley?” diye sordu ikinci memur. “Eğer bir sorun varsa...”

“O haklı,” diye araya girdim. Ellerim ne pahasına olursa olsun kızımı onun kollarından çekip alma isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

“Oldukça kötü bir gece geçirdim. Ben...” Yalana mahal vermek için gururumu ayaklarımın altında çiğniyordum. “Söylediği gibi ilaçlarımı almaya unuttum.”

Caleb bana hoşgörüyle gülümsüyordu.

“Görüyorsunuz ya memur beyler,” dedi. “Hepsi bir yanlış anlaşılardan ibaret.”

“Kaçırılma gibi bir şey söz konusuysa, Bay Bradley,” dedi birinci memur, kelepçelerimi çözerken bile ses tonundan bakışına kadar rahatsızlık hâkimdi. “Yine de bu olayı belgelemek zorundayız.”

“Elbette, memur bey. Belgelemekte serbestsiniz.” Uyarıcı gözlerini üzerimde gezdirirken bir yandan da bakışlarıyla tehditler savuruyordu. “Elbette sizi anlıyorum, memur bey. Ancak bir daha böyle bir durum yaşayacağımızı düşünmüyorum. Değil mi, bebeğim?”

Bileklerimi ovuşturarak hemen Caleb’in yanına geçtim. Bir an önce bebeğimi kucağıma almak istiyordum. Ellerimi Sarai’ye uzatsam da Caleb onu alamama müsaade etmedi. Birbirimizin bakışlarına kenetlendik, aramızda kazanmak için doğru zamanı beklemem gereken bir irade savaşı başlamıştı.

Caleb sonunda Sarai’yi bırakmıştı. Onu hemen kollarıma alarak tatlı bebek kokusunu içime çektim, gözyaşlarımı saklamak için yüzümü saçlarına gömdüm.

“Ben kullanırım,” dedi Caleb şoför kapısını açarken.

“Peki ya araban?” diye sordum.

“Arabayı eve o götürecektir.” Caleb birkaç metre ötede duran Ferrarisini başıyla işaret etti.

Ramone arabadan inip sürücü koltuğunun olduğu tarafa doğru yöneldi. Karanlıkta bile soğuk bakışları, kıyafetlerimin altından tenime nüfuz ederek geride nemli bir his bırakıyordu.

Caleb memurlara, “Iris’in bu gece maçıdaki dengesizliğini fark eden ilk kişi korumamızdı,” dedi. Bunları söylerken gözlerini üzerimden çekmedi, Ramone’un da bu oyunda onun müttefiki olduğunu anladığımdan emin olmak istiyordu.

“Aslına bakarsanız, günler öncesinden endişelenmiş olmasma rağmen bir şey söyleyip söylememe konusunda emin olamamış. Sonra da sosyal hizmetleri aramış.”

Sarai’yi bebek koltuğuna yerleştirirken donup kaldım. Caleb’in bakışlarını yakalamak için omzumun üzerinden ona baktım.

“Elbette ona bir daha bu şekilde müdahale etmemesi gerektiğini söyledim.” Caleb’m sesi azarlama tonundaydı. “Sarai için en iyisini yaptığını düşünse de bunun için nişanlıma hesap vermek zorunda kalacak.”

Bu durum her saniye daha da garipleşiyordu. Caleb’in ağzından çıkan her yalan bana deli gömleği giydiriyor, beni engelliyor ve deli bir kadın gibi görünememe sebep oluyordu.

Bu durumdan nasıl kurtulacaktım?

Arabaya bindiğimde ön camdan polis memurlarının Caleb’a ceza evraklarını imzalatmalarını izliyordum.

Polisler gittikten sonra Ramone ve Caleb dışarıda konuşmaya başladı. Muhtemelen Caleb’la ikisi beni o evde en iyi nasıl rehin tutabileceklerini planlıyorlardı. Aramızda bir değişim hissettiğimi elbette biliyordum ancak hayatımın bu kadar alt üst olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bu gece tıpkı bir pembe dizi sahnesi gibiydi, şimdiyse gündelik sıradan şeylere geçmiştik. Göğüslerim çok kötü ağrıyordu, besleme saatini kaçırdığım için sütle dolmuştu. Sarai aç, tetikte ve sabırsız bir hâlde bana bakıyordu. Göğsümü eliyle dürtüyordu. Bu davranışı ağlamaya başlamadan önce iki saniyem olduğuna dair bariz bir işaretti.

Onu kucağıma aldım. Talepkâr ve bir o kadar savunmasız yüzü neredeyse benimkinin küçük bir kopyası gibiydi.

Tüm dünyam bir battaniyenin içinde kundaklanmıştı. Mutlu bir şekilde emiyordu. Başlangıçta anneliğe duyduğum, kızgınlık ve kafa karışıklığı gibi duygular şimdi bana tamamen yabancıydı. Onun eksenim olmadığı zamanlardaki dünyamı zar zor hatırlıyordum. Kollarımdaki yumuşak ağırlığı bir zamanlar yük gibi geliyordu. Şimdiyse bu, benim için hak etmediğim bir ayrıcalık gibiydi. Bu minik kız için benzin yüklü bir tanker ile cehenneme gitmeye hazırdım.

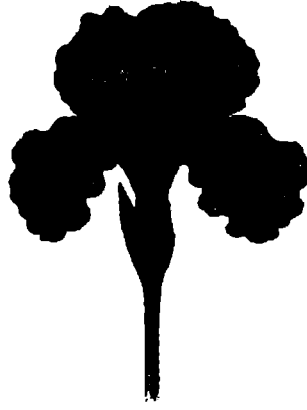
Ardından kafamı kaldırdım ve şeytanımı gördüm.

Caleb'in taş gibi keskin çizgilerle dolu yüzü farların ışığıyla aydınlanmıştı. Arabanın kaputunun önünde dikilirken gözleri sessiz küfürler savuruyordu. Midem bulanıyordu. Bu canavar pek çok kez içime girmişti.

Sürücü tarafındaki kapıyı açarak arabanın içine girdi. Loş ışıkla saçları ve altın rengi teni neredeyse melek gibi görünse de gözlerinde içinde var olan şeytanı hâlâ görebiliyordum. Gözleri Sarai'yi besleyen bana kaydığında bakışları aç, bir o kadar da sahiplenici bir hâl aldı. Zihnim bana işkence etmeye bayılıyor olmalıydı çünkü Sarai'yi beslerken *All-Star* maçında August ile karşılaştığım ana geri dönmüştüm. Kim bilir belki de paralel evrende hâlâ orada oturuyordum. Onun tüm nezaketini içime çekmeye devam ederken arzu dolu sıcak bakışlarının altında kendimi seksi bir tanrıça gibi hissediyordum.

Caleb'in merhamet uğramayan yüzüne, ağzından dökülen zalim sözlerine ve sanki benim boynum olmasını istemiş gibi direksiyonu sıkıca kavrayan ellerine baktım.

Tek kelime bile etmedik. Ancak bildiğim bir şey vardı, bu yaptığım şey cezasız kalmayacaktı.

BÖLÜM 19

IRIS

“Burada değil,” diye homurdandım boş yatak odasında. Başucumdaki çekmeceye rastgele tıktırdığım tüm eşyaları karıştırdım. Bulduğum hiçbirini gizlediğim günlüğüm değildi. O günlüğümde annelik ile ilgili çelişkili duygularımı, hamileliğime duyduğum kızgınlığı, utanç verici bir şeffaflıkla anlatmıştım. Boş sayfalar karanlık ve yalnız günlerimde hissettiğim duygularımı dökmek için mabedim olmuştu.

Hiçbir yerde yoktu.

Günlüğümü Caleb mı almıştı? O dönem yaşadığım tüm çalkantılarının kâğıt üzerinde ne kadar kötü görüldüğünü biliyordum. Bırakın okuyan başkasının yargısına maruz kalmayı, tek başıma okurken bile utanç duyardım. Artık en savunmasız anlarımın cephaneliğinden bir başka silah Caleb’in elindeydi.

“Bir şey mi arıyorsun?” diye sordu, kapıda duran Caleb.

Sorusunu cevapsız bırakıp, yüzümü ona dönerek dizimle çekmeceyi itekledim. Onu izliyor ve bekliyordum.

“Yapmaman gereken bir şey yaptın, Iris.” Sesi sinir uçlarımı bir tel misali titretiyordu. “Beni terk etmeye çalışmamalıydın.”

“Bana başka seçenek bırakmadın.” Yatağın kenarına oturdum, Sarai’nin karnını doyurup onu uyuttuğum için rahatlamıştım. Diğer yandan bu yalan düğümünü çözüp Caleb’den nasıl uzaklaşacağımızı düşünüyordum. “Bana tekrar vurursan sana ne olacağını söylemiştim.”

“Sana vurdum çünkü bana hakaret ettin.” Başını eğerek tam karşımda durdu. “Kirli bir oyun, öyle mi? Eski dostum August’a karşı zaafın varmış gibi görünüyor.”

Cevap vermeden lafına devam etmesini bekledim.

“Seni, ona bakarken gördüm, Iris,” diye fısıldadı. Gözlerinde bin bir parça buz kırığı vardı. “Bu yetmiyormuş gibi bir de onu, sana bakarken gördüm.”

“Hayır, hayal görmüş olmalısın, Caleb.” Bakışlarımı kucağımda kavuşturduğum ellerime kaydırdım. “Onu o kadar iyi tanımıyorum bile.”

“Biriyle düzüşmek için onu tanımana gerek yok.” Başımı gözleriyle buluşmak için kaldırdım. Gözlerinde sinsice dolaşan öfkesinin tasmaları artık yoktu.

“Onunla asla düzüşemezsin,” diye tısladı Caleb. Başımın arkasını avuçlayarak beni kendine doğru çekti. Burunlarımızı ve alınlarımızı birbirine bastırduğunda nefesinin sıcaklığı dudaklarımın üzerinde geziniyordu. “Seni sadece ben becerebilirim.”

Elini cebine atarak gümüşü renkte küçük bir tabanca çıkarttı. Ne onun bu yönünü ne de bu silahı daha önce görmüştüm. Asla farkına varamamıştım ve tam şimdi bu dikkatsizliğim benim hayatıma mal olabilirdi.

Silahı şakağıma dayadı. Korku, kaburga kemiklerimin arkasında şaha kalkmış kalbimin atışlarının felâketi gibiydi. Damarlarımda

akan, kulaklarımda uğuldayan ve beynime hücum eden şeyin adı yakıcı saf kaostu. Korku, bedenimdeki uyarı filini ateşledi.

Saçlarımı kulağımın arkasına itmek için elindeki silahı kullandı. “Şimdi senden üzerindeki kıyafetleri çıkarmanı istiyorum.”

“Tanrım, Caleb, lütfen,” diye fısıldadım. “Bu şekilde olmaz.”

“Seçeneklerin olduğunu mu sanıyorsun? Seçme hakkın var mı sence?” Acımasız kahkahası göğsünden gürleyerek yankılanıyordu.

“Sen ve o zavallı günlüğün işimi oldukça kolaylaştırdınız.”

“Nerede o? Günlüğümü geri istiyorum.”

“Bende yirmi saniye önce üzerindeki kıyafetleri çıkarmanı istemiştim.” Akşamki maçta giydiğim kot pantolonla tişörtü işaret etti. “Artık o günlük, seninle aramda var olan bir sigorta poliçesi.”

Titreyen parmaklarımla tişörtü başımdan sıyrıp yere fırlattım. Bacaklarımı kot pantolonumu aşağı indirecek kadar kaldırdım. Ayak parmaklarım parke zemini kaplayan halının üzerinde kıvrıldı.

“İç çamaşırlarını da,” dedi. Sesi kısık bir soluğa dönüşmüştü. Çenesinde nabız atışı gibi beliren bir titreme yakaladım. Beni sayamayacağım kadar çok çıplak görmüştü ancak sutyenimi çıkarıp iç çamaşırlarımı yere düştüğünde karşımda bir yabancı varmış gibi hissediyordum.

“Arkana yaslan,” diye homurdandı. Karanlık bakışları üzerimde gezmiyordu.

Dişlerimi sıkıp direnmeye karar verdim ancak bebek telsizinden uykuda olan Sarai’nin huzurlu iç çekişinin sesi kulağıma çalındı. Onu korumak için her şeyi yapardım, onu gerekirse babası olan o piçten bile korurdum. Bükülmüş dizlerimi uzatarak bacaklarım yatağın kenarından sarkmış hâlde arkama uzandım. Yan tarafa doğru yürüyüp üzerimde yükselirken yüzündeki gülümseme alçaklık ve neşeyle dolup taşıyordu.

“Sen ve ben, Iris, artık yeni kurallarla, yeni bir anlaşma yapacağız.” Tabancayı dudaklarıma dayadı. Sızlanarak titremeye başladım. Vahşet saldırmak için pusuda bekliyordu. “Şşşşttt...” Eğildi ve saçlarımı geriye doğru taradı. Silahı dikkatlice ağzıma soktuğunda metal yüzeyi dişlerime çarptı.

Bir çığlık zihnimi yarıp geçti. Korkumun tadına bakarken mayhoş bir nane gibi dilimin üzerinde yuvarlandığını hissettim. Eriyip dağılmasını beklesem de asla erimedi. Boğazımdan aşağı yavaşça kayarak göğsüme sâplamp kaburgalarımı sıyırdı. Dehşet bir balçık gibi göğsümde birikti. Hareket etmeye cesaret edemiyordum. Gözlerim merhamet dilense de onun gözlerinde merhamet yoktu. O bir çift göz, artık yalnızca kara ruhunun aynalarıydı.

Ruhunda bir gölge gördüm.

Lo haklıydı ve artık her şey için çok geçti. Keşke geriye dönüp her şeyi farklı şekilde *görebilseydim*. Her şeyi farklı *yapabilseydim*. Her şeyi farklı *seçebilseydim*.

Ah, Tanrım. Lütfen, beni bu durumdan kurtar. Lütfen, bebeğim için beni bağışla.

“Bir numaralı yeni kural.” Gözleri silahın namlusuna dolanmış dudaklarımda sabitlendi. “Bundan sonra araba kullanmayacaksın. Ben şehir dışına çıktığım zamanlarda Ramone burada seninle kalacak ve gitmen gereken her yere seni o götürecektir. Senin her zaman evine, *benim* yanıma döndüğünden emin olacak.”

Dudaklarım silahın etrafını kavrarken zorla yutkunuyordum. Tükürük ağzımda bir gölet oluşturarak ağzımın kıyısından akarak gözyaşlarıma karıştı.

“Anlaşmamızın detaylarıyla, Lotus’u rahatsız etmemeni tavsiye ederim,” diye devam etti Caleb. “Onun ne iş yaptığını, nerede

çalıştığını ve Brooklyn’de oturduğu dördüncü kattaki dairesini biliyorum. Bu gece August’un başına neler geldiğini gördün. Bunlar ona yapacaklarımın yanında hiç kalır. Sana yemin ederim, Iris, aramıza girmeye çalışan kim varsa hepsini ortadan tek tek kaldırırım.”

İlk defa Lotus ile aramızın bozuk olduğuna sevinmiştim. Onu, hayatımdaki bu kamaşanın yakınında tutmak istemezdim. Benim yüzümden başka birinin daha incinmesini kaldıramazdım. Bütün odağım Sarai olmalıydı. Başkalarının güvenliği için endişelenmek sadece dikkatimin dağılmasına sebep olurdu.

“Birbirimizi anladık, değil mi?” diye sordu.

Dilimin üzerinde duran silahı sarsmak istemediğim için başımı hafifçe salladım.

“Güzel.” Sertçe güldü. “Zaten annen için endişelenememe gerek yok. İkimiz de onun ne kadar paragöz bir fahişe olduğunu biliyoruz. Sessiz kalmasının bedelini fazlasıyla ödüyorum.”

Gözlerim, dilimin ucundan dökülemeyen, sessiz bir soruyla kocaman oldu.

“Evet, sevgili annenin Atlanta’daki tüm faturalarını ben ödüyorum,” diye onayladı. “Çok iyi bir daireye sahip. Üstelik Buckhead’de. Buna sahip olmak için kaç erkeğin altına yatması gerekirdi, haberin var mı? Ben ona bir iyilik yaptım ve o da şu an sana nasıl davrandığımı sorgulamayacak kadar bana minnettar olmakla meşgul.”

Gözlerimi sıkı sıkı yumdum, annemin ihaneti ve ona karşı olan utancım kalbimde kocaman bir delik açmıştı. Kulağıma fısıldamak için eğildiğinde ağzımdan çıkardığı silahın namlusunu boynumda gezdirmeye başladı.

“Umarım bu gece sana bir ders olmuştur, Iris. Umarım kartların kimin elinde olduğunu bu gece öğrenmişsindir.” Namlunun

ucuyla meme uçlarımın etrafında daireler çiziyordu. Daha da aşağı indirerek göbek deliğime soktu. “Eğer beni terk etmeye kalkarsan, Sarai’nin kısmi velayetini alırım. Mahkemenin sana atayacağı avukat benim paramla satın aldığım avukatımla boy ölçüşemez. Bu sevgili günlüğündeki yazılar ve Ramone’un sosyal hizmetlere bildirdiği ‘endişe verici davranışlar’ ile birleştiğinde ben davayı kazanan taraf olurken sense kaybeden taraf olmak zorunda kalırsın.”

Yatağın ucuna doğru yürüyerek tabancayı uyluklarımın birleştiği yere doğru kaydırды. Kanım itiraz edencesine derimin altına şiddetle çarpıyordu.

“Bu gece polisle olan maceralarını da hesaba katarsak, seninle işim bittiğinde onu hafta sonları görebildiğinde bile kendini şanslı sayman gerekir.”

Silahı bir santim daha aşağı kaydırıp vajinama dayayarak dudaklarını birbirinden ayırdı. Göğsüm, kaygı dolu nefesimle yükselip alçalıyordu. Yanaklarımdan akan gözyaşları bir ilmek gibi boğazımı sıkıyordu.

“Ancak sana şunu söyleyeyim, Sarai’nin velayeti, annen, Lotus ve seni yanımda tutmak için kullanabileceğim diğer her şeyin ötesinde.” Ettiği her kelime esir olarak kalacağım kalenin bir tuğlası gibiydi. “Anlaman gereken tek gerçek bu.”

Kalçalarımın arasından yukarı baktı. Bana daha önce söylediği her şey hile ve yalansa da şu an söylemek üzere olduğu şeyin mutlak gerçek olduğundan hiç şüphem yoktu. Gözlerinde saf dürüstlük belirmişti. “Eğer beni bir daha terk etmeye kalkışırsan, Iris, seni gözümü kırpmadan öldürürüm.”

Bir hıçkırık göğsümü sarstı, ağzımdan dökülmemesi için dudağımı ısırıyorum.

“Ah, Iris, bir silah ve bir penis arasındaki benzerliği biliyor musun?” dedi. Boşta kalan eliyle bacaklarımı daha fazla araladı.

“Lütfen, Caleb, lütfen, bunu yapma.” Dudaklarımdan dökülecek bir iniltiyi engellemek için ağzımı sıkıca kapattım.

“Aralarında bariz bir benzerlik var,” diye devam etti. “Sen bir silahı kaldırmak için yeterlisin. Penis? Yoksa sik mi demeliyim?” Soluk soluğa çınlayan kahkahası, alçak ve heyecanlı tondaydı. Silahın namlusunu açıklığıma doğru itip hafif bir baskı oluşturdu.

“Ah, Tanrım, Ca-Caleb. Lütfen yapma.” Ansızın ağzımdan çıkan hıçkırık sözlerimi böldü. “Lü-Lütfen, Caleb, yapma. Sana yalvarırım.”

Bir eliyle kemerini çözerken, havaya karışan tokenin şingirtısı ve indirdiği fermuarın sert sesi kulaklarımı bir bıçak gibi kesiyordu.

“Söz konusu bir silah olduğunda güvenliği göz önünde bulundurman gerekir,” dedi. “Tıpkı sekste olduğu gibi. Ah, bu arada yanlış anlaşılma olmasın, bunu prezervatif kullanacağım için söylemedim. İşte sana yeni bir kural daha, bundan sonra seni prezervatifsiz sikeceğim.”

Gözlerim sıkıca kapadım, duyduğum her bir kelime afallatıcı şekilde duygularımda haykırıyordu. Yeni aldığı düşün taze kokusu dehşetimin kokusuyla karışıyordu. Sert ağzı, vajinamın hassas noktasını ısırdı. Pantolonu bacaklarından kayıp yere düşerken şıkırtısı havaya yayıldı.

“Ah, sonunda. Ne kadar rahatladığımı sana anlatamam,” dedi Caleb. “Artık delik prezervatiflerle uğraşmama gerek yok.”

Öfke hızla içime işliyordu. Gözlerimi açıp devam etmesini bekledim çünkü bitmediğini, devamının geleceğini biliyordum.

“Evet.” Utanmadan sırıttı. “Birkaç tane delik prezervatif kullanmış olabilirim. Kötü mü yaptım? Bak, Sarai dünyaya geldi. Her şey harika gidiyor.”

Lo haklıydı. Tanrım, bedenim ve geleceğim konusunda başkasına güvenerek tam bir aptallık etmiştim. Şimdiyse saflığının bedelini ödüyordum.

“Özür dilerim,” dedi gülerek. “Biraz konudan saptım. Her neyse, biz asıl meselemize geri dönelim. Ne diyorduk? Hah, benzerlikler. Tıpkı bir silahın patlayarak boşalması gibi sikimin de yaptığı tam olarak bu.”

Kalçamı öyle bir sıkıyordu ki Sarai’yi uyandırmamak için dudağımı ısırarak çığlıklarımı bastırıyordum.

“Sana bir soru soracağım, tatlı Iris.” Çenemi tutmak için uzanarak ben gözleriyle buluşana kadar parmaklarıyla orada baskı uyguladı. Öfkeden kapkara olan gözleri bir obsidyen taşı gibi sertti. “Seç bakalım. Bu siki mi yoksa benimkini mi istiyorsun?”

Silahı daha da derine bastırıyordu, tam içimde olmasa da yeterince derindeydi. En hassas yerimde sıyrıklar bırakacak kadar derindeydi. Başımı çaresizlikle yana çevirdim, ağlarken gözlerimi tamamen karanlığa gömdüm. Babası bu kadar kötü olan küçük kızım için ağlıyordum. Annemin eve getirdiği adamların hepsinden daha kötü bir adam için harcanan masumiyetim için ağlıyordum. August West gibi, artık bana sahip olması mümkün olmayan iyi bir adamla kaybettiğim şansım için ağlıyordum. Artık bu duvarların ötesindeki bir hayatı hayal edemiyordum. Bacaklarımın arasında, vajinamın girişinin yalnızca birkaç santim daha derininde duran ve bana her açıdan baskı uygulayan silahtan başka bir şey düşünemiyordum.

“Şşşt, sana bir soru sordum.” Caleb’in keskin kancalarıyla etimi sürükleyen bir kırbaç gibi sertti. “Hangi siki istediğini seç, tatlı Iris.”

Küçük iç çekişler, bebek telsizinden gelen zayıf, sabit bebek horlamaları olmasaydı beni vurması için ona yalvarabilirdim.

Birazdan olacaklar yerine, beni hemen şimdi vurması için ona deli gibi yalvarırdım. Ancak Sarai vardı.

Sonunda havaya fısıldadığım kelime teslimiyetten çok hayatta kalma güdüsüyle dudaklarımdan süzülüvermişti.

“Seninki.”

“Seni duyamadım,” dedi fakat silahı çoktan çekerek dirseği başımın bir yanında, silahı da diğer yanında olacak şekilde üstüme doğru eğildi. Aleti girişime doğru sertleşti, çivi çakmaya hazır bir çekiçten farksızdı. “Bu siki mi yoksa benimkini mi istiyorsun?”

Gözlerimi açarak ona baktım. Tanrı’nın bu hayvana sunduğu güzellik, onun zalim ağzı ve kanunsuz ruhu ile heba olmuştu. Acımı ve reddedişlerimi o üzerimde bana şiddet uygularken dile getiremediğimi görmesini istedim. Benden çekip alırken gözlerimdeki nefreti görmesini istiyordum. Bu korkunç anda yapabileceğim tek cesurca hareketi.

“Seninki.”

Keskin bir acı vücuduma yayılırken her kendini daha derine itişinde hafıflıyordu. Ben kupkuru ve onun için hazır değilken o bana karşı sertti, tahrik olmuştu. İçime girip çıkarak taşmak üzere olan şehvetini boşaltmak için kusursuz bir geçit açıyordu. O açgözlü bir canavardı. Ben acıdan ağlayana kadar meme uçlarımı ısıırıyordu. Başım dönene kadar canımı yakmaya devam ediyor, iniltilerimle kendine bir ziyafet çekiyordu. Sertleştikçe sertleşiyor, kasılarak içime öldürücü zehrini bırakıyordu.

Utancımı, kapalı göz kapaklarımdın ardına saklamak istesem de çenemi sarsıp bakışlarımı içimde kimin olduğunu bilmem için üzerinde tutuyordu. O çürümüş ve altın rengi maskesi kaybolmuştu. Yanaklarımdaki ıslaklığı silerek başparmağını ağzıma sokup kendi gözyaşlarımdın tadını almamı sağladı.

Üzerimden kalkıp gittikten sonra bile onu hâlâ içimde hissediyordum. Korkarım hep hissedecektim. Boşalması içimden damlıyordu. Hayır, bu uyluklarımın içindeki derimi haşlayan bir şiddet damlacığıydı. Banyo kapısında beklerken, gözleri vücudumu yağmalıyor, ısırıkları ve morlukları inceliyordu. Bana sanki bir fatihmiş de ben de onun fethederken yağmalayıp tarumar ettiği toprak parçasıymışım gibi bakıyordu.

BÖLÜM 20

AUGUST

Bu benim ilk ameliyatımdı.

Hayatı boyunca basketbol oynamış biri olarak, elbette ilk sakatlığım değildi. Ancak ilk kez bıçak altına yatıyordum. Şimdiye dek ağrılarım ilaçlarla kontrol altına alınmış olsa da daha fazla onlara bel bağlamak istemiyordum. Bu yüzden almam gereken dozdan daha azını alıyordum ve bu da ağrılarımı hissetmeme sebep oluyordu. Üç gün sonunda nihayet evdeydim. San Diego'daki boş apartman dairemde değil Maryland'deki gerçek evimdeydim. Tüm sezon boyunca rehabilitasyon almam gerekiyorsa bunu en sevdiğim insanların yanında kalarak, ait olduğum yerde yapmalıyım.

Fizik tedavimin başlamasına henüz altı ay vardı. Tedavi sonrası ilk süreç bacağıma ağırlık vermemekle ve iyileşmeyi zamanla titanyumun kollarına bırakmakla alakalıydı. Bu da emeklemeye başladığımdan bu yana olabildiğimden daha hareketsiz olmam

gerektiği anlamına geliyordu. Bu durum bana düşüncelerimde boğulacak kadar boş zaman sunduğundan çıldırmanın eşiğin gelmiştim.

Kafamı dağıtacak herhangi bir uğraşım yoktu. Bu da hayal kurmak için bolca zamanımın olduğu anlamına geliyordu.

Dün gece rüyamda Iris'i görmüştüm. Güneş tam tepedeyken ağaçların çevremizi kapladığı bir su kenarındaydık. Gökyüzü gün batımından hemen önce, capcanlı ve renk cümbüşü içindeydi.

Mutluyduk.

Dolaylı yoldan da olsa burada olma sebebim Iris'ken nasıl oluyordu da hâlâ onu düşünebiliyordum? Sırt üstü yatmış, on yaşına kadar altında uyuduğum sıvalı tavanı seyrediyordum. Yine tıpkı o zamanki gibi annem benimle ilgilenmek için hazır bir vaziyette kapıda dikiliyordu.

"Aç mısın?" diye sorarak başımın altındaki yastıkları kabartmak için içeri girdi. "O çok sevdiğin yengeç keklerinden yapabilirim."

"Hayır." Sol bacağıma yatağın üzerinde, sağ bacağıma da yatağı yükselten ve sabitleyen küçük platformun üzerinde bir milim kaydıldım.

"Bir şeyler yemen gerek," dedi kapıda dikilen Jared. Şimdilerde daha çok takım elbise giyiyor olsa da lisedeyken bir atletti. Şık takım elbisesinin altında hâlâ sporcu fiyakası yatıyordu.

"Peki, tamam," dedim. Aç olmaktan ziyade annemi odadan çıkarıp Jared ile yalnız kalarak konuşmak içindi. "Meşhur yengeç keklerin harika olur, anne."

Birden yüzü aydınlandı. Son zamanlarda sanki yeterince bir şey yapmıyormuş gibi kendini çaresiz hissediyordu. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca yatağa mahkûm olacağım için ben de kendimi çaresiz hissediyordum. Keşke kendimi tekrar işe yarar hissetmemin kolay bir yolu olsaydı.

Odanın duvarlarını inceledim. Duvarlar hâlâ şimdiki beni şekillendiren çocukluk kahramanlarımla ya da idollerimle doluydu. Jordan, Magic, Kareem, Kobe. Sahaya çıktığımdan beri depresyondan uzak durmaya çalışmıştım. Ancak şimdi Kobe Bryant ile Lakers'ı düşününce midemde bir yumru varmış gibi hissediyordum; çünkü aklıma Iris ile barda tanıştığım o gece geliyordu.

“Lig Caleb hakkında ne diyor?” diye sordum. Öfkemi kontrol etmek için yatakta yumruklarımı sıktım. “Hükümleri ne? Kirli oynadığı konusunda ne dediler?”

Jared yüzünü buruşturup yatağımın yanına bir sandalye çektikten sonra sandalyeyi ters çevirip oturdu. Kollarını çapraz bir şekilde bağlayıp arkaya yaslandı. “Herkes bunun kirli bir oyun olduğunun farkında,” dedi Jared. “Ancak babası Onur Listesi’nde olan bir adamı. Aynı zamanda bir takımın ortağı ve bir ön büro yöneticisi. Gücüyle nüfuzu her yere uzanmış. En rezil fırtınada bile Caleb’a bok sıçratmak her zaman zor olacak.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” Bacağımı işaret ettim. “Yaptığı şey yüzünden bu sezonun sonunu ve gelecek sezonun bir kısmını kaçıracağım. Pekâlâ, herkesin düşündüğü gibi bir aziz olmadığını biliyordum ancak bu kadar alçalacağını ben bile tahmin edemezdim.”

“Caleb ile aranızda ne var?” Bakışları sorgulayıcı bir şekilde üzerimde geziniyordu. “Tamam, üniversite zamanında da birbirinize bayıldığınız söylenemezdi, yine de işler profesyonelliğe geçiş yaptığınızdan beri daha da kötüleşti.”

Jared spor dünyasındaki en iyi menajerlerden biriydi. Aile bağlantımızı gizli tutmamız gerekmeseydi, menajerim olarak Lloyd’un yerine onu seçerdim. Jared’ı bu kadar iyi yapan şeylerden biri de saçmalık detektörü olmasıydı. Saçma sapan bahaneleri ve

yalanları bir mil öteden fark edebilirdi. Ancak ona kariyerimi bir kız için tehlikeye attığımı söylememin imkânı yoktu. Hele ki bu kız hiç tanımadığım biriye.

“Aynı eski boklar işte. Sadece artık ikimizin de çıkarları daha yüksek.” Omuz silktim. “Yıllardır bu işi yapıyoruz, bunu biliyorsun.”

“Hepsi bu kadar öyle mi?” diye sordu Jared. “O da bu civarlarda oturuyor. Senin burada, evde rehabilitasyon görmek isteme sebebinin onunla bir ilgisi yok, değil mi?”

Belki de bilinçaltımda Iris ile karşılaşmayı arzuladığım için burada kalmak istemiştım. Ne düşündüğümü bilmiyordum. Yollarımızın tekrar kesişmesi gerekiyorsa elbette bir şekilde kesişecekti. Ancak bu durumdayken düşünmem gereken şey bu değildi.

“*Elevation* hakkında konuşmamız gerek.” Konuyu aniden değiştirmenin üvey kardeşimi Caleb meselesinden uzaklaştıracağını düşünüyorum. Iris’i onunla birlikte düşünmek, başımın bacağımdan daha fazla ağrmasına sebep oluyordu.

“Tam olarak nesini konuşmamız gerekiyor?” diye sordu Jared. “Beş yıllık planımızın birinci yılındayız. Acele etmemize gerek yok.”

“Ben beş yıl beklemek istemiyorum.” Parmaklarımı normalde kullandığımdan daha uzun olan karışmış saçlarımın arasından geçirdim. “Sermayem olduğunu biliyorsun, senin de uzmanlığın var. Beklemek için sebebimiz var mı?”

“Sen birkaç sezon geçirene kadar bekleme kararı almıştık.” Jared sabah kesmiş olmasına rağmen gün sonuna doğru yeniden çıkmaya başlayan sakallarını ovuşturdu. “Şimdilik garantiye alıp odaklanmayacak mıydık?”

Kırık bacağımla işaret ettim. “Şu anda sahip olduğumdan daha fazla zamanım olacağını sanmıyorum. Üstelik senin stratejik zekânın

garanticiliği bize yeter de artar bile,” dedim. “Sen mükemmel bir üne sahip, harika bir menajersin. Spor pazarlamasında da uzmansın. Müşterilerle hemen kolayca sözleşme imzalayabilirsin. Elbette bu aşamada benim adımın şirketle anılması güvenilirliği azaltır. Sporcuların *Elevation*’ı ciddiye almalarını istiyoruz, değil mi? Şahsen çaylak bir basketbolcunun şirket yönetiminde yer aldığını görmek bana pek güven vermezdi. Şimdilik gölgede bekleyen sessiz bir ortak olabilirim.”

Jared nihayet, “Bu mantıklı, haklı olabilirsiniz,” diyerek itiraf etti. “Yaz boyunca rehabilitasyon için buralarda olacağını düşünürsek, ofisi nereye kurmamı istersin.”

“Şimdilik hâlâ San Diego’dayım, değil mi?”

“Evet, doğru.” Jared’ın yüzü ifadesizleşirken menajer maskesi geri döndü.

“Hey, dostum. Sakladığın bir şeyler varmış gibi hissediyorum.”

“Şimdiden sakat oyuncu istisnasını kullanmayı dile getirmeye başladılar,” dedi Jared. “Rehabilitasyonun bitene kadar senin yerini alabilecek orta seviye oyuncuları araştırıyorlar. Eğer rehabilitasyon süren sekiz aydan bir yıla uzarsa, bu durum kaçınılmaz olacaktır.”

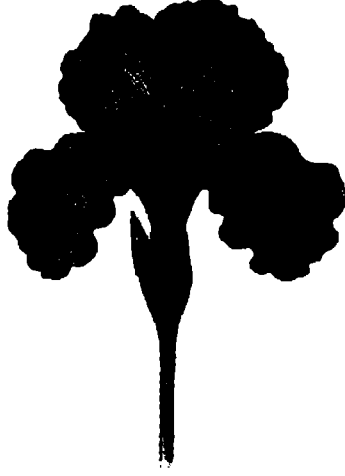
Başımı ellerimin arasına aldım. Benim gibi yüksek maaşlı bir oyuncu sakatlandığında yerine geçici bir oyuncu bulmak oldukça standart bir durum olsa da henüz ameliyattan yeni çıkmışken geri dönüşlünden şüphe mi etmeye başlamışlardı? Daha pek bir şey belli değilken onlar bir ihtimalin üzerinden planlar yapmaya başlamışlardı demek.

Anlıyordum. Bu düşüş, bu yaralanma bana ölümlü olduğumu hatırlatmıştı. Havada süzülmenin sizde yarattığı yenilmezlik illüzyonu, yerle bir olmuştu. Evet, havada süzülebilirdik ancak hepimizin bir yere çakılma ihtimali orada bekliyordu. Her zaman ayaklarımızın üzerinde durmak mümkün olmayabilirdi, hatta bazen şüpheli bir şekilde yere inip kemiklerimizi kırabilirdik.

“Görünüşe göre kendimi kanıtlamam gereken bir şey var,” dedim Jared’a. Kendimden emin bir sırıtış fırlattım. “Doktor Clive tam olarak oyuna hazır olmam için sekiz ayımın olduğunu söylemişti, değil mi?”

“Evet, en az sekiz ay dedi.”

Kararlı bir şekilde kafamı salladım. Aramızda kan bağı olmamasına rağmen benim için öz kardeş gibi olan karşımdaki adama gülümsedim. “Hadi biz bunu yedi ay yapalım.”

BÖLÜM 21

IRIS

“Kızıma herhangi bir şekilde zarar verdiğime dair iddialarınızı kesinlikle reddediyorum.” Sesim savunduğum düşüncelerin gerçekliğiyle yansa da öfkeyle titreyen tonda çıkmıştı. “Böyle bir şeyi asla yapmam.”

Çatık kaşlı sosyal hizmet görevlisi Bayan Darling dudakları ince bir çizgi hâlini almış hâlde küçük defterine bir şeyler karalıyordu. Tüm bedeninden neredeyse şüphe ve onaylamama titreşimleri yayılıyordu.

“Beni bu saçmalıkla kimin suçladığını bilmek istiyorum.” Elbette bu kişinin Ramone olduğunu biliyordum ancak yine de duymaya ihtiyacım vardı.

Gözlüklerinin arkasından bana baktı, keskin gözleri saçlarımdan, tenis ayakkabılarıma kadar her şeyi inceliyordu. Gözleri sanki hiçbir şeyi kaçırmadığından emin olmak istercesine dikkatle üzerimde geziniyordu.

“İstismar şüphelerini bildiren şahısların kimliklerini gizli tutuyoruz,” dedi.

“Bu hiç adil değil,” dedim elimi belime koyarak.

“Eğer çocuğunuzun iyiliğini düşünüyorsanız, zaten bizim de amacımız tam olarak bu...”

“Elbette düşünüyorum.” Derin bir nefes aldım. “Bebeğime asla zarar vermem. Onu korumak için her şeyi yapabilecek bir ebeveyn olarak, böyle bir suçlamanın gerçekten sinir bozucu olduğunu siz de tahmin edersiniz. Belki de daha çok aşağılayıcı bir suçlama demeliyim.”

Merdiven boşluğunun dibinden, “Hadi ama. Iris, iş birliği yapmamız gerekiyor,” dedi Caleb.

Sarai’yi kollarının arasına almıştı ve benim minik kızım uykulu gözlerle bana bakıyordu.

“Onu uykusundan uyandırma sebebimiz zaten bu,” dedim Bayan Darling’e bir bakış atarak. Ses tonumun üçte biri özür, üçte ikisi ise suçlama doluydu.

Kanepede yana doğru kayarak sakinleşmeye çalıştım. Caleb’in dün geceki acı verici saldırısı yüzünden hâlâ hassas ve tükenmiş bir hâldeydim. Bana vuracağını zannederken o kafama bir silah dayadıktan sonra silahı bacaklarımın arasına sokmanın beni hizaya getirmek için yeterli olacağına kanaat getirmişti.

Yanılmamıştı.

Şimdilik.

En azından günlüğümü geri alıp beni içine hapsettiği yalan duvarlarını yıkmaya başlayana kadar buna inanmasına izin verecektim. Onun sözlerine karşılık benim sözlerimken bu durumun içinden çıkmamı imkânsız hâle getireceğine emindim.

Sarai’yi Caleb’in kucağında görmek göğsümün daralmasına sebep olmuştu. Yanına gidip onu kucağıma aldım.

“Merhaba, prenses.” Onun uykulu masum gözlerine bakıp, gülümsedim. “Seni uyandırdık mı?”

Gözleri uyku sersemi olsa da mutlu bir şekilde kıkırdadı. O mutlu bir bebektir ve ben onun öyle kalması konusunda kararlıyım.

Bayan Darling’ın yüzü birden kadınların Caleb’in yanında eriyip bittikleri ifadeye bürünüverdi. Onu anlayabiliyordum. Dışarıya yansıttığı kabuğu oldukça etkileyici görünüyordu. 1.98 boyunda, kaslı, bronz tenli, sarışın bir basketbolcuydu. Bu adam toplum için neredeyse saf altın değerindeydi. Kızımıza aktardığı menekşe rengi gözlerinden bahsetmeme gerek bile yoktu. Yine de kabuğunu soyup içine baktığınızda, özünde çürüyen bir et parçasından başka bir şey değildi. İçten içe çürüyen her yanı kurtlarla kaynıyordu. Ben de ona her gece sarılarak uyuyan şanslı kızdım.

“Bay Bradley,” diye nefes aldı Bayan Darling. Gözleri hayranlıkla Caleb’a kenetlenmişti. “Onu aşağıya indirdiğiniz için teşekkür ederim.”

“Ah, lütfen bana Caleb deyin.” Yüzüne milyar dolarlık bir gülümseme yerleştirdi. “Biz de hakkımızda böyle iğrenç şeyler söyleyenleri bilmek istiyoruz.”

Gözlerimi devirdim. Eğer bu meselenin derinlerine inmek için çabalasaydım Ramone’la birlikte bu kadını buraya getirmek için söyledikleri yalanları rahatça bulabilirdim.

“Teknik olarak, *Caleb*,” diye devam etti Bayan Darling. Bana hızlı bir bakış fırlattı. “Şikâyet sizin şahsınıza ithafen yapılmadı. Bu daha çok nişanlınızla alakalı bir durum.”

“Ben onun nişanlısı falan değilim.”

Ben daha düşünüp tartmadan sözcükler ağzımdan dökülüvermişti. Caleb’in gözlerinde her zaman var olan o buz

gibi bakış ağzımı kapalı tutmam gerektiğini söylese de çenemin meydana okuyan bir edayla eğilmesine engel olamadım.

“Şey, ben üzgünüm.” Bakışlarını parmağımda MiMi’nin bana verdiği yüzükte gezdiriyordu. “Ben sandım ki...”

“Sorun değil,” diye araya girdi Caleb. Bu durumun üstünü de tereyağında kıl çeker gibi kolayca örtmüştü. “Biz bir aileyiz. Üç kişilik çekirdek bir aile. Bu söylediğiniz şeylerde doğru olan tek bir şey yok. Bu durumda ne gerekiyor? Biz sadece tamamen yanlış anlaşılmayı düzeltmek istiyoruz.”

Hayal kırıklığıyla dolu olan iç çekişimi bastırdım. Aile olma isteği, masum rolü, sahteliği sinirlerimi bozmaya fazlasıyla yetiyordu.

“Yaşça Sarai’den daha büyük olan çocuklarla konuşarak bir fikir sahibi olabilirdim. Ancak onun yaşında bebeklerde pek mümkün görünmüyor. Bu yüzden ona kapsamlı bir muayene yapacağım.”

“Bu tam bir saçmalık,” diye mırıldandım. Kaynayan öfkem derimin altında kabarıyordu. “Onu incitecek bir şey yapmadım. Bu suçlamaların hepsi asılsız.”

“Elbette, öyle bebeğim,” dedi Caleb. “O yüzden şu işi bir an önce bitirelim. Bayan Darling sadece işini yapıyor.”

Omzuma dökülen saçlarımı geriye doğru atmak için elini bana doğru yaklaştırdığında irkildim. Gözleri kısılrsa da gülümsemesi, dizginlemeye çalıştığı öfkesinin üzerini örten kalın bir merhem gibi tüm memnuniyetsizliğini gizliyordu.

“Onu görebilir miyim?” dedi Bayan Darling kollarını uzatarak. Sarai’yi onun kollarına teslim etmek için içimdeki tüm gücü harcamak zorunda kaldım. Herhangi bir iz ya da çürük bulamayacağını biliyor olsam bile bu süreç çok aşağılayıcıydı. Caleb’i asla affetmeyeceğim şeyler listesine bir madde olarak bunu da ekliyordum.

Caleb’la, Bayan Darling’in Sarai’nin kıyafetlerini çıkarışını, onun sadece beziyle kalmasını izledik. O küçük kızımın tombul kollarında ve tombul bacaklarında bir iz bırakıp bırakmadığını incelerken gözlerime dolan yaşları tutamadım. Acı verici ironi şuydu ki gerçek istismarcı tam yanımda duruyordu. Üstelik bunu kimse göremiyordu. Benden başka. Ben o günlüğü bulana kadar haklı görünen tek kişi oydu. Yalnızca köprüyü güvenli bir şekilde geçene kadar idare etmek zorundaydım. Hukuk sistemimizin, Caleb’ın bana karşı biriktirdiği yalan kulesi ve ikinci derece kanıtlardan sonra beni ortak velayet konusunda zorlayacağını biliyordum.

“Bence burada her şey yolunda.” Bayan Darling, Sarai’nin ayaklı tulumunu geri giydirdiyordu. “Bebegin vücudunda herhangi bir istismar kanıtı görünmüyor.”

“Tabii ki göremezsiniz çünkü ben asla böyle bir şey yapmam,” diye çıkıştım. Ses tonumun sertliği karşısında kaşlarını havaya kaldırdı. “Kusura bakmayın. Tüm bu suçlamalar korkunç ve iğrenç şeyler. Birinin beni böyle bir şeyle suçladığın düşünmek ve biz... demek istediğim, haksız bir şekilde buna maruz kaldım. Siz de takdir edersiniz ki bu bir anne için oldukça hassas bir mesele.”

“Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim,” dedi Bayan Darling. “Ancak biz de böyle bir telefon aldığımız zaman ihbarların doğruluğu hakkında araştırma yapmak ve durumdan emin olmak zorundayız.”

“Biri neden bu konuda yalan söyler ki? Bir fikriniz var mı?” En azından birinin beni yakalamak, lekelemek için uğraştığını düşünmesini istedim. Caleb’ın şeytani planını anlatmayı çok istesem de elimde hiç kanıtım yoktu. Yapamazdım, bu suçluluk psikolojisiyle dikkatlerini başka yöne çekmeye çalışıyormuşum gibi görünürdü. Ona dönüp bakmasam da Caleb’ın bakışlarının,

dün gece silahının namlusunun yaptığı gibi yüzümün yan tarafını deldiğini hissediyordum.

“Ben de tam size bunu soracaktım,” dedi Bayan Darling kaşlarını çatarak. “Ne olursa olsun bir süre irtibatta kalmak zorundayız.”

“İrtibatta kalmak mı?” Sesim birkaç oktav birden yükseldi. “Neden? Onun iyi olduğunu ve suçlamaların asılsız olduğunu gördünüz. Bu iş daha bitmedi mi?”

“Bu yalnızca küçük bir önlemdi. Şartların değişip değişmediğini kontrol etmek amacıyla bir ziyarette daha bulunacağız.”

Lanet olsun. Bu gereksiz saçmalığa tekrar katlanmak zorunda kalmayacak olsam bile zaten uğraşacağım birçok derdim vardı.

Caleb, Bayan Darling’e kapıya kadar eşlik edip arabasının uzaklaştığını duyduğumda çoktan merdivenleri yarılarmış ve çocuk odasına girmiştım. Sarai’nin minik gözlerinin yavaş yavaş aralanmasıyla tekrar uykuya dalması için birkaç ninni mırıldanması ve kucakta bir iki yürüyüşlük pıspışlama yetmişti. Çocuk odasının kapısını sessizce kapatıp aşağı inmek için döndüğümde yüzüm bir kas duvarıyla karşı karşıya kaldı.

“Ah.” Caleb dibimdeydi. Ona bu kadar yakın olmanın verdiği huzursuzluk bütün bedenimi bir korse gibi sararken nefes almamı zorlaştırıyordu. “Seni görmedim.”

Cevap vermeden dirseğimi sertçe kavrayarak beni koridorda yatak odamıza doğru sürükledi. Onun aceleci ve hoyrat adımlarına ayak uydurmaya çalışırken bacaklarım birbirine dolandı. Odaya girer girmez kapıyı kapattı.

“Demek bu mesele senin için hassas öyle mi?” diye sordu. “Bak sen, belki de sana senin için hassas olabilecek başka bir şey daha vermeliyim.”

“Caleb, ben...”

Caleb'in devasa elinin tersi ben daha cümlemi kuramadan dudaklarıma hızlıca inmişti. Harekete geçmeden önce dudaklarıma dokunduğumda parmaklarımda gördüğüm kan beni birkaç saniyeliğine şaşkına çevirmişti. Banyoya doğru hamle yapsam da sadece birkaç adım atamakla kaldım. Caleb'in kolu, öfkeyle dolmuş kemiği, sıkı siniri ve sertleşmiş kasları arkamdan belime dolanıp ayaklarımı yerden kesti. Beni yatağa öyle sert fırlattı ki neredeyse yataktan sekip yere yapışacaktım. Güvenli bir yere gitmeye kararlı bir şekilde doğrulduğumdaysa Caleb'in yumruğu yüzümde bitiverdi. Dişlerim birbirine sertçe çarparken çenemde ve elmacık kemiğimde acının çiçekleri açtı.

Dün gece bana neden vurmadığını şimdi anlıyordum. Bayan Darling'in geleceğini biliyordu, elim yüzüm mor bir şekilde onun karşısına çıkamazdım. Bu yüzden bütün öfkesini onun gidişine saklamıştı. Onun vahşi öfkesi kesinlikle kontrolsüz değildi. Sadece her şeyi soğukkanlılıkla planlanmıştı ki bu da onu olduğundan daha tehlikeli yapıyordu.

"Caleb, lütfen," demeyi başarabilmiştim. Ancak darbenin etkisiyle şişen dudaklarım kelimelerin ağzımdan zorla çıkmasına sebep oluyordu.

"Bir daha bana asla başkasının yanında karşı geleyim deme," diye homurdandı. İfadesi taştan sert gözleri öfkeden kapkaraydı.

Yumruğu bir füze gibi üzerime doğru gelirken, yataktan yuvarlanıp hiç de yumuşak sayılmayacak bir şiddetle yere düştüm. Ayağa kalkmak için çabalarken arkamdan beni itti. Sert bir şekilde komodine çarptım. Komodin devrildiğinde üzerindeki lamba duvara çarparak paramparça oldu. Ne yapacağımı bilmez bir hâlde yerde otururken, kemerinin bağını gevşettiğini gördüm.

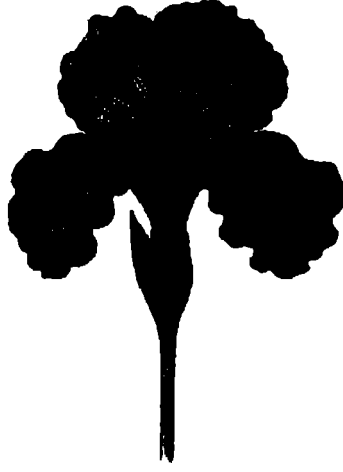
Tanrım, bu olamaz.

Yüzümü havada savrulan deri kayıştan korumak için ellerimle yüzümü kapattım. Bileğime ve elime indiği anda yakıcı bir acı derimi kesti.

Daha ilk kırbacın gelişini yakalayamadan ardı ardınca darbeler yağmur gibi üzerime yağıyordu. Bu etimi dağlayan, yaralar açan dehşet tufan gibiydi. Kemer art arda ve dur durak bilmeden üzerime geliyordu, şiddeti hiç azalmıyor, acısı katlanarak artıyor ve sadece dalgalanarak üzerime gelmeye devam ediyordu. Deri sırtımı ve bacaklarımı kesti. Kemerin metal tokası bacağımı sıyırıp yaralar açarken bir hayvan gibi uludum. Ancak beni kurtaracak kimsem yoktu. Ben sürüsünü kaybetmiş dilsiz bir kuzuydum. Demirden dişleri olan canı bir avcının pençesinde boğuşuyordum.

“Ah, Tanrım, Caleb, lütfen dur.” Acı bir hırsız gibi tüm nefeslerimi çalıyordu. Bense başka bir yumruk daha kafamı duvara çarpmadan önce bir şeyler söylemeye çalışıyordum. Oda gözlerimin önünde delicesine dönüyor, duvarları bükülüyor ve etraf yavaşça kararıyordu.

Duvarın dibine yığıldım. Artık cevap veremeyecek kadar yorgun ve şaşkındım. Kemer havada şaklayarak üzerime gelmeye devam ederken gözden kaçırdığı hassas bölgelerimi arıyordu. İşte o an karanlıkla savaşmayı bıraktım. Çünkü benim merhamet bulabileceğim tek yer orasıydı.

BÖLÜM 22

IRIS

“Sarai!”

Adı ağızımdan fırlarken yatakta sarsılarak doğruldum. Göğüslerimin altında keskin bir acı hissediyordum. Karnımı tuttum, bir an için kafam karışmıştı. Bilincimi kaybettiğimi ve son gördüğüm şeyin o canavarın yüzü olduğunu hatırlıyordum. Baygın olduğum süreç boyunca kızım onunla yalnız kalmıştı.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sarkıttığımda kaslarım isyan çılgınlıkları atınca irkildim. Çıplaktım. Bu hâle nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Caleb’in bana neler yapmış olabileceğini düşününce midem bulanıyordu. Çıplak bacaklarım ve kollarımda sıyrıklar, kesikler ve çürükler vardı. Büyük bir utanç huzmesinin göğsümde birikip gözlerimi kavurmaya başladığını hissettim. Bunun olmasına nasıl izin verebilmişim? Nasıl böyle örselenen bir kadına dönüşmüştüm? Bir hıçkırık önce göğsümü sardı, ardından gelen acı göğüs kafesimden sekti.

“Dikkatli ol,” dedi odanın köşesinden derin bir ses. “Kaburgalarında muhtemelen ezilmeler var. Senin için başucuna ağrı kesici koydum.”

Yüz tanıdık gelse de kafam hâlâ bulanıktı. Karşımda duran kişinin yüz hatlarını birine benzetmek için çaba sarf ettim.

“Andrew?” Attığım çığlıklardan dolayı sesim kısık çıkmıştı.

“Evet.” Caleb’in kuzeni, karşımda duran sandalyeden kalkarken gözlerini morarmış çıplak bedenimden kaçırıyordu. “Belki üstünü örtmek isteyebilirsin.”

Çarşafı göğüslerimin üzerine çektim. Göğüslerimdeki morluklar çarşafın hafifliğinin altında bile sızlıyordu. Bu tüyler ürpertici yapbozun parçalarını yerlerine yerleştirirken vereceğim tepkiler gecikiyordu.

“Sarai? Kızım?” diye sordum. “O nerede?” Alacağım cevabı beklerken nefesimi tuttum.

“Çocuk odasında. Onu az önce kontrol ettim. Gayet iyi. Buzdolabında bulduğum biberonlardan biriyle karnını doyurdum.”

Derin bir nefes aldım. Rahatlama yerini hızla öfke, korku ve endişeye bıraktı.

“Peki ya Caleb? O nerede?” diye sordum.

Andrew’un yanakları kızarıırken boğazını temizledi.

“O, ah şey... bir maçı vardı. Oraya gitti.” Yatağımın başındaki komodinden bir ilaç şişesiyle beraber bir bardak su aldı. “Şey, önümüzdeki birkaç hafta boyunca kaburgaların için bunlara ihtiyacın olacak.”

Haplara dik dik baktım, bu evdeki herhangi birinin bana sunduğu herhangi bir şeyi almaktan korkuyordum.

“Sadece *naproksen*,” dedi. “Anti-inflamatuar bir ağrı kesici.”

“Ah, demek sen doktorsun,” dedim aptalca. Sanki doktor olduğunu ve Caleb’in beni fena hâlde dövdüğü apaçık ortadayken

neden burada olduğunu bilmiyormuşum gibi tepki vermiştim. Peki o neden bu kadar sakindi? Kafamda birçok soru belirmişti.

“Hâlâ tıp fakültesindeyim.” Andrew şişeden çıkardığı iki hapi avucunda sallayıp bana uzattı. “Hatırladın mı?”

“Bu durum Hipokrat Yemini’nin bir parçası mı?” Hapları atıp suyu yudumlarken sarsıntılı hareketler çenemi ağrıtınca gözlerim dolmuştu. “Birine zarar vermemek ‘yardım ve yataklık’ içinde sayılmıyor mu?”

“Ben, özür dilerim, Iris.” Başını salladı. “Ona bunu daha önce de söylemiştim.”

“Bir dakika, bir dakika. Bunu daha önce de mi yaptı?” Dehşet her bir hücremde son sürat yayılırken gözlerim kocaman oldu ve ağzım açık kaldı. “Aman Tanrım.”

“Ona daha önce de yardım ettim, evet.”

“Yani o kadınları dövdüğünde seni arıyor, sen de gelip onları tedavi mi ediyordun?” diye sordum alaycı bir üslupla. “Bunu daha önce bilmek güzel olurdu.”

“Kontrol altında olduğunu sanıyordum.” Ellerini Caleb’inkinden sadece bir ton daha koyu olan saçlarında gezdirdi. “Böyle bir şey olmayalı uzun zaman olmuştu. Seni gerçekten çok seviyor, Iris.”

“Sakin bana bir daha bunu söylemeye cüret etme.” Gözyaşlarım sel suları gibi boğazımda yükseliyordu. Konuşmadan önce gözyaşlarımın dinmesini bekledim. “Bu hastalıklı şeyin adının aşk olduğu konusunda o kendini kandırabilir ama ben bu evcilik oyununu oynamayacağım. O hasta, Andrew, farkında değil misin? Ona yardım etmeye devam ettiğin sürece senin de ondan farkın yok demektir.”

Yatak odasının ortasında durdum. Yaşadığım vahşetten sonra aynada kendimi ilk kez görüyordum. Yunan elbisesi tarzında

düğümlemiş çarşaf omuzlarımı ve kollarımı açıkta bırakıyordu. Caleb'in vahşeti tenimi siyahla kırmızının tonlarına, ıssızlığa ve öfkeye boyamıştı. Yüzüm...

İçimden kaçan yüksek, istemsiz bir inilti duvarlara çarptı.

Yanaklarım yamuk yumuktu. Yüzümün bir tarafı korkunç derecede şişmişken diğerine neredeyse hiç el sürmemişti. Bir gözüme Caleb'in yumruğunun bıraktığı gölgeler sinmişti. Kurumuş bir kan çizgisi ağzımın köşesinden boynuma doğru akıp çarşafın kıvrımının altında kayboluyordu. Şişmiş, morarmış, kabarık etime hafifçe dokundum.

Kafamı aynadan çevirip Andrew'e baktım. "Bana yardım etmek zorundasın."

Bir adım geri çekildi. Yüz ifadesi de tıpkı vücudu gibi geri çekiliyordu. "Ben bunu yapamam, Iris. Pek çok ağrı kesici önerebili..."

"Ağrı kesiciler mi? Lanet olsun, ağrı kesici mi?" Elimde olmadan sesim histerik bir şekilde cınladı. "Dün gece o ruh hastası kuzenin bana silah zoruyla tecavüz etti. Bugün de beni kemerle dövdü."

Başını sallayarak gözlerini sıkıca kapattı. "Ben çok özür dilerim."

"Bana şantaj yapıyor," dedim sözcükler ağzımdan alelacele çıkıyordu. Anlattığım her şeyin bir şekilde onu bana yardım etmesi gerektiğine ikna etmesi için içimden dualar ediyordum. "Günlüğümü çaldı ve eğer gitmeye çalışırsam Sarai'nin velâyetini almak için o günlüğe yazdığım her şeyi çarpıtarak benim aleyhimde kullanacağını söyledi. Ramone'a, şu aşağıdaki çılgın koruma, beni sosyal hizmetlere ihbar ettirdi. Paraya olan tüm erişimimi kısıtladı. Ayrılmaya çalışırsam beni öldüreceğini söylüyor ve inan bana Andrew bunu yapabilecek kadar gözü dönmüş durumda."

Caleb'in beni tuzağa düşürmesine nasıl izin verdiğimi ve ne kadar berbat durumda olduğumu anlatırken gözyaşlarım hiç zorlanmadan gözlerimden boşanıyordu.

"Peki ya kuzenin, Lotus?"

"Eğer onu bu işe bulaştırır, yaşadıklarımı anlatırsam ona zarar vereceğini söyledi. New York'ta nerede yaşadığımı biliyormuş." Ellerimi ıslak yanaklarıma gezdirdim. "Ondan kaçmam velayet sorununu çözmez. Savurduğu tehditlerin hepsinin arkasından gidecek. Misilleme yapamaya ihtiyacım var, onun bana yaptığı gibi canını yakacak bir şeyler bulmam gerek."

"Caleb, tehditler konusunda iyidir," dedi Andrew. "Boş tehditler savurmak ona göre değil."

"O yüzden mi ona yardım ediyorsun?" diye sordum. "Elinde seni tehdit edeceği sağlam bir bilgi mi var? Bana bunun için mi yardımcı olmuyorsun?"

Andrew dudaklarını sıktı. "Sana biraz daha ağır kesici getirmemi ister misin?"

"Ağır kesici falan istemiyorum," diye çılgılık attım. "Yediğim dayaklar yüzünden ağır kesici kullanmak zorunda kalmak istemiyorum. Buradan çıkıp gitmek istiyorum." Yüzümü ellerimin arasına gömüp derin bir nefes aldım. Kendime birkaç dakika acıma izni verip sırtımı duvara yasladım.

"Her şey daha iyi olacak," dedi Andrew. "August onu öyle aşağılamamalıydı, sanırım bir anlığına kendini kaybetti."

"August Caleb'ı aşağılamadı," diye itiraz ettim. "O sadece oyununu oynadı. Caleb ise saçma sapan düşüncelerin kafasına girmesine izin verdi."

"Onun seni sevmediğini düşündüğünü biliyorum." Karşı çıkmak için ağzımı açtığımda Andrew beni susturmak için elini

kaldırdı. “Ama onu daha önce bir kadına karşı böyle davranırken görmedim.”

“Nasıl? Bir tacizci gibi mi? Şiddet yanlısı? Peki psikopat? Ah, Tanrım, gururum okşandı. Ne kadar da şanslıyım.”

“Hayır, demek istediğim sen onun için özel olmalısın. Seninle evleniyor.”

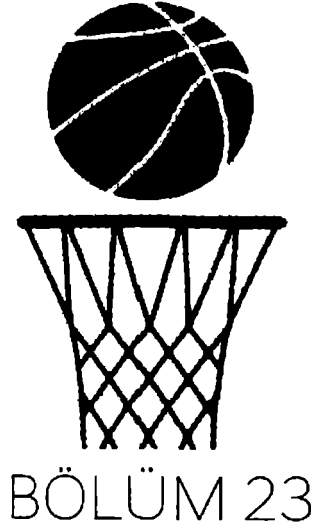
“Biz nişanlı değiliz.” Otomatik cevap vermiştim.

Andrew kaşlarını çatarak başını eğdi ve sağ elimi işaret etti.

“Peki o zaman parmağındaki yüzük ne?”

Aşağıda duran elime baktım. İlk kez MiMi’nin bana verdiği şans yüzüğünün parmağımda olmadığını fark ettim.

Onun yerinde artık on karatlık bir elmas yüzük vardı.

AUGUST

Otuz üç numara.

Babamın eski basketbol formasını karton kutudan çıkarırken, etrafta uçuşan tozlardan dolayı biraz öksürdüm. Henüz küçük bir çocukken bu formayla çekildiğim bir fotoğraflarımı anımsadım. Omuzlarımdan sarkar yerlerde sürüklenirdi. Şimdi giydiğim zaman üzerime tam oluyordu. Babamın boyu iki metreydi ve benden bir santim daha uzundu. Omuz açıklığı benimkinden fazlaydı, ayakları da benimkilerden bir numara büyüktü. Kendimi onunla karşılaştırmayı bir kenara bıraktım. Babamın eğer yaşasaydı nerelere gelmiş olacağını ve bunun benim geleceğimi nasıl etkileyeceğini düşünmeyi kafa patlatan uzmanlara ve medyaya bıraktım. Verdiği sözlerin bir kısmını bile yerine getirmeye fırsat bulamadan aramızdan ayrılmıştı.

Ağrıyan bacağıma masaj yaparken tarih tekerrür edecek mi edemeyecek mi diye merak ettim. İyileşme sürecimin en kolay

kısmını atlatmıştım. Ameliyattan bu yana tam sekiz hafta geçmişti ve ben ayağımı neredeyse hiç kullanmamıştım. Yakın zamanda Baltimore'un hemen dışında bulunan bir spor salonunda üst beden çalışmaya başlamıştım. Bu benim için sadece başlangıçtı. Önümde hâlâ, sonunda yüzde yüz iyileşeceğimin garantisi olmayan zorlu bir rehabilitasyon süreci vardı. Hız, çeviklik ve aniden dönebilme yeteneği, benim oyunumun ayırt edici özellikleri bu sakatlığın onarılamaz bir şekilde tehlikeye attığı şeylerdi. Bunu sadece zaman ve hayatım boyunca yaptığım en sıkı çalışma gösterecekti.

Caleb. Lanet olası aşağılık herif ve onun kirli oyunu. Ah, elbette oyunu kirli olarak kabul edilmemişti. Hayatı boyunca yaptığı şeylerin sonucundan kaçmayı her zaman başarırdı. Bu onu zalim ve şımarık biri yapsa da o hepsini gizleyecek kadar zeki biriydi. Benden nefret ediyordu ve bu nefretinden dolayı beni ayak altından çekmek için geçici bir yöntem bulmuştu. Kirli oyun.

Yine de *onlara* zarar vermezdi, değil mi?

Sırt üstü yatarken tavana bakıp düşündükçe Caleb'in sınırlarından daha az emin olmaya başladım. Tanrım, Iris benim olsaydı ona bir kraliçe gibi davranırdım.

İnsan hiç sahip olmadığı birini özleyebilir miydi?

Ne var ki, Iris'i özlüyordum. Bunu kimseyle paylaşamazdım. Deli olduğumu düşünürlerdi. *Deli. Takıntılı. Saplantılı.*

Bazen bunu düşünmeyi seviyordum. Formumda olduğumda oyunu bir şekilde yöneterek kendime çekmeyi başarırdım. Top daha ellerimden çıkmadan yapacağım atışın sayı olacağından emin olurdum, Iris hakkında da böyle hissediyordum. O daha elimden çıkmamış bir atıştı, bir şekilde deliksiz bir sayı olacağını biliyordum. Eğer bize bir şans verilirse, onu kazanacağıma emindim. Elbette hayatta her şey her zaman kolay olacak diye bir şey yoktu. Biz

sadece... nasıl derler... kendi hâlimizde yuvarlanıp gidiyorduk. Birbirimize ait olabilirdik. Bu ikimizin de uzun zamandır ihtiyaç duyduğu bir şeydi. Daha tanıştığımız ilk gece bunun sinyallerini almıştım ve her karşılaşmamızda bu durum daha da netleşmişti. Nefes nefese kaldığımız anlarda aramızdaki çekim, hızlı kalp atışlarında kendini göstermeye devam etmişti. Bu gösterebileceğim ya da ispatlayabileceğim bir şey değildi. Ancak gerçektir. Birlikte bir yere ait olabileceğimizden artık daha da emindim.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu annem açık garaj kapısından. “Evin her yerinde seni aradım. Sabahtan beri telefonun susmadı.”

“Arayan muhtemelen Lloyd’dur.” Menajerimle bir konuşma daha yapacak olma düşüncesiyle yüzümü buruşturdum. “Bana iyi bir takas ayarlamayı düşünüyor.”

“Takas mı?” Annemin kaşları çatıldı. “Yoksa Waves sakatlığından dolayı senden kurtulmak mı istiyor? Her zamankinden daha güçlü döneceğini bilmiyorlar mı? Ah, Tanrım. Onların nesi var böyle.”

Keşke herkes benimki gibi, kendinden emin olmadığında bile ona inanan bir anneye sahip olsaydı.

“Lloyd sadece olasılıkları değerlendiriyor.” Omuz silktim ve babamın formasını başımın üzerinden çıkarıp kutuya geri bıraktım. “Waves bir genişleme takımı, bu sezon onlar için başlangıçtı. Decker bana çok fazla yatırım yaptı. İlk yılımda sakatlanmam, muhtemelen güçlü bir şekilde geri dönememe ihtimaline karşı kayıplarını telafi etmeyi düşünmelerine neden oldu.”

“Oynadığın ilk sezonda Yılın Çaylağı seçilerek kendini kanıtladın.” Gözleri ve gülümsemesi gurur doluydu. “Eğer gitmene izin verirlerse aptallık etmiş olurlar. Kendileri kaybeder.”

“Ya kalmakla aptallığı ben yaparsam?” Derin bir nefesle ciğerlerimi doldurdum. “Şu anda şampiyonluk için mücadele eden bir takımda oynayabilirim. Belki gelecek sezon *play-off*’larda bir kupa için oynarım. Lloyd böyle bir takasla bana gelirse, geri çevirmek aptallık olur.”

“O noktaya vardığın zaman kendin için neyin iyi olduğunu hissedip, neyin senin için önemli olduğunu anlayacaksın. Eminim Jared’in da birkaç fikri vardır.”

“Ah, her zaman.” Gülümsedim. “Her konuda fikri var.”

Telefonumu bana uzattı. “Siz ikiniz hâlâ *Elevation*’ı erkenden hayata geçirmeyi düşünüyor musunuz?” diye sordu anı kutusunu karıştırırken.

“Ben istiyorum. O ise henüz emin değil. Bu da muhtemelen bunu yapacağımız anlamına geliyor.”

Başını sallayıp kıkırdarken kutunun en altından bir fotoğraf albümü çıkardı. “İstedliğini elde etme konusunda epey yeteneklisin, August.”

“Her zaman olmasa da eninde sonunda diyelim.” Albümü karıştırırken yüzündeki ifadeye bakıp duraksadım. Orada aşk, acı ve pişmanlık vardı. “Neye bakıyorsun, anne?”

Bana bir fotoğraf göstermek için albümü çevirdi. Bu daha önce hiç görmediğim bir fotoğraftı.

Annem, babam ve ben arka planda tıklım tıklım dolu bir stadyumun olduğu bir basketbol sahasında dikiliyorduk. Babam beni kucağına almış, kolunu anneme dolamıştı. Birbirimize benzediğimizi şimdiye kadar hiç düşünmemiştim ancak bu fotoğrafa bakarken onun yüz hatlarında benim yüz hatlarımın yansımalarını görüyordum.

“Vay canına,” dedim usulca. “Birbirimize gerçekten de benzediğimizi şimdi fark ediyorum.”

“Tabii ki benziyorsunuz.” Babamın yüzünde bir parmağının ucunu gezdirdi. “O senden daha esmer ve saçları daha gür. Ancak ikinizin de kemik yapısı aynı. Aynı yakışıklı yüz. Aynı ağız.”

Gülüşi hüzünlü ve belki biraz da hınzırca bir hâl aldı. Eminim babamın ağzıyla ilgili bilmek istemediğim pek çok anısı vardı. Babam hakkında her şeyi çoğunlukla medyadan ya da eski arkadaşlarından öğrenmiştim. Anneme daha önce hiç sormadığım, belki de yalnızca onun bildiği şeyler de vardı.

“O nasıl biriydi? İyi bir adam mıydı?” diye sordum gerçeği öğrenmek için yüzüne bakarak. Dudakları acıyla bükülürken, yüzünün pişmanlık dolu bir ifadeye bürünmesi gözümünden kaçmadı.

“O harika bir babaydı.” Gözlerini fotoğraftan kaldırdı. “Seni her şeyden çok severdi. Sana karşı çok iyiydi.”

“Peki ya sana karşı?” Alacağım cevaba kendimi hazırlayarak usulca sordum. “Nasıl bir kocaydı?”

Tereddüt tüm yüzünü kapladı ve fotoğrafı tekrar incelemeye koyuldu. “Nasıl bir kocaydı?” Dudaklarına yayılan hüznü, küçük kıvrımla sorumu kovuşturdu. “Genç, yakışıklı, çok parası olan ve vaktini yollarda geçiren biriydi.”

“Tıpkı benim gibi,” dedim şakayla karışık bir şekilde. “Bazen babamla aramda çok fazla benzerlik görüyorum.”

“Ancak sen evlendiğin zaman babanın yapmış olduğu seçimleri yapmayacaksın, August. Bu konuda en ufak bir şüphem yok.”

“Gerçekten mi?” diye sordum. Aklıma çaylaklık yıllarında yediğim haltlar gelmişti. “Neden böyle söyledin?”

“Çünkü seni bundan daha iyi yetiştirdim.” Göz kırptıktan sonra ellerini saçlarımın üzerinde gezdirdi. “Tek yapman gereken doğru kızı bulmak.”

Doğru kız. Elbette aklıma Iris gelmişti. Onu, en son Sarai'ye gülümseyip dizinde zıplatırken gördüğüm anı hatırladım. Minik bir hatırlatma. Dizinde zıplattığı bebek başka bir adamdandı.

“Belki de doğru kızı bulmuşumdur.” Kutunun kapaklarını kapattım. “Belki de her şey bir zamanlama meselesidir.”

Annemi şaşırtmak benim için daima çok zor olmuştu. Genelde her şeyi bir mil öteden görürdü ancak şimdi gözleri kocaman gibi açılmış ve ağzı bir karış aralanmış hâlde bana bakıyordu.

“Onu tanıyor muyum?” diye sordu. “San Diego’dan mı? Onunla nasıl tanıştın? Peki beni ne zaman tanıştıracaksın?”

“Anne.” Dalga dalga gelen soru tsunamisini durdurmak için bir elimi kaldırdım. “Bu öyle bir şey değil. Tamam, yalnızca benim için öyle. Eğer elimde olsaydı, emin ol onu seninle tanıştırmak için çoktan buraya getirirdim.”

“Yoksa seninle birlikte olmak istemiyor mu?” Yumruklarını kalçalarına dayadı. Kızıl saçlarına eşlik eden İrlandalı alınganlığı gözlerinde parlıyordu. “Umarım ne kaçırdığının farkındadır.”

“Kontratım, param ya da bu tarz şeylerin hiçbiri onun umurunda değil, anne.”

Iris, Caleb ile birlikte olsa da onun bu sebeplerden dolayı onunla olmadığını biliyordum. Neden onunla birlikte olduğunu öğrendiğimde ise bunun yeterli olmadığına onu ikna edecektim. Ona verebileceğim kadarından daha fazlasını verebilmek için elimden gelenin fazlasını yapacaktım.

“Benim de kastettiğim şeyler bunlar değil, August,” dedi annem. “Sen nazik, cömert, akıllı ve hırslı bir erkeksin. Seni bir kadına nasıl davranacağını öğreterek yetiştirdim. Sana sahip olduğu için kendini şanslı hissetmeli.”

“Teşekkürler, anne. Sadece ona karşı biraz önyargılısın. Eğer onu tanısaydın çok severdin.” Gülümsemem düştü. “Bilmiyorum, belki bir gün? Erkek arkadaşından ayrıldığında.”

“Ne?” Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bana her şeyi anlat, August. Neler oluyor?”

“Bu çok uzun bir hikâye, anne.”

Kollarını bağlayarak garajdaki çöp kutularından birinin üzerine oturdu. “Sence şu an meşgul gibi mi görünüyorum?”

Yanına bir kutu çektim ve oturdum. Konuşmaya Iris ile barda tanıştığım ilk geceyi, her şeyden nasıl konuştuğumuzu, geçmişimizi, ailelerimizi, hayallerimizi ve umutlarımızı paylaştığımız o ilk anı anlatarak başladım. Iris’in Caleb’la çıktığını öğrendiğimde ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı anlattım. Elbette *All-Star* hafta sonunda onun çıplak göğsünü gördüğüm kısmı atladım ancak diğer önemli noktaların hepsini hiç atlamadan anneme anlatıp, konuşmayı onu en son Caleb’ın kirli oyunundan önce maçta gördüğüm anla bitirdim.

“Yani onu sadece birkaç kez mi gördün?” diye sordu annem. Yüzündeki şaşkınlık beni duraksattı. Kesin deli olduğumu düşünüyordu. Sorun değildi. Ben de zaten deli olduğumu biliyordum.

“Yine de onunla ilk karşılaştığımda saatlerce konuştuk,” dedim, sesim savunmacı bir tonda çıkmıştı. “Onunla her şey hakkında konuşabildim ve hiç kimseye bu kadar kısa sürede bu şekilde bağlanmamıştım. *All-Star* maçında karşılaştığımız zaman sanki yeniden bir araya gelmiş gibi hissettim.” Telefonumu ellerimin arasında ileri geri sallarken omuz silktim. “Ne düşündüğünü biliyorum, bunun boşa kürek çekmek olduğunu ya da sadece Caleb’ın sevgilisi olduğu için ona karşı bir şeyler hissettiğimi düşünüyorsun, değil mi?”

“Daha ilk buluşmamızda Matt’in doğru kişi olduğunu anlamıştım.” Yüzümdeki şaşkın ifadeye bakıp kıs kıs güldü. “Nasıl hissettiğini anlıyorum çünkü bizim aramızda da senin bahsettiğin şey vardı. O rahatlık. O kıvılcım. Sanki dünyada sadece ikimiz varmışız gibiydi.”

Bardaki o ilk gece, diğer müşterilerin gittiğini bile fark etmemiştim. Hatta barmenin temizlik yaptığını ve düz ekranda yayınlanan maçın çoktan bittiğini fark etmemiştim.

“Beni kendine çekti,” dedim başımı sallayarak. “Daha önce başka hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Bana bir erkek arkadaşı olduğunu söylediğinde, sanki yanlış senaryoyu okuyormuş gibi hissettim. Bilmiyorum, sanki böyle olmaması gerekiyormuş gibiydi. Ben çoktan böyle hissederken nasıl mümkün olabilirdi ki?” Gözlerimi devirip sarf ettiğim sözleri kendi kulaklarımda tekrar oynattım. “Bir kadın gibi konuştum, değil mi?”

“Bir kadın gibi konuşmanın nesi yanlış?” Kızgın sözleriyle beni azarladı.

“Ne demek istediğimi biliyorsun, anne. Hissettiğim duyguları kastediyorum. Çaresizlik.” Onun keskin bakışını yakaladım. “Hayır, beni yine yanlış anlama. Elbette bütün kadınlar çaresizdir falan demek istemedim. Sadece onunla birlikte olabilmek için her şeyi yapabilirmişim gibi konuştum.”

“Ailesi ve geçmişi hakkında anlattıklarına bakılırsa, belki de onun ihtiyacı olan kişi ona büyük bir şans verecek biridir. Anladığım kadarıyla gerçekten zor bir hayatı olmuş ve erkeklerden çok fazla kötülük görmüş.”

“Hâlâ neden o pislikle birlikte olduğunu anlamıyorum.” Tedirgin bir şekilde elimi gözlerimin üzerine düşen saçlarımda gezdirdim. “O gece oyunda aramızda olan şeyi bir hissedebilseydin

ne demek istediğimi anlardın, anne. Bakışlarımız birbirine kilitlendi, ikimiz de başka tarafa bakamadık. Benim için orada oturduğunu düşünmek istesem de Caleb için orada olduğunun da farkındayım. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ancak bunların hiçbirini kafamdan uydurmuyorum.”

“O adamdan bir bebeği var, August. Bebeği küçük olduğu için çalışmadığını söylemiştin. Muhtemelen bu hayatta kendine ait çok fazla şeye sahip değil. Bir annenin çocuğunun iyiliği için neler yapabileceğini asla bilemezsin, oğlum.”

Gülümsedi.

“Matt’i sevdiğimden emin olmama rağmen onu hayatıma dâhil etmem epey zamanımı aldı. Bunları seni düşündüğüm için söylüyorum. Seni korumak için her şeyi yaparım. Babanın ölümünün üzerinden uzun zaman geçmişti ve sen çok kolay etkilenen bir çocuktun. Bu yüzden etrafına kimi getirdiğim çok önemliydi. Her konuda dikkatli olmalıydım. Sanki koşullar Iris’ini, olmak istediğinden daha savunmasız hâle getirmiş gibi hissediyorum.”

Benim Iris'im.

Onun benim Iris'im olabilmesi için tüm yıldızların, gezegenlerin ve ayın aynı hizaya gelmesi gerekiyordu.

“Baban ile karşılaştırılmaktan hoşlanmadığını biliyorum,” diye düşüncelerimi böldü annem. “Ancak ondan sana kalan genetik bir miras var.”

“Neymiş o?”

“*Zamanlama.*” Gülümsemesi sevgiye dönüşürken gözleri uzaklara daldı. “Topu mümkün olan son saniyeye kadar elinde tutardı. Ah, ben tribünden ona atışını yapması için bağırırsam da o beni duymaz, bakışlarıyla zaman sayacına bakarken top sürmeye devam eder ve tam son saniyede topu potaya yollardı.”

“Haklısın.” Gülümsedim. Küçük bir çocukken onun maç kayıtlarını izlerken ben de aynı şeyleri düşünürdüm.

“Baban saha dışında aceleci ve toy olsa da,” diyerek ekledi. “Sahada oldukça sabırlı, öngörülü bir insandı. Doğru fırsatı görür, atışını tam o sırada yapardı. “Oyunun kendine doğru gelmesine izin vermek,” derdi buna. Belki sen de Iris konusunda babanın bu yaklaşımını denemek isteyebilirsin. Oyunun sana gelmesine izin ver ve doğru zaman geldiğinde atışını yap.”

Telefonum çalınca ikimiz de irkildik. Ekranda Lloyd’un ismini görünce yüzümü buruşturdum. Ben yetişkin bir adamdım. Kariyerime de bacağıma baktığım gibi bakabilirdim ve anlaşılan bunun yolu Lloyd ile konuşmaktan geçiyordu. “Tamam, itiraf ediyorum. Menajerimden kaçıyorum.”

“Pekâlâ.” Ayağa kalkıp kot pantolonuna bulaşan tozları silkeledi ve sonra asi buklelerimin üzerine bir öpücük kondurdu. “Şey, acaba saçlarını kestirmeyi düşünüyor musun?”

“Bu rehabilitasyon modeli. Son zamanlarda epey moda olduğunu duydum.” Kıkırdadım. “İşte bu yüzden normal şartlarda bu tarzı pek kullanmıyorum.” Parmaklarımı sağa sola dağılmış buklelerimden geçirdikten sonra Lloyd’un aramasını yanıtladım.

Lloyd bana beş dakikalık bir şeyi kırk dakikada anlatıyordu. Konuyu öylesine uzatıyordu ki konuşmasını bitirip telefonu kapatmak için sabırsızlanıyordum.

“Sana göz atıp imzalaman için e-posta yoluyla birkaç tane sözleşme gönderiyorum. O reklamı çekmemiz gerek, August. Reklamı her ihtimale karşı San Diego formanla çekmemizi önerdim.”

“Öyle mi?” San Diego Waves’in beni takas etmeyi düşündüğünün elbette farkındaydım ancak bu beni heyecanlandırdı.

mı, yoksa aşağıladı mı tam kestirememiştim. Sezon başladığında sorsalar istediğim şeyin bu olduğunu söyledim. Şimdiyse zamanla güzel bir takım inşa ettiğimizi düşünüyordum.

“Bakacağız.” Lloyd’un sesi politikti. “İhtimalleri değerlendirmeyi sevdiğimi biliyorsun. Peki Bayan Sylvia ile konuştun mu?”

“Bayan Sylvia mı? Hangi Sylvia?” Babamın kutusunu yeniden açıp önemli bir şeyi gözden kaçırmadığımdan emin olmak için karıştırırken, onu yarım yamalak dinliyordum.

“Bu sabah beni aradı ve senin için birkaç sesli mesaj bıraktığını söyledi. NBA hayır işleri ve Baltimore’da gönüllü olarak projelere katılman ile ilgili bir şeyler söyledi.”

“Ah, evet telefonumda ondan gelen bir sürü cevapsız çağrı var. Ona geri dönüş yapacağım.”

“Haftaya fizik tedavisine başlıyorsun, değil mi?”

“Evet. Üst vücut çalışmalarına başladım ancak henüz ayağıma ağırlık vermemem gerektiği söylenmişti. Artık bu izni aldığımıza göre haftaya canavar moduna geçebiliriz.”

“*Bleacher Report* iyileşme sürecini belgelemem için bana ulaştı.” Telefonda Lloyd’un beklentiyle damağını şaklattığını duyabiliyordum. “Bir web dizisi ya da özel program tarzında bir şeyler istiyorlar.”

“Hayır. Bir sirkin ortasındaymışım gibi sempatiyle izlenip unutulan o adam olmak istemiyorum, Lloyd.”

“Bana kalırsa göz önünde olman iyi bir fikir olurdu. Bir sonraki kontrat daha çok sahada ne yapacağınla ilgili. Ancak insanların o koltukları doldurduğunu görmesi fena olmazdı. Ayrıca normal sezonların son maçlarını kaçırmama rağmen, Yılın Çaylağı olarak seçildiğini de unutmaman gerekiyor.”

“Bu muhtemelen sakatlandığım için teselli ikramiyesi olarak verildi,” dedim kendi sözlerime sinirlenerek. “Caleb’in kirli oyun oynadığını bildikleri için ödülü ona vermek istemediler. Ödülü bana vermeleri, babasının onu her zaman korumasına karşı yapılmış sessiz bir protestodan ibaret.”

“Her şartta bu halkın ikinize karşı olan ilgisini kesinlikle arttırmış durumda. Aranızdaki bu rekabet Magic Johnson ve Larry Bird rekabetine dönüşüyor. Onların rekabeti de sizinki gibi üniversite zamanlarında başlamıştı.

“Evet ama onlar sonradan arkadaş olmuştu. Caleb’la arkadaş falan olmayı düşünmüyorum.”

“Biraz zaman geçtikten sonra birlikte bir reklam filminde oynadıklarını biliyor muydun?”

Cevabım daha ağzımdan çıkmadan boğulmuştum. “O lanet orospu çocuğuyla aynı reklam filminde oynamak mı?”

Derin bir sessizlik.

“Pekâla, sanırım bu kesin olarak bir hayır demek.”

“Bu, ‘eğer beni bir daha o herifle aynı odaya sokarsan seni kovarım,’ demek, Lloyd. Birbirimizden gerçekten hoşlanmıyoruz. Derdimiz kameralara oynayıp reyting arttırmak falan değil. Aramızdaki saf bir nefret. Adam kariyerimi tehlikeye atan bir pislik. Sakın benden bir reklam filminde soytarı gibi sırtırken onunla Pepsi yudumlamamı falan bekleme.”

Yine derin bir sessizlik.

“Anlaşıldı,” diye cevap verdi Lloyd sonunda. “En azından Bayan Sylvia’yı ara.”

“Tamam, senin telefonunu kapatır kapatmaz onu arayacağım.”

Bir an önce telefonu kapatmak için can atıyordum. Lloyd ile hemfikir olmadığımız pek çok şey vardı. Bunları düşündükçe

Jared'a işleri devretme konusunda daha çok istek duyuyordum. *Elevation*'ı hayata geçirmek için mükemmel bir zamanlamaya ve harika bir senaryoya sahiptik. O benim kariyerimi yönetirken, diğer sporcuları da kendi kariyerlerini yönetebileceklerine ikna edecekti.

Sylvia'nın bıraktığı sesli mesajları dinledim. Beni Baltimore'un hemen dışında bulunan ve çocukluğumda sürekli oynadığım bir toplum merkezinde konuşmacı olmam için davet ediyordu. Bu tam da Baltimore'un o yakasında rehabilitasyona giderken yapmayı isteyeceğim türen bir şeydi.

Sylvia'yı geri aradım. "Bana geri dönüş yaptığınız için çok teşekkür ederim, Bay West."

"Lütfen, bana August de. Kusura bakmayın dönüşüm biraz zaman aldı. Spor salonuna yeni başladığım için son birkaç gündür mesajlarıma bakmaya fırsatım olmadı."

"Sorun değil. Peki önerdiğim fikir için ne düşünüyorsun?"

"Harika bir fikir," dedim. Aklıma, o halk merkezinde kışıma defalarca tekme yediğim gelmişti. "Kendimi orada top oynayarak geliştirdim. Rehabilitasyon süresince annemde kalacağım ve bu merkez annemin evine çok uzak değil."

"Ah, harika." Hattın diğer ucundan Sylvia'nın sesi sıcaklık geliyordu. "Sana ayrıntıları e-posta ile yollarım. Ancak bu temelde bir yaz programı ve çocuklara ilham vermek, onları cesaretlendirmek için her hafta farklı birini getiriyoruz. Otuz dakika kadar bir konuşma yapacaksın."

"Bu kulağa harika geliyor." Bir an duraksadım, tuhaf karşılayacağını düşündüğüm sorumu sormaktan çekiniyordum. "Sen de biliyorsundur, San Diego takımı Waves için oynuyorum, Stingers için değil. Ancak burası benim büyüdüğüm yer ve buraya

yardım etmeyi her şeyden çok istiyorum. Sadece merak ediyordum da... bu yardım işine başka Stingers'lar katılacak mı?"

"Aslında..."

"Elbette ekipten herhangi biriyle çalışmakta bir sorun gördüğüm için demiyorum," diye araya girdim. "Ancak Caleb Bradley ve ben..."

"Şey... nasıl desem? İkinizin arasındaki anlaşmazlığı biliyorum."

"Güzel." Demek istediğimi anlatmak için daha fazla ayrıntıya girmek zorunda kalmamak beni rahatlatırken nefesimi boşalttım.

"Ancak," dedi Sylvia. "Nişanlısı, ah, pardon kız arkadaşı gönüllülerden biri olacak. Oyuncuların eşlerinden ve partnerlerinden birkaçı da o hafta merkezde çalışacak. Sadece onlar..."

"İris?" Söyleyeceği şey her neyse lafını keserek heyecanla atladım. Telefonu neredeyse un ufak edecek kadar sıkı kavırıyordum. "İris DuPree'nin de aynı hafta merkezde olacağından mı bahsediyorsun?"

Sanki hattın diğer ucundan cırcır böcekleri öterek benimle, "Ne o, çok mu heveslisin yoksa?" diyerek dalga geçiyorlardı.

"Ah, demek istediğim. Eğer bana söylemeye çalıştığın buysa..." dedim ve devam ettim. Elimden geldiğince sesimi alçalttım. "İris'e bundan bahsetmemelisin."

"Kusura bakmayın, tam olarak anlamadım." Sylvia'nın duraksamasında kafa karışıklığı ve isteksizlik rüzgârları esiyordu. "Ona yalan söylememi bekleyemezsiniz."

"Yalan mı?" Onu rahatlatmak için ona bir gülümseme sundum. "Sylvia, yalan söylemekten bahseden kim? Ben yalnızca Caleb ile aramızın nasıl olduğu düşünüldüğünde kendini garip hissedip gelmemesi gerektiğini düşünür diye söylemiştim. Ayrıca onun da gönüllü olması harika bir şey."

“Dinle, eğer sorarsa bunu ona söylemek zorundayım,” dedi gergin bir tavrıyla.

“Elbette. Ancak o sormazsa...” Sylvia karşımda beni görüyormuş gibi omuz silktim. “Toplum merkezine geldiği zaman öğrenecek ve biz de nihai amacımız olan toplum merkezine yardım etmiş olacağız, değil mi?”

“Doğru. Yine de ben sorun falan çıksın istemiyorum.”

“Sorun çıkmayacak. Sana söz veriyorum.”

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu. Umudum onu ikna etmiş olduğum yönündeydi.

“Pekâlâ,” dedi sonunda, sesi hâlâ biraz kararsızdı. “Sanırım, bunu herkes için sürpriz olarak saklayabiliriz. Belki de işleri heyecanlı kılmamızı sağlayabilir.”

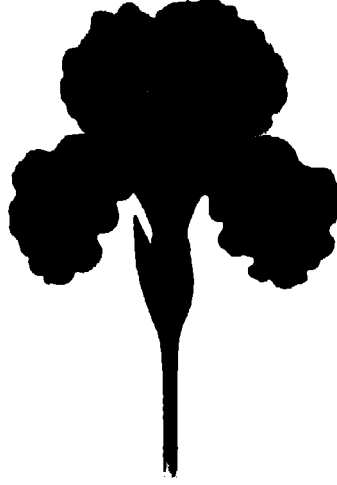
“Heyecan. Aynen öyle. Bu harika bir fikir. Her şey yolunda gidecek göreceksin. Iris ile bir problemim yok.”

“Pekâlâ, önerdiğim konuların yer aldığı metni sana e-posta yoluyla hemen göndereceğim. İstedğin şekilde düzenleme yapabilirsin.”

“Teşekkürler, Sylvia. Sabırsızlıkla bekliyorum.”

Slyvia’nın telefonunu kapattıktan sonra, garajda tek başıma plastik kutunun üzerine oturdum. İçgüdüsel bir hareketle babamın eşyalarının olduğu kutuya geri dönerek kutudan onun formasını çıkarıp tekrar kafamdan geçirerek giydim.

“Bu mükemmel bir *zamanlama*, öyle değil mi?” diye sordum boş garaja doğru. “Görünüşe göre *maç benim ayağıma geliyor*, baba. Bakalım bu atışım sayı olacak mı?”

BÖLÜM 24

IRIS

Caleb’la ben yeni bir normal bulmuştuk.

İçinde sıkışıp kaldığım cehennemin topraklarında pazarlık yapmayı öğrenmiştim. Uyum ve stratejik direniş arasında garip bir denge söz konusuydu. Caleb uyuyan bir volkan gibi, her an patlamaya meyilliydi. Onun döngülerini acı bir şekilde öğrenmiştim. Jekyll’dan Hyde arasında gidip gelen bir sarkaç gibiydi. Tetikleyicilerini elimden geldiğince önceden tahmin etmeye çalışıyordum ancak bazen bu tetikleyiciler olması gereken düzeni takip etmiyorlardı.

Her zaman saldırıda bulunmuyordu. Tüm bunları dayanılmaz kılan esas şey, bazı durumlarda öngörülemez olmasıydı. Haftalarca mükemmel bir şekilde uslu uslu bekliyordu. Hâlâ onun tiksindirici olduğunu düşünsem de davranışlarını yönetip sakin kalmayı başarabiliyordu. Ancak ben onun neler yapabileceğini bildiğim için değişimi görmezden geliyordum. Sonra birden havadan bir

sebepler yüzünden çıldırıyordu. Bir oyunu kaybetmiş, en sevdiği program iptal edilmiş ya da etinin pişme derecesi istediği gibi olmamış olabilirdi. Hırçınlığının bir nedeni ya da mantığı yoktu.

“Gelecek haftayı dört gözle bekliyoruz, Iris.”

Tavuk, patates püresi ve yeşil fasulye dolu tabağımdan başımı kaldırıp bu cümlelerin sahibine baktım.

Sylvia’ya.

Sylvia masamızda oturan sekiz kişiden yalnızca biriydi. Stingers, başarıyla tamamladıkları bir sezonun sonunu bu yemekle kutluyordu. *Play-off*’ların ikinci turuna yükselmişlerdi.

Vay canına.

“Özür dilerim,” dedim Sylvia’nın yüzüne bakarak. “Önümüzdeki hafta için ne demiştin?”

“Evet, Sylvia.” Caleb yanımdaki sandalyede biraz doğrulduktan sonra arkasına yaslanıp dirseğini sandalyemin arkasına dayadı. “Gelecek hafta ne var?”

Saçlarımın altından boynumu okşamak için yana doğru kaydı. Dokunuşu karşısında irkilmemek için kendimi zorladım. Benim irkildiğimi görmek onu çileden çıkarıyordu.

En azından, bunu toplum önünde yaptığım zaman çileden çıkıyordu.

Yalnız kaldığımız zaman bu tepkilerim onu tatmin ediyordu. Son birkaç haftadır içimde özenle büyüttüğüm korkunun gelişip büyüdüğünü görmek ona daha fazla güç veriyordu. Korkum, onun karanlıkta beslediği bir bitki gibiydi.

“Ah.” Sylvia’nın sıkıcı sarı kaşları birbirine çarptı. “Toplum merkezi çalışmasından bahsediyorum. Iris önümüzdeki hafta orada gönüllü olabilir.”

Tanrı’ya şükürler olsun.

Lütfen bana güzel haberler ver. Caleb'in süslü açık hava hapishanesi dışında yapabileceğim bir şeyler olmalıydı.

Caleb kaşlarını çatarak, "Hâlâ bu çalışmaya katılabilir mi bilmiyorum," diye araya girdi.

Boynumun kıvrımında duran eli dışarıdan bakan birine muhtemelen şefkat gibi geliyordu. Zengin, güçlü bir adamın evcil hayvanı okşayan eli gibiydi. Başka birinin içinde imrenme ve heyecan uyandıracak bir sahiplenme sergiliyordu. Zaten çoğu kadın Caleb ile ilk tanıştığında onu her zaman çekici bulurdu.

Hiç kimse onu benim tanıdığım şekilde tanııyordu. Boynumu kavrayan parmaklarının sıkı tutuşunu hissedebiliyordum. O elin boynumda durma sebebinin aşk olmadığını yalnızca ben biliyordum. Bu bir uyarıydı. Bu benim prangamdı.

Gerçek Caleb'ı yalnızca ben tanıyordum ve bu kimsenin istemeyeceği tarzda şiddetli bir yakınlık içeren tanımaydı.

"Gerçekten mi? Ah, ne kadar yazık..." Sylvia yaşadığı şoku nereye yönelteceğini bilemiyormuş gibi ikimizin arasında bir bakış fırlattı. Sanki içgüdüsel olarak söz hakkımın olmadığını biliyormuş gibiydi.

"Ancak her şey çoktan ayarlandı," diye devam etti Sylvia. Sesi gergin mi çıkmıştı? Evet, gergin çıkmıştı. Belki fiili olarak Caleb'in bir avcı olduğunu bilmiyordu ancak kim bilir belki de bu atalarından kalma bir şeydi. İşte bu yüzden bedeni bu durumu tanıyor ve onu tedirgin ediyordu.

Kalp fısıltıyla konuşur.

Ancak ben o fısıltıyı çok geç duydum.

"Sen katılamayacak olsan da çocuklar aileni görmek için sabırsızlanıyor," dedi. "İris'in dağıtması için imzalı formlarımız ve imzalı fotoğraflarımız var. Merkezdeki çocukları kızınızla

tanışabileceğini düşünmüştük. Sonuçta sen, Caleb, Stingers'ın parlak oyuncularından birisin. Bu senin gibi basketçi olmak isteyen çocuklar için heyecanlı bir yol.”

Sylvia'nın bakışları kendimi savunmamı bekleyen bir tavırla bana kaydı. Bu beklentinin eve gittiğimiz zaman bir tokat ya da daha kötüsüyle bana geri döneceğinden haberi yoktu. Belki de masanın altından sert bir çimdik yerdim. Caleb genellikle yüzüme, daha doğrusu insanların görebileceği yerlerime vurmamaya özen gösterirdi. Sadece beni iyileşebileceğim kadar evde tutacağı zamanlarda yüzüme vururdu. Eğer telefonum o anlarda yanımdaysa mutlaka başkalarına gösterecek kanıtım olmadığından emin olmak için karıştırırdı. Onun vahşetini ispat edecek bir kanıt bulduğunda telefonum uzunca bir süre 'kayıp' olacaktı. O ve Ramone benim tutsaklığımı ince bir şekilde dokuyorlardı.

Kadehini kaldırıp şarabından bir yudum alarak, “Gelecek hafta burada olmayacağım,” dedi Caleb. Nasıl da sıradan biri gibi görünüyordu ancak artık onu ve onun ruh hâlini o kadar iyi anlıyordum ki, sıradan bir yanı olmadığını biliyordum. Yanımda oldukça gergin, kendini tehdit altında hisseden ve sanki kafesinden çıkarsa avını kaybedeceğini düşünen bir yırtıcı gibiydi. “Aslında önümüzdeki iki hafta boyunca Çin'de olacağım.”

Çin basketbol konusunda büyük bir patlama yaşanan ülkelerden biriydi. Piyasa oldukça canlıydı ve bu yüzden Caleb'la menajeri orada sponsorluk fırsatlarını değerlendiriyordu. Sarai hastaydı ve gerekli aşıları olmamıştı. Tanrıya şükür, çocuk doktoru onun seyahat etmeye uygun olmadığını söylemişti. En nihayet Caleb olmadan iki hafta geçirecektim. Ramone hâlâ bizim yanımızda olacak olsa bile en azından onun bana vuramayacağını ya da bana tecavüz edemeyeceğini biliyordum. Sadece kaçmaya çalışmadığımdan emin olmak için vardı.

Şerefsiz piç.

“Senin katılamayacağını elbette biliyoruz.” Sylvia kaşlarını çattı. “Biz zaten...”

“Iris, Sarai’ye bakacak olan insanlar konusunda çok titizdir,” diye araya girdi Caleb. Başparmağını çıplak omzumun üzerinden kaydırды.

“Sarai, bu akşam onun için sağlanan çocuk bakım hizmetinden memnun değil misin?” Sylvia sorusunu bana yöneltti.

“Evet, oldukça ilgili görünüyorlar,” dedim. “Sarai, sosyal bir çocuk. Dışarıda olmayı ve diğer çocuklarla iletişim kurmayı seviyor.”

Caleb bana bakmasa da hoşnutsuzluğunu hissedebiliyordum. Onun bu tavrı soğukkanlılığımı kırmıştı.

“Oyuncuların eşleriyle kız arkadaşlarının çocukları için toplum merkezinde çocuk bakımı desteği de olacak,” dedi Sylvia. “Merkezi inceleyebilir ve çalışanlarla tanışabilirsin, Iris. Tabii hâlâ bunu yapmak istiyorsan?”

Kahretsin.

Tabii ki istiyordum ama bu yaratıkla savaşmaya değmezdi. Her zaman savaşımı kendim seçerdim ancak bu benim seçtiğim bir savaş değildi. Biri cevap vermede benden önce davranana kadar hâlâ en iyi yanıtı arıyordum.

“Bu bence harika bir fikir,” dedi Micheal Cross.

Bütün gece, masamızda oturan Stingers’ın basketbol operasyonları başkanıyla konuşmamıştım. Yine de şu an burada olduğu için gerçekten minnettardım.

“August’la oynadığımız kirli oyundan sonra iyi görünecek çalışmalar yapmaya ihtiyacımız var,” dedi sert bir sesle. “Sen de biliyorsun ki o karabulut hâlâ tepemizde dolanıyor.”

Masaya garip bir sessizlik çöktü, bu boğazların temizlendiği ve bedenlerin sandalye arkalıklarına doğru sindiği bir sessizlikti. Ben onlardan biri değildim. Caleb’i August’a karşı kirli oyun oynadığını söylediğimde başıma neler geldiğini çok iyi hatırlıyordum. Sadece sessiz kalmakla yetindim.

Hâlâ tepkisiz duruyor olsam da August’un adı kulaklarıma ağır gelmişti. Kalbime daha da ağır geliyordu.

“Lig bana ceza vermedi,” dedi Caleb. “Ben yalnızca yakışıklı ve zararsız bir adamım.” Gülümsemesinden hiç ödün vermedi. “Ortada bir kanıt yok ve bu bir kazaydı. Sahada bu tarz şeyler daima yaşanır, siz de biliyorsunuz.”

“Evet, yine de bu takımın imajı için hiç iyi olmadı. West’in yılın çaylağı seçilmesinden bahsetmiyorum bile,” dedi Micheal. Gözlerini Caleb’ın üzerinden ayırmıyordu.

Vay canına, ne geceydi ama.

August yılın çaylağı seçildiği zaman benim için berbat bir gece olacağını zaten biliyordum. Şükürler olsun ki Caleb beni cinsel açıdan rahatsız etmiyordu, muhtemelen bu ihtiyacını başka kadınlarla gideriyordu. O kadınlara meyve sepeti gönderebilseydim, kesinlikle gönderirdim. Ancak o gece, bunu benden başkasıyla yapmasına imkân yoktu. Öfkesini çıkarabileceği kişi olan August orada değildi ve elinin altında yalnızca ben vardım.

“West’in çok beğendiği o güzel yüzü biraz süsleyelim,” diyerek zevk ve öfkeyle karışık homurdanıp yüzüme boşalmıştı. Menisi ağzımı doldurmuş, görüşümü bulanıklaştırmıştı. Çoğu burnumun içine girerken neredeyse gözeneklerime kadar işlemişti.

“Iris, bu gönüllü olma işini hâlâ yapmak istiyor musun?” Michael Cross’un sorusu beni masaya, sohbeğe geri döndürdü. “Bunu yapacak mısın?”

Bütün gözler üzerimdeydi.

Caleb’a doğru bir bakış attım ama o kadehindeki şarabı incelemeye devam ediyordu. Bu durumda ne söylemem gerekiyordu ki? Hiçbir fikrim yoktu. Elbette çalışmaya katılmayı çok istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. O ve Ramone günün her saati beni kilit altında tutuyordu. Onlardan bağımsız birkaç rahat nefes almak istiyor muydum? Ah, Tanrım hem de nasıl. Caleb’in patronunun bunu yapmasını emretmesinden daha iyi bir gerekçem olamazdı.

“Elbette.” Masanın etrafına bir gülümseme fırlattım. “Yardımcı olabilmeyi çok isterim.”

“Bu harika,” dedi Michael Cross ve bana dostça bir gülümseme sundu. “O zaman anlaştık.” Gözleri Caleb’a kayınca ifadesi biraz sertleşti. “Senin için bir sorun yok değil mi, Caleb?”

“Elbette, sorun yok.” Caleb parmaklarını masanın üzerinde benimkilerle birleştirirken ellerimizi çevirerek baş belası olan yüzüğünün ışığını mükemmel bir şekilde görmemi sağladı. “İris eminim ailemizi mükemmel şekilde temsil edecektir.”

“Yüzüğü şimdi gördüm,” dedi Sylvia, parmağımdaki taşı görünce gözleri büyüdü. “Fark etmemiştim. Şey... tebrikler...”

Masadaki herkesin, iyi dilek ve temennilerini sunduğu koro sırasında gözlerini imrenerek nişan yüzüğüme dikti. Herkesin gözünden aynı cümleleri görüyordum.

Caleb’i kaptın!

Sylvia’yla ve otuz mil civarındaki her kadına Caleb’i istemediğimi ve onun satışa çıktığını haykırmak istiyordum. Eğer tokatlanmaktan, şantajdan, tuzağa düşürülmekten ve esir tutulmaktan hoşlanıyorsanız işte, aradığınız erkek karşınızdaydı.

Ayrıca o kesinlikle *benim* değildi.

Dış görünüş ve imaj onun için oldukça önemliydi. Caleb'ın yanında, yapay ışıkla aydınlatılmış, parıldayan bir avize gibiydim. Bu gece ise parlamaya ihtiyacı vardı. Neyse ki Cross, Caleb'ın bu konudaki seçim şansını elinden almıştı.

Bu nasıl bir duygu, Caleb? Seçimlerinin elinden alınması nasıl bir duygu?

Birkaç saat sonra, eve dönerken arabada sessizliği benimle alay ediyordu. Yalnız kaldığımız anda bana saldırmaya başlasaydı belki daha mantıklı olurdu ama hayır, beni diken üstünde tutmayı seviyordu. Ben de bu yüzden yılanın ne zaman saldıracağından emin değildim.

Ben banyoda, yatmak için hazırlıklarımı yaparken konuyu tekrar açtı. Bana arkamdan yaklaştı. Aynada geniş omuzlarıyla ve çıplak göğsü görünüyordu, yontulmuş hatları ve kaslı karnı beni baştan çıkartamıyordu. Gözlerimi kaldırıp aynada onunla göz göze geldim. Yüzümdeki dinginlik korkudan deli gibi çarpan kalbimi yalanlıyordu. Son zamanlarda beni genelde rahat bırakmıştı, muhtemelen yemeğin yaklaştığını bildiği içindi. Şimdi de gelecek hafta toplum merkezi olayı vardı. Aynadaki lekesiz yüzüm bir süre daha öyle kalmak zorundaydı.

Bu durum parmaklarının kavradığı yerlerde koyu halkalar oluşan kollarım ya da ayakkabısıyla teperek morarttığı sırtım için geçerli değildi. Beni gizli şekilde o kadar çok işaretlemişti ki, kaçsam bile ondan asla kurtulamayacağımdan korkuyordum.

Ancak kaçacaktım.

Caleb'dan kurtulmak için yalnızca kaçmanın yeterli olmayacağını biliyordum. Kaçsam bile yalanları peşimi bırakmayacaktı ve sonunda Sarai'ye kadar ulaşacaktı. Bu benim için kazanmak değildi. Özgür kalmak değildi. Caleb onu terk

edersem beni öldüreceğini söylediğinde ciddiymi. Gözlerinde alev alev cinayet arzusu yanıyordu. Tıpkı henüz tetiği çekilmemiş bir silah gibiydi. Planlarımı iyi yapmam ve ondan daha zeki olmam gerekiyordu. O beni bir kere tuzaga düşürmüştü, ben de ona bir tuzak kurmalıyım. *Zamanlama* mükemmel olmalıydı. Sadece bir atış hakkım vardı.

“Gelecek hafta pişman olacağın bir şey yapma,” dedi usulca.

Makyajımı silerken gözlerimi aynadaki yansımama diktim. Onu görmezden geldim. Bu küçük bir isyandı, belki de çıkartabileceğim tek isyandı.

“Beni duydun mu, Iris? Kolumu tam olarak zaten morluklarla işaretlediği yerden sıkıca kavradı, benden bir irkilme ve keskin bir nefes aldı.

“Seni duydum.” Aynadan ona bakıp başımı salladım. “Ne yapabilirim ki, Caleb? Kaçacağımı mı düşünüyorsun? Bunu zaten denedim, hatırladın mı?”

“Gelecek hafta toplum merkezine gittiğinde bunu unutma.” Eli kolumdan aşağı inerek belime dolandı ve göğsümü avuçlamak için yukarı çıktı. “Elimde senin için çok fazla şey var, tatlım. Bunu unutma. Karşılığında Sarai’yi yalnızca hafta sonları görürsen şanslısın.”

“Farkındayım, Caleb.” Elinin altında gerildim, ağzımda acımsı bir tat oluştu. “Neyi tehlikeye atacağımı biliyorum.”

Bayan Darling geçen hafta Sarai’nin “güvende” olduğundan emin olmak için tekrar aramıştı. Şimdilik iyi olduğumuzu ve daha fazla ev ziyaretine ihtiyacımız olmadığını söylemişti. Ancak o günlüğü bir an önce bulmam ve işleri Caleb’in lehinden aksi yöne çevirmem gerekiyordu. Benim için en önemli olan şeyleri, ailemi ve kızımı bana karşı kullanıyordu. Neler yapabileceğini gördükten

sonra Sarai'nin ortak velayetini bile almasına müsaade ettiğim taktirde ölebilirdim. Ben daha oyunun içinde olduğumu fark etmeden benden çok daha önde olmak için hain planlar yapmıştı.

“Cross'un yemekte West'ten bahsettiğine inanamıyorum,” dedi Caleb sert bir şekilde, parmaklarının baskısını üzerimde arttırdı. “O orospu çocuğu benden Yılın Çaylağı ödülünü çaldı.”

Göğüs ucumu sıkıyordu, bense elinin altında acıyla nefes alıp veriyordum.

“Ah, şu West. Daima benim olanı istemeye devam ediyor,” diye devam etti Caleb. Gözleri aynada benim üzerimde olsa da akli August'taydı. “Ancak sana asla sahip olamayacak.”

Sarsılarak başımı salladım, göğsümü delen, bana acı veren karıncalanma hissinden kendimi uzaklaştırmak için içimden ona kadar saydıktan sonra nihayet elini çekti.

Banyo tezgâhına güçsüzce yaslanıp gitmesini umdum. Beni yalnız bırakması için dua ediyordum ama son birkaç aydır ettiğim duaların pek çoğunu, bu gece de olduğu gibi kimse duymuyordu.

Geceliğimin eteklerini kalçalarımın doğru iterek serin havanın kalçalarımın ve popoma çarpmasını sağladı. İç çamaşırımı aşağı indirdi. Yere düşen çamaşırım ayak bileklerimi kelepçe gibi sarmalarken sırtıma bastırarak göğsümü banyo tezgâhına doğru bastırdı. Yanağım soğuk kuvars taşın çarpıyordu.

“Caleb, lütfen.” Aynaya bakıp gözlerinde herhangi bir hoşgörü belirtisi arasam da nafileydi. “Yapma.”

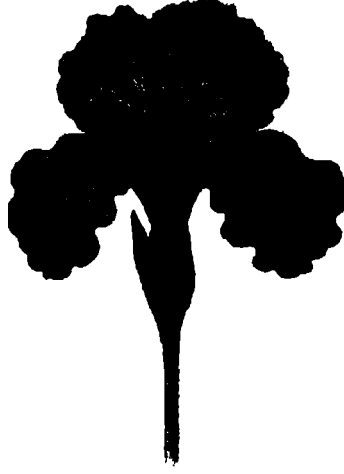
Cevap vermiyordu ancak gözleri kıçımdaydı. Bakışları açlık, sahiplenme ve kötülüğün birer karışımıydı. Parmaklarını kalçalarımın gömdüğünde, pijama altının bacaklarından aşağı kayarken çıkardığı pamuklu kumaşın sürtünme sesini duydum, istilasının ilk baskısını hissediyordum.

Uzak İhtimal

Ben dindar biri değildim. Başrahibe de değildim. Artık hiçbir şeye inanan biri değildim. Lotus'un batıl inançlarına inanamıyordum. Ya da MiMi'nin mistisizmine aklım ermiyordu. Ancak Caleb bana her dokunduğunda dudaklarımdan aynı kelimeler dökülüyordu. Bu kalbimin dehlizlerinde yankılanan fısıltısız bir duaydı.

Tanrım, beni bu durumdan kurtar.

Kurtar beni.

BÖLÜM 25

IRIS

“Tek başıma idare edebilirim, Ramone.”

Ramone, Caleb ehliyetime el koymadan önce kullandığım SUV’nin şoför koltuğunda oturuyordu, ben de arka koltuktaydım. İki saatlik tatlı özgülüğüm olan toplum merkezi, caddenin karşısında duruyordu.

“Ben de sizinle geliyorum.”

“Hayır, gelmiyorsun.” Ben Sarai’nin araba koltuğunu çözerken dikiz aynasında gözlerimiz birbirine kilitlendi. “Orası çocuklar için toplum merkezi, bizimle oraya gelmen son derece uygunsuz ve gülünç olur. İşim bitince seninle burada buluşuruz.”

Bana şüpheli bir bakış attı.

“Merak etme. Çocuk kaçırmaktan tutuklanmadan kaçamaya çağımın farkındayım,” dedim acı bir şekilde. “Ya da sosyal hizmetler kapıma dayanmadan. Ah, bunun için sana teşekkür etmeyi unuttum, değil mi? Teşekkürler, Ramone.”

Ramone, sosyal hizmetlere yalan ihbarını bilmemden biraz bile endişeli görünmüyordu.

Caleb'in bana yaptığı şeyleri yaparken, suç ortağı olmasını istediği kişi elbette utanmaz yandaşlarından biri olacaktı.

"İki saat," dedi. Önce toplum merkezine sonra da saatine baktı. "Eğer iki saati geçerse içeri girerim."

Fikrini değiştirmeden önce elimi çabuk tuttum. Sarai'yi bebek arabasına yerleştirip bez çantasını aldım ve arabayı itmeden önce kapıyı zar zor kapattım. Ramone'un nefesini enseme hissetmeden birkaç saat geçirmeye kararlıyım. Bu hafta Caleb'in Çin'de olması durumu kötü etkilemişti. Bekçi köpeği yüksek alarm seviyesindeydi ve eminim her türlü olağandışı davranışı rapor etmesi için sıkı talimatlar almıştı. Biri yoktu ama diğeri iş başındaydı.

Caleb gittikten sonra, hayatımın seyri nispeten sakin ilerliyordu. Sadece kimsenin görmeyeceği yerlerde birkaç çürüğüm kalmıştı. Göğsümün altında atan kalbimin dışında, gizlemem gereken yaralarım olmadığı için bir kez olsun rahatlamıştım. Hâlbuki kalbimi çevreleyen yaralarım, en kötüsüydü.

Halk merkezinin girişine vardım. Ne tam olarak mahallede ne de tam olarak banliyödeydik. Mahalle bana oldukça tanıdık geliyordu, hayatımın ilk on iki yılını bunun gibi bir yerde geçirmiştım ve burası öyle bir yer değildi. Görünürde ne bir keş ne de bir fahişe vardı. Bina, bir zamanlar daha iyi günler görmüş olsa da temiz ve iyi durumdaydı.

Resepsiyondaki genç kadın okuduğu aşk romanından başını kaldırıp bana hoş bir gülümseme ile baktı.

"Merhaba." Ben de ona gülümsedim. "Basketbol kampı için gelmişim."

Tüm detaylarımı inceledi. Mümkün olduğunca mütevazı giyiniyordum ancak hamileliğimden sonra Caleb bana baştan aşağı yenilenmiş bir gardırop ile “sürpriz” yapmıştı. O zamanlar daha minnettar hissetmediğim için kendime ne kadar çok kızmıştım. Şimdiyse bunun onun kontrol sağlamak için kullandığı bir kukla ipi olduğunun farkına varmıştım. Koyu renk kot pantolonum basit olsa da pahalı bir parçaydı. Koluma çanta olarak yalnızca Sarai’nin bebek çantasını takmıştım. Eh, o da çok ünlü bir markanın özel tasarımıydı. Parmağımdaki devasa yüzük ise daha fenasıydı. Caleb yemekte yüzüğümü o kadar abartmıştı ki evden çıkarken yüzüğü takmamayı göze alamamıştım. Yüzükle Sarai onun için birer aksesuardan ibaretti, onu tanıdığım ve nefret ettiğim canavar yerine ideal bir aile babası olarak gösteriyordu.

Bebek arabasındaki Sarai’ye bir bakış attı. “Basketbolcunun eşi misiniz?”

“Ah, kız arkadaşıyım.”

İnsanların beni gördüklerinde ne düşündüklerini tahmin edebiliyordum: Her şeyi başardığımı ve Sarai’nin benim için para kaynağı olduğunu ya da en azından o, on sekiz yaşına gelene kadar işlerin böyle kalacağını düşünüyorlardı. Özel tasarım kot pantolonumun içine soktuğum ipek bluzumun altında, siyah, mavi ve sarı çürüklerin mürekkep lekeleri gibi dağıldığını, düzenli olarak kendi kanımın tadına baktığımı hiç kimse bilmiyordu. Her gece birlikte uyuduğum kuyruğu olmayan şeytandan kurtulmak için beş kuruş parası olmayan evsizlerle ve şurada duran genç kadınla takas edilmeyi kabul edeceğimi kimse bilmiyordu.

“Gönüllüken çalıştığım sırada, bebeğimi bırakabileceğim bir kreş olduğunu duymuştum.” Merakla küçük lobide bakışlarımı gezdirdim. “Orayı görebilir miyim?”

Sarai'yi bırakmadan önce oranın nasıl bir yer olduğunu görmem gerekiyordu.

Köşeyi döndüğümüzde, muhtemelen birinin büyükannesi olan yaşlı bir kadın, alt kısmı kapalı ve üst kısmı açık olan yarım kapıya doğru ilerledi.

“Bu minik tatlı şey de kimmiş böyle?” dedi ve eğilerek, Sarai'ye kocaman bir gülücük fırlattı. Kızım asla bir yabancıyla tanışma zahmetine girmezdi, hemen dudaklarını yuvarlar baloncuk üfler gibi havaya üfler ve minik denizyıldızı şeklindeki elleriyle çırpınırdı.

“Adı, Sarai.” Onu bebek arabasından çekip çıkardım. “Onun için yeriniz var mı?”

“Elbette var.” Kapının kapalı olan alt yarısını açarak içeri girmem için eliyle işaret etti. “Ben Audrey.”

Çocuk kreşi için ayrılan alan küçük ama derli topluydu, Sarai'nin yaşlarında birkaç çocuk etrafta emekliyor ve oyun oynuyordu. Alt değiştirme masaları odanın çevresini sararken, kitap ve oyuncaklarla dolu raflar da duvarları süslüyordu. Diğer dört kreş çalışanı ben ve Audrey'in yaşlarında olmak üzere değişkenlik gösteriyordu. Kimisi bebeklerin altını değiştiriyor, kimisi yerde oturup onlarla oynuyor, birkaçı da köşedeki planör koltukta çocukları sallıyordu. Ortam sıcak ve güvenli hissettiriyordu. Evet, iki saat boyunca rahat nefes alabilirdim.

Sarai'nin kaydını yaptırdıktan sonra bana ihtiyaçları olursa diye verdikleri küçük çağrı cihazını alarak resepsiyona geri döndüm. Orada benim gibi özel tasarım kot pantolon giymiş iki kadın daha duruyordu. Ancak onlar benim düz ayakkabı tercihimin aksine *stileto* tercih etmişlerdi. Onların cazibesi benimkinden birkaç gömlek daha üstündü. Görünürde parmaklarında yüzük yoktu.

“Çocuklar koridorun sonunda soldaki odaya gelecekler.” Genç resepsiyon görevlisi o yönü işaret etti. “Sabah aktivitelerini tamamladıktan sonra salonda olurlar. O zamana kadar orada bekleyebilirsiniz.”

Her iki kadın da beni fark etmeden koridorda yürümeye başladı, yürürken başları birbirine eğik fısıldaşıyorlardı. Odaya ulaştığımızda ve sadece üçümüz kaldığımızda, burada öylece durmak bana kendimi garip hissettiriyordu. İçlerinden birine elimi uzattım. “Merhaba, ben Iris.”

Önce biri, sonra diğeri elimi sıkmadan önce birkaç saniye elime baktılar. İkincisi sağ elimi sıkarken sol elimi tuttu.

“Ah, ne kadar güzel.” Yüzüğüme o kadar uzun süre baktı ki bir an neredeyse büyüteç çıkarıp inceleyeceğini sandım. “Görevli senin çocuk odasına gittiğini söyledi. Demek hem yüzüğü hem de bebeği kaptın.”

Anlamlı bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra, gözlerinde beliren saygıyla bana döndüler.

“Sen #İdol’sün tatlım. Fırsatın varken, elinden geleni yapmak çok akıllıca. Bir basketbolcunun ömrünün kısa olduğunu mu sanıyorsun? Emin ol bizim raf ömrümüz daha kısa,” dedi içlerinden biri.

Omuzlarından aşağıya doğru uzanan, göz alıcı saçlarıyla erkeklerin ağzının suyunu akıtacak bir vücuda sahipti. “Ben Sheila.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Sheila,” diye cevap verdim. Açık kapı bırakmasam da iğneleyen bir gülümseme takınmadığımdan emin oldum. Ama bir zamanlar o kapıyı aralık bırakmışım. Caleb gerçek yüzünü gösterdiğinden beri kendimi Sarai ve benim etrafımdaki ipleri sıkılaştırırken bulmuştum. Bağlılıkları,

kırılganlıkları ya da arkadaşlıkları içeri alamazdım. Artık kime güveneceğimi bile bilmiyordum. Güvendiğim tek kişi kendimdim çünkü Caleb'm gerçek yüzünü çok geç fark etmiştim. Yanlış kişiye güvenmek sizi işte tam olarak böyle mahvederdi.

Çikolata gibi pürüzsüz teni ve koyu renk bukleleriyle heykelsi bir görünüme sahip olan diğer kadın, metalik renkli manikürlü elini uzatarak, "Ben de Torie," dedi.

"Sanırım bugün yalnızca üçümüz varız," dedi Sheila. Kırmızı plastik bir sandalye çekerken bana da aynısını yapmamı işaret etti. "Bonnie yine 'hasta'." Hasta kelimesini tırnak içine alarak söylemişti.

Torrie ona doğru eğilerek ağzından çıkan sözcükleri fısıltıyla söyledi. "Onun adamı da Stingers'ta oynuyormuş. Her gün birlikte başka bir yere uçuyorlarmış."

"Ancak her fırsatta onu dövüyor," diye tamamladı Torrie'nin cümlesini Sheila, dudağının bir kenarını eğerek. "Demek istediğim 'hasta' olduğunu söylediği zaman onun aslında 'esir' alındığını hepimiz biliyoruz."

Sandalyemde donup kaldım. Mide bulantısı karnımda başlayıp yavaşça vücuduma yayılmaya başlarken Caleb'm dehşetini akıttığı her bir ete ve kemiğe dokundu. Yüzümü hafif bir merak maskesi altında tutsam da parmaklarım avucumun içinde birbirine kenetlendi ve tırnaklarım derimi delip geçti. Caleb beni en son dövdüğünden beri birkaç hafta geçmişti, bu yüzden ara sıra kolayca gizlenebilen çürükler ya da kesikler dışında, bana baktığınızda nasıl bir cehennemi yaşadığımı anlamanız mümkün değildi. Yine de şu anda kendimi çıplakmış gibi hissediyordum.

Torrie aramızdaki koltuğa oturdu. "O adamı asla terk etmeyecek," dedi. "Para tatlı geliyor." "

Belki de adamın onu öldüreceğinden korkuyordur.

“Kızım, bir erkek bana elini kaldırmaya cüret ederse,” dedi Torrie dudakları küçümsemeyle kıvrılmıştı. “Aynısıyla karşılık veririm, kafasına yumruğu yer.”

Peki ya bir metre daha uzunsa? Yüz kilo daha ağırsa? Ya silahı varsa?

“Neden onunla kalmaya devam ettiğini bir türlü anlayamıyorum,” diye devam etti Torrie. “Bir şekilde çocuklarımla beraber kaçardık.”

Ya adam onları geri getirmenin bir yolunu bulursa? Çocuklarını geri alabilir miydi?

“Çocukları mı var?” dedim fazla meraklı görünmeden.

“Kızım, tam dört çocukları var,” diye onayladı Sheila. “Üniversiteden beri birlikteler, neredeyse yedi yıldır.”

“Belki de çocukların velayetini falan almasından korkuyordur,” diye farklı bir seçenek sundum.

“Onu bu şekilde dövmeye devam ettiği sürece velayetini kimse ona vermez!” Torrie’nin sesi öfkeliydi. “Kötü davranan birine çocukları vermezler.”

“Verirler,” dedim sessiz bir şekilde. “Bu her zaman mümkün. Özellikle de çocukları hiç istismar etmemişse ve sabıkası yoksa. Pek çok tacizci kolayca kısmi velayet alabiliyor. Hatta bazıları kadının gittiği kadın sığınma evini bile ziyaret edebiliyor. Sistemimiz kadınları pek çok yönden yüzüstü bırakıyor.”

“Hımm, o kendi kendini yüz üstü, bırakıyor,” dedi Sheila. “Biri seni fena hâlde döverken ona ‘bay bay’ demek ne kadar zor olabilir ki?”

Sheila ve Torrie mizah dolu cümlelerine neşeye gülüşüp beşlik çakarak ilginç buldukları diğer konuya geçtiler. Konuşmaları bana ulaşmıyordu. Hayatımın dışarıdan nasıl görüldüğünü düşünmekle meşguldüm. Onların sandığı gibi biri olmadığımı biliyordum;

paragöz ya da erkeğini terk etmekten korkan zayıf iradeli ve kafası karışık bir kadın değildim. En başında Caleb'ın beni sevdiğini düşünmüştüm. İşte, yine utanç kalbimde kök salıyordu. Bu, ertesi sabah Andrew kesiklerime ve sıyrıklarıma bakarken hissettiğim utancın tıpa tıp aynısıydı. Aynada şişmiş yüzümü, gözümü gördüğümde hissettiğim utançla aynıydı. İçimde hâlâ bir asi vardı. Ancak vurduğu, tekmelediği, tecavüz ettiği ve küçümsediği bu kız, utançla bir çıkış yolu bulmak için doğru zamanı beklemeye devam ediyordu.

“İkiniz de bugün ne yapacağımızı biliyor musunuz?” dedikten sonra Torrie çantasındaki sakıza uzandı ve ikimize de birer sakız uzattı. “Sevgilim Almanya’da, benim de yapacak bir şeylere ihtiyacım vardı zaten.”

“Bugün daha ilk gün,” dedi Sheila sakızı ağzına atarken. “Birkaç forma ve imzalı fotoğraf dağıtacağız. Fotoğraf çekirmek isteyecekler. Bazıları bizimle çekirmek istese de çoğunun basketbolcunun başına üşüşeceğine eminim.”

“Basketbolcu mu?” diye sordum. “Basketbolcuların yerine bizim geldiğimizi sanıyordum.”

“Bu hafta için birini buldular,” dedi Torrie. “Kim olduğunu bilmiyorum ancak ilk günler bizim için rahat geçecek. Birkaç temel konu üzerinde çalışacak, bazı basit alıştırmalar yapacak ve sonra da rol model olacak.”

“En azından daha önceki seferlerde böyle olmuştu,” dedi Sheila.

Ben konuyu daha fazla kurcalayamadan Sylvia salona girdi. Gülümsemesini üçümüz arasında bölüştürürken bizi sıcak bir şekilde selamladı.

“Bugün burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim hanımlar.” Bana endişeyle baktı. Bu endişesinin sebebi belki

de Caleb'ın gelmemem konusunda fazla direnmesinden kaynaklıdır, diye düşündüm. “Çocuklar bugün büyük bir sürpriz ile karşı karşıyalar. Bugünkü etkinliğimizde en popüler basketbol oyuncularından biri bizimle olacak ve bütün hafta bu etkinlikte yerini alacak.”

“Kim o?” diye sordum umursamadan.

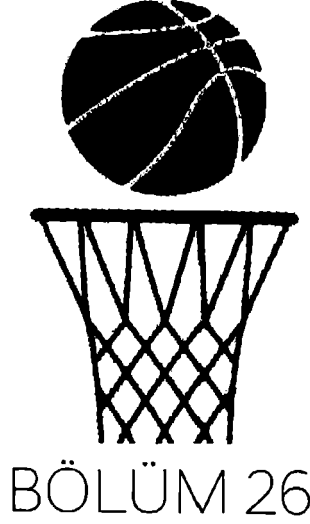
Tanıdık bir ses, “Benim,” dedi ve odanın öbür ucuna ulaşip tüm dikkatimi üzerine çekmeyi başardı.

Tüm hava odayı ve ciğerlerimi hızlı bir şekilde terk etti. Kalbim gümbür gümbür atıyor, damarlarımda birbiri ardına şimşekler çakıyordu. Tıpkı basketbol maçında ya da onu her gördüğümde olduğu gibi gözlerimi kapı aralığında duran August West'ten ayıramıyordum.

Bu durumun tehlikesi karşısında karnım bir taş misali kaskatı kesilip tef gibi gerilmeden önce kendime, bir saniyeliğine şok olma hakkı tamdım. Bunu Caleb öğrenirse neler yapabileceğini kestiremiyordum. Ramone onu gördüğü taktirde kesinlikle Caleb'a anlatırdı.

Derin bir nefes alıp kendimi koruma güdüsüyle ayaklarımın üzerinde durdum. İçimdeki *mantıklı* yanım August'un gözlerinin içine bakmadan geçip gitmemi söylerken çaresizlik, Caleb'ın yalanlarının ve vahşetinin beni her gün yapmaktan alıkoyduğu şeyi yapmamı sağlamıştı.

Kaçmamı.

AUGUST

“Iris!” Arkasından seslendim. Durmadı, hatta omzunun üzerinden bir bakış bile atmadı.

En azından benimle konuşmadan giderse kendimi lanetlenmiş gibi hissedecektim. Bacaklarım onunkilerden çok daha uzundu, bu yüzden acımı görmezden gelip onu yakalamak için iki büyük adım attım.

“Hey, Iris.” Sert ama nazik bir şekilde dirseğinden yakaladım. Bir elim kolundan diğer elim ise belindeyken onu kendime doğru çevirdim. “Iris, dur, bekle.”

Göz göze gelmek için başımı eğdiğimde bacağımın tendondonlarını ve kemiklerini bir arada tutan titanyum çubuk aklımın ucuna bile gelmedi. Dizimdeki donuk ağrı, yatakta hareketsiz bir şekilde yattığım ve hayal kırıklığına uğradığım o uzun haftalar, hepsi birden toz olup gitti.

Önümdeki uzun soluklu rehabilitasyonu düşünmüyordum. Elbette gelecek sezon döndüğümde tam gücümde olamayacağım

konusunda endişe duyuyordum. Belki de asla eski performansıma dönemeyecektim ancak ben bu büyüleyici anda kalarak ötesini düşünmek istemiyordum. Tüm acabalarım, tüm kaygılarım karşımda duran kadın sayesinde solup gidiyordu. Caleb'ın onun yüzünden bana bunu yaptığını biliyordum. Yine de bunun şu an bir önemi yoktu.

Tıpkı Stingers maçında ve *All-Star* hafta sonunda olduğu gibi, tanıştığımız gece olduğu gibi, gözlerimizi birbirimizden ayırmıyorduk. Birlikte olduğumuz her an bizi birbirimize çeken ve yakınlaştıran o iplik, bir santim bile kıpırdamasak da aramızdaki mesafeyi gittikçe kapatıyordu. Aramızdan yüzlerce özlenen an ve binlerce hiç söylenmemiş söz geçip giderken bedeninden, yüzünden yayılan tüm korkular aramızdaki ip bizi yaklaştırdıkça yavaş yavaş kaybolup gidiyordu.

Spor salonunun zemininde gıcırdayan tenis ayakkabılarının çıkardığı ses aramızdaki o büyülü anı böldüğünde ikimiz de gözlerimizi kırıştırdık. En sonunda ikimizin dışında kalan çevreyi görebildim. Başını sallayarak uzaklaştı.

“Neden buradasın?” diye sordu. Sonbaharın tüm renklerini barındıran, yeşil ve altın rengi benekleri olan kahverengi gözleri, onu son gördüğümünden daha koyu bakıyordu. Bu koyuluk renginden kaynaklı değildi. O gözlerin arkasında gizlenen bir şey vardı. İçindeki bir şey artık daha karanlıktı. Donuktu.

“Ben de bir gönüllüyüm.”

“Bu da bir tesadüf öyle mi? Hem de benim gönüllü olduğum zaman.”

“Evet, öyle.”

Gözleri gözlerimle buluştu, görünüşe göre cevabımdan tatmin olmamıştı.

“Tamam, pekâlâ, burada olacağını biliyordum,” diye itiraf ettim. Ancak o kafasında hemen bir sonuca varmasın diye hızlıca konuştum. “Seni temin ederim, bunu ben ayarlamadım. Lig başında sadece kendi takımımın olduğu şehirde değil, büyüdüğüm yerde de gönüllü olmak istediğimi söylemiştim. Annemin evi buraya çok uzakta değil. Çocukken burada top oynardım.”

Başımı sallamadan önce uzun kirpiklerini kırpmadan beni süzdü. “Ben gidiyorum o hâlde.”

Uzaklaşmaya başladığında ben onu yakalayıp durdurdum. Gözleri bileğinin etrafına dolanan parmaklarımı görünce irkildi. Derin bir nefes aldı. Bileğindeki narin kemiklerin etrafını saran elim kocaman görünüyordu.

Onu bırakarak geri çekildim.

“Ben çok özür dilerim, Iris. Seni incittim mi?” Kendi gücümün farkında olmadan onu o şekilde tuttuğum için kendimi lanet olası Hulk piçi gibi hissettim.

“Hayır.” Bir süre zemini inceledi, başını sallayarak bileğini ovuşturdu. “Ben... hayır. Bana zarar vermedin. Sadece yorgunum, sanırım, biraz da gerginim.”

“İşte, kalman için bir neden daha, değil mi?” diye sordum. “Lütfen gitme. Yanlış bir şey yapmıyoruz.”

Başını kaldırarak alaycı bir şekilde güldü. “August, ben bunu yapamam.”

“Neyi yapamazsın?” Temkinli bir adım daha attım.

“Bunu.” Gözlerimiz birbirine kenetlendi. Sesi boğuk ve alçak tonda çıkıyordu. “Gitmem gerek.”

Kokusuyla sıcaklığını içime çekecek kadar yakınında duruyordum. Bunu bütün gün yapabilirdim. Sadece onu koklayabilirdim. Ona dokunabilirdim ve bundan asla sıkılmazdım. Birbirimizi sadece birkaç kez görmüş olsak da onu çok özlemiştim.

Daha önce hiç kimseye bu kadar çabuk bağlanmamıştım. Aramızdaki espriler, çekim ve onun beni havaya uçuran kimyası. Onu yine deli gibi arzuluyordum.

Evet, büyüdüğüm yerde gönüllü olarak çalışmak istiyordum ancak şu anda burada olma sebebim kesinlikle Iris'ti.

“Gönüllü olmayı dört gözle bekliyordun, değil mi?” diye sordum. “Son karşılaşmamızda bir çıkış yolu aradığından bahsetmiştin.”

“En son konuştuğumuzda doğum sonrası depresyondaydım, ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.” Küçük bir gülümseme yaydı. “Ta ki sen bir uzman ile konuşmamı önerene kadar. Bunun için teşekkür ederim.”

“O hâlde, artık daha iyi hissediyorsun, değil mi?”

“Evet, şimdi daha iyiyim. Ayrıca haklısın. Gönüllü olmayı dört gözle bekliyordum.” Ağzı ve çenesi kararlı bir ifadeye bürünürken başını salladı. “Yardım etmek için başka fırsatlarım da olacak.”

“Ancak bu seferki burada.” Bileğine dokunup ona sataştım. “Söz veriyorum seni ısırmayacağım ve kesinlikle bit de taşımıyorum.”

Gözlerini devirdi, gülüşü yumuşak ve zorakiydi ancak bu cesaret verici bir işaretti. Bakışları bacağıma kaydı ve aklı başına gelmiş gibi bir ifadeye büründü. “Ah, Tanrım. Hâlâ canın yanıyor mu? Bacağın nasıl?”

Onunla birlikte bakışlarımı aşağıya doğrulttum. Kotumun altına *Aircast* takmıştım. Dikkatli bir şekilde yürüsem de ayağımın üzerine ağırlık koymama izin verileli henüz çok olmamıştı.

“Fena değil. Hepsi sürecin bir parçası.”

Dudaklarını sıkıca bastırıp gözlerini kapattı. Dudakları o kadar sıkıydı ki ağzından çıkan cümleyi neredeyse kaçıracaktım.

“Bizi gördü, August.”

Bununla neyi kastettiğini sormama gerek yoktu. Ne demek istediğini anlamıştım. Caleb'in maçta bizi gördüğünü söylemek

istiyordu, ben de görmüştüm. Hissettiğim şeyden emin olmadan önce buna neden olan öfkeyi görmüştüm. “Biliyorum.”

Gözyaşlarıyla dolan korkmuş bakışlarını kaldırdı. “Bu benim yüzümden oldu.” Yaralı bacağını işaret etti. “Ben çok üzgünüm, August. Tanrım, kendimi çok suçlu hissediyorum.”

“Hey, kendini suçlu hissedecek bir şey yok. Bunu bana sen yapmadın. O yaptı.”

“Evet ama yine de benim yüzümden sana zarar vermesini istemiyorum.” Titreyen dudaklarını sert çizgi hâlinde sabitledi. “Benim yüzümden kimseye zarar vermesini istemiyorum.”

“Peki, neden onunla birliktesin, Iris?” diye sordum. Soru ağzımdan şaşkınlıkla dökülüvermişti.

Gözlerinin ardında duran ve daha öne tanışmadığım o şeyin üzerine yine karanlık bir perde çekti ve gerçeği gözden uzakta bir yere sakladı.

“Her şey her zaman görüldüğü gibi değildir. Basit de değildir.” Ellerim ondan tamamen uzaklaşana kadar geri çekildi. “Hiçbir şey basit değil, August.”

“O zaman lütfen açıkla, bırak ben de bileyim. Onun böyle bir şey yapabileceğini gördün,” dedim bacağını göstererek. “Hâlâ kalmana anlam veremiyorum.”

“Iris!” Koridorun sonundan seslenen ses, Sylvia’ya aitti. Gözleri Iris’le benim aramda gidip geliyordu. “Her şey yolunda mı?”

Muhtemelen şimdiye kadar Iris ile benim ilişkim hakkında türlü türlü senaryolar kurmuştu. Özellikle de Iris’e bu gönüllü işi için burada olacağımı söylememesini istediğimden sonra bizi görmesi onun için yeterliydi. Eminim kafasında birçok soru vardı. Bunların hiçbirisi umurumda değildi ancak Iris’in umurunda olacağını biliyordum.

Iris bir adım daha geri çekildi. “Her şey yolunda,” diye cevap verdi. “Kreşin, Sarai için beni aradığını sanmıştım. Onu kontrol etmeye geldim ancak bir sorun yokmuş.”

Eliyle kotunun arka cebine soktuğu ve daha yeni fark ettiğim çağrı cihazına dokundu. İşte o zaman fark etmediğim başka bir şeyi daha fark ettim. Parmağında kocaman bir *nişan* yüzüğü vardı.

Kahretsin. Resmen kendimi kandırıyordum. Rüyalarımnda kovaladığım bu şey, anneme bile bahsettiğim bu bağ, hepsi kafamın içindeydi. Hepsi benim kafamda kurduğum şeylerdi. Gözleri benim bakışlarımı takip edip yüzüğe kaydı.

“August,” diye fısıldadı. “Eski bir...”

“Sanırım ben de geri dönsem iyi olacak, ha?” Sylvia’ya hitaben, sert bir üslup ile lafını kestim.

“Başlamaya hazırız,” dedi Sylvia tereddütle. “Çocuklar şimdi dinlenme odasından geliyorlar.”

“Harika.” Iris’e tekrar bakmadan yanından geçip dinlenme odasına doğru yürümeye başladım.

Aptalın tekiydim. Karmaşık mı? Hayır, aslında her şey oldukça basitti. Onun bebeğini doğurmuştu. Onun yüzüğünü takmıştı ve görünen o ki onunla evlenecekti. Bunu kalın kafama ne kadar çabuk sokarsam benim için o kadar iyiydi. Başkasına ait olan bir kız için yeterince kendimi üzmüştüm. Uykumu ve değerli zamanımı fazlasıyla harcamıştım.

Bugün bacağımı fazla zorladığım için yayılan ağrıyla yüzümü buruşturdum. Var olmayan bir şey uğruna kariyerimi, geleceğimi kaybetmiş olabilirdim. Hayal kırıklığımı ve öfkemi bastırıp kalbimin kapılarını, çocuklara bu konuşmayı yapabilecek kadar kapatacak ve sonra bu hayali, bir daha kurmamak için kaldırıp bir köşeye atacaktım. Motive edici sözler ve ünlü rol modellerinin

fotoğraflarıyla kaplı duvarlara bir göz attım. Toplum merkezi, çocukken burada top oynadığım zamandan bu yana neredeyse hiç değişmemişti. Duvardaki boyalar yer yer sıyrılmıştı ve potaların daha güzel günler görmüşlüğü olmuştu. Bir hayali yok etmek için en iyi şey bir doz gerçeklikti ve bu toplum merkezi neyin gerçek olduğunu bana hatırlatacaktı.

Orta sınıf bir ailenin çocuğuydum. Annem öğretmendi ve üvey babam ordudan emekli olduktan sonra satış işine girmişti. Ailem oldukça normal ve düzenli insanlar olsa da ben hâlâ ait olduğum yeri bulmaya çalışıyordum. Kendimi hiçbir çarkla uyuşmayan bir dişli gibi hissediyordum. *Ya da hiçbir parçayla uyuşmayan başıboş bir yapboz parçası.*

Şehirdeki en iyi oyuncular buraya maç yapmak için gelirlerdi. Ben de meydan okumak ve kendimi geliştirmek istediğim için buraya gelerek oynardım. Elbette, bu sahalarda kendimden izler bulmayı beklememiştim. Babamın hayatta olduğu taktirde benimle paylaşacağı kültürün parçalarını da.

Basketbol bana ait olduğum yeri bulmamda yardımcı olmuştu. Ben yalnızca otuz üç numara, oyun kurucu, basketbol şampiyonu ya da All-American oyuncusu değildim. Bu kriterler benim kim olduğumu göstermiyordu. Ben bunlardan daha fazlasıydım ve toplum merkezi beni olduğum kişiden daha fazlası yapmıştı.

Iris'in yüzüğünü görmenin bende yaratmış olduğu duyguyu yutup kendimi toparladım ve bir uçtan bir uca, çoğu siyahi ve esmer olan genç yüzlerle dolu salona baktım. Burada büyümenin nasıl bir şey olduğunu anılarımda canlandırdım. Kim olduğumu ararken nasıl bir maceranın içinde olduğumu; dünyalar arasında sıkışıp kaldığımı ve hiçbir yerde rahat edemediğim zamanları hatırladım. Bu çocukların çoğu da bir zamanlar ki ben gibi mücadele ediyorlardı.

Belki bu mücadele melez oldukları için ve kendilerinin nasıl sınıflandıracaklarını merak ettikleri için değildi. Yine de hayallerinin enginliklerini ve imkânsız hırslarını, hayatın acı gerçekleriyle bağdaştırma mücadelesi veriyorlardı. Çok büyük hayaller kurmanın ve çoğu kişinin asla ulaşamayacağı bir hayatın peşinde koşmanın ne demek olduğunu anlıyordum. Her şeye rağmen ben o hayata kavuşmuştum. En sonunda o hayali yaşıyordum.

“Size nasıl iyi basketçi olunur onu anlatmak için burada değilim,” diye söze başladım. “Bunun hiçbir garantisi yok ve hatta belki birçoğunuz NBA’e seçilmeyecek.”

Bu gerçek karşısında birkaç kişinin yüzü düşse de dikkatlerini çekmeyi başarmıştım. Ortaokul öğrencilerinin savaşının çoğu bununla ilgiliydi. Iris içeri girdi ve diğer gönüllü olan iki kadının yanında, arka tarafta yerini aldı. Hüzünlü gözleri benimkilerle buluştu. Bu kez gözlerimi kaçırdım. O tuzağa bir kere düşmüştüm ve tekrar düşmeyecektim.

“Bu hem erkekler hem de kızlar için geçerli,” dedim, ön sırada oturan birkaç genç, kız öğrenciye gülümseyerek. “Yetenekli olanlar her zaman seçilemeyebiliyor. Önemli olan basketbol değil. Önemli olan hayal kurmak.”

Iris’e kısa bir bakış attım. Gölgelenmiş gözlerine rağmen gördüğüm en parlak, en güzel gözlerin onunkiler olduğunu fark ettim.

“Asla sahip olmayacağınız bir şeyi istemenin ne demek olduğunu biliyorum.”

Ben gözlerimi kaçırmadan önce gözlerimiz kısa süreliğine birbirine kenetlendi. “Birinin size istediğiniz şeyin gerçek olamayacağını söylediğinde, hissettiğiniz hayal kırıklığını iyi biliyorum. Her zaman bize başarma ihtimalin varsa hayal kur

derler, değil mi? İsteddiğiniz şeyi yapamayacağınızı, size tekrar tekrar söyleyen pek çok kişi ya da olay olacak. Ancak ben size yapabileceğinizi söylemek için buradayım. Neyi yapabilirim?" Omuz silktim, ağzımın köşelerini aşağı doğru indirdim. "Ben her şeyi yapabilirim." Bacağımı işaret ettim. "Benim yere düşüp sakatlandığım maçı kaçınız izledi?"

Eller havaya kalkarken hepsinin yüzü üzgün bir şekilde buruştu.

"Evet, bu benim için oldukça zordu. Hayatım boyunca uğruna çalıştığın, hayalini kurduğun bir şey bir anda bitebilirmiş gibi hissettim. Ameliyatımdan bu yana geçen zamanı kendimi bu olasılığa alıştıırarak geçirdim. Ya basketbol benim için bittiyse?"

Dikkat kesilmiş yüzleri bir bir taradım ve yüzlerinde cevap bekleyen, meraklı dolu bir ifade ile karşılaştım.

"Eğer bu olursa, yıkılmayacakmış gibi davranmayacağım çünkü mahvolacağımı biliyorum." Gülümsemeleri için duraksayıp ben de onlara da bir gülümseme fırlattım.

"Kendimi bu toplum merkezinde, cumartesi maçlarında, yaz liginde ve kamplarda buldum. Burası, diğerlerinden daha çok, bana daha fazlasına ulaşmayı öğreten yerdı. Evde her şeyin her zaman harika olmadığını biliyorum. Okulda, sıralarda otururken her şeyin çok da mantıklı gelmediğini biliyorum. Hatta bazen dayanamayıp bırakmak istediğinizi de biliyorum çünkü ben de milyonlarca kez bırakmayı düşündüm."

Onlara alaycı bir gülümseme sundum. "Bu bazen hâlâ aklımdan geçse de artık düşünmeyeceğim. Bu yer bana bunu öğretti. Buradaki danışmanlar ve öğrenciler ve hatta diğer bütün hayalperestler." Kapıyı işaret ederek tek gözümü kıstım. "Annemin evi yaklaşık on mil ötede. Bu şehir benim evim. Yıllar önce tam da sizin oturduğunuz yerde oturmuş, o zaman hayallerim pek

mümkün gibi görünmese de birinin bana yapmak istediğim her şeyi yapabileceğimi söylediğini dinliyordum.”

Bacağımı biraz kaldırıp kot pantolonumun paçasını yukarı çektim. Hepsinin ayağıma taktığım *Aircast*’i görebildiğinden emin oldum. “Her zamankinden daha güçlü ve daha hızlı geri dönmeye kararlıyım. Hatta herkesin düşündüğünden daha erken ve beklediğinden daha iyi dönmeye kararlıyım,” dedim. “Bacağımdaki iğnelerle sırtüstü yatarken, herkes geleceğim hakkında türlü tahminler yürütürken ben umudumu kaybetmemeye karar verdim. Umut, keşke ile gerçek arasındaki boşluktur ancak bu boşluğu çok çalışarak doldurmak sizin elinizdedir. İşte bu hafta bunun hakkında konuşacağız. *Umut. Hayaller. Sıkı Çalışmak.*”

Önce saatime, sonra da Iris ve diğer iki kadının odanın arka tarafında hazırladıkları pizzalara baktım. “Sanırım yemeğiniz hazır, çocuklar. Bugünlük sürem doldu fakat siz konuşmak isterseniz, yemek servis edilirken birkaç dakikalığına daha burada olacağım.”

Konuşmamdan sonra etrafımda toplanan çocuklara imza dağıtarak onlarla sohbet ettim. Onlara tüm dikkatimi versem de arada bir Iris’in gözlerinin üzerimde gezindiğini hissediyordum. Onunla bu kadar uzun süre aynı odada olmak baş döndürücü bir duyguydu. Hislerimi sınamaya ve bunların normal bir zaman akışında değişip değişmeyeceğini görmeye ihtiyacım vardı. Ancak artık bir önemi kalmamıştı. Başka bir adamın karısı olduğu zaman bu duygular dayanmam için değil, bastırmam için var olacaktı ve bunu bugün sahadaki bir rakibe yaklaşır gibi acımasızca yapacaktım. Sadece rakip kendim olacaktım, kendime karşı kendim vardım. NBA’de oynama hayalimden vazgeçmeme asla izin vermeyen inatçı tarafım ondan da vazgeçmemi istemiyordu.

Sylvia ile çıkışa doğru yürürken bu haftaki planlarımızı gözden geçiriyorduk.

Konuşacak, fiziksel olarak yapabileceklerim kısıtlı olsa da basketbol oynayanlarla bazı antrenmanları paylaşacak ve oyun odalarından birinde çevre düzenleme projesine katılacaktım.

Iris adımı söylediğinde küçük toplantımız bitmek üzereydi.

Bize doğru yaklaşıırken Sarai'yi beline yaslamıştı. Bu hiç adil değildi. İkisi birden mi? Bir erkeğin hayal kurmaya devam etmesini istiyorsanız, ona sahip olacağı şeyleri göstermeniz yeterliydi.

Benim olabilirlerdi.

İçimde yersiz bir sahiplenme dalgası kabardı. Caleb'in yanma, onun evine döneceklerini düşünmek dişlerimi kırarcasma sıkımla sebep oluyordu. Iris'i onun yatağında düşünmek bana fiziksel olarak acı veriyor, göğsümün daralmasına neden oluyordu. İkisi de Caleb'a aitti ve ben buna imreniyordum.

Ancak parmağındaki kaç karatlık olduğunu bilmediğim elmasın parıltısı bana umudumun ne kadar boş olduğunu hatırlatmıştı.

Yanımıza geldiklerinde Iris, bir Sylvia'ya bir de bana bakıp boğazını temizledi.

"August, gitmeden seninle biraz konuşabilir miyim?" diye sordu, gözlerini Sylvia'dan ayırmadan bakarak.

"Elbette," dedim rahatça. Sanki onunla her gün konuşuyormuşuz gibi cevap vermişim. "Yarın görüşürüz, Sylvia."

Sylvia, bu sözümü bir tür başından savma olarak yorumlarken gülümsedi. Vedalaşıp uzaklaşmadan önce bizi kuşkuyla süzdü.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum aniden. "Aracım muhtemelen dışarıda beni bekliyordur."

Sesimdeki sabırsızlıktan dolayı irkildi, o an kendimi bir pislik gibi hissettim.

Sarai yasladığı belinin üzerinde kıpırdanmaya başladı ve uzun, kıvrıkcık kirpikleriyle bana göz kırptı. Sarai ile yüz yüze gelene

kadar eğilerek menekşe mavisi gözlerine bakıp gülümsedim. Bunun için kesinlikle pişman olacaktım ancak o da en az annesi kadar karşı konulmazdı.

“Çok büyümüş,” dedim Iris’e. Bana bakan minik Sarai’dan gözlerimi alamıyordum.

“Evet.” Sarai’nin koyu renk bukleleri onu son gördüğümünden bu yana epey uzamıştı, Iris onları geriye doğru düzeltti. “Şimdiden çok hızlı büyüdü.”

Sarai, bana uzandı ve saçlarımdan bir tutamı kavrayıp beni kendine doğru çekti. Bu aynı zamanda beni Iris’e doğru da yakınlaştırmıştı. Yakınlığımızın yarattığı elektrik çekimini görmezden gelip Sarai’ye odaklandım. Küçük elini gözlerimin ve burnumun üzerinde gezdirerek ıslak salyalı bir keşif izi bıraktı.

“Ah, aman Tanrım.” Iris yanağımda hissettiğim ıslaklığı işaret ediyordu. “Seni yakaladı. Özür dilerim.”

Iris’e bakmak için kendime küçük bir izin verdiğimde gözlerindeki gölgenin dağıldığını gördüm. Artık mizah ve şefkat gözlerini aydınlatıyordu. Belki kızı, belki de *benim* içindi. Karşımdaki kadın birkaç yıl önce barda tanıştığım kızıdan daha güzeldi. Onda yoğun bir güç, bir olgunluk, bir kararlılık vardı. İlk tanıştığımız günden bu yana neyin değiştiğini bilmiyordum ama bu güzelliği içimdeki açlığı uyandırıyor. Sadece vücudunu tatmak değil, kalbini de tanımak istiyordum. Aklım okumak ve düşüncelerini paylaşmak istiyordum.

Siktir. Bu kadını arzulamaktan kendimi alamıyordum. Üstelik Sarai küçük gamzeli gülümsemesini bana sunduğu andan beri onu da hayatımda istiyordum. Bunu her şeyden çok istiyordum. Sahip olamayacağım şeyleri, benim olmayan şeyleri istediğimin farkındaydım fakat her cumartesi toplum merkezinin kapıları

açılmadan önce gelen ve sahadan en son çıkan o çocuk, imkânsız şeylerin peşini bırakmayı asla öğrenememişti.

Iris'in gözlerindeki mizah uçup gitmişti, geniş ve tatlı ağzındaki gülümseme eridi, kesik kesik bir nefes verdi. O da bunu hissediyordu. Hissedip hissetmediğini sormama gerek bile yoktu. Büyüyen gözleriyle tekleyen nefesi, bedeninden benimkine doğru yayılan farkındalık sarsıntısına kadar her şey açıktı. Ancak aramızda pek çok şey vardı: başka bir adam ve parmağındaki gösterişli yüzük, bir türlü anlam veremediğim koşullar. Aramızda hesaplanamaz bir mesafe olmasına rağmen ona çok yakınmış gibi hissediyordum.

"Ben aslında nişanlı değilim," dedi. Yumuşak sesi beni hazırlıksız yakaladı.

"Ne dedin sen?" Sol elindeki yüzüğe ters ters bir bakış attım. "O zaman bu yüzüğün anlamı ne?"

"Evet, Caleb bana evlenme teklif etti. Ben henüz evet falan demedim." Çenesi gerilirken gözleri aniden buz kesti. "Evet demeyi de düşünmüyorum. Caleb sadece ben bir cevap verene kadar yüzüğü takmamı istiyor."

"Ben anlayamıyorum," dedim. O anlatmaya devam ettikçe kafamda daha çok soru birikiyordu.

"Bak, nasıl görüldüğünü biliyorum ama bir gün sana bunu mutlaka açıklayacağım. Sadece bunu önce kendim çözmem gerekiyor." Sarai'nin omzuna yaslanmış başına bir öpücük kondurdu.

"Benim için en önemli şeyin o olduğunu bil, Sarai'nin geleceğini garanti altına almak benim için en önemli şey."

"Geleceğini güvence altına almak mı? Parayı mı kastediyorsun. Bak eğer sorun paraysa, ben..."

“Lütfen beni aşağılama, Caleb ile para için birlikte değilim.”
Kaşları hızla çatıldı. “Pekâlâ, evet para bir faktör ama mesele kesinlikle bu değil.”

Eğer umut “*keşke*” ile “*gerçek*” arasındaki uçurumsa, onun sözleri aramızdaki mesafeyi bir an için kapatıyordu. Elimi Sarai’nin yumuşak buklelerinde gezdirdim. Kıkırdayarak başını Iris’in omzuna gömerek utangaç bir şekilde bana baktı. Tanrım, bu ikisi elleri arkalarındayken beni kördüğüm yapabilirlerdi. *Zahmetsizce.*

“Gitsem, iyi olur.” Iris saatine baktı, gözleri irileşirken birden paniklemeye başladı. “Şey, aracımda muhtemelen beni bekliyordur.”

“Aracını sen kullanmadın mı?” Yanında yürüyerek çıkması için kapıyı tuttum.

Caddenin karşısına ve kaldırımın yukarısında doğru siyah SUV araca baktı. Gözleri kocaman olurken yutkunarak tekrar bana baktı.

“Bizimle yürüme, August. Demek istediğim bizimle yürümene gerek yok. Biz iyi olacağız.”

Bana hızlıca gülümseyip el sallamadan önce başını tekrar SUV’ye doğru çevirdi.

“Gitmeliyim,” dedi tekrardan. “Yarın görüşürüz.”

Ben cevap vermeden caddenin karşısına fırladı. İri yarı, kaslı bir adam arabadan inip Sarai’yle birlikte arka koltuğa geçmelerine yardım etti. Arabaya bindiğinde bana baktı. Varlığı sanki bana karşı bir tehdit, bir uyarı gibiydi. İçimde Iris ve Sarai’yi ondan uzaklaştırmak için yoğun bir istek uyandı. Kırmızı stop lambaları köşede kaybolana kadar orada öylece donmuş, çaresiz bir koruyucu gibi hissederek kalakalmıştım.

“Hey, Gus.”

Bana böyle seslenen tek kişiye doğru döndüm. Jared birkaç metre öteye park etmişti. Hâlâ araba kullanamadığım için bir yere gideceğim zamaneni o bırakıyordu.

Alçak spor arabasının kaputuna hafifçe vurdum. “Dostum, sen tam bir gösteriş meraklısısın.” Sırıttım ve zonklayan bacağıma dikkat ederek ön koltuğa geçtim.

“Sen de benim kırbacımı kıskanıyorsun,” diye cevap verdi, Jared.

“Gerçek hayattaki bir konuşmada ‘kırbaç’ kelimesini kullanman söylediğim şeyi doğrular.”

Bir kahkaha paylaştık da Jared’ın kahkahası çınladığı kadar çabucak sönüverdi. “O düşündüğüm kişi miydi?” diye sordu, lafı dolandırmaktan nefret ederdi. “Seninle birlikte yürüyen kadın? Şu, bebeği olan piliç.”

“Kim?” Pencereden dışarıya baktım. Şu an gördüğüm herhangi bir şeyi inanılmaz bulabilirdim. “Kimi kastettiğini anlamıyorum.”

“Saçmalamayı kes, August. O kız Caleb Bradley’nin kız arkadaşı Iris DuPree değil miydi?”

Merak dolu bakışlarımı ona doğru çevirdim. “Iris’i nereden tanıyorsun?”

“İki yıl önce bir staj için mülakat yapmıştık,” dedi. “Oldukça zeki bir kız.”

“Öyle. Madem zeki olduğunu düşünüyorsun, neden ona iş vermedin.”

“Çünkü röportajın sonunda üzerime kustu.” Jared’ın sırtışı hüznle kaplandı. “Hamile olduğunu öğrenmişti. Ona bir iş teklif ettim, ancak o hamileliğinden dolayı yatak istirahatindeydi. Çalışmasına izin yoktu. Hatta nerdeyse tüm hamileliği boyunca yatak istirahatindeydi diyebilirim.”

Hamileydi. Çalışmıyor ve para kazanamıyordu. Aylarca yatağa mahkûmdu. Zor seçimler yapmak zorunda kaldığını söylemesine şaşmamalıydı. Yapabileceği tek şeyi yapmış gibi görünüyordu, Caleb’la kalmayı.

Bu durum beni çileden çıkarıyordu. Beni çok az tanıyordu. Elbette bana gelmeyecekti ama gelmiş olmasını diledim, onu ondan uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yapardım.

“Lütfen, bana tüm başına gelenlerin onunla alakası olmadığını söyle. Caleb’ı kışkırtmadığını ve kariyerini, otuz milyon dolarlık kontratını bir piliç için tehlikeye atmadığını söyle.”

“Ne dedin sen? Bir piliç mi?” Tek kaşımı kaldırdım. “Eğer onun sadece bir piliç olduğunu düşünüyorsan, muhtemelen onunla yaptığın mülakatı tam olarak hatırlamıyorsundur demektir.”

“Elbette hatırlıyorum. Bunun nasıl görüldüğünün de farkındayım.” Jared tiksintisini kaşlarını çatarak belli ediyordu. “Sesin çıldırmış gibi çıkıyor. Ben onun senin için sadece sıradan bir vajinadan ibaret olduğunu düşünmüştüm.”

Tek parmağımı ona savurarak sert bir şekilde, “Ağzından ne çıktığına dikkat et, Jared,” diye çıkıştım.

“Saygısızlık etmek istememiştim ama siktir, o kız Caleb ile birlikte yaşıyor. Onların bir bebeği var. Eğer ona karşı bir şeyler hissediyorsan bu gerçekten uygunsuz bir durum, Gus.”

“Biz sadece arkadaşız.” Ona ters ters bakarak azarlayan bir üslup takındım. “Ayrıca bana, Gus demekten vazgeç.”

Jared, çocukluk lakabımdan ne kadar nefret ettiğimi biliyordu ve bunu sinirlerimi bozmak için kullanıyordu. Zaten sinirlerim lakabımı duymama gerek kalmadan da yeterince bozuktu.

“Caleb’ın sergilediği şu kirli oyun, onunla mı ilgiliydi?” diye sordu, Jared.

“Onu kızıyla birlikte maçta gördüm.”

“Evet, ben de onları gördüm. Maryland’de rehabilitasyona gitmenin onunla bir ilgisi var mı yok mu?” Jared cevabımı beklemeden başını iki yana salladı. “Ayrıca nasıl oluyor da şimdi aynı toplum merkezinde birlikte gönüllü olarak çalışıyorsunuz.”

Başımı koltuk başlığının yumuşak derisine yasladım ve sadece iç çekerek cevap verdim.

Jared öfkeyle direksiyona bir yumruk indirdi. “Lanet olsun, August! ‘Kız arkadaşından uzak dur’ kısmının neresini anlamadın. Mesajı anlayabilmen için Caleb’in daha kaç uzvunu parçalaması gerekiyor? Doğrusu bir sonraki seferde nereni kıracak merak ediyorum.”

Gözlerimi aralayarak ona bir bakış attım. “Bir dahaki sefere o orospu çocuğu bir şey kırmaya kalktığında neler olacak göreceksin.” Halk merkezinde geçirdiğim birkaç saatin yorgunluğuyla arkama yaslanarak koltuğumu ayarladım. “İşin içinde başka bir şeyler de var. Adamın yüzüğünü takıyor olmasına rağmen bana nişanlı olmadıklarını söyledi.”

“Belki ikinize de oynuyordur. Zengin bir adamı parmağında oynatmaktan daha iyi olan bir şey varsa o da iki zengin adamı oynatmaktır.”

“Lanet çeneni kapa. Eğer onunla tanıştıysan, öyle bir kız olmadığını anlamışsındır.”

“O iyi bir kızdı. Azimli. Parlak. Zeki. Yalan yok, onun benim takımımda olmasını çok istedim,” diye itiraf etti Jared. “Ancak bu onun bela olmadığı anlamına gelmez.”

“Eğer o bir belaysa, bu belaya bulaşmaya hazırım,” dedim içimden ona. Yolcu koltuğunda otururken meydan okuyan bir bakış attım. “Nişanlanmamasının bir nedeni olduğunu bilmemi istedi. Ondan vazgeçmemi istemiyor.”

“Ancak vazgeçmen gerekiyor.”

“Vazgeçmeyi düşünmüyorum.” Başımı salladım. “Beni anlamıyorsun.”

“Ah, lütfen, elbette anlıyorum. Ne anladığımı bilmek ister misin? Sen Caleb’in bebeğinin annesiyle meşgul olduğun için bacağın kırıldı, kariyerin tehlikeye girdi, takımın seni takas edebilir ve hayatın boyunca uğruna çalıştığın her şey bu yüzden bitebilir. Peki ne uğruna? Bir vajina uğruna.”

“Bu öyle bir şey değil. O...”

“Ne yani, onu becermek istemiyor musun?”

Tabii ki onu becermek istiyordum. Bacağım kırılmıştı, hadım olmamıştım.

“Bak, mesele sadece bundan ibaret değil.” Kendimi durdurmaya çabalasam da dudaklarımın kenarları seğiriyordu.

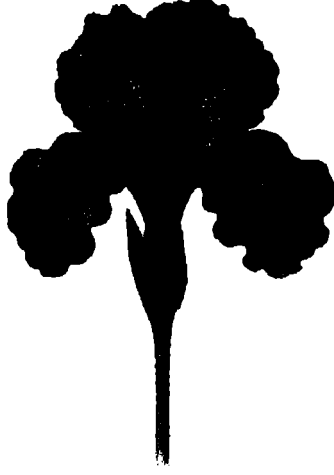
“Bu komik değil,” dedi Jared. Ona baktığımda onun da dudaklarının seğirdiğini gördüm. İkimiz de aramızda geçen bu tartışmayı bir kenara bırakarak bir kahkaha patlattık.

Tanıdık sokaklardan hızla geçip giderken ortam sessizlik içindeydi. Yıllar boyunca beni çoğu cumartesi külüstür *Cambry*’si ile toplum merkezine getirirdi. Yolda olduğumuz süre boyunca NBA’de oynama hayalim hakkında konuşurduk, sonra onun spor dünyasının en büyük isimlerinin menajerliğini yapma hayalinden ve ikimizin bu dünyanın en tepesinde nasıl oturacağımızdan bahsederdik.

Şimdi onun Porche’undaydık. Ben ligin en çok satan formalarından birine sahip bir yıldızdım. Bir çaylağın alabileceği en yüklü kontratlardan birine sahiptim. Ancak ben ne yapıyordum, her şeyi bir kız için çöpe mi atıyordum? Jared’in beni düşündüğünü ve neyi kastettiğini anlıyordum ancak ben basketboldan fazlasını

istiyordum. Bunun ötesinde bir hayat istiyordum. Elbette istediğim hayat yalnızca Iris'ten ibaret değildi. Sadece, ona karşı hissettiğim duyguları başka kimse için hissetmemiştim ve basketbolu kovaladığım gibi daha önce hissetmediğim bu duyguların da peşinden gitmek istiyordum. Bugün hissettiğim şey, onunla her birlikte olduğumda hissettiğim şey, gerçek ve olağanüstüydü. Kesinlikle kovalamaya değer bir olağanüstülük doluydu. Eğer bunun peşinden koşmazsam kendi keşkelerinde boğulacaktım.

Ya imkânsız bir rüya gibi görünen şey tam da elimin altındaysa?

BÖLÜM 27

IRIS

Ona nişanlı olmadığımı söylememem gerekirdi.

August'a bunu söyleyerek cesaretlendirmek bencilce ve pervasızca bir hareketti. En azından ben Caleb'in pençesinden kurtulana kadar bunu yapmamalıydım. Bir noktadan sonra birinden yardım istemek zorunda kalacağımı biliyordum. Amacım yalnızca Caleb'dan kurtulmak değildi. Ondan gerekli tüm bilgileri toplamalıydım. Buna sahip olana kadar, attığım her adımda çok dikkatli olmalıydım, kendimi kaptırmaya izin vermemeliydim. August'un gözlerinde gördüğüm ve dokunuşunda hissettiğim o özlem, beni hayatın var olduğunu hatırlatan yakıcı bir histi. Dikkatli olmaktan başka yapabileceğim başka hiçbir şey yoktu. Eğer Caleb düşündüğüm şeylerin yarısını bile rahatça yapabiliyorsa, dikkatsizliğim August'un daha da fazla incinmesine sebep olabilirdi. Peki ya August'un nişan yüzüğümü gördüğündeki

gözlerindeki o ifade? İhanet miydi? Hayal kırıklığı mıydı? Yoksa yenilgi miydi? Bunların hepsi tam o anda tek bir yakışıklı yüzde toplanmıştı. Kim bilir, belki de en nefret ettiğim şey yenilmişlik duygusunu derinlerde hissetmemdi. Aramızda bir tomurcuk vardı ve o tomurcuk onunla aynı anı paylaştığım her zaman giderek daha da çok açıyordu. Onun bundan vazgeçeceğini düşünmek göğsümün üzerine bir ağırlık çökmesine sebep olmuştu.

Olayların içinden sıyrılıp dışarıdan bir gözle objektif bir yorum yapmam yapacak olsaydım aramızda olan bu şeyin adı her ne ise, beni bu kadar güçlü hissettirmemesi gerekirdi. Onunla birlikte çok zaman geçirmediğimiz farkındaydım ancak August'u gördüğüm ilk an benim dönüm noktamdı. Bir dönüm noktası... O benim hayatımın mihenk taşıydı. Eğer benden vazgeçerse, bütün engellerden kurtulduğum zaman onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını asla bilemeyecektim. Caleb'm artık aramızda bir engel olmadığı zaman...

"İki saat," dedi Ramone, sert bakışları dikiz aynasında bir uyarı gibiydi. "İki saat içinde gelmezsen içeri girmiş olurum."

Ramone'un toplum merkezinde geçireceğim zamanı hapishanem tarafından verilen bir izin olduğunu hatırlatması çok gereksizdi. Her gece evde tek başımaydım, Caleb ile geçirdiğim zamanlara kıyasla oldukça huzur vericiydi. Yine de kendimi çok yalnız hissediyordum, bu his dün August'u gördükten sonra daha çok yoğunlaşmıştı. Onunla geçirdiğim zaman hislerimi canlandırmış ve midemde öldüğünü sandığım kelebekleri uyandırmıştı.

Ramone'a hiç cevap vermedim, Sarai'yi koltuktan alıp bebek arabasına oturttum, sokağın karşısına geçip toplum merkezine girene kadar da dönüp bakmadım.

Bayan Audrey, Sarai'yi hemen kucağına aldığı anda ben daha gözden kaybolmadan Sarai diğer bebeklerle birlikte emeklemeye başladı. Sosyalleşmek kızım için çok faydalıydı. Keşke bunun için daha fazla imkânı olsaydı. Ancak Caleb için bunu bir öneri olarak duymak bir yana, herhangi bir ödeme bile yapmak istemiyordu. Böyle bir şey olduğu taktirde kontrolü elinden kaymış olacaktı.

Ben geldiğimde Torrie ve Shelia çoktan dinlenme odasındalardı. Bugün biraz kendime özen göstermişim, siyah geniş paçalı keten pantolonla pembe-siyah kolsuz bir üst giymişim. Saçlarım sırtımda, yeni yıkanmış; makyajım sade olsa da düne göre daha ağırdı. Başka bir deyişle, kendimce bir şeyler denemişim.

Her ne kadar kabul etmemek için dirensem de August'un bugün burada olacağını bildiğim için böyleydim. Sanırım bu çok belli oluyordu çünkü ben içeri girdiğimde Sheila ve Torie kaşlarını kaldırmış bana bakıyorlardı.

"Mmmmm... vay canına." Torrie kulağımdaki büyük altın halka küpeye minik bir fiske vurdu. "Bugün süslendik, ha?"

Shelia, çocukların spor salonundan döndüklerinde oynamaları için hazırladığı masa oyunlarından başını kaldırıp bana baktı.

"Gördüğüm kadarıyla sana küçük bir güncelleme gelmiş. Bunu neye borçluyuz? Bizim için mi süslendin, yoksa Bay Yılın Çaylağı için mi?"

Küçümseyici bir kahkaha attım. "August'la sadece kısa bir tanışıklığımız var." Kendimi onların gözlerine doğrudan bakmaya zorladım.

"Bir şeyler dönüyormuş gibi gelmişti zaten," dedi Torrie. "Senin arkandan koştuğunda herkes şok oldu."

Pervasızca ve dikkatsizce bir hareketti. Bugün daha iyisini yapmalıydım. "Hayır, herhangi bir şey döndüğü yok." Oyun dolu

masaya baktım. “August, onlarla konuşmayı bitirdikten sonra biz de burada onlarla oyun mu oynayacağız?”

Bana sinsice bakıp, “Ah, şu anda onlarla birlikte spor salonunda bazı antrenmanları yönetiyor,” dedi Shelia. “Muhtemelen işi biter bitmez gidecek, boşuna şık giyinip süslenmişsin.”

“Öyle bir şey olmadığını...” Sözleri içime işlerken, hayal kırıklığı her yanıma sardı. Hatta o kadar ki ağzımdan çıkan inkâr cümlesini bile tamamlama zahmetinde bulunmadım.

Demek August’u göremeyecektim. Belki de böylesi daha iyiydi.

Çocuklar spor salonundan terli ve gülerek içeri doluştuğu zaman, ben hâlâ hayal kırıklığımla boğuşup bunu kabullenmekle uğraşıyordum. Parlak bir gülümseme takınarak oyunlar başlamadan önce poşetlenmiş yiyecekleri servis ettim.

Tam *Gatorade* dağıtıyordum ki derin bir kahkaha sesi kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Başımı çevirip kaynağını aramaya başladım. August masalardan birinin üzerinde oturuyordu. Bir ayağı bankın üzerinde ve yaralı bacağı da alçılı, boylu boyunca uzanmıştı. Etrafında kümelenmiş çocuklarla birlikte başını geriye atmış bir şekilde gülüşüyordu. Saçları hiç görmediğim kadar uzundu, koyu karamel bukleleri, altın rengi ile birleşmiş bronz teni ve yüzünün güçlü hatlarının altında parlayan bembeyaz dişleriyle gözlerimi ondan alamıyordum.

Ona bakmak için kendime yalnızca üç saniyelik izin verdim.

Bir.

İki.

Sonra kafasını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu. Bu sıradan bir şeymiş gibi davranmayı çok isterdim. Bir tutam çekiciliğe sahip bir arkadaş gibi düşünmek isterdim. Biraz yasak ama çoğunlukla zararsız bir düşünce. Yine de gözlerim onunkilerle birleştiğinde inkâr edilemez bir gerçek vardı. Gözlerimiz buluştuğu sırada ortaya

ıkan gücü o kadar basit değildi. İkimiz birlikte bir kargaşadan ibarettik.

Bana baktığında başka türlü davranmayı beceremiyordum. Torrie ve Shelia bu meseleye daha fazla burnunu sokmadan önce, oyun masasına doğru yürüdüm ve UNO, Monopoly ve Tabu'yu düzenliyormuş gibi davrandım.

“Masa oyunlarını sever misin?”

Bu soru üzerine yerimden sıçradım ve bir deste kâğıdı yere, August'un ayaklarının dibine düşürdüm.

“Ah, çok pardon.” Onları toplamak için dizlerimin üzerine çöktüm. “Çok sakarım.”

Tuhaf bir şekilde benimle birlikte çömelip kâğıtları toplamaya başladı.

“August, dur, hayır. Bacağın.”

Kolundan tutup dikkatlice dik durmasını sağladım, böylece vücutlarımız neredeyse aynı hizaya geldi. Bana baktığında bakışları vücudumda titreşen duyguları ve arzuyu yansıtıyordu. Bunlar sadece sıcak, aç ve son derece merak dolu bakışlardı. Tadımın nasıl olduğunu merak ediyordu. Onun bedenine karşı ne kadar yok olabileceğimi düşünüyordu. Yaşayıp yaşayamayacağımızdan emin olamadığım ilk öpücüğü hayal ediyordum.

“Bugün çok güzel görünüyorsun.” Sözleri yeterince kibardı anca aramızdaki yoğun hava şehvet doluydu. Yanlış bir kelime her şeyi mahvedebilirdi.

“Teşekkür ederim, ben...” Omzunun hemen ötesinde Sylvia'nın sorgulayan gözleriyle karşılaşırken, başımı çevirdiğimde Torrie ve Shelia'nın da bize baktığını gördüm. “Neden herkes bize bakıyor?”

August göz ucuyla ihtiyatlı bir bakış attığında kaşlarının koyu çizgisi düştü.

“Sanırım Caleb’in o gece maçta gördüğü şeyin aynısını görüyorlar.” Gizlice serçe parmaklarımızı birleştirdi. “Senden uzak durmadığımı ve uzak durmayı istemediğimi görüyorlar.”

“August.” Parmaklarımızı isteksizce birbirinden çözdüm. Bizi izleyen birilerinin olup olmadığını görmek için bakışlarımla etrafı taradım. Herkes kendini meşgul edecek başka şeyler bulmuş gibi görünüyordu ancak ayrılmalıydık. “İçecekleri tazelemem gerekiyor, sonra görüşürüz.”

Dirseğimi yakalayarak kulağıma fısıldamak için eğildi. “Oyun oynamaya başladıkları zaman, benimle basket sahasında buluş.”

Başımı salladım. Olabildiğince çabuk uzaklaştım çünkü yapılacak en akıllıca şey buydu. Bunun bir yolunu bulacağımı biliyordum.

Çocuklar oyun oynarken öğle yemeğinden sonra ortalığı toparladığımız sırada Torrie tartışmak istemediğim o konuyu açtı.

“Demek, sen ve August West, ha?” dedi çöp için bir poşet çıkartarak. “Birbirinizi epey tanıyor olmalısınız.”

Köpük dolu lavabodaki yıkanması gereken birkaç bulaşıktan başımı kaldırıp bakmaya tenezzül etmedim.

“Pek sayılmaz,” diyerek ona en masum gülümsememi sundum. “Şey, herkesin tanıdığı kadar. Sadece ne kadar iyi bir oyuncu olduğunu falan biliyorum.”

“Ağız birliği yapsanız fena olmazdı.” Gülerek başını salladı. “Çünkü o numara yapmayı bile denemiyor, senin de pek başarılı olduğun söylenemez.”

Ellerim buharlı suyun üzerinde hareketsiz kaldı.

“Ne demek istiyorsun sen?” Bulaşıkları kurulamak için bir bulaşık havlusu almadan önce, gözlerim kocaman ayrılmış bir şekilde ona baktım.

“Ah, lütfen kendini kötü hissetme,” dedi Torrie. “Öyle güzel bir popoya sahipken asla. Adamın ağzı senin için sonuna kadar açık, kızım. Stevie Wonder bile bunu görebilir.”

“Vay canına, bu hiçbir açıdan doğru değil.” Esprisinin uygunsuzluğuna rağmen dudaklarımdan kaçan kıkırdama için kendimi suçlu hissettim.

“Bak, kızım, ben lafı dolandırma konusunda pek iyi değilimdir,” dedi. Yüz ifadesi kararsızlıktan meydan okumaya, oradan da umursamamaya doğru kaydı. “Kendi payına düşeni al, Iris çünkü Caleb almaktan geri duruyormuş gibi görünmüyor.”

Caleb’in adım duymak bile kanımı dondurmuydu. Önümüzdeki haftaya kadar Çin’den dönmeyecekti, yine de kötü niyetli bir hayalet gibi peşime musallat olmuş, her hareketimi takip ediyordu.

“Bak, erkekler daima konuşur.” Yüzünü buruşturdu. “En azından benimki konuşuyor. Nişanlının en büyük hayranı sayılmaz.”

Ben de değilim.

Onu susturacak bir kelime ya da bir soluk sarf etmek istemedim.

“İnsanların gerçekte Caleb’in nasıl biri olduğunu görmediklerini söylüyor.” Torrie elini benimkinin üzerine koyarak nazik bir gülümseme sundu. Parmakları, Caleb’in daha birkaç hafta önce zedelediği bileğimi okşadı. Son zamanlarda o kadar az nezaket, o kadar az nazik dokunuş görmüştüm ki, onun sıcaklığı gözlerimin dolmasına neden olmuştu.

“August West ile bu hafta samimi bir anınız olursa, kendini sakın suçlu hissetme.” Devam etmeden önce bana doğrudan bir bakış attı. “Yalan yok, ilk başta biraz gözü dışarıda bir kadın olduğunu düşünmüştüm ama gayet iyi bir kızsın. Ben olsaydım birinin bunları bana söylemesini isterdim, bu yüzden şimdi sana söylüyorum. Caleb seni aldatıyor. Aletini hareket eden her şeyin içine sokuyor.”

Caleb'ın beni aldattığını zaten biliyordum ama takım arkadaşlarının sevgililerinin bile bileceği kadar bariz olması sinirlerimi bozmuştu. Beni kendi özel hayatımızda mahvetmesi yetmiyormuş gibi birde herkesin önünde gülünç duruma düşürüyordu. Aldatıyor olması umurumda bile değildi, yine de beni küçük düşürüşünü hissettikçe midem bulanıyordu. Silah zoruyla tecavüz ediyor ve prezervatif bile kullanmıyordu. Tanrım, kim bilir bedenime neler taşımıştı? Cinsel yolla bulaşan hangi hastalığı taşıyor olabilirdim? Yoksa daha kötüsüydü? Öfke derimin altında kaynıyordu.

“İzninle.” Bulaşık havlusunu muşamba tezgâhın üzerine fırlatmak için geri döndüm. Kapıya vardığımda gözlerindeki sempatiyle karşılaşmak için omzumun üzerinden bir bakış attım. “Teşekkürler, Torrie.”

Başını sallayarak çöpleri atmaya devam etmeye geri döndü. Öfke ve acı üzerime bir sis gibi yayılırken, koridorda sendeleyerek yürüyordum. Kendime spor salonuna gitmek istemediğimi söylesem de bu koca bir yalandı.

August üçlük sayı çizgisinin biraz ötesinde atış için hazırlanıyordu. Topu elinden bıraktığı an potayla buluştu.

Spor salonunun kapısından usulca, “Gösteriş yapıyorsun,” dedim ama sadece ikimiz olduğumuz için rahatça duymuştu.

Dolgun dudaklarına ve fırtına bulutu rengindeki sakın gözlerine yavaşça bir gülümseme yayıldı.

“Madem bu kadar gösterişçi olduğumu düşünüyorsun...” Topu bana doğru sektirerek yolladı, ben de refleksle yakaladım. “Gelip daha iyi atış nasıl yapılır göstermek ister misin?”

Topu sahanın ortasına doğru sürdüm ve ona sırtımı dönerek topu fırlattım. Top potaya çarpıp havalanırken yüzümde oyuncu sırtıyla ona döndüm.

“Şans.” Ona topu sektirerek yolladığımda hemen yakaladı.

“Hiç *H.O.R.S.E* oynadın mı?”

Tek cevabım, ‘ah, hadi ama’ anlamına gelen nefes verişim oldu.

“Pekâlâ, o zaman.” Güldü ve topu bana verdi. “Önden buyur.”

Sonraki yirmi dakika boyunca *HORSE*’da beni o kadar kötü benzetti ki, sonunda atış sırası ona geldiğinde kollarımı onun önünde sallamaya başladım.

Atış atmaya devam etmemesi için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

“*HORSE* oynarken savunma yapamazsın,” diyerek hatırlattı. Yüzündeki sırıtış kalbimin göğsümde iki büklüm olmasına sebep oldu. “Defans yok.”

“Defans yok demek, öyle mi?” diye sordum. “Bu işte bu kadar iyi olmana şaşırmamalı.”

“Ahhhh.” Kalbine hayali bir hançer saplama hareketi yaptı. “*Hâlâ D*’mi geliştirmekle uğraşıyorum, öncekine göre daha iyiyim. En azından bunu kabul et.”

“Gelişmek için bir yol daima bulunur.” Yüzündeki ifade karşında gülümsedim.

O yılın çaylağıydı. Egosu, ondan biraz top çalmama tahammül edebilirdi.

Atış atacakken kolunu tuttum ve topun salonda çılgınca uçmasını sağladım. Kahkahalara boğuldum. Kendimi aylardır hatta belki de şimdiye kadar hiç olmadığım kadar özgür hissediyordum. Tam bu sırada elleri belimi kavradı ve beni kendine doğru çekti.

Gülümsemem kaybolurken onunki de çoktan yok olmuştu. Geniş avuç içleri pantolonumun ince kumaşının altındaki tenimi kavuruyordu. Nefeslerim çok sık olduğu için ciğerlerim küçülmüş gibi hissediyordum; hızlı ve telaşla aldığım nefesler göğüslerimi

onun göğüslerine temas etmesine neden oluyordu. Etrafımızdaki hava giderek ısınıp karameli bir şekle bürünürken yoğun, tatlı ve harlı ateşin sıcaklığında kapkara olmuş tadını alabileceğim kadar yakınımdaydı.

“Bu alçıyı çok uzun süredir takıyorum,” diye fısıldadı. Parmaklarım boynumdan kaydırarak saçlarımın arasından geçirdi. “Oralarda bir yerlerde, alçının tam altında deli gibi kaşınan bir nokta var. Fakat elim oraya ulaşamıyor.”

Gözleriyle, başparmağının boynumda takip ettiği çizgiyi takip ediyordu. Aldığım her nefesin tadı giderek ona benziyordu. Bu kadar yakinken onun kokusu kaçınılmazdı, içimin en derinlerine işliyordu. Üzerimde yükselen sert vücudu görebildiğim tek şeydi. Alnımızı birbirine bastırmak için eğildi.

“Hiç kaşıyamadığın bir kaşıntın oldu mu?” diye sordu. Sorusu dudaklarımın üzerinde geziniyordu. Anında ürperdim. Ellerin baskısı üzerimde giderek artarken nefeslerimiz açık ağızlarımızın arasından birbirine çarpıyordu.

Başımı hayır anlamında sallarken bile gözlerim arzuyla doluyordu. Gözlerimi kapatmak istesem de bakışlarımı ondan ayıramıyordum.

“O kadar kötü kaşınıyor ki bir müddet sonra yanmaya başlıyor.” Parmakları üzerimde geziniyordu, elleri o kadar büyüktü ki neredeyse göğüslerimin hemen altından kalçalarım kadar olan alanı kaplıyordu.

“O kaşıntı birden hayatının merkezi hâline geliyor,” dedi ve devam etti, August. “Bazen o kadar yakıcı hâle geliyor ki ulaşmak istediğin hâlde ulaşamadığından ve dokunmak için can attığın hâlde dokunamadığın için başka hiçbir şeye odaklanamıyorsun.”

Ona doğru eğildim, tatlı bir huzur her yerimi kaplarken gevşedim. Sözlerinin bu anda yarattığı kavurucu yoğunluğu tarafından baştan çıkarılıyordum.

“Sen benim için o kaşıntısın, Iris,” diye itiraf etti. Onun nefesinin daraldığını hissedebiliyordum. Çenemi kaldırdı, böylece gözlerindeki çaresizliği görebildim. “Eğer şimdi geri adım atmazsan kaşımak zorunda kalacağım.”

Yap hadi.

Cesaret, kovalamam gereken bir top gibi kafamın içinde zıplıyordu. Bunu istiyordum; dudaklarıma sert bir öpücük kondurmasını, ellerinin vücudumda nazik ve ikna edici bir şekilde dolaşmasını istiyordum ama kaybedecek çok şeyim vardı.

Sarai.

Hayatım.

Sahip olduğum her şey.

Ne kadar canlı hissetsem de, gözlerinin benim için ne kadar yanıp tutuştuğunu görsem de bunları riske atamazdım. Hiçbirini riske atamazdım.

Hiçbir söz söylemeden geri çekildim, topu almak için dönmeden önce birkaç saniye ona bakarak aramızdaki akımı kestim.

Döndüğümde dizine masaj yapıyordu. Suçluluk duygusu, beni pek çok yerimden defalarca bıçaklıyordu. Sanki ona yeterince pahalıya patlamamışım gibi birde onu tekrar tehlikeye atabilecek bir şeyin kıyısında geziniyordum. Beni gülümsemeden durup izlediği yere, sahanın ortasına doğru top sürdüm. Topu ona fırlattım, o da yakaladı, bir eliyle topu tutarak koltuğunun altına sıkıştırdı.

“Gitmeliyim,” dedim spor salonunun çıkışına doğru yönelmeden önce.

Aramızda birkaç santim mesafe kalacak şekilde bana yaklaştı.

“Muhtemelen gitmelisin,” diye onayladı. Bileğimi parmaklarının arasına aldı ve beni daha yakınına çekti. “Ama yapamayacaksın çünkü Sarai’yi almana daha yirmi dakikan var.”

Konuşmadım. İkimizde birbirimizi incelerken sessiz kaldık. Kulağımın arkasındaki saçları düzeltti. Bu bana Caleb’ın tabancasıyla bunu yapmayı nasıl sevdiğini hatırlattı. Caleb’ın zalimliğini hatırlayınca ürperdim. August’un dokunuşundan aldığım zevkle irkildim.

“Lotus nasıl?” diye sordu sonunda. Belki de bir tür güvenli sohbeta geçmeye çalışıyordu. “Kuzenin?”

Şaşkın gözlerimi onunkilere çevirdim. “Sana ondan bahsettiğimi hatırlıyor musun?”

Yumuşacık gözleri yüzümü okşuyordu. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Sanki bu yanaklarıma öpücükler konduran, dudaklarımı karıncalandıran bir bakıştı.

“Iris, ben tanıştığımız geceyle ilgili her şeyi hatırlıyorum.”

Caleb’ın hoyrat davranışlarına karşı kuşandığım bir kalkana sahiptim. Tek yumuşak noktam Sarai olmuştu. Bütün şefkatimi sadece ona saklamıştım ancak August bir şekilde beni yumuşatmaya devam ediyordu. Kilitli tutma konusunda kararlı olduğum kapıları çalmaya devam ediyordu. Ağzından çıkan sözler, kapılarımı açmakta ısrar eden bir anahtar halkasında şingirdiyordu.

“Evet, harika bir geceydi.” Gözlerimi kırpıştırdım ve sahanın aşınmış zeminini incelemeye koyuldum. “O gün seninle konuşurken seni yıllardır tanıyormuşum gibi hissettim.”

Çenemin altındaki parmağı, yüzümü yukarı kaldırdı ve ona bakmak zorunda kaldım.

“Benim içinde öyleydi.” Gülümseyerek elini yüzümden çekti. Hâlâ elinin sıcaklığını ve huzurunu hissediyordum. “Peki, Lotus. O nasıl?”

“Hımm... o şey.” Bana her zaman herkesten daha yakın olan kişi hakkında konuşurken sendeledim. “Ah, biz uzun zamandır konuşmuyoruz.”

“Gerçekten mi?” Kaşlarını çattı ve yüzümü inceledi. “Açıkçası şaşırdım. O gece onun hakkında o kadar çok konuştun ki sanki ayrılmaz ikiliymişsiniz gibi gelmişti.”

“Biz öyleydik.” Boğazımı temizledim. “Öyleyiz ya da en azından yeniden öyle olacağımızı umuyorum. Bir anlaşmazlık yaşadık. Bir konuda aynı şeyi kabullenemedik. Nasıl olduğunu bilirsin.”

Omuz silerken umursamaz görünmek için çabaladım. Yine de onu o kadar çok umursuyordum ki içimde Lotus’a ait kocaman bir boşluk vardı. Sadece onu kendi hayatıma tekrar çekene kadar güvenli alana geçtiğimden emin olmam gerekiyordu. Şu anda hayatım kesinlikle güvenli değildi.

“Birbirimizi tekrar bulacağız,” dedim. “Bu bizim ilk ayrılığımız değil.”

“Evet, Atlanta’ya taşındığınızda onun büyük büyükannenle yaşadığını söylemiştin, değil mi?”

O geceye dair her şeyi hatırladığını söylese de kendimi şaşırmaktan alıkoyamıyordum.

“Evet, o benim MiMi’m ile kaldı.”

Topu ondan alıp şut attım, şutum basket olduğunda küçük bir zafer dansı yaptıktan sonra topu ona geri attım.

“Şimdi gösteriş yapan kim?” dedi sırtarak. “Demek senin MiMi’n. O nasıl biri?”

“Doksanlı yaşlarında.” Duraksadım ve onun hakkında bildiğim şeyleri düşündüm. Onunla MiMi hakkında ne paylaşıp paylaşmayacağımı tarttım. En sonunda onu şok etmek istediğime karar vererek bombayı patlattım. “O bir vudu baş rahibesiydi.”

Donup kaldı. Elindeki top başının üzerinde atışa hazır bir şekilde beklerken bana inanmayan bir bakış fırlattı. “Ne? Vudu mu dedin?”

Şaşkın ifadesine karşılık gülümsedim.

“Öyle filmlerde gördüğün gibi bir şey değil. Eskiden toplumda en çok saygı duyulan insanlardı. Eyaletin dört bir yanından politikacılarla güçlü insanlar tavsiye ve rehberlik için onlara gelirdi.” Ona alaycı bir sırtış fırlattım. “Ben doğduğumda sadece iyileştirici iksirler yapardı, arınma törenleri düzenler ve *gris-gris* yapardı.”

“*Gris-gris* nedir? Bunu bilmeli miyim?”

“Korunmak için çeşitli tılsımlar.” Parmağımda bir zamanlar MiMi’nin bana verdiği yüzüğün yerinde duran Caleb’in nişan yüzüğüne dokundum ve çevirmeye başladım.

“Yıllar önce MiMi, Lotus ve bana koruyucu yüzükler vermişti.”

Nişan yüzüğünün takılı olduğu parmağımı inceledi. “Peki seninki nerede?” dedi usulca.

“Kayıp.” Boğazımı yakan duyguyu yutkunmaya çalıştım, gözyaşlarım beni amansızca ele geçiren kayıp duygusuyla yerle bir etmekle tehdit ediyordu. Lotus’u kaybetmiştim. Annemle aylardır konuşmuyordum. Kendime olan saygımı, onurumu, bağımsızlığımı... bunların hepsini ben daha Caleb’in bir hırsız olduğunu anlayamadan ona kaptırmıştım. Burada durup kayıplarımı düşünmeye devam edersem gözyaşlarıma boğulacaktım, bu yüzden konuyu değiştirdim. En azından August’un bunu anlayışla karşılayıp üstelemeyeceğini umdum.

“Ben adımlı bir bataklıktan aldım,” dedim hafif bir gülümsemeyle. “Annem bir keresinde bana böyle söylemişti. Elbette doğru olup olmadığını bilmiyorum. MiMi’nin evinin bataklık kenarında olduğunu, sudan çok uzakta olmadığını ve su kenarı boyunca Louisiana *Iris*’lerinin yetiştiğini söylediler.”

“Demek sana söyledi,” dedi August. “Sen onları görmedin mi?”

Başka bir kayıp hissiyle karşı karşıya kalarak kaşlarımı çatıttım. Bu kez bu hisler hiç sahip olmadığım bir şey içindi. “Oraya hiç gitmedim. En azından hatırladığım kadarıyla.” Yüzümü buruşturdum. “MiMi beni görsün diye annem ben küçükken oraya götürse de hepsi o kadar. MiMi bizi şehirde birkaç kez ziyaret etti. Lotus onunla birlikte yaşadığı için onu çok daha iyi tanıyor.”

“Iris, Lotus,” dedi gülümseyerek. “Bir çiçek teması gibi. Birbirinize çok mu benziyorsunuz?”

Lotus’un korkusuzluğuyla kıyaslandığında kendi zayıflığımla alay ederken kendimi küçümser bir edayla gülümsedim. “Keşke.” Topu alarak üçlük çizgisinin arkasına geçtim. “Ben Lotus kadar güçlü biri değilim. O her konuda güçlüdür.”

“Muhtemelen sandığından daha güçlü birisin.” Kara kaşlarını kaldırarak elimdeki topa baktı. “Ancak anlaşılan o üçlüğü atacak kadar değil.”

“Öyle mi? Sanırım birileri o uzun atışı sadece kendisinin yapabileceğini sanıyor.”

Potaya dönerek sahip olduğum tüm gücü ve odağı elimdeki topa verdim. Topu elimden çıkardığımda gözlerimi kapattım ve ağın “vınlama” sesini duyana kadar gözlerimi açmadım.

“Vay canına, bunu ben mi yaptım?” İnanılmaz bir kahkaha atarak sordum.

“Üstelik bakmadan yaptın. Evet, sen başardın. Nasıl oldu bu?”

“Huhuuuu.” Kollarımı Rocky gibi kaldırıp ona baktım. “Peki profesyoneller ligi için hazır mıyım?”

Bana bakışı şefkat ve hoşgörü arasında gidip geliyordu. “Benim takımımda oynayabilirsin.”

“Ah.” Ona bir gülümseme fırlattım, flört etmeye çok yakındım. “Peki takımında hangi pozisyonda oynardım?”

Ağızına yayılmış olan gülümsemesi yavaşça sokup giderken gözlerindeki mizah yavaştan kayboluyordu. “Beş numarada,” dedi usulca.

Beş numara mı? Oyun kurucu olan onun pozisyonu bir numaraydı. Şutör iki numara. Üç numara kısa forvet, dört numara da uzun forvetti.

Beş ise...

“Pivot, yani merkez,” dedi, parmaklarımızı birleştirip açıkta kalan eliyle omzuma dökülen saçlarıma dokundu. “Eğer benim olsaydın, Iris, hayatımda hangi pozisyonda olacağım konusunda hiçbir belirsizlik olmazdı. Seni tam merkeze koyardım. Sen benim ilk beşimde olurdun.”

Gülmek istedim. Ağlamak istedim. Böyle bir adamın varlığı ve onu tanıdığım için şükretmek istedim. İçimde derinlere kök salmış bir özlem filizlenmeye başladı ve buna ne zaman teslim olabileceğimden emin değildim. Bana sahip olmasını istiyordum. Onu sarıp sarmalamak, ona sarılırken koklamak istiyordum. Alnımı göğsüne koyup ılık kokusunu ve sarhoş edici yakınlığını içime çektim. Saçlarımı okşarken mermer gibi şekilli dudaklarını kafamın üstünde hissettim.

Sallanarak açılan kapı bizi birbirimizden ayırdı. Sylvia spor salonunun girişinde durup bakışlarını sabitlemeden önce ikimizin arasında gezdirdi.

“Böldüğüm için özür dilerim,” dedi Sylvia. “Ancak kapıda seni arayan bir adam var ve o çok ısrarcı. O...”

Ramone tuğladan bir duvar kadar inatçıydı, korkuluk gibi Sylvia’nın yanında belirerek durdu. Panik vücudumda tüm havayı boşaltırken, kan kulaklarıma hücum ediyordu.

“Gitmem gerek.” Kapiya doğru iki adım attım ama August’un eli beni nazikçe engelledi.

“Kim bu adam?” diye sordu August.

Ramone’un keskin bakışlarının August’un bana dokunan elinde gezindiğini hissediyordum. Bu Caleb’a verecek bir rapor anlamına geliyordu. Benim için oldukça tehlike arz eden bir rapordu. İşler giderek daha berbat olacaktı. August’la burada oyun oynayarak ve bir savaş bölgesinde yaşadığımı unutarak ne kadar da aptalca davranmıştım. Kendimle Sarai’nin hayatı için savaşıyordum.

“O benim şoförüm, August,” dedim ve kolumu çekip arkama bakmadan spor salonunun zemininde hızla yürüdüm.

Kapiya vardığımda Ramone beni koridorda takip etmeden önce, birkaç saniye kadar August’a baktı. Sarai’yi almak için kreşe doğru koştum.

August ortaya çıktığında bebek arabasını çıkışa doğru itiyordum. Tek bir bakışta toplanan hoşnutsuzluğuyla endişesi sırtımda delikler açıyordu. Onu görmezden gelip bebeğim ve bekçi köpeğimle birlikte yanından geçip gittim. Sanki kendimi bildim bileli yaşadığım en güzel öğleden sonrayı paylaşmamışız gibi, sanki kendi güvenliğim için kalbimin etrafına diktiğim muhafızları geçememişim gibi kayıtsız bir şekilde geçip gittim.

Bir hoşça kal bile diyemedim.

BÖLÜM 28

AUGUST

Son zamanlarda olanlar hiç mantıklı gelmiyordu. Dün olanlar Iris’le tanıştığımız ilk günde yaşadıklarımızın aynısıydı. Sohbet etmiş, kahkahalar atarak birbirimizi tanımaya devam etmiştik. Aramızdaki çekim bazen sohbetimizin derisinin altında pusuya yatmış beklerken, bazen de yüzeyde titreşiyordu. Sonra Kaslı Bok Kafa ortaya çıktığında hiçbir şeyden söylemeden kendini kapatıp binayı terk etmişti.

Peki ya bugün? Benimle hâlâ konuşmadı. Bana ufacık bir bakış bile atmadı. Dünü ve beni yok saydı.

Aslında toplum merkezi güzelleştirme projesi için burada bile olmama gerek yoktu. Sylvia bugün bana ihtiyaç olmadığını söylemişti. Öğrenciler dinlenme odasının duvarlarını boyuyor, Torrie, Shelia ve Iris de onlara yardım ediyordu. Iris odanın karşısındaki duvarı boyuyordu. Koyu renk kot tulum ve *Chuck Taylors* giymişti.

Dağınık topuz yaptığı saçlarıyla çalışırken yanaklarının kıvrımlarına yumuşak bir parlaklık belirmişti. Küçük bir kız çocuğu gibi görünüyordu.

Eğildi, kotu kalçasının dolgunluğu boyunca gerilirken mükemmel kıvrımlarını ortaya çıkardı.

Belki de hiç de küçük bir kız değildi.

Sonuçta bir erkektim ve o kotun içinde kıcının ne kadar güzel göründüğünü görmezden gelmem elbette beklenemezdi. Ancak en önemli olan bu değildi. Toplum merkezinde birlikte geçireceğimiz son iki günümüz kalmıştı ve onunla geçirdiğim kısacık zamandan sonra bile bir şeylerin eskisi gibi olamayacağını biliyordum. İletişimimiz kopacaktı. Onun Caleb ile yaşaması, Caleb ile yatması ve Caleb'la kalması artık bir seçenek olamazdı. Bana bunu söylediğini, söz verdiğini duymam gerekiyordu. Sorunun ne olduğunu açıklamasına ihtiyacım vardı, belki de böylece bir şekilde sorunu her neyse çözebilirdim.

Onu terk etmek ne kadar zor olabilirdi ki? Beni ona tercih etmesi ne kadar karmaşık bir durum olabilirdi? Ya da lanet yüzüğünü fırlatıp onun yüzüne çarpması çok mu zordu?

Bana onunla para için birlikte olmadığını söylemişti. Olayların benim düşündüğüm gibi olmadığını da söylemişti. Bu ne anlama geliyordu?

Yine de söylediklerine inanıyordum. Onun hakkında her şeyi bilmiyor olsam da servet avcısı olmadığından oldukça emindim.

O pislik herifi tüm çıplaklığı ile gördüğünü biliyordum. Bunun kirli bir oyun olduğunu kendisi söylemişti.

Onunla evlenmeyeceğini söylese de hâlâ onun yüzüğünü takıyordu.

Ne halılar dönüyor böyle?

Bugün ondan cevap almadan gitmeyecektim. O benden kaçarken bu pek mümkün değildi. Bu yüzden üç kadının birlikte boyadığı duvara doğru ilerledim.

“İris, seninle bir dakika konuşabilir miyim?” Sesimi alçaltarak konuştum, zaten burada olmam fazla dikkat çekmeme neden olurken daha fazlasına gerek yoktu.

Fısıltımın ardından sanki kulağının dibinden bir kurşun vınlayarak geçmiş gibi sıçradı. Gözlerini tekrar duvara çevirmeden önce bana hızlı ve kısa bir bakış attı.

“Önce bu duvarı bitirmem gerek, belki sonra...”

Çaktırmadan Torrie ve Sheila’ya baktım. Fırçalarını duvarda sürüklemeye devam etseler de gözleri bizi izliyordu. Yalnızca önlerindeki işle ilgilenmiyorlarmış gibi görünmeye çalışıyorlardı.

“Çok zamanını almayacağım, yalnızca birkaç dakika.” Duvarda döndürdüğü rulo fırçayı durdurmak için elini tuttum. Kaşlarını çatarak bana baktı. “Lütfen.”

Gözleri Shelia ve Torrie’den, köşede duran Sylvia’ya kaydı, ardından iç çekip boya rulosunu ayaklarının dibindeki tepsiye koydu. Arkasında olup olmadığımı kontrol etmeden sözsüzce kapıya doğru yöneldi. Ben de elbette arkasından onu takip ediyordum.

Koridorda duvara yaslanıp kollarını kavuşturdu, hâlâ bana bakmıyordu. “Ne hakkında konuşmak isti...”

Ben elini tutup onu koridorun sonundaki köşeye doğru çekiştirirken sözleri havada asılı kaldı.

“August, ne yapıyorsun?” Sesi bir oktav yükselirken elimden kurtulmaya çalıştı. “Bırak beni, bunu yapamam. Oraya geri dönmem gerek.”

Bir malzeme dolabının önüne ulaştık. Neyse ki kapı kilitli değildi, kol kolayca döndü ve açıldı. Onu nazıkçe içeri ittikten

sonra ben de açarak arkasından girdim. Sırtımı kapıya yaslayıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bazı cevaplar alana kadar buradan çıkmayacaktık. Bana verdiği üstü kapalı cevapları değil, gerçek olanları istiyordum.

“Geri dönmem gerek, August.” Etrafımdan dolanıp kapı koluna ulaşmaya çalışsa da sırtımla kapı kolunu kapatacak şekilde yana kaydım. Sinirli gözleri benimkilere kilitlendi. “Bu hiç komik değil, bırak gideyim.”

“Hayır, konuşmamız gerek, Iris. Dün o iri yarı pislik herif salona geldiğinden beri benden kaçırıyorsun.” Kapı koluna doğru uzattığı kolunu tutup onu kendime çektim. Bedenlerimizin birbirine fısıldaması, tenlerimiz kadar temas eden yakıcı his, benzinle ıslanmış havada yanan bir kibrit gibiydi. Bu tatlı bir yakıcılıktı; tüm vücuduma yayılan, yoluna çıkan her şeyi, çekincelerimi, sağduyum ve sabrımı tüketen, hızla yanan bir kor ateşten farksızdı.

“Bunu hissedebiliyor musun, Iris?” Sözlerimi kulağının üzerinde gezdirmek için eğildim, boynuna dökülen ince saç tellerini hafifçe okşadım. “Lütfen bana bunu senin de hissettiğini söyle. Birlikte mükemmel olacağımız konusunda kendimi kandırmadığımı, deli olmadığımı söyle.”

Bir iç çekiş dudaklarını buğulandırdı. Kalın ve gece yarısı karası kirpikleri gözlerini benden saklıyordu. Omuzlarının çökük çizgisinde yenilginin izlerini taşıyordu.

“Kendini kandırmıyorsun,” diye itiraf etti sesi titreyerek.

“Kandırmadığımı biliyorum.” Elim kolunun üzerinde gezinirken tüyleri diken diken oldu. Parmak uçlarımla avucuna minik dokunuşlar bıraktım. Derin bir nefes aldı. Dudakları titremeye başlarken yavaşça yüzüğü parmağından çevirip çıkardım ve tulumunun ön cebine sokuşturdum.

“Ne yapıyorsun?” Soru sorarken nefes nefeseydi. Göz kapakları, gözlerini bulandıran tutkunun üzerinde ağırlaşıyordu.

Bir müddet yüzünü çerçeveleyen yüksek, yontulmuş elmacık kemiklerinin çarpıcı hatlarını izledim.

“Seninle ilk öpücüğümü paylaşıırken onun yüzüğünü takarsan kendimi lanetlenmiş sayarım.”

Ağzı muhtaç bir solukla açılana kadar başparmaklarımla dudaklarını okşadım. Dudaklarımız birbirinden sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde yüzüne doğru yaklaştım. Dar alanda hırıltılı nefeslerimiz birbirine dolanıyordu. Parmaklarım saçlarına gömülürken avuçlarım saç diplerinden kafasını kavradı.

“Biliyor musun? Bunu tanıştığımız ilk gece yapmalıydım,” diye fısıldadım ağzımı onun dudaklarında gezdirirken. Onun nefesini solumaktan neredeyse başım dönüyordu. “Bunu yapmalıydım, Iris.”

Gözleri sıkıca kapanırken yanağından bir damla yaş süzüldü. “Biliyorum.” Dudağını ısırdı ve başını salladı. “O *sen* olmalıydın.”

Dilimle kıvrımlı dudaklarının etrafında dokunmaya başladım ve o an ilk iniltimizi paylaştık. Elimi tulumun altına doğru kaydırarak pamuklu tişörtün üzerinden sırtını okşadım. Kalçasının kıvrımını takip edip elimi aşağıya sürükleyerek dar sırtını okşadım ve onu kendime doğru bastırdım. Ona karşı sertleşen aletimi hissediyor olmalıydı. Bunu ondan asla saklayamazdım. Onu çok uzun zamandır acı verici şekilde istiyordum.

Alt dudağının dolgunluğunu dudaklarımın arasına alıp sert ve açgözlülükle emdim. Tanrım, o çok tatlıydı. Hayallerim, fantezilerim, bütün hepsi yalnızca bu ağzın tatlılığının, bu vücudun gergin, yuvarlak kıvrımlarının yanında küle dönüşüyordu. Başım eğerek bana karşılık verirken o da alt dudağımı emdi.

“Ah, siktir, Iris.” Dizlerimi büktüm, iki elim de kalçasına doğru kaydı. “Bütün gün başka hiçbir yere bakmadan sadece seni izleyebilirim.”

Elleri kollarımdaki ve göğsümdeki kasların haritasını çıkarıyordu. Vücudum sanki Braille alabesiymiş gibi kapalı gözlerle beni okumaya devam ediyordu. Parmak uçlarında yükselip parmaklarını saçlarıma daldırdı. Kollarımı poposunun altına koyarak onu havaya kaldırıp boylarımız arasındaki boşluğu kapattım ve ağzının etrafını ısırmaya başladım.

“Ağzını benim için a,” diyerek dudaklarını dişledim. İzni olmadan ondan hiçbir şey alamazdım.

Her pck, her dokunuş özgürce verilmeliydi. Bu sayede benimle olduğunu ve bunu gerçekten istediğini bilmeliydim. Caleb’in yüzüğü cebindeyken bile beni istediğini bilmeliydim.

Arzu ve istek dolu ağzı açılarak eğildiğinde biraz geri çekilerek onu yavaşlattım. İlk pcğmzn tadını çıkarmak istiyordum. Ağzınm içine dilimi sokarak usul usul yaladım, dilimi dişlerinin üzerinde gezdirdim, çenesinin tatlı, kaygan duvarlarına değdirdim.

“August, ah, Tanrım.” Kollarıyla boynumu sararken bacaklarını belime doladı. “Kahretsin, p beni.”

Artık duramıyordum. Kendimi kaybettim. ylece durup Caleb ile birlikte olmasını izlemem için gereken her türlü bahanem buhar olmuş, uçup gidiyordu. Bu pcğn zamanı çoktan gelmiş hatta geçiyordu, bunun için aresizdim. O kadar çaresizim ki onu dolabın duvarına doğru çevirip ölmek üzere olan bir adamın son nefesi gibi ağzına gömüldüm. Ellerim omuzlarına dökülen ipeksi saçlarının arasından süzüldü. Dillerimiz birbirine dolaşıyor ve mücadele ediyordu, ağzımızın nemli sıcaklığında birbirine karışıyordu. Dilini emip damağını yaladım, dişlerim onu ısırırken dudaklarım yalvarmaya devam ediyordu.

“Ah, Tanrım, Tanrım,” diye defalarca fısıldadı. Sesi öpücüklerimin arasından bir dua gibi çıkıyordu. “Lütfen durma, August.”

Burnumu boynunda bir ileri bir geri gezdirerek ardından dudaklarımı ipeksi teninde gezdirdim. Dilimin geniş vuruşları ve ağzımın açgözlü hareketleriyle inleyene kadar boğazındaki her hassas tendonla sevişiyordum. Dudaklarım köprücük kemiğinin kırılgan çizgisinde geziniyordu. Tulumunun düğmelerini arandım. Çözdüğüm her düğme beni de çözüyordu. Tulumun ön kısmı düştüğünde göğüs uçları dar tişörtün içinde belirdi, sert ve neredeyse bir boncuk gibi yuvarlaklardı. Geri çekildim, bacakları belimden kayarak aşağı indi. Ayağa kalktı. Bacağıma dikkat ederek önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Avuçlarım sırtında gezinirken onu kendime doğru çekip yaklaştırdım. Bana baktı, ağzı açık ve nefes nefese bekliyordu. Tişörtüyle sutyeninin üzerinden sertleşmiş bir meme ucunu emerken bakışlarımı ondan ayırmadım. Meme ucunu dilimin üzerinde yuvarlarken, gözlerimizin birbirine kilitlenmesinin getirdiği yakınlık neredeyse dayanılmazdı. Aletim taş gibi sertleşmişti, arzum ise tüm hücrelerime yayılmışken kalbim durmak üzereydi.

Başı geriye doğru düşerken parmakları saçlarımın arasından kayıyor ve ağzım, göğsünün her santimini yalarken benimle beraber tutuyordu. Küçük nefes alışları, öpüşmelerimizle boğucu bir hâl alan havayı noktalıyordu.

“İris.” Parmaklarım kalçalarındaki son düğmenin, kotu tutan son noktanın üzerinde bekliyordu. “Yapabilir miyim?”

“August, ben...” Sözüünü bitiremese de alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıp başını salladı.

Tulum yere kaydığı zaman bacaklarını sadece bir kez gördüğüm anı hatırladım. Erkekler Basketbol Lig Şampiyonası gecesinde onu

kısa eteğiyle görmüştüm. Bacakları, Sarai'yi doğurduktan sonra daha da kalınlaşmıştı. Tanrım, buna bayıldım. Bacakları uzun, sıkı ve biçimliydi, kalçaları ve poposu belinin darlığından dramatik bir şekilde kıvrılıyordu.

“Sen mükemmelsin, Iris.” Burnumla tişörtünü yukarı doğru ittirip dilimi göbek deliğine daldırarak iç çamaşırının bel lastiğinin üzerinden öpücükler bıraktım.

Pürüzsüz olan teninin üzerinde hafifleyen bir morluğun geride bıraktığı yeşilliği gördüm. Parmaklarımı hafifçe üzerinde gezdirerek bakışlarımı ona çevirdim.

“Buraya ne oldu?” diye sordum kaşlarım endişeyle birleşirken.

“Hiç, hiçbir şey olmadı.” Bakışları benimkiyle tekrar buluşmadan önce yana kaydı. Bir an paniklediğini sansam da gözleri bana geri döndüğünde sakindi. “Sadece birkaç eşyayı taşırken bir yerlere çarptım. Bir hafta kadar önceydi. Artık geçmeye başladı. Önemli bir şey değil.”

İzi tekrar okşarken dudaklarımı oraya değdirdim, dilimi belindeki ipeksi tenin üzerinde ileri geri gezdirmeye başladım. Tanrım, kaç gece boyunca onun tadının nasıl olduğunu merak etmiştim? Dudaklarım teninde gezinirken nasıl hissettireceğini kaç gece düşünmüştüm? Şimdi tadının cennet gibi olduğunu ve kadife gibi hissettirdiğini biliyordum.

“Ne yapıyorsun?” dedi nefesi daralmış, bana bakarken.

Başımı kaldırıp onun arzudan ağırlaşan bakışlarını yakalayarak gülümsedim. “Daha iyi öpmeye çalışıyorum.”

Yüz ifadesinde bir alev titreyerek yanıyordu. Anlamlandıramadığım türden bir özleme benziyordu. Sanki şu anda beni sarsan özlem onu da sarsıyordu.

Parmaklarıyla kafamı okşuyordu. Saç çizgim boyunca öpmek için eğildi, başımı eğdiğinde dudaklarını kirpiklerimin, burnumun ve elmacık kemiklerimin üzerinde gezdirdi.

“Sana direnmekten yorulдум,” diye fısıldadı.

“O zaman direnme.” Başparmaklarımı iç çamaşırının bel lastiğine sokup kalça kıvrımı ve kıcının kavisi görünene kadar aşağıya çektişirdim. “Yapma.”

Çamaşırını tamamen aşağı doğru kaydirdim. Aşağıya süzöldüğünde tulumunun içinde toplandı. Bana olan isteğinin kokusu buram buram havaya yayılıyordu. Ben bu kokuyla sarhoş oluyor, bu hisle sersemliyordum. Onun karşısında büyülenmişim. Burnumu kasık kemiğı boyunca gezdirerek yavaş yavaş aşağıya doğru kaydım. Bacaklarını açarak klitorisini ortaya çıkarmak için iyice ayırdım. Tıpkı olgunlaşmış bir kiraz gibi parlıyordu. “Ah, Tanrım, Iris.”

Klitorisini ağzıma aldım. Verdiğı tepki, özünden uzuvlarına hızla yayılan saf bir haz dalgasıydı. Parmaklarım vajinasını daha fazla ayırdı, tüm ağzım ıslaklığına doğru gömölürken büyük bir kısmı yayılıp ağzımı doldurdu. Onun en mahrem yerlerinin tadı ve yumuşaklığıyla kendimden geçiyordum.

Tulumuyla çamaşırını ayaklarıyla iterek tamamen çıkardı. Üzerinde sadece tişörtü kalmıştı. Bacaklarını omzuma yerleştirip, destek alması için sırtını duvara yasladım. En sonunda sürekli hayalini kurduğum ziyafeti çekebiliyordum. Çenem, dudaklarım ve burnum vücudundan damlayan sularla ıslanıyordu.

Hızlıca kıcını kavrayıp bacaklarını omuzlarıma doğru iterek gelebileceğı kadar yaklaşması için kafamı vajinasına gömdüm. Dilim hiç bir damlayı heba etmek istemiyor, kadınlığını aşağıdan yukarıya silip süpürüyordu. Dudaklarını emdim ve klitorisini

ısırdım. Uzun süre aç kalan bir adamın günler sonra yemeğe kavuşması gibi onun her zerresini yiyordum. Tüm bu süre boyunca bacakları omzumda, vajinası yüzümde titriyordu. Kalçaları şehvetimiz için bir metronomdu. Saçlarımda gezinen elleri başımın hareketiyle eş zamanlı olarak sallanıyordu.

“Ah, August.” Adım sesindeki şehvetli nefese karıştı. “Ah, Tanrım, bu harika. Evet, çok güzel.”

Bacakları başımın etrafında kasılıp omzumda hızla titremeye başladı. Başımı kaldırdığımda kaskatı kesildiğini, iki büküm olduğunu, ağzının sessiz bir çığlıkla açıldığını gördüm. Gözyaşları yüzünden aşağı doğru süzülüyordu. Eğer başka bir kadının boşaldığını asla göremeyeceksem bu benim için sorun değildi. Bu kadını fırtınanın gözünde, zevk havuzunda yüzerken izleyebilseydim, bu benim için yeterli olurdu. Tanrım, hayatımın geri kalanı için bu kesinlikle bana yeterdi. Yüzündeki ifade harikulade, sanki gerçekler arasında asılı kalmış, bir fanteziye dalmış ve boşalırken yaşadığı bu zevk patlamasında boğuluyormuş gibiydi.

Boşalırken çılgın kasılmaları yerini durgun bir ritme bırakıyordu. Gözleri ağırlaşmış, uzuvları gevşemiş, gülümsemesi huzurlu ve doymuştu.

Parmakları dağınık buklelerimi yatıştırdı ve henüz içine girmemiş olmama rağmen, başparmaklarıyla bir âşığın rahat sahiplenici tavrı ile dudaklarımı okşadı. Seks bir formaliteydi. Evet, onunla seks yapmak istiyordum ancak aramızda gerçek olan bir bağ vardı. Orada, havada parlıyordu. Kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim.

Kapının dışındaki koridorda ağır adım sesleri duyuldu ve odanın dışından öfkeli bir ses yükseldi. Iris, duyduğu ses karşısında vahşete kapılmış bir hâlde yavaş yavaş omzumdan aşağı kayıyordu.

“O da ne? Kim bu?” Panikle gerilmiş gözleri benimkilere kilitlendi. “Sanırım, Caleb’in sesini duydum.”

“Hayır, o hâlâ Çin’de değil mi?”

Avucumu uyluğunun dar kıvrımında gezdirdim. Paylaştıklarımızdan sonra onun adını duymak bile kulağa berbat geliyordu. Bunu yapamazdı, ona geri dönemezdi. Tüm sır perdelerini aralamalı ve ondan ayrılmalıydı. Gizlediği şeylerin Sarai’yle bir alakası olduğunu biliyordum. Ancak hiçbir yargıç ona tam velayet vermezdi. Sonuçta adam pislüğün tekiydi, yine de sanırım kanunen çocuğunu görme hakkı vardı. Eğer tüm gerçekleri biliyor olsaydım ayrıntıları bir şekilde halledebilirdik. Iris daha fazla bunun bir parçası olmamalıydı.

“Iris, az önce aramızda yaşananları konuşmamız gerek.”

“Gitmem gerek.” Ayağa kalktı, iç çamaşırım yukarı çekti ve tulumunu bağlamaya başladı. Yüzüğü aceleyle ön cebinden çıkarıp tekrar parmağına taktı.

Kahretsin, olamaz.

“Bekle bir dakika.” Dizimdeki keskin acıyla irkilerek, kendimi yukarı doğru çektim. Dikkatli bir şekilde omuzlarından tuttum. “Ona geri dönecek misin? Aramızda geçen bunca şeyden sonra mı? Hayır... bunu yapamazsın.”

“August.” Gözlerini yumdu, titreyen elini, bu seferki zevk titremesi değildi, dağılmış saçlarında gezdirdi. “Bunu yapmak zorundayım. Ona gitmek zorundayım. Anlamıyorsun.”

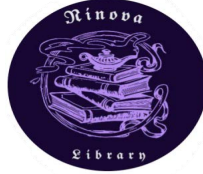
“Hayır, anlamıyorum.” Hissettiğim hayal kırıklığı ile kıvrılan alnım, kaşlarımın çatılmasına sebep olmuştu. “Açıkla. Bilmek ve anlamak istiyorum.”

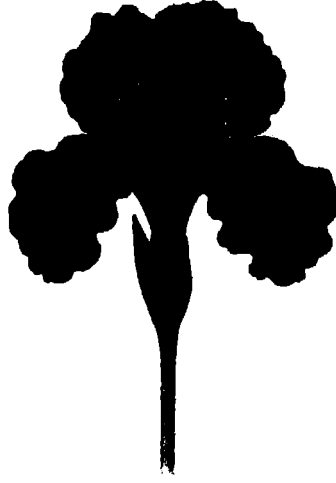
“Hayır, bunu açıklayamam. Şimdi olmaz.” Önce kapıya sonra tekrar bana baktı. “O burada. Onu duydum.”

Öfke ve hayal kırıklığı, ikiz asit misali karnımın içini yakıp kavuruyordu.

“Pekâlâ,” diye kestirip attım. “Paranoyaklaştığına eminim, yine de ne yapman gerektiğini düşünüyorsan onu yap.”

Kenara çekilip dolabın kapısını açtım. Dışarıda, koridorda, cehennemden yeni çıkmış gibi duran Caleb’ın gözleri ikimizin arasında mekik dokuyordu. O ölümcül koyu mavi bakışlar bir bana, bir de ikimizin de sahip olmak istediği kadına kaydı.

BÖLÜM 29

IRIS

Eğer bakışlar öldürebilseydi...

İşte tam olarak böyle derlerdi. Caleb asla bir bakışla yetinmezdi. O hayvansı elleriyle neler yapabildiğine bizzat şahit olmuştum. Kemerinin, ayakkabısının ya da elinin altında ne varsa onların acısını misliyle tatmıştım. Şu anda yalnız olsaydık, sanırım beni bir kaşık suda boğmanın yollarını arardı.

Ancak yalnız değildik. August arkamda duruyordu. Sarai önümde, babasının omzundan bana uykulu gözlerle bakıyordu.

“Bu ne sürpriz,” diye söylendi Caleb, gözleri buz gibiydi. “Uzak duramıyorsun değil mi, West?”

August, bana dokunmuyordu bile ama hava oldukça gergindi. Bu iki adam birbirinden nefret ediyordu. Ben onların birbirine olan nefretlerinin sadece bir parçasıydım, ama şu an tam ortada duran bir parçaydım.

“Bu kadar çabuk mu döndün?” August’un sözleri kulağa oldukça basit geliyordu ancak altında Caleb’in yanlış bir şey yapmasını bekleyen bir tuzak saklıydı. “Ah, bu ne kadar utanç verici.”

“Kedi gidince meydan fareye kaldı desene.” Caleb’in öfkeli ağız çizgisi bir saniyeliğine minik bir tebessümle bozuldu ve hemen eski öfkeli haini aldı. “Hadi gidelim, Iris.”

Küçük kızım kucağındayken arkasından gidip gitmeyeceğimi bile düşünmüyordu. Onunla gideceğimi biliyordu. Sarai, onun omzunun üzerinden bana bakıyordu. Pamuk şeker pembesi ağzı sallanıyor ve küçük tombul kolları bana doğru uzanıyordu. Uykudan daha yeni uyanmış olmalıydı, o zaman hemen beni yanında görmek isterdi.

Arkamdan bir el beni kolumdan çekmeden hemen önce onları yakalamama ramak kalmıştı.

“Iris.” August bana bakıyordu. Kaşları atık, suratı şaşkınlıkla dolu. “Onunla gitme.”

Nazik bir hareketle kollarından kurtuldum. Bunlar benim görüp görebileceğim son nazikliklerdi ama oyalanamazdım. Kızım Celeb’in kucağındaydı ve yaşanan bu felaketten sonra, sosyal hizmetlere bir isimsiz ihbar daha olmadıysa kendimi şanslı sayacaktım. Benim için daha fazla hain planlar yapmadıysa, tuzaklar kurmadıysa şanslıydım. Ondan bir adım nde olmam gerekirken ben geride kalmıştım. Bugün tüm arzularım beni sararken zayıf düşmüş, onun gerisinde kalmıştım.

“Caleb ile gitmeyeceğim.” Gözlerimle, göğsüne koyduğum elimle, kalbimle ona yalvardım, beni anlaması için yalvardım. Ona szcklerim hariç her şeyimle yalvardım. “Sarai ile gidiyorum, minik kızım benim önceliğim. Öyle olmak zorunda.”

“Elbette Sarai önceliğin olmalı,” dedi August. “Ama ben... bana demiştin ki, kendini kandırmıyorsun. Bana benim hayal

kurmadığımı...” Yüzünü buruşturdu ve uzun parmaklarını saçlarında gezdirdi, birkaç dakika önce orgazmım sırasında tırmaladığım ve darmadağın ettiğim saçlarını. Boşalmayalı çok uzun zaman olmuştu. Caleb beni tatmin etmek bir yana, kendimi değerli hissettirecek hiçbir şey yapmıyordu. August bana arzulandığımı hissettirmişti, kadın olduğumu. Tabi ki bu arzu Caleb’in beni arzuladığı şekilde değildi. August’un arzusu bencillikle lekelenmemişti. Zalimlikle çarpıtılmamış ya da saplantıyla kirletilmemişti. August bana kısa sürmüş olsa da görkemli bir şey sunmuştu ve buna bir daha sahip olup olamayacağımı bile bilmiyordum. Eğer o kapıdan çıkıp gidersem, bu görkemli ve nezaket dolu şeye bir daha asla sahip olamayabilirdim.

“Kendini kandırmıyorsun,” dedim August’a. “Birlikte iyi olmayacağımızdan değil. Hatta sana bir şey diyeyim mi? Birlikte harika olurduk. Sadece zamanlamamız yanlış.”

August’un elini iki elimin arasına aldım. Keşke ona her şeyi anlatabilseydim.

Ne söyleyebilirdim ki?

Caleb bana durmadan şantaj yapıyor mu? Bana sürekli yalan söyledi mi?

Beni her yerim mosmor kalana kadar dövdü mü? Silah zoruyla bana tecavüz etti mi?

Beni gözünün önünde rehin tutuyor mu?

August beni asla anlamayacaktı. Muhtemelen bana kaçmamı söylerdi. Git derdi ama kaçmak yeterli değildi. Caleb Sarai üzerinde hak iddia ettiği sürece, kaçmak gerçekten özgür olmak demek değildi.

Omzumun üzerinden arkama baktım ama Caleb görüş alanımdan çoktan çıkmıştı.

Parmak uçlarımda yükselip August'un yanağına bir öpücük kondurdum. Belime uzandı ama ben geri çekildim, kendime asla izin vermemem gereken bir dokunuş için şimdiden deli gibi acı çekiyordum. Bu sadece durumu daha da zorlaştırırdı.

"Gitmem gerek." Gözyaşları gözlerimi yakıyordu. "Hoşça kal, August."

Dönüp halk merkezinden koşarak çıktım, Caleb'in gitmemiş olması için dua ediyordum. Ramone'u hemen fark ettim, kaldırımında duruyordu, Caleb'in gardiyanının gözleri küstahça bakıyordu. Başımı dik tutarak yanından geçtim ve arka koltuğa oturdum.

Ne beklediğimi bilmiyordum, muhtemelen Caleb'in yanına oturur oturmaz suratıma bir tokat yiyecektim ama bunun yerine ürkütücü bir sessizlikle karşılaştım. Şehirden ayrılıp saray gibi hapisaneme doğru yol alırken, dakikalar bir işkence azabında uzayıp gidiyordu. Sarai, uyku onu tekrar ele geçirdiğinden arabanın bebek koltuğunda uyukluyordu.

"Caleb, açıklayabilirim," dedim usulca.

Bana bakışı bir giyotin gibiydi, sunabileceğim her bahaneyi, her yalanı kesip biçiyordu. Gerçeği biliyordu ve bunun bedelini ödemekten kaçmamın hiçbir yolu yoktu. August West'i istemek Caleb için büyük bir suçtu. Bu vatana ihanetti.

Kellemi uçurun.

Araba evin önünde durduğunda hemen Sarai'yi çözüp hızla içeri, çocuk odasına götürdüm. Onu beşiğine yatırdım ve orada oyalandım. Zihnim olası kaçış yolları arıyordu ama her zamanki gibi hiçbir şey bulamıyordum. Hiçbiri sorunumu gerçekten çözemezdi.

"Benimle yatak odasında buluş, Iris," dedi kapıdan. "Oyalanmayı bırak, konuşmamız lazım."

Konuşmak.

Nasıl konuşacağımızı iyi biliyordum.

Yatak odasına girdiğimde, gözlerim olası bir silah için köşeleri ve görünen yüzeyleri taradı. Buna daha önce de direnmiştim. Genelde direnmek, benim için daha kötü olurdu ama bu gece bunu kabul etmeyi hayal bile edemiyordum. Bu genellikle tabancayı çıkardığı zaman olurdu, buna karşı hiçbir savunmam yoktu.

“Soyun.”

Bu tek kelime beklediğim tokattı. Tereddüt ettim, bu oyunu nasıl oynayacağımı bilmiyordum. Sabırsızca iç çekti ve cebinden tabancayı çıkarıp havaya kaldırdı.

“Neden işler bu noktaya gelmek zorunda, Iris?”

“Benden bu normal bir şeymiş gibi davranmamı bekleme,” dedim sertçe. “Bana silah zoruyla tecavüz etmen normal değil, bu normal bir şeymiş gibi davranmayacağım.”

“Bahse girerim, West silah kullanmak zorunda kalmamıştır.” Gözleri kısıldı. “Soyun dedim, seni düşük sınıf bataklık fahişesi.”

Sözleriyle beni küçük düşürmeye çalışıyordu ancak artık buna bağıışıklık kazanmışım, hiçbir şey hissetmiyordum. Sözleri ısırmayan ama sürekli havlayan bir köpek gibiydi. Bana karşı dişsizdi.

Gerçi pençeleri varken kim dişlere ihtiyaç duyardı ki?

Acele etmeden kemerini çözmeye başladı.

Gözlerimi tabancaya dikip tulumumun düğmelerini açtım, yere bıraktım ve tişörtümü başımın üzerinden çektim. Sutyenimi ve iç çamaşırimi da çıkardım.

“Onları bana getir.”

Söylediği şey karşısında şaşkınlıkla donup kaldım.

“O çamaşırı bana getir dedim, Iris.” Sahte sakinlik, onun sözlerinin el ele tutuşup oyunlar oynadığı bir çocuk gibiydi.

Ona doğru yürüdüm ve çamaşırlarımı hızla elimden kapıp incelemeye başladı.

“Bu ıslak,” dedi hırlayarak.

Aman Tanrım.

“Bu çamaşır sıırılsıklam olmuş.” Yüzüne barbarca bir gülümseme yerleştirdi. “Ah, yoksa beni mi düşünüyordun?”

Başımı salladım. Dudaklarıma bir inkâr yayıldı. “Ben yapmadım...”

“Orospu!” diye kükredi, ağzından tükürükler saçıyordu. “Bana yalan söyleme.”

Duvarlar titredi, ben de duvarlarla birlikte tır tır titriyordum. Hava sıfırın altın inmişti, kanım donuyordu. Şekillenmiş ve tehlikeli öfkesi ortaya çıkıyordu. Her zaman yaptığı hızlı ve sert bir şekilde çekiştirmek yerine beni yatağa itti. Bir eli iç çamaşırlarımı diğer eli tabancayı kavrayarak yatağın kenarına oturdu.

“Buraya gel,” dedi, daha sessizdi ama daha az tehditkâr değildi.

Çırlıçıplak bir şekilde korktuğumu belli etmeden önünde dikildim. Haysiyetimin ve kendime olan saygımm üzerinde bir nasır oluşmuştu. Artık onları zar zor hissedebiliyordum. Onlar hayatta kalmamın ve nihai kaçışımın kayıplarıydı.

“Bana, beni istediğini inandır, Iris. Sür beni.”

Gözlerim şaşkın ve sersemlemiş bir şekilde ona bakıyordu. Yapamıyordum. Caleb’i istemenin nasıl bir his olduğunu bile hatırlamıyordum.

“Ben... şey... ben...”

“Öp beni, Iris.” Sesi yumuşak ve neredeyse ikna edici tonda çıkıyordu. Sanki umurundaymışım gibi ama bu oyunu, onun kibarlığının her zaman bir hile kartı olduğunu bilecek kadar oynamıştım.

Tiksintimi bastırıp ağzımı onunkinin üzerine koymak için belli belirsiz eğildim.

Dili ağzıma değdiğinde neredeyse öğürecektim, sanki August'un tadını sert ve dip köşe bir şekilde ağzımdan kazıyormuş gibiydi. Bir saat önce hissettiğim mükemmel tutkunun iğrenç bir taklidiydi bu. Eli boğazımı sıkmak için dışarı uzandı, zar zor sıkıyor ama isterse nefes borumu koparabileceğini hatırlatacak kadar baskı uyguluyordu.

“Sür beni,” dedi Caleb.

Her komut bir öncekinden daha kafa karıştırıcıydı. Beni boğazımdan tutup kucağına çekti, kalçalarımı onunkilerin üzerine yaydı. Kendimi konumlandırmamı beklemeden beni yakaladı ve aletin üzerine oturttu. Darlığımın içine girdiğinde nefesim kesildi. Kalçamı öfkeyle kavradı, beni ayak uyduramadığım bir ritme ikna etmeye uğraştı. Beni vücuduna doğru çekip göğüslerimi göğsüne bastırdı ve silahı yan tarafıma dayadı.

“Hâlâ sıırılsıklamsın. Onun için boşaldın, değil mi?” diye hırladı. “En son ne zaman benim için bu kadar ıslanmıştın?”

Korku vücudumda dalga dalga yayıldı. Beni öldüreceği gece, tam olarak bu gece olmalıydı. Elleri boğazıma uzandı, parmakları ciğerimde hava kalmayana kadar boğazımı sıktı.

Boynumdaki kelepçeyi umutsuzca kavradım. Görüşümü siyah noktalar kapladı ve kafamın içi pamukla doluyordu. Tam bayılacağımı düşündüğüm anda boğazımı serbest bıraktı.

“Burana dokundu mu?” Öfkesinden sesi çatlama noktasına kadar gelmişti. “Amma dokundu mu, Iris? Benim amıma?”

“Dur.” Ağzımdan çıkan kelimedede boğuluyordum ve boğazıma dolan mide bulantısı giderek artıyordu. “Lütfen, dur.”

“Duracağım, Iris.” Beni kucağından kaldırdı ve arkasında duran yatağa fırlattı. “Bunu sen istedin.”

Derin bir nefes aldım ve rahatladım. Bedenim tüm kaslarımı sıkıca tutan korkuyu serbest bıraktı.

Tek istediğim sıcak bir duş almaktı. Hiç beklemediğim bir anda öfke dolu tepkiler alacağımdan emindim, en azından bu gece değildi.

Bu düşünceler daha zihnimde tam anlamıyla oluşmadan, Caleb üzerimden kalktı ve beni yüzüstü çevirdi. Bir önsezinin sızısı zihnimi gıdıklıyordu.

“Caleb, sen ne...”

“West’in sikinin girdiği yere gireceğimi mi sanıyorsun?” diye hırladı.

“Hayır yapamazsın.” Çaresizlik her yanıma sararken diğer yandan da onu gevşetmeye çalışıyordum. “Biz yapmadık, Caleb.”

“Yani şimdi aptal olan benim, öyle mi?” Mizahtan yoksun buz gibi bir kahkaha havayı kırbaçladı. “Yalnızca onun hiç girmediği bir yere gireceğim.”

Buna boyun eğmezdim. Yataktan fırlayıp banyoya doğru hızla koştum ama Caleb’in uzun kolları, bacakları ve iyi kondisyonlu atlet vücudunun şimşek hızıyla asla boy ölçüşemezdim. Tam önümde kapıda durmuş, yolumu kesmişti. Hayvani bir şekilde yüzüme güldü. Diğer yöne kaçmak için döndüm.

Kolunu belime doladı ve beni yerden kaldırıp yatağa fırlattı. Beni iki büklüm ettiğinde tutuşu biyonik bir his verirken, sırtımı göğsüne yaslayıp onu yerinden oynatmaya çalıştım. Kollarım çılgınca çırpınıyordu. Kalçasını tırmaladım ve derisinin tırnaklarımın altında içine doğru göçtüğünü hissettim. Kafatasımın dibindeki tabancanın soğuk çeliği mücadelemi taşlaştıran kadar ulaşabildiğim her yerini yumrukladım.

“Ne cüretle benim olana dokunmasına izin verirsin?” diye gürledi arkamdan, saçlarımı acıyla çekiştirdi.

Yaşlar gözlerimden ve yanaklarımdan acıyla süzülüyordu. İri eli kürek kemiklerimin arasına doğru girdi ve kalçamı kavrayarak kıkımını beliyle aynı hizaya getirdi.

“Lütfen, yapma.” Bütün gururumu ayaklar altına alıp tüm utanmazlığım ile yalvarırken, çarşafı yumrukluyordum. “Tanrım, Caleb, ne olur yapma. Yalvarırım.”

Filmlerde olduğu gibi bir kadın, bir adamla dakikalarca mücadele ederdi ve siz onun kirletilmeden kurtulma şansının var olduğunu düşünürdünüz. Birisi tam zamanında müdahale edip onu kurtarırdı.

Ancak, benim için böyle bir şey söz konusu değildi.

Caleb, acımasız bir hamleyle kimsenin girmediği bir yeri işgal ediyordu. Bunu ima etti, tehdit etti ama beni hiç bu şekilde becermemiştii.

Yağlama yoktu. Hazırlık yoktu. Uyarı yoktu.

Sadece kuru bir acı.

Acı aniden nefesimi çaldı. Kelimelerimi çaldı. Bir an için çığlık bile atamadım. Bu baş döndürücü acı sizi susturuyordu, tamamen susturuyordu.

Her parçanız o yaradan kurtulmaya odaklanıyordu ve konuşmak için bile enerji harcayamıyordunuz.

Bana defalarca bıçak saplarken dokuların yırtıldığını hissediyordum, acımasızca kullanılan keskin bir silah. Gözyaşları kontrolsüzce ağzıma doluyordu. Kelimelerim yalvaran bir ayine, içimden dökülen acması hecelere dönüşürken o homurdanıp inliyor ve yorulmak bilmeyen bir makine gibi beni pompalıyordu. Ne kadar sürdüğünü bile bilmiyordum. Bacaklarımin arasında ıslaklık hissettim ve bunun kan olduğunu anladım. Dirseklerim altımdan kaydı ve göğsüm iki büklüm yatağa düştü.

“Kahretsin, kıpırdama.” diye zevkle homurdandı. “Daha tamamı içine girmedi.”

Ah, Tanrım. Daha fazlası olmazdı ama kendini daha da içeri itti ve çığlıklarım yatak odasını yırtıp geçerken acı ruhumun derinliklerini sıyrıyordu. Uyuşmak için dua ettim ancak kendini içime her itişini hissetmeye devam ediyordum, sanki yakıcı bir sopa beni içten parçalıyordu.

“Lütfen, yapma. Lütfen, lütfen.” Durmadan yalvarıyordum, sesim cızırtılıydı kalbim hızla çarpıyordu, bedenim perişan olmuştu.

Ancak Caleb kötücül bir zevk krizine kapılmıştı, sert ve gergin girişime uzun, gürültülü bir şekilde boşalıyordu.

Boşaldıktan sonra kıçımı neredeyse şefkatle tokatlayıp geri çekildi. Hemen rahatlamıştım ancak acısı hâlâ devam ediyordu.

Uzun bir nefes vererek yatakta yanıma uzandı.

Kıpırdamadan yatıyordum, parçalanmış ve yırtıcının geri dönmesinden korkan bir kadın gibiydim. Ölü taklidi yapıyordum ancak rol yaptığımdan emin değildim. Bir parçam geri adım atmış, bir mezara kıvrılıp uzanmış, ölüm için yalvarıyordu. Sonu kollarımı açmış, selamlayarak karşılıyordum.

Caleb parmağını, August’un okşayarak yumuşattığı silik morluğa değdiriyordu. “Her zaman seni incitmeme sebep olacak aptalca şeyler yapıyorsun,” dedi. “Seni her şeyden çok sevdiğim hâlde neden böyle şeyler yapıyorsun, Iris?” Sesi gerçekten şaşkın, içten ancak sinirli geliyordu.

Deli bir adamla uğraşıyordum.

Gözlerim, onun yakışıklı yüzüne denk gelene kadar başımı yavaşça çevirdim.

“Siktir git, Caleb.”

Yüz ifadesi dondu, gözleri daraldı ve dudakları büzüştü. “Seni aptal sürtüğ. Tam bir mazoşistsin, değil mi?”

Bunca aydır dikkatliydim. Planlar yaptım. Doğru anı, doğru zamanı bekledim. Ancak tedbir elden çoktan gitmişti ve onu kıskırtmak eninde sonunda bana daha fazla zarar verecek olsa da onu incitmenin bir yolunu arıyordum. Az önce yaptığı şeyden sonra, ben de onun canını yakmak istiyordum.

Bacaklarımın arasındaki rahatsızlık ve onun istilasının verdiği acıyla irkilerek yatağın başına doğru yavaşça kaydım. Çarşafın üzerindeki kan izine dikkatle baktım. Onların benim olduğunu biliyordum ama zerre korku hissetmiyordum, sanki öylece duran kanla benim hiçbir alakam yoktu.

“Soruna hiç cevap vermediğimi fark ettim,” dedim sessizce.

“Ne sorusu?” Kaşlarını şaşkın bir şekilde çattı.

“Bilirsin işte.” Ona imalı bir bakış attım ve gülümsedim. “Onun için boşalıp boşalmadığımı sormuştun?”

Yüzüne ve kaşlarına aniden kara bir kasırga düştü. Fırtınalı gözlerinde şimşekler çakıyordu.

“Yaptım.” Sesim yumuşak, gözlerim tereddütsüz onunkilerle buluştu. “Bunca yıllık hayatımın en iyi orgasmını August West ile daracık bir dolapta yaşadım. Ne yapacaksın? Diğer bacağını mı kıracaksın? Yoksa benim bacağımı da mı kıracaksın? Oyuncaklarını parçalayan şımarık küçük bir çocuk gibi etrafındaki her şeyi kırmaya devam mı edeceksin?”

Bana doğru hamle yaptı, dişlerini gösterdi ve yumruğunu vurmak için geriye çekti. Ancak ben de geri çekildim. Yatağın başucundaki lambayı tutup ona doğru şiddetli bir şekilde salladım, lambanın kablosu duvardan ayrıldı.

Kafasına vurdum. Acı ve şok yüzüne yayıldı, hemen ardından öfke geldi. Saç ayırımından, yüzüne doğru akan kan sızıntısına dokundu, parmaklarının arasındaki ıslaklığı şaşkınlıkla ovaladı.

Geldiğini görmediğin bir darbe yüzünden, kanının döküldüğünü görmenin, insanda nasıl bir şok yarattığını iyi bilirdim.

“Ya gerçekten canına susamışsın, ölmek istiyorsun ya da ölmek ve bayılmak arasındaki farkı bilmiyorsun,” diye bağırdı ve bana doğru uzandı. Acımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde kapıya doğru koştum. Çıplak olduğumu umursamadan kapıyı açtım. Olabildiğince hızlı koşmak zorundaydım. Bunca hafta bekleyip ne olacağını izledikten sonra, karşılık vermek için en kötü zamanı seçmiştim. Kaçmak için en kötü zamanı. Hem de hiç kaçış yolum, hiçbir planım ve hiç şansım yokken.

Çizmeli ayağı sırtıma çarptı, darbenin şiddeti hızlıca beni ileri savurdu ve mermer zemin üzerinde karnımın çıplaklığı ile kayarken derim sıyrıldı. Dirseklerime kadar yükseldim. Kendimi yukarı çekmeye çalışıyordum ama o çizme kaburgalarımın çarparak vücudumdaki tüm havayı dışarı boşalttı. İki büküm olmuşken karnımdan çıkan, çıldırmış kahkahalarla şok oluyordum. Sırtüstü döndüm, onun öfkesini yüzüme yayılmış çılgın bir kahkaha ile karşılıyordum. “Şimdi ne olacak? Ah, Tanrım, yoksa silahına mı davranacaksın?” Onunla alay ediyordum. “Beni kontrol altında tutabilmenin tek yolu bu, değil mi? Eli silahlı koca bir adam olmak? Seni zavallı korkak.”

“Silah mı?” Kendi çılgın sırıtışı, yüzünün parlak yüzeyini çatlatırken birdenbire bir ölüm maçındaki iki kaçığa dönüşüyorduk. “Seni çıplak ellerimle bile öldürebilirim.”

Kalçalarımın bulaşan kan, kaburgalarımın Afrika menekşeleri gibi açan morluklar ve damarımda kaynayan yeni bir meydan okumayla, karmakarışık bir saç perdesinin arasından ona baktım ve hayatımın en pervasız sözlerini söyledim. “O zaman benimle bir erkek gibi dövüş, Caleb Bradley.”

Tam da öyle yaptı.

Baraj setleri yıkıldığında ben de ORADAYDIM.

Korkunç akışkan canavar tüm dizginlerini kaybedip New Orleans'ı sular altında bıraktığında bölgemde güvendeydim ancak yine de şehirde yaşıyordum.

Daha sonra o korkunç fırtınanın son sürat ilerlerken ardında bıraktığı yıkımı gördüm. Çılgın bir ruh hâliyle eşyalarımızı topladık, daha yüksek bir yere gitmek için evimizden kaçtık. Ailem hayatta kalmak için oradan ayrıldı.

Uzunca bir süre arkada kalanlar vardı. Kaçmaları gerekirken kalmayı seçmişlerdi.

Kalmış olmanın pişmanlığını yaşayacak kadar uzun yaşayamadılar.

Bu selde, bu acımasızlık kaosunda, aynı hatayı yaptığımı fark ettim. Kaçmam gerekirken kaldım. Şimdi, bu canavarın tüm dizginlerini kaybettiği ana tanıklık ediyordum ve öfkesi, hiddeti bir su duvarı gibi üzerime hücum ediyordu. Şiddetli bir rüzgâr gibi üzerime esiyor ve ben onun ardında bıraktığı yıkım hâline geliyordum. Yumruğu ve açık avucu etimi zedeleyen ve kemiklerimi çatlatan yorulmak bilmez bir örs gibiydi. Öfkesi hızlı ve etkili, ağır aksak ritimli tokatları, mükemmel aralıklı darbelerden oluşan insanı büyüleyen bir vahşetti.

Zihin usta bir stratejistti, ne zaman ilerleyeceğini ve ne zaman geri çekileceğini içgüdüsel olarak kendi bilirdi. Acı dayanılmaz olduğu zaman zihnim bir sığınaktı. Görünürde kaçış olmadığında, bana kalan tek özgürlüğü aradım; düşüncelerimi, rüyalarımı ve anılarımı. Yıldızların altında, bir sokak lambasının altında, yüceliğin arifesinde büyümlü bir gece geçirdiğimi hatırladım. Kahkahalar ve sırlarla dolu, vaatlere gebe bir geceydi. Üstelik onu çok net görüyordum, prensimi, bir öpücük istiyordu.

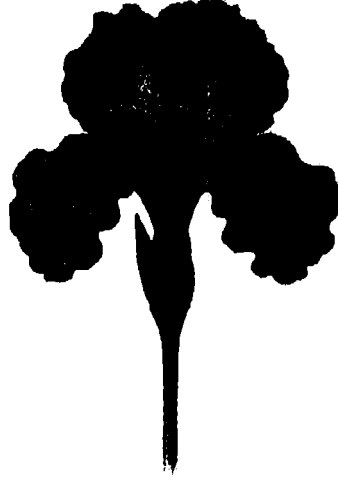
Bazen yolumuzun ya da hayatımızın değişeceği bir kavşakta dururduk. Bir yol ayrımında. Bazen kalp fısıltıyla konuşur ve biz duyduğumuzda, onu dinlediğimiz anda artık çok geç olurdu ve asla bilemezdik. Sol yerine sağa dönmemiz gerektiğini asla bilemezdik. Diğeri yerine onu seçmek. Ancak şimdi, zihnim geri çekilirken, bunu anlayabiliyordum.

Ve onu öptüm.

Rüyalarımnda, yanımda duran sahtekâr yerine onu, prensimi seçtim. Bu paralel evrende, bu ikinci şans kavşağında, yanlış seçmek yerine doğruya döndüm ve orada, sadece biz vardık.

Ancak bu benim evrenim değildi. Hayır, hayır, benim seçtiğim değildi. Acı ve vahşet dolu bir galakside dünya kararıyordu, ben yıldızları görüyordum. Bir parıltı. Uzun zaman önce farkına varmam gereken bir ışık.

Yıldızlar karardıkça ve karanlık çöktükçe, tıpkı bölgemde, hayatta kalacaklarını varsayarak çok uzun süre kalan insanlar gibi olduğumu fark ettim. Korkarım ki ben de onlar gibi pişman olacak kadar uzun yaşayamayacaktım.

BÖLÜM 30

IRIS

Işık açık kapıdan içeri süzülüyordu. Farkındalığımı yeniden kazanmaya başladığımda içeri süzülenin yalnızca ışık olmadığını anlamam uzun sürmedi. Acı da bedenime süzülüyordu. Bu acı her yerdeydi, vücudumun yayılmadığı tek bir noktası bile kalmamışcasına her bir zerreme ulaşmıştı. Tırnaklarım bile ağrıyordu ancak buna dayanmak zorundaydım.

Caleb şimdiye kadar Sarai'yi hiç incitmemiş olsa da daha önce bana da bu kadar zarar vermemişti.

Ayağa kalkmak zorundaydım.

“İyi iş çıkardın, Ramone.” Caleb’in sesi koridordan duyuluyordu. “West konusunda beni bu kadar erken uyararak sadakatini kanıtladın.”

Kapının hemen dışından gelen sesleri yüzünden kaslarım sanki başka bir darbe için hazırlanıyormuş gibi gerildi.

“Teşekkür ederim, efendim,” diye yanıt verdi. Ramone’un sesi alçak ve hırçındı.

“Hesabına zaten bir ikramiye yatırdım,” dedi Caleb. “Şimdi yetişmem gereken bir uçak var. Çin’den plansızca erken ayrılmam bazı işlerimin yarıda kalmasma sebep oldu. Menajerim bu gece New York’ta olmamı istiyor. Ancak yarın mutlaka geri döneceğim.”

Öfke gözeneklerimden süzülürken garip bir şekilde artık korku hissetmiyordum. Korkuyla işim tamamen bitmişti ve ben artık beklemekten yorulmuştum.

Yıldızlar ve ay artık aynı hizaya gelmişti. Tüm koşullar amacımı gerçekleştirmem için orada bekliyordu, bugün buradan kaçacaktım.

Kapı açıldığında hemen gevşememek için kendimi zorlayarak gözlerimi kapadım. Avcı için son bir kez ölü taklidi yaptım.

Caleb’in ayak seslerini nerede olsa tanırdım. Yaklaşırken çıkardığı ses beni birçok kez dehşete düşürmüştü. Adımları yavaş olsa da kendinden emindi. Daima yaklaştığını bilmemi ve kendimi çaresiz hissetmemi isterdi. Adımları hep aynı şarkıyı söylerdi. *Kaçabilirsin ama saklanamazsın.*

Seni her zaman yakalayacağım.

Pahalı parfümü yüzümü okşadı. Gözlerim kapalı olsa bile tepemde dikildiğini, eserinin değerini ölçtüğünü biliyordum.

“Bunu neden yaptın?” diye sordu, sesi işkence gibiydi. “Neden sana dokunmasına izin verdin? Neden sana acı çektireceğim şeyler yaptın?”

Parmak ekleminin sertleşmiş kıvrımı, yüzümdeki saçları okşayarak hassas bir noktayı sıyırdı. Hâlâ uyuyor numarası yaparak irkilme isteğimi bastırdım.

“Andrew, birazdan burada olacak...” Caleb boğazını temizlemek için tek taraflı konuşmasına ara verdi. İlk kez, beni incittiğinde için gerçekten suçluluk duyup duymadığını merak ettim. Bu psikopatın eskiden kalbinin olduğu yerde bir Lazarus işareti olsa da bunlar yalnızca refleksif bir kalp atışlarıydı.

“Andrew seninle ilgilenmek için burada olacak,” diye tamamladı cümlesini. “Yarın gece tekrar evimize döneceğim, bebeğim. Bana kızdığını biliyorum ama bunu atlatacağız. Birlikte çok şey atlattık.” Kaba kıkırdaması tenimin üzerini sanki bir kirpinin üzerinde yuvarlanıyormuşum gibi iğneliyordu. “Belki döndüğümde bana güzel haberler verirsin. Başka bir bebeğimiz olacağını umuyorum.”

Öğürme refleksim neredeyse beni ele veriyordu. Tohumunun tekrar içime ekildiği düşüncesi midemi bulandırırken bu evden bir an önce kaçmam için beni ateşliyordu. Ancak yan odadaki kızımın varlığı bir o kadar beni burada kalmam içime zorluyordu. Alnıma bıraktığı öpücük tenimin üzerinde kayıp gitti.

Dünyanın en güzel melodisi benden uzaklaşan adımlarının sesiydi. Arabasının uzaklaşırken çıkardığı ses bana saf bir rahatlama sunmuştu.

Bu kadar acımasız bir dayaktan sonra hareket etmem genelde saatler sürerdi. Ancak benim saatlerim yoktu, sahip olduğum tek fırsat buydu. Caleb’in seyahatiyle aynı zamana denk gelen bu dayak benim için büyük bir fırsattı. Bunu daha önce de defalarca yaşamıştım, şimdi tek ihtiyacım olan bir yardımdı. Ne olursa olsun bugün o yardımı tekrar isteyecektim. Her nefes alışımında kaburgalarımın itirazına aldırmadan, kendimi dik durmaya, çarşafa sarınarak yataktan kalkmaya zorladım.

Kavgamızın enkazı yerlerde saçılmış hâldeydi. Parçalanmış bir lamba ve kırık resim çerçevelerinin camları. Duvarda yenilginin

işareti olan bir çatlak vardı, sıvaya çarpan bedenimin şekli bir sanat eseri gibi duvarda asılı duruyordu.

Direnmişim.

Bu belki de Caleb'tan yediğim en kötü dayaktı ve ben sonuncusu olması için dua ediyordum. Odanın köşesinde duran bez çantası için ağır ağır ilerledim. Çantanın küçük ceplerini karıştırdıktan sonra cep telefonumu bulduğum anda yaşadığım rahatlıktan dolayı neredeyse ağlayacaktım. Hâlâ dün koyduğum yerde duruyordu. Koridorda ayak sesleri bana doğru yaklaşıyordu.

Kapı hafifçe aralanırken bebek bezi çantasını göğsüme sıkıca bastırdım.

Andrew ile birbirimize baktık. Yüzündeki dehşet ifadesinden nasıl görüldüğümü tahmin edebiliyordum.

“Aman Tanrım, Iris.” Bana duyduğu acıma gözlerini donuklaştırdı. “Ben çok üzgünüm. Hadi, seni tedavi edelim.”

“Ha-hayır.” Kelime dudaklarımdan zorla döküldü.

“Ne demek ‘hayır’?” Elindeki ilk yardım çantasını sağ elinden sol eline geçirdi. “Bir an önce pansuman yapmamız gerekiyor. Yoksa yaraların...”

“Pansuman mı?” Sesimdeki küçümseme aramızdaki havayı dolduruyordu. “Gerçekten istediğimi düşündüğün şey bu mu? Beni tekrar dövebilsin diye üzerini kapatmak mı istiyorsun? O beni öldürene kadar bunu yapmaya devam mı edeceksin? Bir gün bu olacak. Beni öldürecek. Sen buraya geldiğinde bana pansuman yapmana gerek kalmayacak çünkü soğuk bedenimle karşılaşacaksın, Andrew. Eğer burada kalmaya devam edersem, olacak olan şey bu. Dün gece beni neredeyse öldürüyordu.”

Bakışlarını yüzümde gezdirdi. Daha fazla konuşmama gerek var mıydı bilmiyordum. Hırpalanmış yüzüm bütün sözlerimin en büyük kanıtıydı.

Ona benim haklı olduğumu haykırıyordu.

Ona doğru yürüdüm, her adımda dayanılmaz acımı hissediyordum. Bir elimle Sarai'nin bez çantasını kavrarken diğer elimle çarşafı mümkün olduğunca kavırıyordum. Yüzümün morarmış, kesilmiş ve şişmiş manzarasından kaçamayacağından emin olacak kadar yakınında durarak konuşmaya devam ettim.

“Yardıma ihtiyacım var, Andrew.”

Ona her yalvarışında olduğu gibi yine kapılar yüzüme kapanıyordu.

“Yapamam.” Başını sallayarak bakışlarını benden kaçırdı.
“Bunu yapamayacağımı biliyorsun.”

“Tamam, yardım etme. Yalnızca iş birliğine ihtiyacım var. Beni durdurma. Ben kaçarken bağırma.” Durakladım, en büyük isteğimi söylemeden önce bu basit isteğimin kafasında mantığına uymasını bekledim. “Beni tedavi etme.”

Kısık ve meraklı gözlerle bakışlarını tavana doğrulttu.

“Beni muayene edebilecek arkadaşların var, değil mi?”

“Hayır, Iris. Bak, ben bilmiyorum, bunu yapamam anlaman gerek.”

“Tek ihtiyacım olan bana bu zamana kadar yapılmış her şeyi belgeleyecek bir doktor. Röntgenlere, testlere ve...” Utanç, mahcubiyet ve suçluluk duygusunu, kısacası geçmişte yardım istemekten beni alıkoyan tüm o şeyleri yuttum. “Tecavüz kanıtı toplama kiti için başvurmak istiyorum.”

Gözlerini sıkıca kapatarak burnunun kenarını sıktı.

“Tamam, tamam birini tanıyor olabilirim.” Sonunda itiraf etti.
“Ancak seni buradan çıkaramam, yapamam. Ramone her zamanki gibi aşağıda nöbet tutuyor. Kaçmaya çalışırken seni sırtından vurursa hiç şaşırmam.”

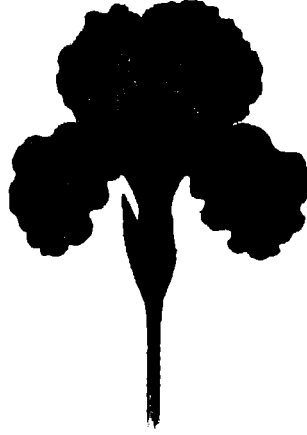
“Çoktan bir plan yaptım.” Bebek bezi çantasından cep telefonumu çıkardım. “Bırak da Ramone konusunda ben kaygılanayım.”

“Umarım Caleb’in o telefonu izlediğini biliyorsundur,” dedi Andrew aceleyle. “Gönderdiğin her mesaja müdahale edebilir.”

“Biliyorum.” Bütün anlatmak istediğimi tek bir kelime ile yazarak yolladım. “Baksa da bu mesaj onun için pek bir anlam ifade etmeyecektir.”

Ekranda büyük harflerle yazılmış kelimeye baktım. Bu mesajın süvarimi getirmek için yeterli bir tehlike sinyali olmasını umuyordum.

SEKSEK.

BÖLÜM 31

IRIS

Birkaç saat sonra alt katta bir gürültü koptu. Kulaklarımın aşına olduğu tatlı bir müzik, kutsanmış bir sestti.

“Çekil yolumdan yoksa civardaki bütün polis merkezlerini ve haber kanallarını ararım. Ön kapıda böyle boktan manzaralar görmek istiyorsan durma çünkü emin ol bütün bokları kapının önüne sererim.”

“Burası özel mülk,” diye gürledi, Ramone kalın sesiyle.

“Evet, biliyorum ve kuzenim de burada yaşıyor,” diye karşılık verdi Lotus. “Eğer otuz saniye içinde onu göremezsem burada olan her şeyi yayın kanallarında pazara çıkarırım. Herkes bunu izler. Yapacağıma inanmıyor musun? Hadi beni test et.”

Ramone’a onu test etme şansı vermedim. Her şeyin ortaya saçılması aleyhime işleyebilirdi. Yatak odasının kapısını açarak sahanlığa çıktım. İki çift göz, belime dayadığım Sarai’ye ve bana ulaşana kadar merdivenleri tırmandı.

“Aman Tanrım, Iris.” Lotus’un sesiyle yüzünde öfke, şaşkınlık ve hiddet karmaşa hâlindeydi.

O gelmeden önce aynaya bakmıştım, ne gördüğünü biliyordum. Artık ben Iris’ten çok kara gözlü Süsen’dim. Yüzüm biri diğerinden büyük, çarpık ve uyumsuz gözlerle soyut sanat akımının tuvale aktarıldığı ünlü bir eseri gibiydi. Bedenim siyah, mor ve kırmızıdan oluşan vahşi çizgilerle bezenmişti. Dudaklarım yarılmış ve üç kat büyümüştü. Alnımdaki koyu renk tomurcuk demeti saç diplerime doğru çiçekleniyordu. Vücudumun kalan bölgeleri de pek iyi durumda sayılmazdı. Vücudum adeta şiddetin kırk yama bohçasıydı gibiydi.

Zaten ihtiyacım olan tek kanıt da buydu.

“Lotus.” Onun adını, şimdiye kadar tuttuğum bir nefes gibi dışarı soludum. Önümde uzun yollar vardı, sadece planımın sonsuza dek kaçmayı başarabilmem için en ince ayrıntısına kadar mükemmel bir şekilde uygulanması gerekiyordu.

Onun yanında duran Ramone’a baktım. Panikten gözleri kocaman olmuştu. Eline telefonun alarak onu aramaya koyuldu.

“Ara onu, lütfen,” dedim. Sarai’yi sıkı sıkı tutarak ve içinde sadece en gerekli eşyalarımızın olduğu küçük bir çantayla merdivenlerden inmeye başladım. “Ona gittiğimizi söyle.”

Ramone kaşlarını birbirine çarpıştırdı. “Hiçbir yere gitmiyorsunuz.”

“Hadi bizi durdurmaya çalışsana,” dedi Lotus, kalan basamakları inerken.

Lotus, Sarai’yi kucakladı ve elimi tutmadan önce yüzünü bir saniyelikine bebek kokulu buklelere gömdü. En sonunda ellerimiz ve kalplerimiz yeniden birbirine bağlanmıştı. İkimiz de merdivenlerden aşağı, antreye doğru koşuyorduk.

Kapıya ulaştığımızda Ramone'un eli kolumu tutmak için yılan gibi uzandığı anda kendimi dik durmaya zorladım.

“Çek ellerini üzerimden.” Hiç tereddüt etmeden gözlerine baktım. “Ya da belki hemen şimdi polisleri ararız ve her şeyi anlatırım. Yetkililere yalan söylemeyi bilen tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Senin de beni dövdüğünü ve tecavüz ettiğini söylerim. Hesabını parayla dolduruyor olması, onunla batmayı istemen için yeterli mi? Sadakatin gerçekten o kadar sağlam mı?”

Kolumu tutan eli yavaşça düşerken boğazında bir nefesin düğümlendiğini gördüm.

Yeşil bir *Volkswagen Beetle* ön tarafa gelişigüzel park edilmiş bir şekilde duruyordu. Lotus'la hızlıca arabanın kapısını açarak içine girdik.

“Hey, yeni bir araba mı aldın?” diye sordum. Öylesine sorduğum bu soruyla durumun biraz olsun üstesinden gelebilmeyi umdum.

Hapsoldüğüm araftan değil, birbirimizin hayatında kaçırdığımız basit şeylerden konuşmak istiyordum.

“Hayır bir arabam bile yok. Mesajını alır almaz bir arkadaşımı ödünç aldım.” Lotus'un gözlerinden yaşlar süzülüyordu, arabaya binmek için çabalarken burnunu çekti. “Neler oluyor, Bo? Bu nasıl oldu? Neler oluyor?”

Sorularını duymazdan geldim. Kaçış hayalime bu kadar yakınken kalbim göğüs boşluğumda gümbürdüyordu. Sarai için bebek koltuğu olmadığından dolayı onunla beraber arka koltuğa oturdum. Bebek koltuğumuzu Caleb'm aldığı diğer şeylerle birlikte geride bırakmıştım. Eşyalarımızın küçük bir kısmını, Andrew'un bana verdiği bir avuç dolusu parayı ve zamanla saklayıp biriktirdiğim az miktarda parayı spor sırt çantasının içine

tıkıştırılmışım. Emniyet kemerini Sarai ile kendi üzerime doğru çektiğim birkaç saniye boyunca Lo'ya daha önce güvenmediğim için kendimden nefret ettim. Utancımın, kızgınlığımın ve küçük anlaşmazlığımızın aramıza girmesine izin vermişim. Risk alıp ondan yardım istemediğim için kendimden nefret ediyordum. Bu ufak tefek şeylerin onunla benim aramda ve benimle özgürlük arasında çok uzun süre durmasına izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum.

Şimdi bunu telafi edecektim. Aramızdaki tüm perdeleri kaldırarak ona tüm yaralarımı gösterecektim.

“Sadece sür, Lo. Şu lanet yerden gidelim. Söz veriyorum sana her şeyi anlatacağım.”

BÖLÜM 32

IRIS

“Bunları anlaşmadan yok etmek için ne istiyorsun?” Caleb’ın babası önündeki konferans masasının üzerinde duran dosyayı kapatarak sordu.

Caleb oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı, çenesindeki kaslar titrerken sıkı vücudundaki kaslardan zar zor kontrol edilebilen bir öfke yayılıyordu. Zerre pişmanlık bulunmayan gözlerini görebilmek için gözümü kırpmadan başını kaldırmasını beklemeye devam ettim.

Bakışlarımı Caleb’ın üzerinden hiç çekmeden, “Öyle bir şey olmayacak,” diye cevap verdim. “Asla.”

“Lanet olsun, o zaman burada ne işimiz var?” Caleb aniden ayağa kalktığı anda sandalye parke zemine sürtündü. Caleb, babası ve menajeriyle birlikte tam da olması gereken yerdeydiler. Kaçmaya çalıştığım gece kredi kartımın reddedildiği bu otelde şimdi toplantı için buluşmuştuk. Caleb’ın bu ironiyi takdir etmiş olmasını umdum.

“Çabuk, yerine otur, Caleb,” dedi Bay Bradley, sesi son derece sertti. “Ayrıca şu lanet olası çeneni kapat. Bize uzlaşmak için şartlar sunduğu için bile şanslısın.”

Bay Bradley’nin buz gibi soğuk bakışları bana döndü. Onun gözleri de tıpkı oğlunun gözleri gibi bir çift kibir mavisi tonundaydı.

“Sanırım bize sunmak istediğin şartların var?” diye sordu bana. Tek kaşını kaldırmış ve elini cebine atıp çoktan bir çek defteri çıkarmıştı bile.

Ah, demek hazırlıklı gelmişti.

“Onu yerine geri koy.” Çek defterine başımı salladım. “Para umurumda değil, senin paranı istemiyorum. Senle oğlundan özgürlüğüm ve kızım dışında hiçbir şey talep etmiyorum.”

“Hayır,” diye hırladı Caleb. “Hiçbir yere gidemezsin ve benden kızımı alamazsın.”

“Seni sadist piç kurusu, beni çoktan kaybettin.” Öne doğru eğilip gözlerimi çocuğumun babası olan pisliğe diktim. “O benim kızım ve ben nereye istersem oraya gideceğiz.” Ellerindeki dosyanın bir kopyasını alarak havaya kaldırdım. “NBA’e, tüm hayranlarınıza, sponsorlarınıza ve tüm dünyaya altın çocuğunuzun pislik bir cinsel istismarcı olduğunu söylememi istemezsiniz, değil mi?”

Caleb’in menajeri Maury, iki gün geçmiş olsa bile hâlâ kıyafetlerimin altında sızlayan morlukların ve şiş yerlerin her açıdan çekilmiş fotoğraflarını içeren dosyayı kapattı. Fotoğraflar, tecavüz muayenesi, önceki yaralanmaların belgeleri detaylarıyla dosyadaydı. Hepsi de Caleb’in bunca zaman benim hakkımda uydurduğu lanet iftiraları yalanlayan kanıtlardı. Maury dosyayı kokuşmuş bir et tabağı gibi masanın üzerine itti.

“Lanet olsun, Caleb,” diye inledi. “Bunu nasıl yapabildin?”

Maury bana ilk kez bakmıştı. En sonunda gözleri Caleb'in yüzümde bıraktığı vahşetin kanıtıyla karşılaşınca irkildi. Bu odada bulabileceğim tek sempati onun gözlerinde yatıyordu.

"Başına bunlar geldiği için üzgünüm, Iris," dedi usulca. Derin bir şekilde yutkundu. "Ne istiyorsun? Nasıl yapacağız?"

Caleb'in yakıcı bakışlarını görmezden gelip kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım. "Bakın, sadece iki gün önce yaşadığım yaralanmalar bir doktor tarafından belgelendi." Olanları ifşa etmenin utancı neredeyse beni boğacak olsa da sesimi sabit tutmaya çalışıyordum. "Röntgenler ve eksiksiz bir muayene, geçmişte uygun şekilde müdahale edilmemiş yaralanmaların kanıtlarını da belgeledi." Tek bir bakışla Caleb'a masanın üzerinden bir atış yaptım. "Yapılan testlerden sonra tecavüz kanıtı da bulundu." Caleb ya da bir başkası başıma gelenlerin kendi rızama dayalı olduğunu düşünmesin diye bu kelimeyi bilinçli olarak kullanmıştım.

"Ne, tecavüz mü?" diye sordu Maury. Öfkesi yeniden kabarıp yüzeye çıkmıştı. "Ne yaptın sen? Lanet olası herif. Tecavüz de ne demek? Seni kendi ellerimle ihbar edeceğim."

"Ah, lütfen, Bay Maury, hayır, hayır böyle bir şey için kendinizi yormayın." Kendimden emin bir şekilde başımı salladım. "İstismarcı olduğu ortaya çıkan diğer sporculara ne olduğunu biliyorsunuzdur. Para cezasına çarptırılırlar ve belki de birkaç maç kaçıırırlar. Ancak birkaç hafta içinde sahalara geri dönüyorlar. Hayatımı ve kızımın hayatını, Caleb gibi erkekleri kayıran bir sisteme emanet etmeyeceğim. Aile içi istismarın sözde sonuçlarını birebir gördüm, benim ihtiyacım olan bundan fazlası."

Sistemde bulunan boşluklar erkekler için özel olarak tasarlanmıştı, her şey onlar için uygun nitelikteydi.

Caleb'ı atlatmak için bu yeterli olmazdı. Caleb'in şöhreti ve parası zaten bozuk olan dengeyi daha çok lehine çeviriyordu. Bunu şansa bırakamayacak kadar çok şey yaşamıştım.

“Hayır,” diye devam ettim. “İstediğim her şeye evet demek ve taleplerimi harfiyen yerine getirmek zorundasın yoksa bu dosyadaki her şey ortaya çıkar. Sponsorlukların birer birer seni terk eder, NBA kariyerine kalıcı olarak veda edersin ve hayatının en azından birkaç yılı parmaklıklar ardında geçer.”

“Asıl konuya gel,” dedi Bay Bradley. “Ne istiyorsun?”

Kızımı ve kaybolan masumiyetimi geri istiyorum. Paramparça olmuş hayallerimin onarılmasını istiyorum. Hayallerimin geri iadesini istiyorum.

August ile sahip olmayı hayal dahi edemediğim ikinci şansımı istiyorum.

Tüm bunlar bana fazlasıyla imkânsız görünüyordu, bu yüzden konferans salonundaki masanın üzerinde duran kanıtları kullanarak elde edilebilir olan şeyleri talep etmeyi düşünüyordum.

“Özgürlüğümü istiyorum.” İstikrarlı bakışlarımı Caleb'a çevirdim. “Bizi hiçbir şekilde takip etmeyeceksin. Bizi bulmaya çalışmayacaksın. Babalık haklarından feragat edip bizi rahat bırakacaksın.”

Caleb'in dudaklarından sözlerime inanmayan, *çok beklersin* tonunda bir kahkaha yükseldi. “Seni aptal sürtüğ.” Ağzından tükürükler saçılıyordu. “Kızımı sana bırakacağımı mı sanıyorsun?”

“Çaldığın günlüğümle yüzüğümü bana geri vereceksin.” Hakaretlerini ve küstahlığını görmezden geldim. “Onları da istiyorum.”

Hemen kendine geldi. Daha öncesinde dehşete kapılmama sebep olan, ancak artık üzerimde hiçbir etkisi olmayan o buz gibi ifadesini takındı.

“Caleb,” dedi Maury sert bir şekilde. “İstediği şeyleri ona vermen gerek.”

Bir an için bana onları vermeyeceğini düşünsem de babası uyarı maiyetinde parmaklarını şıklattı. Caleb günlüğümü çıkararak masanın üzerinden hızlıca kaydırıp bana doğru savurdu. Günlük daha ben onu tutamadan yere düştü. Tam yere çömelip günlüğümü almaya yeltendiğini sırada Maury kalkıp günlüğümü yerden alarak bana verdi.

“Özür dilerim,” dedi. “Müşterim aşağılık herifin tekidir.”

“Bunu bana anlatmana gerek yok,” dedim, bana uzattığı günlüğü elime aldım. “Peki ya büyük büyükanneemin yüzüğü? Hani şu beni döverek parmağımdan çıkardığın yüzük?”

“Senin değersiz taşra yüzüğünün nerede olduğunu nereden bileyim.” Caleb’in gülümsemesinden küçümseme akıyordu. “O ucuz yüzüğü ne yapmamı bekliyordun ki?”

Bana yalan söylediğini biliyordum çünkü onun sözlerinin altında yatan gerçeği görebilecek kadar ona katlanmıştım. Bugün kazandıklarım yanında yüzük benim için küçük bir kayıp olacaktı. O yüzden bu meselenin üzerine çok fazla durmamayı seçtim.

“Peki. Günlüğüm ve özgürlüğüm de yeterli,” dedim bakışlarımı ona kilitleyerek.

“Her şey bu kadar mı?” Caleb koltuğunda kamburlaştı. “Ne yani artık kızımı bir daha göremeyecek miyim?”

Bütün hücrelerim avazı çıktığı kadar hayır diye bağıırıyordu, ona tüm ebeveynlik haklarını elinden aldıktan sonra verebileceğim tek tavizi veriyordum. “Sarai büyüdüğünde, sen de öfke kontrol terapini beni tatmin edecek şekilde tamamladığın taktirde belki denetimli ziyareti yeniden düşünebilirim.”

“Seni tatmin edecek şekilde tamamlamak mı?” Gözlerini devirirken dişlerini sıktı. “Bunu göreceğiz.”

“Caleb şu lanet çeneni kapat artık,” diye tersledi babası. “Iris’in taleplerine uygun maddelerin olduğu bir sözleşme hazırlatacağım.”

Yüzüne yayılan tereddüt onda öyle sırtıyordu ki. Her zaman etrafına emin bakışlar atan biriydi. şimdiyse yüzünün her karesinden tereddüt okunuyordu, sormak için kıvrandığı soruya hazırlanırken gururunu kenara ittiği açık ve netti.

“Iris ben diyorum ki belki de...” Boğazını temizledi. Bu daima kendinden emin konuşan biri için alışılmadık bir duraklamaydı. “Doğru zaman geldiğinde, elbette bunun kararını verecek olan sensin, karımın ve benim Sarai’yi görmemize izin vermeyi düşünür müsün? Sonuçta o bizim tek torunumuz.”

Kalbimin yumuşamaya başlayan parçalarına soğuk duş aldırıp taşlaştırdım, kızımı kimseye göstermek istemiyordum. Temas kurduğum herhangi biri ya da Caleb’in beni ve Sarai’yi buldurup ona haber uçuracak herhangi birini hayatıma dahil etmek istemiyordum. Telefon görüşmeleri, mektuplar, mesajlar bunlar Caleb’in takıntısının varlığını sürdürmesi için gerekli besin kaynaklarıydı. Takıntılı ruhunun yeniden bana musallat olmasını ve bununla beraber gelen kendini koruma duygusunu istemiyordum.

“Bunu daha sonra düşüneneğim,” diye cevap verdim. “Ancak şimdilik istediğim şey, sen de dahil olmak üzere oğlunla ilgili her şeyden uzaklaşmak.”

“Bu saçmalık!” dedi Caleb kısık sesle.

“Bu gayet adil...” Bay Bradley’nin yüz ifadesi sertleşerek granite dönüştü. Bu onun pazarlık yapan yüzüydü. “şimdi şartlarımıza gelelim.”

Bunun olacağını biliyordum, hazırlıklıydım. Devam etmesi için sadece başımı salladım.

“Caleb anlaşma maddelerine uyup isteklerini yerine getirdiği sürece bu konu hakkında asla konuşmayacağına ve bu dosyanın

içeriğini asla yayınlamayacağına dair bir Gizlilik Sözleşmesi imzalayacaksın. Elbette bundan hiç kimseye bahsetmeyeceksin. Asla. Bunu yapman sözleşmeyi ihlal edecek ve tüm maddeleri geçersiz kılacaktır.”

Caleb’in gözleriyle karşılaştığımda bir anlığına bu anlaşmanın fes edilmesi için bunu yapmamı diliyor olduğunu düşündüm. Böylece bu kuduz köpek ona dayattığım tasmayı koparacak ve peşimden gelip Sarai’yi benden almak için fırsat bulacaktı.

Elbette, beni yeniden incitmek için de hazır olacaktı.

“Bunu yapabilirim,” diye şartları kabul ettim.

“Kendinize kalacak bir yer bulmanız ve bir müddet geçiminizi sağlamamız için cömert bir çek yazabilirim.” Bay Bradley yine hayati bir parçasıymış gibi yanından ayırmadığı korkunç çek defterini çıkardı.

“Hayır.” Bu konuda asla geri adım atmayacaktım. “Paranızı istemiyorum. Yeni hayatımıza başlarken sizden hiçbir şey almak istemiyorum. Ah, aslına bakarsan, senin için bir şeyim var, Caleb.”

Pantolonumun ön cebine uzanıp Caleb’in bana zorla taktığı nişan yüzüğünü çıkararak masanın üzerinden öyle bir güçle kaydardım ki, yüzük sert zeminde kayarak yere düştü. Daha önce bana karşı yaptığı saygısızlığı geri iade etmiştim.

Caleb’in yanakları duygusallıkla perdelendi. Gözlerinin kenarları kısılıyordu.

“Sanırım bu sana ait.” Parmağımı kirlenmiş bir yüzeyi temizliyormuş gibi ovaladım.

Bay Bradley çek defterini ceketinin iç cebine geri koydu. “Yarın evrakları hazırlarız ve...”

“Evrakları bugün istiyorum.” Eşyalarımı ve kendime olan saygımın kırıntılarını toplayıp kapıya doğru yöneldim. “Belgeler

için gereken talimatları dosyanın içinde bulabilirsin. Yarın şehirden ayrılacağım.”

“Nereye gidiyorsun?” diye çıkıştı Caleb. “Sarai’yi nereye götüreceksin?”

“Şartları duydun, Caleb. Hatırlatmama gerek olmadığını sanıyorum,” dedi Maury. “Sahip olduğun her şeyi kaybetmek ve kendi bir hapisane hücresinde bulmak istemiyorsan, ki bence lanet kıçının ait olduğu tek yer bir kodes, onu aramayacak, takip etmeyeceksin. Ha, bir de kendine yeni bir menajer bulman gerekecek. Bundan sonra senin gibi biriyle işim olmaz.” Maury yüzünü buruşturduktan sonra yumruklarının bende bıraktığı morun bin bir tonuna bulanmış izlere baktı. “Iris, ona suç duyurusunda bulunmak istemediğinden emin misin? Suçlu olduğu hâlde, elini kolunu sallayarak etrafta gezmeyi hak etmiyor.”

Cevap vermeden önce ağzımdan acı bir kahkaha savruldu. “Suç duyurusunda bulunsam ne olacak ki? Yalnızca azar işitip ayıplandığıyla mı kalacak? Belki şartlı tahliye? Avukatları cezayı azaltana kadar yaptığı onca şey için bir yıl? Üstelik hâlâ kızımın ortak velayetini alma şansına sahip mi olacak?”

Devam etmeden önce Caleb’a ters ters baktım. Onun pek kıymetli zamanını boşa harcıyormuşum gibi kasıtlı olarak sıkılmış görünürken gerçek ifadesini saklıyordu.

“Yoksa bir sokak kedisi gibi bakıp beni geri istediğine karar vermesini bekleyerek mi yaşamalıyım?” Devam ettim. “Yoksa ölmemi mi istiyor? Aramamı istediğiniz adalet bu mu? Hayır, teşekkür ederim. Kendi adaletimi kendim sağlayacağım. Mükemmel olmasa da cezasız kaldığım bilsem de Sarai ve benim için şu anda yapabileceğimin en iyisi bu.” Başımı salladım. “Ondan en önemli şeyleri aldım: Bana ve çocuğuma erişimini. Özgürlüğümüzü onun

hak ettiği adaletinin önüne koymuş olabilirim, bunun için beni bağışlayın. Bana zarar vermekten daha çok ilgilendiği bir şey varsa, o da kendini, altın çocuk imajını korumak olduğunu biliyorum.”

“Pekâlâ, o zaman hadi gidelim,” dedi Maury. Ayağa kalkarak ilerlemem için kapıya doğru kolunu uzattı.

Tam dışarı çıktığım sırada Caleb beni kolumdan yakaladı, dokunuşu vücudumdaki alarm sistemini tekrar harekete geçirdi. Kırmızı ışıklar yanıp sönüyor, sirenler çalıyor ve baraj kapakları bir bir açılıyordu. Tekrar ona kelepçelenmiş gibi hissettiğimde, içimden itiraz sesleri yükseldi.

“Çek ellerini üzerimden,” diye bağırdım.

Maury, Caleb’in beni bırakması için göğsünden iteklese de kolumu bırakmadı, morluklarımın üzerinden beni kavrayan parmakları canımı yakıyordu.

“İris, beni bırakma.” Gözlerini çaresizlik ve hastalıklı bir keder kaplasa da pişmanlıktan eser yoktu. “Ben...” Bakışları Maury’nin yüzüne, sonra da yanında duran babasının yüzüne kaydı, iğrenme ve hayal kırıklığı yüzüne yavaş yavaş yansıyor.

“Sana ihtiyacım var, bebeğim,” diye fısıldadı. Bunun doğru olduğunu biliyordum. Kontrol etmek, manipüle etmek, üzerinde çok fazla baskı hissettiğinde oyunlar oynamak için birine ihtiyacı vardı. Ancak aradığı ben değildim, onun kum torbası değildim. Artık onun hiçbir şeyi değildim.

“Çek o pis ellerini üzerimden.” Kolumu çekiştirsem de bırakmamak için direniyordu. “Tabii ki bana ihtiyacın var çünkü yaptığın anlaşmalar iptal olur, değerli ciroların ve kariyerin, hepsi biter değil mi?”

Bir anlığına, sadece bir anlığına, yüzüne vuran ışığın oyunu yüzünden, söylediklerimi inkâr edeceğini düşündüm. Yüzünde, benim varlığımın, onun için diğer her şeyden daha önemli

olduğunu gösteren bir ifade vardı. Ancak kısa bir an sonra soğuk bakışı, pislik hesapları, kalbimi yiyen ve ruhumu kemiren acımasız yamyam, tüm duygularını ele geçirdi. Canavar geri döndü.

“Seni aptal fahişe.” Güldü ve kolumu bıraktı. Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. “İstediğin her şeyi yapabileceğini sanıyorsun, değil mi?”

Bir sırtış ağzımın kenarını kımıldattı, onun zayıf olduğunu bildiğim tek noktaya keskin bir kılıç saplamaktan kendimi alamadım.

“İkimiz de daha iyisini yapabileceğimi biliyoruz, Caleb.” Kendine güvendiğimi gösteren geniş bir gülüş fırlattım.

Yüzündeki sırtışın dağıldığını izlemek benim için teselliydi. Azıcık bir teselli hiç olmamasından iyiydi, değil mi? Yakın zamanda August ile karşılaşmayacaktım. Yapamazdım da. Kendimi böyle kirli, lekelenmiş ve utanç içinde hissederken olmazdı. Her ne kadar başıma gelenlerin benim hatam olmadığını biliyor olsam bile bu denli utanç duyarken bunu yapmak uygun değildi.

Nereye gideceğimizi henüz bilmiyordum. Caleb, cehenneme zincirlerle bağlanmış bir iblisti. Bu kendim için yaptığım kanadı kırık bir sürgündü. Yine de sahip olduklarımı memnuniyetle kabul edecek ve yapabiliyorken güvende olmak için buralardan uzaklaşacaktım. Olur da bir gün iblis zincirlerini kırıp kaçarsa ya da cehennem için bile fazla pislik olduğu için kovulursa, işte o zaman yeniden kaçacaktım.

Morluklarımı gizlemek için dev bir şapka ve dev bir güneş gözlüğü takıyordum. Bazı insanların hayatlarını anlatan filmlerden fırlamış, klişe karakterler gibi görüldüğüme emindim.

Gözlerim lobide duran Lo ve kucağında tuttuğu Sarai ile buluştu. Bir saç filesine sokuşturduğu saçlarıyla oldukça şık görünüyordu.

Dar kot pantolon, deri ceket ve babet giyyordu. Caleb yanımdan hızla geçerek Sarai'ye doğru yöneldi. Ben aralarına girmeden, Lo ince parmağını Caleb'a doğrulturken sanki onu daha net görmek istermiş gibi tek gözünü kıstı. Merak etmeden edemedim, acaba Lo hâlâ Caleb'ın ruhundaki gölgeyi görebiliyor muydu? Daha önce o gölgeyi görmemiş olabilirdim ancak şu an varlığı üzerine yeminler edebilir ve bu konuda şahit olabilirdim.

Lo'nun gözlerinde gizemli bir güç parıltısı vardı. Sonuna kadar gerdiği yayındaki sivri okunu ona doğrudan yöneltmiş bir savaşçı gibiydi.

"Bedelini ödmeden kurtulacağını sanma," dedi gözlerini Caleb'a dikerek.

Lo'nun sesi havada süzölüp ayaklarına değen bir tüy gibi Caleb'ın adımlarını durdurdu. Lo'nun etrafında uğursuzluk kol geziyordu, tüylerim diken diken oldu.

"Sen neden bahsediyorsun?" dese de bir adım daha atamadan bekledi.

Lo'nun keskin, kedigilleri andıran güzel yüzünde bilmiş bir sırıtış belirirken ona doğru uzattığı yumruğunu açtı ve avcunun tam ortasında duran *gris-gris* yüzüğünü gösterdi.

"Bunlar senin son günlerin, Caleb Bradley. Onlara iyi bak." Yüzüğün üzerinden derince bir nefes üfledi ve bakışları Caleb'ın üzerine yapıştı. "Savrulan, kayıp ve toz gibi uçuşup hiçliğe karışan günlerin."

Yüzüne yayılan yarım bir sırıtışla, "Sen beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu. Kolunun üzerinden kıyafetini sıyırsam, tüylerini diken diken göreceğime bahse girerdim.

"Hayır, tehdit neyle karşı karşıya kalacağını bildiğin şeydir." Lo'nun yüzündeki gülüş kayboldu. "Bu bir tehdit değil. Bunlar

gerçekler. Senin yaşayacağın, hak ettiğin gerçekler. Bu gerçekler seni bulduğunda her şey için çok geç olacak.”

Caleb’in ısıltılı bronz teni giderek solgunlaşmaya başladı. O, orada dikilip Lo’nun vermek istediği mesajın ne olduğunu idrak edene kadar ben yanından hızla geçerek Sarai’yi kucakladım. Bana yaklaşmak için adım atsa da Lo araya girdi.

“Bence hâlâ yapabiliyorken yürü ve uzaklaş, Caleb,” dedi Lo. Kelimelerini alçak sesle ancak tehditkâr bir edayla söylemişti.

Dudaklarından ne olduğu anlaşılmayan bir homurtu döküldü. Bana ve Sarai’ye öfkeli bir bakış atarak uzaklaştı. Ciğerlerimde sıkışıp kalan nefesim bir anda serbest kaldı. Babası ve Maury konferans odasından çıktılar, ikisinin de başları öne eğikti. Bakışlarımız buluştuğunda Maury’nin gözlerindeki acıma mıydı, yoksa saygı mıydı bilmiyordum. Ancak evrakları imzalayıp Caleb’i benden uzak tuttuğu sürece ikisini de minnetle kabul edebilirdim.

“Peki şimdi ne olacak?” diye sordu Lo.

Sorusunu duymazdan gelerek, “Tüm bunlar da neyin nesiydi?” diye sordum.

“Az önce yaptıklarım mı neydi öyle?”

“Ah, anladım. Güçlü vudu rahibesi rolünde, değil mi?”

“Ben rol yapmam, Bo.” Lo’nun dudakları mizahsız bir şekilde kıvrıldı. “Olduğumu düşündüğün kişiyim.”

Alacakaranlık Kuşağı.

“Nereye gitmeyi düşünüyorsun?” Lotus beni yönlendirerek dikkatimi dağıttı.

“Caleb’den olabildiğince uzağa,” dedim aceleyle. “Onun bilmediği ve ulaşamayacağı bir yere. Onu hayatımdan çıkarmışken iyileşmek için zamana ihtiyacım var. Şu anda öyle...”

Nasıl hissettiğimi anlatmak için doğru kelimeleri bulamıyordum. İncinmiş olsam da uyuşmuştum. Kaybolmuştum. Şimdi ne yapacaktım?

Sırada ne vardı? Nereye gidecektim? Ait olduğum yeri bulmalıydım.

Profesyonel ligde beş numaralı oyuncu olmak.

Merkezde oynamak.

Seni ilk beşte oynatırdım, Iris. Hayatımın merkezi olurdun.

Ah Tanrım, August'un sözleri kalbimi çevreleyen dikenli tellerin arasındaki minik boşluklardan kalbime sızıyordu. Vadettiği yer benim olabilirdi. İçgüdüsel olarak August'un beni hayatının merkezi yapacağından emindim. Ah, Caleb'in da hayatının merkezi bendim, bu konuda asla yalan söyleyemezdim. Karanlık, çarpık, etrafı sarılmış ve boğulan bir merkez olsa da yine de merkezdi. Ya August'u da Caleb'ı değerlendirdiğim gibi yanlış değerlendirmişsem?

Ya da bunca zaman asıl yanlış değerlendirdiğim kişi bensem?

Bu dünyada, dümenin başında başka biri olmadan kendi hayatıma bir yön vermeliydim. August için ne kadar üzülsem de kendi başıma ayakta durmaya ihtiyacım vardı. Kızım için en iyi olanı yapmalı, hayatın, özgürlüğün ve neredeyse kaybettiğimiz her şeyin tadını çıkarmalıydım.

Otelden çıkıp kaldırıma çıktığımızda, "Sanırım nereye gitmen gerektiğini biliyorum," dedi Lo.

"Nereye?"

Lo çocukken yaptığı gibi kolunu boynuma doladı.

Seksek.

Minnettarlık beni ele geçirdi ve gözlerimi kırpıştıtararak yaşların akmasına müsaade ettim. Gelmişti, soru sormadan, tekrar

sormamı beklemeden gelmişti. Ben aramıştım ve Lo gelmişti. Beni kınamamış ya da daha önce aramadığım için bana aptal dememişti. Bataklığa taşındığında da aramızdaki yakınlıktan hiçbir şey eksilmemişti.

Katrina geldiğinde, ben taşındığımda ve Lo kaldığında da eksilmemişti. Caleb aramıza girdiğinde de bu bağ yerinden oynamamıştı. *Tam olarak değil*. Birbirimize olan yakınlığımız hiç değişmemişti. Ben değişmiştim. Bunca zaman öfke ve utancımın arkasına saklansam da nihayet hepsi açığa çıkmıştı.

Işık bana rahmet ulaştırıyordu.

“Nereye gitmen gerektiği bence çok açık,” dedi Lo.

“Madem bu kadar açık, beni de aydınlatmaya ne dersin?”

Lo, önce Sarai’nin alnına sonra da benimkine bir öpücük kondurdu. Başını kaldırdığında sıcak, boğucu bir esintinin saçlarımı okşadığını hissettiğime, uzaktan gelen caz sesini duyduğuma ve dilimde zengin aromalardan oluşan bir tat geldiğine yemin edebilirdim.

Lo yumuşacık sesiyle, “*Ait olduğun yere, Iris,*” diye ısrar etti. “*Evine.*”

BÖLÜM 33

AUGUST

“Peki başka bir şey söyledi mi?” Yüzümdeki gülümsemeyi dikkatli bir şekilde sapık gibi görünmeyen normal bir gülümsemeye dönüştürdüm. “Bana Iris’in ne dediğini tekrar anlat.”

Sylvia göğsüne bastırdığı panonun üzerinden bana uzun uzun baktı. Bu bakışa artık alışmıştım çünkü birkaç gündür bana attığı bakışın aynısıydı. Caleb bizi o hâlde basıp kapının önüne dikildikten sonra toplum merkezine gelmeyince onun için endişelensem de ona ulaşmanın bir yolunu bulamamıştım. O zamandan beri Sylvia’ya binbir tane soru soruyordum, nihayet bugün sorularıma cevap alabilmişim.

“Gönüllülük projesinin son iki gününü kaçıracağı için özür dilemek için aradı ve beklenmedik şekilde şehirden ayrılması gerektiğini söyledi.”

“Bunları söyleyen kendisi miydi?” diye ısrar ettim. “Yoksa bunlar Caleb’in ağzından çıkan sözler mi?”

“İlk üç soruşunda da söylediğim gibi beni arayan ve telefonda sesini duyduğum kişi Iris’ti.” Sorularımdan sıkıldığını gösteren sabırsız bir ifade takınmıştı.

Yüzümdeki gülümsemem bir nebze soldu. Duymak istediğim cevap bu değildi.

“Bu sence de biraz tuhaf değil mi?” Toplum merkezinin salonundaki duvara yaslandım ve rahat görünmeye çalıştım. “Demek istediğim, her gün gönüllü olmak için buraya gelen Iris, birdenbire şehirden ayrılması gerektiğini ve gelemeyeceğini söyledi. Sen de endişelenmez miydin?”

“Hayır.” Sylvia kaşlarını çatı. “Neden endişelenmeliyim ki? Üstelik endişelenmek de nereden çıktı?”

“Peki, tamam, onun iyi olduğunu varsayacağım.” Caleb’in içeri dalıp her şeyi nasıl mahvettiğini hatırlayarak hayal kırıklığımı bastırdım. Gözlerindeki öfkeyi açıkça görmüştüm.

“Bilmem farkında mısın, kadın etrafında korumayla geziyor.” Sylvia’nın alaycı gülümsemesi içimdeki endişe bulutlarını dağıtmaya yetmedi.

“Evet, şu koruma. Çok ürkütücüydü, değil mi?” dedim açıkça sakinliğimi bir kenara bırakarak. “Ve bence Caleb’da biraz şey görünüyordu.”

Gergin. Öfkeli. Tehlikeli.

Iris’e bir şekilde zarar vermiş olduğunu düşünmek beni deli ediyordu. Neden onun lanet numarasını almak aklıma gelmemişti ki?

“Bak, için rahat olsun diye söylüyorum, nerede yaşadığını kendi gözlerimle gördüm.” Sylvia’nın sesi duygusuz ve sempatiden yoksundu. “Kullandığı arabayı, kıyafetlerini ve parmağındaki yüzüğünü gördüm. Demek istediğim, ona çok iyi bakıldığı ortada.”

“Peki tüm bu saydıklarının maddiyatla ilgili olması bir yana güvenlikle alakası ne?” dedim dişlerimi sıkarak.

“Ne? Güvenlik mi?” Sylvia alaycı bir gülümseme fırlatarak sordu. “Gerçekten mi, August? Iris’in güvende olmadığını mı düşünüyorsun? Ya da Caleb’in ona bir şey yaptığını? Ona vurduğunu mu? Ona zarar verdiğini mi? Bak, Caleb kendini beğenmiş, küstah biri kabul ediyorum ancak Iris’in üzerine titriyor, onun için deli oluyor. Eğer Iris gittiyse, Caleb için üzülürüm. Muhtemelen yıkılmıştır.”

Koridordan biri Sylvia’ya seslendi ve o da cevap vermek için kısa bir süreliğine benden uzaklaştı. En sonunda dönüp dikkatini yeniden bana verdiğinde, “Gitmem gerekiyor,” dedi derin bir iç çekerek. “Bu projede gönüllü olmayı seçtiğin için ve çocuklara yardımcı olduğun için çok teşekkürler, hepsi sana bayıldı.”

“Evet, bende onlarla olmaktan ve onlarla çalışmaktan mutluluk duydum.” Gerçek olan buydu ama şu anda buna odaklanamayacak kadar kafam doluydu.

“O gitti, August ama iyi durumda olduğuna eminim.” Sylvia sanki önüme konan sütü içmesi gereken bir kediymişim gibi kolumu okşarken eğilip fısıldadı. “Dışarıda senin için başka bir sürü kız var.”

Utanç verici tavsiyesinden sonra Sylvia arkasına bile bakmadan koridorda ilerlemeye başladı.

Dışarı çıktım, Jared’ı arabasını otoparka park etmiş hâlde beni beklerken buldum. Yolcu koltuğuna rahatça oturduğumda bakışları dikkatle beni süzüyordu. Belki de yüzündeki bıkkınlıktı. Kim bilir belki ikisi birdendi. Bana hem ihtiyatla yaklaşıyor hem de kıcımlı taşımaktan dolayı bıkkınlık hissediyordu.

“Cevaplar nasıldı?” diye sordu, parmaklarıyla direksiyonda ritim tutarak.

“Doğruluğu kesin olmayan, öylesine bir avuç cevaptı işte.”
Hâlâ anlamlandırmaya çalışarak başımı salladım.

“Sylvia, Iris’in şehirden ayrılacağını bildirmek için onu aradığını söyledi.”

“O hâlde bu mesele bu kadar,” dedi Jared. “Öğle yemeği için *Hooters*’a ne dersin?”

“Dostum, bu ciddi bir durum.”

“Belki de Caleb’ı terk etmiştir, senin de istediğin bu değil miydi?”

Bu ondan istediğim şeylerin sadece yarısıydı. Onun bana gelmesini de istiyordum. Sylvia bu eksik resimden memnun kalmış olsa da ben memnun falan kalmamıştım. Neler olup bittiğini bilen birinden duyana kadar da asla tatmin olmayacaktım.

Başımı koltuğa yaslayıp yan gözle Jared’a baktım. “Bir iyiliğe ihtiyacım var.”

“Hayır, August.”

“Hey, daha ne isteyeceğimi bile bilmiyorsun.”

“Bilmiyor muyum?” Bana benden tiksindiğini söyleyen kendinden emin bir bakış fırlattı. “O zaman neden Caleb’ın bugün antrenman yapıp yapamayacağını öğrenmek için *Stingers* tesisini aradığımı açıklamak ister misin?”

Sırıtarak emniyet kemerimi çekiştirdim. “İşte bu yüzden seni hep yanımda tutuyorum.”

“Elbette bir de şoförlüğünü yaptığım için.” Kaldırıma yanaşırken bacağıma baktı. “En azından şimdilik. Peki bacağın bugün nasıl?”

“İyi.” Bacağım bugün gerçekten de çok acıyordu ancak kendimi zorladığım için Jared’ın bana sinirlenmesini istemiyordum. Şu anda bir menajere değil, kardeşime ihtiyacım vardı.

“Bak seni oraya yalnızca cevapları alana dek durmayacağını bildiğim için götürüyorum,” dedi Jared. Yüzümdeki ifadeyi yakalamak için kısa süreliğine gözlerini yoldan ayırdı. “Ancak senden rica ediyorum. Sakın ona bulaşma, Gus.”

“Bulaşmayacağım,” dedim savunmacı bir edayla. “Sadece Iris’in iyi olup olmadığından emin olacağım, hepsi bu.”

“Ah, haklısın eminim bu onu hiç kızdırmaz.”

“Bunu kaç kez düşündüğümden haberin var mı?” diye çıkıştım. “Sylvia, Iris’i başını sokacak bir evi olduğu için mutlu olması gereken bir servet avcısıymış gibi anlattı durdu.”

“Şey... “ Jared omuz silkti. “Neticede Caleb onun her ihtiyacıyla ilgilendi, değil mi?”

Kavurucu bir sessizlik içimde kaynıyordu. Caleb bir çeşit büyücü müydü? Herkes onun nasıl bir pislik olduğunu görmesin diye büyü falan mı yapıyordu? Hayatta hiçbir amacı olmadan, suçlanmadan ilerlemeye devam ediyordu. Biz büyürken bunu defalarca görmüştüm. O lanet orospu çocuğu herkesin gözü önünde bacağımı kırmış ve bir ceza bile almamıştı.

Hayır, bunu sadece Iris ve Sarai’ye sahip olmasının vermiş olduğu öfkeyle söylemiyordum.

Pekâlâ, ona olan öfkemin sebeplerinin arasında onlar da vardı. O Iris ve Sarai’ye sahipti. Belki.

“Gir ve hemen çık,” dedi Jared, düşmanca düşüncelerimi bölerek.

“Ne?” Sorgulayan bakışlarla ona baktım. “Ne dedin, anlamadım?”

“Geldik.” Pencereden Stingers takımın antrenman yaptığı binayı işaret etti. “Onu bul, sorularını sor ve çık. Kavgaya yok, olay çıkarmak yok, dostum.”

“Bana ‘dostum’ demenden gerçekten nefret ediyorum,” dedim kesin bir ifadeyle.

“Ah, bunu biliyorum. Neden söylemeye devam ediyorum sanıyorsun?” Beni dikkatle süzdü, yüzündeki var olan azıcık mizah da kayboldu. “Seninle gelmemi ister misin?”

“Hayır, bir şoföre ihtiyacım var, bir refakatçiye değil,” diyerek dikkatlice arabadan indim. “Hemen döneceğim.”

Caleb’i bulmam çok uzun sürmedi. Ağırılık çalışıyordu, Stingers tişörtü giymiş uzun boylu, zayıf bir adam içeri girdiğimi fark etti. Adam başını kaldırıp bana baktığında bakışları bana kilitlenir kilitlenmez gözleri kocaman oldu. Sektördeki herkes Caleb ile aramda olan kan davasını biliyordu.

“Hey, buraya giremezsin...”

Kendimi antrenör ile Caleb’in uzandığı bankın arasına yerleştirdim. Ağırılığı Caleb’in ellerinden alarak sadece nefesini kesmesini sağlayacak kadar boynuna dayadım. Tüm ağırlığı vererek tamamen gırtlığına baskı yapmak istemiyordum.

Eğildim. Böylece beni baş aşağıyken görebilecekti.

“Sana bu soruyu yalnızca bir kere soracağım, Caleb,” dedim sakince. Gözlerim irileşirken yüzü kıpkırmızı kesilmeye başlamıştı. “O nerede?”

“Hey, bırak onu, nefes alamadığını görmüyor musun?” dedi antrenör kekeleyerek, bu sırada Caleb’i işaret ediyordu.

“Amaç da bu zaten.” Başımla çıkışı işaret ettim. “Çıkın dışarı. Halletmemiz gereken şeyler var. Uslu bir çocuk olup sorularımı yanıtladığı sürece onun buradan tek parça hâlinde çıkacağına söz veriyorum.”

Caleb başını sallamayı başardı, gözleri antrenörünkilere kilitlenmişti ve boğazına dayadığım ağırlığı pençeleriyle itirmeye çalışarak dışarıya hava üflüyordu.

“Çıkın dışarı dedim!” Kararsız antrenöre bağırdım. Çıkışta gözden kaybolana kadar hâlâ omzunun üzerinden arkasına bakınıyordu.

Ağırlığı Caleb’in nefes almasına ve konuşmasına yetecek kadar yukarı kaldırırsam da bana istediğim şeyi, cevaplarımı vermediği taktirde tüm ağırlığı boğazına indirebilecek kadarda yakında tutuyordum.

“Siktir git,” diye tısladı. Gözlerinin etrafında kan damarları filizleniyordu.

“Ah, yanlış cevap.” Çubuğu biraz daha gırtlığına doğru indirdiğimde hemen tekrar nefes nefese kalmaya başladı. “Lanet olası nefes borunu kıracağım, Caleb. Bu yüzden sana iki kez sormayacağımı söylediğim soruya bir an önce cevap vermeni öneririm. En azından kendi iyiliğin için son bir kez uyarıyorum.”

Ağırlığı bir santim kaldırdığımda kollarını havaya kaldırarak beni uzaklaştırmaya çalıştı. Bacağım bu hâldeyken bu adamla gerçekten dövüşürsem ne olacağını biliyor ve Jared’in sesini şimdiden kulaklarımda duyabiliyordum. Daha San Diego Waves’in vücuduma yaptığı sigortadan bahsetmiyordum bile. Milyon dolarlık sözleşmede ‘kavga hâlinde’ ile başlayan bir madde olmadığından emindim. Geri çekilerek kendimi toparlarken onun da nefes almasına izin verdim.

“Soruma cevap ver,” diye tersledim.

“Seni neden ilgilendiriyor?” diye homurdandı. Bankım üzerinde doğrularak su şişesini alıp içti.

“Sadece yapmam gerekeni yapıyorum. Iris toplum merkezine gelmedi, Sylvia’yı arayarak geri dönmeyeceğini söylemiş.”

Şişesinden bir yudum alırken, yudumunun ortasında durarak bakışlarını bana dikti. “Başka bir adamın hatununu bulmak konusunda oldukça fazla çaba gösteriyorsun.”

“Bak, ben buraya oyun oynamaya gelmedim, dostum. Bana neler olduğunu söyle.”

Ayağa kalktı, yakındaki bir havluyla yüzündeki teri sildi. “Olan şey, onun gitmiş olması.” Acı dudaklarının kenarındaki kıvrımda dolaşıyordu. “Iris gitti, giderken de yanına telefonunu almadı, o yüzden sana onu bulma konusunda iyi şanslar.”

Caleb ile Iris’i yan yanayken görmüştüm. Gözlerini kaçırdığında sanki ortadan kaybolacakmış gibi her hareketini izlerdi. Öylece gitmesine izin vermesi mümkün değildi.

Ona en az benim kadar takıntılıydı.

Neredeyse.

“Nereye gitti?” Sinir yüzümdeki kasları gererken ısrar ettim.

“Hiçbir fikrim yok,” diye mırıldandı. Bir yandan şişesinden suyunu yudumlarken bir yandan da beni izliyordu. “Bana söylemedi.”

“Peki ya Sarai? Kendi kızının nerede olduğunu, ona, onlara nasıl ulaşacağını bilmiyor musun?”

Caleb bana sırtını dönüp omuz silkerek spor çantasındaki eşyaları karıştırdı. Bana bakmaktan kaçınıyordu. Gerçeğe orada bir yerlerde olsa da ulaşamıyordum ve bu çok boktan bir şeydi. Tüm parçaları ortada olan yapboz masadaydı ancak ben parçaları bir araya getiremiyordum. Bir şeyleri kaçıırıyordum. Neydi? Sormam gereken başka bir soru daha vardı ama ben o soruyu bulamıyordum.

Caleb’in amacının kendi kışını korumak olduğuna adım gibi emindim. Peki Iris neden bu zamana kadar onunla birlikteydi? Ayrıca şimdi, Caleb öylece onu terk etmesini sorun etmiyor muydu?

Onu terk etmişti.

“Siz ikiniz ayrıldınız mı?” Sesimi sabit tutarak sordum.

İlk tanıştığımız günden beri Iris'e giden yollar ilk defa bu kadar açıktı. Omzunun üzerinden bana delici bir bakış fırlattı, gözleri hiç gülümsemezken dudaklarını yukarı kaldırarak zorla gülümsedi.

“Artık birlikte değiliz,” dedi. “Kimsenin onu bulmasını istemediği ortada.” Yüzünü bana döndü ve kolunu göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Buna sen de dahilsin, West. Sana o malzeme odasında birkaç dakika verdi diye onun için bir şey ifade ettiğini mi düşündün? Hayır, anlaşılan sen de onun için hiçbir şey ifade etmiyorsun.”

Ağzının bir köşesi ustaca bir sırtıyla yukarı kalktı.

“Paramı ve çocuğumu almış olabilir ancak artık ikisine de ihtiyacım yok.” Başını salladı. “Louisianalı bir bataklık fahişesinin beni tuzağa düşürmesine izin vereceğim kimin aklına gelirdi? O Kreol kaltağının ben yokken korumamla bile yatmış olmasından şüpheleniyorum.”

Dizimdeki seğirmeyi görmezden gelip ona doğru hamle yaparak onu duvara yapıştırdım. Tam boğazından yakaladım.

“Sen bir yalancısın.” Parmaklarımı boynuna sıkıca dolayarak bağırdım. “Onunla bir daha bu şekilde konuşursan bacakları kırılan kişi bu kez sen olursun. Duydun mu beni? Nitelikli orospu çocuğundan başka bir şey değilsin. Ona dokunmayı asla hak etmedin.”

“Yine de ona dokundum.” Bir iblisin gülümsemesi ağzının köşelerine alaycılıkla yayılıyordu. “Hem de defalarca. Senin hiç ulaşamadığın yerlerine dokundum. Senin yalnızca hayalini kurduğun pozisyonlarda onu becerdim. Ah, bir de benim bebeğimi doğurdu.”

Kaşlarını çattı, her saniye kibrini yeniden kazanıyordu. Yakışıklı yüzünden, sarı saçlarından, mavi gözlerinden ve bronz teninden nefret ediyordum. Dışarıdan çekici görünen her şeyinden nefret ediyordum çünkü içi parazitlerle doluydu.

“Onu unut, West,” dedi. “Çoktan gitti, ihtiyacı olanı aldı ve gitti.”

Iris öyle biri değildi. Öyle olmadığını biliyordum ama neden bana ulaşmaya çalışmamıştı? Eğer gerçekten gittiyse... o malzeme dolabında olanlardan sonra tek bir kelime etmeden gittiyse? Veda bile etmeden, onu nasıl bulacağımı bile söylemeden gittiğine inanmam mı gerekiyordu? Aramızdakiler hakkında bu kadar mı yanılmışım? Belki de tanıştığımız gecedan beri bu kadını yanlış yorumluyordum. Benim hissettiklerimi onun da hissettiğini düşünüyordum.

Kendini kandırmıyorsun.

Bunu bana o söylemişti. Fısıltıyla söylediği sözler hafızamda yeniden canlanırken malzeme dolabında onunla geçirdiğim o anların tüm duyguları, hisleri, mükemmelliği zihnime dolmuştu. Hayır, kendimi kandırmıyordum. Yalnızca olan biten her şeyi tam olarak bilmiyordum. Ancak eğitim tesisinden çıkarken, hatta Jared’la park yerinden ayrılırken bile aklımda tek bir şey vardı.

Onu tekrar görecektim.

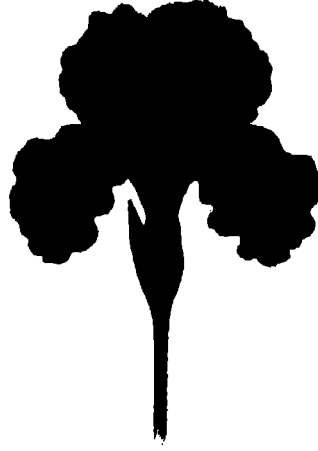
Bizi birbirimize bağlayan o parlak neon iplik hâlâ oradaydı. Onu göremiyor olsam bile hissediyordum. Hâlâ beni sarmalıyordu.

Iris her neredeyse, o ipliğin onun da etrafını sarmış olmasını umdum.

DEVRE ARASI

***“Kim olduğunu hatırladı
ve oyun değişti.”***

-Lalah Delia

BÖLÜM 34

IRIS

BİR YIL SONRA...

MiMi, bataklık ve Mississippi sayesinde çok şey öğrendiğini söylerdi. Bu nehrin, Louisiana'nın damarlarında dolaşan kan olduğunu ve onu seven herkesi büyülediğini söylerdi.

Louisiana'yı seviyor muydum, bilmiyorum. Aslında Louisiana'nın bu yönünü hiç tanımamıştım. Şimdiye dek hep Dokuzuncu Bölge'de yaşamıştım. Bataklıkta, yeşil çimenlerden oluşan kalın bir halı, çıplak ayak parmaklarınızın arasında ezilirdi; şehirde ise ayaklarınızın altında daima çatlak ve acımasız olan beton olurdu.

Selvi ağaçlarından oluşan bir kemer, MiMi'nin küçük evinden nehre inen yolu çevrelerken benim büyüdüğüm mahallede elektrik hatları gökyüzünü kablolarıyla kesiyordu. Hayır, Aşağı Dokuzuncu bölgeyi asla sevmemiştim ama sanırım bataklığa giderek âşık oluyordum.

Şehir ile St. Martine arasında çok fazla fark vardı. Geçen yıl burada yaşarken Lo'nun büyük büyükanmemizle yaşamayı neden bir lütuf olarak gördüğünü şimdi daha iyi anlıyordum.

MiMi'yi en az onun kadar iyi tanıdığımı iddia ettiğimde nasıl da gülmüştü. Şimdi geri dönüp baktığımda ne saçma bir laf ettiğimi görebiliyordum. Mütevazı kapısına geldiğimizde onu zar zor tanıdım. Tam olarak kaç yaşında olduğunu bilmiyordum ancak o doksan yaşını geçmiş olmasına rağmen mükemmel güzelliğini hâlâ koruyordu. Olması gerekenden daha az kırışıklığı vardı, cildi yaşlılığın izlerini taşısa da parıl parıl parlıyordu.

Bir de gözleri, o gözler en zifiri karanlıkta bile ruhunuzu görebilirdi.

Lo, ona yalnızca eve döneceğimi söylemişti. Ancak ben ön verandada dururken MiMi'nin yeşil evinin mavi kapısı açıldığında, gözleri loş ışıktaki benimkileri inceledi. O her şeyi bilen bakışları aramızdaki nemli ve ağır havayı yarıyordu. O ruhumu okurken kalbimden çıkardığı her yeni bilgiyle hava daralıp yumuşuyordu.

İnce kolları beni kendine çekerken bana Fransızca bir şeyler fısıldadı. Ne dediğini anlamadım. Anlamama da gerek yoktu. Kelimelerindeki hayat sesinin gücü sayesinde acımı sakladığım dipsiz kuyuya kadar iniyordu.

Farkına bile varmadan acım ve hayal kırıklığım, pişmanlığım ve hüsrانım içimden onun omzunda asılı duran gümüş saç örgüsüne doğru akıp gidiyordu.

“Maman?”

Sarai'inin tatlı sesi irkilmeme sebep olurken beni batağın kıyısından uzaklaştırdı. Her gün daha fazla kelime öğreniyordu, bunların yarısı Fransızcaydı çünkü burada insanlar her şeyden çok Fransızca konuşuyorlardı. Geri kalan kelimeleri de İngilizceydi. Ona öğretebileceğim tek şey buydu.

“Merhaba, prenses.” Eğilip onu kucağıma aldım. “Buraya kadar tek başına mı yürüdün?”

Başını salladığında atkuyruğu yaparak topladığım koyu renk saçları sallandı.

“Yemek.” Parmak uçlarını birleştirdi ve dudaklarına doğru götürerek işaret etti.

“Ah, yemek zamanı mı?” Bir kez daha başımı sallamasını bekleyerek sordum. “Acaba MiMi akşam yemeği için ne hazırladı? Gidip öğrenmek ister misin?”

MiMi’nin evinden nehrin kenarına kadar olan yol güvenli ve kısa olsa da oldukça yıpranmıştı.

Ağaçlardan oluşan bu kemer kilometreler boyunca tek serin noktayı oluşturuyordu ve her fırsatta kendimi burada buluyordum. Nem yaz aylarında güneğin en bunaltıcı soluğuydu. Nemli hava saçlarımı omuzlarımdan sırtıma doğru sarkan sıkı bukleler hâline getirdiğinden beri onları düzleştirmekten vazgeçtim. Belki onlar da özgür olmayı hak ediyorlardı.

Caleb, saçımı düz severdi. Her şeyimin belirli şekilde olması gerekiyordu. Beni de öyle istiyordu. Ondan bu kadar uzakta zaman geçirdikçe aslında en başında onu hiç sevmemiş olduğuma kendimi ikna ikna etmek için çabaladım, ben yalnızca onun tercihlerine boyun eğen bir kadındım. Hayır, onu sevmiyordum. Hiç sevdim mi emin değildim. Belki hamile kalmamış olsaydım, Caleb muhtemelen üniversitede çıktığım, NBA’ye giden “o çocuk” olarak kalacaktı. Belki de bir müddet uzun mesafeli bir ilişki yaşayıp yürütemeyecek ve bu ilişki sonunda tükenerek ikimiz de doğal bir sona doğru yol alacaktık.

Ancak hamile kalmıştım ve her şey değişmişti.

Üniversiteden yeni mezun olmuş, aklına koyduğu her şeyi başarmaya azmeden o kızıdan çok farklı bir kadına dönüştüğümü zar zor fark ettim.

“*Affame?*” MiMi ocaktaki tencerenin kapağını kaldırıp buhar bulutunun arasından bana gülümseyerek sordu.

“Evet, açlıktan ölüyorum.” Duvara dayalı raftan üç tabak, çatal bıçak takımı ve MiMi’nin hâlâ her akşam kullandığı keten peçetelerden üçünü aldım.

İki yaşındaki Sarai, masaya zar zor yetişse de çatalları her tabağın yanına yerleştirmek için küçük ayak parmaklarının üzerine kalkmaya çabalamaktan da geri kalmıyordu. Yaşına göre oldukça gelişmişti.

Zekiydi. Gözlemciydi. Üstelik çok güzeldi.

Yemeğe oturduğumuzda, “*Ettouffe,*” dedi, gülümsemesiyle dudakları aralanırken süt dişleri görüldü.

“*Grits,*” diye düzelttim kibarca. Tatmak için kaşığımı kaldırdım ve o muazzam yemeğin tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım. “Mmm... karides. Çok güzel, MiMi. Benim yaptığım yemekler hiç böyle olmuyor.”

Her kızın mutfak konusundaki ilk öğretmeni annesidir ancak MiMi annemin yapma zahmetine bile girmedığı şeyi üstlenmişti.

İlk birkaç dakika sessizlik içinde yemek yesek de bu uzun sürmedi.

MiMi’nin yaşına rağmen akli hâlâ sorularla doluydu ve merakı canlı bir sohbet ortamı yaratıyordu.

“Jerome’dan hoşlanıyorsun, ha?” MiMi’nin gümüş kaşları muzip gözlerinin üzerinde anlamlı bir şekilde kalkıp iniyordu. “Senden o kadar hoşlanıyor ki, yakında pazar günleri posta dağıtmaya başlayabilir.”

“Aman Tanrım.” Yanaklarım, klimasız bir evin sıcaklığından değil, utançtan kıpkırmızı olmuştu. “O bizim postacımız, MiMi. Demek istediğim, ondan hoşlanmam sadece bu sebeple. Altında başla bir şey aramayı bırakmalısın.” Sert bir ses çıkarmayı denesem de dudaklarımın kenarları seğirdi, onunkiler de öyle.

“Çok genç ve güzelsin.” MiMi ekmeğinden bir ısırık almadan önce bir gözünü bana dikti. “Senin de ihtiyaçların var.”

“İhtiyaçlarım mı var?” Şüpheli bir şekilde kaş kaldırdım. “Yani... Jerome, düzenli olarak görüştüğüm tek erkek, postalarımızı zamanında teslim ettiği için mi bu sözde ihtiyaçlarımı karşılamaya hak mı kazanıyor?”

MiMi’nin gülüşü gibisi yoktu. Önce bir kıkırdama olarak başlar, ardından bir kahkahaya dönüşürdü. Onun küçük bedeninden yükselen ses etrafınızı sarar ve enerjiyle patlayan baloncuklar gibi havada süzülürdü. Bu sizin de kahkaha atmanızı sağlayan davetkâr bir kahkahaydı.

Kahkahalarımız nihayet dinip dikkatimizi tekrar yemeğe verdiğimizde, “Ayrıca hâlâ öyle ihtiyaçlarım var mı bilmiyorum. Bana lezzetli bir yemek ve prensesim yetiyor.” Sarai’nin ipeksi buklelerini öpmek için eğildim.

“Sen ihtiyaçlarını acınla birlikte gömdün,” dedi MiMi. Gözleri ağırlaşan sesiyle uyumlu bir durgunluğa büründü. “Ancak onlar hâlâ oralarda bir yerlerde, sadece saklandılar.”

“Öyle mi dersin?” İşaret parmağım porselen kâsemin kenarında bir tur attı. “Belki bir zamanlar vardı ama...”

Omuz silkerken bu konunun peşini bırakmasını umdum. Caleb’la yaşadığım hayattan kalma, bazıları gözle görülebilen, bazıları da gözle görülmeyen acılarım ve yaralarım vardı. Ancak utancım vücudumda bulduğu çatlaklara ve aralıklara sığınırken

bedenim onları görünmez köşelere saklamıştı. Bu bedenin artık zevk alabileceğinden emin değildim.

“Anlat bana,” diye ısrar etti. “Erkek arkadaşın seni incitti, değil mi?”

Kavurucu yaz günü ve mutfakta kaynayan çorba havayı omuzlarıma yün bir battaniye gibi sarıyordu, hava sıcak ve bunaltıcı olsa da ben yine de titriyordum. Caleb benden çok uzaktaydı ve sadece Lo’nun bildiği kontörlü bir telefonum vardı. Numaram onda yoktu. Buranın aklına geleceğini ve arayacağını zannetmesem de hep tetikteydim.

Bazı insanlar, gözleriyle görmeseler de bataklıktan bir timsahın çıkıp onları yiyeceğinden korkarlardı. Ancak benim kâbuslarımda başka bir yırtıcı vardı. Caleb’in bir gün bataklıktan çıkıp beni bütün olarak yiyeceğini ve bir daha ki sefer o çenesini açtığında kaçacak kadar gücüm olamayacağını hayal ediyordum.

“O senden aldı, değil mi?” MiMi, doğruların hepsini tüm çıplaklığıyla görmüş ve her şeyi biliyormuş gibiydi. Bildiğinden emindim. “Zamanında hepsini senden söküp aldı ve sen de bir daha hiçbir erkeğin seni istemeyeceğini düşünüyorsun.”

Kendi hâlimde düşüncelere dalarken Sarai’ye baktım. O minicikti, her şeyden habersiz bebek dişleriyle kabuklu ekmeğini ısıtırken tabağına koyduğum üzümleri yiyordu.

Bir zamanlar istediğim bir adam vardı ancak o başıma gelenleri bilseydi... Tanrım, August’un Caleb’in bana yaptıklarını öğrenmesi düşüncesi zihnime bir arı kaçmış gibi uğulduyordu. Boynuma dokundum. Caleb’in o devasa elini hâlâ boğazımda hissederken bir erkeği yeniden isteme fikri yutamadığım bir yumru gibiydi. Yine de nefesimi kesen, beni boğan şey onun eli değildi. Utancımdı.

Kaşığım elimden kayıp kâsenin içine düştüğünde kâse tangırdadı. Anılarımla sarsıldım, o kadar derine kazınmışlardı ki bir yıl sonra bile hâlâ Caleb'ın bir canavar gibi içime girdiğini hissedebiliyordum. Kalçamı yakıcı bir şekilde yaralayan kemer tokasının acısı hâlâ tazeydi. Dünün pişmanlıkları bugünün kederlerini oluştururdu.

“Yine isteyeceksin.” MiMi elimi yıpranmış eliyle kavradı, yüzüklü parmakları benimkini sıkıca sarıyordu. “Yalnızca arınmaya ihtiyacın var.”

O haklıydı. Ben kirliydim. O hayvan içime girdikten sonra nasıl olmazdım ki? Beni sadece eğlence olsun diye canlı bıraktığı bir tavşan gibi kafese tıktıktan sonra nasıl masum kalabilirdim? Yine de MiMi'nin bir şeyleri değiştireceğine inandığını ritüellerinin bile beni kurtaracağına inanmıyordum.

“Ona düş aldırdıktan sonra benimle arka tarafta buluş.” Uzun, uykulu göz kırpışları yanaklarına gölge düşüren Sarai'ye bakarak başını salladı.

MiMi'nin banyosundaki ayaklı küvetinde köpüklü bir banyo yaptıktan sonra Sarai bir masal dinlemek için ısrar etti. Masalları çok seviyordu. Ona beyaz atlı prensin bazen babası gibi tacizci bir pisliğe dönüştüğünü, öpücüklerinin canını yakacak kadar dudaklarını acıttığını söyleyecek cesaretim yoktu. Kirpikleri titreyip nefesi yavaşlayarak uykuya daldığında, paylaştığımız küçük yatak odasının ışıklarını kapattım. Tezatlık dolu bir komedi. Buraya gelmeden önce bir malikânede yaşıyorduk ve her gün kendimi kafeste, kapana kısılmış gibi hissediyordum. Şu an bir odasında kollarımı açtığımda iki duvarına dokunabileceğim küçüklükteki dört odalı bir evde yaşıyorduk ancak daha huzurluydum. Nefes alabiliyordum ve bu özgürlük daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Perdeyi geriye doğru iterek MiMi'nin meşhur "arka odasına" bakıp etrafı ilgiyle incelemeye koyuldum. İnsanların perişan hâlde girip huzur bularak ya da MiMi'nin her derdin devasının sıralandığı raftan bir kavanoz alarak çıktıklarını görmüştüm. Çoğu zaman MiMi'nin yaptığı her şeyi anlayamıyordum, uzak kasabalardan insanların satın almaya geldiği iksirler, evin arkasında bir perdenin arkasında gerçekleştirdiği ritüeller, hepsi bana çok yabancıydı. Yaptığı şeyin tam olarak ne olduğuna dair bir fikrim olmasa da söylediği şeylere tüm kalbimle inanıyordum.

Duvara dayalı bir masanın üzerindeki mumların sonuncusunu yaktı ve eşikte duraksadığımı görünce başını kaldırıp bana baktı.

"Gel." Bu odadayken sesi de dahil hepsi farklıydı. Kabaydı ama kesinlikle sert değildi. Yumuşaktı ama duygu dolu değildi. Nazikti ancak bir o kadar da kararlıydı.

Hazırlanıyordu.

Buna kendimi hazır hissediyor muydum, emin değildim. O sandalyeye oturduğumda bulacağım şey hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kaçınılmaz sonu biraz olsun ertelemek için etrafta ki şeyleri kurcalayarak zaman kazanmaya çalıştım, duvarı kaplayan raflara tıktırılmış şişelere göz gezdirerek parmak uçlarımla huzursuz bir keşfe çıktım.

Gözlerim üzerinde yabancı bir sembol olan şişenin üzerine takılı kaldığında tereddütle duraksadım.

Sırtı bana dönük bir şekilde, "Ona dokunma," dedi MiMi.

Tanrım, bunu nasıl bilebilir ki?

Soru sormayı bıraktım. Büyük büyükannemin her şeyi bilen bir yanı vardı.

Bazı günler omuzları çöktüğünde ve canlı adımları yavaşladığında, öğrendiği her şeyi bilmekten yorulup yorulmadığını

merak ediyordum. Belki de bir gün bu gizem barındırmayan dünyada yaşamaktan bıkacak ve yeni bir maceraya doğru yola çıkacaktı.

Eğilmiş, masanın altında bir şey arıyordu. Hâlâ gergindim, bir çekmeceyi yavaşça açtım ve bir çakı bulduğuma şaşırdım. Sapı kavisli ve süslüydü. Narin, küçük eller için tasarlanmış olduğu çok açıktı. Elime aldım, onu açan mücevherli düğmeyi okşadım. Düğmeye bastığım anda keskin ve sinsi bir bıçak hızla açıldı.

“Eğer bir kadının bıçağına dokunursan,” dedi MiMi, sözlerine biraz mizah serpiştirerek. “Onu kullanmaya hazır olsan iyi edersin.”

Başımı kaldırıp ona baktığımda dudaklarındaki hafif gülümsemeyi yakaladım ve ona karşılık verdim. Bu küçük sıradan bağ üzerime fiziksel bir kucaklaşma kadar etkili bir sıcaklık yayıyordu. MiMi şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha iyi bir şekilde az kelimeyle daha çok şey anlatırdı. Sanki birbirimiz hakkında söylediklerimiz kadar bakışlarımızdan, dokunuşlarımızdan ve gülümsemelerimizden de çok şey öğreniyorduk.

“Böyle bir şey bulmayı beklemiyordum. Beni şaşırttın,” diye itiraf ettim, bıçağı yerine koyup çekmeceyi kapattım.

“Eh, bu dünyada bir kadın aklını başında ve silahlarını elinin altında tutmalıdır.” MiMi bir bakışıyla beni tepeden tırnağa süzdü. Masanın üzerine çıkmam için eliyle işaret etti. Sinirlerim o kadar gergindi ki ikiye ayrılacağımdan emindim.

“Nefes almalısın,” diye fısıldadı MiMi. Sözleri mumların aromatik dumanıyla örtülü bir şekilde üzerime doğru süzülüyordu. Bedenim sanki bulutlardan oluşan bir yorganla sarmalanmış gibiydi. Kendimi güvende, emniyette ve konforlu hissetmem gerekse de ben savunmasız hissediyordum. O kadar savunmasızdım ki gözlerimi kapatıp ellerimi kalbimin üzerine götürmüştüm.

MiMi nazikçe, “Eller aşağıda,” diye emretti.

Ellerimi indirdim, gözlerimi büyük büyükanneme kenetledim ve derin, aromatik nefesler almaya başladım.

“Nefes ver.” Nefes dudaklarımın arasından sıcacık süzülürken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı ve ruhuma baktıkça bakışları daha da hüznünlendi, gözleri yaşlarla parlamaya başladı. “Oh, *ma petite*.”

Görebiliyor muydu? Her bir harabeyi örtmek için kendi ellerimle diktiğim duvarın ötesini görebiliyor muydu?

O son geceyi ve ondan önceki tüm geceleri görebilir miydi? O iblisin beni nasıl mahvettiğini? Ruhumda açtığı delikleri?

Kendimi yağmalanmış, cesetlerle dolu bir savaş alanı gibi hissettiğimi biliyor muydu? Bazı günler öldüğümü ve Sarai’nin, onun varlığının, beni yaşamın akışına zorlayan tek şey olduğunu MiMi gözlerime baktığında görebiliyor muydu?

Ellerini havada nazik ve ritmik bir şekilde salladı. Artık duman vücudumun her yerini sarmıştı.

Sözcükleri İspanya’dan, Fransa’dan, Batı Afrika’dan, bizi yaratan ve kanımıza, mirasımıza karışan tüm yerlerden göç edip geliyordu. Heceler dudaklarından dökülüyordu, hem bir o kadar yabancı hem de tanıdıktı, neredeyse bana pişirmeyi öğrettiği bamya çorbası kadar karmaşık ve çeşitliydi.

“Yalanlarının dışarıya akmasına izin ver,” dedi. “Hepsinin senin hatan olduğunu, başarısız olduğunu ve onun söylediği kişi olduğun yalanını, hepsini bırak.”

Sözleri içime işlediğinde, özümde indiğinde bir hıçkırık ağzımdan savruluverdi. Karnımda ve göğsümde birden patlayan hıçkırıklar silsilesi, orada olduğunu bile bilmediğim bir yalan duvarını yerle bir etti. Gözlerimin kenarlarından istemsizce yaşlar

süzülmeye başladı, kendi gözyaşlarımın tadına bakmaktan o kadar yorulmuştum ki. Hain tuzağıyla beni yakaladığı gece Caleb'in gözyaşlarımla ıslanmış başparmağını ağzıma bastırdığı görüntü zihnimde yanıp sönüyordu.

“Gerçeği içine çek.” Elleri havada kafamın üzerinde, yalanları kesip biçmekle meşguldü. “Sen tertemizsin. Yeterlisin. Güçlüsün.” Daha yakınımaya eğildi, fısıltısı çekmecesindeki bıçak kadar keskin ve şiddetliydi. “O sana zarar veremez.”

Omuzlarım zangır zangır titriyordu. Başım geriye doğru düşerken hissettiğim duygular beni geriyor, sırtımı kamburlaştırıyor, boynumda dolaşıyordu. Ağzımı içimde tuttuğum feryadımı salıvermek için açtım. Gölgelerle dolu, dumanlı bir odada Caleb'in dağıttığı parçalarımı toparlıyordum. Paramparça ettiği tüm parçaları birer birer onarıyordum. Küçük bir hırsız gibi benden çaldığı her şeyi, her birini geri alıyordum.

“Evet.” MiMi'nin onayı havaya güç aşıliyordu. “Güç, Onur. Cesaret. Bunların hepsi sana ait. Onları geri al. Ruhun senin. Kalbin senin. Bedenin senin. Paylaşmak da saklamak da senin elinde.”

Paylaşmak da saklamak da senin elinde.

Bu sözler aylardır kendime izin vermediğim bir anıyı canlandırmaya başladı.

Nefes alıp verirken August ile ilgili düşüncelere daldım. Bir heykeltıraşın ustalık eseri gibi oyuntulu yüz hatları, yumuşak, dolgun dudakları, fırtına bulutunu andıran gözleri ve nazik elleri. Bir granit kadar gergin ama kadife dokuyla kaplıymış gibi yumuşak vücudu. Aramızda yanan karşı konulamaz arzuyu hatırladım. Bedenimin ona açlığı o kadar aşikârdı ki, neredeyse her yerimi okşadığını hissedebiliyordum. Dili içime giriyor, beni keşfediyor ve zevk veriyordu.

“Ah, Yüce Tanrım.” Bir nefes beni alıp götürürken gözlerim kapandı. Kendimi tekrar dünyadan soyutlanmış o minicik odanın içinde buldum. Ağızlarımız birleşip nefeslerimiz birbirine karışmaya devam ederken sanki dilimde onun tadını yeterince alamıyor ve vücuduna yeterince ulaşamıyor gibiydim. Vücudumuzdaki her bir kemik birbirine değene kadar, ruhlarımız öpüşene kadar, içimden dışıma her parçamı onunla paylaşana kadar ona bastırdım.

Ardından dağıldım.

Mississippi Nehri’nde bir fırtına gibi dağıldım ve yaz sıcağının bunaltıcı ağırlığından kurtuldum. Ben artık bir tufandım, şüphelerimi boğuyor ve korkularımı yıkıyordum. Öyle ruhani ve tensel, öyle pür ve bedensel bir huzurla katılaşıyordum ki bir an için her şeyi, tüm dünyayı olduğum yerden izledim. Artık tüm kaygıların ötesinde, sınırların dışında, bedenimden boşanmış ve yeryüzünden kopmuş durumdaydım.

“Nefes al,” dedi MiMi usulca. “Nefes ver.”

Sözleri beni yavaşça geri döndürürken kendimi yeniden perdenin arkasındaki küçük odada buldum. Beni hafiflemiş bir beden ve ruhla taze bir dünyaya yerleştirdi.

“O da neydi?” Nefesim dudaklarımdan kesik kesik çıkarken, ellerim tir tir titriyordu. “Ne yaptın sen?”

İlk başta sadece bir gülümseme ve gözlerinde uhrevi bir ışıkla cevap vereceğini düşünsem de o, soruma cevap vermek için geriye doğru çekildi.

“Bunlar,” dedi elini şişe dolu raflara sallayarak. “Bana neye ihtiyacın olduğunu söylemiyor. Bana ne yapmam gerektiğini söylemiyor. Bunu ancak sen başarabilirsin. Senin, *ma petite*, gerçeğe ihtiyacın vardı. Ben de sana yalnızca gerçeği verdim.”

Hâlâ ne demek istediğinden emin değildim.

Başımın dönebileceğini sanarak dikkatle doğrulsam da oda sabitti, bacaklarım zayıf değildi.

“Gerçekle geçirilen birkaç dakika yalanları tamamen uzaklaştırmaz,” dedi terden ıslanıp, yüzüme yapışmış saçlarımı geriye iterek. “Yalanlar öyle kolayca pes etmez. Her geldiklerinde kendine hatırlatman ve kendini tekrar tekrar iyileştirmen gerekecek.”

“Yani bir terapistle konuşmam mı gerekiyor?” diye sordum. Bu zaten uzun zamandır aklımdaydı, ilk müsait zamamda bir fırsat bulup bir terapistle konuşacaktım.

“Evet.” Yüzündeki gülüş yaşça daha genç bir kadına ait gibiydi, bilgelik ve alaycılıkla doluydu. “Ah, bir de arada sırada çıplak uyu. Yakında tekrar isteyeceksin.”

Birlikte boğuk bir kahkaha paylaştık. August’un öpücüğünü hatırladıktan sonra haklılık payı var mı diye düşünmeden edemedim.

Masadan kayarak çıplak ayaklarımla yere bastım ve ona doğru uzandım.

“Teşekkür ederim, MiMi.” Başımı onun omuzlarından süzülen, uzun gümüş örgüsüne gömdüm ve gözyaşlarımın akmasına müsaade ettim. “Bazen kendimi çok güçsüz hissediyorum ancak sen her zaman bana kendimi güçlü bir kadın gibi hissettiriyorsun.”

“Mücadele etmek seni zayıf yapmaz, *ma petite*,” diye fısıldadı. “Bizi esir alanlara karşı mücadele etmek bizi zamanla onlardan daha güçlü kılar. Onlara karşı koyacak ve mücadeleyi kazanacak kadar güçlü oluruz.”

O gece, circır böceklerinin ve bataklık yaratıklarının yumuşak sesleri pencereden içeri süzülürken, aylardır uyumadığım

kadar iyi uyudum. O kadar derin uyudum ki uyandığımda güneş her zamankinden daha yüksek ve parlaktı. Elimi uzattığımda yanımdaki boşluğu fark ettim.

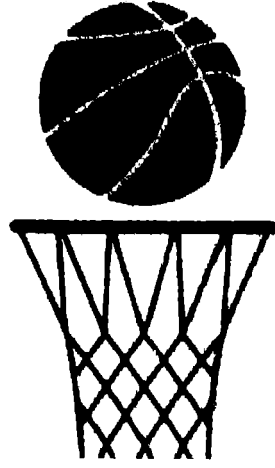
“Sarai.” Hızla ayağa fırladım, nefesim göğsümde sıkışırken salıverilmek istermiş gibi kanat çırpıyordu. Çarşafları itekleyerek yataktan çıktım ve tökezleyerek dar koridora koştum.

Kızımın tatlı sesi MiMi’nin odasından bana doğru akıyordu. Gülümsemem artık telaşımın yerini almıştı. Büyük büyükannemle geçirdiğimiz zaman için minnettardım; çocukken benim yaşayamadığım şeyleri Sarai yaşıyordu, bu onun için bir hazineydi.

Kalkmamın zor olduğu sabahlarda beni uyandırmak için kullandığı o melodik sesiyle *uyan* diye nazlanıyordu. MiMi genellikle güne güneş doğmadan önce başlardı ve doksan yaşından fazla olmasına rağmen ben uyanmadan önce bana kahve yapıp yumurtayla pastırma pişirirdi. Dün geceki ritüel onu da çok yormuş olmalıydı. Omzumu kapı pervazına yasladım, gözlerimi MiMi’nin küçük yatak odasında gezdirdim. Mobilyalar odaya göre fazla büyüktü ve çoğu siyah beyaz olan fotoğraflar duvarları doldurmuştu. Oda neredeyse patlamak üzereydi, duvarlar arasına sıkışmış, hayattan daha büyük bir kadını saklıyorlardı. Sarai, MiMi’nin yanma oturmuş, minik elleriyle yastığa dağılmış gümüş renkli saçları okşuyordu. Mavi ve menekşenin en koyu tonlarındaki gözleri ciddiyetle beni süzdü. Bakışlarım anında MiMi’ye kaydı. O da bana bakıyordu. Ancak artık parlayan o gözleri donuktu. Yatağa doğru koşup elini tuttum. Soğuk ve sertti. Hemen parmaklarımla bileğini tuttum, hiç nabız yoktu.

“Şşşşt, anne sessiz ol,” diye fısıldadı Sarai, bir parmağını gül goncası ağzına götürerek. “MiMi uyuyor.”

“Hayır, bebeğim.” Başımı sallayarak ilk gözyaşımın akmasına izin verdim. “Uyumuyor.”

BÖLÜM 35

AUGUST

Hayatın ne kadar uzun olduğu düşünöldüğünde bir yıl o kadar da uzun bir süre sayılmazdı, değil mi? Ancak birini arıyorsanız ve durmadan geri döneceğı zamanın hayalini kuruyorsanız bir yıl size sonsuzluk gibi gelebilirdi.

Sylvia ve Caleb, Iris'in gittiğini söylemiş olsa da beni arayacağı ya da bir şekilde benimle iletişime geçeceğı günü bekleyip durmuştum. Caleb çoktan başka kızlarla birlikte görölmeye başlamıştı hayatını yaşıyordu, bu yüzden doğruyu söylediğini ve artık gerçekten birlikte olmadıklarını varsayıyordum. Kız arkadaşı onu terk etmişti, o ise çoktan eski hayatına geri dönmüştü. Hayatına devam edemeyen kişi bendim.

“Acilen sevişmelisin.”

Jared ile öğle yemeğı yerken incelediğim rapordan başımı kaldırıp ona baktım. Onun bu tavsiyesine kulak misafiri olan garsonumuz kızarıp gözlerini kaçırdı.

“Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?” diye sordu garson. Bakışları Jared ve benim aramda gezindi.

“Şimdilik böyle iyiyiz, teşekkürler,” dedim gülümsemeye çalışarak. “Hesabı getirebilirsiniz.”

“Özür dilerim,” dedi Jared. Yine de kadın uzaklaşırken kulak misafiri olduğu için hiç de pişman gibi görünmüyordu.

“Kulak misafiri olması bunu daha az doğru yapmaz. Seni hiç bu kadar huysuz görmemiştim.”

“Huysuz değilim. Bana seksen yaşında emekli muamelesi yapıyorsun.”

“Seksen yaşında değilsin, seksen yaşındaki bir adamın seks hayatına sahipsin. Kim bilir belki seksen yaşındaki bir adamın seks hayatı senden daha renklidir.” Şarabını yudumladı. “Kahretsin, bir yıl boyunca hiç seks yapmasam ben de huysuz olurum.”

“Ben sen değilim.” Dikkatini tekrar işe yöneltmek umuduyla rapora göz gezdirdim. “İkinci çeyreğin analizleri gayet iyi görünüyor. *Elevation* umduğumuzdan da iyi gidiyor.”

“Evet, harika görünüyor. Konuyu değiştirme.”

“Bu konu seni ilgilendirmez. İşten demişken, hadi biraz iş konuşalım.”

“Tamam, konuşalım.” Jared tabağındaki ekmeği küçük parçalara ayırdı.

“Pippa’yla imza konusunda konuştun mu?”

“Konuştum, ilgileniyor. Seninle düzüşmekle.”

Başımı eğip yüzümü öfkeyle buruşturdum.

“İstemiyor musun?” Jared sordu. “Ona istediğini verseydin çoktan anlaşmayı kapmış olurduk. Geçen hafta ofisi ziyaret ettiğinde neredeyse tüm isteklerini açıkça dile getirdi.”

San Diego’da yaşamanın ve ajansımızı burada kurmanın bir avantajı da ofisin sahilden sadece bir adım uzaklıkta olmasıydı. Müşterilerimizle okyanus kıyısında şarap içip yemek yemek işimize yaradı. Eh, şarap ve yemek benim için değildi. Hâlâ sessiz bir ortaktım ancak son zamanlarda yüksek profilli sporcuları, temsilciliğim konusunda *Elevation*’a güvendiğim için onların da güvenmesi gerektiğine ikna etmek adına masada yer almaya başlamıştım.

“Şimdi hangi görevdesin?” Sırıtarak masanın üzerindeki sürahidenden su doldurdum. “Benim için çöpçatanlık işine de mi girdin?”

Jared’ın ifadesindeki mizahın büyük kısmı silindi. “Eğer olmamı istediğin buysa.” İç çekti. “Seninle hiç iletişime geçmeyebilir, Gus. Hayatına devam etmen gerekiyor.”

Bunu bilmediğimi mi zannediyordu? Iris’in geri gelip gelmeyeceğini düşündüğüm bu arafta kalmaktan memnun olduğumu mu düşünüyordu? Seksen yaşında bir adam değildim ve cinsel dürtülerimde hiçbir sorun yoktu. Sadece bu dürtülerimi dışa vuracağım bir kaynağım yoktu. İstedğim tek kadın gitmişti. Evet, bunun da bariz bir çözümü vardı, o da başkasım arzulamaktı. Ancak kalbim ve aletim bu çözümü kabul etmiyordu.

“Konuşmamız gereken bir şey var.” Jared gözlerini kıstı, kafasında bir şeyleri ölçüp biçiyordu. “Bir dakikalığına menajer şapkamı takmam gerekiyor.”

“Ne oldu?” diye sordum.

“Deck aradı.” Jared’ın bakışında heyecan ve tereddüt vardı. “Buna inanmayacaksın ama Waves artık takasa açık.”

Elimdeki bardak ağızma doğru giderken havada asılı kaldı. Hızlıca masaya bıraktım.

Kontratımın bitmesine daha iki yıl vardı. NBA kariyerimin ilk beş yılını kaybeden bir takımda geçirmeyi kabullenmiştim. En azından planım gitme vakti geldiğinde diğer takımların iyi bakışlarını üzerime çekebilmek için sahada kendimi göstermekti.

“Dalga mı geçiyorsun?” diye sordum.

“Hayır.” Jared bir korsan gibi sıırttı. O sıkı bir pazarlıkçıydı ve muhtemelen bu durumdan zevk alıyordu. “Houston’ın birkaç kaliteli oyuncu alma planlarını da duydum.”

“Houston mı?” Ağzım açık kaldı. Houston bu yıl çoktan *play-off*’lara kalmıştı bile. Hatta tüm sezonu galip kapatabilirlerdi. “Houston beni mi istiyor?”

“Hem de çok fena.” Öne eğilip dirseklerini masaya dayadı. “Elbette şu anda *play-off*’lara odaklanmış durumdalar ama bazı ön ofis yöneticileri gizlice iletişime geçti. İleriye dönük düşünüyorlar.”

Huzursuzca bir düşünce aklımda kol gezmeye başladı. “Yani Waves yüzde yüz döneceğimi düşünmediği için mi bu takasa sıcak bakıyor?”

Rehabilitasyon uzun ve yorucuydu ve sahalara döndüğümde ikinci sezonun neredeyse tamamını kaçırmıştım. Oyunlara son birkaç ayda katılmam her şeyden çok gelecek sezon için bir testti, top sürerken hâlâ gücümün ve patlayan enerjimin yerinde olup olmadığını görmek içindi. Uzak mesafe atışlarım etkilenmemişti. Jag, rehabilitasyonun ilk günlerinden itibaren tekerlekli sandalyede oturarak sahanın her yerinden şut atmamı sağlamıştı.

“Hayır, elbette tam gaz geri dönemeyeceğinden endişe duymuyorlar,” diye garanti verdi, Jared. Artık iyi bir performans göstermeyeceğimi düşünmenin beni rahatsız edeceğinin farkındaydı. “Hatta tam tersi. Geçen sezonun sonunda ne kadar iyi görüldüğünü herkes gördü. Eğer kadroya bazı önemli isimler eklemek istiyorlarsa, önlerindeki en değerli varlıkları sensin.”

“Hah.” Koltuğumda arkama yaslandım ve Deck ile Jag’la vedalaşmanın nasıl olacağını düşündüm. Glad’la bile arkadaş olmuştuk.

Hayatımdaki en önemli şey daima kazanmaktı. Kaybetmeye asla alışamayacaktım ancak bu adamlara fena alışmıştım. Gerçekten bir takım olduğumuzu hissediyordum.

“Sen az önce ‘hah’ mı dedin?” diye sorarak kaşlarını çattı. “Senin aksine ben homurdanarak konuşmam. Bak, bu işte ilerlemek istiyor musun, istemiyor musun? Eğer ‘yok hayır’ dersen aptalsın demek.”

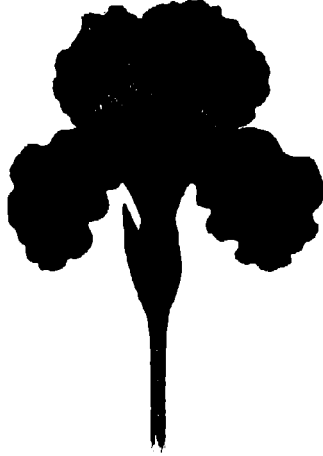
O haklıydı. Eğer bir noktada sıkışıp kaldıysam, Iris’in az ama yeri çok derin olan anısına ve birlikte geçirdiğimiz azıcık zamana saplanıp kaldıysam, en azından hayatımda bir şeylerin ilerliyor olması gerekirdi. Bu şey neden kariyerim olmasındı?

“Evet.” Pembe yanaklı garsona gülümseyerek hesabı ödedim. “Nereye varacağız, görelim bakalım.”

Eğer beni Houston’a götürürse, şampiyonluğa yıllardır düşündüğümden daha yakın olacaktım. Bu beni mutlu etmeliydi ve mutlu da ediyordu. Nankörlük edemezdim. İnsanların yalnızca yüzde birinin de yüzde biri benim gibi bir hayat sürüyordu. Çok fazla şeye sahiptim ama yine de bir şeyler eksikti. Bunun ne olduğunu kendime sormama bile gerek yoktu.

Ne olduğunu biliyordum. *Kim* olduğunu biliyordum.

Sadece onu nerede bulacağımı bilmiyordum.

BÖLÜM 36

IRIS

Şüphesiz ölümün insanları birleştiren ya da parçalayan bir yönü vardı. Aileler bir araya gelir, birbirlerinden teselli bulurlar ya da vasiyetler ve onları zamanında ayrı düşürmüş meseleler hakkında kavgaya tutuşurlardı. İki durumda muhtemeldi.

Cenaze töreni bitmiş, herkes evine çekilmişti. MiMi'nin küçük buzdolabı *Tupperware* ve yemek kalıntıları ile doluydu, onun ölümünün ailemize nasıl etki edeceğinden emin değildim. Lo yıllardır annesini görmemiş, hatta onunla herhangi bir şekilde iletişim kurup konuşmamıştı. Cenazede bile May teyzeden uzak durarak bu sessizliğini bozacağını gösteren hiçbir şey yapmamıştı. Onu kesinlikle suçlayamazdım. May teyzenin yaptığı kabul edilebilecek cinsten bir şey değildi, kendi çocuğum olduğu için artık daha iyi anlıyordum ve yaptığının affı kesinlikle yoktu. Kızım hayatımda var olan bir adamı yanlış yapmakla suçladığında onun sözlerini sorgulamak şöyle dursun, onun yerine başka bir adamı

asla seçmezdim. Ancak May teyze tam olarak bunu yapmıştı ve Lo onu asla affetmeyecekti.

Bir de annem vardı.

Güzelliği hiç solmayan kadın. Beni doğurduğunda çok gençti, şimdi ise kırk yaşında bile değildi. İnsanların yanından geçerken kafalar hâlâ ona çevriliyor, bakışlar üzerine hücum ediyordu. Yuvarlak kıvrımlardan oluşan vücudu, göğüsleri, kalçaları, poposu ve uylukları hâlâ diriye. Babamın ten rengi benimkini biraz bulanıklaştırmış olsa da annemin teni koyulaşmış bal ve karamelin kusursuz bir karışımıydı. Benimkinden daha gür olan saçları, gece gibi siyah ve upuzun şekilde beline dökülüyordu. Hayatımda gördüğüm en güzel kadındı.

Hayatta kendisiyle ilgili başka şeyler olabileceğini keşfedecek kadar gözünü açmamıştı bile.

“Eve gelmeyeli uzun zaman olmuş,” dedi, gözleri bana ilişmeden önce küçük mutfığa göz gezdirdi. “Burada olduğunu bana söylemeliydin. Buraya geldiğini ve bana yakın olduğunu bilseydim, ben...”

“Caleb’a mı söyledin?” Söylemeye hazırlandığı yalanın üzerine araya girdim. “Elbette biliyorum. İşte sana bu yüzden söylemedim.”

“Neyi ima ettiğini bilmiyorum.” Eliyle boğazına dokundu. Onu tanıyordum, onu izleyerek büyümüştüm ve bu hareketin ne anlama geldiğini iyi biliyordum. Sana bataklıkta altın madenini satmaya çalışırken masumiyet abidesiymiş gibi gözlerinin içine bakar ama bunu yaparken elini boğazından çekmezdi.

“Buckhead’deki daireden haberim var.” Temiz tezgâhı silerek temizlemeye devam ediyordum çünkü annemle bu garip konuşmayı yaparken başka ne yapacağımı bilmiyordum. “Hâlâ

sana para ödüyor mu anne? Caleb bana seni kontrol altında tuttuğunu söylemişti.”

“Kontrol mü?” Kaşlarını kaldırırken yüzüne nazikçe, mükemmel bir küçümseme ifadesi takındı. “Öyle bir şey olmadı.”

“Biliyor muydun, anne?” Sırılsıklam olmuş bez parçasını lavaboya fırlattım ve temizlik yapmaktan vazgeçtim. Elbette imzaladığım bir gizlilik anlaşması varken ona açıkça soramazdım ancak onu okuyabiliyordum. Beni satıp satmadığını bilmem gerekiyordu. “Onun bebeğine sahip olmanın getirdiği ‘güvenlik’ konusunda o kadar heyecanlıydın ki bunun bana neye mal olacağını düşünmedin bile.”

Gözleri titriyordu ama bu titreyişin şaşkınlıkla uzaktan yakından alakası yoktu. Biliyor muydu? Ya da en azından şüpheleniyor muydu? “Ne demek istediğini gerçekten anlamıyorum,” dedi.

Ancak eli boğazında duruyordu.

Gözlerim yaşarsa da tek bir damlanın bile düşmesine izin vermedim. Lo ve ben, MiMi ile büyük ikramiyeyi kazanmıştık ama annelerimiz bizim kadar şanslı olamamıştı.

“Hazır mısın, Sil?” May teyze mutfak kapısından sordu. Gözlerime zar zor bakabiliyordu. “Harika ev sahipliği yaptın, Iris. MiMi’yi gururlandırdın.”

“Birçoğunu kızın planladı,” diye cevap verdim. Sesim milyonlarca, “Bunu nasıl yaparsın,” suçlamalarıyla doluydu.

Kaskatı kesildi, çenesini eğdi, meydan okuma ve zarafetin bir resmi karşımda duruyordu. O ve annemin arasında sadece birkaç yıl vardı, birbirlerinin aynadaki yansımaları gibiydiler. Her zaman yakın olmuşlardı; birbirlerini kollayıp gözetmişler, birbirlerini kendi çocuklarına bile tercih etmişlerdi.

“Lo nerede?” diye sordu. “Ben... biz hiç konuşmadık.”

“Ah, bu yeni bir olay mı?” Havada ve sesimde yoğun bir iğneleme vardı. “Son on yıldır seninle konuşmadığımı hatırlıyor gibiyim.”

Dolgun dudakları gerilirken zarifçe yontulmuş çenesi kasıldı. Başını salladı, koyu renk saç bulutu omuzlarının etrafına yayıldı.

“Ona, bunu denemeyi istediğimi söyle.”

“Böyle bir şey söylemeye niyetim yok çünkü gerçekten denemek isteseydin, onun nehrin aşağısında olduğunu bilirdin ve seni dinleyip affedene kadar orada onun için dikilirdin.” Alaycı bir kahkaha attım. “Ancak bunu yapmak istemiyorsun, değil mi? Böylesi daha kolay geliyor.” Kollarımı göğsümde kavuşturarak tezgâha yaslandım. “Ya da belki o adamı ona tercih ettiğin gecedan sonra bir kez olsun bunu denemek istemişsindir.”

“Sana ne oldu böyle, Iris,” dedi annem öfkeyle. “Eskiden hiç bu kadar... daha önce hiç böyle yapmazdın.”

“Ah, doğru,” dedim soğukkanlılıkla. “Daha önce böyle değildim, değil mi? Artık sayenizde böyleyim. Tanrı’ya şükürler olsun ki Lo ve ben, sizin hatalarınızı telafi etmek için çabalayacak kadar MiMi’nin kanına sahibiz.”

“Gidelim Priscilla,” diye çıkıştı May teyze. “Böyle bir muameleyle karşılaşmak için buraya gelmedik. Daha fazla kalmak zorunda değiliz, gidelim.”

“Şimdi anlıyorum,” diye kestirip attım. “Eleştiri kabul etmemek ya da kimsenin saçmalıklarına katlanmamak. İşte, sizden öğrenmediğimiz diğer şeyler.”

“Mantıklı bir şekilde düşünmeye hazır olduğunda,” dedi annem nadir görülen bir nezaketle. “Beni ararsın.”

“Bana bir iyilik yapar mısın anne?” dedim kapıya yönelen iki ince öfkeli sırta. “Bir daha Caleb seni aradığında ona burada olduğumu söyleme.”

Omzunun üzerinden baktı ve ilk kez gözlerindeki gerçeği gizlemekte başarılı olamadı. Doğru tahmin.

“Eğer beni düşünmüyorsan,” dedim usulca. “Torununu düşün ve onun iyiliği için bir şey söyleme.”

Başka bir şey söylemeden başını salladı ve kapı arkalarından çarparak kapandı.

Lavaboya doğru yığıldım, içimde rahatlama ve endişe birbiriyle savaşıyordu. Eğer her şey plana uygun giderse, endişelenecek bir şeyim yoktu. Eğer doğru hesapladıysam, öyle olduğunu umuyordum, Caleb babasının ideallerini, sponsorlarının onayım ve değerli NBA kariyerini benim peşimden koşarak tehlikeye atmayacak kadar çok önemsiyordu.

Ancak ya yanılıyorsam? Ya bir gün, onu beni elinde tutmak için ayrıntılı planlar yapmaya ve manipülasyona iten hastalıklı saplantı, tüm bunlara duyduğu arzudan daha güçlü gelirse?

Bu düşüncemi de kontrolü elimde olmayan şeyler yığınının içine fırlatıp attım. Kontrol edebileceğim çok daha büyük bir yığın vardı, ilk olarak bundan sonra ne yapmak istediğimle başlayacaktım. Bir parçam burada kalmak istiyordu. Sadece Sarai ve ben, dünyadan uzak, tehlikelerden korunarak burada yaşayabilirdik. Ancak bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum. Sarai, yakın zamanda anaokuluna başlayabilecek kadar zeki bir çocuktü. Keşfetmek için dünyanın sadece bu küçük parçasının ona yetmeyeceği kadar meraklıydı. Arkadaşa ihtiyacı olacak kadar da sosyaldi.

Nehre giden patikayı takip ettim, bir selvi ağacının gölgelediği ve çimenlerle kaplı o alana doğru yürüyordum. Her adım, bugün yabancılarla dolu bir kilisede özenle sakladığım kederimi gün yüzüne daha çok çıkarıyordu. Bugün, nehri çevreleyen İspanyol yosunlarının arasından fısıldayan hafif esinti, MiMi için yakılan bir ağıt gibi uğulduyordu.

Lo ve Sarai nehir kıyısından birkaç metre uzakta oturuyorlardı ve Sarai'nin elinde bir Louisiana *iris* 'i vardı. *Adaşım*.

Bu beni gülümsetirken August'un spor salonunda ismimi sorduğu günü hatırlattı. Zaten hissettiğim kederimden farklı bir acı içime yayıldı. Onu özliyordum. Onu istiyordum ama bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

"Gittiler mi?" Lo yüzünü bana dönmeden nehre bakarak sordu.

MiMi'ye çok benziyordu. Artık büyük büyükannemizle vakit geçirdiğim için onun Lo üzerindeki etkisi çok açık bir şekilde görebiliyordum ve buna imreniyordum.

"Evet, gittiler." Kıyıya doğru biraz daha yaklaşıp yanında durdum. "Annen dedi ki..."

"Yapma, Iris." Lo'nun sesi buzlu kahve gibiydi. Karanlık, acı ve soğuktu. "Ben bugün tek annemi toprağa verdim."

Başımı sallamakla yetindim. İnkâr edemezdim.

"Keşke MiMi'yle daha çok zaman geçirmiş olsaydım," dedim, bir gözüm Sarai'de, bir gözüm nehirde dolaşırken.. Bir timsahın nehir kıyısına tırmanması ya da bir yılanın sık yeşilliklerin arasından sürünerek çıkması kadar akıl almaz olmasa da artık imkânsız bir dilekti. Bataklık hesaplanmış ve olası riskleri koynunda besliyordu, faydalarla tehlikeler sürekli bir terazideydi.

"İhtiyacın, olduğu zaman onu tanımaya fırsat buldun," dedi Lo, sesinde duygu yoktu ama yüzü gözyaşlarıyla boyanmış harap bir tuval gibiydi. "Tıpkı benim gibi."

Elimi onun eline götürdüm ve sessizce ellerimizi sıktık. Yeniden bir olduk. Caleb'in aramıza girmesine izin verdiğimi hayal bile edemiyordum. Bu bir yalandı. Utancımın, mahcubiyetimin ve hatta belki de kıskançlığımın aramıza girmesine izin vermiştim.

"Özür dilerim, Lo," diye itiraf ettim. "Sanırım seni kıskandım."

“Ne?” Lo şaşkın bakışlarını bana çevirdi. “Ne zaman? Hem beni neden kıskanasın ki?”

Omuz silktim, omuzlarım hatalarım ve yaz sonu sıcağıyla ağırlaşmıştı. “Caleb’ın beni kontrol etmesine izin verdiğim zaman seninle yüzleştiğim zamandı. Bilemiyorum, belki de yaptığım seçimlerden pişman olduğum içindi.” Sözlerimi doğru sıraya koymak için duraksadım. “Hayatıma, hayatımın ne kadar küçüldüğüne kızgındım. Sen New York’a ünlü bir moda tasarımcısının atölyesinde çalışmak için gidiyordun. Bense tam o sırada bebek mamasını püre hâline getiriyor ve her gün yoga pantolonu giyiyordum.”

Lo’nun boğuk kahkahası güneşi bir bulutun arkasından çekip çıkardı ve güneş ışığının son parıltısı yüzünün görkemli kemik yapısını aydınlattı.

“Sen mi? Sen mi beni kıskanıyordun?” Başını iki yana salladı, uzun örgüleri boynunun kıvrımlarını okşuyordu. “Hayatım boyunca seni kıskandığım düşünülürse bu epey ironik bir durum.”

“Ne?” Onu doğru anladığımdan emin olmak için kafamı ona doğru çevirdim, ellerimiz hâlâ kenetliydi. “Bu mümkün değil.”

“Ah, evet, mümkün.” Nemli kirpiklerinin arasından bile bana alaycı bir bakış fırlatıyordu. “Merak etme. O zamandan bu zamana kadar kendimin de farkına vardım.”

Kahkaha attım, ağzım kapalı olsa da espriler genzimden kısa kısa, komik hava zerrecikleri olarak yükseliyordu.

“Elbette seni çok seviyordum, yine de büyürken senin sahip olduğun şeylere sahip olmayı istiyordum,” dedi Lo.. “Başıma gelenlerden nefret ediyordum ama senden ve annelerimizden uzaklaşmamın en doğru şey olduğunu da anladım.”

Bunu duyunca hem meraklandım hem de incindim.

“Burada yaşamamanın onlarla yaşamaktan daha iyi olduğu konusunda haklısın. Bunun için sana bir sürü gerekçe sunabilirim ancak neden benden uzaklaşmak istedin ki?”

“Biliyorum, saçma sapan düşündüğümü, yalnızca aptal kızların böyle şeylere takılıp kaldığını söyleyeceksin.” Gülüşü kendini küçümsese de bakışları bilmiş bir edaya bürünmüştü.

“Yine de anlat, lütfen.”

“Tenim hepinizden koyu.” Saç örgülerini yukarı doğru kaldırdı. “Saçlarım çok kabarıktı, yürüyen bir çalı gibi görünüyordum. Küçük yuvamızın tek yumurtasıydım ve bunu herkes biliyordu.”

“Ne demek istiyorsun?” dedim ısrar ederek.

“Saçma biliyorum, annelerimiz tek yumurta ikizi gibi benziyorlardı ancak senin baban beyazdı.” Boştaki eliyle yerden yolduğu birkaç ot parçasını nehre doğru fırlattı. “Onlar açık tenliydi, sen daha da açık tenliydin. Benim babam siyah olduğu için ben hepinizden daha farklı görünüyordum.”

Bu bana August’un bazen ne kadar dışlanmış hissettiğini anlatışını hatırlattı.

Benim “fazla beyaz” olduğum için kendimi hiçbir yere ait hissetmeyişim ve Lo’nun “fazla esmer” olduğu için beni kıskanması ironisi bana oldukça komik gelmişti. Bir kıkırtı koyuverdim.

“Bu anlattıklarım sana komik geliyor, değil mi?” Lo dolgun ağzının bir kenarını eğerek sordu.

“Sadece... çok farklı göründüğüm için mahallemize hiç uymadığımı hissederdim. Kızlar, her zaman kibirli olduğumu ve onlardan daha iyi olduğumu düşündüğümü söylerlerdi. Tek amacım sadece uyum sağlamaktı. Oysaki herkes gibi görünmek istemiştim.”

“Bu yüzden ben de sadece sana benzemek istemiştim.” Lo dudağının kenarını aşağı sarkıttı. “Buraya geldiğim zaman, MiMi bu pisliğin, aptallığımın kokusunu hemen almıştı.”

Görüş alanımdaki bir hareketlilik gözüme çarptı. “Hayır, Sarai.”

Elimi Lo’nun elinden çekerek küçük maceraperestimi almak için suyun kenarına doğru yürüdüm. Cenazede giydiğim siyah elbiseyi umursamadan çimlerin üzerine çöküp kızımı bacaklarımın arasına oturttum. Lo ise yanıma oturarak bacaklarını çimlere doğru uzattı.

“MiMi, annem, o orospu çocuğu ve benim aramda seçim yaptığından çok daha ötesini gördü,” dedi Lo soğukkanlılıkla. “Bunun altmda başka bir yaranın yattığını biliyordu. Annemin onu seçmesi sadece benim yeterince iyi olmadığma dair inancımı güçlendirmişti. Belki de ben... bu kadar farklı olduğum için beni sevmiyordu.”

Aklıma May teyzenin Lo’nun saçları hakkında ettiği şikâyetler geldi.

Daima “böyle bir saçla” ne yapacağını bilemediğini söyler dururdu. Lo kendi saçını düzleştirmeyi öğrendiğindeyse, May teyze ve annem evdeki “yanık saç kokusundan” şikâyet etmeye başlamışlardı. Yüzlerce küçük düşürücü anı, aniden beynimi iğneliyor, sahip olduğum huzuru delip geçiyordu.

“Ben, çok özür dilerim,” diye fısıldadım. “Umarım sana kendini böyle hissettirmemişimdir.”

“Hayır, hayır, Bo. Sen böyle hissettirmedin.” Tekrar elime uzandı ve gülümsedi. “Sen benim *sekseğimsin*. Böyle düşünmediğini biliyordum.”

“MiMi seni de iyileştirmek için arıma ritüellerinden birini yaptımı?” Sadece yarım yamalak gülümseyebildim çünkü hâlâ ne işe

yaradığını ve ne için olduğunu bilmiyordum. Ancak o geceden beri kendimde bir değişim hissediyordum.

“Yaptığı hiçbir şey basit ve sıradan olmadı,” dedi Lo. “Asla olmadı. Bana küçükken sevdiği bir çocuktan bahsetmişti. Çocuğu eve getirdiği zaman annesi ona çocuğun kese kâğıdı testinden geçemediğini söylemiş.”

“Kese kâğıdı testi de nedir?”

“Yıllar önce New Orleans’ta yaşadığımız anı hatırla,” dedi Lo. “Ailemiz Quadroon’lar, Octoroon’lar ve neredeyse beyaz anlamına gelen bir sürü kelimededen oluşurdu. Bu yüzden eve kahverengi tenli bir erkek çocukla geldiğin zaman anne kese kağıdını çıkarırdı. Hemen teninin yanına kese kağıdını tutar ve ondan daha koyuysan testi geçemezdin.”

“Aman Tanrım, bu korkunç.”

“Evet, MiMi de bu yüzden ondan ayrıldığı için çok pişman olmuş. Sonunda ise çocuk MiMi’nin bir arkadaşıyla evlenmiş. Testi geçemeyen bu çocuk karısına bir kraliçe gibi davranmış ve MiMi’ye evlenme teklif ettiği yerden birkaç blok ötesinde mutlu mesut bir hayat sürdürmüşler.” Lo gözlerini kırptırdı, dudakları gerildi. “Bana ondan aptal bir kese kağıdı yüzünden ayrıldığını söyledi,” dedi Lo. “Ayrıca beni bırakan herkesin, onun kadar aptal olacağım ve pişmanlık içinde yaşayacağını söylemişti.”

Teni benimkinden daha açık ve gözleri menekşe mavisi olan kızıma baktığımda, kimsenin ona kendini yabancı hissettirmeyeceğine ya da kimliğini sorgulamayacağına dair kendi kendime yemin ettim. Belki bu sözümü tam anlamıyla yerine getiremeyecektim ama denemek için her şeyi yapacaktım.

“Her neyse, bu kadar geçmişî yâd etmek yeter.” Lo bana baktı, berrak gözleriyle beni derinlemesine inceledi. “Gelecekte bunları konuşmak için bolca zamanımız olacak.”

Güneşin, sütün içine dalan bir kurabiye gibi uzun, sulu ufuk çizgisine dalmasını seyrettim. “Hava kararıyor.” Ayağa kalkıp elbisemi silkeledim ve Sarai’yi kucağıma almak için eğildim.

“Beni dinle.” Lo bileğimi tuttu, nehir kıyısında oturduğu yerden kalkmadan başını kaldırıp bana baktı. “Burada kalamazsın, Bo.”

Anlık cevabımı ve savunmamı yuttum. Nehre gelmeden önceki düşüncelerim bunlar olsa da gitme fikrine sıcak bakmıyordum. “Ya buradan...” Ani bir korkuyla yutkundum. “Ya buradan ayrılmak güvenli değilse? Ya Caleb peşimizden gelirse?”

“Bak, bunu yapmasını engellemek için elinden geleni yaptın.” Lo, ben gözleriyle buluşana kadar bileğimi nazikçe kavradı. “Tasma onun boynunda sıkı sıkıya duruyor ancak o tasma senin boynunu da sıkı bir şekilde sarmış durumda. Vazgeçtiğin her şeyi bir düşün. Onları geri al.”

Onları geri al. Ruhun senin. Kalbin senin. Bedenin senin. Paylaşmak da saklamak da senin elinde.

MiMi’nin büyümlü sözleri zihnimde dolaşıyordu.

“Kurduğun hayaller, tutkuların,” diye devam etti. Lo’nun sesi zihnimde dolaşan MiMi’nin sesiyle bir olup bir koro oluşturmuştu.

“Ama Sarai’nin güvenliği...”

“Sarai’nin bizim hiç görmediğimiz şeyleri görmeye ihtiyacı var,” dedi Lo kurn bir sesle. “Bırak annesinin hayallerinin peşinden koştuğunu görsün. Senin kendi ayaklarının üzerinde durduğunu görsün. Güçlü bir kadın profilini görerek büyüsün.”

“Paraya ihtiyacım olacak,” diye mırıldandım. Andrew’un ayrılırken bana verdiği nakit para, her ne kadar burada harcamalarımız fazla olmasa da eninde sonunda suyunu çekecekti.

“Senin paradan daha fazlasına ihtiyacın var. Kızım, senin bir hayata ihtiyacın var.” Lo ayağa kalktı ve Sarai’yi benden aldı.

“Louisiana coğrafyasına dair bir şeyler hatırlıyor musun?” diye sordu Lo.

“Hımm, cevabım bir hayır olurdu.” Gülümsedim. “Yani, temel bilgileri kastediyorsan, evet. “

“Deltaik manevrayı biliyor musun?”

“Hiçbir fikrim yok.” Kaşlarımı çatarak hafızamı yokladım.

“Tam olarak hatırlamıyorum ama hatırladığım kadarıyla: Mississippi Nehri, denize ulaşmak için, oraya en hızlı şekilde ulaşmak için daima en kısa yolu arar. Zaman içinde bu alüvyon ve kum birikintilerini oluşturur.” Omuz silkti. “Bunu bir coğrafi evrim gibi düşünebilirsin. Bataklık deltanın geçiş noktalarından yalnızca bir tanesi, yaklaşık her bin yılda yatağını değiştirir”

“Vay canına.” Başka ne diyeceğimi bilemiyordum. “Bu ne anlama geliyor?”

“Bu, şu anda kıyısında durduğumuz kahrolası Mississippi Nehrin’in bile yeni rotasını bulacak kadar güçlü olduğunu gösteriyor.” Gölge patikadan eve doğru yürümeye başladı ama omzunun üzerinden bakarak gözlerimizi birbirine kenetledi.

“Birkaç dakikanı ayır ve bunu düşün,” dedi Lo. “Caleb’in hayatının geri kalanını belirlemesine izin verme. Rotanı değiştir.”

O gittikten sonra kendime fazladan zaman ayırdım. Güneş kaybolana ve gece gökyüzünü siyah kadifeyle kaplayıp yıldızlarla süsleyene kadar kıyıda dikildim. İçeri girmem gerektiğini biliyordum. Karanlıkta nehre hiç bu kadar yakın olmamıştım, ilk kez bu gece timsahtan, yilandan ya da bataklığın bana karşı kullanabileceği herhangi bir şeyden korkmuyordum. Bu gece circir böcekleri ve Lo’nun sözleri bana fısıldıyordu.

Rotanı değiştir.

Ayrıca suyun şırıltısında MiMi’nin sesini de duyuyordum.

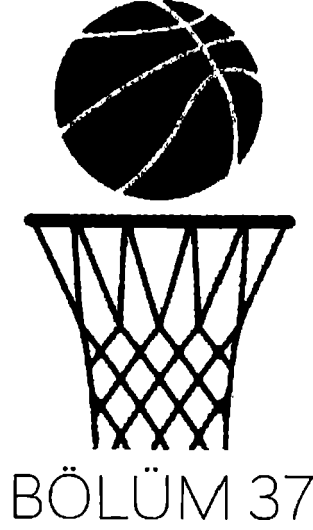
Nefes al. Nefes ver.

Derin, canlandırıcı bir nefes aldım, güç ciğerlerimde ve kanımda kol geziyordu. Korkularımı dışarı üfledim, çekincelerimi ve beni geride tutabilecek her şeyi serbest bıraktım. Sonra onu hissettim. Bir nehrin yatağını değiştiren güç damarlarıma hücum ediyor ve içimde yükseliyordu; öyle ki yeni bir biçim, yeni bir şekil alıyordum. *Yeni bir rota.*

Eve giden patikadan aşağı hızla inerken karanlıkta ara sıra sendeledim. Zaten arada sırada böyle olmayacak mıydı? Yeni rotamda koşarken arada sırada sendeleyecektim, değil mi? Yaşadıklarım ve yaşayacaklarımın hiçbiri kolay olmayacaktı. Her şeyin çabucak ve kolayca yerli yerine oturmasının bir çözümü yoktu ancak kendimi bu gece çok güçlü hissediyordum.

Cesaretim kaybolmadan önce elimi hızlıca çantama atıp karıştırdım. Bükülmüş, lekelenmiş ve neredeyse unutulmaya yüz tutmuş küçük beyaz bir karta, büyük planıma ve yeni rotama baktım. Bu geleceğimin kapılarını açabilirdi.

Titreyen parmaklarımla numarayı çevirdim.

AUGUST

“Konuşmamız gerek.”

Jared, lafa bu şekilde girdiği zaman nadiren iyi şeyler söylerdi. Ofisindeki kanepeye uzanarak bacak bacak üstüne attım ve ayaklarımı koltuğun kolçağına dayadım.

“Konusacak ne var ki?” Elimdeki mini basketbol topunu havaya fırlatıp bir elimle yakaladım. “Pippa imza atmaya karar mı verdi?”

“Evet, sanırım, imzalayacak.” Jared masasının etrafında dolaştı ve bana dönük olacak şekilde masanın kenarına oturdu. “Henüz imzayı atmadı ama çok yaklaştık.”

“Gördün mü, onu becermek zorunda kalmadım.” Ona bir sırtıma fırlattım. “Ne kadar erdemli olduğumu görüyorsun, değil mi? İşte buna dürüstlük denir.”

“Bana sorarsan buna boşa harcanmış bir fırsat derler.”

“İşte bu yüzden sana sözleşmeler ve para dışında bir şey sormuyorum.” Topu tekrar havaya fırlatıp yakalamadan önce

dönerek inişini izledim. “Para ve kontratlardan bahsetmişken, Houston takası için gereken her şey hazır mı?”

Hâlâ inanamıyordum. Basketbol diyarından çıkıp kutsal topraklara gönderiliyordum. Houston bu sezon *play-off*’larda çok yol kat etmişti. Şampiyonluğun neredeyse birkaç maç uzağındalardı. Gelecek yılki sezonda, birkaç parçanın eklenmesiyle daha da ilerleyeceklerdi.

“Evet. Kontratlar bende.” Jared tereddüt etti, ellerini pahalı özel dikim pantolonunun ceplerine soktu. “Bunu yapmak istediğinden emin misin?”

“Bunu gerçekten soruyor musun?” İnanmayan bir kahkaha attım. “Eh, elbette Decker’ı, Jag’ı, Kenan’ı ve diğerlerini özleyeceğim. Ancak nihayetinde bu bir iş ve hepimiz bundan bir şeyler kazanıyoruz.”

Waves, benim karşılığında takımlarını kurmaya devam edebilecekleri üç harika oyuncu alacaktı. Ben de şampiyonluk için gerçekten mücadele eden bir takımda oynama şansını elde edecektim.

Kırk beş milyon dolarla birlikte.

Bunu söylemeyi unutmuş muydum?

Bu kadarını istemek belki açgözlülüktü ancak Jared zor bir adamdı ve bunu başarabileceğimize inanıyordu. Bundan sonra bir şeyler hakkında daha fazla şikâyetçi olmayacaktım.

Jared boğazını temizledi, derin bir iç çekti ve sonra da bana baktı.

“Ne oldu? Şimdi de paranın üstüne mi yatıyorlar?” Basket topunu bir kez daha fırlatarak yakaladım ve yere bıraktım, doğrulup deri minderlere yaslandım.

“Hayır, öyle bir durum söz konusu değil.” Jared’ın yüzü isteksizce asıldı. “İkimiz de bunun en iyi karar olduğu konusunda hemfikiriz, değil mi?”

“Elbette.” Bir bacağımlı kollarımla kavrayarak kendime doğru çektim. “Neden bana bunu sorup duruyorsun?”

“Geçen hafta bir telefon aldım.” Başını kaldırdı ve bakışlarını yere çevirdi. Ben de patlatacağı bombaya karşı kendimi hazırladım. “İris’ten.”

Lanet olası Hiro-shima.

Az önce üzerime attığı bomba tam olarak bu büyüklükteydi.

“Benim Iris’im mi?”

“Şey...” Jared başını bir o yana bir bu yana eğdi. “Bilemem, öyle mi? Bu konuyu tartışmaya açabiliriz.”

“Benimle oyun oynamanın sırası değil.” Ayağa kalktım, beklenti kanımda uğulduyor, uykuda olduğunun farkında olmadığım parçalarıma hayat veriyordu. “Nerede olduğunu söyledi mi? Neredeymiş?”

Jared, sanki bundan pişman olacakmış gibi derince bir iç çekti. “Hayır, bu konuda bir şey söylemedi, ben de zaten gizli tutmak istediği izlenimini edindim,” dedi ve ekledi. “Daha çok gelecek hakkında endişeliydi.” Gözlerini bana dikti ve ardından gözlerini devirdi. “Beni bir iş için aradı.”

“İş mi?” diye karşılık verdim. “Seninle mi?”

“Evet.”

“Burada mı?”

“Evet.”

“Sen de ona bir iş verdin, değil mi? ‘Evet, elbette sana bir iş ayarlarım çünkü yapmazsam kardeşim derimi yüzer.’ dedin. Konuşmanızın seyri bu şekildeydi, değil mi?”

“Hâlâ akraba olduğumuzu bildiğini sanmıyorum, o yüzden senin bahsin geçmedi ama evet, ona bir iş teklif ettim. Geçici, sözleşmeli bir eleman işi.”

“Vasıfsız eleman mı?” Kollarımı havaya kaldırıp yanlarıma düşmelerine izin verdim. “Bunun, onu ikna etme konusunda yeterli olacağını mı düşündün?”

“Amacım başkalarının aksine onu baştan çıkarmaya çalışmak değildi,” diye yanıtladı. “Evet, o zeki ve hırslı bir kız ancak bu, üniversite dışında sektörde hiç çalışmamış olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Ona artık Richter’de çalışmadığımı, San Diego’da kendi ajansımı kurduğumu söyledim.”

“Evet, “bizim” ajansımız,” diye düzelttim. “Peki o, bu geçici sözleşmeli eleman pozisyonundaki işi kabul etti mi?”

Önce bakışlarını tavana dikti sonra da yere baktı, elini gür saçlarında gezdirdi. “Evet, kabul etti.”

“Vay canına.” Volta atmaya başladım, kollarım ve bacaklarım adeta içimdeki tüm gergin enerjinin kanalları gibiydi. “Bir yıldan uzun bir süre sonra nihayet hayatıma geri dönüyor. Tam burada olacak.”

Sözlerim hızlı ve acılı bir şekilde söndü. Iris, San Diego’da olacak ve ben de şampiyonluk kupam ve kırk beş milyon dolarımla Houston’da olacaktım.

“Houston’ın basketbol geleceğiyle ilgili en iyi karar olduğu konusunda hemfikirдик, Gus,” diye hatırlattı Jared. “Acele karar verme.”

“Evet, basketbol için doğru bir karar. Basketboldan kaç yaşında emekli olacağım? Otuz beş mi? Otuz altı mı? Sonra? Hayatımın geri kalanı önümde olacak. Geleceğimin daha büyük bir kısmını saha dışında geçireceğim. Basketbol benim tüm hayatım değil.”

“Öyle değil mi?” Jared lüks ofisi işaret etti. “*Elevation*’ı senin profesyonel bir sporcu olarak güvenilirliğin üzerine inşa ettiğimizi sanıyordum.”

“Geçen yıllar bana bir şey öğretti,” dedim usulca. “O da beni mutlu etmek için basketboldan daha fazlasına ihtiyacım olduğuydu.” Kalp atışlarımın yavaşlaması için çabalayarak derin bir nefes aldım. O daha bu odada bile değildi, henüz bu eyalette bile değildi ve şimdiden beni allak bullak etmişti.

“Ne zaman başlayacak?” diye sordum.

“Üç hafta sonra.”

“Peki sence Waves benim kalmama sıcak bakar mı?” Beklerken nefesimi tuttum. Eğer Waves beni tutmak yerine başka oyuncularını almak için benim takasımı kullanırsa elbette fazla bir seçeneğim kalmazdı.

“Ön büro muhtemelen senin etrafına bir şeyler inşa etmeye devam etmekten heyecan duyacaktır. Deck’in de bunu yapmak isteyeceğinden eminim.” Jared başını sallayarak ensesini ovuşturdu. “Lütfen aklını başına al ve dikkatli düşün. Sonradan pişman olacağın bir şey yapmanı istemiyorum, sana yalvarıyorum, Gus.”

Pişmanlığın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordum. Tanıştığımız ilk gece ondan numarasını istemediğim için pişmandım. Caleb’in ne kadar pislik olduğunu görmesi için daha fazla uğraşmadığım için pişmandım. Onu daha önce öpmediğim için pişmandım. Onu, benim yapmanın bir yolunu bulamadığım için ve ilk çocuğunun babası olma fırsatını kaçırdığım için pişmandım.

Ancak o gece barda hissettiğim, onun benim için önemli olacağını, birlikte iyi olacağımızı söyleyen aynı hisle, bundan pişman olmayacağımı iyi biliyordum.

“Anlaşmayı iptal et.”

“Gus.” Jared elleriyle yüzünü kapattı ve parmaklarının arasından konuştu. “Yapma bunu, daha seninle bir ilişkiye evet deyip demeyeceğini bile bilmiyorsun.”

Haklı mıydı? Hayır, olamazdı. Iris’le her birlikte olduğumuzda paylaştığımız rahatlığın anısı zihnimdeyken haklı olmasına imkan yoktu. İtiraflar, umutlar, hayaller, korkular, güvensizlikler içimizden dökülüyordu. Başka hiç kimseye bu kadar bağlı hissetmemiştim.

Bu kadar zaman sonra bile o öpücük hâlâ hafızamı yakıyor ve beni sertleştiriyordu. Tanrım, onun tadını asla unutamayacaktım. Tatlı ve keskindi.

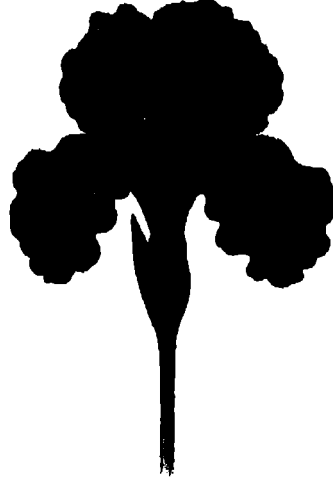
Duyularımın üzerini zengin bir fantezi bulutu kaplıyordu, yüzümü onun bacaklarının arasına gömdüğüm ve onun kokusunu içime çektiğim o an... Ben uyluklarının arasında gezerken yanaklarıma öpücükler konduran elleri...

Ağzım, aç ve dikkatsiz bir şekilde onun özüyle ziyafet çekiyordu. Yüzüm, onun arzularının kabarıklığı ile ıslanmıştı. Parmakları saçlarımda geziniyordu. Külotunun belini saran, altın lastiğini, ağzımla çekiştirmiştim. Kahretsin, o tişörtün içindeki sertleşmiş meme uçları...

“Anlaşmayı iptal et,” dedim kısık sesle. Jared’ın ofis kapısına doğru ilerledim, bu meseleyi tuvalette halletmem gerekiyordu. Eve kadar dayanamayacaktım.

“August, bunun düşük bir ihtimal olduğunu biliyorsun,” diye son bir gerekçe sundu. Ancak gözlerindeki teslimiyet bile beni bu yoldan vazgeçirmeye çalışmanın nafile olduğunu farkındaydı.

“Düşük bir ihtimal mi?” Ona ukala bir sırıtış atmak için kapıda durakladım. “Kulağıma gelen son havadislere göre işimde oldukça iyiymişim.”

BÖLÜM 38

IRIS

Üzerimde haftanın ilk günü gerginliği vardı. Ya da belki de daha çok yeni hayatımın gerginliğiydi. Yeni rotamın gerginliği.

Jared Foster'ın kartvizitini hatırladıktan tam bir ay sonra burada, yeni ajansı Elevation'ın ofisinde olacağımı kim düşünebilirdi ki? Evet, başlangıç seviyesindeki çalışan konumunda işe başlamıştım ama bu küçük, yeni bir şirketti ve bir şeyler yapmak isteyen motivasyonu yüksek insanlar arıyordu.

Aradıkları kişi tam olarak bendim, buraya doğru attığım her adımda kendime bunu hatırlatıyordum.

Resepsiyon görevlisinin beklememi söylediği küçük konferans odasına girdiğinde, “İşte buradasın,” dedi Jared. “*Elevation*’un en yeni çalışanı.”

“Merhaba.” Bana bu fırsatı verdiği için kollarımı boynuna dolamaktan kendimi alıkoymam gerekse de elimi ona uzatıp sıkıca tokalaştım. “Seni tekrar görmek çok güzel.”

Vay canına şansa bak!

San Diego’da yaşıyordum.

Eğer takas haberleri doğruysa, August Teksas’a taşınacaktı.

Numarasını almamıştım ama eğer istersem bir şekilde bulabileceğimi biliyordum.

Belki Jared, onun menajerini falan tanıyor olabilirdi.

Kendimi August’u düşünmemeye ve odaklanmaya zorladım, bunu yapmak geçen haftadan beri öyle zor olmuştu ki. Aynı eyalette, aynı şehirdeydik. İkisi de daha önce yaşadığım yerlerden daha büyüktü.

“Yeni evine yerleşebildin mi?” diye sordu Jared. Konferans salonundaki masanın kenarına oturarak kollarımı kavuşturmuştu.

“Evet, asistanınıza yardımları için teşekkür etmeliyim, oldukça yardımcı oldu.” Ona bakıp, gülümsedim. “San Diego’nun çok pahalı olduğunu duymuştum ama gerçekten karşılayabileceğim harika bir ev ve Sarai için de gündüz bakım evi bulmak harika bir şanstı.”

“Evet, peki şu habere ne dersin?” Jared boğazını temizlemeden önce dikkati dağılmış bir şekilde kulağının arkasını kaşıdı. “Personellerimiz için kreş desteği projemiz var.”

“*Elevation* gibi genç üyelerden oluşan bir şirketin bünyesinde, personel çocukları için kreş olması şaşırtıcı.”

“Evet.” Kaşlarını kaldırdı, ağzının etrafında alaycı bir ifade belirdi. “Emin ol kimse benim kadar şaşırmamıştır. Ortağım, ebeveynlere bu desteği sağlamak konusunda oldukça ısrarcıydı.”

“Sarai’yi bakım evine birkaç dakika önce bıraktım.” İpek elbisemin üzerinden kalbime dokundum. “Ondan ilk kez ayrı kalıyorum, bu yüzden kreş ikimiz için de mükemmel olacak. Fiyatı

da oldukça uygun. Maaşımdan kesinti yapacaklarını söylediler, ekstra ödeme yapmak için de uğraşmayacağım.”

“Evet,” dedi muzip bir sırıtışla. “Sanki hiç senden ayrı kalmamış gibi olacak.”

Bir şeyler fazla kolay ilerliyordu ancak şimdilik bunu sorgulamayı bırakmalıydım. Bu konu hakkında bir şey duymak istemiyordum. Buraya sorumluluklarımı anlatmak için gelmiş olduğuna emindim. Bu sektöre adım atacağım gün için liseden beri can atıyordum.

Sanki aklımı okuyormuş gibi, “İş hakkındaki detayları birazdan konuşacağız,” dedi Jared. “Ancak seninle önce insan kaynakları konuşacak.”

“Ah, peki.” Bu gayet mantıklıydı. Muhtemelen sosyal hakları gözden geçirmek ve evrakları imzalatmak için gelecekti.

“Seninle tekrar görüşmek için geleceğim.” Jared ayağa kalktığı anda hemen ardından ayağa kalktım.

“Birazdan burada olurlar.”

“Tamam.” O gittikten sonra oturdum ve avuçlarımı Lo’nun bana giydirdiği dar elbisenin üzerinde gezdirdim.

Telefonum tam zamanında çalmıştı. Ekranımda Lo’nun yüzü belirdi. Omzumun üzerinden kapıya baktım, insan kaynakları gelene kadar onunla çabucak konuşabilirdim.

“Hey, Lo, acele etmemiz gerek. İnsan kaynakları her an elinde evraklarla kapıdan içeri girebilir.”

“Tamam, tamam acele ederim. Orada saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum.” Kahkahası, arkadaki dikiş makinelerinin sesiyle birlikte çınladı. “Bugün düğme işindeyim. Gelecek haftaki defile için elimdeki bu elbiseye on milyon düğme dikmem gerekiyor.”

“Defile, Paris’te mi?” Omzumun üzerinden gelen giden var mı diye kapıya bir bakış attım.

“Milano.” Çiğnediği sakızı balon yaparak patlattı. “Kusura bakma. Burada tüketmek için bulabildiğim tek şey buydu. Bu modeller robot gibi. Ciddiyim. Yani ne bileyim insan çalışmak için bir noktada yemek yemeye falan ihtiyaç duyar, değil mi? Bunların yemek yediğini bir kez bile görmedim.”

Gerginliğimi bir anlığına unutarak kıs kıs güldüm.

“Oraya döndüğümde ziyaretinize gelebilir miyim?” Lo hattın diğer ucunda hâlâ sakız patlatıyordu.

“Ah, Tanrım, elbette. Bu harika olur.” Tuttuğum nefesimi bıraktım. “Hâlâ yerleşmekle meşgulüm, şehri tanımaya çalışıyorum. Gel ve bizimle birlikte şehri keşfet.”

“Maalesef, çok uzun kalamam ama şimdi sesini duyunca seni ne kadar özlediğimi fark ettim...” Birden sesi kesildi. Caleb ile geçirdiğim zamanlardan hiç bahsetmemiştik. Benimle şimdiye kadar iletişime geçmemişti, bir gün beni arar ve bulur korkusuyla hayatımı bir saniye daha ertelemeyi reddediyordum.

Ayak sesleri bana doğru yaklaşıyordu ve ben heyecandan neredeyse telefonumu düşürüyordum. “Kapatmam lazım.”

“Tamam ama Sarai yeni kreşini nasıl buldu?” diye sordu alelacele. “Bebeğimi çok özledim. Onun da beni özlediğini biliyorum.”

“Evet, hem de çok. Bu akşam *FaceTime* yapalım. Şimdi kapatmam gerek.”

Tam konferans odasının kapısı açılırken telefonu kapattım. Arkamı dönmek için telefonumu çantama koyduğum sırada dirseğimin dibindeki masaya bir çiçek kondu.

Bu sıradan bir çiçek değildi. Çiçekleri tamamen açılmış Louisiana *iris*’iydi.

Kalbim, göğsümde vahşi bir safkan sürüsü gibi dörtnala koşuyordu. Bir önsezi, tenimi karıncalandırıyor ve ensemdeki ince

tüyleri diken diken ediyordu. Bedenim daha ben kim olduğunu idrak edemedi arkamdaki kişinin kim olduğunu biliyordu. Ancak bu önsezi omzumun üzerinden baktığımda nutkumun tutulmasına engel olmak için yeterli olamamıştı.

Tıpkı anılarımdaki gibi, g r ve kıvrık kirpiklerin altına saklanmış fırtına bulutu gözler karşımdaydı. Yüzünün, saçlarının, vücudunun her detayı aynıydı, sadece sanki hepsi daha da iyi duruyordu. Benden açıklamamı isteyeceği o kadar çok şey, ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Ancak şu anda tek yapabildiğim adını söylemek oldu.

“August.”

BÖLÜM 39

AUGUST

Kırk beş milyon doları ve muhtemel bir şampiyonluk unvanını elimden kaçırmıştım.

Bu sabah uyandığımda aklıma gelen ilk şeyin bu olacağını sanıyor olabilirdiniz çünkü ben Jared'ın lanet sesinin kafamda çığlık çığlığa yankılandığını hâlâ duyabiliyordum.

Hayır.

Tam şu an, son üç haftadır her sabah hayalini kurduğum andaydım. Nasıl olabileceğine dair pek çok hayal kurmuştum ve nihayet en doğru kararın çiçek olacağı sonucuna varmıştım. Bu ona, hiç çift olmamış olsak da bir geçmişimiz ve yadsınamaz bir bağımız olduğunu, birlikte olduğumuz her seferde birbirimizi daha iyi tanıyıp daha derine indiğimizi hatırlatacaktı. *Bir August, bir de Iris vardı ve ben buna tamamen hazırdım.* Eminim ki hayatımın sonuna geldiğimde, çoğu insan gibi benim de bir yığın pişmanlığım

ve keşkelerim olacaktı ancak Iris DuPree o pişmanlıklarımın biri olmayacaktı. İşler nihayetinde istediğim gibi gitmese bile denediğim için asla pişman olmayacaktım.

O buna fazlasıyla değerdı.

“August?”

Şok, zevk ve şaşkınlık ifadeleri yüzünde arka arkaya sıralanıyordu. Louisiana *iris*’ini parmaklarının arasında tutarak ayağa kalktı ve ben bir yıldan uzun bir sürenin ardından nihayet ona tam anlamıyla bakabildim.

Yüce Tanrım.

Gözlerim onu tepeden tırnağa süzüp en ince ayrıntısına kadar inceliyordu.

Tanıştığımız gece hariç saçları hep düzdü. Ancak bugün öyle değildi; daha uzun, düzleştirilmemiş vahşi dalgaları sırtından aşağı dökülüyor, neredeyse dirseklerine uzanıyordu. Kalın, koyu renk sarmallar boğazının ipeksi kıvrımına ve kollarına sahiplenici bir şekilde yapışıyordu, sahiplenmeyi umduğum tüm noktalara dokunuyordu. Sonbaharın kehribar rengi, altın ve yeşiliyle beneklenmiş gözleri, is rengi kirpiklerinin ve kaşlarının yoğunluğu altında berraklığıyla beni etkiliyordu. Cildinde bir parıltı vardı. Evet, her zaman etkileyici bir güzelliğe sahipti ama bu kez onda bambaşka, yeni bir renk vardı. Ne olduğunu tam olarak kestiremesem de bu onun karşı konulmazlığına farklı bir cazibe katıyordu. Ellerimi ona doğru uzatmamak için yumruklarımı sıktım.

Gözlerim ağzına kaydı. Onu öpmek için henüz çok erkendi. Yapılması gereken açıklamalar, sorulması gereken sorular, öğrenilmesi gereken ayrıntılar vardı. Hepsinin varlığını elbette inkar etmiyordum ancak yine de tek istediğim hepsini bir kenara

bırakıp sadece ağzını yalayıp yutmaktı. O dudakları dudaklarımın arasına almak, dilimi boğazına sokmak ve her bir sıcak, kaygan santimini tadana kadar yalamak istiyordum.

Boynunun altına bir bakış attım.

Siktir.

Iris tam olarak o vücutlardan birine sahipti. Erkekler, onu gördükten sonra yıllar geçse de her ayrıntısı aklımda tutabilirdi, vücudu kusursuz bir mükemmelliğe sahipti. Onun kısacık bir bakışı bile hafızanızda yer ederdi. Ancak eğer sadece bununla yetinirseniz tam anlamıyla yüzeyi sıyırıp geçen birinden farksız olurdunuz. Onun teninin inceliğinin ve kusursuz hatlarının altında bir ruh zenginliği yatıyordu; bu, güzelliğinin dikkatinizi dağıtmasına izin verdiğiniz an gözden kaçırabileceğiniz bir güç zenginliği idi.

“August?” diye sordu ikinci kez.

Bilmiyorum. Belki de ismim dudaklarından daha fazla kez dökülmüştü, elini hipnoz olmuş yüzümün önünde aşağı yukarı sallayarak, parmaklarını şaklatıyordu. Bu kadın için o kadar açtım ki sadece bir anlığına uzun zaman sonra onu görüp içime doldurmanın keyfini yaşamam için müsaade etmiş ve mekân kavramını unutmuştum.

“Evet.” Ona gülümsedim. “Selam.”

“Hey.” Başını salladı, sanki her şey mantıksızmış ve yerli yerine oturabilirmiş gibi eliyle alnını okşadı. “Sen insan kaynakları değilsin.”

“Ah, hayır. Tam olarak değilim”

“Evet, insan kaynakları olman mümkün değil.” Yutkundu, karakaşları çatıldı. “Seni gördüğüme sevindim ama...”

“Ben de seni gördüğüme sevindim,” dedim cümlesindeki tek güzel şeye tutunarak. “Harika görünüyorsun, Iris.”

Bana bir baykuş gibi göz kırpıyordu. *Tanrıça bir baykuş...* “Seni gördüğüme sevindim ama anlamıyorum, şu an kafam gerçekten karıştı. Neler oluyor?” dedi.

“Jared ve ben kardeşiz, daha doğrusu üvey kardeşiz.”

“Anlamıyorum.” Sığ bir soluk aldı. “Devam et.”

“Senin ortadan kaybolduğun günün bir gün öncesine kadar onun seni tanıdığını bilmiyordum.” Son kelimemi havada asılı bıraktım. Bilirsiniz işte. Olur da son bir yıldır nerede olduğunu ve neden bir daha ortaya çıkmadığını bana açıklamak isterse diye öyle ağzımdan çıkıverdi.

Ancak o, açıklama talep edenin şu an kendisi olduğunu göstermek adına sessizce çenesini yukarı kaldırdı.

“Evet, dediğim gibi sen kaybolmadan bir gün önce,” diye devam ettim. “Jared beni toplum merkezinden almaya geldiğinde, seni gördü. O zaman ikimizin de seni nasıl tanıdığını dair parçaları bir araya getirdik.”

Gülümsedim, elbette söyleyecek daha çok şey olduğunu biliyordum ancak her ağzımı açtığımda söyleyeceğim şeyleri unutuyordum. Ben onca zaman onu bir daha görüp göremeyeceğimin belirsizliğiyle kıvranırken şimdi aynı odadaydık.

“Yani şimdide birdenbire burada işe alındım, öyle mi?” diye sordu kaşlarını kaldırarak. “Atladığın çok şey yok mu sence de?”

“Evet, atladığın çok şey olmalı, değil mi?” Hemen karşılık verdim. “Mesela, bana neden Caleb’in yüzüğünü takıyor olmana rağmen onunla nişanlı olmadığını söylediğin konusu? Ya da nasıl öpüştüğümüzü, seni nasıl yediğimi ve onca şeyden sonra ortadan kaybolup senden haber alamadığımı? Seni aramama rağmen neden hiçbir yerde bulamadığımı? Bunların cevaplarını benimle paylaşmak ister misin?”

Etrafımızı saran sessizlikte, Iris'i becermek, muhtemelen hayatımın sonuna kadar ona sahip olmak ve asla gitmesine izin vermemek için duyduğum şiddetli arzunun altında biraz da öfkeli olduğumu fark ettim. Artık ikimiz de bu öfkemi biliyorduk.

“Önce sen.” Çenesinin narin çizgisi boyunca bir kas gerildi. “Ben neden buradayım, August?” Ellerini önünde birleştirdi, gözleri avuçlarının içindeki Louisiana *iris*'ini sabitlendi.

“Ortada gerçekten bir iş var mı?”

“Elbette ortada bir iş var, Iris. Jared ve ben bağlantımızın reklamını hiç yapmadık ve lige ilk geldiğimde onun benim menajerim olmamasının en doğru karar olduğunu düşündük. Ancak bu şirketin hayalini uzun süredir kuruyorduk.” Omuz silktim ve devam ettim. “Aslında *Elevation*'ı hayata geçirtmek için bekleyecektik, sadece sakatlığım boyunca düşünecek çok vaktim vardı ve zamanla tüm taşlar yerine oturdu. Kariyerimin ne kadar kısa olabileceğini farkettiğimde planları hızlandırarak geçen yıl bu işe başladık.”

“*Elevation*'ın sahibi sen misin?”

“Ortak diyelim. Tüm işlerle ilgilenen kişi daha çok Jared. Ben sadece diğer yüksek profilli sporcuların bizimle çalışmak istemesini sağlayan poster çocuğuyum.”

“Ama *Elevation* sana ait.” Koyu renk kirpikleri hızlı hızlı kırıştırdı ve dudağının kenarını ısırdı. “Benden istediğin şey bu mu? Senin emrinde olmamı mı istiyorsun? Ben sadece buraya sen istediğin için mi geldim?”

İlk içgüdümlü göğsüme vurarak onun benim olduğunu haykırmaktı. Ancak bu cümleleri “mağara adamı tavırlarını seksi buluyorum” tarzında söylemediğini fark ettim.

“Hayır, öyle değil,” dedim huzursuz bir kahkaha patlatarak.

Başını kaldırıp bana baktığında gözlerindeki ışıltının azalıp yerini acının aldığını gördüm, bundan nefret ediyordum. Az önce onda adını koyamadığım farklılığın ne olduğunu şimdi anlamıştım. O parıltı kendiyle duyduğu gururdu.

Ben üniversiteden mezun olduktan birkaç ay sonra NBA'e gidip absürt bir meblağda para almıştım, San Diego'da evimi kurmuş, bir marka olmuş, ciroları arttırmıştım ve şimdi de ligin en çok satan formalarından birine sahiptim.

Ancak o bunların hiçbirine sahip olmamıştı.

Ne paraya ne de şöhrete. Çoğu insan bu bağımsızlığa kolayca sahip olmazdı.

Üniversiteden sonra Iris hamile kalmış ve yatak istirahati yapmak zorunda kalmıştı, kendi parasını kazanmaya hiç fırsatı olmamıştı. Sorumlu olduğu bir bebeği vardı. Caleb'a bağımlı bir şekilde onun evine sığınmış, onun korunması altına yaşamıştı. Muhtemelen o da böyle düşünüyordu. Tanıştığımız gece asla annesi gibi olmak istemediğini, erkekler tarafından bakılan bir kadın olmak istemediğini söylemişti.

Tam da şu an yüksek ihtimalle öyle olduğunu düşünüyordu.

Onu parlatan şey kendi ayaklarının üzerinde durup kendi parasını kazanma düşüncesi idi ve bunu, onun elinden aldığımı düşünüyordu.

“Şimdi her şey mantıklı gelmeye başladı.” Küçümseyici bir iç çekti. “Ah, Tanrım. Ben tam bir aptalım. Zaten her şey çok kolay olmuştu, bir gariplik olduğunu anlamıştım. Buranın hemen bitişiğindeki evi o paraya tutmam mümkün değildi.”

Ah, kahretsın.

“Yandaki evi tutmak istediğimi de biliyordun, değil mi? Normal fiyatından oldukça uygundu.” Gülüşü ekşi ve alaycı bir hâl aldı.

“Benim ödeyebileceğimin üç katı kadardı. Bu da senin işin, öyle değil mi? Sen yaptın?”

“Iris, izin ver açıklayayım.”

“Peki ya kreş? Sanırım onu da açıklamak istersin? Jared beni işe aldığında *Elevation* nasıl oldu da birdenbire çalışanları için kreş açmaya karar verdi?”

Sessiz kaldım. Harika bir şekilde hareket ettiğimi sanıyordum. Sarai’yi kilometrelerce uzakta bırakmak zorunda kalmamanın onu mutlu edeceğini düşünmüştüm. Bunu onun için kolaylaştırmak istemiş ancak her şeyi bir şekilde berbat etmişim.

Bunu düzeltmek, açıklamak ve gözlerini bulandıran hayal kırıklığını kovmak zorundaydım.

Elimle, nazıkçe çenesini kavrayarak aramızdaki bu görünmez gerginlik duvarını aştım, yüzünü yukarı kaldırıp bakışlarını gözlerimle buluşturdum. Ona açıklama yaparken gerçekleri gözlerimde görmesini istiyordum. Onu hiç görmediğim kadar güzel yapan o ışıltıyı, kendisiyle gurur duymasını geri kazanması için her şeyi yapardım. “Iris, hayır.” Başparmağım elmacık kemiğinin üzerinde gezindi. “Evi ve kreşi açıklayabilirim. Her şeyi açıklayabilirim.”

“Benim için uydurduğun sahte bir iş yüzünden mutlu olmamı mı bekliyorsun?” Gözleri dökülmemiş yaşlarla parıldıyordu. “Erkekler benim için daima uygun bir kullanım alanı buluyorlar, değil mi? Sorumluluklarım tam olarak nedir? Masaların altında sakso, fotokopi odasında ayaküstü seks mi? Ne zaman başlamamı istersin?” Önümde diz çökerek kemerime dokundu. “Hemen şimdi mi?” Acı, dolgun ağzını sert bir çizgi hâline getiriyordu. “Ya da belki önce sahip olacağın malı görmek istersin.”

Elbisesini bir arada tutan düğmeleri kurcalarken afalladım, parmakları titreyerek en üsttekini ve sonra diğerini çözdü. Göğüslerinin kıvrımları siyah saten bir kumaşın üzerinde kabarıyordu. Bu kadarını bile görünce nefesimin hızlanmasından ve aletimin sertleşmesinden nefret ediyordum.

“Bunu seveceğini düşünüyorum,” diye fısıldadı ve bir damla gözyaşı eline düştü.

“Dur, Iris,” diye bağırdım. “Böyle olmaması gerekiyordu.”

“Nasıl olması gerekiyordu?” Parmakları düğmeleri deliklerin den çözmeye devam ediyordu, belinin sıkı çizgisi ve belinden kalçasına kadar uzanan kusursuz kıvrımı ortaya çıktı. Her bir detayı kusursuz, ince bir işçilikti. Ancak sadece bunu istediğimi düşünmesinden nefret ediyordum.

Dizlerimin üzerine çöktüm, hâlâ ondan daha uzun duruyordum ancak en azından aynı boydaydık. Elbisesinin düğmelerini yeniden iliklemeye başladım, parmak uçlarımin yol boyunca sürtündüğü ipeksi teni görmezden gelmek için çabaladım. Çenesini kavradım ve alınlarımızı birbirine bastırdım. Ellerimle onu nazikçe kavradım, avuçlarım onun tenine dokunurken hoşnutsuzluğum ve hayal kırıklığım sıcak suya düşen kar taneleri gibi eriyordu.

“Bunu sen başardın, sana yemin ederim. Jared, bana daha senin aradığım söylemeden önce sana işi vermişti.”

Konuşmak için ağzını açsa da işaret parmağımı dudaklarına götürüp onu susturdum. Ona bunu söylemek zorundaydım.

“Ben sana iş teklif ettiğini öğrendiğimde...” Durakladım, ağzımdan çıkan kelimeleri sindirmesini ve ben işin içine dâhil olmadan, onun çoktan işe kabul edildiğini anlamasını istiyordum.

“Kabul ediyorum, bu beni biraz heyecanlandırdı.”

Biraz kelimesi epey hafif kalıyordu.

“İşlerin senin için iyi gitmesini istiyordum,” diye devam ederken isteksizce parmağımı dudaklarından çektim. “San Diego çok pahalı bir yer. Giriş seviyesinde bir pozisyonla, bulunduğun mahallenin masrafını karşılayamazdın. Tek isteğim, senin ve Sarai’nin güvende iyi bir yerde olmanızdı. Sana yemin ederim bunların karşılığında senden bir şey beklemiyor ve istemiyorum. Sana asla metres gözüyle bakmadım.”

“Tam olarak öyle hissettiriyor,” dese de nihayet boynundaki ve omuzlarındaki gerginliğin birazı kaybolmuştu.

“O ev bana ait bile değil. Takımdaki adamlardan biri ek iş olarak emlakçılıkla uğraşıyor. Onun mülklerinden biri. *Elevation* çalışanı olan bekâr bir annenin ev aradığını duyunca indirim yaptı.”

Aramızdaki hava gevşemeye başlıyordu, elini tutma riskini göze aldım.

“Kreş konusuna gelecek olursak.” Omuz silktim. “Bunun için seni rahatlatacak iyi bir mazeretim yok, sadece Sarai’nin sana yakın olmasını istedim. Ah, bir de senden önce Jared’in son çalışan anketinde birçok anne kreşin yararlı olacağını zaten belirtmişti. Sadece senin için değildi. Sarai’yi bıraktığında orada başka çocuklar da vardı, değil mi?”

Iris başını salladı. “Yani geçekten bir iş var mı?” diye sordu sonunda. “Gerçek bir iş? Jared’in benimle yaptırdığı o telefon görüşmesi sadece kardeşinin kız arkadaşı için yaptığı bir iyilikten ibaret değil miydi?”

Kız arkadaş mı?

Sakin ol.

Aslında öyle demek istemedi.

Hayır, hayır. *Lanet olsun, kimi kandırıyorum ben?*

“Kız arkadaş mı?” Sormadan edemedim. “Benim kız arkadaşım mısın, Iris?”

Yüzü hâlâ avuçlarımdaydı, gür siyah saçları ellerime dökülüyordu.

Cennet gibi kokuyordu. O kadar güçlü değildim, onu öpmeden bu odadan çıkabileceğimden emin değildim. Onu kucağıma alıp konferans salonunun masasına oturtmadan, eteğini sıyırmadan ve cehennem kadar sıcak vajinasını yalamadan durabileceğini sanmıyordum.

Ona bu kadar yaklaşmışken düşünebildiğim tek şey buydu.

Sanki onu son kez becerdiğimden beri hiç yemek yememiş gibiydim, ağzım her seferinde o klitorisi, o dudakları, onun özünü hayal ederek sulanıyordu. Benim için boşalmasını, ağzıma boşalmasını, ıslaklığının dudaklarımdan kayıp çenemden aşağı süzülmesini istiyordum.

“Ağırdan almalıyım, August.”

Ağırdan.

Bu cümle benim şu anki fantezimle tam bir tezat oluşturunuyordu. Bedenime hükmetmekte zorlanıyorum. Jared haklıydı. Gerçekten çok uzun zamandır seks yapmamıştım.

“Ben buna hazır değildim.” Sesi neredeyse bir özür gibi geliyordu. “Bunların hiçbirine hazır değilim. Ben sandım ki... senden doğru düzgün haberim olmadığını biliyorum ama en son duyumlar Houston’a takas edildiğin yönündeydi. Aynı şehirde olacağımızı bile bilmiyordum.”

İşte o anda aklıma korkunç bir düşünce geldi. Ben bunca zaman onu yanlış mı anlamıştım?

“Yani benim buradan gideceğimi düşündüğün için mi işi kabul ettin?”

Duygularıma hücum eden utanç ve hayal kırıklığı beni ayağa kaldırdı. Aramıza giren küçük bir mesafe yüzünden onun sıcaklığını

hemen özlesem de benim gideceğimi bildiği için buraya taşındığı fikrine alışmam gerekiyordu.

“Vay canına. Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum.” Gülüşüm hissettiğim duyguların ağırlığı altında sahte ve yapmacıktı. “Ben... biraz durup düşünmedim bile... Evet, sanırım bunu enine boyuna düşünmedim. Senin de benim gibi hissettiğini varsaydım.”

Boğazımı kavuran duyguları yutkunarak bastırdım. Jared’ın sesi zihnimde dönmeye başladı. Iris’le işler yolunda gitmezse Waves’de kaldığıma pişman olacağıma dair beni uyarmıştı. Ona getirdiğim çiçek dizlerinin yanında yerde yatıyordu ve ben de kendimi tıpkı o çiçek gibi hissediyordum. Sapından koparılmış. *Atılmış.*

“Hissettim.” Ayağa kalktı, başı göğüs hizama geliyordu. “Ben de hissettim.”

Elime uzanarak parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi ve bana tam hayallerimdeki gibi baktı. Gözlerinde olasılıkların, isteğin ve umudun karışımı vardı. “Seninle aynı şeyleri ben de hissettim, August. Her zaman hissettim,” dedi usulca ve devam etmeden önce bir an için alt dudaklarını ısırdı. “Çok fazla şey yaşadım ve hâlâ çözmem gereken şeyler var.”

Çok şey yaşadım. Bu da ne demekti şimdi? Neler yaşamış olabilirdi? Biri ona zarar mı vermişti? Yoksa Caleb miydi? Ona zarar verdiğini öğrendiğim an gözümü kırpmadan onu öldürürdüm.

“Bu ne demek?” Sesimin hissettiğimden daha medeni çıkmasını umarak sordum. “Neler yaşadın, Iris?”

Aramıza örülen duvarları hemen hissettim. Gözleri uzaklara daldı ve kendi içine döndü.

“Ben... yapamam.” Gözleri yalvarıyordu, benden ne isterse yapmaya hazırdım. *Ona ihtiyacı olan her şeyi vermeye hazırdım.* “Şu anda bu konu hakkında konuşmasak olur mu?”

Hayal kırıklığı beni boğuyordu, derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirdim.

Eninde sonunda bana sakatlamam gereken kişinin adını söyleyecekti.

Ona ne olmuştu?

Başımı salladım. Parmaklarımızı daha sıkı kenetleyerek hiçbir yere girmediğimi, onun için burada olacağımı gösterdim.

“Ah.” Kafasını salladı, yüzünde yine şaşkınlık ifadesi belirmişti. “Bekle bir dakika. Houston anlaşmasına ne oldu? Her şeyin çoktan hazır olduğunu duymuştum.”

Ona gerçeği söylemeli miydim? Eğer ona, benimle birlikte olma ihtimaline tutunup bu anlaşmayı iptal ettiğimi söylersem, bu onun için çok büyük bir baskı yaratır mıydı? *Onun üzerinde. Benim üzerimde.* Bu ilişki, normal çiftlerin yaptığı gibi buluşmalar, günlük konuşmalar ve seksin olduğu gerçek bir ilişkiye dönüştüğünde... Kahretsin. Muhtemelen bu binadan ayrılmadan önce çok sert bir şekilde otuz bir çekerek aletimi kıracaktım.

“August?” diye sordu tekrar. “Houston anlaşmasına ne oldu?”

Ona yardım etmek için gizlice etrafta dolaşmak, ona tamamen açık olmamak bizi sarsıntılı bir başlangıçla başlamamıza neden olmuştu. Dürüst davranmayarak aynı riski tekrar göze alamazdım.

“Jared, bana buraya taşınacağını söylediğinde anlaşmayı reddettim.” Sözlerim şaşkın sessizlik uçurumuna büyük bir gürültüyle düştü. Sanki ona vurmuşum gibi geri çekildi. Parmaklarını, benim parmaklarımın arasından gevşetmeye başladığında elini çekmesine müsaade etmedim.

“Hayır.” Elini nazikçe sıktım ve diğer elimi yüzünü okşamak için kaldırdım. “Beni dinle.”

“August, o sözleşme kırk...” Devam etmeden önce derin bir nefes aldı. “O sözleşme kırk milyon dolarlık bir sözleşmeydi.”

“Kırk beş diyelim. Ama birkaç milyonun ne önemi var ki?” diyerek şaka yaptım.

“Peki ya takım ne olacak?” Espri girişimimi görmezden gelerek sordu. “Houston bu yıl finallere kaldı.”

“Evet.” Asla bir şampiyonluk kazanamayacağım ve hayatım boyunca peşinden koştuğum tek hedefim olan kupaya sahip olamayacağım korkusunu bastırdım.

“O takım şu anda şampiyonluk yolunda,” diye hatırlattı bana gereksiz yere. “Belki gelecek sezon şampiyon olacak.”

“Iris, farkındayım.”

“Ancak bu hiç mantıklı değil, ben anlamıyorum.”

İşte o an, en doğru şekilde anlatmam için büyük bir fırsattı. Hayatım boyunca sahada top peşinde koşmuş olsam da söz konusu o olduğunda oyun oynamadığımı bilmesini sağlama şansım ayağıma gelmişti.

En iyi atışını yap.

“Sen Caleb’in peşinden giderken hayallerin ve tutkuların bütünüyle yutulmuştu,” dedim gözlerimi gözlerine kilitleyerek. “Bu kez senin izinden giden birinin olduğunu bilmeni isterim.”

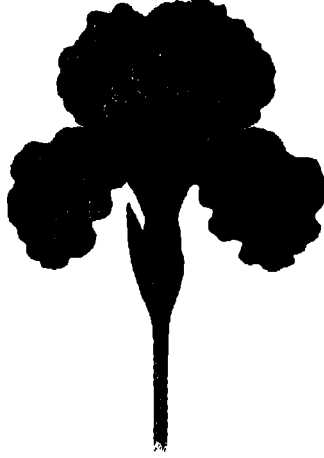
Birkaç kez gözlerini kırptırdı. Sözlerimin istediğim yere ulaşacağını umut ediyordum.

“Ama, ama... ben... yapamam.” Bir an bocaladı ve şansını tekrar denedi. “August, Houston kupa kazanman için en büyük şansın.”

“Haklısın.” Kusursuz yüzünü ellerimin arasına almak için geri çekildim. “Houston kupa kazanıp şampiyon olmam için mükemmel bir fırsat.”

“O zaman neden...”

“Ancak burada kalırsam,” diye araya girdim, başparmağımla alt dudağının dolgunluğunu okşadım. “Seni kazanmak için en iyi şansa sahip olacağım.”

BÖLÜM 40

IRIS

“Senin neyin var böyle?”

Lo’nun bu soruyu bana ilk soruşu değildi ve son olmayacağından da eminim.

“Yine başlama, Lo,” diye mırıldandım. Oturma odasının zeminine yüz üstü uzanmış bir şekilde Sarai ile boyama yapıyordum.

“Bana ne dediğini tekrar anlatır mısın?” diye sordu. Aslında, August’un ne söylediğini gayet iyi biliyordu. Daha önce sorduğu dört seferde de söylemişim.

“Houston’ın şampiyonluğu kazanması için en iyi şansı olduğunu söyledi,” diye tekrarladım. Defalarca anlatmanın getirdiği bıkkınlık sesime yansımıştı. “Ama burada kalması da beni kazanması için en iyi şansımıymış.”

“Ah, kahretsin. Bu harika, kızım.” Lo bir avuç patlamış mısırı avuçlarına aldı. “O adama söyleyeceğim son şey ağırdan almak istediğim olurdu.”

Cevap vermedim, kafamı yere eğip çizgilerin dışına taşırmadan boyama yapmaya odaklandım.

“Daha çok, hadi, hemen şimdi, derdim.” Gözlerini kısarak duvara monte edilmiş düz ekrana baktı. “Onun forma numarası kaç?”

Frozen boyama kitabından başımı kaldırıp Waves maçının yayınlandığı televizyona baktım. Oyuncuların sırtı, devre arası olduğu için dinlenme alanındaki kameralara dönüktü.

“Otuz üç numara. Babasının forma numarasıyla aynı.”

“Onun babası da bizim gibi, değil mi?”

“Evet, babası siyah, annesi beyaz. Babası da NBA’de oyuncuydu. Ancak ikinci sezon başladığında trafik kazasında öldü.”

“Ah, adamım, bu çok zor olmalı.”

Kalabalık takım için tezahürat yaparken ikimiz de televizyona baktık. August, az önce üçlük sayı atmıştı. Sayının sevinciyle takım arkadaşlarına beşlik çakıyordu.

Şu an ben de orada olabilirdim. San Diego’ya geleli bir ay olsa da August her fırsatta gittiği maçlar için Sarai ve bana bilet teklif etmeye devam ediyordu. Hâlâ sezon öncesindeydiler ve bu bir gösteri maçıydı. Normal sezon bu ayın sonuna kadar başlamayacaktı ve Caleb’in en büyük rakibiyle birlikte olduğum dedikodularının çıkacağını bilsem de tüm eleştirilere rağmen o maçlardan bazılarına gideceğime dair kendime söz verdim.

“İyi bir maç çıkarmasına sevindim.” Gülümsedim çünkü maçtan sonra bana mesaj atıp izleyip izlemediğimi ve nasıl bulduğumu soracağını biliyordum.

“Hmmmmmm, ah, Tanrım şu kıvrıcık saçlara bak.” Lo televizyona dönükken bana yandan sinsi bir bakış atıp cevap vermemi bekliyordu.

Uzak İhtimal

Kalbim üçlük ritimlerle göğsümün duvarını dönerken tekrar televizyona baktım. August serbest atış çizgisinde duruyordu. O atış elbette olacaktı. Yüzde doksan başarılı serbest atış oyuncusuydu.

“Harika saçları var,” diye tarafsız bir şekilde itiraf ettim. Saçları, onu Baltimore’da gördüğüm zamandan, büyük bir açlıkla kafasına tırnaklarımı daldırdığımda ipeksi bir şekilde avucuma dolan saçlarından daha kısaydı. O sıralar iyileşme sürecinde olduğu için muhtemelen saçlarını salmıştı.

“Kızım, bu adam çok iyi. Benden istediği her şeyi almasına itiraz etmem.”

Zehir gibi delici bakışlarımı ona çevirdim..

“İşte böyle.” Lo gözleriyle yüzümü işaret etti. “Lanet olsun, görmek istediğim şey buydu. Sadece bu duyguyu hissedip hissetmediğini görmeye çalışıyordum.”

Ah, elbette hissediyordum. Ona dair her şeyi hissediyordum ve bu beni ölümüne korkutuyordu.

“Yani, ağırdan almanızı sorun etmiyor mu?” Lo derin sorguya başlamıştı.

“Evet.” Dudaklarımda istemsiz bir gülüş belirirken kalemi yere bırakıp doğruldum.

“Her sabah işe gittiğimde masamda bir Louisiana *iris*’i buluyorum, biliyor musun?”

“Kızım, o adamın bok gibi parası olduğunu biliyorsun. Eminim bir teslimatçı ile anlaşmak ona zor gelmez.”

“Hayır.” Başımı salladım, tozpembe hayaller kuran biri olarak görünmek istemiyordum. “Sabah erkenden antrenman yapmaya gittiği zamanlarda yolda gördüğü iris’leri koparıp bırakıyor. Yanına da minik notlar iliştiriyor.”

“Notlara ne yazıyor?”

Omuz silkerek alt dudağımı ısırdım. Yerde duran ve tıpkı onun gözleriyle aynı tondaki pastel boyayı okşadım.

“Umarım güzel bir gün geçirirsin, gibi basit şeyler.” Kıkırdadım, yanaklarımın ısındığını hissediyordum. “Ya da *şimdiye kadar gördüğüm en güzel kızsın, gibi.*”

Hâlâ yavaş mı gidiyoruz?

İlk beşimde olman için her şeyi yapardım.

Bir sonraki öpüşmemiz için sabırsızlanıyorum. İlk öpüşmemizi hatırlıyor musun?

İlk öpüşmemiz onun bacaklarımın arasında gezinmesiyle ve hayatımda yaşadığım en iyi orgazmı son bulmuştu. Hem de yalnızca bir dolaptaydık. Daracık bir dolapta bunu yapan bir adamın yatakta neler yapacağını düşünemiyordum.

“Her şey hakkında konuşuyoruz,” diye devam ettim gülümseyerek. “İş, hayat, basketbol. Konuşmak bizim için çok kolay.”

Lotus koltukta doğrulup öne doğru eğilerek kollarını dizine dayadı.

“Kulağa harika bir adam gibi geliyor. Cehennem kadar iyi üstelik.”

“Sarai’yi seviyor,” diye ekledim, gülümsemem genişledi. “*Elevation*’a her geldiğinde birkaç dakikalığına da olsa onu görmeye gidiyor. Sarai de onun tam adını söyleyemediği için ona Gus diyor. Bu isimden hoşlanmamasına rağmen onu bir kez bile düzeltmedi.”

“Ona çoktan âşık olmuşsun,” dedi Lo yumuşak bir ses tonuyla.

İnleyerek sırt üstü dönüp boyama kitabını yere bıraktım. Tabii ki ona âşık olmuştum. Ben aptal biri değildim. Tanıştığımız ilk gün ona karşı bir şeyler hissetmeye başladığımı farkındaydım, o

günden beri de hislerimin büyümesine engel olamamıştım. Şimdi ise hislerim aşka dönüşmüştü.

Gözlerimi küçük evimizin kirişli tavanına dikip, “Yine de bu duyguyla nasıl başa çıkacağımı bilmediğim gerçeğini değiştirmiyor,” dedim Lo’ya. Burası harika bir muhit olsa da evimiz küçüktü, yine de Sarai ve benim için yeterli boyuttaydı. Arka bahçemizde küçük bir çimlik alanda oturduğumuzda kokusunu aldığımız bir limon ağacımız vardı. Garaj yolunda ikinci el... tamam, üçüncü hatta dördüncü el sayılabilecek bir arabamız bile vardı. Birçoğunu MiMi’nin, Lo ve bana paylaşmamız için bıraktığı paranın bir kısmı ile almıştık. Süslü ve pahalı şeyler olmasa da hepsi benimdi.

“Sana rotanı değiştirmen gerektiğini söylediğimde...” dedi Lo, ciddiyetle eşleşen sesi beni olduğumuz ana geri döndürdü. “Sadece iş bulmanı kastetmemiştim. Dışarıda bir hayat var, kızım. Sen sadece birinin annesi değilsin.”

“Ben sadece birinin kadını da değilim,” diye düzelttim sertçe. “İnan, bunun olmasını istediğim tek bir an bile olmadı.”

“Caleb’in kazanmasına izin verme, Bo.”

Lo kaçmama yardım ettiğinden ve neler olduğunu zaten bildiğinden, bu konuda özgürce konuşabileceğim tek kişiydi. İmzaladığım Gizlilik Sözleşmesi beni hem kilit altında tutuyor hem de özgür kılıyordu.

“Kazanmasına izin vermeyeceğim.” Oturdum, gözlerini bulup onlara baktım. “Sadece korkularım var.”

“August hakkında mı?”

Omuz silktim, bu korkularımın nereden kaynaklandığından emin olamasam da orada olduklarını biliyordum.

“Yeniden birine güvenmek çok zor,” diye itiraf ettim. “Caleb’in gerçekte nasıl bir duyguyla ilgili işaretleri kaçırdım. Kıskançlığı

ve sahipleniciliği görmezden geldim. Hazır olmam için, daha derin bir bağıllık için durmadan baskı yapıyordu. Beni değer verdiğim insanlardan soyutladı. Biri hakkında bu kadar yanıldığın zaman, hayat seni temkinli bir insana dönüştürür.”

“Hepsi bu kadar mı?” Lotus ısrar ediyordu.

“Ayrıca Caleb’in ne düşüneceği ve nasıl tepki vereceği konusunda da endişelerim var.”

“Pardon?” Yüzüne bir öfke yayılıyordu. “O orospu çocuğunun bununla ne ilgisi var?”

“August’tan nefret ediyor. August da Caleb’dan nefret ediyor.” Sinirli bir şekilde elimi saçlarımın arasında gezdirdim. “İki sezon önce August’un bacağını kıranın Caleb’m kirli oyunu olduğunu biliyorsun, değil mi? Bunu bilerek yaptı, Lo ve her şey bitmeden önce bana August’la ilişkiye başlarsam daha kötüsünü yapacağını söyledi.”

“Artık ikinize de bir şey yapamaz.”

“Yaşayan kişi değilsen konuşmak kolay,” dedim acıyla. “Neler yaşadığımı bilmiyorsun.”

“Yani şimdi oturup tecavüz hikâyelerimizi mi karşılaştıracamız?” dedi Lotus. “Böyle mi olması gerekiyor?”

“Ah, Tanrım. Hayır.” Kanepeye koşup oturarak elini tuttum. “Öyle demek istemedim. Tecavüze uğramanın nasıl bir his olduğunu bildiğini biliyorum. Sadece demek istedim ki...” Caleb’in beni kontrol altında tutma konusunda ileri gittiğini nasıl anlatabilirdim?

“Caleb delinin tekiydi. Sadece sözde değil, o gerçekten deli.” Kâbus gibi anılar seline karşı gözlerimi kapattım. “Ona karşı kullandığım şeyler sadece kariyerini, cirolarını ve diğer her şeyi önemsediğinden daha fazla önemsiyorsa işe yarar...” Korkularımı dile getirerek onları tekrar yaşamak istemiyordum.

“Seni sahip olduğu her şeyden daha fazla önemsiyordu.” Lo, benim yerime cümlemi tamamladı.

“Evet.” Devam etmeden önce biraz tereddüt ettim. “Bana takıntılıydı. Kulağa bencil, kibirli ya da başka bir şey gibi geldiğini biliyorum ama bu doğru.”

“Onun deliliğini gördüm, Bo. Beni bu konuda ikna etmene gerek yok.”

“Eğer August’tan uzak durmazsam onu tekrar inciteceğini söyledi. Seni de.”

“Hah, beni mi?” Elini göğsüne götürdü. “Bunu denediğini görmek isterdim.”

“Sana daha önce de söyledim, Lo, adresini ezbere biliyordu. Tüm programını ve New York’ta nerede çalıştığını biliyordu. Bunu ben bile bilmiyordum.”

“Biliyorum.” Lo’nun kalm kaşları gözlerindeki öfkenin üzerinde çarpıştı. “Sadece beni sana karşı kullanmasından nefret ediyorum.”

Caleb’ın beni elinde tutmak için kullandığı görünmeyen gerçekçi zincirleri tartışırken bile, duvarların üzerime doğru hareket ettiğini hissediyorum.

“Benim için bir anlamı olan herkesi bana karşı kullandı ve eline fırsat geçtiği ilk anda yeniden yapacağını biliyorum. Belki de daha fazlası.” Başımı salladım. “Beni ve August’u birlikte görmek, umarım onu bu uçurumun kenarına itmez. En çok korktuğun şeylerden biri de bu.”

“Yine de hayatın boyunca ondan korkarak yaşayamazsın.”

“Bazen seni hayatta tutan şey korkudur, Lo. Başıma gelenler şeylerden çok fazla şey öğrendim. İnsanların, başkalarının hayatlarına karşı ne kadar saygısız olabileceklerini öğrendim.”

“Nasıl yani?”

“Onlar kadınları ya kolayca gözden çıkarıp gitmesini istiyorlar ya da yanımda kalacak kadar güçsüzsün diyorlar.” Kelimelerin ağzımdan dökülüğü, aklımdan geçenden daha hızlı oldu. “Evet, çok uzun süre buna maruz kalan kadınlar da var. İstismarı kabul eden, bunun bir şekilde hâlâ aşk olduğunu düşünen kadınlar var. Ben öyle değildim. Ancak ayrılmak için adım attığımda başarısız olursam beni öldüreceğini biliyordum.”

Lo birkaç dakika sessizce bana baktı. Melodram yaptığımı düşündüğünü anlayabiliyordum ancak beni anlamasına ihtiyacım vardı.

“Aile içi istismar cinayetlerinin yüzde yetmişi kadın ayrılmaya çalıştığında meydana geliyor. Bu da demek oluyor ki, bu orospu çocuklarının çoğu ‘Beni terk edersen seni öldürürüm’ derken oldukça ciddiler.” Boğazıma bir hıçkırık düğümlense de onu geride yuttum, güçlü ve kararlı bir sesle cümlelerimi bitirmeye kararlıyım. “Ayrıldığımı ve Sarai’nin kısmi velayetini aldığını bir düşün. O canavarın hafta sonları kızımı alıp götürdüğünü nasıl kabul edebilirim? Ah, Tanrım, asla buna müsaade edemezdim.”

“Böyle bir şey olmazdı,” dedi Lo ama sesi sohbetin ilk başlarına göre daha az emindi.

“Ah, evet, olurdu. O zengin, ünlü, paranın satın alabileceği en iyi avukatlara sahip ve daha önce hiçbir suç işlememiş bir adam. Spor, özellikle de onun düzeyindekiler söz konusu olduğunda, çok dar görüşlüdür ve kendi adamlarını korurlar. Bunu bizzat gördüm. Hikâyesini anlatan her kadının arkasında bir dizi memur, personel, antrenör ve yardım etmesi gerekmesine rağmen hiçbir şey bilmeyen ya da bilmesine rağmen kılını kıpırdatmayan insanlar var.”

Acı, öfke ve şiddet içimde bir sinir krizine sebep oldu. Devam etmeden önce sakinleşmek için derin bir nefes aldım. “Yetkililer bana inansa bile ona verdikleri hafif bir cezadan öteye gitmeyecekti.”

Saçlarımı yüzümden geriye doğru iterek ellerimi boynumun arkasında birleştirdim.

Bir kadının, kendisini öldürmeye çalışan adamla çocuğunun velayetini paylaşmak zorunda kalması, adil olmayan bir adaletti çünkü bir babanın ebeveynlik hakları korunmalıydı, değil mi?

“İnsanlar bazı kadınların kapalı kapılar ardında neler yaşadığını ya da onları orada tutan şeyin gerçekte ne olduğunu bilmiyorlar.” Başımı salladım. “Ben o kadınlardan biriydim, bir yalanı yaşıyordum ve çıkış yolunu bulana kadar gerçekler yüzüme bir tokat gibi vuruyordu. Bir gün bunu gerçekten atlatabilecek miyim bilmiyorum.”

“İnan bana atlatacaksın.” Lo bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdığında irkildim.

“Gördün mü?” Gülüşüm acı ve histeri ile kaplandı. “O bunu her zaman yapardı. Saçımı çok nazikçe kulağımın arkasına iterdi. Silahıyla.”

“Kahretsin, Bo,” dedi, Lo, yüz ifadesinde öfke ve korku kol kola girmişti.

“Her zaman yatağın en köşesine kıvrılıp uyuduğumu biliyorsun, değil mi? Yapabildiğim tek şey buydu. Uyurken bedenlerimizin birbirine değmesini bile istemiyordum.” Gözyaşları boğazımı tıkadı. Her ne kadar kendimi tutmak istesem de gözlerimden bir iki damla yaş süzüldü. “Uyurken bile bana yakın olmasını istemiyordum. Başka bir yerde uyumama izin vermiyordu.”

“Biriyle konuşman gerek, bebeğim.”

“Aslında konuşuyorum. Şehirde kadın sığınma evindeki bir danışmanla konuşuyorum. Ancak bir terapist zihnimi anılardan

arındırmayı başarabilir mi? Kâbuslarımdan? Çoğu zaman bacaklarımin arasında bir silah olduğunu hissederek uyanıyorum.”

“Ne dedin sen?”

“Evet, vajinama bir silah dayayıp beni onunla aleti arasında seçim yapmaya zorlamayı severdi.”

“Lanet olası piç kurusu.” Lo’nun gözleri sertleşirken dolgun dudakları gerginlikle inceldi. “Merak etme. Onun sırası da gelecek. Sahip olduğu tek şey sayılı günleri.”

Lo örgülerini açarak saçlarının doğal ten rengine tezat oluşturacak platin sarısına boyatmıştı. İri sarı bukleleri omuzlarından dökülüyordu. Lo, çok farklı görünüyordu. Yine gözlerinde Caleb ile karşılaştığında beliren ateşin aynısı vardı.

“Lo, bu ne demek ol...”

“Anne, tuvalet,” dedi Sarai. Ayağa kalktı ve bir ayağını diğerinin üzerine atarak çişini tutuyordu.

Tanrım, çok sevimli. Bunda kesinlikle benim çocuğum olmasının etkisi yoktu, kızım gerçekten çok tatlıydı.

“Tuvalet eğitimi,” diye mırıldandım. Ayağa kalkıp Sarai’nin elinden tutarak onu banyoya götürdüm. “Hemen geliyoruz.”

Sarai tuvaletini yaptıktan sonra ellerini yıkarken, Lo içerden bağıırıyordu. “Bo, August’un numarasının otuz üç olduğunu söylemişti değil mi?”

Sesindeki endişe kalp atışlarımı hızlandırdı ve ağır çekimde oynatılan pozisyon tekrarını görmek için tam zamanında oturma odasına geri döndüm.

August ve takım arkadaşı, Glad olarak bilinen Kenan, aynı anda ribaund için yükseliyorlardı. Kenan devasa boyutta biriydi. August’tan daha uzun ve daha geniş omuzlara sahipti.

Dirseği tüm gücüyle August'un alnına çarptı. İçimi bir korku kaplarken, August'un yere düşmesini ve birkaç saniye baygın kalmasını izledim.

"Aman Tanrım, ayağa kalk." İçim içime sığmıyordu. "Lütfen bebeğim, ayağa kalkman gerek."

Bu sözcükler kalbimden doğal bir şekilde süzülüp dudaklarımın arasından döküldüğünde bu duyguyu garipsemedim bile. Kendimi kandırıyordum, kalbimi sadece delilleri olan bir kalkanla koruyordum ve August doğrudan içeri girmişti.

Gözleri halsizce açılırken doğrulmaya çalışsa da elleri şiddetle titremeye başlayınca tekrar yere yığıldı.

Ağzımı kapatarak diğer elimi sıkarak kalbimin üzerine koydum. "Ah, Tanrım, hayır, August."

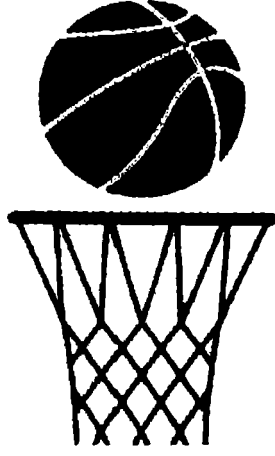
"Endişelenme, o iyileşecek," dedi Lo. "Bak ayağa kalkıyor."

Hayır. Doğrusu Kenan onu yukarı çekerek ayağa kalkmaya zorluyordu. Kalabalığa kısacık bir el sallayarak tünele doğru girdi.

Yaralandığı anı tekrar tekrar gösteriyorlardı ve canım o görüntülerle birlikte tekrar tekrar yanıyordu. Lo'ya söylediğim şeyleri düşündüm, hepsi doğrudu. Caleb'ın, August ve benim durumumu öğrendiğinde nasıl tepki vereceği hâlâ beni korkutuyordu. Geride bırakmayı umduğum korkular hâlâ geceleri beni soğuk terler içinde uyandırıyor.

Ancak August'un böyle düştüğünü görmek ve durumunun ne kadar kötü olduğunu bilmemenin verdiği endişe her şeyi bir kenara bırakmamı sağladı. Yaşadığımız, nefes aldığımız ve sağlığımızın yerinde olduğu her gün, vaat edilmemiş bir lütuftu. Bunu anlamak, onun yaralandığını görmek, artık ağırdan almak istemediğimi anlamama sebep olmuştu.

Ağırdan almak istemiyordum.

BÖLÜM 41

AUGUST

Kahretsin, başım çatlıyordu.

Eğer Koca Kıçlı Dev Jolly kafanıza dirsek atarsa böyle olurdu.

Kendi takım arkadaşım bana dirsek atarak bir kenara fırlatmıştı. Bu Kenan'ın hatası değildi. İkimiz de bir ribaundun peşinden giderek yükselirken çarpışmıştık. Şu an kendini bok gibi hissettiğini ve maç biter bitmez muhtemelen buraya geleceğini biliyordum. O zamana kadar gitmiş olmayı çok istesem de maalesef doktorlar buna izin vermiyordu. Eh, “sarsıntı” kelimesinden kimsenin hoşlandığını sanmıyordum. Hastanede kalmama gerek yoktu, sadece ne olur ne olmaz diye, prosedür gereği beni gözetim altında tutmaları gerekiyordu. Tüm vücudunuz sigortalıysa ve bir takım size milyonlar ödüyorsa, önlem alma konusunda fazla titiz olmaları normaldi. Bu da eve gitmeye henüz hazır olmadığımı anlamıyordu.

Telefonumu kontrol ettim. Iris'ten ne bir arama ne de bir mesaj vardı. Belki henüz olanları bilmiyordu. Belki de maçı izlemiyordu. Ya da belki o ve New York'tan ziyarete gelen Lotus, Sarai'yi caddenin yukarısındaki parka götürmüşlerdi. Hemşire kafasını içeri uzattığında, parmağım rehberimde kayıtlı olan numarasının üzerinde dolanıyordu.

“Rahatsız ettiğim için üzgünüm, Bay West.”

“Sorun değil.” Gülümsemek için kendimi zorladım. “Ne oldu?”

“Bir ziyaretçiniz var,” dedi sırtıtarak. “Esmer, güzel bir hanımefendi sizi görmek istiyor.”

Kalp atışlarımın hızlanmaya başladığını hissettim ancak çok hevesli görünmemeliydim.

“Lütfen, onu içeri gönderin.”

Kapı hafifçe açılıp esmer bir kafa içeri bakarken yatağı oturma pozisyonuna getiriyordum. Uzun saçlı, kalın bukleleri omzuna doğru dökülen bir kadın görmeyi beklerken dümdüz, küt kesim saç bir kadın bana bakıyordu. Altın rengi teninde tenis antrenmanı sonrasında parlaklığı vardı.

“Pippa.” Ses tonum dümdüz olsa da hayal kırıklığım kendi kulaklarıma bile çalınıyordu. “İçeri gel.”

“Beni gördüğüne sevinmiş gibi yapma.” Pippa içeri girerek yatağa, yanıma oturdu.

“Özür dilerim.” Yüzümün bir bal mumu gibi eriyip aşağı sarktığını hissetmeme rağmen yüz hatlarımı memnun bir ifadeye bürünmeye zorladım. “Muhtemelen, beyin sarsıntısından.”

“Biliyorum.” Elimi tuttu ve hastane yatağında bana biraz daha yakınlaştı. “Gördüm.”

“Burada, San Diego'da olduğunu bilmiyordum.” Elimi geri çekmek istesem de arkadaş olduğumuz için ona birkaç dakika müsaade edecektim.

“*Elevation* ekibiyle buluşmayı planlıyorum.” Bana parlak bir gülüş fırlattı. “Anlaşmayı imzalayacağım.”

“Bu harika,” dedim elini sıkarak. “Eminin, Jared ve ekip seninle çok iyi ilgilenecektir.”

“Peki ya sen?” Sesi kısık ve boğuk bir hâl aldı. “Sen de benimle ilgilenecek misin?”

“Ah...” *Acaba hayır demenin daha politik bir yolu var mıydı?*

“Haftanın geri kalanında buralarda olacağım. Ben ayrılmadan önce birlikte bir şeyler yapabiliriz.”

“Hımmm...” Belki de gerçekten beyin sarsıntı geçiriyordum çünkü son iki dakikadır “hım” ve “ah” kelimeleri dışında başka bir şey söylememiştim. “Tabii. Neden olmasın?” Sevgili kardeşim Jared’ın, imzalar atılana kadar beni en azından içki bahane ederek kullandığını fark ettim.

Bluzu aşağıya esneyecek şekilde eğilerek göğüs dekoltesini görebilmem için memnuniyetle bana sundu.

Yanlış anlaşılma istemem, bazı şeylerin hakkını yiyemem, Pippa’nın harika bir vücudu vardı. Dünyanın en iyi tenisçilerinden biriydi. Sekste de iyiydi ama üzerindeki hafif çiçek kokusu benim için yanıltıcı. Saçları gece kadar siyah değildi ve aralarında parlak yansımalar yoktu. Dudakları ince ve dolgundu olsa da pembe değildi. Tanrı, ait olduğu kişiye onu bağışlasın, güzel kadındı. Ancak o Iris değildi ve benim *doğru kişi* değildi.

Kapı tekrar açıldığında başka bir kafa kapının aralığından gözükte.

İşte beklediğim kişi.

“Iris.” Her şey birden aydınlanmaya başladı. Oda, sesim, gülümsemem. Pippa da bunu anlamış olacaktı ki bıçak gibi keskin bakışlarıyla yüzüme bakıyordu. “İçeri gelsene.”

“Ah, ben...” Bakışları, Pippa ve benim aramda mekik dokuduktan sonra hastane yatağında kenetlenen ellerimize baktı. “Bölmek istememiştim.”

Elimi Pippa’dan çektiğimde incinmiş bir ifadeyle bana baktı. Şimdiye dek Pippa’ya aramızda yeniden bir şey olacağını düşünmesi için hiçbir ümit vermemiştim. Nazik olmam gerektiğini bilsem de aramızda bir şey olmayacağını da açıkça belirtmeliydim.

“Bölmüyorsun.” Yatağın diğer tarafını işaret ettim. “Lütfen, gel ve otur.”

Pippa’nın pahalı kıyafetlerine ve kulağındaki elmas küpelerine bakıp ayaklarını sürüye sürüye yatağa doğru yürüdü. Pippa muhteşemdi. Asya kökenli, koyu renk saçları, çıkık elmacık kemiklerinin eğimini çerçeveleyecek şekilde düz dökülüyordu. Oldukça güzel bir kadındı ama benim Iris’im kadar değildi.

Evet, onu artık benim olarak görüyordum. İşin “ağırdan alma” kısmını geçtikten sonra bunu ona söylemekte asla zorlanmayacaktım. Ne zaman beni kabul etmek isterse, onun olacaktım. Sanırım son birkaç haftadır, hiç öpüşmemiş olsak bile, birlikte çok yol kat etmiştik.

Sanırım? Umarım? Böyle düşünebilir miydim?

“Özür dilerim. Kabalığımı beyin sarsıntısına verin, lütfen.” Yanımdaki meraklı kıza elimle işaret ettim. “Pippa Kim, bu da Iris DuPree. Pippa *Elevation* ile anlaştı, Iris de ekibimizle birlikte çalışıyor.”

“Bu harika, Bayan Kim,” dedi Iris. Sesinde çocuksu bir samimiyet vardı. İşini gerçekten çok sevdiği her hâlden belliydi. İşte benim kızım. “Eğer ikiniz bir şeyler hakkında konuşuyorsanız ben...”

“Hayır,” diye hemen araya girdim çünkü Iris’i tanıyorsam, ki artık tanıdığımı rahatça söyleyerek bununla övünebilirdim, gitmek üzereydi ve bunun olmasına asla izin vermezdim. “İşimiz bitti, değil mi, Pip?”

Yüzündeki hoşnutsuzluk ifadesi bir bulut gibi geçip hemen saklandı. “Sanırım bitti,” diye mırıldandı, ayağa kalkıp çantasını aldı. “Bu hafta hâlâ şehirde olacağım. Buluşmak için seni ararım.”

Bunu söylemek zorundaydın, değil mi?

“Elbette.” Gülümsemem sert ve sesim kısıktı. “Sonra görüşürüz.”

Kapı Pippa’nın arkasından kapanır kapanmaz Iris’e uzandım.

“Selam.” Elinin tersini dudaklarıma götürdüm. “Atışlarım nasıldı?”

Uzun saniyeler boyunca beni inceledi, her ayrıntıyı didik didik etti.

“Kuşlaşmak istediğim atışların değil.” Sesi kısıktı. “Sen nasılsın?”

“Benim için endişelendin mi?” Burnumu, avucunun içine sürterek alay ettim ve kıpırdandığını gördüğümde gülümsedim.

“Elbette endişelendim...” Derin bir nefes alıp verdikten sonra boştaki elini saçındaki dalgalara dönüşmüş olan vahşi buklelerde gezdirdi. “Tanrım, August.”

Yanağından bir damla gözyaşı süzülürken kendimi tam bir pislik gibi hissettim. Başım ağrıyor olabilirdi ama yine de Iris gibi ufak tefek birini kaldırabilecek güce sahiptim. Ben de öyle yaptım, onu yanımdaki yatağın kenarına oraya oturması için kaldırdım. Kolumu ona atarak alnımı onunkine yasladım. Bir ay önce buraya taşındığından beri çok yol kat etmiştik. O ağırdan almak istediğini söylediğinde ben de kendimce kararlılığımı ekledim. Her sabah Louisiana *iris*’leri. Günlük mesajlar. Programım elverdiğince

birlikte yediğimiz öğle yemekleri. İkimiz de birbirimizin hayatına nasıl uyum sağladığımızı görüyorduk. Birbirimizi bu zamana kadar gördüğümüz düzensiz hayatlarımızdan sonra yeni düzen oluşturduk. Birlikte düzenli bir hayatımız olmuştu.

Bir zamanlar Iris'in yalnızca fikirlerine âşık olup olmadığını ve gerçeğin beklentilerimi karşılayıp karşılamayacağını merak ederdim, şimdi ise onun sadece hayal dünyamla sınırlı kalmadığını görüyorum. *O, çok daha ötesi, çok daha fazlası ve çok daha iyisiydi.* Her ne kadar kendimi tutmakta zorlansam da onu öpmedim. Onun acele ettiğini düşünmesini istemiyordum. Ağırdan alma isteğini yerine getirdim ve şimdi beni nasıl izlediğini gördüğümde, sabrımın karşılığını aldığımı görüyordum.

"Hey, ben iyiyim." Parmaklarımı boynuna dökülen kalın saçlarında gezdirdim.

"Emin misin?" Nane kokan nefesi serin olmasına rağmen dudaklarımı kavurdu. "Düştüğünü gördüm ve... İyi olduğuna sevindim." Yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü. Parmaklarımla gözyaşını silerek saçlarını yüzünden uzaklaştırdım.

"Burada olduğun için mutluyum." Saç ayrımı boyunca birkaç öpücük kondurdum. "Geldiğin için teşekkür ederim."

"Gelmek zorundaydım." Boğazını temizlemeden önce birkaç saniye kısık kirpiklerinin altından beni izledi. "Pippa'nın da gelmesi çok hoş."

"Evet, öyle," diye onun söylediğine katıldım.

"Gerçek hayatta, ekranlarda görüldüğünden daha güzelmış."

"Gerçekten öyle."

"Ayrıca çok da yetenekli." Bir tutam saçım omzunun arkasına itti. "Sanırım birçok ortak noktanız var."

Iris'in Pippa'yı kıskanmasındaki ironi beni çok şaşırtmıştı, oysa Pippa birkaç dakika önce Iris'in istediğim kişi olduğunu anlayıp bir hışımla odadan çıkıp gitmişti.

"Iris." Gözlerimiz buluşana kadar çenesini kaldırdım. "Bana Pippa hakkında sormak istediğin bir şey mi var?"

"Hayır, hayır ben... sadece... bilmiyorum."

"Onu becerip becermediğimi mi bilmek istiyorsun? Yaptım ama bu uzun zaman önceydi."

Gözleri irileşirken hemen bakışları kucağında duran ellerine düştü.

"O zamanlar pek çok insanla birlikte oldum," diye itiraf ettim. "O herifle birlikte olduğunu aklımdan çıkarmak için elimden geleni yaptım."

Başını kaldırdığında birbirimize baktık.

"Bana istediğin her şeyi sorabilirsin, Iris. Herkes hakkında. Her şey hakkında." Burnumu yanağında gezdirdim, tenimin onun tenine temas etmesiyle kesilen nefesini dinledim.

Başını çevirdiğinde dudaklarımız bir nefesin bile çıkamayacağı kadar aralandı. Dişlerini alt dudağına gömdü ve yüzüme dokunmak için uzandı, parmak uçları yanaklarımda geziniyordu. Burnumdan bir çizgi hâlinde usulca aşağı doğru indiriyordu. Tırnağı dudaklarımı çizdiğinde dokunuşunu tüm vücudumda olmasını arzuladım. Ona doğru eğildim ve burunlarımızı bir iki kez birbirine sürttüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu nefes nefese gülümseyerek.

"Eskimo öpücükleri," diye fısıldadım parmaklarımı beline doğru uzatarak.

"Gerçeğini yapmaktan, seni öpmekten korkuyorum."

Burnumu okşadı, gözleri gözlerimden hiç ayırmadan dudaklarını bir öpücük için hazırladı.

“Beni öpmekten neden korkuyorsun?”

“Çünkü seni en son öptüğümde,” dedim ve dudağımı ısırarak için harekete geçtiğimde aynısını ona da yapmak istedim. “Ortadan kayboldun.”

Biraz geriye yaslanırsa da uzun süre o şekilde kalmasına izin vermedim. Kalçalarımız birbirine değene ve göğsünün kıvrımı bana işkence edecek yakınlığa gelene kadar onu kendime doğru çektim.

“Lütfen, benden uzaklaşma.” Yüzünün çarpıcı hatlarını inceleyip tek bir kaşımı havaya kaldırdım. “Nereye gittin, Iris?”

Dudakları bir şey söylemek için aralansa da hemen kapandı. Biraz duraksadı, sessizce onun cevabını beklerken nihayet konuşmak için dudakları tekrar aralandı.

“Louisiana.” Gözlerini kapattı. “Büyük büyükannemin yanına gittim, kimsenin bilmesini istemedim.”

Bu gizlilik neden? Başı bir tür belada mıydı? “Bana ne olduğunu anlat. Neler oluyor? Caleb...”

“Seninle onun hakkında konuşamam,” diye aniden araya girdi ve sanki bakışlarının gözlerime tutunmasını istemiş gibi gözlerini ayırdı. “Bana onunla olan hayatımı sorma, August.”

“Hiçbir şey mi sormayayım?” Onu daha net görebilmek için geriye çekilip sırtımı yastığa iyice dayadım. “Ama bilmem gereke...”

“Onunla bir gizlilik sözleşmesi imzaladım.” Sert bir yutkunuş ince boğazından kaydı. “Sadece bunu söyleyebilirim. Onunla ilgili şeyler hakkında konuşmayacağımı söylerken konuşamayacağımı kastetmiştim. Bunu çiğnemek Sarai’nin velayetini tehlikeye atar. Lütfen bana soru sorma.”

Geçmişte neler olduğunu bilmeden ilerleyebilir miydim?

O ve Caleb hakkında milyonlarca sorum vardı ama vereceği cevapların beni tatmin edeceğinden şüpheliydim. Onu hiç sevip sevmediğini bilmek istiyorum. Onun gerçekten ilk ve tek aşkı olup olmadığını bilmek istiyordum. Öyle pislik bir herife bu onum vermiş olma düşüncesi, beynimi tırmalıyordu.

“Eğer bunu kabul etmezsen seni anlayabilirim.” Birkaç dakikalık sessizlikten sonra bakışları yüzüme döndü, tişörtünü avucunun içinde sıkıyordu.

“Eskiden seni onunla birlikte düşünürdüm,” diye itiraf ettim. Gülüşüm aramızda acı bir etki bıraktı. “Seni...”

Sikik herif.

Şimdi bile, onun içinde olduğunu, hamile bıraktığımı, Sarai’nin büyümesini izleyeceğini, onun üzerinde hak iddia edeceğini düşünmek zihnimi bir tımarhaneye dönüştürüyordu. Düşüncelerim çılgına dönerken kafamı toparlayabilmek için derin bir nefes aldım.

“Geçmiş değiştiremem, August.” Yavaşça, her seferinde bir parmak hareket ettirerek belinde yumruk yaptığı avucunu açtı ve elime uzandı. “Ancak istersen *gelecek* hakkında konuşabiliriz.”

Eğer istersem?

Eğer istersem mi?

Hayatım boyunca hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim.

“Iris, buna bir kez başladık mı, geri dönemem.” Ona tekrar düşünmesi için zaman verdiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum, zaten yeterince pişmanlığımız vardı. “Emin misin?”

“Evet, ama...” kirpiklerini aşağı eğerek gözlerini sakladı. “Caleb ile aramızdaki olanlardan sonra... ben o zamandan beri kimseyle birlikte olmadım.”

Onun sakladığı tüm gerçekler hakkında konuşmak istemiyordum ancak mağara adamı egom beni bir aptala çeviriyordu. Her neyse,

onu bir kenara bırakmalıydım ki benimle her konuda rahatça konuşabileceğini hissetmeliydi.

“Şşşt, bana bak.” Çenesini eğip gözlerini yakaladım. “Ağırdan alacağız demiştik. Bu her şey için geçerli. Fiziksel olarak. Duygusal olarak. Neye ihtiyacın varsa. Hızımızı sen belirle, tamam mı?” Ellerimi yanlarıma bıraktım.

“Tamam.” Muziplik gözlerindeki ciddiyetin bir kısmını siliverdi. “Peki bir sonraki öpüşmemiz için hazır olduğumu söylesem sorun olur mu?”

“Bu gerçek bir soru mu?”

Gülüştük, ben onun bir hamle yapmasını beklerken kalbim küt küt atıyordu. Hızı onun belirleyebileceğini söylemiştim. Şimdi o bana ne kadar hızlı hareket etmek istediğini gösterene kadar ellerimi kendime saklamalıydım.

Elleri yüzüme nazikçe dokundu ve birkaç dakika boyunca sadece bana baktı, ardından gözleri hâlâ benimkilerle kilitliken alt dudağımı kendi dudağının arasına aldı. Başını eğip dilini dişlerimin üzerinde ilk kez gezdirerek öpücüğünü derinleştirdi. Bakışlarında farklı bir ifade vardı. Bu bir keşifti, dudaklarımı yakan ve temas noktasından parmak uçlarıma kadar dalga dalga yayılan ateşli bir dokunuştı.

Bu hayatımın en tatlı anı olabilirdi.

Çarşafı kavrayarak sırtımı yastıklara sıkıca bastırdım, onu daha yakına çekme dürtüsüyle savaşıyordum. Az önce kendime verdiğim sözü bozup ellerimi ona koyma dürtüsüyle savaşıyordum. *Devralmak*. Ben takım kaptanıydım. Takımı ben yönetirdim. Topu başka birine vermek, başkasının oyun kurmasına izin vermek içimdeki her şeye aykırıydı ancak bu kez yapacaktım. Tanrım, sanırım Iris için her şeyi yapardım.

Ağızlarımız birleşip aç bir şekilde birbirine kenetlenirken bana bakıyordu ve birbirimizi izledikçe aramızdaki yakınlık artıyordu. *Birbirimizin tadına baktıkça*. Her saniye ona daha çok sahip oluyordum, onu daha çok istiyordum. Yumruklarımın içinde büzülmüş çarşafa bakmak için geri çekildi. Bir gülümsemeyle parmaklarını saçlarımın arasına soktu.

“August,” diye fısıldadı. “Bana dokunabilirsin.”

Onun iznini dört gözle bekliyordum ancak tam şimdi kararsız olan bendim.

Bu çılgıncaydı. Daha önce de öpüşmüştük. O dolabın içinde bundan daha fazlasını yapmıştık ama bu kez onda daha kırılgan olan bir şeyler vardı. Ben iri bir adamdım. Bazen sakardım ve her zaman dikkatli değildim ancak onun tek bir parçasını kırmaktansa ölmeyi tercih ederdim.

“Sorun yok,” dedi usulca. “Bana nasıl istersen o şekilde dokunabilirsin.”

Ellerimi belinin üzerinden tişörtünün altına kaydırarak göğüs kafesinin zarif işçiliğini, kalçalarının genişliğini keşfettim. Dudaklarım yanağında gezindi. Önce çenesine, ardından çenesinden boynuna kadar, narin teninin ulaşabildiğim her metre karesine öpücükler kondurdum. O sarhoş edici bir şampanyaydı ve ben onu yudum yudum içiyordum. Hayır bütünüyle kafama dikiyordum. Başka bir kadının tadını hatırlayamayana kadar onu yudumluyordum, sadece kokusu, saçları ve vücudu vardı. Sadece o vardı. Ondan önce gelen her öpücüğü yok ediyordu, başka birinin beni bu şekilde tatma olasılığını ortadan kaldırıyordu.

Başını eğerek dudaklarımı yeniden yakaladı, ağzı bu kez benim kadar aç bir şekilde kocaman açılmıştı. Dudakları açgözlüydü. Dili benim dilimle buluştu, kadifemsi okşamalara karşı kadifemsi

okşamalar vardı. Nefes nefese kaldım, arzum neredeyse beni boğuyordu. Onun da bunu benim kadar istediğini görmek, ona olan isteğimi daha da arttırıyordu. Bu arzu artık ıslak, sıcak ve acildi.

Birbirimize sunduğumuz her öpücükte, bardaki ilk anımızdan beri, aramızda mayalanmakta olan arzu körükleniyordu.

Ellerimin altında kıvranıp inlerken daha da yaklaştı, kucağıma oturarak bana sarıldı. Üzerimde yuvarlanan kalçalarının en küçük hareketi ikimizi de sakinleştiriyordu. Üzerimde sadece ince bir hastane önlüğü vardı, aletimin taş gibi sertliğini hissetmemesi imkânsızdı. Belimden tutarak yukarı doğru kaldırdığımda başını omuzumun üzerine bıraktı, nefesi benimde sıcak hava dalgası gibi yayılıyordu. Kalçalarımız uyum içinde hareket ediyordu, ikimiz de nefes alma ve rahatlama arzusuyla kıvranıyorduk. Doğrulduğunda gözlerimi yakaladı, vücudu benim üzerimde ritmi sabit ve yoğun bir şekilde sallanmaya devam ediyordu. Göz kapakları düşerken ağzı sessiz bir iniltiyle açıldı.

“Ah, Tanrım, August.” Kaşları birbirine çekilirken diğer yandan dudağını ısıırıyordu, üzerimde aletime sürtünüyor, zarif boynunu bana sunarak kafasını arkaya atıyordu. İpeksi çenesine öpücük kondurduktan sonra köprücük kemiğine kadar uzanan kısmını yaladım. Tişörtünün boynunu kenara çekerek göğsünün açıkta kalan kısımlarını yaladım. Dilimi dekoltesine soktum ve tadım iyice alana kadar aşağı kaydırdım.

Kapının çalınmasıyla irkildik. O hâlâ kucağımdaydı, hızlıca inmeye çalışırken, ben de tam ereksiyon hâlindeki aletimi örtmek için battaniyeye uzandığım sırada kapı açıldı.

Siktiğimin Kenan’ı.

Önce kafama dirsek atmıştı.

Şimdi de aletimin mutluluğuna engel oluyordu.

Kenan simsiyah kaşlarını kaldırıırken bilmiş yarım bir sırtıyla ağzını eğdi.

“Bunun beyin sarsıntısı protokolünün bir parçası olmadığına eminim,” dedi Kenan. “Eğer Öyleyse, sen de benim kafama dirsek atabilirsin.”

“Ahmak.” Hâlâ nefes nefeseydim. Sırtarak parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. “İşimi bitirmeye mi geldin?”

Gülümsemesi buharlaşırken odanın içine doğru adım attı. Ona boşuna Gladyatör denmiyordu. Neredeyse iki metre boyuyla, geniş omuzlarıyla, geniş göğsüyle ve neredeyse sıfır vücut yağıyla adının hakkını veriyordu. Bu adam ile aynı takımda olduğumuza seviniyordum.

“Dostum, ben gerçekten özür dilerim.” Yatağa doğru ilerlerken Iris’e şüpheli bir bakış attı.

“Kenan, bu Iris.” Kenan bana doğru ilerlerken yataktan kalkmasına engel olmak için bileğini kavradım. “Iris, bu da benim beyin sarsıntımdan sorumlu olan adam.”

“Biliyorum,” dedi, belli belirsiz gülümseyerek, yanakları hâlâ utançtan al aldı. “Gördüm, tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de.” Merakını gizlemek için uğraşmadı. “Bana bir yerden tanıdık geliyorsun.”

Iris yanımda kaskatı kesilirken bileğini benden kurtarana kadar kolunu sertçe çekiştirdi. “Belki de herkese tanıdık gelecek türden bir yüzüm vardır,” diye mırıldandı, gülümsemesi sert ve yapaydı.

Telefonuna mesaj geldiğinde kaşlarını çatarak ekrana baktı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Evet, her şey yolunda. Yalnızca Lotus, Sarai’nin söylediği bir şeyi tercüme etmemi istemiş. Bazen onu bir tek ben anlayabiliyorum.”

“Evde mi?”

“Hayır, aslında benimle geldiler. Bekleme odasındalar.” Gözlerini devirdi. “Lo araba kullanmak için fazla üzgün olduğumu düşünüyordu.”

“Öyle miydin?” Omzunda duran siyah bir bukleye dokundum. Bakışlarını benden Kenan’a doğru çevirdi, gülüşü oldukça gergindi.

“Sarai’yi görmeyi ve meşhur Lo ile tanışmayı çok isterim,” dedim, Kenan’ın önünde cevap vermesini ve zor bir durumda kalmasını istemiyordum. “Ona odamın numarasını söyle.”

“Lo’yu seveceğinden eminim, o da seninle tanışmayı çok istiyordu.” Hızlıca mesajı yazdı ve dişlerini sıkarak gülümsedi. “Seni şimdiden uyarmalıyım, oldukça açık sözlü biridir, ağzından ne çıkacağı belli olmaz.”

“Lo?” diye sordu Kenan tek kaşını kaldırarak.

“Kuzenim.” Iris ayağa kalktığında beraberinde onun tatlı sıcaklığı da benden uzaklaştı. Onu şimdiden nasıl özleyebilirdim ki?

Kapı açıldı. Sarai, annesini görür görmez kapıdan koşturarak içeri girdi, sanki on beş dakika değil de on beş yıldır ayrıymışlar gibi kollarını Iris’in dizlerine doladı. Son bir yıldır kendilerinden başka kimseleri yoktu, belki de bu yüzden birbirlerine olan bağları daha kuvvetlenmişti.

Sarai, Iris’in bacaklarının ardından kafasını uzatrak bana baktı. Bana, neredeyse ona attığım kocaman gülüşe denk bir gülüş sundu.

“Merhaba, Sarai,” dedim, bana da aynı şekilde koşarak sarılacak kadar rahat olmasını istedim.

“Gus,” diye fısıldadı bebek sesiyle.

Iris homurdanarak, ona nefret ettiğimi söylediğim lakabıma güldü. Sarai’nin bana tamamen alışması ve bir şeyleri öğrenmesi için hâlâ zaman vardı, o gün gelene kadar bana istediği ismi

takabilirdi. Hatta Hun hükümdarı Attila bile diyebilirdi. Benim için bunun bir önemi yoktu.

Iris'in kuzeni odaya Sarai'ye göre daha normal bir hızda giriş yaptı.

Lotus DuPree. Onun hakkında ilk fark ettiğim şey Iris'le birbirlerin olan benzerlikleriydi. Ancak belirgin farklılıklar vardı. Cildi Iris'e göre birkaç ton daha koyu olsa da aynı pürüzsüzlükteydi. Düz kesilmiş platin sarısı saçları daha gür ancak kıvrırcıktı. Iris'ten daha kısa olan fiziğiyle neredeyse bir modelden farksızdı. Hayır, bu daha çok sahip olduğu zarafetten dolayıydı. Beyaz atletinin üzerine çok renkli ipek bir kimono ceket giymişti. Koyu renk kot pantolonu bacaklarının ince hatlarını ortaya çıkarıyordu. Sol burun deliğinin kıvrımını bir halka süslüyordu.

Bariz çekiciliğinin ötesinde, onda dikkatinizi çeken farklı bir şey vardı. Yüzü herhangi bir ipucu verecek kadar bile ifade barındırmasa da hissettiği ikilemi saklayamıyordu. Etkileyici kaşları ve geniş, kıvrak ağzı, o tek kelime etmeden onun adına konuşuyordu. Birinin gözlerini ondan alıp başka yöne bakması tıpkı Iris'te olduğu kadar zordu fakat ikisindeki bu çekicilik çok farklı şeylerden kaynaklanıyordu.

Iris, kökü çok eskiye dayanan vudu rahibesi soyundan geldiklerinden bahsetmişti. Belki de Lotus'ta gördüğüm bu olabilir. Bir asaleti, gizemi ve aurası vardı. Sanki siz daha bir şeyleri düşünmeden onların farkına varıyor ve düşüncelerinizin yönünü değiştirebilecek mistik bir güç yayıyordu.

Kenan'a döndüğümde gözlerini ondan ayıramadığını gördüm. Bakışları, kapıdan içeri girip bana doğru yürüyen Lotus'a kilitlenmişti.

“Memnun oldum, August,” dedi elini uzatarak.

Iris'in sesi tatlı ve güçlüydü, Lotus'un sesi ise alçak, emredici ve birçok erkeği hemen etkisi altına alabilecek şehvetli bir tondaydı.

Kenan'ın içinde olduğu durum da bu muydu?

Hâlâ tek kelime ermemiş olsa da fark ettiğim kadarıyla, Lotus odaya girdiğinden beri başka yere bakmamıştı.

"Sonunda tanışabildiğimize sevindim," dedim gülümseyerek. "Iris ilk tanıştığımız günden beri bana senden sıkça söz etti."

"Senden de öyle, bugün bir ya da iki kez ismin geçmiş olabilir," diyerek gülümserken Iris'in ona attığı ters bakışı görmezden geldi. "Ya da belki on iki kez. Saymayı bıraktım."

Göğsümden bir kıkırtı yükselirken Iris'in elini tuttum.

"Bu da Kenan, buraya gelememe sebep olan arkadaşım." Yanımda duran iki kadının neredeyse cüce gibi görünmesini sağlayan dev adamı işaret ettim.

Yatağımın yanında duran Lotus ve Kenan birbirine bakıyordu. İkisi de gülümsemiyordu. Sanki Lotus, Kenan'ın herkesten, hatta belki kendisinden bile sakladığı yanlarını, sırlarını, düşüncelerini ve varlığının ötesini görüyormuş gibi ona bakıyordu.

"Memnun oldum," dedi Kenan, boğazını temizledi ve aralarındaki sessizliği bozan ilk kişi oldu.

"Ben de." Lotus bakışlarını ondan kaçırdı ve Iris'e döndü. "Mızımızlanmaya başladı, sanırım acıktı."

"Haklısın." Saatine baktı. "Yemek saati gelmiş. Öğle yemeğinden beri bir şey yemedi." Yatağa biraz daha yaklaştı, eli hâlâ elimdeydi. "Gitmem gerek."

"Elbette." Gerçekten söylemek istediğim şey bu değildi ama şimdilik sessizce kabullenmeliydim.

"Ne zaman taburcu olacaksın?" diye sordu usulca.

"Muhtemelen yarın. Çıkacağım zaman seni arayım."

“Seni bırakacak birine ihtiyacın var mı?”

“Ben yanımdayım, hallederim,” diye araya girdi Kenan. “Bu hâlâ gelmesine ben sebep oldum, en azından bunu yapabilirim.”

Ona nefret dolu bir bakış fırlattım. Elimden, önce harika bir seks almıştı, şimdi de onu yeniden görme fırsatımı. Iris bakışımı yakaladığında sessizce kıkırdadı. Bir dokunuş kadar samimi bir bakışı paylaştık. Sarai’nin onu izlediğini biliyor ve o yanımdayken hareketlerine ekstra dikkat ediyordu.

“Tamam.” Sarai’yi kucağına alıp yürümeye başladı. “Beni ararsın.”

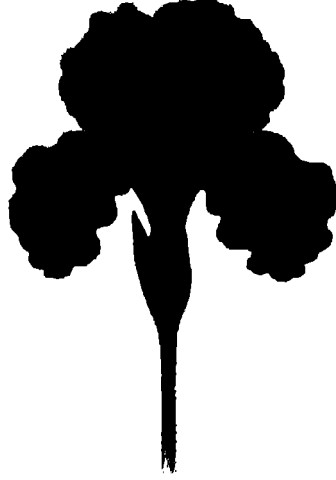
Lotus da veda ettikten sonra gitmeden önce Kenan’a son bir kaçamak bakış attı.

Onlar yanımdan ayrıldıktan sonra odaya derin bir sessizlik çöktü. Birbirine karışmış kokuları hâlâ burnuma geliyordu.

İkisinin de kokuları o kadar güçlüydü ki, havada bıraktıkları iz elle tutulacak kadar somuttu.

Dikkatimi Kenan’a çevirdim, birkaç dakikalığına saçmalamaya ve kafamı dağıtmaya hazırdım, belki beni hastanelik ettiği için biraz huysuzlanıp onu sinir ederdim. Kafamı çevirdiğimde onun hâlâ Lotus’un az önce çıkıp gittiği kapıya baktığını gördüm.

Bana döndü ve gözlerinde gördüğüm soruyu sonunda dile getirdi. “*Kimdi o?*”

BÖLÜM 42

IRIS

August: Uyanık mısın?

Gelen mesaj telefonumun ekranını aydınlatınca, silkelenerek doğruldum. August bir haftadır evden uzaktaydı. Waves uzun bir yolculuktan sonra nihayet bu gece dönüyordu. Ona, San Diego'ya indiğinde beni aramasını söylemiştim, şimdi bunu yaptığı için mutluydum. Deplasmanda oynadıkları dört maçın üçünü kaybetmişlerdi ve medyada yer alan haberlerin çoğu August hakkındaydı. Çoğu haber, onun yüksek ücretli kontratının hakkını verip veremeyeceği ve çaylak sezonunda verdiği sözleri tutup tutamayacağı üzerine yoğunlaştı. Hatta sakatlığından sonra eski performansını yakalayamadığına dair spekülasyonlar bile yapıyorlardı.

Ben: Uyanığım, konuşmak ister misin?

August: Ben, aşağıdayım. Gelebilir miyim? Bu sorun olur mu?

Kalbim son dakikalarımı yaşıyormuşum gibi takla atıyor, nefesim hızlanıyordu. Telefonumun üst köşesindeki saate baktım, gece yarısını gösteriyordu.

Onu görmek istiyordum. Hissettiğim arzuyla göğüslerim pamuklu çarşafın altında diken diken oldu.

MiMi'nin arada sırada çıplak uyumalısın tavsiyesine kulak verdiğim gecelerden biriydi, o haklıydı. Çıplak bedenimin pamuklu kumaşlar tarafından okşanmasında garip bir duygusallık vardı.

Caleb ile geçirdiğim o kâbus gibi geceden sonra, ilk kez biriyle yakınlaşma isteği duyuyordum ve vücudumun nasıl tepki vereceği hakkında fikrim yoktu. Uzun zamandır içimde arzunun kırıntısı bile yoktu ancak hastanedeki o yakınlaşmadan sonra arzunun sadece uykuda olduğunu ve doğru kişinin öpücüğü ile uyanabileceğini fark ettim.

August doğru kişiydi.

Ben: Hayır sorun olmaz! Geliyorum.

Kapının arkasında asılı duran, Lo'nun tasarımcısının koleksiyonundan bir parça olan ipek bornozu alıp üzerime geçirdim. İpek, tenimin üzerinden kayarken hassas ama hâlâ dik olan göğüs uçlarımı öptü. August'la hastane odasında yaşadığımız o yakınlaşmadan sonra birazcık öpüşmüş olsak da bu öpücüklerimiz genellikle sıradandı.

Sanırım artık birlikteydik, onun programı çok yoğun olduğundan ve Sarai'ye bakacak benden başka kimse olmadığından

dolayı henüz bir yerlerde buluşmamıştık. İlişkimiz henüz garip görünüyordu ama sonunda her şey doğru bir şekilde ilerliyordu.

Sarai'nin yatak odasının kapısının kapalı olduğundan emin olduktan sonra, August'u hızlıca içeri aldım. Koyu, asice sağa sola yatmış olan saçlarına vuran verandanın ışığı, onları parlak kehribar rengine doymuş bir hâlde gösteriyordu. Gözlerinin altına koyu gölgeler düşmüştü, dudakları ise sanki yorgunluktan çizgi hâlini almıştı. Bu yorgunlukla doğruca eve gitmesi gerekiyordu ancak bir haftadır birbirimizi görmemiştik ve uçaktan iner inmez beni görmeye gelmesi heyecanlanmama sebep olmuştu.

“Selam.” Ona geniş, hiçbir duygumu gizlemediğim, şeffaf bir gülümseme sundum.

“Selam.” İçeri girmesi için kenara çekildiğimde o içeri girmek yerine beni kapıya doğru çevirip öpmek için benle aynı hizaya geldi. Alt dudağımı sıcak ve lezzetli ağzının içine çekti ve bacaklarım jöle gibi titreyene kadar baskıyı arttırdı. Bir eli belimi daha fazla kavrarken diğer eli boynumu okşuyordu, sadece parmak uçlarım yere değene kadar beni kendine doğru çekti. Kollarımı tamamen boynuna doladım, başımı yana doğru eğdim ve dilinin sert darbelerine uygun bir ritim tutturmak için ağzımı daha çok açtım. Elleri belimden aşağı kayıp kalçamı kavrduğmda öpücüğünün altında inledim.

“August,” dedim, soluk soluğa başımı alnına yaslayarak. Kesik kesik nefes alırken saçlarımı okşadı, iri elleri karnıma doğru sertçe uzandı. Eğer şimdi yavaşlamazsak asla geri dönüşü olmayacaktı.

Çok mu kötü olurdu?

Sanırım artık bunun için hazırdım. Onu istediğimden en ufak bir şüphem yoktu, yine de bedenim geçmişte yaşadığım travmalar yüzünden donup kalıyordu. Bunun olmasını istemiyordum,

zaten bilmek istediği pek çok şey vardı ve ben açıklama yapmak durumunda kalmak istemiyordum.

“Aç mısın?” diye fısıldadım.

Bir eliyle kıçımı avuçlarken diğer elini sırtımda gezdiriyordu. “Açlıktan ölüyorum.” Bunu söylerken sanki asıl aç olduğu şeyi vurgulamak ister gibi bakışları yüzümde ve vücudumda gezindi. “Yemekte ne var?”

Ben?

“Bamya?” Yarım ağız bir soruyla teklifte bulundum. “MiMi’nin özel tarifiyle pişirdim.”

Bir an önce içime girip beni doldurmak için sabırsızlanan bakışları şimdi şefkatle dolmaya başladı. Belimden tutarak ikimizin de duruşunu düzeltti, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve alnıma bir öpücük kondurdu.

İrkilmedim. Bir an bile.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve ben irkilmedim.

O oturma odasında uyuklarken ben de onun için mutfakta bir kâse bamya çorbası ısıtıyordum, şu an hissettiğim huzurun bir tarifi yoktu. Bir omzumu mutfığa açılan kapının pervazına yasladım ve onu izlemek için kendime birkaç dakikalığına izin verdim.

Yere oturmuş, sırtını kanepeye yaslamış ve bacaklarını öne doğru uzatmıştı. Baş yorgunlukla arkaya düşmüş, gözleri kapalıydı. Ellerini sıkı karın kaslarının üzerinde birleştirmişti. Onu uyuklarken izlemek huzurumu ikiye katlıyordu.

“Yemeğini burada yemek ister misin?” Onu rahatsız etmekten çekinerek sordum.

Gözlerini açtı ve kollarını sehpayaya dayayarak sırtını dikleştirdi.

“Senin için sorun olmayacaksa neden olmasın?”

“Bit pazarından aldığım ahşap sehpa o kadar da değerli bir şey değil.” Gülümsedim. “Evet, benim için bir sorun olmaz, televizyon izlerken genelde orada yemek yerim.”

“Tamam.” Gülümseyerek bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. “Teşekkür ederim.”

Yemeğini almak için mutfağa giderek sehpanın üstüne bir bardak su ve bir kâse bamya çorbası olan tepsiyi koydum. “Ah, sormayı unuttum. Yemeğin yanında şarap ister misin?”

“Hayır, teşekkür ederim, sezon boyunca içememeyi tercih ediyorum.”

Dumanı tüten kâsedden bir kaşık alıp ağzına götürdükten sonra memnuniyetle inledi.

“Ah Tanrım, Iris bu çok lezzetli.” Başını sallayarak çorbadan bir kaşık daha aldı. “Kendini hazırlasan iyi edersin çünkü sanırım bamya çorbası konusunda fazla talepkâr olabilirim.”

“Hadi, o kadar da talepkâr biri sayılmazsın.” Dudaklarıma hüznü bir gülümseme yayıldı. Talepkâr bir erkeğin nasıl olduğunu iyi biliyordum ve August’un bununla uzaktan yakından alakası yoktu. Aksine, sürekli bana yardım etmenin ve işleri benim için kolaylaştırmanın yollarını arıyordu.

“Maçı izledin mi?” diye sordu, dolgun dudakları gerilmiş ve gözleri kâsesine dikmişti.

“Tabi ki.” Kanepe yerleştim ve bornozu kapalı tutmaya özen göstererek bacaklarımı kendime doğru çektim. “Maçı izledim.”

Gözlerini kapattı ve kaşlarını çattı. “Kaybettiğimi görmenden nefret ediyorum,” diye bir itirafta bulundu fısıldayarak. “Çok fazla kaybetmeye başladık.”

“Bu gece kaybetmemeniz gerekiyordu,” diye çıkıştım. Öfkem vücuduma yayılırken sırtım gerginlikle dikleşti. “O hakemin

bir gözlüğe ve acilen lobotomi* yaptırmaya ihtiyacı var. Maçın bitimine son beş dakika kala tüm kararları oldukça baktandı.” Yumruğumu bacağıma vurdum. “Hele üçüncü çeyrekte sana çaldığı faul düdüğüne ne demeli? Dalga falan mı geçiyordu? Televizyonun içine girip onu düdüğüyle boğmak istedim. Ne var ki! O adama elin bile değmemiştii.”

Öfkeden deliye dönerken beni izlediğinin farkına bile varamadım. “Ne var?” kaşlarımı çatarak kollarımı göğüslerimin altında kavuşturdum.

“Sen.”

“Evet, ne olmuş bana?”

“Birincisi, basketbol izlerken bir denizci gibi küfrediyorsun,” dedi August. “İkincisi, benim adıma bu kadar öfkelenmene bayılıyorum. Tüm bu öfkeni yalnızca değerli takımın Lakers için sakladığını düşünmüştüm.”

İkimizde gülümserken barda tanıştığımız o ilk geceye döndüm.

“Artık beni Waves ile paylaşmak zorundalar.” Hemen aklım başıma geldi ve konuya geri döndüm. “Ben çok üzgünüm, August. Kaybetmekten nefret ettiğini biliyorum.”

“Siktir et.” Çenesinin çizgisi sertleşti. “Biliyor musun? Herkes bunun benim hatam olduğunu düşünüyor.”

“Bu çok saçma! Bütün yükü senin omuzlarına bindiremezler. Bu bir takım sporu.”

“Evet ama onların gözünde ben tek başına takıma bedel bir oyuncuyum. Eğer bir takım bana Waves’in ödediği kadar para ödeyip takımını bana göre kuruyorsa, bu insanlarda yüksek bir beklenti yaratır.” Omuz silkerek yüzünü buruşturdu. “Bu tür

* Bir çeşit beyin cerrahi işlemi. Genelde ağır psikolojik rahatsızlıkların tedavisinde kullanılır. Yaygın olmayan bir tedavi yöntemidir. —ç.n

beklentiler çok doğal, basketbolun doğasında var. Tanrıya şükürler olsun ki Kenan var. Onunla aynı takımda olmak beni çok mutlu ediyor. Diğerlerinden daha olgun, gerçekleri görüp kazanmak için neye ihtiyacımız olduğunu anlıyor. Soyunma odasındaki gerçek kaptanımız o.”

“Mağlubiyet seriniz için üzgünüm.” O yerde otururken, dizlerimin üzerine dökülen buklelerini okşamaya başladım. Başını dokunuşuma daha çok yasladı ve göğsünü şişirerek derin bir nefes aldı.

“Bu harika hissettiriyor,” dedi boğuk bir sesle. “Lütfen durma.”

Saçlarına, tenine, kısacası ona dokunmak ve onu oluşturan tüm moleküllerine has kokuyu içime çekmek beni sarhoş ediyordu. Hepsinin benimle bir bütün olmasını ve beni kuşatmasını istiyordum. Kanepeden aşağıya usulca kaydığında bacaklarımın arasındaki ıslaklığı fark ettim.

Azgınlığımı daha az garip hissettirecek bir şey söylemeyi umarak boğazımı temizledim. “Saçların çok uzamış.”

Lanet olsun, ne saçmalıyordum ben? Hava durumundan bahsetsem eminim daha az garip görünürdü.

Bana bakmak için başını çevirdi. “Saçlarımı uzun sevdiğini söylemiştin, yanlış mı hatırlıyorum?” diye sordu. Sesi kararsız, bakışları o anı hatırlamaya çalışırken dalgındı. Kararsız olmak asla August’a göre değildi.

İşte şimdi gerçekten ne hakkında konuştuğumuzu bilmiyordum.

“Bunu sana ben mi söyledim?” Parmaklarımı ensesindeki kısa saçlardan, tepesinde birikmiş kehribar rengi uzun, samur saçlarına doğru kaydardım.

“Evet, Baltimore’da karşılaştığımız o hafta,” diye o anı hatırlatıyordu, yumuşacık sesiyle.

Ne demek istediğini anladığımda ellerim saçlarında donup kaldı.

“Şey, sen saçlarını...” Yutkundum ve tekrar konuşabilmek için genzimi temizlerken, bacaklarımı çözüp koltuktan yere uzattım. “Sen saçlarını ben uzun seviyorum diye mi böyle bırakıyorsun? Bu yüzden mi uzatıyorsun? Sırf benim için.”

Vücudunu kanepeye bakacak şekilde döndürdü, hâlâ yerde oturuyor olsa da sırtarak bana bakıyordu.

“Bir dakika, bir dakika. Bakalım doğru anlamış mıyım?” dedi August. “Seninle aynı şehirde yaşamak için kırk beş milyon doları reddettiğimde hiç etkilenmiyor ve şaşırmıyorsun ancak sırf sen seviyorsun diye saçlarımı uzatmamı mı şaşırtıcı ve etkileyici buluyorsun?”

Birden o böyle söylediğinde kendimi aptal gibi hissettim. İkimiz de gülmeye başladık. Bakışlarımız sevgi ve ikimizin de farkında olmadığı bir sıcaklıkla birbirine dolanıyordu.

“Etkilenmediğimden değil.” Ona bir bakış atarak takıldım. “Sadece bazen beni şaşırtıyorsun.”

Beni izliyordu, başımın üzerinde gelişigüzel topladığım gür asi saçlarımı ve ipeksi bornozumdan başlayarak tüm detaylarımı inceledi. Ardından bakışlarını çıplak ayaklarıma dikti. Bir ayağımı zarifçe tutarak kemerine bir öpücük kondurdu.

“August.” Ayağımı geri çekerken gülümsedim ve karnımın içinde kaynayan duyguyu görmezden geldim. “Ayağımı öpme.”

“İstersem ayağını öperim.” Diğer ayağımı tutup kaldırarak onun da kemerini öptü, bu sefer sıcak öpücüğünü uzun tuttu. Burnu bacağıma doğru gezinmeye başladığında artık neredeyse yutkunmakta ve nefes almakta zorlanıyordum. Gözleri kapalıyken çıplak bacağıma öpücükler konduruyordu. Dizimin tam arkasındaki kısmı emmek için bacağıma iyice yüz hizasına kaldırdı.

“Ah, August.” Zevk okları içimden geçip giderken sertçe kanepeye yaslandım.

“Demek orası oldukça hassas,” dedi boğuk bir sesle. “Peki ya burası?”

Kıvrımlı dudaklarıyla, yukarıya doğru öpücüklerden yol yaparken, elleri diğer bacağıma uzanıp okşamaya ve yoğurmaya başladı. Ağzının uyluğumda beni emmesine baktım, yaptığı her şey daha erotik görünmeye başlarken bu görüntü vücuduma şok dalgası yayılmasına sebep oldu. Sesinin, dudaklarının ve dişlerinin bende iz bırakmak için senkronize bir şekilde çalışması, beni düzensiz ritimli bir titreyişin kollarına bırakıyordu.

August başını kaldırıp şaşkın bir şekilde bana baktı. “O bornozun altında çıplak mısın, Iris?” Sesi bir umut ve dua gibi çıkarken bana kendimi tanrısal hissettiriyordu. *Tapılmış bir Tanrıça.*

Başımı salladım. Beklentimin ve bundan sonra ne olacağına dair belirsizliğin bende yarattığı gerginliği bastırdım.

August inledi ve alnını uyluğuma doğru bastırdı, ağzı hâlâ sıcak ve ıslaktı. “Beni öldürüyorsun, bebeğim.”

“Sen mesaj attığında ben uyuy...”

“Çıplak mı uyuyorsun?” Elleri ipeğin üzerinden kalçalarımın doğru kaydığında sıcaklığı bedenime daha çok yayıldı. “Kahretsin, Iris.”

Bornozun eteklerini bacaklarımın üzerinde birleştirip bakışlarını benden gizledi ve ayağa kalkmadan önce kalçama iffetli bir öpücük bıraktı. “Gitmeliyim.” Etrafına bakındı. “Anahtarlarımı nereye koydum ben?”

“Ne?” Hışımla ayağa fırladım. Yalmayak karşısında dikilirken başım ancak göğsüne geliyordu. “Gidiyor musun?”

Beni inceleyerek elini ensesine götürdü. “İlişkimiz için çabalıyorum, Iris. Ağırdan almak istediğini söyledin ve kendini

baskı altında hissetmeni istemiyorum.” Geniş avucu çenemi kavradı ve parmaklarıyla dudaklarımı okşadı. “Bunu gerçekten çok istiyorum.” Çaresizce başını salladı. “Seni gerçekten uzun zamandır bekliyorum ve çığırından çıkmış libidomun bunu mahvetmesine izin veremem.”

O geri çekilmeye başladığında elimle yüzüne dokundum.

“Peki ya senin kontrolden çıkmış libidonu seviyorsam.” Bir adım ileri atarak aramızdaki mesafeyi daralttım.

“Iris, yapma.” Bir elini kaldırıp elmacık kemiğimi okşamaya başladı. “Ben gidiyorum.”

Şimdiye dek bu anı, yeniden seks yapacağım anı, düşündüğümde dehşete düşeceğimi sanıyordum. *Dehşet*. Caleb’in son gece ve daha önceki gecelerde bana yaptığı şeylerin, biriyle olan yakınlaşmamı gölgeleyeceğini sanıyordum. Ancak şu an aklımda olan şey o gecenin acısı değildi. Bedenimi düşmanca, örseleyerek ele geçirishi aklımın ucundan bile geçmiyordu. Sanki ben bu denizlerde ilk kez yol alıyordum ve daha önce hiç karşılaşmadığım arzu dalgalarıyla boğuşuyordum. Bedenim sanki benim tenimi giyen, yeni dürtülerini gizleyen ve şimdi yüzeye çıkarak keşfetme fırsatı bulan bir sahtekâr gibiydi.

“Beni görmek ister misin, August?” Üzerimdeki ipek bornozun kemerini çözmek için düğümünde parmaklarımı gezdiriyordum.

“Ne?” Yüzündeki şok ve açlık birbiriyle yarışıyordu. “Ne demek istiyorsun?”

Konuşmak yerine, kemerimi çözüp ipeğin omuzlarımdan kayarak ayaklarımın dibinde birikmesine müsaade ettim, artık konuşmak ikimiz için de yeterli değildi.

Keskin nefesi ve aç gözlerinin beni yiyip bitirmesi, derimin altındaki ateşi körüklüyordu. Başımın üzerinde topladığım

saçlarıma uzanıp serbest bıraktım. Saçlarım tenimi yalayarak omuzlarımdan aşağıya süzülerek buklelerimi iki yanıma düşürdü.

Güç içimde dalgalanıyordu. Bu, böylesine iri ve yakışıklı bir adamı, bornozumun yere düşmesiyle çekim alanıma sokan ve nutku tutulmuş bir hâlde beni izlemesine sebep olan bir güçtü. Beni çıplak, hazır ve güçlü olarak gördüğü ilk andı. Kendimi ne zaman paylaşacağımın ve ne zaman saklayacağımın kararını verme gücüne sahip olan tek kişi bendim. Şimdi vücudumu paylaşmak istiyordum.

Vücudun senindir. Paylaşmak da saklamak da senin elinde.

“Seninle birlikte olmak istiyorum, August.” Meme uçlarım tişörtüne değene kadar ona yaklaştım. Hareket etmedi, bana dokunmadı ya da tek kelime etmedi. Derin bir yutkunma ile âdemelması hareket etti. “Seni seçiyorum.”

“Emin misin?” Soruyu sorarken sesi cızırtılı ve boğuk çıktı. “Eğer şimdi başlarsak...”

“Durmak istemiyorum.” Yanından geçip gittiğimde sırtımda, bacaklarımda ve kıkımda gezinen gözlerinin sıcaklığından vücudum uğulduyordu. Yatak odasına doğru ilerlerdim, beni takip edip etmeyeceğini görmek için arkama döndüm. “Eminim.”

Aslında şimdiye dek beklediğim tepki bu değildi. Onu bu konuda ikna etmek için uğraşacağımı hiç düşünmemiştim. Belki de hesaplamalarım yanlıştı. Geri koşmayı, yerden bornozumu kapıp üzerime geçirmeyi ve ekimin ortasında, hepsi bir şakaydı diye bağırmayı düşünüyordum. Yaptıklarımı geri alabilmek için her şeyi yapardım. Ancak sonra iri, sıcak eller arkamdan belime uzandı. Arkamdaki beden adımlarıma ayak uydururken eşofmanının pamuksu kumaşı bacaklarımı okşuyordu. Yatak odama girdiğimizde yüzümü ona doğru döndüm ve kapıyı kilitledim. Çıplak bedenim onun tamamen giyinik bedeniyle temas ediyordu.

“Sarai, bazı sabahlar pat diye odama girebiliyor,” diye fısıldadım. Aniden kabaran heyecanını bastırmak için yutkundum.

Daha birkaç dakika önce kendimi şehvetli, maceraca düşkün bir varlık gibi hissediyordum. Şimdi ise onun birlikte olduğu tüm kadınlara kıyasla, kendimi savunmasız, hatta nispeten deneyimsiz hissetmeye başlamıştım.

Söylediğim şeye karşılık vermese de dudaklarımla buluşmak için eğildi ve dilini ağzımda gezdirdi. Bir elini saçlarımla arasına sokarken, diğer elini belimden kalçama doğru aşağıya kaydırды.

“Kendimi tutmakta zorlanıyorum, Iris,” dedi. Dudakları dudaklarımdayken sıcak nefesiyle kavruluyordum. “Fikrini değiştirmen için sana zaman vermek istiyorum ama sen böyle karşımdayken...” Ayak tırnağımdan, saçımın teline kadar vücudumun her parçasını tarıyordu. “Hayatımda gördüğüm en güzel şeysin.” Gözlerinde tutku, arzu ve aynı zamanda yoğun bir duygu vardı, tam da şu an onunla sadece bedenimi paylaşmadığımı fark ettim. O da benimle kendini paylaşmak istiyordu. Bunu fark etmek beni rahatlatmıştı, kalan tüm şüphelerim de korkularım da kayboldu.

Önünde dizlerimin üzerine çöktüm, ellerimi eşofmanının içine sokup dar kalçalarından aşağıya, güçlü uyluklarının arasına daldırdım. Eşofmanın altından elime gelen ereksiyonunu görünce, arzuyla dudaklarımı yaladım.

“Bebeğim, bunu yapmak zorunda değilsin.” Kaşlarını çatı. “Ne yapıyorsun?”

Bunu gerçek anlamda söylemediğini biliyordum. Hayatı boyunca yaptığı oral sekslerin sayısını bile hatırlamıyordur. Hatta sadece tüm kariyeri boyunca yaşadığı birliktelikler bile büyük bir sayı demekti. Ancak bunu asla unutmayacaktı. Benim ona yaptığım

oral sekslerin hiçbirini unutmayacak ve sayısını hatırlayacaktı. Diğer kadınlardan daha iyi olduğum için değildi, onu herkesten daha çok istediğim içindi.

Onunla tanıştığımız ilk gece aramızda başlayan ve o zamandan bu yana aramızda büyüyen bu şeyi, başka kimseyle yaşamama imkân yoktu.

“Ne mi yapıyorum? Sana kendini şampiyon gibi hissettiriyorum,” dedim ve aletin uzunluğunu ağzıma alıp gözlerimi gözlerine kilitledim.

“Ah, siktir...” Nefesi kesilirken kendini yatak odasının kapısına doğru bıraktı. “Bebeğim.”

Onun sert ve uzun aletini boydan boya yaladığımda dilim çelik gibi sert sıcaklığını sardı.

Elini saçlarıma daldırdı ve ağzımın onu daha derin almasını emreden şekilde kafamı bastırdı. Bir an için donup kaldım, Caleb’in bunu silah zoruyla yaptırdığı anın görüntüleri zihnime hızla akın ediyordu. Beni aletiyle nefessiz bırakıp nasıl boğduğunu ve salyalarımın nasıl aktığını görmeyi sevdiğini hatırladım. Korku vücudumda kök salmadan önce kafamı kaldırdım ve August’a baktım. Hayır, yüzündeki ifade hastalıklı bir zevk değildi, hayranlıktı.

“Mükemmel hissettiriyorsun.” Sesi zevkten boğulmuştu. “Hayatımda senin gibi biri hiç olmadı, Iris ve asla da olmayacak.”

Ağzından çıkan her cesaretlendirici sözle aletini ağzımın derinliklerine daha fazla götürüyordum. Zevk seslerinden cesaret alarak taşaklarını avcumda yuvarlamaya başladım. Başımı elleriyle kavrayıp ileri geri hareket ettiğinde, zevkle hırlayarak, hırçınlaştığında bile ağzımı kimin becerdiğini unutmuyordum. Bu anı kiminle yaşadığımı unutmuyordum. Kiminle birlikte

olduğumu. Bu hayatımın en büyük anlarından biriydi ve sadece ikimizi kapsıyordu. Başka kimseye yer yoktu. Caleb'a yer yoktu, hatta beni bir basketçinin kucağından diğerine atlayan servet avcısı olmakla suçlayacak dedikoduculara bile yer yoktu. Başka hiç kimse ve başka hiçbir düşünce aramıza giremez, bu anı bozamazdı.

Sadece sevdiğim adam ve ben vardım.

Biz vardık.

BÖLÜM 43

AUGUST

Muhteşem bir şekilde boşaldım. Iris zevkle fişkırان tüm menimi emiyordu, küçük elini kalçamm altında düzleştirip daha fazlasını içine almak için beni kendine doğru bastırıyordu. Gözleri kızgın kor gibi, altın dumanlı bir renkteydi.

Daha önce gözlerinin renk değıştirdiğini, kahverengi ve yeşilin tonlarında büründüğünü görmüştüm ancak şimdi gözleri saf altın rengindeydi. Beni tatmin etmenin vermiş olduğı memnuniyetle gözleri parlarken şişmiş klitorisini okşuyor ve aletimin hâlâ ıslak olan başına doğru sürtünüyordu.

Bedenimdeki arzu yeniden canlanırken bir kasırga gibi beni ele geçiriyordu. Onu ayağı kaldırdığımda bacaklarını belime doladı ve ben yatağı doğru yürürken, alnını alnıma yasladı. Nefeslerimiz birbirine karışıyor, havaya şehvet dolu bir cinsel birleşme çağrısı doluşuyordu. Sanki kırılacak bir şey gibi onu yatağı yatırdım ama bu gece onu sağlam bir şekilde becereceğimi biliyordum.

Nasıl durabilirdim ki?

Koyu renk saçları arkasından aşağı doğru süzülüyordu, bu işi aceleye getirmeden onu incelemeye koyuldum. Zarıftı. Omuzları ince, göğüsleri dolgun, beli dar ve kalçaları genişti. Sanki usta bir zanaatkâr, mükemmel simetri için kıvrımları üzerinde saatlerce çalışmış ve ortaya ince bir işçilik çıkartmıştı. Kıvrımlarına daha çok dokunmuş yaparak onları mükemmel bir şekilde dengelemişti.

Bir dizimle bacağını yana doğru ittim. İşaretimi aldığı an bacaklarını ayırdı.

“Seni izlemek istiyorum.” Bacaklarının arasına kısa bir bakış atarak kafasıyla işaret vermesini bekledim. Dizleri bükülüp gözlerimin ziyafeti için tamamen açıkta kalana kadar bacaklarını yukarı kaldırdım. Dudaklarından utangaç bir kahkaha fırladı.

“August.” Yüzünü elleriyle kapatıp gözlerini sakladı. “Bütün gece öyle mi kalacaksın?”

“Kesinlikle, hayır.” Önünde diz çökerek ellerimi kışının altına sokup onu kendime doğru çektim. Her bir kıvrımım yalamaya başladım. Tadı, kokusu, ipeksi sıcaklığı duyularımı doyuruyordu. Avuçlarımı uyluklarına bastırdım, kadınlığının arasına gömülmüş tomurcuk emilmek, ısırılmak, tüketilmek için yalvarana kadar onu tamamen ortaya çıkardım. Bir elim göğüs ucunu parmaklarımda dolandırmak ve sıkmak için gövdesinden yukarı kayarken, hak ettiğini vermek için klitorisine gömüldüm.

“Ah, aman Tanrım.” Kalçaları yüzüme çarparken düz sırtı yatakta kavislendi. Ben santim santim onu yalarken, bedeni kontrolünü kaybediyor ve zevkten çekingenliğini yitiriyordu. Kadınlığının girişini yokladım, dilimi o küçük açıklığa doğru ittirirken saçlarımda gezen elleri önce kafamı, sonra da omuzlarımı tınaqladı. Tanrım, çok vahşiydi. Ayağının bileklerini omzuma

bastırdı ve dilimi daha derininde istediği için kalçalarını yüzüme doğru bastırdı. Dudaklarıma sürtünüyordu, onun sıcaklığı ve ıslaklığıyla her saniye daha fazla aşk yaşıyordum.

Orgazmı sonsuz bir inlemeye, inlemesi tatlı bir nakarata dönüşürken sesi boğazında serbest kaldı. Gözlerimin önünde çözüldü, ellerime doğru sıvılaştı. Artık dudakları sessiz, şehvetli bir duayla hareket ediyordu.

Gevşeyerek doyuma ulaştı. Kendi orgazmını aldı, işte buna bayılmıştım. Sanki dünyadaki tek kız oymuş gibi omuzlarını ve göğüslerini öpücük yağmuruna tutuyordum. Evet, o benim için öyleydi. Parmaklarımı klitorisinin üzerinde gezdirmeye başladım, onu kendim sertçe becermeden önce bir parmağımı, ardından ikinci ve üçüncü parmağımı içine doğru ittim. Her ileri hareketimle yatak başlığı duvara çarpıyordu. Tutkusuyla boğuşuyor, onu bastırıyor ve sonra onu çevirip kontrolü yeniden ele geçirdiğinde çılgınca çırpınıyordu. Onun ahlaksız ve dağınık hâlini seviyordum.

Bir göğsünü emmek için ileri atıldığımda parmaklarım hâlâ kalçalarının arasında çalışmaya devam ediyordu. Gözleri zevkle parlıyordu, dudakları amansız bir zevkle gevşedi. Göğsünün alt tarafını yaladım, ağzımı daha geniş açarak her bir kıvrımının tadını çıkardım.

“Ah, Tanrım, August,” dedi boğuk bir sesle. “Lütfen şimdi.”

Eşofmanımın cebindeki cüzdanımı almak için ayağa kalkarak içinden prezervatif çıkardım. Daha yatağa varmadan çoktan takmıştım. Gözleri açlıkla kocaman olmuş, havada duran aletime bakıyordu. Evet, onu hafifçe becermem gerekiyordu, bu ikimiz için de en iyisi olurdu.

“Hepsi senin, Iris.” Kalçalarının ve uyluklarının arasına yerleştim, onun daha önce hiç görmediğim bu gizemli ânın, birleşmeden önceki mucizevi ânın tadını çıkarmak istiyordum.

Ben yavaşça girmeyi, acele etmemeyi planlarken aletim onun tadını alır almaz, merkezinin çekimine kapıldı. Vücudu sıkıca beni kavradı. Ben girerken etrafımda kıvrılıyordu. Geri çekildiğim an, içinden çıkmamı istemediğini fark ettim. Belimi ona her itişimde beni daha çok içine almak için kalçalarını oynatıyordu. Onun vücudu bir çağrı, benimkiyse bir cevaptı.

“Lanet olsun, Iris,” diye inledim, boğazına nefesimi vererek.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Tek mesele onun vajinası değildi, gerçi onun sıkı, ıslak kavrayışı şimdiye kadar sahip olduklarımın içinde en iyisiydi. Hayır, bu daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Sanki ruhumun içi dışına çıkıyordu. O da bunu hissediyor muydu? Dirseklerimin üzerinde doğrulup yüzündeki cevap veren tutkuyu izliyordum. Onu öpmek için eğildim ve sıcak temasımız dudakların ve dişlerin kavurucu ilişkisini ateşledi.

Ağızlarımız çarpışıp kalçalarımız birleşirken kalplerimiz birlikte, senkronize bir şekilde çarpıyordu. Bu hisler bir büyü gibiydi. Onun dokunuşu bir büyüydü ve Iris ise benim büyücümdü.

Önce o geldi. Yüzümü kavrarken elleri titremeye başladı, başı yastığa doğru eğildi, boynunun zarif çizgisi gerildi ve köprücük kemiği ortaya çıktı. Amansızca içinde gelip giderken bacaklarının arasına sert bir şekilde vuruyordum, kalçasını sıkıca kavradım ve hayatım için ona daha sıkı tutundum. En sonunda parçalanıyordum. Bin bir parçaya bölünüyordum. Parçalarım kemiklerimden sıyrılıp ayaklarının dibine düşüyordu.

“Durma, ah, lütfen durma,” diye fısıldadı. “Daha fazla, August. Lütfen, daha fazla. Böyle hissedebileceğimi bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Ah, Tanrım, hiçbir fikrim yoktu.”

Sözlerindeki ve gözlerindeki huşu beni mahvetti. Boynunu kavradım, iniltisiyle daha çok tatlanmış dudaklarını ısırdım,

saçlarının evcilleşmemiş dökülüşüne tapınma sözcükleri mırıldanmaya başladım.

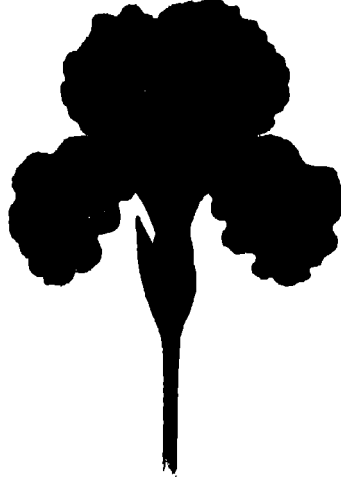
Kendimi daha önce yaşadığım her şeyden arındırırçasına boşalıyordum, onun bana verdiği, verebildiği her şeyi kabullenerek alıyordum.

Gözlerimiz buluştuğu zaman daha önce paylaşmadığımız yeni bir kahkahayı paylaştık. Kahkahalarımız odayı sararken konuşmadık ancak parmak uçlarımızdan, dokunduğumuz her yere sözcükler akıyordu. Bedenlerimiz bir araya geliyor, saklı kalanları itiraf ediyordu.

Kelimelere gerek yoktu.

Hiçbir sessizlik bu kadar anlamlı olmamıştı.

Ben onundum ve o bunu biliyordu.

BÖLÜM 44

IRIS

“Tamam, şimdi bunu buradan kaldırsam.” Hesap tablomdan bir rakamı sildim. “O zaman bu faturayı da buraya ekleyebilirim.”

Elektrik faturası yazan sütundan elli dolar daha kaldırdım, gözlerimi kısarak çıkan miktara baktığımda sanki ödenecek miktar daha da büyümüştü.

Hayır. Tüm faturalar ödendiğinde bile ne kadar kısarsam kısayım yaşamam için cebime küçük bir meblağ kalıyordu.

Sanki hepsi ödenmiş gibi.

Son ödeme tarihini uzatıp uzatamayacaklarını öğrenmek için su faturasının üzerinde yazan numarayı aramalıyım.

Yemek yediğim ikinci el sehpanın üzerinde dolarlarla biraz daha hesap yaparken, tişörtümün altından kayarak mememi avuçlayan bir el hissettim. Meme uçlarım eli hisseder hissetmez pamuklu tişörtümün altında hemen çakıl taşı gibi oldu ve nefesim

daraldı. August'un başparmakları göğsümü okşuyor, sıcak ağzı boynumu emiyordu.

"Yatağa geri dön, Iris," dedi August boğuk bir sesle, gözlerinde annesinden çikolata isteyen bir çocuğun bakışları vardı. Aç ve inatçı. "Birazdan gitmem gerektiğini biliyorsun ve gitmeden önce seni bir kez daha becermeye ihtiyacım var."

Kelimeleri klitorisime dokunan bir parmak gibiydi.

Ah, bu adam.

Seksin bu kadar bağımlılık yapıcı, tatmin edici ve insanı bu denli değiştiren bir şey olacağını asla tahmin etmezdim. August, içimi doldurarak boşalmamı sağladığı her seferinde kendimi daha farklı hissediyordum. Sanki atomlarımızı değiş tokuş ediyorduk. Ondan biraz alıp kendimden daha fazla veriyordum.

Lo, yalnızca Caleb ile seks yaptığım için karşılaştıracak bir ölçütüm olmadığını söylediğinde aptalca davrandığımı düşünmüştüm. Yanılmışım. *Cosmo**'ya cinsel deneyimlerimi anlattığım isimsiz mektuplar yollamayı düşünüyordum. *Acıyla Ezilmiş Bir Kadının Günlüğü*.

Belki de bu mektuplar bana para kazandırabilirdi.

"Tamam," diye fısıldadı August. "Beni tüm engellerle savaşmak zorunda bırakma."

"Savaşmak mı? Bu aletin için bir metafor muydu?" Meme uçlarımı parmaklarının arasında döndürdüğünde gülmeye başladım.

Belki biraz nazlandığım doğrudu.

"Bebeğim, sence aletimin ne kadar harika olduğunu anlayan için bir metafora ihtiyacım var mı? O gerçek bir alet ve ne zaman istersen onu senin için dışarı çıkartabilirim. Hizmetinizdeyim,

* Cosmopolitan. Uluslararası bir kadın dergisi, ilk kez ABD'de bir aile dergisi olarak yayınlamış ancak 1960'ların sonunda kadın dergisi olarak hayatına devam etmiştir. -ç.n.

Tanrıçam.” Kendi şakasına gülerek omzuma vurdu. “Bu arada ben oral seksi kastetmiştim. Bu seni oldukça azdırıyor gibi görünüyor.”

August’un kullanmayı çok iyi bildiği yetenekli bir dili vardı ve her sevişmemizde beni çıldırtmak için dişleriyle, dudaklarıyla büyük bir işbirliği yapıyordu.

#Lider

Etkisi asla geçmeyen bazı şeyler vardı, beyin patlatan orgazmlar gibi.

Son derece baştan çıkarıcı olmasına rağmen, onu görmezden gelip hesaplamalarım, bir ilerleme kaydedemediğim hesaplamalarım, geri döndüm. Gün başlamadan, bunu bir an önce halletmeliydim.

“Gerçekten bu hesap tablosu yüzünden mi seksi reddediyorsun?” August saçlarıma doğru inledi. “Birazdan gideceğimi biliyorsun.”

Şimdilik burada kalmaması konusunda anlaşmıştık. Seviştığımız o ilk gece, sahi ne kadar olmuştu, iki hafta falan mı? O gece, Sarai uyanmadan gitmesi gerektiği konusunda anlaşmıştık. Annemin hayatına pek çok erkeğin girip çıkması güvensiz bir çocukluk geçirmeme sebep olmuştu. Babam olmasını istediğim bir adama bağlanmaktan ve onun gitmesinden nefret ediyordum. Sonra bir sonraki gelirdi ve kısır döngü hiç durmamak üzere yeniden başladı.

Yakın bir zamanda August’un bir yere gitmesi gerektiği için değildi, bu benim içgüdülerimin bir parçasıydı ve bunları bırakmaya şu an hazır değildim.

“Kendi rızanla buraya gelecek misin?” diye fısıldadı. Bu karnımda uçuşan keleklerin savaşıma kışkırtıcı bir fısıltıydı. “Yoksa seni sırtıma atıp mı götürmeliyim?”

“Denediğini görmek isterim.” Dizüstü bilgisayarımın başımı kaldırdım, bir an için dikkatim onun karın kaslarındaki basamaklara, ardından yarı erekte olmuş hâlde, eşofmanının içinden aşağı salınan aletine kaydı.

“Bebeğim? Hoşuna giden bir şey mi gördün?” Sırıttı ve göğüs kaslarını esnetti. “Çünkü benim gördüğüm tam olarak bu.”

Ben cevap veremeden tişörtümün eteğini kafamın üzerine doğru sıyrarak beni yarı karanlıkta bıraktı. Tam Sarai’yi uyandırmamak için sesiz bir çığlık atacağım sırada meme ucumda ilk sert, ıslak teması hissettim. Söylenmeye gerek yoktu, kollarım gevşekçe yanlarıma düştü ve arkama doğru yaslandım. August uyluklarımı araladı, tişört kafamdayken onu göremediğim için dizlerimin üzerinde olduğunu tahmin ediyordum. Bacaklarımın arasına yerleşti, dudakları sağ meme ucumu bırakmadan emmeye devam ediyordu. Diğer eliyle sol elimi tuttu. Başım zevkle geriye düştü, dışarı bıraktığım nefes ile tişörtün içine nemli, sıcak bir hava dalgası yayıldı. Sonunda ağzını çektiğinde havayla temas eden meme ucumda bir serinlik hissettim. Tişörtü başımdan çekiştirerek yeniden odaklanmaya hazır hâle geldim, o sırada iç çamaşırımın üzerinden bir ıslaklık hissettim. Davetkâr ağzı kadınlığımda geziniyordu.

“Ah, Tanrım, lütfen,” dedim yalvaran bir sesle, ellerimi buklelerinin arasına kaydırardım.

“Dualarına hemen karşılık vereceğim,” diye mırıldandı ve kirli sakallarını tenimden kaydırды. Külotumu kenara çekip inleyerek kadınlığımı yalamaya, emmeye başladı. “Bunu bütün gün yapabilirim.”

Bunu yapan sensen bütün gün sürmesi mümkün değildi.

Ağzımdan çıkan iniltileri bastırmak için yumruğumu ısırdım. Mutluluk klitorisimde spiraller çiziyor ve uzuvlarımın, el ve

ayaklarımın, hatta en kuytu köşelerimin üzerinde adeta hak talep ediyordu. Başım yıldızlarla dolu siyah bir gökyüzü gibi galaktik bir hâl alıyordu. Bir an için zamanın ve mekânın dışındaki sonsuz bir boşlukta süzülüyor gibiydim. Saniyeler içinde bedenime geri döndüm. Topuklarımı August'un sırtına gömmüş, parmaklarımı saçlarına dolamış ve kalçalarımı yakışıklı yüzünü çevrelerken bulduğumda şaşırdım.

"Merhaba." Bana utanmazca, muzip bir gülümseme fırlattığında bakışlarım bana ait ıslaklıkla parlayan ağzına kaydı. "Tekrar hoş geldin, dünyalı."

Boğuk bir kahkaha atıp konuşmaya başladım.

"Dikkatimi dağıttın, bu haksızlık." Sözcüklerim seks sarhoşluğu ile mırıltı gibi çıktı. "Şimdi bu işin içinden çıkmam sonsuza dek sürecek."

"Rekor sürede 'bitirdin' diyebilirim." Elimi usulca ona doğru savurduğumda kafasını eğdi. "Şimdi sıra benim işi bitirmekte."

Gözlerim, elektrik faturası hakkında karar vermemi bekleyen imlece takıldı.

"Bebeğim, hadi ama." Bacaklarımın arasını yalamaya başladı. "Gelecek hafta yola çıkacağım ve benim aşkımı özleyeceksin."

"Ah, bunun eski bir Lou Rawls şarkı sözü olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Bacaklarımı dikkatlice omuzlarından indirdim, dizüstü bilgisayarımda açık olan hesap dosyasına dönüp neyi nasıl yapacağımı yeniden düşünmeye başladım.

"Lou Rawls hakkında ne biliyorsun ki?" diye sordu şüpheyle.

"Hadi ama. Dostum, ben dokuzuncu bölge çocuğuyum," dedim NOLA olmanın haklı gururuyla. "R&B dersleri almıştık."

Gözüme bir an için kararsız göründü. Sanki gerçekten o mahalle olup olmadığını merak ediyormuş gibiydi. Eh, öyle sayılırdı ama

aslında ders falan almamıştık. Biz sokakta oynarken, O.G*'lerin klasikleri bangır bangır çaldığı, bizim de dinlediğimiz gayriresmî bir eğitimdi.

“Ciddiyim, yatağa geri dön.” Çılgınlıklarına aldırış etmeden beni kucağına aldı ve oturttu. “Bunu beni boşaltmanı istediğim için söylemiyorum, bebeğim. Gidene kadar sadece sarılsak yeter.”

“Zaten ne zaman sadece sarılacağımızı söyleyen sonu sevişmeyle bitiyor.”

“Bu bir sorun mu?” diye sordu. Saçlarımı kaldırarak boynumdan omzuma kadar inen kıvrımı emdi. Titredim ancak kucağından kalkmadan, bazı vadesi dolmuş faturalara odaklanmaya karalıydim. Eğer bu işi çözemezsem, Sarai ve ben eve geldiğimizde suların kesik olduğunu görebilirdik.

“Peki, tamam, öyle olsun.” Uzun ve acı dolu bir nefesi dışarı soludu, öne doğru eğilip göğsünü sırtıma bastırarak çıplak bacaklarıma ritmik bir şekilde vurmaya başladı. “Bakalım neyle uğraşıyormuşsun?”

“Peter’in şapkasını Paul’e, Paul’un şapkasını Peter’a giydirmeye çalışıyorum.” Başımı eğip yaptığım hesaplamaların işe yarayıp yaramadığına baktım.

“Bu da başka bir şaka mı?” Elleri hâlâ kalçamda ritim tutmaya devam ediyordu.

“Elektrik şirketinin adının Peter olup olmadığını soruyorsan, hayır.”

“Şaka yapıyorsun, değil mi?” Yüzümdeki ifadeyi net bir şekilde görebilmek için yana kaydı. “Paraya mı ihtiyacın var?”

“Hayır.” Omuz silktim ve konuyu bir an önce kapatmasını diledim. “Sadece bu ay biraz sıkıştım, o kadar.”

* Açılımı Orijinal Gangster. Çete ve bir toplulukta kendini kanıtlamış çete lideri. -ç.n.

“Paranın senin için sorun olmaması gerekiyor.” Gözlerim hâlâ ekranda olduğu için yüzünü görmesem de kaşlarını çatıldığını biliyordum.

“Ben Amerika’nın en pahalı şehirlerinden birinde maaş çekiyle yaşayan bekâr bir anneyim. Şimdilik henüz yolun başındayım, hayallerimi yaşıyorum. Elbette işler bazen zorlaşabilir.”

“Iris, eğer paraya ihtiyacın varsa bunu söyleyebilirsin.”

Parmaklarım klavyenin tuşlarında donup kalırken, dehşet midemde çatlaktan sızan petrol gibi kaplıyordu. August’la bu raddeye gelmeyi gerçekten istemiyordum. “Bunu aklımın bir köşesine not ederim.” Yanlışlıkla küçük banknot yığınma çarptım ve sonra onları düştükleri yerden almak için eğildim. Tekrar doğrulduğumda August öne doğru eğilmiş, gözlerini kısarak ekrana bakıyordu.

“Sen ciddi misin?” Kızgın gözlerini bana çevirdi. “Her ay bu kadar mı kazanıyorsun? Sadece bu kadar mı?”

Kendi emeğimle kazandığım parayı az bulması ve bunu bu ses tonuyla söylemesi sinilerimi bozmuştu. “Benim için iyi bir para, August.”

“Hayır, Iris bu meblağ çok boktan.” Başını salladı, yüzündeki ifade oldukça kararlıydı. “Jared’la zam konusunu konuşacağım.”

“Hayır, böyle bir şey yapmayacaksın, August West.” Ayağa fırladım, içimde öfke uğulduyordu. “Diğer başlangıç seviyesi elemanları ne kadar alıyorsa ben de o kadar almak istiyorum. Ayrıcalık falan istemiyorum.”

“Sen benim kızsın, Iris.”

“Evet, öyleyim. İşte sana isteklerime saygı duyman için bir sebep daha.” Üst dudağımı alt dudağıma bastırdım. “Ödemelerim sadece bu ay sıkıştı çünkü Jared’ın önerdiği spor pazarlama sertifikasını almak istiyorum.”

“Eğer bu sertifikayı almanı Jared öneriyorsa bırak parasını Jared ödesin.”

“Herkesin sertifika parası da buna dahil mi?” Gözlerimi devirdim. “Bu şekilde davranmayı ke...”

“Ne? Nasıl davranmayı kesmem gerekiyor, Iris? Senin için endişelenmeyi mi?” diye araya girdi. “Ben senin erkek arkadaşınım ve senin için endişelenmek en doğal hakkım.”

“Erkek arkadaş” kelimesi bir tüy gibi süzülürken havadan inişini izledim. Son birkaç haftadır çok mutluyduk. Her şey harikaydı ama şu an ilk kavgamızın eşiğinde dikilirken ikimiz de bunun farkındaydık.

“Erkek arkadaş, evet.” Yemek masasının kenarına dayandım. “*Sugar Daddy**, desek daha iyi olur sanırım. Hayır, August bunu kabul edemem. Kendi ayaklarımın üzerinde durmaya ihtiyacım var. Lütfen bunu büyük bir mesele hâline getirme.”

“Eğer bir şeye ihtiyacın varsa ve benden yardım isteyebileceğini hissetmiyorsan bence bu büyük bir mesele.” Koltuğun kenarına doğru kaydı, bana yaklaşarak ellerini kalçama yasladı. “Bebeğim haberin var mı bilmiyorum ama harcayabileceğimden çok para kazanıyorum.”

“Aferin sana,” dedim. “Sen kendi işini yap ben de kendi işimi yapayım.”

“Bizim bir ilişkimiz yok mu?” Yaklaşan fırtınanın rengindeki gözleri yüzümü aradı. “Yoksa burada, bu çatının altında ne halt ettiğimizi yanlış mı anladım?”

“Elbette bir ilişkimiz var, August.” Bir elimi, boynumdaki gerginliğin üzerinde gezdirdim ve yüzündeki koyu renkli saçları geriye doğru ittim.

* Zengin, genellikle yaşça büyük bir erkeğin bir kadına para, iş ve hediye olanağı sunduğu ilişki tarzı ve bu erkeğe verilen isim. -ç.n.

“Sen de zaten şimdiye dek benimle ilgilenmedin mi? Bir oyunu kaybettiğimde? Benim için yemek yaptığında? Yardıma ihtiyacım olduğunda?”

“Sen seyahatlere çıktığında postalarını almam o kadar abartılacak bir şey değil.”

“Evet, değil. Tıpkı bu fatura listesini ödememin benim için abartılacak bir şey olmadığı gibi.” Dizüstü bilgisayarımı işaret etti. “Iris, gerçekten soruyorum, ne kadar para kazandığım hakkında bir fikrin var mı? Kontrattan aldığım parayı siktir et. Hepsini düşündüğüne o küçük bir miktar sadece. Adımı taşıyan spor ayakkabılar. Video oyunları. Ciolar. Bebeğim, lütfen, bırak faturalarını ben halledeyim. Bu kadarım yapmama izin ver.”

İyileştiğini ve kabuk bağladığını sandığım yaram yeniden kanıyordu. Tüm hücrelerim ondan para almamak için direniyordu.

“O boktan arabayı kullanman yeterince kötü değilmiş gibi,” diye devam etti.

“Benim arabam boktan falan değil,” diye çıkıştım, sesim artık kırılgan tonda çıkıyordu. “Gayet iyi, çalışır durumda ve beni alıp bir noktadan diğerine götürmeye yetiyor.”

“Biliyor musun, Iris? Eğer sana güzel ve güvenli bir araba almama izin verseydin, parasını asla sorun etmezdim.”

“Evet, August. Gayet iyi biliyorum çünkü Caleb da altıma son model bir *Mercedes* çekmişti,” dedim acıyla ve birkaç adım uzaklaştım. “Ne yazık ki, bütün hediyelerinin bir karşılığı olduğunu anlamam o kadar da uzun sürmedi.”

“Siktir, ne oluyor, Iris?” Sesi aramıza koyduğum mesafede gürledi. “Beni onunla mı kıyaslıyorsun? Yaşadığımız bu şeyi, aramızdaki bu şeyi onunla yaşadığın şeylerle mi kıyaslıyorsun?”

“Hayır, ben sadece...”

“Onun hakkında sadece bir tartışma esnasında bana karşı kullanabileceğin şeyler olduğunda mı konuşacağız?” diye sordu, sesi sakindi. “Caleb’in ne yaptığı, sana nasıl davrandığı ya da aranızda ne olduğu hakkında hiçbir bilğim yok. Bana hiçbir bok anlatmaman sence de haksızlık değil mi?”

“Bunu daha önce konuşmuştuk.” Sakinleşmek için derince bir nefes aldım, bunun tehlikeli bir noktaya gelmesine engel olmam lazımdı. “Gizlilik sözleşmesi imzaladım.”

“Her neyse. Belki de bu konu hakkında hiçbir şey bilmememi isteyen asıl kişi sensindir.”

Bu konuda kısmen haklıydı. Onun, Caleb’in beni nasıl parçalara ayırdığını, buna nasıl izin verdiğimi bilmesini neden istemeliydim ki? Sebepler ya da koşullar ne olursa olsun, beni bir hayvan gibi kafese kapatmıştı ve şimdi dışarıdaydım. O lanet esareti tekrar yaşamak istemiyordum.

“Kendim için bunu yapmam gerekiyor,” dedim yumuşak bir sesle. “Kimseye borçlu kalmak istemiyorum.”

“Borçlu kalmak mı?” Ellerini yüzünde gezdirdi ve sinirli bir nefes alıp verdi. “Eğer sana bir araba veririm... bir dakika, küçük bir düzeltme yapayım. Altındaki araba hurdaya çıktığında sana bir araba alacağım.” Aramızdaki mesafeyi kapattı ve iki elimi tutup göğsünde birleştirdi. “Sana bir şey verdiğimde, o senin. Ona yalnızca sen sahip olursun ve kimse onu senden alamaz, ben bile.” Kulağıma fısıldamak için eğildi. “Sana kalbimi de verdim, Iris. Onun tek sahibi sensin.”

Kelimeleri söylemeye en çok yaklaştığımız an bu andı ancak bir şey bana engel oluyordu. Caleb’i ilk terk etmeye çalıştığım geceyi asla unutamıyordum. Kredi kartlarımın ret verip otelde aşağılandığım o geceyi. Yanıp sönen mavi ışıklar peşime

takıldığında, polisler tarafından kenara çekilip arabayı çalmakla ve kendi kızımı kaçırmakla suçlandığım geceyi. Caleb ile birlikte bir şeyler inşa ettiğimizi düşünürken, benim tek taraflı bir şeyler inşa ettiğimi ve onun tuzaklar kurduğunu acı bir şekilde öğrenmiştim. Hayatım için başkasına güvenmiştim ve onlar bunu bana karşı en akıl almaz şekillerde kullanmışlardı. Benimle Sarai'nin güvenliğini bir daha asla başka birine, sevdiğim, hatta beni seven birine bile emanet edebileceğimi sanmıyordum.

August'un yaptığı nazik açıklamadan sonra uzayan sessizlik giderek garip ve soğuk bir hâl alıyordu. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Korkularımı bastırıp ona karşı ne hissettiğimi, gerçekten ne hissettiğimi söylersem, bunu bana karşı kullanırmıydı? İçten içe August'un Caleb olmadığını bilsem de bazı acılar sanılandan daha derine kazınıp kim olduğumuzu ve nasıl yaşadığımızı kökünden değiştiriyordu.

“Anne.”

August ve ben Sarai'ye bakmak için arkamıza döndük, siyah saçları birbirine karışmış gözleri uyku mahmurluğu ile yumuk yumuk olmuştu. Yanına gidip onu kucağıma aldım.

“Günaydın, bebeğim.” Onun taze küçük kız kokusunu içime çektim.

“Gus,” dedi ellerini ona uzatarak. August, bana baktı ve gözleriyle sessizce bunun sorun olup olmayacağını sordu. Evimde bir erkek varken uyanmasından hoşlanmıyordum. Kafasını karıştırmak istemiyordum ancak aralarında bir bağ oluştuğunu fark etmiştim. Bu bağın ortadan kalkmasını istemiyordum. Başımınla onayladım.

“Merhaba, prenses,” dedi usulca, onu kucağına aldı ve geniş alnını Sarai'nin minik alnına dayadı. “Ne yapıyorsun bakalım?”

Cevap vermese de minik kafasını omzuna gömüp uykulu gözlerini kırıştırmaya başladı. Başını Sarai'ye yaslamış devasa bir adamı koridorda yürürken görmek kalbimin ritmini bozuyordu. Buna inanmak istiyordum ancak her şey gerçek olamayacak kadar güzel geliyordu. August, bana kendimi gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyordu, tıpkı bir zamanlar Caleb'in hissettirdiği gibi. Haftalarca bana her gün kahve getiren, bana kur yapan, beni dinleyen ve bana nazik davranan o adam, o zamanlar gözüme gerçek olamayacak kadar iyi görünmüştü. Ancak Caleb'in iyiliği koca bir yalandı. O acımasız bir sahtekârdı, yaptığım bu hata hayatımın sonuna kadar beni takip edecekti.

Faturalarla işimi bitirip bir sonraki maaş çekime kadar uzatma için yapmam gereken aramaları not ettim. Dizüstü bilgisayarı kapatıp işe gitmeden önce biraz kestirip kestiremeyeceğimi görmek için saate baktım. August hâlâ sarılmak istiyorsa, hazırdım.

Ancak oturma odasına tekrar girdiğinde üzerinde San Diego Waves *sweatshirt*'ü, beyzbol şapkası ve spor ayakkabıları vardı. Anahtarları elinde şıngırdıyordu.

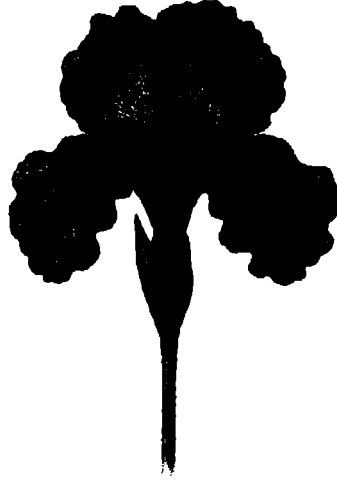
“Gitmem gerekiyor.” Gözleri odada bir şey bırakıp bırakmadığını kontrol eder gibi gezinse de bakışları üzerimdeydi. “Birkaç saate antrenörümle buluşacağım.”

Programını noktasında virgülüne kadar biliyordum. Henüz vakti vardı.

“August, ben...”

“Sorun yok, Iris.” Kapıya doğru yürümeden önce başımın üzerine bir öpücük kondurmak için bana doğru yaklaştı. “Başka zaman konuşabiliriz. İkimiz de...” Başını sallayarak şapkasını yüzüne doğru indirdi. “Sadece sonra konuşalım, olur mu?”

Kapı arkasından kapandı.

BÖLÜM 45

IRIS

Jared'ın peşine düşmemi istediği müşteri sonunda anlaşmayı imzalamıştı. Online spor sertifikası için gereken paranın son ödeme tarihinin bugün olduğunu hatırlatan bir e-posta almıştım ve hiç param yoktu. Kreş, Sarai bir çocuğu ısırıldığı için beni toplantıya çağırmişti. Jared'ın hazırlamamı söylediği elli sayfalık bir sözleşmeyi beş dakika içinde gözden geçirmek zorunda kalmıştım.

Cehennem gibi bir gündü ve daha öğlen bile olmamıştı.

E-posta bildirimimin sesi dikkatimi, Jared'ın yeni sözleşme imzalayan bir futbolcu için hazırlamamı istediği marka stratejisinden uzaklaştırdı. İnsan kaynaklarından gelen e-postayı açtığımda tansiyonumun yükseldiğini hissettim. Ayağa kalkıp koridora fırladım ve kendime sakinleşmek için zaman tanımadan Jared'm ofisinin kapısını çaldım.

“İris, merhaba,” dedi dizüstü bilgisayarından başını kaldırarak. “İçeri gelsene.”

“Sana bir şey sorabilir miyim?” Söze nasıl başlayacağımı bilmiyordum. Kelimelerim dilimin ucunda tereddüt ediyordu. “August mu istedi?” *Kahretsin*. Bunu onun yaptığını biliyordum ve bunu yüksek sesle söylemek kulağa yeterince saçma geliyordu. Bu durumun patronumla aramda garipliğe sebep olacağına emindim.

“İnsan kaynaklarından gelen e-postayı kastediyorum,” diye söze yeniden giriş yaptım. “Tüm başlangıç seviyesindeki çalışanlarınıza, bu aydan itibaren zam yapılacağı yazıyordu. Bir sonraki maaş çekimize bu artış yansıtılacakmış.”

“Evet.” Jared masasında arkasına doğru yaslanarak ellerini başının üstünde birleştirdi. “Ne olmuş o e-postaya?”

“Bunu August mu yaptı?” Soracağım sorudan caymamak için aceleye getirdim. “Demek istediğim, senden bunu benim için mi istedi?”

“Aldığımız üst düzey finansal kararları ve insan kaynaklarının aldığı kararları başlangıç seviyesindeki herhangi bir çalışanımla tartışmak gibi bir alışkanlığım yoktur.”

“Haklısın.” Kan utançtan yanaklarıma hücum ederken içim burkuldu. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

Kapıdan geri çıkarken Jared’ın sesi beni durdurdu.

“İris,” dedi. “Bekle bir saniye.”

Utançtan yerin dibine girmiş gibi hissederken, onun yüzüne bakmak için kendimi zorladım.

“Daha önce herhangi bir kadın söz konusu olduğunda, kardeşimi hiç böyle görmemiştim.” Dirseklerini masaya dayadı. “Senin bu şirkete girdiğin zamandan bahsetmiyorum, daha öncesinden, Caleb ile birlikte olduğun zamandan bahsediyorum.”

“Ah, şey, ben...”

“Onu sakın incitme.”

Yüzündeki sert ifadeye baktım, gözlerinden August’u ne kadar sevdiği belli oluyordu. “Ben mi?” Göğsüme dokundum. “Onu incitmek mi?”

“Bu sabah saat beşte, başlangıç seviyesinde çalışan elemanlarımızın maaşlarına zam yapma meselesini sormak için aradığında...” dedi ve sözlerini yarıda kesip bana sert bir bakış attı. “Ah, bu arada bunun için ikinize de teşekkür ederim. Zira kim günde beş saatten fazla uykuya ihtiyaç duyar ki?”

“Ben çok özür dilerim.”

“Beni aradığında,” bu iki kelimeyi bastırarak söyledi ve özrümü geçiştirdi. “Bunun seni kızdıracağını düşünüyor gibi bir hâli vardı ama sana yardım etmenin tek yolunun bu olduğunu ve senin çırpınışlarını izlemeye daha fazla dayanamayacağını söyledi.”

Gözlerim yaşardı. Bunu yapmak ona ne kadara mâl olmuştu? Ya da bu şirkete? Diğer giriş seviyesi çalışanlarından ayrıcalıklı olmak istemediğim ve onun yardımını kabul etmediğim için sırf kendimi iyi hissedeyim diye hepsine mi zam yapmıştı? Bana gizlice zarar vermek isteyen bir adam bunu yapar mıydı?

Hayır. August’un beni sevdiği bir sır değildi.

Aramızda sır olarak saklanması gereken şeyler olabilirdi ancak ona karşı hislerim bunlardan biri olmamalıydı.

BÖLÜM 46

AUGUST

“İyi koşuydu,” dedi Kenan dolabının kapağını çarparak kapatırken. “Gittikçe daha iyi oluyorsun, Çaylak.”

“Üçüncü sezonunu tamamlamış bir oyuncunun artık çaylak olarak kalabileceğini pek sanmıyorum,” dedim dolabımı kapatırken.

“Yine de söylemesi çok keyifli ve melodik.” Kenan’ın devasa göğsünde gürleyen kahkahası dudaklarıma bir sırtış kondurdu.

“Bugün ruh hâlin bok gibiydi, West. Neyin var?” diye sordu yedek oyun kurucu, Valdez. Bana biraz içerlediğine dair şüphelerim vardı. On yıldır ligdeydi olmasına rağmen benden geri planımda oynamaktan hoşlanmıyordu.

Ah, pekâlâ. Bazen böyle olurdu.

“Yoksa bir piliç yüzünden mi bu hâldesin?” Valdez alaycı bir sırtışla sordu. “Şu tenisçi mi? Adı neydi? Pippa Lee mi?”

“Iris’in bunu duymaktan pek memnun olacağını sanmıyorum.” Kenan gülümseyerek spor çantasını omzuna attı.

“Iris mi?” Valdez’in kaşları dramatik bir şekilde havaya kalktı. “Caleb Bradley’nin bebeğinin annesi olan, Iris DuPree’nin artık burada yaşadığını duymuştum. O Iris’i kastetmiyorsun, değil mi?”

Dişlerimi sıktım. Bu konu Caleb’in adıyla başladıysa şimdiden boka saracağı açıkça belliydi. Ona baktım, cevap vermemenin daha iyi olacağını düşünüp yanından geçip gittim. Iris, Caleb’la olanların yarısını bile anlatmayacaktı. O orospu çocuğuyla olan ilişkileri yüzünden onunla tartışmaya niyetim yoktu. Üstelik Valdez’le ilişkim hakkında tartışma olasılığım daha da azdı.

“Herhangi bir şey başlatmaya çalışmıyordum, Çaylak,” dedi Valdez arkamdan.

Duyduğum lakabı görmezden geldim. Kenan’ın benimle bu şekilde konuşması çok başka bir şeydi. Onunla aramda bir uzlaşma ve bir samimiyet vardı. Ben takımın yüzüydüm, o ise kalbiydi. Olgunluğu ve başarılarıyla saygımı kazanmıştı, ayrıca arka planda bize yaptığı liderlik taktir edilesiydi. Ancak Valdez’den on tane olsa bile bir Kenan etmezdi.

“Yerinde olsam dikkatli olurum,” diye ısrar etti Valdez. “Zaten zengin bir basketbolcuyu ağına düşürdü. Şimdi de yeni hedefinin sen olmadığını nerden bilebilirsin ki? Sana tavsiyem bu işi bir an önce bitirmen, yoksa ilerleyen zamanlarda elinde kalan şey banka hesabından bir amcık için eksilen paralar olur. Kusursuz bir kadın olsa bile, buna değmez.”

Sesi arkamda duraksadı.

“Onu birkaç kez gördüm,” diye devam etti. “Güzel bir amcığa benziyor.”

Farkına bile varmadan arkama döndüm. Tişörtünü avucumda büzüştürerek yakasına yapıştım. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

“Fazlasıyla haddini aştın, orospu çocuğu,” diye bağırdım. “Eğer bir daha onun hakkında konuşursan buradan gitmeni sağlarım.”

“Ne...”

“Bunu yapamazmışım gibi davranma.” Yakasını bıraksam da sözlerimde geri atmadım. “Senin burada olup olmaman ağzımdan çıkacak tek bir lafa bakar. Gidip Deck’e tek kelime etmem yeterli, bu takımla tüm ilişişin kesilir ve takas edilirsin.”

“Seni adi herif...”

“En iyi oyunun sadece geceyi iyi tamamlamaktan ibaret,” diye çıkıştım. “Burada taban ücret aldığın için şanslısın ancak bir daha Iris’in adını ağzına alırsan, aldığın parayı yalnızca rüyanda görürsün.”

Kızgınlık ve acıyla yüzünü buruşturdu. “Glad, söyle şu çocuğa geri çekilsin.”

Kenan omuz silkerek soyunma odasının kapısında durup çantasının askısını düzeltti.

“Eğer sözlerini o yerine getirmezsse,” dedi Kenan. “Ben getiririm. Takım arkadaşının sevgilisi hakkında bu şekilde konuşursan sonuçlarına katlanmak zorundasın.” Kaşının tekini havaya kaldırdı. “Bu bir takımın kimyasını bozmanın en hızlı yoludur ve ben buna müsaade etmem. Bu soyunma odasımdayken olmaz.”

Bu durumu en iyi Kenan bilirdi. Oynadığı son takımda eski sevgilisinin, arkadaşıyla yaşadığı ilişki hâlâ peşini bırakmıyordu. Valdez’in bakışları ikimizin arasında mekik dokudu, mırıldanıp kaşlarını çattıktan sonra sert adımlarla soyunma odasından çıktı.

“Arkamı kolladığın için sağ ol,” dedim, ellerim o orospu çocuğunun kafasında bir delik açma isteğiyle sızlıyordu.

“Önemli değil.” Kenan duraksadı. “Ancak Valdez haklı olabilir, Çaylak. Hatunlar, aletin ağızlarındayken seni her şeye inandırabilirler.”

Ona doğru döndüm, öfkeli kelimeler ağzıma birer birer dizilmiş, ok gibi fırlamaya hazırdı.

“Bu konuda daha sakın bir tepki vermeyi öğrensen iyi edersin, Çaylak,” dedi Kenan sakın bir sesle. Koridorda çıkışa doğru yürüdü, ben de onu takip ettim. “Bana bile bu şekilde tepki veriyorsan, Şükran Günü’nde Stingers’la karşılaştığımızda Caleb’a nasıl tepki vereceksin, doğrusu bunu düşünmek bile istemiyorum.”

Beni test ettiğini ve başarısız olduğumu fark ettiğim an, ona olan öfkem eriyip kayboldu.

“İnsanların senin Caleb’ın kızıyla çıktıklarını öğrendiklerinde susacaklarını mı sanıyorsun?”

“İris onun kızı falan değil.” *O benim kızım.*

“Sonuç olarak onun çocuğunu doğurdu ve bir şekilde hâlâ hayatlarında olup onlara maddi destek sağladığını düşünüyorum.”

“Hayır.” Aslında durum tam tersiydi, bunu hâlâ anlamıyordum ve Iris de bana bu konu hakkında hiçbir şey söylemiyordu. Çıkışa ulaşarak eğitim tesisinin otoparkına doğru ilerledik.

“Gerçekten mi?” Şaşkınlıkla dudaklarının kıvrımı aşağı sallandı. “Bu da ne demek oluyor?”

“Off, bilmiyorum, Glad, o...”

Bu sabah tartışma konumuz olan o boktan arabasıyla Iris karşımda duruyordu. Hayır, söylemekten asla vazgeçmeyecektim, o araba boktandı. Iris kaputa yaslanmış, bize bakıyordu.

“Biz de tam senden bahsediyorduk,” diye mırıldandı Kenan. Daha sonra, “Selam, Iris, seni tekrar görmek ne güzel,” dedi, Iris’in duyabileceği kadar yüksek sesle.

“Merhaba, Kenan.” İkimize hızlıca bir bakış attı ve bana dönüp dudağını ısırıldı. “Selam, August.”

“Kuzenin şehre tekrar ne zaman gelecek?” diye sordu Kenan ben daha ağzımı açmadan lafa girerek.

İkimiz de bu soru karşısında şok geçirmiş bir hâlde ona baktık. Karısı onu aldattığından ve velayet mahkemesinde ona cehennemi

yaşattığından beri, Kenan kadınlar konusunda oldukça çekingendi. Elbette kendine bir yerlerde düzüşecek birilerini buluyordu. Şehirden şehre zıplayan bir basketçi için bu hiç de zor değildi.

Ancak bir kızı sorması, özellikle de belirli bir kızı sorması hiç alışık olduğumuz bir durum değildi.

“Lotus’u mu kastediyorsun?” Iris emin olmak istermiş gibi bir tavırla sordu.

“Evet, sanırım adı buydu.” Her zaman her şeyden emin gözükten Kenan sanki emin değilmiş gibi omuz silktili.

“Şey, sanırım Şükran Günü’nde görüşeceğiz.”

“Güzel...” Başını sallayarak mırıldandı.

“Ah, bilemiyorum ama...” dedi Iris. “Selamını söylememi ister misin?”

“Hayır.” Iris’e tuhaf tuhaf bakıyordu. “Bunu neden yapasın ki?”

Iris’le birbirimize baktık ve Kenan’ı anlayışla karşılaması için hafifçe başımı salladım.

“Yarın uçakta görüşürüz, Çaylak,” dedi Kenan kamyonetine yürürken. “Sakın geç kalma.”

O gittikten sonra Iris’le birlikte aynı beton parçasına gözlerimizi diktik. Muhtemelen şirketin yaptığı zammı öğrenmiş ve bana biraz daha kızmaya gelmişti. Bana istediği kadar kızabilirdi, Sarai’yi büyütürken ekonomik sıkıntı çekmesine göz yumamazdım.

“Bugün zam aldım.” Sessizliği, yumuşacık sesiyle bozdu.

“Öyle mi?” Spor çantamı yere bırakıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Güzel haber.”

“Güzelden de öte.” Başını kaldırıp bana baktı, yüzünde hafif bir gülümseme vardı. “Bu yaptığın çok inceydi. Üstelik onca nezaketsiz davranışından sonra bunu hiç hak etmemiştim bile.”

Umarım onu durdurmamı beklemiyordu.

“Teşekkür ederim, August.” Elime uzanırken gözlerimi kendi gözlerine kenetledi. “Yardım konusunu bu kadar abarttığım için üzgünüm.”

“Son söz Jared’ındı.” Güldüm, Jared’a başlangıç seviyesindeki tüm çalışanlara zam talep ettiğimde, gerçekten karnımı deşmeye hazır gibiydi.

Kahkahalar azaldı ve yine garipleşmeye başladık. Yıllardır Iris’i istiyordum ve eğer şansım yaver giderse söyleyecek sözümüzün asla tükenmeyeceğini düşünüyordum. Aramızın açılmasına sebep olacak yanlış bir şey söylemek istemiyordum. Evet, onunla ilk kavgamızı etmiş olabilirdik ancak onunla daha önce hiç olmadığım kadar mutluydum.

“August... Caleb...” duraksadı, gözlerini kaçırıp başka bir noktaya bakmaya başladı.

Diken üstündeydim. Onun hakkında hiç konuşmamıştık, asla konuşmazdık. Bu hem bir lütuf hem de bir lânetti çünkü onun adını duymak bile beni deliye çeviriyordu.

“Ne olmuş ona?” Sesim zehir içmişim gibi uyuşuk çıktı. Bunu düzeltmek istesem de yapamıyordum. Onun hakkında konuşmadığı zamanlarda, kafamda sorular dönüyor, ondan bahsettiğinde ise kıskanç bir hıyar olup çıkıyordum.

“Caleb’in bana verdiği hiçbir şey gerçekten benim değildi,” dedi alt dudağını ısırarak. Onu kollarımın arasına almak istedim ama kaskatı kesilmişti ve ona dokunursam konuşmaya devam etmeyeceğini hissediyordum.

“Beni kontrol etmek için her şeyi bana karşı kullandı.” Bana baktığında gözlerinde milyonlarca sır barındırıyordu, ben ise onların hepsini bilmek istiyordum.

“Gizlilik anlaşması imzaladığını biliyorum,” diye başladım.

“İmzaladım.”

“Ancak,” diye devam ettim. “Sanki Caleb’la aranızda benim bilmediğim sırlar varmış gibi hissediyorum. Dahil olmadığım tüm bu şeylerden nefret ediyorum.”

Ağzının çizgisi sert bir kıvrımla büküldü. “Caleb’la benim aramda var olan tek şey, Sarai,” dedi. “Ben de Sarai’yi ondan uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum.”

Elimi sıkarak bana bir adım daha yaklaştı. “Ondan hiçbir şey istemiyorum, August. Tek istediğim beni rahat bırakması.”

Birkaç saniye yüzümü inceledi. “Bana inanıyor musun?”

“Evet. Sana inanıyorum.” Omzunun üzerinden sarkan örgünün uçlarını parmaklarımın arasına alarak okşamaya başladım. “Caleb’ın hayatımızda olmamasından hiçbir şikâyetim yok.”

Dikkatli olmalıydım. Hayatımı onunla paylaşmak istediğim için Iris’i korkutmak istemiyordum. Hepsini istiyordum.

Kızını benimle paylaşmasını. Yakında benim yanıma taşınmasını. Bir gün benimle evlenmesini.

Bunların hepsi bir gün gerçekleşeceğini umduğum şeylerdi.

Ancak ona bunlara alışması için zaman vermeliydim. Tepkilerimi yumuşatmayı öğrenmeliydim. Sanırım duygularımın yoğunluğu onu korkutuyordu. Bir keresinde Sarai’yi emzirirken ona adım attığım düşünüldüğünde pek de akıllıca sayılmazdı.

“Bu sabah bana bir şey söylemiştin.” Tekrar betona odaklandı.

“Bu sabah pek çok şey söyledik, Iris.” Hızlı bir şekilde nefes alıp verdim. “Hangisinden bahsediyorsun?”

“Kalbinin tamamına sahip olduğumu söyledin.”

Sözlerini takip eden küçük sessizlikte, sözümü geri almalı mıydım, yoksa yüzlerce farklı şekilde tekrar mı söylemeliydim bilmiyordum.

“Ben özür dilerim...” Yutkundu ve gözlerinde samimi bir özürle bana baktı. “Sana karşılık veremeyip bir şey söyleyemediğim için.”

“Bir şey söylemene gerek yoktu. Seni anlıyorum.”

“Hayır, anlamıyorsun.” Başını iki yana salladı, dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. “Seninle ilk beşte oynayacağımı söylemeliydim.”

Kanımın kaynadığını hissettim, sanki biri damarlarıma *Alka Seltzer** verilmişti.

Ben onun devam etmesini beklerken derimin altında küçük patlamalar meydana geliyordu. Iris’i yıllardır tanıyordum ancak

* Ağzı kesici ateş düşürücü bir ilaç, akşamdan kalma ilacı olarak da bilinir. —ç.n.

birlikte çok az anımız vardı. Bütün sahip olduklarım içinde spor salonunda *HORSE* oynadığımız o gün en sevdiklerimden biriydi.

Elbette ikinci sırada dolaptaki ilk yakınlaşmamız vardı. Şimdi o bunu söylerken ne demek istediğini anlamıştım. Onun da aynı şeyi kastetmiş olduğu düşüncesi kalbimde bir bas davulunun ritim tutmasına sebep oluyordu. Göğsüm kafesini yırtıp dışarı çıkacakmış gibi hızlı ve güçlü atıyordu.

“Bunun ne kadar şifreli bir cümle olduğunu fark etmemişim,” dedim asice fırlamış birkaç saç telini kulağının arkasına sıkıştırarak. “Şimdi anlıyorum, senin de benimle aynı şeyi kastettiğini anlıyorum.”

Ellerini uzattı, yüzümü avuçlarının arasına aldı. Onu daha önce hiç bu kadar ciddi görmemiştim. “Şifreli konuşmak istemiyorum. Açıkça söyleyeceğim ki aramızda hiç şüphe kalmasın.”

Dudaklarını içeri doğru kıvrırdı ve gözlerini kapattı, sanki bir uçaktan atlamaya hazırlanıyormuş gibi derin bir nefes aldı. “Seni seviyorum, August.”

Dünyanın durduğundan emindim çünkü fizik kurallarını ya da dünyanın eksenini yöneten şey her ne ise bu durumda dünyanın dönmeye devam etmesi mümkün değildi. Evet, o bu sözleri söylediğinde hissettiğim tam olarak buydu. Sanki tüm yaratılış bunu duymam için ve hayatımın en önemli anını yaşamam için kendini hazırlamıştı. Bu erkek şampiyonlar liginde birinci olmak ve Waves’e seçilmemle aynı şey değildi.

Yılın Çaylağı olamamak ve şampiyonlar kupasını alamayacak olmamla da aynı değildi. Bunların hiçbirisi, onu ilk gördüğümde beni büyüleyen ve büyüğü hiç bozulmayan bu güzel küçük meleğimsi büyücünün ağzından çıkan sözler kadar muazzam değildi.

“Seni tam olarak duyamadım,” dedim başımı eğerek.

Gözleri bir anda muzipçe kısıldı. Göğsüme vurdu ve yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. “Sen böyle yaptığın için söylediklerimi geri alıyorum.”

“Demek öyle?” Gülerek sordum. “Nasıl geri almayı düşünüyorsun bakalım?”

Kıkırtılarıyla gülücüklerini duymazdan gelerek onu kucağıma aldım ve bacaklarını iki yana ayırarak kaputa yatırdım. Kısmen sarf ettiğimiz efor, kısmen de hissettiğimiz arzu yüzünden nefesimiz kesildi. Başparmaklarım gizlice göğüslerinin alt kısmında gezindiğinde kirpikleri gözlerinde büyüyen arzunun üzerini gölgeledi. Boş otoparka bakarken, elini yavaşça eşofmanımın önüne doğru kaydırды ve kalın pamuklu kumaşın altında duran aletimi kavradı. Gözlerimi sıkıca kapatıp cinsel hazzın akımına karşı koydum. Ağzıyla buluşmak için ona doğru eğilip dillerimizi birbirine doladım. Bedenlerimiz, aramızdaki acil dokunuşlara sığınıyordu.

Otoparkta bir kapı çarptı ve başımızı kaldırıp baktığımızda eğitmenlerden birinin arabasından indiğini ve bizi, Iris’in arabasının kaputunda sevişirken görmemiş gibi yapmaya çalıştığını gördük.

Boğazımı temizlediğimde Iris’in gözlerinin bana güldüğünü görmek için yukarı baktım. Aynı anda kendimize geldik. Basketbolun, paranın ve şöhretin, harika olduğunu anladığım, o anı asla unutmuyordum ancak onun bana söylediği şey bütün hepsini gölgede bırakmıştı.

“Seni sevdiğimi söylemiş miydim? Hatırlamıyorum.” Sanki hatırlamaya çalışıyormuşum gibi tavana baktım.

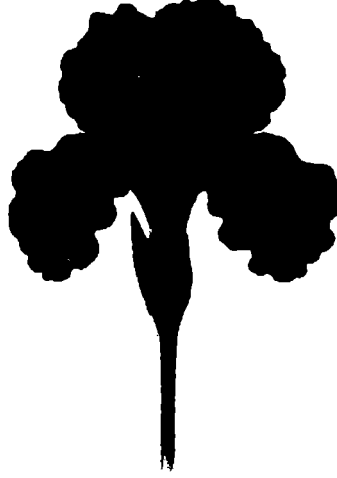
“Aslında söylemedin.” Çenesini kavradım, onu kendime yaklaştırarak yavaşça öptüm, dilinin ucunda hâlâ taze duran sevgi kelimelerinin tadına baktım.

“Seni seviyorum,” dedim dudaklarına karşı. Çenesinden aşağıya, kulağının arkasına ve bizi teşhir suçundan tutuklatmayacak her yerine öpücükler kondurdum.

“Arabamın kaputunda bir anı yarattık,” dedi, gözleri kocaman ve memnundu. “Gördün mü? O kadar da kötü bir araba sayılmaz.”

Gülümsemem düşerken başımı salladım.

“Hayır, bebeğim. Bu araba hâlâ boktan.”

BÖLÜM 47

IRIS

Bugün Şükran Günü'ydü ve her şeyin mükemmel olmasını diliyordum. Buna rağmen bugünle ilgili içimde kötü bir his vardı.

En son Waves-Stingers maçını izlediğimde August'un bacağı kırılmış, tecavüze uğramış ve bayılana kadar dayak yemiştin.

Ancak şimdi endişelenecek ne vardı ki?

Şimşeklerin çaktığı fırtınalı bir gecede açıkta duran bir ağaç gibi, kendimi tehlikede hissetmemek elimde değildi. Bu senaryodaki ağaç bendim. Sonunda kendini güvende hisseden, kök salmış ve giderek büyüyen bir ağaçtım. Caleb ise yıldırımdı. Her şeyi yıkmaya ve şiddetini üzerime savurmaya hazır bir yıldırım.

August'un annesi beni Şükran günü yemeğine davet ettiğinden beri midemdeki çukur daha çok büyümüştü. August'un memleketine Stingers ve Waves maçını izlemeye gelmiştik, bu yüzden herkes, Vail'de kayak yapan Jared hariç, buradaydı. August'un üvey babası Matt acil bir durum için ofisten çağırıldığını bildirirse de yemeğe yetişecekti. Annesinin yemek davetini kabul etmeyi çok istiyordum

ancak istemediğim şey maç hakkındaki tereddütlerimi anlatmaktı. Bunu fazla detay vermeden yapamazdım. Belki de artık hayatımın Caleb tarafından gölgelenmesinden yorulmuştum.

“İyi misin, Iris?”

August’un annesi Susan Foster endişe dolu bakışlarla beni inceliyordu. Muhtemelen bana birkaç kez daha seslenmiş ve yanıt alamamıştı.

Tekrar etrafımıza baktım. Henüz maç başlamamıştı, Waves kulübesinin hemen arkasında tribünde oturuyorduk. Görünüşe göre Susan her zaman tribünde oturuyordu, benim ona tanıştığımız ilk anda, “Loca’da oturalım mı?” diye sormam oldukça tuhaf olurdu.

Buraya son gelişimde Stingers yedek kulübesinin arkasında oturmuştum. Tıpkı o zaman olduğu gibi şimdi de Sarai kucagında oturuyordu ancak o zaman sadece bir iki aylıktı.

Burada otururken Ramone’un beni izlemediğini kendime hatırlatıp duruyordum. Hayır, maçtan sonra buradan çıktığımda psikopat bir orospu çocuğunun evine gidip sabah morluklar içinde uyanmayacaktım.

“Ah, ben özür dilerim.” Ona güven verdiğini umduğum bir gülüş sundum. “Sadece Lo’nun iyi olup olmadığını düşünüyordum.”

Lo, Bayan Foster’m evinde bizimle birlikte Şükran Günü yemeği yemek için buraya uçuyordu. Daha erken gelmesi gerekirken beni arayarak Prag’da küçük bir işi çıktığını söylemişti.

“Endişelenme, eminim iyidir.” Elimi tutup, nazikçe gülümsedi. “O geldiğinde biz çoktan tüm yemeği hazırlamış olacağız, ona kalan tek şey afiyetle yemek olacak.”

“Onu davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim, Bayan Foster, Sarai ve beni davet ettiğiniz için de.”

“Ah, lütfen, lafı bile olmaz. Seninle çok uzun zamandır tanışmak istiyordum.”

“Öyle mi?” Ona döndüm, şaşkınlığım kısa bir süreliğine endişemi gölgeledi.

“August, senden çok uzun süre önce bahsetmişti.”

“Uzun zaman önce mi?” Göğsüme bir kaya parçası oturduğunda başımı sallayarak ne hissettiğimi belli etmemeye çalıştım. “Anlamadım.”

“Eh, elbette tüm detayları anlatmadı,” dedi aceleyle, mavi gözlerinden muziplik akıyordu. “Bana doğru kızı bulduğunu söylemişti, rehabilitasyon için burada kaldığı zamandı.”

Toplum merkezinde karşılaştığımız sıralar olmalıydı.

August ile birbirimizi, ben San Diego’ya taşınana kadar pek görmemiştik.

Benimle ilgili onu bu kadar etkileyen şey neydi? Sadece birkaç karşılaşmadan sonra benim doğru kişi olabileceğimi düşünmesine neden olan şey neydi? Muhtemelen beni ve düşüncelerimi alıp ilk tanıştığımız geceye götüren şeyle aynı sebeptendi: o geceyi bir yol ayrımı, onu da seçmem gereken yol olarak görmüştüm.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum, Bayan Foster,” dedim utançtan yanaklarım kızarmış bir hâlde.

“Sadece nihayet birlikte olduğunu bilmek güzel. Oğlumun kalbini çalan kızla tanıştığım için mutluyum, daha mutlu olamazdım,” dedi Bayan Foster.

Ben de öyle.

Ezici bir güç üzerime çöküp nefes almama engel oluyordu, işte korktuğun an gerçekleşiyordu. Caleb’in takımı maç öncesi atış antrenmanı için sahaya çıkıyordu ve tüm vücudum buradan koşarak kaçmam için avaz avaz bağıırıyordu. Sanki alarm sistemim olası tehlikelere karşı devreye girmişti. Kaslarım acı verecek kadar gerildi. Onunla yüzleşmeye hazırdım ancak Caleb’in bana baktığını gördüğümde... o gülümsüyordu. Sahanın diğer ucundaydı. Aramızda epeyce mesefe olsa bile onunla aynı binada olmak kendimi güvende hissettirmiyordu. Bazı günler onunla aynı gezegende olduğumu bilmek bile bana kendimi güvensiz hissettirmişti.

Tüm takım arkadaşları maç öncesi ısınma hareketleri yaparken, Caleb kımıldamıyor, olduğu yerde durmuş bana bakıyordu. Ben ona baktıkça gülümsemesi daha geniş bir hâl alıyordu. Bakışları kucağımda oturan Sarai'ye kaydığında tüm gülümsemesi kaybolmuştu. Gözleri tekrar yüzüme döndüğünde, bana intikam vaadi sunuyordu. Bunu bir gün bana ödetecekti.

“Iris.” August, önümüzdeki bankın hemen arkasından bana sesleniyordu.

Onu görür görmez vücudum gevşedi ve gerginliğim dağıldı. Sahanın diğer ucunda benim karanlık geçmişim, zar zor hayatta kaldığım bir kâbus vardı. Geleceğim ise önümde duruyordu. Geleceğim çok parlaktı. August çok parlaktı. Oyun öncesi antrenmanına başlamadan ve takımına katılmadan önce bir gülümseme paylaştık.

August bu maça gelmem konusunda emin olup olmadığını sormuştu. Caleb ile aramızda olan her şeyi bilmiyordu. Doğrusu genel anlamda hiçbir şeyi bilmiyordu ancak yine de bunun benim için zor olacağını tahmin edebiliyordu. Artık kaçırmaktan çok yorulmuştum. Uzunca bir süredir Caleb beni elinde kukla gibi oynatmıştı, artık iplerim onun elinde değildi. Erkek arkadaşımın annesi benimle ve kızımın tanışmak istemişti. Şükran Günü'nde oğlunun kız arkadaşının yanında oturup onu oynarken izlemek istemişti. Belki buna sonradan pişman olabilirdim ama şimdilik bunu yaptığım için mutluydum.

İlk yarıda maç berabere bitti. Waves'in bu sezon başka maç kazanamama ihtimalinden dolayı bu maçı almaları için dua ediyordum. İki takım arasındaki bu rövanş maçı öncesinde, özellikle de August ve Caleb'in hakkında çok fazla spekülasyon dolaşıyordu. Hatta Caleb'in kirli oyunu meselesi yeniden patlayarak gündeme oturmuştu.

Herkes Caleb ile birlikte bir çocuğumuz olduğunu ve çaylak sezonunda onunla yaşadığını biliyordu. İnsanlar henüz August

ile birlikte olduğumu bilmiyorlarsa da şimdi anlayacaklardı. Annesiyle oturuyordum. Bazı takım arkadaşlarının bunu merak ettiğini zaten biliyordum, birçoğu bunun hakkında konuşmuştu. Şimdiden bazı kötü dedikodular etrafta dolaşmaya başlamıştı. İnsanlar Caleb’i tuzağıma düşürdüğüm gibi August’u da tuzağıma düşürdüğümü düşüneceklerdi.

Tanrım, insanlar keşke Caleb’in nasıl bir tuzak olduğunu bilselerdi.

“Locada otursak daha mı iyi olurdu?” Bayan Foster’ın gözleri zekice parlıyordu.

“Sadece...” dedim gülümsemeye çalışarak. “Caleb’dan sonra August ile birlikte olmam insanların fazlaca konuşmasına sebep olabilir. Bazıları August’un, Caleb’in kirli oyununun intikamını almak için benimle birlikte olduğunu söylüyor. Bazıları da benim bir...”

İnsanların hakkımda söylediği şeyleri dile getirmek bile istemiyordum.

Fahişe. Fırsatçı. Servet avcısı. Üçkâğıtçı. Takıntılı bir hayran. Azgın. Tuzak kuran piliç.

İnsanların hakkınızda ne düşündüğü bilmek istemiyorsanız isminizi Google’da aratmamanız gerekirdi. Bilgisayarların karşısında otururken anonimliğin arkasına sığınıp istedikleri her şeyi yazıp çiziyorlardı.

Bayan Foster, “Gerçeği biliyorsun,” dedi elimi okşayarak. “August da biliyor, bu yüzden diğerleri ne söylerse söylesin onlara kulaklarınızı tıkamalısınız.”

Kendimi rahatlamaya zorlayarak Sarai’nin kollarını okşuyordum.

Kulaklarını takmış, *iPad*’inde piyano çalıyordu. O kadar büyümüşü ki babasını görse tanımazdı.

“Gus!” Sarai’nin çığlık atıp ellerini sallamaya başlaması beni yeniden harekete geçirmişti.

August serbest atış çizgisinde sayı atmak üzereydi, Sarai’nin sesi onun konsantrasyonunu bozacak diye çok korkmuştum.

“Şşşt,” dedim sessizce. “August’un odaklanması gerek.”

İşaret parmağını ağızına götürdü ve gözlerini kocaman açarak bana baktı.

“Odak-lan.”

Gülümsedim ve burnuna dokundum. Kafamı kaldırdığımda August dinlenme alanından bizi izliyordu. Gülümsedi, Sarai “Gus” diye bağırarak için tam bu anı seçip ona öpücük gönderdi, August da eline bir öpücük kondurup ona doğru üflemişti. Gözlerini tekrar bana sabitledi. O an memnuniyet, zevk, neşeye yakın her şey, Mississippi gibi geniş ve güçlü bir şekilde içimden akıyordu.

Gözlerim dolarken kalbimin sızladığını hissettim. Duygular aramızda o kadar yoğunlaşıyordu ki aramızda arenanın yarısı kadar bir mesafe olsa bile sıcaklığını hissediyordum.

“Seni seviyorum.” Cümlesi dudaklarından dökülürken, bakışları sıcak ve oldukça emindi.

Başımı sallayıp bir elimi dudaklarıma götürerek öpücüğüne gizlice karşılık verdim. Gülümsedi ve dikkatini yeniden dinlenme alanına verdi.

Etime milyonlarca iğne batıyor gibi keskin bir acı hissettim. Stinger dinlenme alanına bir bakış attığımda, Caleb, avını yemek için ölmesini bekleyen akbaba gibi vahşetle bana bakıyordu. Kötülük gözlerinde alevleniyor ve yumruklarını sıkıyordu. Sanki tehdit, tıpkı Ramone gibi etrafını kuşatan daimi yoldaş gibiydi.

Bu karanlık bir dejavuydu, en son burada olduğumuzda aynı şeyleri yaşamıştık. Ancak işler bu sefer tersine dönmüştü. August ve benim aramda daima kaçınılmaz bir farkındalık vardı. Caleb bunu o zaman gördüğü gibi şimdi de görüyordu. August’la tanıştığım ilk gün onun güç alanına adım atmıştım ve bazı yönlerden benim hatam olan, bazı yönlerden de kontrolüm dışında olan bir şeyi harekete geçirmiştim. Meydan okuyan yanım giderek güçleniyordu ve Caleb’in bunu fark etmesi umurumda değildi. Bana bir şey yapması için önce kendi topuğuna sıkması gerekiyordu. Az önce

August ile paylaştığım özel anla alay edercesine bana bir öpücük gönderdi.

“O, senin için bir sorun teşkil edecek mi?” diye sordu Bayan Foster.

Şaşkınlıkla tüm dikkatimi ona verdim. Hâlâ Caleb’a doğru bakarak benden cevap bekliyordu.

“Hayır, ben...” Başıma gelenlerin ayrıntılarını sadece Lo ile açıkça konuşmuştum. Belki August’un annesi ve onun nazik gözleriyle de paylaşabilseydim her şey daha az zor olurdu. “Bir zamanlar sorundu, artık değil.”

“August, seni çok seviyor, Iris,” dedi bana baktıktan sonra Sarai’ye gülümsedi. “Elbette kızını da. Sürekli ikinizden bahsediyor.”

“Öyle mi?”

“Eminim, onun hayatındaki en önemli şey olduğunu sen de biliyorsundur.”

Seninle ilk beşte oynardım.

Cevap vermeden devam etmesini bekledim çünkü dahası olduğunu biliyordum.

“O adam senin yüzünden oğlumun bacağını kırdı,” dedi, özür dilemeye başladığımda elini kaldırıp özrümü yarıda kesti. “Bu senin hatan değil. Onun hatası. August durumunun ne kadar karmaşık olduğunu bildiği hâlde yine de seni istedi. Muhtemelen, ilişkinize karışmamdan nefret edecek ancak bir anne olarak niyetini bilmem gerek.”

“Niyetimi mi?” İçten ve yoğun bir kahkaha dudaklarımdan fırlayıverdi. “August’a karşı niyetimi mi bilmek istiyorsunuz?”

Küçük bir gülümseme sundu ve Sarai’nin saçlarını okşadı.

“Oğlum hakkında hiçbir kuşku yok. Saha içinde iyi bir oyuncu olduğunu bildiğim kadar saha dışında da nasıl olduğunu biliyorum.” Kaşlarını imalı bir şekilde kaldırdı. “Ancak sana şu an derinden âşık olduğunu ve bu aşkın uzun zamandır var

olduğunu biliyorum.” Mizahla dolu havası giderek azalsa da nezaketi gözlerinde hâlâ duruyordu. “Beni sakın yanlış anlama, onu sevip sevmediğini sormuyorum. Sevdiğini görebiliyorum. Sana evlenme teklif ettiğinde onunla evlenip evlenemeyeceğini merak ediyorum.”

Evlenmek.

Çoğu kız için bu, yaz düğünleri, çiçekler ve umutla yeşeren hayaller demektir.

Ancak artık bana öyle gelmiyordu. Evlilik kelimesi benim için tuzak demektir. Bir adamın benim hayatımı ve kızımın hayatını, kendi takdirine bırakarak, kötüye kullanabileceği bir durumdan ibaretti.

“August’la bu konu hakkında hiç konuşmadım,” dedi usulca. “Muhtemelen sonunda sana sahip olduğu için çok mutludur ve bu konuda baskı yapmak istemediğini tahmin edebiliyorum. Ben sadece merak ediyorum, sahip olduğu kadın için birinin bacağını kıracak kadar zalim bir adam, kendi kadınına karşı da bu kadar zalim olabilir. Haksız mıyım?”

Sinirle *JumboTron*’a baktım. Birden fazla kez gafil avlanarak o ekranda yüzümü görmüştüm. Eğer şu anda ekranda benim yüzüm olsaydı, korkarım herkes Caleb ve benim aramda neler olduğunu görebilirdi. Muhtemelen herkesin görmesi için canlı, siyahlı-mavili ve morlu teknik renklerle oynatılan bir skecin parçası olurdum. Nelerden kurtulduğumu görebilirlerdi. Her ne kadar bunların benim hatam olmadığını bilsem de utanç yüzüme hücum ediyor ve temiz hiçbir hücremin kalmamasına sebep oluyordu. Caleb’in dokunuşuyla kirlenmişim, kalbimle ruhum görünmez lekelerle kaplanmıştı.

“Yasal olarak Sarai’nin babasıyla yaşadığım şeyler hakkında konuşamam,” dedim sesimi oldukça kısık tutmaya çalışarak çünkü etrafta herkesin kulaklarını dikmiş bizi dinlediğini biliyordum. “Ancak ondan uzaklaşmanın bizim için olabilecek en iyi şey olduğunu söyleyebilirim.”

“Peki August bunu biliyor mu?”

“August’un bildiği şey onu, yalnızca onu sevdiğim.” Bu yaptığım şey bana gerip gelmeliydi ama içimde saklı tuttuğum onca şeyden sonra, birine bir şeyleri anlatmak kendimi iyi hissettiriyordu.

“Sana bir şey söyleyebilir miyim?”

Başımı salladım. Gülümseyerek devam etti.

“Oğlum, babasından sonra tanıdığım en rekabetçi insandır. Ne zaman pes etmesi gerektiğini asla bilmez. Sonunda Waves, elbette bu takımda kalırsa, mutlaka bir şampiyonluk kazanacaktır çünkü August bunu yapana kadar asla durmayacak. Nasıl durulacağını bilmiyor ve sen söz konusu olduğunda da durmayacak.”

Sözleri, kalbimi yerinden oynatmalı, ritmini bozmalı ve nefesimi kesmeliydi fakat tek yaptığı içime taş gibi oturmasıydı. August’u ne kadar seversem seveyim, ki seviyordum, bana evlenme teklif ederse ne diyeceğimi hâlâ bilmiyordum. Hayatımı, paramı, evimi ve güvenliğimi herhangi bir erkekle paylaşmak beni ölümüne korkutuyordu. Beni sevdiğini ve beni incitecek hiçbir şey yapmayacağını düşündüğüm bir adamım, ben onun tuzağına düştükten sonra maskesini indirip bana gerçek yüzünü gösterdiğine bizzat tanık olmuşum. Bunu kendim ya da Sarai için bir daha riske atabilir miydim, bilmiyordum.

Oyunun geri kalanında sersemlemiş bir hâldeydim, sahada olan bitenleri zar zor algılıyordum. Görebildiğim tek şey Caleb ve August’un birbirlerini normalde olduğundan daha iyi performans göstermeleri için kışkırttıklarıydı. İkisinin de oyunu olağanüstüydü, yine de August her zaman Caleb’a karşı kazanmayı başarıyor gibi görünüyordu. Şükürler olsun, Tanrım çünkü Şükran Günü’nde bu kaybı yaşamasını istemiyordum.

Susan’la August’u beklemek için özel kapalı otoparkına doğru ilerlediğimiz sırada tüylerim bir anlık sezgiyle diken diken oldu.

Kafamı kaldırıp etrafıma bakındığımda Caleb’ın benden birkaç adım ötede durduğunu gördüm. Koyu renk kazağı ve pantolonu,

altın sarısı saçlarını ortaya çıkarıyordu. Güneşten kopup yeryüzüne gelmiş bir parça gibiydi.

Yalnızca ben, onun cehennemden kopup geldiğini biliyordum.

Ukala bir sırıtişla, beni öldürmek istermiş gibi bir hamle yaptı. Muhtemelen korkumun kokusunu alabiliyordu, bu yüzden yüzümü ifadesiz bir hâle getirdim. Çenemi kaldırarak gözlerinin içine baktım. Bana halka açık bir yerde saldıramazdı ve ben de kalbime pompalanan, damarımda dolaşan dehşeti göstermeyi reddediyordum. Ne olursa olsun başımı dik tutmalıyım.

Bakışları kucağımda duran Sarai'den, August'un annesi Susan'a kaydı. "Sizi tekrar görmek güzel, Bayan Foster. Yıllar oldu ama her zamanki gibi çok güzel görünüyorsunuz."

Caleb ve August'un benden önce bir geçmişi olduğunu unutmuştum. Tanışıklıkları benden önceye dayanıyordu.

Bayan Foster sahtekârlardan hiç hoşlanmazdı. Bu yüzden ona cevap vermese de Caleb omzu silkene kadar ona sert gözlerle baktı.

Sarai büyülenmiş bir hâlde Caleb'a bakıyor, minik elleriyle onun yüzüne ve burnuna dokunmak için uzanıyordu. Sarai'yi çekmek ve onunla birlikte diğer yöne doğru koşarak kaçmak istiyordum, Sarai'yi ondan mümkün olduğunca uzağa götürmek için her şeyi yapardım. Asıl korkunç bedeninin üzerinde taşıdığı melek kabuğunu en iyi ben biliyordum. Her şey çok geç olana kadar o kabuğun altında bir iblisin kalbinin attığından asla şüphelenmezsiniz.

Caleb onun küçük parmaklarını yakalamaya çalışıyordu. Hemen kalçamı başka yöne çevirdim, böylece eli Sarai'ye ulaşamayacağı bir boşluğa düştü.

"Çok güzelsin, Sarai." Bunu Sarai'ye söylese de bakışlarını benim üzerimden ayırmıyordu. "Gözlerini babandan almışsın. Beni hatırlıyor musun?"

Başparmağını ağzına sokup kulağını çekiştiren Sarai, hayır anlamında başını salladı. Caleb bana ters ters baktı ve Sarai'nin

saçından minik bir tutama dokunup parmaklarının arasında okşamaya başladı. “Ben senin babanım.”

Aralarına daha fazla mesafe koymak için geri çekildim.

“Baba,” diye fısıldadı Sarai. İki çift menekşe göz birbirine kilitlenmişti.

“Bayan Foster, rica etsem Sarai’yi arabaya götürür müsünüz?” diye aniden sordum. Baba ile kızı, aralarındaki etkileşimi dehşetle izliyordum. Sarai zeki, meraklı ve bir filin hafızasına sahipti. Bunu düşünmek midemde bir yumruya sebep oldu.

“Bundan emin misin, Iris?” diye sordu, Bayan Foster.

Sarai’yi ona uzatıp, yarım yamalak, gergin bir gülüş takındım. “İyi olacağım,” diye teminat verdim.

“Caleb’la biraz konuşmam lazım.”

“Iris, belki de August’un gelmesini...”

“Hayır, şimdi konuşacağım.” Birkaç metre ötedeki siyah jeep’e doğru başımı salladım. “Birazdan yanınıza gelirim.”

Caleb’la bana endişeli bir bakış attıktan sonra Sarai’yle birlikte arabaya doğru yürümeye başladı.

“En sonunda yalnız kaldık.” Caleb saçlarıma dokunup saçlarımın arasından parmaklarını geçirdi. “Saçlarının düz hâlini sevdiğimi biliyorsun ama böyle de güzelsin.”

Bir elimle saçlarımı toplayıp arkama, onun ulaşamayacağı bir yere sıkıştırarak geri çekildim. “Ne istiyorsun, Caleb.”

Gülümsemesiyle gözleri; beni, yüzümü, göğüslerimi incelerken, bacaklarımın tam birleştiği yerde sabitlendi. Bakışları açlıkla ve her hücresi şehvetle doluydu.

“Benim olanı istiyorum.” Kulağıma fısıldamak için öne doğru eğildi. “Gerçekten beni terk edebileceğini ve bir daha geri dönmeyeceğini mi düşünüyordun, Iris? Kızımı benden alacaktın ve bunun bedelini hiç ödemeyecektin, öyle mi?”

Vücudumdaki tüyler diken diken oldu. Kalbim çarpıyor, kaslarım geriliyordu.

Vücudum her şeye hazır hâlde ayaklanmış, bekliyordu.

Bir anda eli bileğimi kavrayarak acı verecek kadar sıkıldı.

“Onun seni becermesine nasıl izin verirsin?” diye tısladı.

“Onunla, benim takımımın kendi sahasında, benim önümde oynamaya nasıl cüret edersin? Benim buna hakkım olmazken kızımın büyümesini izlemesine izin mi vereyim?”

Dili dışarı fırlayıp kulağımı yaladığında tenimde kuruyan tükürüğü tiksindim neden oldu.

“Ah, Iris, keşke seni herkesin gözünün önünde sikebilseydim.”

Güldü. “Bizi öyle görmek August’un hoşuna gitmez miydi?”

Bana o kadar çok yaklaşmıştı ki aleti neredeyse karnımı delemek kadar baskı yapıyordu. “Bunu bana sadece sen yapabilirsin, Iris.”

Yutkundu, gözlerindeki sertlik yerini kibirle örttüğü o hastalıklı çaresizliğe bıraktı. “Eve geri dön. Seni çok özledim. Bu sefer daha iyi olacağım. Söz veriyorum. Ben...”

Nefesi göğsünde donup kaldı. Gözleri, elimde duran mücevher kaplı MiMi’nin bıçağına kaydı. Sivri ucunu Caleb’in aletine doğrultmuştum.

Bu dünyada bir kadın aklını başında, silahını yanında tutmalıdır.

“Sikin beni hiçbir zaman tatmin etmedi.” Sakince gülümsedim.

“O yüzden işime yaramayan aletlere geri dönmüyorum. Eğer oralarda bir yerlerde hâlâ bir alet varsa, beni hemen bırakmanı öneririm, yoksa onu keser ve hasta bir hayvan gibi kanlar içinde kalmanı sağlarım.”

“Iris, hadi ama...” Bıçağı daha derine bastırdığımda durdu.

“Siktir, bebeğim.”

“Ben senin bebeğin değilim. Senin kızın değilim. Bebeğinin annesi bile değilim çünkü bana kalsa Sarai’nin senin kızın olduğunu reddederim.” Hâlâ bileğimi kelepçeliyormuş gibi tutan kocaman eline baktım. “Bırak beni, Caleb, yoksa o iğrenç taşaklarından birini parçalarım.”

Elini çekse de gözleri hâlâ saldırıyordu.

“Hatırlıyor musun? Bütün bunları bana silah zoruyla yaptırdığında sana kızmıştım ama şimdi düşündüğümde birinin seni sevmediğinden emin olduğunda oyunun böyle oynandığını anlıyorum. Sen bunu hep biliyordun, değil mi, Caleb? Seni sevmediğimi daha ben bile fark etmeden biliyordun. Bu yüzden sıkıca tutundun.”

“Günün birinde, Iris...” Gülümsemesi, bir şeytan onu ele geçirmiş gibi çılgın bir tonda çınlıyordu. Ürperdim.

Aramıza biraz daha mesafe koyup bıçağı çantama gizlice geri sokuşturdum.

“Bahsettiğin gün çabuk gelse iyi olur çünkü Lo’nun söylediğine göre...” gün otelde Lo’nın yaptığı gibi avucuma üfleyerek ekledim. “Günlerin sayılı.”

Şimdiye kadar görmediğim korku gözlerine giriş yaptı. Daha önce bilmiyorsam bile şimdi biliyordum. Lo kesinlikle benden daha belalıydı. Caleb’in aletine bıçak dayıyordum ancak o hiç korkmuyordu. Ona Lotus’un sözlerini hatırlattığımda ise korku ortaya çıkıvermişti.

“Iris, hazır mısın?”

Ses arkamızdan geliyordu. Arkama döndüğümde August’un bize doğru yürüdüğünü gördüm, Caleb’inkine benzer koyu renk bir kazakla pantolon giymişti. Tüm benzerlikleri burada son buluyordu. Caleb altın gibi parlak olsa da kararmış ve sahteydi. August ise karanlık, sığınak sağlayan bir duvar gibi üzerimde yükseliyordu. Yanıma geçip elimi tuttu. Gözlerini Caleb’in üzerinden hiç ayırmadan eğilip saçlarıma bir öpücük kondurdu.

“Bir şeye mi ihtiyacın var, Caleb?” diye sordu donuk bir hâlde.

“Tahmin bile edemezsin,” diye yanıtladı Caleb, buz gibi parlak gözleri bana odaklanmıştı.

“Bunu sana yalnızca bir kere söyleyeceğim.” August elimi bırakmadan, ayakkabılarının ucu neredeyse birbirine değene kadar Caleb’in dibine sokuldu. “Iris ve Sarai benim korumam altında ve onları rahatsız edersen beni rahatsız etmiş olursun.”

Kelimeler üçümüzün arasındaki boşlukta süzülüyordu.

“Eğer dediklerimi ciddiye almazsan inan bana bacağını kırmaktan daha fazlasını yaparım,” dedi usulca. “İris müsaade etmediği sürece onları göremezsin.”

“Bakıyorum da onun her istediğini yapmaya çok meraklısın.” Zalimce güldü. “Seni şimdiden avucunun içine mi aldı?”

August bir kahkaha patlattı. “Aynen öyle,” diyerek hoş bir şekilde cevap verdi. “Kıskandın mı?”

Caleb’in gülümsemesi toz olup uçtu. “O amcığa, önceden benim sahip olduğumu unutma.”

“O zaman hayatımın geri kalanında Iris’e sahip olacağım için ne kadar şanslı bir adam olduğumu gayet iyi biliyorsundur.” August güldü. “Bu, ilk olmaktansa son olmayı tercih ettiğim bir durum. Bir şansın vardı. Sen onu berbat ettin. Bana basketbolda ne derler bilirsin. *Son hamleci.*”

Havada süzülen sahte nezaket buharlaşırken August’un yüzü donuk bir hâl aldı. “Bu alacağın son uyarı, Caleb. Bir daha seni kızımın gözünü korkutmaya çalışırken görürsem, uzunca bir süre top dahi sektiremezsin.” Başını eğdiğinde gözleri gergin havayı kesti. “Üstelik bunu, kirli oyun gibi gösterme zahmetine bile girmem.”

Uzun saniyeler boyunca bakiştılar ve birbirlerine olan karşılıklı öfkeleri yüzünden geriliyorlardı. Caleb’in ne kadar zeki ve sinsi olduğunu biliyordum. August’u birkaç dakikalığına bile olsa onunla yan yana görmek beni geriyordu. İçinde korkutucu derecede tehlikeli bir kötülük mikrobunu taşıyordu ve ben bu mikrobun içinde boğuluyordum. Değer verdiğim herkesin ondan olabildiğince çabuk uzaklaşmasını istiyordum.

“August.” Elini çekiştirdim. “Bebeğim, hadi gidelim.”

Caleb’in gözleri bana dikildi. Sevgi sözcüğünü kullanarak onu kışkırtmak istemesem de ondan esirgediğim şeyi August’a kolayca verdiğimi bilmesi umurumda olmamıştı. Sonunda ellerini ceplerine soktu ve ıslık çalarak uzaklaştı.

Nefesimi farkında olmadan o kadar uzun süre tutmuşum ki dışarı bıraktığımda başım döndü. Caleb’la yüzleşirken cesaretli davranmış, bıçağımı çekmiştim ama onun gittiğini gördüğüm an titreme dizlerimi ele geçirmişti. Sonunda dayanamayarak August’a doğru gevşekçe yığıldım. Kollarımı sıvazladı, bir eliyle parmaklarımızı birbirine dolarken diğer eliyle yüzümü avuçladı.

“Az önce ne oldu?” diye sordu kaşlarını çatarak. “Titriyorsun, Iris, bir şey mi oldu?”

Bir gün ona söylemek zorunda kalacaktım. Gizlilik sözleşmesini bahane etmeden, zorlanmadan söyleyebileceğimi *umut ediyordum*. Onunla paylaşmak istemediğim şey utanç, mahcubiyet ve dehşetti. Bunların başıma geldiğini, sevdiği kadının böylesine hasarlı bir kadın olduğunu bilmesini istemiyordum. Ona gizlilik yemini ettirmem gerekecekti ve Caleb’ın peşine düşmeyeceğine dair söz vermesi gerekecekti, üstelik bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordum. Düşüncelerim zihnimde dönüp duruyordu.

“Sana yakında her şeyi anlatacağım, sadece bunu bilmen gerekiyor.” Alnımı göğsüne yasladım. “Ama bugün değil. Annene gidip Şükran Günü yemeğinin tadını çıkarabilir miyiz?” Başımı kaldırdım ve fırtına bulutu gözlerine bakarken gülümsedim. “Bugün sadece zaferini kutlasak? Olmaz mı?”

Kızgın olduğunu biliyordum, yüz ifadesi hiç değişmiyor ya da yumuşamıyordu ama sonunda yorgun bir nefes vererek ellerini saçlarında gezdirdi. “Peki bana her şeyi yakında anlatacak mısın?” diye sordu. “Onun bir daha senin yanma yaklaştığını görürsem aklımı yitirebilirim. Lanet olsun, sana çok yakındı ve...”

“Şşşt, lütfen. Yakında anlatacağım.” Gözlerimi kapattım, gözyaşlarıma ve kapıldığım duygu seline karşı dudaklarımı bastırdım.

“Söz veriyorum.”

Dudaklarımız aynı hizaya gelene kadar eğildi ve dudaklarımı ağzına aldı. Temasını hisseder hissetmez günün ağırlığı, korkusu

ve endişesi toz olup uçtu. Dudakları tatlı, nazik ve aç bir şekilde benimkinin üzerinde geziyordu.

“Sadece... ihtiyacım var.” Kelimelerimin dudaklarında dinlenmesine izin verdim. Neye ihtiyacım vardı? Zamana mı? Boşluğa mı? Anlayışa mı? Yoksa sabretmeye mi? “Sana,” diye nefes aldım öpüşürken, dudaklarımın alabildiği kadarını almak için ağzımı açtım. “Sadece sana ihtiyacım var.”

“Bana zaten sahipsin, ben seninim.” Doğruldu ve annesinin camdan bizi izlediği arabaya doğru baktı. “Vay canına, annem öpüşmemizi izliyor.”

“Çok utanıyorum,” dedim, ağzıma kapattığım ellerime doğru. Onun, Caleb’la olan ilişkimizin ne kadarını gördüğünü bilmiyordum ama tribündeki konuşmamızdan sonra artık o kadar da canımı sıkmıyordu.

“Utanma. Ona bu gece otelde kalacağımızı söylediğimde sevişeceğimizi anlamıştır diye düşünüyorum.”

“Anlamadım, bu gece ne yapıyoruz dedin?” Annesinde kalacağımızı sanmıştım.

“Lotus, Sarai’ye göz kulak olacak,” dedi August. “İkimiz bütün geceyi birlikte geçireceğiz.”

İçimdeki annelik güdüsü buna hemen itiraz etmek istiyordu. Başka kimse kızıma bakmak zorunda kalmamalıydı. Bunu yapan kişi ben olmalıydım ancak August, ne zaman birlikte olsak güneş doğmadan gitmek zorunda kalıyordu.

Bu izni kendime verecektim. Bize verecektim.

Arabaya, annesinin bilmiş sırtışına doğru yaklaşırken gülümsedim. “Kulağa harika geliyor, bebeğim.”

BÖLÜM 48

IRIS

Ne düşünüyordum ki?

Aynadaki yansımam resmen benimle alay ediyordu. August’la beraber bol yıldızlı bir otelde bir gece geçirecektik. *Sabah kalkıp gitmek zorunda olmadığı bir gece.* Onu baştan çıkarmak için göz kamaştırıcı dantelli iç çamaşırları yerine bir basketbol forması giyiyordum. Bu onun formasıydı. Yine de onun üzerinde benim üzerimde durduğundan daha seksi duruyordu.

Saçlarımı omuzlarımın ve kollarımın üzerine doğru serbest bırakarak Sarai’nin çiş geldiğinde yaptığı gibi bir bacağımı diğerinin üzerine attım.

“Senin bütün eşyaların diğer odada,” dedim aynada gördüğüm kıza. “Yani bir noktada o odaya gitmen gerekiyor.”

Buna ihtiyacım vardı. Bugünkü maç stresliydi ve Caleb’i görmek benim için tam bir kâbus olmuştu.

August’un ailesiyle olan yemek harika olsa da tüm akşam aklıma sadece tek bir şey vardı. Masanın altından gizli dokunuşlar,

koridorda çalınan öpücükler ve vaat dolu bakışlar beni tüm gece diken üstünde bırakmıştı. August'un deplasman yolculuğunun sonu Stingers'tı. Bu yüzden uzun zamandır eve gelemediği için birlikte olma fırsatı yakalayamamıştık.

Lo, Sarai'yi emanet edebileceğim tek kişiydi, ikisi evde olduğuna göre içim rahattı.

Yatak odasına girdiğimde gözüm ne altın kaplamalı mobilyaları ne sık dokunmuş kalın halıyı ne de şehrin muazzam manzarasını görüyordu. Tek dikkatimi çeken, kocaman yatağın ucunda oturan adamdı.

August benden hemen önce duş almış ve giyinme zahmetine girmemişti. O benim hassas duyularım için daima bir lükstü. August'un tüm çıplaklığı karşımda duruyor, üst üste özenle döşenen sıkı karın kasları, nemli teninde boncuk boncuk olmuş su damlacıkları ve yakıcı bir kaos gibi dağılmış, dalgalı saçlarıyla gözlerim için muazzam bir ziyafet veriyordu. Bu bir baştan çıkarma meselesiydi.

Spor istatistikleri ve sporculara dair her şeyi bilmek benim mesleğimin bir parçasıydı, bu yüzden August'un kanat açıklığını biliyordum ama bunları bilmek, onun omuz genişliğini, kaslarını ve kemiklerini, bronzlaşmış tenini ufkumda görmekle aynı şey değildi. Onun dikey mesafesini ve ne kadar yükseğe zıplayabileceğini biliyordum ancak bunlar sadece sayısal verilerdi. Bunlar size 1.90'a yakın, uzun, zayıf, biçimli yanları ile uylukları ya da kilden oyulmuş, güneşte sertleşmiş ve yanmış baldırları hakkında tam olarak bilgi vermezdi. O bir atıcıydı. Ligin gördüğü en iyi ve sahanın gerisindeki en ölümcül şutörlerden biriydi. Ancak ben o kusursuzca yontulmuş kolları ve "dokunduğum her yerini" kalbim için bir sığınak olarak görüyordum.

Gözlerini üzerimde şehvetle gezdirmeye başladı.

"Kahretsin, Iris."

Ona doğru yaklaştığımda beni bacaklarının arasına almak için kendine doğru çekti. Aleti, taş gibi sert ve davetkâr bir

biçimde tenime değdi. Ayak parmaklarım halıya doğru kıvrıldı ve parmaklarım dağınık, koyu ipek saçlarına dolandı. Omuzlarıma dokunarak kollarıma doğru istekli okşamalar bırakıyordu. Kalçalarımın şeklini, formasının üzerinden takip ederken gözlerinde bir hürmet vardı.

“Seksi bir şeyler giymem gerekiyordu,” dedim hızlıca. “Belki bir gecelik ya da...”

“Sadece biraz dur.” Kahkahası duman gibi havaya süzüldü. “Seni benim numaramın yazdığı formayla görmek, sabahına elimi fazlasıyla meşgul etmeme sebep olan erotik bir rüya gibi.”

Tek parmağını göğsümün üzerine işlenmiş otuz üç numarasının üzerinde gezdirmeye başladı. Meme uçlarımı çimdikleyip daireler çizerek okşadığında dizlerimdeki kemikler jöleye dönüştü. Kendimi ayakta tutabilmek için sert ve pürüzsüz omuzlarını tuttum.

Elleri bacaklarımın üzerinde gezinmeye başladı. Formanın altından kalçama dokundu ve kıvrımına ulaşana kadar devasa elleriyle kalçamı sıktı. Gözleri benimkilere kilitliyken çizgi boyunca parmağını kaydırды. Sanki orada duran bir manivelayı çekmiş gibi, vücudumdan nem sızarak kalçalarımı ıslatmaya başladı.

Bir eli usulca bacaklarımın arasına girdiğinde birkaç dakika boyunca sadece kadınlığımı okşadı. Nefesim kesildi. Birden inleyen, utanmaz bir kız oluvermiştim. Bacaklarımı ayırarak bana daha fazla dokunması için sessizce yalvardım. Beni açmasına, istila etmesine ve tam da ona ait olan yere sahip olmasına ihtiyacım vardı.

August, parmakları vücudumun ıslak, yalvaran kanıtıyla sırlıklam olana, yalvarışlar kalçalarımın altına kadar klitorisimi okşamaya devam ediyordu. Ben de tırnaklarım etine batarken daha fazlasını talep ediyordum.

Sıcak ve ısrarcı ağzı, formanın içinden bir göğsüme emerek sahip olduğunda bakışlarımızı birbirimizden ayırmadık. En sonunda parmakları arzuladığım yerdeydi, klitorisime dokunuyordu.

“Ah,” diye bir inilti dudaklarımdan dökülerek ağırlaşmış havaya karışırken, ona karşı zayıf ve soluk soluğa kalıp alnımı onun alnına bastırıyordum. “August.”

Başparmağı beni tekrar tekrar okşarken, her okşama benden bir nefes çalıyordu. Kaslı kalçalarını sarmam için bir bacağını iki yana çekiyor, ben onun üzerinde yayılana kadar, serin hava ıslak, sıcak kıvrımlarımın üzerinde fısıldıyordu.

“Seni *formamı* giyerken becermek istiyorum.” Boynumun uzunluğuna diliyle bir çizgi çekti. “*Sür beni, Iris.*”

Bu kelimeler, bir buz kütlesi sırtımdan aşağı kayıyormuş gibi beni dondurdu.

O buz kütlesinden korunmaya çalışmak için vücudum bir saniyeliğine kendini kapattı. Soğumaya başladım.

Durdu. O sözler aklımdan çıkmıyordu.

Başka bir adam da ona binmemi emretmişti. Onu istediğime inandırmamı söylemişti ama yapamamıştım. Geçmiş anıların zalimliği tutkumu çalmış ve beni soğutmuştu.

“Iris.” August’un kaşlarını çatışı, yüzündeki ve sesindeki endişe bana şu an nerede olduğumu hatırlattı. “Bebeğim, iyi misin?”

Gözyaşlarımı yutarak, anılarımı bütünyle yiyerek ve uzun zaman önce gördüğüm bir kâbusu sindirerek aptalca ona bakıyordum. Başımı salladım, dudaklarım soğuk, titrek bir şekilde kıvrıldı.

“Öp beni,” diye fısıldadı. Gözleri o kadar şefkatli, o kadar iyi niyetliydi ki.

Yıldızların altında, bir sokak lambasının altında, büyük günün arifesinde büyülü bir geceyi hatırladım. Kahkahalar ve sırlarla dolu, vaatlere gebe bir gece. Artık onu çok net görüyordum. Prensimi. Bir öpücük istiyordu.

Ben de onu öptüm.

Sanki bu gece dünyanın sonuymuş gibi öpüyordum. Zulmü iyi bildiğim hâlde onun iyiliğini, geçmişte hoyratça muamele

görmüşken onun şefkatini, ele geçirilmiş, sahiplenilmiş ve örselenmişken onun bana olan sevgisini göz ardı edemezdim.

Prensim beni öpücüğüyle eritirken, onun içinde çözülüyordum. Göğüs göğüse geldik, August'un forma numarası aramızda ezildi. Aletini elime alarak vücutlarımızı aynı hizaya getirdiğimde iki tenin şehvetli bağıyla bir olduk. Boynuna doladığım dirseğimle kendimi sabitledim, başım dönene ve nefeslerimiz bir mutluluk bulutunda birbirine karışana kadar öpüşmeye devam ettik. Formanın altında avuçları sırtıma uzandı, kalçalarımız kilitlenip yuvarlanırken elleri çıplak etime gömüldü. Bedenim onun etrafında kenetlenirken, sanki bedenlerimiz bu an için yaratılmış gibi dua ediyor, lanet okuyor, inliyor, birleşiyorduk.

Sanki yaşadığımız şey tekrar tekrar kafamızda canlandırdığımız bir aşk, geç gerçekleşen bir hayal gibiydi. Öğle vakti gökyüzünü soyup yıldızları arıyor, onları bir kovadaki deniz kabukları gibi topluyorduk. Yıldız tozuyla yıkanıp, Samanyolu'ndan içiyor ve ayın üzerinde dans ediyorduk. Gökkubbeyi deliyor, sonsuzluğa bakıyor, zamanın ve uzayın çok ötesine basıyorduk. Öncesi ve sonrası yoktu. Yaşadığımız an, sonsuzluğu doğuruyordu. Bu an ölebilirdi ancak hissettiğimiz aşk sonsuza kadar sönmeyecekti.

Zaman bir çizgi değildi. Bir çemberdi ve biz, August ve Iris, o çemberin merkezinde duruyorduk.

"*Rastlantının Böylesi*" ni izledin mi?" Sırtımı, August'un sert gövdesine dayayarak sordum.

Hava iyice kararmıştı ve beynimi resetlenen eski bir disket gibi bırakan orgazmın üzerinden sadece birkaç dakika geçmişti.

"Film mi?" Elleri saçlarımda gezindi.

"Evet, *Rastlantının Böylesi*."

"Kate Winslet mi oynuyor?"

"Hayır, Gwyneth Paltrow."

"Kocasının annesinin onu öldürmeye çalıştığı film mi?"

* *Sliding Door*. Gwyneth Paltrow ve John Hannah'ın başrollerini paylaştığı 98 yapımı romantik-komedi dram türü bir filmidir. —ç.n.

“Hayır, o bahsettiğin film, *Sessiz Kabus**.”

“Gwyneth Paltrow hakkında bu kadar şeyi neden biliyorsun?” diye takıldı. Kalçalarımı sıkarak cıyıklamama sebep oldu. “Çok garip.”

“Tamam. *Rastlantının Böylesi*’nde bu kadın...”

“Gwyneth Paltrow.”

“Aman Tanrım. Evet,” diye kabul ettim. İkimizin de başını dayadığı yastığa doğru dönüp gülerek ekledim. “Gwyneth Paltrow.”

“Sadece açıklığa kavuşturmak istedim.”

“Küpesini asansörde düşürmüştü.”

“Ne? Asansör mü?”

“Burası Londra. Asansör işte. Aynı şey**.”

“Anladım, asansörde bir küpe düşürmüştü... peki.”

Karanlıkta sırtışını duydum ve sessizliğimin onu uyarması için bir süre bekledim.

“Tamam, tamam.” Saçlarıma doğru eğilerek güldü. “Duracağım.”

Karnına dirsek attım. O “ah” diye inlediğinde, konuşmaya devam ettim.

“Küpeyi düşürüyor ve sonra filmin içinde senaryo iki farklı yola ayrılıyor.” Az önceki mizahım sirke içindeki şeker gibi eriyip kaybolmuştu. “İki farklı adamla, iki farklı senaryo.”

August gülmeyi bıraksa da elimi bulup yorganın ağırlığı altında parmaklarımızı birleştirdi. Devam etmemi bekliyordu.

“Eskiden hep tanıştığımız geceyi düşünürdüm.” Dudağımı ısırarak kendini dışarı atmak için bekleyen gözyaşlarımı geri akıttım. “Beni öpmek istemiştin.”

“Sen de erkek arkadaşın olduğunu söylemiştin.” Sesi berraktı.

“Ben bazı zamanlarda...”

* Gwyneth Paltrow ve Jessica Lange’ın başrollerini paylaştığı, 98 yapımı Amerikan gerilim filmi. –ç.n.

** Orijinal metinde Iris “Lift” kelimesini kullanır. August ise buna şaşırıp “Elevator” mı diye sorar. Lift, İngilizlerin kullandığı, Elevator ise Amerikalıların kullandığı asansör anlamına gelen sözcüktür. –ç.n

Dayak yemeye, morarmaya, tehdit edilmeye ve şiddete uğramaya devam ettiğim zamanlarda.

“... Yani mutsuz olduğum zamanlarda, hep o gece seni öptüğümü hayal ederdim.” Gözlerimi sıkı sıkı kapattım, o zaman ile şimdi arasında boşa geçen yılları silebilmeyi ne çok isterdim. “Seni seçtiğimi ve bu seçimin her şeyi değiştirdiğini hayal ederdim.”

Sessiz kaldı. Hayır, ona her şeyi anlatmayacaktım. Çok fazla bir şey anlatmadan gerçeğe bağlı kalmayı istiyordum.

“Sanki doğru seçimi yaptığım ve mutlu olduğumuz bir paralel evren varmış gibiydi.” Hatamı kabul eden kelimeleri serbest bırakmak için mücadele ediyordum. “Ama her seferinde uyandığımda sen orada değildin. Caleb vardı.”

“Peki bu alternatif evrende...” dedi usulca, parmaklarımın arasındaki çarşafı okşayarak. “Sarai benim kızım mıydı?”

Kısa bir süre tereddüt ettim, ne söylememi istediğini bilmiyordum. Ben de yine gerçeği söylemeyi seçtim.

Başımı salladım. Başını, enseme doğru kaydırды ve oraya sıcak nefesini bıraktı.

“İkimiz de aynı anda o alternatif evrende birlikteydik, Iris. Senin onunla olduğun zamanlarda beni ayakta tutan şey buydu.” Beni sırtüstü yatırdı ve kolunu başımın üzerindeki yastığa dayadı. “Çoktan bir şeylere geç kalmış olduğum değil de bir şeylerin hâlâ mümkün olması ihtimali.” Yüzüme düşen birkaç tutam saç geriye aldı, sanki gün ışığı odayı dolduruyor ve beni net bir şekilde görebiliyormuş gibi karanlıkta bana bakıyordu. “Bu gerçek, Iris.” Sıkıca kenetlenmiş ellerimiz dudaklarına götürdü. “Bu bir paralel evren değil. Bu bizim hayatımız, bebeğim.”

Gülümsemek istemiyordum. Gülüşüm bu illüzyonu bozabilir ve yatağın kenarında kıvrılmış, Caleb’in tabancasının namlusuna bakarken uyanabilirdim. Ancak uyanmayacağımı biliyordum. Yarın August’un kollarında uyanacaktım ve geçmişim, anılarım, Caleb beni bundan mahrum edemezdi.

“Sana bir şey söyleyebilir miyim?” August’un sesi beni bu rüyaya bağlayarak orada geçirdiğimi süreyi uzattı.

“Elbette.”

“Her sabah bu şekilde uyanmak istiyorum,” dedi umutla. “Ayrıca çocuklarımızın kapıdan içeri girip yatağımızda zıplamasını izlemek istiyorum.”

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında toplanıyor ve sessizce yanaklarımdan aşağıya süzülüyordu.

Bir zamanlar bunları isteyecek kadar cesur bir kız vardı ama ezilerek toz olmuştu. Denesem bile onu tekrar bulabilir miyim bilmiyordum.

“Kahvaltı için krep yapacağım.” Coşkusu artmış bir şekilde devam ediyordu. “Onlara şut nasıl atılır ya da atılmaz öğreteceğim. Basketbol oynamak zorunda değiller. Umurumda değil. Sadece bizim olmalarını istiyorum. Senin ve benim.”

Başparmağını sol elimde, bir zamanlar MiMi’nin koruma yüzüğünün olduğu ve sonrasında da esaret yüzüğünün yerini aldığı parmağımda gezdirdi. Artık gözyaşlarımı tutamıyordum çünkü o parmağa bir yüzük daha geçirmeye hazır değildim. August’u ne kadar sevsem de, bu atmaya hazır olmadığım bir adım, almaya cesaret edemediğim bir riskti. Söz konusu o olduğunda bile buna henüz hazır değildim.

Kendimi, sevdiğim adamın iki dudağının arasından çıkacak soruya hazırlarken, hayır demenin yollarını arıyordum.

“Sana bu gece bu soruyu sorsam, bana evet der miydin, Iris?”

O zaten sorunun cevabını biliyordu. Sesindeki teslimiyeti ve hayal kırıklığını hissettim. Onu şaşırtmayı çok isterdim. Ancak olmuyordu, cevap veremiyordum.

Yine de yapmak zorundaydım.

Cehennemde yaşamıştım ve oradan dönüşüm acı dolu bir yolculuktu. Bir kâbustan kurtuldum, bir canavardan kaçtım ve

bugün onunla yüzleştim. August'a bu gece evet diyemesem de bir gün mutlaka evet diyecektim.

“Ben çok özür dilerim.” Çaresizce başımı sallayıp gözyaşlarımı sildim. “Ben, ben henüz evet diyemem.”

“Biliyorum, bebeğim.” Kolunu belime dolayarak çenesini boynumun kıvrımına sıkıştırdı. “Bu yüzden henüz sormadım.”

BÖLÜM 49

AUGUST

“Maçta iyi iç çıkardın, Çaylak,” dedi Kenan otobüsten inerken.

“Sen de.” Ona sırttırırken sırt çantamı yere indirdim. “Sonunda bir galibiyet serisi yakaladık.”

“Ucundan.” Kenan’ın sert yüzünde bir gülümseme belirdi. “Seneye sezon başladığında artı beş yüzlük bir takım olacağız.”

“Öyle mi dersin?” Kenan’la birlikte otelin girişine doğru ilerlemeye başladık.

“Eğer Deck ve ön büro bu yaz seçmelerde kartlarını doğru oynar ve bize birkaç kilit parça daha alırsa kesinlikle, evet. Bir genişleme takımı için gayet iyi gidiyoruz.”

“Evet, artık biraz olsun rahat bir nefes alabiliriz. Bu gece harikaydı.” Yüzümü buruşturdum. “Kar konusu hariç. Hava yüzünden Denver’da fazladan bir gece daha kalmayı istemiyorum.”

“Iris’i arayıp haber verdin mi?”

“Tam arayacaktım. Odaya eşyaları bırakınca ilk iş onu arayacağım.”

“Kuzeni nasıl?”

Otelin lobisinde durarak ona dik dik baktım. “Iris’in Lo’ya senin hakkında iyi şeyler söylemesini ister misin?”

“Ne?” Bana iki kafam ve fazladan bir burnum varmış gibi bakıyordu. “Neden böyle söyledin ki?”

“Sürekli onun nasıl olduğunu sormandan dolayı olabilir mi?”

“Beni hiç sordu mu?”

Kenan “Gladyatör” Ross’u daha önce hiç bu kadar çekingen görmemiştim ama yüzündeki ifade muhtemelen buna en çok yaklaştığı andı.

“Sormadı,” diye cevap verdim tereddüt etmeden, dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Kenan gözlerini devirerek bana orta parmağını kaldırdı.

“August, hey.” Decker elinde bir dosyayla resepsiyondan bize doğru geliyordu. “Seninle bir saniye konuşabilir miyim?”

“Tabii.” Kenan asansöre yürümeden önce ona yalandan bir yumruk attım.

“Sorun ne, Deck?”

“Gel, şöyle oturalım.” Başıyla asansörün hemen yanındaki koltukları işaret etti.

Saat epey geç olmuştu. Bu konuşmanın ne hakkında olduğunu bilmiyordum ama umarım çabucak biterdi. Konuşmamız biter bitmez Iris’i aramak istiyordum, bu gece benim dönmemi bekliyordu.

“Az önce Avery ile konuştum,” dedi, dikkatle beni izleyerek.

“Güzel.” Artık bu konuşmanın nereye varacağını hiç mi hiç kestiremiyordum. “O nasıl?”

“İyi.” Decker önce tereddüt etse de hemen derin bir nefes alıp konuşmaya devam etti. “Iris’in Caleb ile olan ilişkisi hakkında ne biliyorsun?”

Tahmin edilebileceği gibi, vücuduma bir ürperti yayıldı. Ensemde bir gerginlik yayılırken, tüylerim diken diken olmuştu.

“İkisinin arasındaki her şeyin bittiğini biliyorum.” Sesimdeki gerginliği ben bile duyuyordum.

“Sakin ol, West.” Deck’in dudakları ağzından dökülen kelimelerin etrafında gerildi. “Sadece bilip bilmediğini anlamaya çalışıyorum...” Büyük kaslı omuzları bir iç çekişle kabardı.

“Neyi bilip bilmediğimi, Deck?” sabırsızlıkla sordum. “Dostum, çıkar ağzındaki baklayı.”

“Bugün Avery’nin çalıştığı kanala isimsiz bir dosya bırakılmış.” Deck, kelimeleri dudaklarından gelişigüzel savurdu.

“Pekâla, ne tür bir dosya?”

“Bu.” Dosyayı masanın üzerinden bana doğru kaydırды ama açamayayım diye elini üstüne koydu. “Bu bir resim dosyası ve içinde Iris’in resimleri var.”

Bacağımın üzerine koyduğum elim yumruk şeklinde kıvrıldı. “*Benim Iris’imin* fotoğrafları mı?”

“Evet.” Bakışları anlayışla doldu. “Senin Iris’inin.”

“Bahsettiğin, fotoğraflarda çıplak mı?” Beynimi kafatasımın içinde tutmaya çalışıyordum. “Bana dosyayı ver, Deck.”

“Çıplak değil.” Dosyanın üzerindeki elinin ağırlığını arttırarak havaya uzun bir soluk bıraktı. “Dosyanın içinde oldukça kötü dövüldüğü hâllerinin fotoğrafları var. Ayrıca birkaç tıbbi kayıtlarla birlikte tacize uğradığını kanıtlayan belgeler.”

“Taciz mi?” Bu çirkin ve uygunsuz kelime onun adıyla aynı cümlede bile geçmemeliydi. “Çocukken mi başına gelmiş? Biri ona zorla mı dokunmuş ya da bir şey...”

“Hayır, çocukken değil. Oldukça yakın bir zamanda.” Empati dolu bakışlarını bana doğrulttu. “Bilmiyor muydun?”

Decker’la birbirimize bakıyorduk. O dosyada artık ne olduğunu biliyordum. Belki de başından beri biliyordum ve bunun onun başına gelmiş olabileceğini kabul etmek istemiyordum. Bulmacanın birbiriyle uyuşmayan tüm parçaları birdenbire kusursuz bir şekilde yerine oturuyor ve bir araya geldiklerinde korkunç bir manzarayı gözler önüne seriyordu.

“Caleb mı?” İsim boğazımda düğümlendi. “Caleb’in onu incittiğini mi söylüyorsun? Ona ellerini mi sürdü?” İşaret parmağımı masanın üzerindeki dosyaya vuruyordum, öfke tüm hızıyla bedenime hücum ediyordu. “Dosyanın içinde olan bu mu?” Homurdandım. “O, orospu çocuğu benim kadını mı incitti?”

“Evet.” Elini dosyadan kaldırdı. “Buna bakmadan önce aklını başına topla. Iris’in muhtemelen sana anlatmamasının geçerli bir nedeni vardır.”

“Gizlilik anlaşması imzaladığını söyledi. Sarai’inin velayetini kendi üzerine alabilmek için bunun gerekli olduğunu söyledi.”

“Evet, bu mantıklı.” Derince bir nefes alıp verdi. “İçinde ne olduğunu düşünürsek, muhtemelen zaten ortaya çıkmasını hiç istememiştir. Sana başka bir şey daha söylemem gerek.”

“Başka bir şey mi? Ayağa kalktım ve ellerimi saçlarımda gezdirip ne yaptığımı bilmez bir hâlde daireler çizerek yürüdüm. “Ne oldu, Deck? Bundan kötü ne söyleyebilirsin?”

“August, Caleb... ona acımasızca tecavüz etmiş.”

Tanrım, hayır.

Olduğum yerde kalakaldım. Hareket edemiyordum. Tek yapabildiğim duyduklarımı doğru anladığımdan emin olmak için Deck’e attığım bakıştı.

“Ne dedin sen? Ona tecavüz mü etti?” Nefessiz bedenimden çıkan kelimeler fısıltıdan öteye gidemiyordu. “Caleb mı?”

En son ne zaman ağladığımı, yüzümün gerçek gözyaşlarımla ne zaman ıslandığını hatırlamıyordum ama şu an gözyaşlarım gözümü yakarak yanaklarıma doğru süzülüyordu. Göğsüm, kendi üzerine çökmüş, kalbimi ezen bir obruk gibiydi. Ellerimin titremesine engel olmak için boynumun arkasında birleştirdim. Akıl sağlığıma, soğukkanlılığıma tutunmaya çalışıyordum ama her şey ellerimin arasından kaçıp gidiyordu.

“Siktir.” O kadar yüksek sesle bağırdım ki, lobideki tüm sesler susarak tüm bakışlar bana çevrildi. Etrafımda var olan insanlar

umurumda değildi. O orospu çocuğunun, Iris'e tecavüz ettiğini düşünerek etrafta dönüp duruyordum. *Onu taciz etmesini. Onu dövmesini.* Önümdeki masaya bir tekme savurdum, masa olduğu yerden kayarak asansörden çıkan bir çiftin yolunu kesti. Duvara tüm gücümle bir yumruk geçirdim, duvar kâğıdı yumruğumun altında delindi. Elimin üstündeki deri sıyrılarak yırtıldığında açılan minik deliklere kan dolmuştu. Parmak eklemlerim hızlıca şişip kızarmaya başlamıştı.

“August, kes şunu.” Kolumu tutan Deck'in kaşları çatıktı. “Öfke nöbetlerin için zamanımız yok.”

“Öfke nöbeti mi?” Mırıldandım, sesim zımpara kağıdının yüzeye sürterken çıkardığı ses gibiydi. “Biri, Avery'e tecavüz etse, onu dövse ne yapardın? Sakin kalabilir miydin?”

Sessizleşti, gözlerinde bir şiddet parlaması vardı. “Onu öldürürdüm.”

“Doğru, o zaman beni durdurma, gidip Caleb'ı bulacağım.”

“Yine de bir arkadaşımın beni durdurmasını isterdim. Bak, Caleb belasını bulacak. O dosya sadece Avery'nin kanalına gitmedi, bütün büyük yayın kanallarının elinde şu an bu dosya var.”

“Lanet olsun.” Ellerimi yüzümde gezdirdim. “Bu bir basın ordusuna sebep olacak.”

“Evet. Duygularının şiddetine daha sonra kapılırsın, şu anda Iris için endişelenmelisin. Sanırım Avery bu dosyayı ilk alanlardan biriydi, birazdan Iris'in kapısının önü televizyoncular, gazeteciler ve muhabirler ile kaynayacak.”

“Ben vaktinde yetişemem...” Saati kontrol etmek için telefonumu çıkardım. “Sence ne kadar zamanımız var?”

“Doğu yakasında saat epey geç oldu,” dedi Deck. “Bu bizim lehimize olur ama onu oradan çıkarmak ve bu konuda bir PR* çalışması yapmamız gerek. Donald Bradley'nin çoktan avukat tuttuğundan ve kendi yalan makinesini sıkı bir şekilde çalıştırdığından emin olabilirsin.”

* Türkçe karşılığı halkla ilişkilerdir, PR medya, basın ve sosyal medya aracılığı ile insanların zihninde olumlu düşünceler yaratma sanatıdır. -ç.n.

“Siktir et, onu.” diye tükürdüm. “Bütün bu olanları bilmediğini mi sanıyorsun? Caleb onun onayı olmadan işeyemez bile.”

“Halkla ilişkiler ekibimiz çoktan çalışmaya başladı bile.” Deck gelen e-posta bildirimine baktı. “Eh, bu mail de onlardan geldi. Avery bana bunu söyler söylemez dosyayı inceleyip açıklama yapabilmeleri için onlara gönderdim. Biliyorsun, artık kamuoyu sizi biliyor.”

Eğer Houston’a gitmiş olsaydım, kırk beş milyon dolarım ve kazandığım bir kupam olurdu ancak Deck gibi beni koruyup kollayacak gerçek bir dostu asla sahip olamazdım.

“Teşekkürler Deck... ben...” Duygularım boğazıma oturan bir yumru gibi tıkanmıştı. “Ben sadece... Ah, Tanrım... Iris? O dünyadaki en zarif ve tatlı şey. Nasıl bunları yaşamak zorunda kalır?”

Deck kolunu boynuma dolayarak beni kendine yaklaştırdı.

“Hey,” dedi huysuz bir ses tonuyla. Geri çekilerek ellerini omzuma koydu. “Bütün bunların üstesinden geleceğiz. Sana söz veriyorum, Caleb hak ettiğini bulacak, August.”

“Bundan emin misin, Deck?” Acıyla sordum. “Bacağımı kırduğunda ‘hak ettiğini’ buldu mu? Hayır, sevgili babasının güçleri onu korudu. İkimiz de sporcular için bu durumun nasıl olduğunu biliyoruz. Nasıl güç birliği yaptığımızı, kendi hakkımızı nasıl koruduğumuzu biliyoruz. Sonuçlar hiçbir zaman garanti değil. Bu sefer bunu yapamam, sana baştan söylüyorum, eğer paçayı bundan da kurtarırsa onu kendi ellerimle öldürürüm.”

“Sesini yükseltme,” dedi Decker sıkıdığı dişlerinin arasından. “Bir çılgın gibi davranmanın lüzumu yok. Beni duyuyor musun? Çoğu erkeğin sahip olmak için her şeyini verebileceği parlak bir geleceğin ve çoğu erkeğin sahip olmak için her şeyini verebileceği bir kadının var. Parmaklıklar ardında oturman onlara yardımcı olacak mı? O orospu çocuğunun yaptıklarını ortadan kaldıracak mı? Çocuğunu büyütmesine bu şekilde mi yardımcı olacaksın?”

Ses çıkaramadım çünkü doğru cevapları biliyordum, sadece kelimelerimin ağzımdan dökülmesi için kendimi zorlayamıyordum. İçimde kaynayan öfkenin dışarı çıkması gerekiyordu ve bunun için Caleb'dan daha uygun biri yoktu.

Babama ihtiyacım vardı.

Bu aklıma nereden geldi, bilmiyorum. Mantıklı bile değildi. Bana söyleyeceği doğru kelimeleri olup olmadığını kim bilebilirdi ki? Onunla çok az zaman geçirmiş olmama rağmen, herhangi bir zorluğumda ya da zaferimde aklıma hep o geliyordu. Bir babanın ne kadar önemli olduğu aklıma geliyordu. Ne yazık ki, Caleb, hasta herif, Sarai'nin babasıydı.

Sarai'nin hiçbir şeyini alamaz, onun hayatında olamazdı. Hatta onun saç teline bile dokunamazdı. Buna asla izin vermezdim.

“Tamam.” Aklımın başımda olduğunu göstermek için Deck'e başımı salladım. “Ben hallederim. Sen ekiple konuş, ben de Iris'i arayayım. Onu bir an önce oradan çıkartmam gerek.”

“Araba çoktan yola çıktı,” dedi Deck.

“Ne anlamadım?” Jetonum geç düşüyordu. “Ne arabası?”

“Onu havaalanına götürmek üzere evine doğru bir araba gönderdim. Ekip uçağı onu ve Sarai'yi sen nereye istersen oraya götüreceksin.”

Omuzlarım minnettarlık ve kısmi bir rahatlama ile gevşedi. Babam yoktu ama Deck vardı.

“Teşekkür ederim,” dedim ona. “Tanrım, çok teşekkürler, Deck ama arabayı başka bir yere yönlendirmen lazım. O Sarai ile birlikte benim evimdeler. Bizim için yemek pişiriyordu.”

Yapmam gereken aramadan korkarak durakladım.

“O çok mutluydu, Deck,” dedim. “Biz çok mutluyduk. Siktir, şimdi bütün bunlar...”

“Hepsi geçecek.” Asansöre doğru ilerleyerek omzunun üzerinden seslendi. “Kız arkadaşını ara da onunla ilgilenelim.”

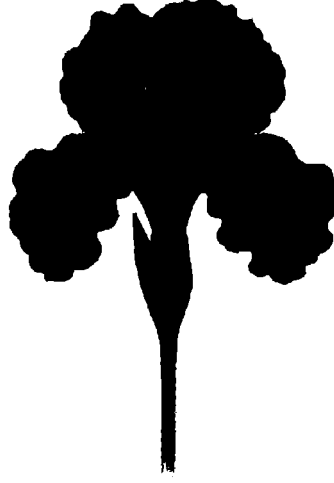
Onunla ilgilenmek.

Başarısız olmuşum. Onu hayal kırıklığına uğratmışım. Her şeyi nasıl olup da öylece gözümünden kaçabilmişti?

Onu *All-Star* maçında gördüğümde de dövmüş müydü? O zamanlar onu çok sık göremesem de ilk tanıştığımız geceden beri ona kendimi hep bağlı hissetmiştim. Nasıl kör olabilmiştim? Neden bana söylememişti?

Hayır, artık önemli değildi.

Şimdi hepsini biliyordum ve bana her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

BÖLÜM 50

IRIS

“Hava yüzünden rötar mı?” August’un mutfağında, önümde duran yemek hazırlıklarına baktım, gerçek bir Louisiana sofrası hazırlamayı düşünüyordum. Etouffe, karides, fasulye ve pilav, tatlı olarak ise ekmek tatlısı. MiMi görseydi gurur duyardı.

Ekmek tatlısına dökeceğim viski sosunun ölçüsünü ayarlarken, telefonumu kulağımla omzumun arasına sıkıştırmış, August ile konuşuyordum. “Sorun değil. Yemekleri saklama kabına koyup buzdolabına kaldırıyorum. Yarın burada olacaksın, değil mi?”

Yemek bahaneydi, onu özlemiştim.

“Seni beklerken Lou Rawl’a dönüştüm,” diye şaka yapıp gülmesini bekledim.

Hattın diğer ucunda sadece sessizlik vardı.

“You’re Gonna Miss My Loving*.” Kötü bir şekilde şarkının küçük bir bölümünü söyledim. “Hatırladın mı?”

* Benim aşkımı özleyeceksin. –ç.n.

“Evet, hatırlıyorum. Hatırlıyorum,” dedi August sonunda, sesi boğuk ve derinden geliyordu. “Bebeğim, sana söylemem gereken bir şey var. Fazla zamanımız yok.”

Telefonu düzgün tutabilmek için başımı yukarı kaldırdım. “Fazla zamanımız yok mu? Neden?” diye sordum “August, sesin tuhaf geliyor. Neler oluyor?”

“Decker birkaç dakika önce yanıma geldi ve bana...” Boğazını temizledi. “Avery’nin iş yerine bir dosya geldiğini söyledi.”

“Avery, onun kız arkadaşı mı? Spor sunucusu olan?”

“Evet. Bebeğim, bugün Deck’e gelen dosya... seninle ilgiliydi.”

Ölçü kabı elimden kayarak yere düşüp paramparça oldu.

“Dosya mı?” Nefesim kesik kesik çıkıyordu. Damarlarımdaki kan, taşmaya hazır Mississippi Nehri gibi kabarıyordu. “Ne tür bir dosya?”

Bu gereksiz bir soruydu. Ben zaten o dosyanın ne olduğunu biliyordum. Bütün dünyanın neler yaşadığını bileceğini fark ettiğimde kalbim ayaklarımın altındaki cam gibi paramparça oldu. *Bana neler yaptığını.*

August biliyordu.

“Dosyada senin fotoğrafların vardı.” O kadar zor yutkunuyordu ki bunu telefonda bile anlıyordum. Kelimeleri söylemeden önce sesindeki ıstırabı duyuyordum. “Şiddet kanıtları, Iris. O seni dövdü mü?”

Beni dövdü mü? Hayır, ben onu kendi oyununda yendim. Kaçtım ve ondan çok uzaklara gittim.

Hayatta kaldım!

Ama herkesin göreceği tek şey bir zamanlar kurban olmamdı. Gerçek Iris’i değil, o fotoğraflardaki dudakları yarılmış ve çenesi normal boyutunun iki katı şişmiş, gözleri morarmış aciz kadını görecektlerdi. Tek söyleyecekleri: Seni dövdü mü? Seni dövmesine izin mi verdin? Seni dövmesine rağmen yanında mı kaldın?

Zayıfsın.

Aptalsın.

Benim gerçekte kim olduğuma dair tek bir fikirleri bile olmayacaktı.

“August, ben sana söylemek istedim,” dedim utancımı bastırarak. “Gizlilik sözleşmesi imzalamıştım.”

“Yine de bana söyleyebilirdin, Iris, bunu bana nasıl...”

“Kimsenin bana bu konuda ders vermesine ihtiyacım yok.” Acı ve öfke dolu gözyaşlarına karşı koyuyordum. Öfkem August’a değildi. Caleb’a, bunu her kim sızdırdıysa ona ve tüm dünyayaydı. “Durumum hayal edebileceğinin ötesinde karmaşıktı. Caleb’ı terk etseydim Sarai’nin velayetini paylaşmak zorunda kalacaktık, bunun olmasına asla izin veremezdim. Bunun olmasını engellemek için gerekirse ölürdüm.”

Neredeyse ölüyordum.

“Bunları sonra konuşuruz,” dedi. “Sana kızgın değilim. Tanrım, bunu bana anlatmadığın için sana kızgın olduğumu falan mı düşünüyorsun? Hayır, bebeğim. Bunu göremediğim için kendime kızgınım. Olanları göremediğim için. Caleb’a kızgınım...” Sakin kalabilmek için derin bir nefes aldı ve daha sakin bir şekilde devam etti. “Sadece acilen seni oradan çıkarmamız gerekiyor, Deck’in elindeki dosya yalnızca Avery’e gelmedi, bütün büyük yayın kanallarına gönderildi.”

Yaşayacağım aşağılamanın boyutlarını düşündükçe, dizlerimin bağı çözülüyordu. Tezgâhı kavradım ve titreyen elimi ağzıma götürdüm. “Ne? Ah, aman Tanrım.”

“Seni almak için bir araba geliyor, muhtemelen birazdan benim evde olur,” dedi August, sesinin beni yatıştırmaya çalışan, bilinçli sakinliğini hissediyordum. “Kendin ve Sarai için birkaç parça eşya al. Araba seni havaalanına götürecektir. Nerede olmak istersen oraya gidebileceksin.”

İspanyol yosununun kokusu burnuma doluşurken, Mississippi Nehri damarlarımdan akıyordu.

MiMi, Lo ve bana bataklıktaki küçük evini bırakmıştı. Ne yapmak istediğimize henüz karar veremediğimiz için, ev orada öylece bomboş bekliyordu.

“Louisiana’ya gitmek istiyorum,” dedim. “MiMi’nin evini ve orayla alakamı kimse bilmiyor.”

“Tamam, seni oraya götürmek için Waves’in uçağı havaalanında bekliyor olacak.”

“Peki ya sen?” Acınası görünmek istemiyordum ancak ona çok ihtiyacım vardı. Bir daha asla bir erkeğe bağımlı olmayacağıma dair yeminler etmiş olsam da artık çok geçti. Kalplerimiz birbirine bağlanmıştı ve benimki ağrıdığı zaman ona ihtiyaç duyuyordu. Kalbim onu istiyordu. *Ben de* onu istiyordum.

“Elbette yanına geleceğim.” Telefonda homurdandı. “Tanrım, Denver’deki şu lanet kar olmasaydı şimdiye kadar çoktan yanında olurum. Buradan bir uçak bulur bulmaz geleceğim. Adresi mesaj atman yeterli.”

“Tamam.” Kalp atışlarım biraz yavaşladı.

“Bir şoför seni havaalanına götürecek, güvenlik ekibinden bir adam da seninle birlikte gelecek.”

Kanım dondu. “Hayır,” diye mırıldandım. “Hayır. Bunu istemiyorum. Bir koruma ya da güvenlik istemiyorum. Lanet olsun, hayır. Sadece seni istiyorum.”

“Iris, bu boktan havada Sarai’le birlikte ıssız bir yerde tek başınıza kalacak olmanıza göz yumamam,” diye tersledi.

“Ah, doğru. Hiçbir şey yapmama izin yok,” diye karşılık verdim. “Sana son kez söyleyeceğim, yabancı bir adamın benimle ve kızımın kalmasına izin veremem. Hikâyenin sonu.”

“Iris...”

“Dosyayı okudun mu?”

Aramızda kilometrelerce mesafeyle birlikte koca bir okyanus sessizliği vardı.

“Hayır,” diye, yanıtladı sonunda sessizliği bozarak. “Tüm hikâyeyi senden duymak istedim. Hayatının kontrolünün kendi ellerinde olmamasından, herkesin seni yargılamasından ve yorumlamasından nefret ettiğini biliyorum. Yanına geldiğimde, hikâyeni bana anlatabilirsin diye umuyorum. Olanları yalnızca senin ağzından duymak istiyorum.”

Prensim.

Beni görüyordu. Beni tanıyordu. Beni seviyordu ve ben ikinci şansım için Tanrı’ya şükreliyordum.

“Teşekkür ederim, August,” dedim, gözyaşlarımı yutarak. “Caleb benim evde olduğumdan emin olmak için bir koruma tutmuştu. O beni döverken ve tecavüz ederken, koruması kılını kıpırdatmadan öylece duruyordu.”

Kelimeler cehennemden yükselip boğazıma tırmandı, yandı ve ciğerimde alevlendi.

“Caleb bana... her gün silah zoruyla tecavüz ediyordu.”

Hattın diğer ucundan gelen kısık sesli küfür için birkaç saniye bekledim. Her şey o kadar gerçek bir şekilde zihnime doluyordu ki, Caleb’in beni saçlarımdan sürüklediği aklıma geldikçe kafa derim sızlıyordu.

“İris, Tanrım.” Tutmayı başardığım gözyaşlarım onun gözlerinden akıyordu, onları duyuyordum. Bu benim için yalnızca dipsiz bir ıstıraptı. “Bebeğim, şu an yanında olmak istiyorum.”

“Biliyorum. Ben de tam olarak bunu istiyorum. Bu gece gelebilecek misin?” Umutla sordum. “Sence bu gece gelebilmen mümkün mü?”

“Uçak bulabileceğim en yakın şehre otobüsle gitmem gerekiyorsa bir dakika bile beklemeyeceğim. Yanına gelebilmek için her şeyi yaparım.”

“Koruma yok, lütfen,” diye fısıldadım. “Bunun kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama...”

“Koruma yok,” diye kabul etti en sonunda ancak sesi hâlâ isteksiz geliyordu. “Şoför sizi eve bırakacak. Siz oraya vardıkten

sonra sadece bir iki saat yalnız kalacaksınız sonra ben yanınıza gelmiş olacağım.”

Tüm yiyecekleri kaplara koyup kapaklarını kapattım ve her şeyi arkamda bıraktım. Bu duyguyu çok iyi biliyordum. Yaklaşan bir fırtınanın kovaladığı ailemin kaçışını hatırladım. *Panik, histeri ve dehşet*. Tüm bu duyguları, Louisiana’ya giderken uçakta hissetmişim.

Sarai’nin varlığı için Tanrıya bir kez daha şükrettim. Onu oyalamak, uçakta yatıştırmak, acıktığında onu beslemek, etrafımda dönen ve dosyayı görüp güç toplayan insanları, fırtınayı aklımdan çıkarmama yardımcı oluyordu. Google’a ya da başka hiçbir şeye bakmadım. Hakkımda ne yazılıp çizildiğini bilmek istemiyordum. Zamanı geldiğinde zaten konuşacaktım.

Ancak arabaya binip eve ulaştığımızda düşünmeye başladım. Kendimi otomatik pilottan çıkarıp dosyanın ortaya çıkmasının sonuçlarını değerlendirdim. Biri Caleb’ı ifşa etmeye mi çahşıyordu? Bu elbette beni şaşırtmazdı. Zalimce davrandığı tek kişi ben değildim. August onun bir ahmak olduğunu biliyordu. Andrew da biliyordu. Andrew tıbbi raporlar için bana yardım etmişti.

Dosyayı gönderen Andrew muydu?

Caleb, Andrew’u kontrol altında tutmak için ona bir iyilik yapmıştı, bunu tahmin edebiliyordum. Yoksa bu Andrew’un intikamı mıydı?

Eğer öyleyse, bunun için çok teşekkür ederim, dostum.

Telefonum çaldığında, Sarai banyodan çıkmış gecelik olarak seçtiği San Diego Waves formasını giymişti, ben de August’un evinden aldığım düğmeli gömleklerinden birini giymiştim.

“Anne, masal,” dedi ağlamaklı bir ses tonuyla, elinde *İyi Geceler Ay** kitabını tutuyordu.

* Margeret Wise Brown’ın yazdığı ve Amerikan çocuk edebiyatının en iyi klasiklerinden kabul edilen çocuk kitabı. –ç.n

“Tamam, bebeğim. Anne sana okuyacak ama biraz beklemen gerek.” Telefonumu bıraktığım mutfığa doğru koştum. Cevaplamadan önce arayanın kimliğini kontrol ettim.”

“Lo, selam. Aramama bu kadar çabuk döndüğün için teşekkür ederim.”

“Elbette arayacağım, kızım.” Sesindeki öfke ve anlayış birbirine karışıyordu. “Keşke orada olabilseydim. Hafta sonuna kadar New York’ta mahsur kaldım. Anlat bakalım, her şey bir anda nasıl bu hâle geldi?”

“Hiçbir fikrim yok. Dosyanın bir kopyası Avery Hughs’a gönderilmiş. Waves’in ön büro yöneticilerinden Mack Decker’la çıkıyormuş ve ona haber vermiş.”

“Sen iyi misin?” Endişe Lo’nun mizacı olan küstahlığını yumuşatıyordu. “Olanların hiçbiri senin suçun değil, biliyorsun değil mi?”

“Evet, biliyorum.” Gülümsedim ancak içi bomboştu. “Yine de herkes beni yargılayacak. Varsayımlarda bulunacak. Ne yaşadıklarımı bildiklerini varsayacaklar. Yemin ederim bu şekilde ortaya çıkmasını istemedim. Bu yalnızca Caleb’i hayatımızdan uzak tutmak için bir tehditti.” MiMi’nin çiçek desenli kanepesine uzandım. “Dostum, bu kanepeler çok çirkin.”

“Ne?” Lo kahkaha attı. “Oturma odasındaki kanepeleri mi kastediyorsun?”

“Evet, sanki bataklıktan çıkmış bir timsah çiçek tarlasına atlanmış gibi.”

“Evet, biliyorum çok kötü,” dedi, aynı anda kesilen bir kahkahayı paylaştık. “MiMi’yi çok özleyorum.”

“İnanılmaz biriydi.” Gözlerimi aşağıya kaydardım, gözümdeki yaşlar beni şaşırtmıştı. “Keşke onunla daha fazla zaman geçirebilseydim.”

“Onunla tam da doğru zamanda, gerektiği kadar zaman geçirdin. Gitmemiz gereken yere, gitmemiz gereken zamanda

gittiğimize ve insanların, hayatımıza olmaları gerektiği zamanda girdiklerine inanıyorum.”

“Ya hiç hayatımıza girmemeleri gerekiyorsa?” Dudağımı ısırdım. “Keşke Caleb’la hiç tanışmamış olsaydım.”

“O bir pislik ama onunla yaşadıkların, senin için bir tecrübeydi. Sana kendin hakkında çok şey öğretti, şimdi tanıdığım herkesten daha güçlü bir kadınsın.”

“Evet, haklısın,” dedim dudak bükerek ve rengi solmuş kanepede döşemesinin üzerinden bir çiçek kopardım.

“Beni dinle, Bo.” Lo’nun sesinin sertliği dikkatimi çekti. “Verdiğin mücadele seni daha güçlü yaptı. Dersini aldın. Hayatına devam et ve dünyaya hayatta kalmanın nasıl bir şey olduğunu göster.”

“Sanki hatalarımın hayatım boyunca peşimi bırakmayacağını hissediyorum,” diye fısıldadım gözlerimi sıkıca kapatarak. “Sanki herkes benim zayıf olduğumu düşünecekmiş gibi geliyor.”

“Zayıf mı?” Lo, söylediklerimi kıtıra alıyordu. “Hepsini siktir et. Onlar sen değiller, kendi hayatları ve çocuklarının hayatları için savaşmak zorunda kalmamışlarsa ve seni yaşadıklarını yaşamadıysa seni yargılamaya hakkı yok.”

“Lo.” Söyleyecek başka hiçbir şeyim yoktu.

“Yanında Sarai var. August var. Ben varım. Bir zamanlar MiMi’n vardı,” dedi şiddetle. “Hayatında sadece bir tane pislik vardı ve sende onu çabucak kovdun. Seninle gurur duyuyorum.”

Kelimeler üzerime şifa gibi yayılıyordu ve ben duygu yoğunluğu yüzünden, kelimelerin anlamlılığı yüzünden konuşamıyordum.

“Muhtemelen, August aklını kaçırmıştır.” Birkaç saniye sessizlikten sonra konuyu değiştirdi.

“Hem de nasıl.” Parmaklarımı karışmış saçlarımın arasından geçirip burnumu çektim.

“Benim iyiliğim için sakın kalmaya çalışsa da sesinin ‘aklını kaçırdığı’ belli oluyordu.”

“O seni seviyor.”

“Evet, öyle.” Gülümsemem genişledi. “Ben de onu seviyorum.”

“Ah, kızım seni ararken kötü durumda olacağından korkmuştum ama sesin düşündüğümünden iyi geliyor.”

“Daha iyi hissediyorum.” Omuz silktim. “Evet, insanların yaşadıklarını öğrenmesinden nefret ediyorum ve bunların Caleb’in sonunu getirip getirmeyeceğini bilmiyorum. Parası ve babasının gücüyle çok fazla korunuyor. Bir şekilde yine ayağa kalkacak. Ben daha çok Sarai’nin velayetini almasından endişe ediyorum.”

Telefonum gelen bir aramanın sinyalinin verdi.

“Bu August,” dedim aceleyle. “Seni sonra ararım.”

Aramayı yanıtlarken çirkin kanepeye biraz daha yerleştim. “Selam, August.”

“Selam.” Sesi oldukça yorgun geliyordu. “Yola çıkıyorum.”

“Uçağa mı biniyorsun?” Soruyu sorarken sesim ve kalbimin atışı yükseldi.

“Hayır, uçağım az önce indi, şimdi oraya gelmek için arabaya bindim. Navigasyona göre iki saat içinde orada olacağım.”

“Teşekkür ederim, August.” Onun yanıma geleceğini bilmek, göğsümdeki gerginliği bir nebze olsun azaltıyordu.

“Bebeğim, bana teşekkür etmene gerek yok. Olmak istediğim tek yer senin yanın.”

“Bir dakika.” Kaşlarımı çatarak doğruldum, zihnimde tarihleri ve bilgileri harmanladım. “Senin yarın San Diego’da maçın yok mu? Dönüş uçağın ne zaman, yarın mı?”

“Dönmeyi düşünmüyorum.” Yorgun bir nefes verdi. “Deck’e bir gün izin almak istediğimi söyledim, o da kabul etti. Maça çıkmayacağım.”

“Louisiana’da benimle olmak için mi?”

“Eğer benim olursan, seninle ilk beşte oynayacağımı söylemiştim.” Bir gülümseme sesi sesini böldü. “Sen merkezsın, Iris.”

Cevap vermek için ağzımı açamasam da bu sözü ilk söylediği andan beri arkasında duruşunun, bana olan bağlılığının içime işlemesine müsaade ettim.

“Konuşmamız gerekiyor,” diye devam etti tereddüt etmeden önce. “Belki de yakın zamanda biriyle konuşmak istersin. Bir danışman ya da başka biriyle?”

“Benim zaten bir danışmanım var,” dedim usulca.

“Var mı? Hangi günler danışmanı görmeye gidiyorsun? Ben, bunu neden bilmiyorum?”

“San Diego’daki yerel bir kadın sığınma evinde hayatta kalanlara yönelik bir danışmanlık hizmetine katıldım.” Boğazımı temizledim. “Ayıklamam gereken bir sürü yüküm var.”

“Seninle gelebilir miyim?” diye sordu. “Onlarla konuşmak ve olaylara nasıl yaklaşmam gerektiğini öğrenmek istiyorum. Sana nasıl destek olabileceğimi bilmek istiyorum. Tanrım, ben sadece... onu öldürmek istiyorum, Iris.”

“İsteddiğini biliyorum ama maçlar, etkinlikler boyunca onu yine görmek zorunda kalacaktın. Bu yüzden ben...”

“Anne!” Sarai bağıırıyordu.

“Gidip ne istediğine bakayım.”

“Ona Gus’ın onu çok sevdiğini söyle,” dedi, hoşlanmadığını lakabını söyleyerek.

“Bu ismi söylemeyi büyüyünce bırakacak, biliyorsun.” Sırıttım çünkü bundan gerçekten nefret ediyordu. “Umarım.”

“Jared unutmadı.”

“Biliyorum ama Jared...”

“Anne!” Sarai tekrar seslendi.

“Hadi git, Sarai’yi daha fazla bekletmek istemezsin,” dedi August. “Az kaldı, birazdan yanınızda olacağım. Seni seviyorum.”

Eskiden paylaştığımız odaya girdiğimde Sarai yatakta doğruldu. Gözlerini kocaman ayırmış, kirpikleri ıslak ıslaktı. Gamzeli dirsekleriyle kollarını yuvarlamış, bana doğru uzanıyordu.

Yatağa oturup onu kendime doğru çektim ve sırtının ortasına kadar uzanan saçlarını okşadım. Çok hızlı büyüyordu. Kızıma sahip olmaktan nefret ettiğim ve onu istemediğim zamanları zar zor hatırlıyordum. Şimdi ise o benim her şeyimdi, onunla daha fazla zaman geçirmek için zamanın daha yavaş akmasını istiyordum.

“Neyin var, prenses?”

“Ben... ben bir canavar gördüm,” diye fısıldarken kollarımın arasında tir tir titriyordu.

Geri çekilip yüzünü inceledim. Gerçekten, korku göz bebeklerini büyütmüş, menekşe gözlerinin koyulaşmasına neden olmuştu.

“Kötü bir rüya mı gördün?” Alnına bir öpücük kondurarak sırtını sıvazladım. “Bana anlatmak ister misin? Canavar neye benziyordu?”

Gözleri omzumun üzerinde bir noktaya sabitlendi, cevap vermeden önce birkaç saniye boyunca gözlerini kırpmadan bakmaya devam etti. “Baba.”

Panik, göğsümdeki nefesi boşaltıyordu. Ne demek istediğini soramadan arkamdan gelen bir ses beni buza dönüştürdü.

“Merhaba, prenses.”

Başımı arkaya çevirdim. Caleb kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapı pervazına yaslanmıştı.

Onu hiç bu kadar dağınık görmemiştim. Kot pantolonu ve gömleği kırış kırıştı. Gözlerinin altında koyulaşmış, daha önce hiç görmediğim torbalar belirmişti. Bunca zamandır tanıdığım altın ilk kez parlamıyordu.

Ayağa kalkıp vücudumu Sarai’nin önüne koydum.

“Caleb.” Sesimi yumuşattım, içimde biriken korku ve endişe yumaklarını çıkarmak için çabaladım.

“Burada ne işin var?”

Şeytani sırıtışı kızımı koruma çabamla alay ediyordu. “Beni beklemiyor muydun?” diye sordu.

Belki de bekliyordum. Bir şekilde, ona uyguladığım kısıtlamaları görmezden gelip bir gün beni bulacağını biliyordum. Sadece beni burada bulmasını hiç beklemiyordum.

Bir kez daha yanıldığımı kanıtlamıştı.

“Kızlarımın nerede olduğunu bilemeyeceğimi mi sanıyordun?” diye sordu, sesi gizli bir tehdit gibiydi. “Otelden ayrılıp buraya geldiğin ilk andan beri bunu biliyordum, gözüm daima üzerindeydi.”

Odanın derinliklerine doğru adım atıp Sarai’nin yatağına yaklaştığı her adımda, omurgamda bir vida dönüyor ve beni kopmaya hazır gergin bir tel hâline getiriyordu. Ani bir hareket yapıp kavga çıkarmak istemiyordum. Önceliğim onu bu odadan çıkarmak olmalıydı.

“Sarai, beni hatırladın mı?” Sarai’nin saçlarına dokunmak için bana doğru uzandı.

Sarai başını salladı. “Baba.”

“Evet, baba.” Caleb’in gözlerinde memnuniyet belirdi. “Ben senin babanım. Annenle beraber benim evimde yaşamak ister misin?”

Boğazım düğümleniyor, çılgılığım içime hapsoluyordu. Tırnaklarımı sertçe avuç içlerime geçirdim, canımın yandığını hissetsem de bu benim için iyi bir şeydi. Hissettiğim acı beni farkında ve keskin tutuyordu.

“Gus’la yaşamak istiyorum,” diye yanıtladı Sarai, sesi gün kadar berraktı.

Gözlerimi kapattım. Başım öne düşerken kızımın bu lafıyla ölüm fermanımı imzaladığını biliyordum.

“Gus mı?” diye sordu Caleb, kaşlarını çatarak. Daha sonra gözleri yatakta oturan Sarai’nin üzerine giydiği San Diego Waves formasına takıldı. “Doğru mu duydum?”

Sarf ettiği kelimeler, ikimizin arasına birer kaya şiddetinde düştü. Ancak Sarai bunun farkında olmadan masumca başını salladı.

“Hadi, Caleb gel. Oturma odasına gidip konuşalım,” diye ısrar ettim. Kendimi zorlayarak koluna dokunup onu çekiştirdim. “Sarai kötü bir rüya gördüğü için uyandı. Tekrar uyuması gerek. Biz çıkalım, o da uyusun.”

İki çift koyu menekşe mavisi göz, uzun saniyeler boyunca birbirine baktı. Sarai, tuhaf bir şekilde, bütün gün olduğundan daha uyanık görünüyor, hiç de uyuyacağı benzemiyordu.

Caleb, sonunda salona yöneldi. Sarai'nin kapısını kapatıp, usulca kilini çevirdim ve önümüzdeki birkaç saat boyunca kapının nasıl açılacağını keşfetmemesi için dua ettim. Bu salonda ne olursa olsun onun buna şahit olmasını istemiyordum. Güvende olduğunu bilmeliydim, aksi takdirde buradan sağ çıkmaya odaklanamazdım.

Zihnimde olası silahlar, kaçış yolları ve savunma için ne kullanabileceğim konusu dönüyordu, en azından August gelene kadar onu oyalamanın bir yolunu bulmalıyım. Düşüncelerin döndüğü beynimi yeniden yönlendirdim ve buraya beni öldürmek için gelmemiş gibi davranmaya karar verdim.

“O dosyayı ben yollamadım, Caleb.” Ben birkaç adım ötedeki koltuğa otururken ona kanepeye oturmasını işaret ettim. Tek kaşını kaldırıp bu oyunu gerçekten oynayıp oynamayacağımızı sorguladı. Ancak canımı yakmaktan ne kadar hoşlandığını hatırlatmak için dünya kadar zamanı varmış gibi omuz silkti.

“Bunu biliyorum.” Çirkin kanepeye oturup uzun kollarını arkaya doğru açtı. “Andrew yaptı, piç kurusu.”

“Ona karşı kullandığın kozun neydi?”

Omuz silkmeden önce bir an şaşırılmış gibi göründü. “Bir ilaç geliştirmeye çalışıyordu, üniversitedeki kız arkadaşının üzerinde bu ilacı denerken yanlışlıkla dozu fazla kaçırdı ve kız öldü.”

“Ne? Aman Tanrım.”

“Onun pisliğini temizledim,” dedi Caleb. “Bana borçluydu ama o ne yaptı? Beni ispiyonladı.”

“Çok üzgünüm.” Endişeli bir ifade takındım. “Çok fazla tepki aldın mı?”

Belki de sormak için yanlış bir soru seçmiştim. İçimde dolaşan adrenalin düşüncelerimi bulandırıyor, savaş ya da kaç içgüdümü son hız tetikliyordu.

İçgüdümde var olan seçenekler arasmda, “avcınla otur ve sıradan bir muhabbet et” gibi bir seçenek olmasa da bunu kendim seçmiştim çünkü Caleb ile olası bir fiziksel savaşıta asla şansım olmazdı.

Ondan kaçmaya yeltenirsem, kaybederdim.

Fiziksel yüzleşmeyi ne kadar geciktirirsem benim için o kadar iyiydi. August bu süre zarfında buraya daha çok yaklaşmış olurdu.

“Tepki mi?” Kuduz bir köpek gibi havlayarak güldü. “Stingers’tan atıldım, birkaç saat içinde tüm cirolarımı kaybettim ve babam beni resmen evlatlıktan reddetti.”

“Ne? Baban seni evlatlıktan ret mi etti?” Soruyu gerçek bir şaşkınlıkla sordum çünkü Bay Bradley, oğlu için en dalgalı, en fırtınalı denizleri geçmeyi göze alacak bir adamdı.

“Sanırım, bu oldukça boktan.” Caleb başını salladı. “Lig’in bu konuda oldukça katı kuralları var. Babam da yanlış tarafta olduğunu göstermek istemediğini en başta belirtmişti. Muhtemelen çıkan krizi de bunu kanıtlamak için kullandı.”

“Çok üzgünüm,” diye yalan söyledim.

“Üzgün müsün?” diye tükürdü ve ani bir hareketle öne doğru gelip aramızda ki mesafeyi daralttı. “Bunların hepsi senin hatan.”

“Hayır. Ben üzerime düşeni yaptım. Çenemi kapalı tuttum.”

Zihnim bir makine gibi vızıldıyordu, kaçmak için bir plan düşünürken teninin alacalanmasını, gözlerinin kısılmasını ve yumruklarının açılıp kapanmasını izliyordum. Öfkeden koyulaşan gözleri adeta etrafta yumruklayacak bir şey arıyordu.

“Demek üzerine düşeni yaptın, öyle mi?” diye tısladı. “Ancak ne yazık ki gitmene izin verdiğim gün sana dair tüm heveslerim uçup gitti. Yakışıklı yüzü yarım bir sırtışıla kırıştı. “Gitti.”

İlk hareket eden o muydu, yoksa ben miydim emin değildim. Belki de av ve avcı psişik bir güçle birbirine bağlıydı ve bu sayede birbirlerinin düşüncelerini okuyarak uyum içinde hareket ederdi. Tam şu an bir av partisindeydik. O ağzından salyalar saçan, vahşi

bir av köpeğiydi, ben de savunmasız bir tavşandım. Yanından geçip mutfağa doğru koştum. Ağır ve hızlı adımlar arkamdaki zemini yiyip bitiriyordu.

Eğer tezgâhın üzerindeki çantama ulaşabilirsem.

Arkamdan belime sarılıp, beni havaya kaldırdığında çantam görüş alanımdan çıkmıştı. Kollarım fırıl fırıl dönüyor ve bacaklarım, uçan tekmeler savuran bir çılgına dönüşüyordu. Beni kaldırıp yere fırlattı. Muşambanın üzerinde kayıp lavabonun altına savruldu. Saçlarımdan bir tutam yakalayıp başımı dolaba çarptığında, dizlerimin üzerinde debeleniyordum.

Uzun zamandır böyle bir acı hissetmemiştim. Ancak tek bir noktadan saplanıp tüm vücudunuza yayılan acıyı asla unutmazdınız.

Üzerime eğildi, gözlerim kafamdan sızan kanla doluyordu.

“Caleb, lütfen. Dilimi becerebildiğim ölçüde hareket ettirmeye çalışıyordum. “Açıkla!” diye bağırdı, nefesimi yüzüme savurarak. “Onunla neden sikiştiğini açıklayabilir misin, Iris?”

Ah, Tanrım.

Yüzümdeki kam şefkatle silse de hemen sonra çenemi sıkıca kavradı, hatta o kadar sıkıydı ki neredeyse çenemi kırmasından korkmuştum.

“Onun altına yattığın yetmiyormuş gibi kalkıp kızımı ona verdin,” diye tısladı.

“Hayır, ben...”

Elinin tersiyle yanağıma bir darbe daha indirdi. Kafamın çoktan şiştiğini hissediyordum. Alnım ve yanağım, hızla atan nabzımın tanıdık ritmiyle zonkluyordu. Kalçama dokundu, August’un gömleğinin hemen altındaki kalçama. Dokunuşundan kaçmaya çalışsam da beni ayak bileğimden tutup geri çekti ve hızla yere yapıştırıp kalçalarımın arasına yerleşti. İki bileğimi, devasa tek eliyle kelepçeledi.

“Seni çok özledim, Iris.” Kelimeleri boynuma doğru soluyor, aletini külotumun içine doğru itiyordu. Kalçalarımı sağa sola yalpalatarak aletinden kurtulmaya çalıştım.

“Hayır, Caleb...” Nefesim sonuçsuz bir çabayla kabarıyordu. “Yapma.”

“West’e de böyle söylüyor musun?” diye kulağımın dibinde bağırdı. “Ona da yapmamasını söylüyor musun, Iris?”

“Anneeee!” Sarai’nin sesi kilitli yatak odasının kapısının ardından geliyordu.

“Sorun yok, bebeğim,” diye karşılık verdim, onu daha fazla endişelendirecek olan gözyaşlarımı yuttum. “Sadece oyun oynuyoruz, birazdan yanına geleceğim.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” diye sordu. “Bundan sonra hiçbir şey olmamış gibi kendi hayatımıza geri döneceğimizi mi düşünüyorsun? Tüm bu olanlardan sonra?”

“Eğer destek almayı kabul edersen...” dedim, beni zorla götürmeye kararlı bir adama karşı sesimi olabildiğince makul tutmaya çalıştım. “Onu görebilirsin. Onun hayatının bir parçası olabilirsin. Stingers’a geri dönebilirsin, baban bir şekilde yola gelecektir. Onun isminin neler yapabileceğini biliyorsun.”

“Peki o zaman sen de eve dönecek misin?” diye sordu, gözleri neredeyse hüzünlüydü, ağzı ise deliliğinin ortasından geçen bir çizgi gibiydi.

Ne diyebilirdim ki?

“Belki,” diye yalan söyledim. “Gereken desteği alırsan, tekrar görüşebiliriz.”

Bileğimdeki tutuşu yeterince gevşediğinde saldırdım. Tüm gücümle onu ittirdim. Devasa cüssesi yalpaladı. Ayağa fırlayarak çantamın üzerine atıldım. Beni yakalayıp karnımı tezgâhın sivri kenarına bastırıp acı içinde bıraktığında çantama henüz ulaşamamıştım.

“Bu kadar konuşma yeter,” diye saçlarımı çekiştirdi. Bir eliyle kemerini gevşetirken, kalın kaslı kolu beni çevreleyerek ellerimi sabitliyordu. Eli gömleğimin altında dolaşmaya başladığında iç çamaşırım yırtılma sesi kulağıma çalındı.

“Hayır!” Çığlık attım ve mücadele etmeye başladım. Olanca gücümle ona karşı direnmek için savaşıyordum.

Hıçkırıklar omuzlarımı sarsarken başım çaresizce öne düştü. Pozisyonunu değiştirip içime girmeye çalışırken, sert aletini bana doğru bastırıyordu. Bir kolumu dönmeme yetecek kadar gevşettiğimde tezgâhın kenarı sırtıma battı. Kafasını çılgınca yumrukladım. Kalın, uzun ve güçlü parmakları boynumu kelepçeledi, acımasızca sıkıyor, hava almak için çırpındığımda bile elini bir milim bile gevsetmiyordu. Görüşüm karardığında yıldızlar ortaya çıkmaya başladı, parlak ışık hüzmeleri gözlerimin üzerine düşen kadife örtüyü delip geçiyordu. Kalan son bilinç kırıntıyla çantama uzanıp onu kendime doğru çektim ve içinden MiMi’nin mücevher kaplı bıçağını çıkardım. Aşağı doğru eğildim ve bıçağı pervasızca etine sapladım.

Acı içinde ulurken, kan fışkıran bacağına tutmak için geriye doğru çekildi. Onu geçip mutfaktan çıktım, nefes nefese bir elimle boynumu ovuştururken yere takılıp düştüm. Tek düşüncem onu bu evden çıkarıp Sarai’den uzaklaştırmaktı.

Neredeyse ön kapıya vardığımda arkamdan bir ses geldi. Acı omzumda atomik bir bomba gibi patlarken, dizlerimin üzerine yığıldım. Omzumu tuttum, sıcak kan parmaklarımın arasından akıyordu

Beni vurmuştu.

Aylarca o silahla beni alıkoyarken, beni vurmaya hiç teşebbüs etmemişti.

Ancak şimdi, ölmemi istiyordu.

“Kaçmanın hiçbir faydası yok, Iris.” Yaralı bacağına arkasından sürükleyerek duvara doğru ilerledi, acıdan ne yapacağımı şaşırmış bir hâlde yere yığıldım.

“Seni asla incitmek istemedim, bebeğim.” Silahın namlusuyla saçlarımı geriye itti ve beni yeniden ürpertti. “Sadece seni sevdim, tek istediğim buydu ama sen her şeyi mahvettin.”

Acı bir kahkaha dudaklarımı çatlattı. “Seni yalancı pislik,” diye fısıldadım. “Beni incittiğin günlerin sayısını bile unuttum.”

Cevap vermesini beklemeden, omzumda kaynayan kurşun deliğini görmezden gelip devam ettim.

“Dişimi kırdın.” Dilimle yan taraftaki azı dişime dokundum. “Tam burası. Kulak zarımı patlattığında sağ kulağımdaki duyma yetisinin yüzde yirmisini kaybettim. Bileğimi kırdın, asla eski hâline dönmedi. Hâlâ sanki çürümüş gibi ağrımaya devam ediyor.”

Cehennem gibi acıtıyor.

“Bana zarar vermekten başka bir şey yapmadın.” Gözyaşlarım ve başımdaki yaradan akan kan, gözyaşlarıma karışıp yanaklarımdan sızıyordu.

August.

Düşüncelerimde onun adı fısıldanıyordu. Sarai’nin bu olanları atlatması ve August’un ona göz kulak olması için, içimden sessizce dua ediyordum. O ve Lo’nun, kızımı beni unutturmadan büyüteceklerini biliyordum. Keder, geniş ve derin bir şekilde beni yutuyordu. Keder, kızım ile ve August’la asla yaşayamayacağım tüm kayıp zamanlar için, çalman ikinci şansım için ağıt yakıyordu.

“İşte yeni kural,” dedi Caleb, silahı yanıma doğru iterek. “Ya birlikte yaşarsınız ya da hiç yaşamayız. Kurallar böyle. Bu arada, sana bir hediyem var.”

Kot pantolonunun cebinden bir şey çıkartıp görmem için elini açtı. MiMi’nin bana verdiği *gris-gris* yüzüğü avcunun içinde mütevazı ama çok güçlü bir şekilde parlıyordu.

MiMi’nin beni korumak için yaptığı yüzüğün görüntüsü, bana bu evde söylediği sözleri aklıma getiriyordu.

Sen safsın. Yeterlisin. Güçlüsün.

O sana zarar veremez.

Karşı koyacak kadar güçlüsün. Kazanacak kadar güçlüsün.

Güç. Haysiyet. Cesaret. Tüm bunlar senin. Onları geri al.

“Sadece seninle birlikte olmak istedim,” dedi Caleb, üzüntüsü, deliliği ve acımasızlığı harmanlanmış, sesine yansyordu. “Buradan çıkış yok, Iris. Bu gece her şey bitecek.”

Cehenneme kadar yolun var.

Onun kuralları. Onun diktatörlüğü. Onun kızı. Çok uzun zamandır bana sahipmiş gibi davranmış olsa da ben ona ait değildim. Son sözü o söyleyemezdi. Bu hayat benimdi. Bedenim bana aitti. Ruhum bana aitti.

Paylaşmak da saklamak da bana aitti.

Ruhumda bir su birikintisi vardı. Bekleyen bir güç havuzu. MiMi’nin Mississippi’si gibi damarlarımda dolaşıyor, beni temizliyor, yeniliyor, bana binlerce rahibenin gücünü aşıyordu. Bana bin yıl önce doğmuş kadim bilgeliğin cesaretini veriyordu.

Yumruğumu yaralı bacağına indirdim, yarayı tutmaya çalıştığında ise kaçmak için çabaladım. Onu itekledim ve silah elinden fırlayana kadar onla savaştım. Silah yere fırladığında ikimiz de ona doğru atıldık, benim omzumdan kan sızıyor, onun bacağından ise fişkırıyordu. Ellerimiz namlunun ve kabzanın etrafını sarıyordu.

Beni yere doğru bastırarak parmaklarımız tetikte üst üste gelene, silah ikimizin arasında sıkışana kadar debelendik. *Ya o ölecekti ya da ben.*

Ya da belki ikimiz birden.

Çünkü tetiği aynı anda çekmiştik.

BÖLÜM 51

AUGUST

MiMi'nin evine giden uzun yolda ilerlerken aklıma bataklıkta geçen tüm korku filmleri geliyordu. Iris'in burası için kullandığı kelime “tenha”ydı. Ancak bu kelime yalnızca gündüz vaktinde anlamlı olurdu. Gece çöktüğünde ise “cehennem kadar korkunç” demek böyle bir yer için daha yerinde olurdu.

Sonunda garaj yoluna girdiğimde, gözüme ilk ilişen şey kapıda duran kiralık bir araba oldu. Iris, güvenliğin onunla kalmaması konusunda ısrar etmişti. Sakin kalıp altında yatan neden üzerine düşünmek bile çok zordu. Caleb'in hesap vermesi gereken çok şey vardı ve hepsini bizzat kendim sormayı planlıyordum. Bu kez onu ne parası ne ailesinin gücü ne de her şeyi altına süpürmeyi başardığı şöhreti kurtaracaktı.

Kapının önünde duran arabanın bir anlamı yoktu ve spor çantamla eve yaklaştıkça daha da temkinli olmaya başladım. Kapı aralanmıştı, beni sanki içeriye ürkütücü bir şekilde davet ediyordu.

Ev çok küçüktü, bu da oturma odasındaki manzaranın gözler önüne serilmesini kaçınılmaz hâle getiriyordu.

Gördüğüm ilk şeyin ölene kadar peşimi bırakmayacağından emindim.

“Iris.” Adını yüksek sesle söyledim ancak kendi sesimi duymuyordum. Hiçbir şey duymuyordum.

Kelimelerim dudaklarımdan boğukça dökülüyordu. Suyun altındaydım ve boğuluyordum, yanan ciğerlerim, ağırlaşan uzuvlarımla birlikte yüzeye çıkmak için çırpınıyor, ciğerlerimin muhtaç olduğu hava için savaşıyordum.

Benim Iris'im.

Kan gölünün içinde hareketsizce yatıyordu ve o adam onun üstüne serilmişti.

Yerde o kadar çok kan vardı ki, Caleb'in ve Iris'in bedenlerini birbirinden ayıramıyor, yerdeki kanın kimden geldiğini anlayamıyordum. Gözümün önünde duran trajik görüntünün içine sıkışıp kaldım. En sonunda tüm sesler kulağıma doldu, çaresiz ve çılgın bir şekilde harekete geçtim. Caleb'in bedeninin ölü ağırlığını kenara ittim.

“Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.”

Iris yerde yatıyordu, üzerinde benim gömleklerimden biri vardı. Kalçasının üstünden yukarı doğru sıyrılmıştı. Gövdesinden fışkıran kan, gömleği karnından, omzuna kadar kırmızıya boyamıştı.

“Iris?” Koluna nazikçe ve tereddütle dokundum. Bebeğim?”

Bir yaşam belirtisi arıyordum. Kalbimin, asla onarılmayacak biçimde kırılıp kırılmadığını anlamaya çalışırken nefes bile almıyordum.

Gözleri yavaşça açıldığında, gün aydınlanmaya yaklaşmıştı. Şafak vaktinin taze ışıkları odayı aydınlatıyordu. Yaşadığım an bende ani bir farkındalık yaratmıştı çünkü sahip olduğum her şeye rağmen, Iris gittiğinde hiçbir şeyim kalmayacaktı.

“August.” Doğrulamaya çalıştı, ben de başını dizime yaslayabilmesi için bedenimi altına doğru kaydırdım. “Sarai. Kızım nerede?”

Sarai'yi göremeyince kalbim sıkışmaya başladı Ona bir şey mi yapmıştı? Ancak evin içinden gelen ısrarcı, cılız ses yavaş yavaş zihnime süzölmeye başladı.

“Sesi arka taraftan geliyor. Sana sesleniyor.”

Iris uzunca bir nefes vererek başını salladı. “Odasının kapısını kilitlemişim, hâlâ orada olmalı,” diye homurdandı, sesi boğuk çıkıyordu. Gözlerini kıstı ve birkaç metre ötesinde yatan bedene baktı. “Öldü mü?”

Dudakları titriyordu. Kollarımda titriyordu. Şişmiş elmacık kemiğine doğru başından kan süzölüyordu. Boğazında kararmış silik parmak izleri vardı.

Tanrım. Lütfen ölmüş olsun.

“Ben... ben bilmiyorum, bebeğim,” dedim. “911'i aramalıyım. Çok fazla kan var.”

“Benim kanım değil.” Yüzünü buruşturdu ve omzuna dokunmak için elini yavaşça kaldırdı. “Bir kısmı öyle. Beni omzumdan vurdu.”

Orospu çocuğu.

Elimi alnıma götürerek sıktım, ona dokunan ellerinin olduğu kollarını yerinden söküp parçalara ayırmak yerine Iris'e odaklanabilmek için saçlarımı sıvazladım. Onu öldürme arzusu iliklerime kadar işliyor, kalbimin kasılmasına sebep oluyordu.

“Vuruldu,” dedi cılız bir sesle. “Biz kavga ettik, onu ben vurdum.” Kahverengiye dönmüş gözlerinde gurur kıvılcımları çakıyordu.

“İyi iş çıkardın, Iris.” Titrek avucumu saçlarında gezdirdim, parmaklarım saçlarının arasından kıpkırmızı ve kana bulanmış şekilde çıktı. “Lanet olsun, bebeğim, iyi olduğuna...”

“O öldü mü?” diye araya girerek kolumu sıkıca kavradı. Gözleri kocaman açılmış ve aceleliydi. “Bilmem gerek, August. Beni asla rahat bırakmayacak. Duyuyor musun? Beni öldürecek. Sarai'yi de...”

Parmağımı dudaklarına bastırarak sesinde yükselen paniği durdurdum.

“Kontrol edeceğim.”

“Şimdi.” Gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyor ve şişmiş elmacık kemiğinin üzerinden aşağıya doğru iniyordu. “Şimdi kontrol et, lütfen.”

Orospu çocuğunun parmak izleri çenesini lekeliyordu. Ona yaptığı şey midemi bulandırıyor. *Bunun ilk kez olmadığını düşünmek beni çılgına çeviriyordu.* Onunla birlikte yaşadı. Onun yanında uyudu. Aylarca. *Tek başına.*

Lanet olsun.

Onu yavaşça yere bırakarak kanla kaplı zeminde ilerledim ve kendi hesaplaşmasını yapan canavarın yanına gittim. Yaklaştıkça öfkem beni ele geçiriyordu. Yüzünü ezmek ve botumu boğazına bastırmak istiyordum. Elini gömleğinin altına sokmuştu, gömleği yukarı kaldırdığımda kanla kaplı bir deliği eliyle kapattığını gördüm.

“West.” Gözleri fal taşı gibi açıldı. Sesi ince, soluk ve acı doluydu. Yüzünü buruşturdu, başını geriye eğdi. Hayatı, yarısından sızdığı kadar, gözlerinden de sızıyordu. “Sanırım sen kazandın.”

Oturur pozisyona gelerek sırtını duvara yaslayan Iris’e baktım. Hayatının son kırıntılarına tutunan adama dikkatli ve temkinli bir şekilde bakıyordu.

Elini kaldırarak avcunun ortasında duran yüzüğü Caleb’a doğru uzattı.

“Lo, sana günlerinin sayılı olduğunu söylemişti.”

Gözlerini kıstı, elini dudaklarına doğru yaklaştırdı ve üfledi.

“Siktir git, Iris,” dedi, sesi sert ve öfkeliydi.

Iris bir eliyle omzundaki kurşun deliğini kapatıp sürünerek yanıma gelirken arkasından kırmızı bir çizgi onu takip ediyordu.

“Iris.” Telefonumu çıkarıp başımla kanayan omzunu işaret ettim. “911’i aramam gerek.”

“Hayır.” Kelime namludan çıkan son kurşun gibi Caleb’ın üzerinde belirdi. “Şimdi olmaz.”

“Ama omzun...”

“Ben iyiyim.” Yumuşak ağzı acı bir gülümsemeyle yamuldu. “Acıya karşı yüksek bir toleransım var. Öyle değil mi, Caleb?”

Bakışları, Caleb’in gözlerine kilitlenmiş, gözlerinden ve bedeninden akıp giden son yaşam kırıntılarına dikilmişti.

“O hayatta olduğu sürece ben ve kızımın hayatı güvende olmayacak. Beni öldürmek istedi,” dedi ve uzun bir nefes aldı, gözleri kısılmıştı. “Bu yüzden, o ölene kadar bekleyeceğiz.”

O benim Iris’imdi ama onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Şimdiye dek onun her yönünü gördüğümü, her yönünü sevdiğimi sanıyordum. Bu yönünü ise ilk kez görüyordum. Hayatta kalmak için acımasız, güzel, kanla kaplı bedeninden etrafa kararlılık ve güç yayıyordu.

Onu hiç bu kadar sevmemiştim.

Caleb’in kalan son nefesleri için sessiz bir nöbet tutuyorduk. İnlemeleri ve acısı bende merhamet uyandırmadığı gibi beni tatmin de etmiyordu.

Bu onun hak ettiği bir sondu. Çok daha kötüsünü hak ediyordu. Ancak en azından Iris onun ölümünü izleyebiliyordu.

Ölümün kaçınılmaz durgunluğu üzerine çöktü. Boş bakışları Iris’e sabitlenmişti. Bir elimi gözlerine götürüp onları kapattım, ölüyken bile kadını son bir kez görmesine engel oldum.

911’i ararken tekrar Iris’e odaklandım. Yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerimizi aynı hizaya getirdim.

“O, öldü.” Alnımı onunkine bastırdım, yüzündeki kan bana da bulaştı. Umurumda değildi. Keşke alnıma değen kanı gibi acılarım paylaşmam da bu kadar kolay olabilseydi. Keşke hiç yaşanmamış gibi her şeyi silip atabilseydim.

“Evet, öldü.” Parmakları saçlarıma gömüldü ve başı omzuma düştü. Boynuma bir öpücük kondurdu. “Seni seviyorum.”

Geri çekildim, çenesini eğerek elimin tersiyle gözyaşlarını sildim. Dikkatli bir şekilde onu öperken, kanının, gözyaşının ve acısının tadına baktım.

İlk tanıştığımız o gece, bizi nelerin beklediğini asla bilemezdik. Belki beni sadece öpmüş olsaydı, daha fazlası için ısrar etmiş olsaydım neler farklı olurdu? Şampiyonluğu kazandığım gece, henüz yeni tanışmış olsak da bir erkek arkadaşı olsa da mantıklı olmasa da bize bir şans vermemiz gerektiğine onu ikna etmeyi başarsaydım hayatımız nasıl ilerlerdi? Her şeyi daha net görseydim ve işaretleri kaçırmısaydım. Yine de hayat çatallanan bir yol ya da üzerinde numaraların yazdığı kapalı kapılardan ibaret değildi. Yalnızca doğru seçimler yaptığımız paralel bir evren falan da yoktu. Elimizde sadece bu vardı. Bu hayatta yaptığımız seçimler bizi nereye götürürse oraya giderdik ve yaşadığımız tecrübelerimizle daha çok bilgeleşirdik.

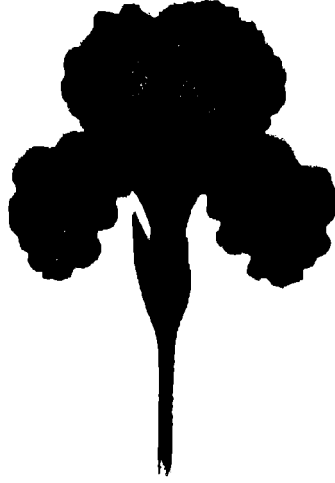
Verandada sağlık görevlilerini beklerken Louisiana'nın karanlık gökyüzüne baktım. Hayat, tesadüfler ve kasıtlarla birbirine bağlanmış birtakım kararlardan ibaretti ve gökyüzüne resimler çiziyordu. Her şeyin parlak olduğu bir vakitte yıldızları göremezdik ama daima orada olduklarını da bilirdik. Yıldızlar yalnızca gecenin zıtlığında, her şey en karanlık olduğu anda parlardı.

Iris benim *takım yıldızımdı*. Karanlığı yanma parlamak için almıştı. Bu karanlık onu sadece daha parlak ve güçlü yapmıştı. Bu gece bin bir zorlukla kazandığı parıltısı tüm gökyüzünü aydınlatıyordu.

UZUN ZAMAN SONRA

“Eğildim ve parçalandım, ancak –umarım- bu beni daha iyi bir hâle dönüştürür.”

-Charles Dickens, Büyük Umutlar

SON SÖZ

IRIS

“Bok çuvalı.”

Kelimenin tam anlamıyla bir yandan saçlarımı yoluyor bir yandan da dişlerimi sıkıyordum.

“Hadi ama. Aşağılık herif benimle dalga mı geçiyorsun?”

Ayakta volta atarken yumruklarımı sıkıyordum.

“Sadece...” Havayı yumrukladım. “Ahhh, lanet.”

Lakers’ımın maçı vardı ve ben her zamanki gibi hakemlerle savaş hâlindeydim.

“Kahretsin...” Başka bir kötü karar daha.

Sesimi alçaltmaya çalıştım. August misafir odasında Sarai’ye kitap okuyordu. Zaman zaman onun evinde küçük “yatıya kalmalarımız” oluyordu, henüz onun dairesine taşınmaya karar vermemiştim. Özellikle uzun bir yolculuktan döndüğü ya da şu an olduğu gibi uzun bir süre birbirimizi görmediğimizde, bu yatılı kalmalar için oldukça istekli oluyordum.

Lakers sayı yaptı.

Evet!

Çocukluğumdan beri Lakers taraftarı olmama ve August'un bunu bilmesine rağmen, yine de kendimi biraz vefasız hissediyordum. Lakers'ım iki gün önce Waves'i yenmişti. Maç için Los Angeles'a giderek Waves'in tribününde oturmuştum. İkiye bölünmüş durumdaydım, Lakers sayı aldığı anda sevincimi içimde yaşayıp, kırım tribün koltuğunda tutmayı başarabilmişim. August oldukça rekabetçi biriydi ve maçı kaybettikten sonra bana, "Sakin benimle konuşma," der gibi bir bakış atmıştı.

Onun otuz üç numaralı Waves formasını gururla giymiştim.

Ancak iç çamaşırım mor ve altın rengindeydi.

Maç reklama girdiğinde kapının zili çaldı. Ben dönmeden biteceğini bildiğim için televizyonu kapatarak kapıya yöneldim.

Kapıda duran pizzacıya aptal aptal bakıyordum.

"DuPree için pizza siparişi," diye sordu karşımdaki ergen genç.

"Ben pizza sipariş etmedim." Yine de nefis bir pizza fena olmazdı.

Kapının üstündeki numaraya baktı ve dumanı üstünde, nefis kokular gelen pizza kutusuna döndü, sonra da gözlerini kısarak küçük bir kâğıda baktı.

"Ananaslı, pepperonili pizza ve kök birası?" diye sordu.

"Bunlar sizin siparişleriniz, değil mi?"

August.

"Ah, evet bunlar benim siparişlerim." Güldüm ve oturma odasına doğru yürüdüm.

"Cüzdanımı alayım."

"Parası çoktan ödendi." Paketi uzattı, başıyla selam verip gitti.

Bir elimde pizza kutusunu, bir elimde kök birasını tutarken kapıya yaslandım. August beni o kadar iyi tanıyordu ki, Lakers maçı izlerken pizza yemeyi ve kök birası içmeyi sevdiğimi hatırlıyordu.

Beni iyi tanıyordu, aramızda artık sır yoktu. Artık gölge ya da utanç yoktu. Andrew'un basına o dosyayı sızdırması hayatımda köklü değişikliklere neden olmuştu ancak yaptığı iyiliği de inkâr edemezdim. Evet, hayatımın en karanlık, en zor dönemlerinin herkes tarafından incelenmesi ve yargılanması için ortaya serilmişti ama artık saklayacak hiçbir şeyim yoktu.

Ayrıca sırlarımı saklayacağım hiç kimse de kalmamıştı.

Caleb ölmüştü. Bundan zevk alamayacak kadar insanlığımlı korusam da onun için yas tuttuğumu da söyleyemezdim. "En güçlü olan hayatta kalır," ilkesi hiç bu kadar doğru olmamıştı.

Caleb yaşasaydı, benim öleceğime hiç şüphem yoktu. Neredeyse ölüyordum. Gözleri son nefesine kadar acımasızdı ve sonuna kadar beni aşağılamak için uğraşmıştı. O gidince sanki geçmişe ait tüm varlığım da onunla beraber yok oldu.

Nefsi müdafaa olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. Eğer gözler önüne serilen dosya yeterli kanıtı sunmasaydı bile, başımdaki yara, boynumdaki izler ve omzumdaki kurşun Caleb'in aleyhine yeterince tanıklık edebilirdi. Polisin bu olayla ilgili tüm sorularını yanıtlamıştım, artık tek istediğim bu olay kapandıktan sonra hayatıma dönmektir.

Ancak bu o kadar da basit değildi.

NBA'in yükselen yıldızlarından biriyle, göz önünde bir yaşam süren biriyle, ilişkim vardı. Ligin en popüler oyuncularından ikisi şiddet ve trajediye dönüşen bir "aşk üçgenine" konu olmuştu. İçlerinden biri ölürken arada kalan kadının elinde dumanı tüten bir silah vardı. Son yılların en ilginç basketbol hikâyesi buydu. Soyunma odasında, maçlardan sonra, röportajlarda, muhabirler her zaman "skandalı" gündeme getirmenin bir yolunu buluyordu. Bu sıkıntılı bir durumdu.

August kaçamak cevaplar veriyordu, sabırsızdı, huysuzdu ve ben hâlâ emin değildim.

Beni neredeyse mahveden şeyler hakkında konuşmaya ve hayatımı bir pembe dizi gibi anlatmaya hazır olup olmadığımı

emin değildim. Yaşadıklarım, masalsı bir başlangıcı, kötü bir prensi ve tüyler ürpertici bir sonu olan sansasyonel bir pembe dizi gibiydi. Yaşadığımız toplum, kurbanları suçlamanın türlü yollarını bulurken aile içi istismarın poster çocuğu olmak, isteyeceğim son şeydi.

Ancak bunların hiçbiri sonunda konuşmaya karar vermemdeki nihai faktörlerden biri değildi. Konuşmayı seçmiştim çünkü belki de bir yerlerde benim gibi olan kadınlar vardı. Genç. Savunmasız. Kırılgan. Hayatındaki adamın ilgisi belki de gururunu okşuyordu. Belki de kıskançlığının onu daha çok sevdiği anlamına geldiğini ya da bunun ne kadar sevimli olduğunu düşünüyordu. Yavaş yavaş, emin adımlarla arkadaşlarından koparıldığının farkında mıydı? Ailesinden izole edildiğinin? Olmadığı bir şeye dönüştürüldüğünün? Yavaş yavaş o adamın istediği kalıba sokulduğunun?

Kalp fısıltılarla konuşurdu ama bazen onu dinlediğimizde her şey için çok geç olurdu. Bunu en zor yoldan öğrendim. Belki o kız beni görür ve rotasını değiştirirdi.

Bu yüzden konuşmuştum.

Avery Hughes ile bire bir görüştüm. Düşünceli ve şefkatliydi ama hikâyenin tamamını anlatmama izin vermedi. Ben de hikâyeyi şekerle kaplayıp yarım yamalak bir şekilde anlatmak istemedim. Konuşmaya karar verdiğimde, sessiz ve ürkek olmak değil, kükremek istedim. Sadece bir gün böyle zehirli bir ilişki yaşayabilecek tüm kadınlar için değil, şu anda bir ilişki içinde olanlar için de kükremek istedim.

Anlıyordum. Korkunun ne kadar gerçek olduğunu biliyordum. Ayrılmak, her zaman sonsuza kadar uzaklaşmak anlamına gelmiyordu. Bu size ve çocuklarınıza mâl olabilirdi. Ayrılmak, hayatınıza mâl olabilirdi. Sistemin bizi pek çok kez yüzüstü bıraktığını, tacizcilerin sahip olmaması gereken haklarını koruduğunu ve bize çok az güvence sunduğunu biliyordum. Elbette kadınlara tacizcilerini öldürmelerini tavsiye etmiyordum.

Sistemimizin bize yalnızca boktan seçenekler bırakmasından nefret ediyordum, bunlar hayatta kalanların çoğunun ayrıldıktan sonra bile mücadele etmek zorunda kaldığı zor seçeneklerdi. Seçeneklerimiz bazen bizi ensemizden yakalayan yirmi iki kalibrelik bir silah oluyordu; bizi boğuyor, zor ve tehlikeli durumları daha da zor ve tehlikeli hâle getiriyordu. Yasalarımız sağduyulu değildi ve fail, size zarar vereceğini kanıtlayacak bir şey yapana kadar size gerçek bir koruma sağlamıyorlardı.

Bazen de bu olana kadar çok geç oluyordu.

Pizza, karton kutunun içinden elimi yakıyordu.

“Hadi, yap şu atışı.”

Kutuyu göğsüme yaslayıp kenarından tutarak kaydırdım.

Pizza ve kök birasını mutfağa bırakıp koridorda yürüdüm.

Misafir odasına yaklaştıkça adımlarımı daha minik ve yumuşak tutuyordum. August’u Sarai ile birlikte vakit geçirirken izlemeyi seviyordum. Kızım, onunla ilk tanıştığınız anda hayranlık uyandıracak kadar erken büyümüş olduğunu düşüneneğiniz çocuklardan biriydi. Ellinci sorudan ve onun birkaç “bilgece” düşüncesinden sonra, çoğu kişi çılgınca bir kaçış yolu arardı. August asla aramamıştı. Ellinci sorusuna da ilk sorusuna verdiği aynı sabır ve titizlikle cevap vermişti.

Kapıya ulaştığımda çoktan uyumuştı. Ne kadar güzel ve ne kadar huzurlu olduğunu görünce kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Bu huzur için çok mücadele etmişim, onu hayatının ilk yılında aynı çatı altında yaşadığımız şiddetten korumak için çok çaba sarf etmişim. O bir duvar ilerideyken Caleb bana kaç kez tecavüz edip dokunmuştu? Yine de kızıma dokunmamıştı. Doğru yaptığım bir şey varsa, o da benim masumiyetimi elimden alırken onun masumiyetini korumaktı. Umarım.

August ayağa kalkarak kitabı yatağının başucuna koydu. Kımıldamıyordu, eğilip saçlarına bir öpücük kondurmadan önce uzun süre onu izledi. Kalbim, onu izlerken daha sert, daha uzun

bir şekilde çarpmaya başladı. Onu kendi çocuğu gibi seviyordu. Bunu görebiliyordum. Bizi her gece, her zaman burada istediğini de biliyordum.

Benim eşofman içindeki yakışıklı prensim.

O gece barda tanıştığımızdan beri vücudu gözle görülür şekilde değişti. O zamanlar daha zayıf ve uzundu. NBA’de oynarken doğal olarak daha fazla kas yaptı, vücut yağ oranını neredeyse sıfıra indirdi. Karın kaslarının çıkıntıları, bacaklarının keskin hatları ve tişörtünün kolunu yakalayıp geren kalın kol kasları bunu kanıtlıyordu. Her açıdan daha sert ve daha belirgindi.

Ben de öyleydim. *Daha serttim.* Yaşadığım onca şey ve hayatta kalmak için verdiğim mücadele beni bugünkü kadına dönüştürmüştü. Mezun olmak üzere olan üniversite son sınıf öğrencisiyken çok şey yaşamıştım. Artık barda oturmuş, tek derdi hakemlerin aldığı yanlış kararlar olan parlak gözlü kız değildim. Bir kızım olmuştu. Cehennemi yaşamıştım. Bir adam öldürmüştüm.

Asla eskisi gibi olmayacaktım.

Yaşadığımız bazı şeyler bizi derinden etkiler ve asla eskisi gibi olamazdık. Ben böyle olmasını istemiş miydim? Elbette, artık daha temkinliydim ve daha merhametli olmaktan memnundum; çünkü gerçek acıyı tatmıştım, acıyı başkalarında gördüğüm zaman derinden inciniyordum. Daha kuşkucu olabilirdim ancak ben bunun yerine daha bilge olduğumu düşünmeyi seçmiştim.

Hikâyemi anlattığım zaman, bazı insanlar benim bir kahraman olduğumu söylemişti. Ancak ben kahraman falan değildim. Ben sadece kötü bir adamla, kötü bir ilişki yaşamış ve bundan kurtulmak için mücadele etmek zorunda kalmış bir kadımdım. Kızımı ve kendimi korumak için yapmam gerekeni yapmıştım. Bu beni özel biri değil, hayatta kalan biri yapardı. Benim yaşadıklarımı yaşayan ya da benim yaşadıklarımı farklı şekilde yaşayan pek çok kadın vardı. Bunlar komşularımızın, arkadaşlarımızın, kız kardeşlerimizin başına gelmesi muhtemel şeylerdi. Kapalı kapılar

ardında, hatta halka açık bir yerde şiddet meydana gelirken, sansürlenmiş polis raporlarında belgeleniyor ya da yargıladığımız, araştırdığımız ve tartıştığımız viral videolarda milyonlarca kez izleniyordu.

Hikâyemi paylaştığımda bile herkesin bir fikri vardı. Onu daha önce terk etmeliydim. Suç duyurusunda bulunmalıydım. Onu “cezalandırması” için sisteme neden güvenmemiştim ki? Neden herkese anlatmadım? Gerçekten nefsi müdafaa mıydı, yoksa intikam mıydı?

Kapalı kapılar ardında hayatınız için savaşmak zorunda kalmadıysanız ve sevdiğini düşündüğünüz biri sizi incitmediyse, anlayamazdınız. Ancak ben biliyordum. Her uyandığım günün kâbus olmasını, bir canavarla uyumanın nasıl bir his olduğunu biliyordum, yaşadıklarımı tüm dünyaya kendi imkânlarımla anlatmıştım.

Benim gibi kadınlar için, yaşadığımız onca şeyden ve neredeyse ölme noktasına geldiğimiz olaylar silsilesinden sonra, aşkı bulmak daha zordu. Buna rağmen aşk gelip kapınızı çalabilirdi. August bunun canlı bir kanıtıydı. Gerçek ve ziyadesiyle canlı bir kanıttı. Yaşadığım onca şeyden sonra, August benim ödülümdü.

Beni kapıda görünce biraz irkildi, ardından sırtıtarak bir parmağım dudaklarına götürdü ve beni sessiz olmam için uyardı. Koridora doğru gelip kapıyı arkasından kapattı.

“Beni susturamazsın,” diye fısıldadım gülümseyerek.

“Onu uyandırmanı istemiyorum.” Omzumdan tutarak çevirdi, popoma vurarak biraz cıyıklamama ve biraz zıplamama neden olurken, bir yandan da beni koridora doğru itekliyordu.

“Senin için planlarım var, bebeğim.”

Arkamdan yatak odasına doğru yürüdü, bu ayak seslerini nerede olsa tanırdım.

Onlar, *dünyanın sonuna kadar seni takip edeceğim*, diyen ayak sesleriydi. O sesler durakladığı zaman da *sen hazır olana*

kadar bekleyeceğim, diyordu ve o hazırды. August, geçen yıl bana üç kez evlenme teklif etmişti ve ben her seferinde hayır demiştim. Bunun ona güvenmemekle bir ilgisi yoktu, tamamen kendime güvenmemekle ilgisi vardı. Kulağa garip geldiğini ve nasıl açıklayacağımı bilmiyordum ama bu danışmanımla üzerinde çalıştığım konulardan biriydi.

“Hımm, demek planların var.” Yüzümü ona dönüp geri geri yürürken alaycı bir şekilde sordum. “Ne tür planlar, Bay West?”

Nazikçe iterek ikimizi de yatak odasına götürdü, kapıyı kapatıp arkamızdan kilitledi. Beni hemen kapının arkasına sıkıştırdı, onun büyük vücudu tarafından lezzetli şekilde eziliyordum. Onun şefkatiyle kalabalıklaşıp sevgisiyle sıkışıyordum. Emredici ve nazik elleri vücudumun yan taraflarında geziniyor ve belime kadar uzanıyordu. Elleriyle göğüslerimi kaldırdı. Meme uçlarıma hiç gelmeyen bir dokunuşu beklerken, nefesim boğazımda düğümlendi. O işini biliyordu, lanet olsun, şimdi de pis pis sırtıyordu. Çözülen elleri sırtımda gezinerek birleşti. O, çok büyüktü. Arkasında duran biri geniş omuzlarının diğer tarafında beni göremezdi bile.

Bir duvar ve kaleydi. Benim iki katımdı ama hiç korku hissetmiyordum, yalnızca korunmuş ve güvende hissediyordum.

“Sürekli seyahat etmem berbat.” Seksi sakallarının olduğu çenesi, beni öptüğünde boynumun ve omzumun kıvrımını sıyırdı. “Seni çok özledim, bebeğim.”

Başımı kurcalamak için parmaklarını saçlarıma götürdü ve başını, dudaklarımin üzerinde gezdirmek için eğdi. Birkaç saniye boyunca sıcak nefeslerimiz birbirine karıştı. Bizi hayatta tutan havayı paylaştık, ardından dillerimiz birbirine değdi, oynadı ve dolandı. Daha fazlasına ihtiyaç duyup bir olana kadar küçük yalamalar ve yarım öpücüklerle birbirimize işkence ediyorduk. Göğsünün sertliğinde dolanıyor, kol kaslarını okşuyordum, ön kolundaki güçlü kasların izini sürüp ellerini aradım. Parmaklarımızı birbirine kenetledim ve avuçlarımızın arasından, tanıştığımız

gecede olduğu gibi bugün de bedenimize elektrik akıyordu. Omzu açık bol tişörtümü yukarıya sıyırdı, böylece çıplak göğüslerim ortaya çıktı.

“Mmmm.” Açlığını gösteren tek hece, göğsüyle dudaklarının arasında titredi. Ellerini serbest bırakıp kollarımın altını kavradı ve ayaklarım yerden kesilene kadar beni kaldırdı. Ağzının göğsümü çevreleyen ıslak, kadifemsi sıcaklığı, dişlerinin kışkırtıcı ısırığı ve meme ucumdaki emme, beni hareketsiz bırakıyordu. O beni susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi kana kana içerken ben havada asılı duruyordum.

“August.” Kalçalarım refleks olarak hareket ediyor, bir sürtünme ve tatmin arıyordu. “Ah, lütfen, bebeğim.”

Göğsümün etrafında, “Lütfen ne?” diye mırıldanırken, kelimenin titreşiminin yetkisiyle, ağzı meme uçlarımı sıkıyor ve karnımın kasılmasına sebep oluyordu.

Bacaklarımı kaldırıp beline doladım ve belimi yavaşça, isteyerek ona doğru ittim. Burnumu kalın buklelerin arasından geçirip kulağına fısıldadım. “Becer beni.”

Ağzı diğer göğsüme kayd, dili meme ucumu sevgiyle okşuyordu. Elleri kıcımı avuçlamak için aşağı kayarken bizi yatağa götürüp beni yatağa nazikçe yatırdı. Karşımda durdu, Sarai’yi izlediği aynı hürmet dolu koruyucu bakışlarıyla beni izledi. Ancak bu kez o bakışlara şehvet, tutku ve açlık da eklenmişti.

Bakışlarını serbest bırakmadan, üzerimdeki tişörtü başımdan çekiştirip kollarımı kollarından kurtardım. Meme uçlarım serin havada sertleştiğinde gözlerini oraya sabitledi. Sert yutkunuşu âdemelmasını oynattı.

Kalçalarımı, başparmaklarımı yoga pantolonumun içine sokup dizlerimin ve ayak parmaklarımın üzerinden geçirecek kadar kaldırdım. Odanın diğer ucuna fırlattığımda ona dönerek gülümsemesini bekledim. Bir parmağını mor ve altın rengi kısa iç çamaşırımın üzerinde gezdirdi.

“Seni küçük hain,” dedi boğuk ama mizah dolu bir sesle.

Gırtlaktan gelen muzip bir kıkırtıyla cevap verdim.

Kalçalarımıdaki çamaşırımı tutup çıkardığında ikimiz de gülmeyi bıraktık ve onu da yoga pantolonunun olduğu köşeye fırlattık.

Yüzü asılırken gözlerinde korlar belirdi. Onları üfleyerek körüklemek ve aleve dönüştürmek istiyordum. Damarlarımda kan yerine akan benzinin beni yaktığı gibi onu da yakmak istiyordum. Kalbimde sönmeyen bir alev vardı.

Yavaşça dizlerimi kaldırdım ve topuklarımı yatağa gömüp bacaklarımı iyice açtım. Dudağını ısırırken beni daha çok açtı.

“Tanrım, Iris. Evet, bebeğim göster bana.”

Kadınlığımı avuçladı. Kocaman eli onu kaplıyor ve sahipleniyordu. Uzun parmağı şişmiş ve zevkle zonklayan ıslak boşluğumu okşadı. Kalın iki parmağı içime girerken sabit kalmam için beni yatağa daha çok bastırdı. Sırtım yatağa kavislenerek havaya kaltığında vücudumda yayılan zevke karşı kendimi zar zor tutuyordum. Kalçalarım, onun beni beceren parmaklarıyla uyumlu bir şekilde gidip geliyordu. O bir orkestra şefiydi ve bedenim onun için şarkı söylüyordu, rahatlama çılgılığım ise devam eden, saklı tutulan bir nota gibiydi.

Gözlerimi kapatıp bu leziz ana kendimi bırakırken ellerimi iki yanımda birleştirdim ve bu mükemmel duyguya uzunca bir süre tutundum. Gözlerimi açtığımda August’un baktığını gördüm. Yüzündeki ifadeyi kalbimin derinliklerinde hissettim. Birinin bana böyle bakması ve birinin hissettiğiniz duyguların aynısını hissetmesi, şimdiye kadar yaşadığım en muazzam şeydi. Bana her dokunduğunda inancımı tazeliyor ve bana saf sevginin nasıl bir his olduğunu hatırlatıyordu.

“Boşalmanı izlemeyi seviyorum,” dedi, bir parmağı uyluğumun içindeki hassas tenimde gezinirken.

“Neden?” Elini tutarak yatakta bacaklarımın arasına gelene kadar onu kendime çektim ve dizlerimin üzerine çöküp ona baktım.

“Kollarımın arasında çok savunmasızsın.” Kollarıma ve omuzlarıma dökülen saçlarımdan bir tutamı eline alıp okşamaya başladı. “Savunmasız olup bana bu konuda güvenmene bayılıyorum.”

“Seninleyken savunmasız değilim.” Gözlerimi kırıştıtırıp elinin tersine bir öpücük kondurdum. “Sen beni koruyorsun, her zaman beni koruyacağından eminim.”

“Yine de ben seni koruyamadım. Neler olduğunu, onun sana neler yaptığını göremedim.”

Gri fırtınalı gözlerinden yaşlar süzüldü. “Çok şey atlattın, Iris. Sen tek başına kendini koruyabilirsin.”

“Ama seninleyken buna gerek duymuyorum.” Dudaklarımı yaladığımda kendi gözyaşlarımdan tadına baktım. Bu kez tatları neşe gibi geliyordu.

Kalçamda, Caleb’in yaptıklarını öğrenmeden önce muhtemelen hiç fark etmediği, küçük bir yara izini takip ediyordu. Öğrendikten sonra ilk kez seviştiğimizde, daha önce hiç aklına gelmeyen her küçük yara ve iz hakkında bir sürü soru sordu. Ancak vücudumdaki her yara izinin başka bir hikayesi vardı, o ise hepsini bilmek istiyordu. Her yaramın üstüne öpücükler kondurdu. Caleb beni incitmişti ve August’la sevişmemiz benim en mükemmel intikamım olmuştu. Caleb’in benden esirgediği, şefkatli ve yumuşak her ne varsa, hepsini August ile yaşamıştım.

“Keşke...” August gözünün önünde canlanan her şeyi yuttu. “Keşke tüm yaralarını, hiç olmamış gibi silebilseydim.”

Çenesini kavradım ve loş ışıktaki gözlerini yakaladım. “Yaşadığımız kötü şeyleri tamamen ortadan kaldıramayız.” Gülümsemem bir zaferin eseri, bir zafer çılgılığı gibi cınladı. “Ben hayatta kaldım.”

Elimi ortamıza soktum ve onu uzun uzun, sertçe, aşağı yukarı okşarken çıkardığı homurtu ve nefes alışının, zevk iniltisinin tadını çıkardım.

“Artık sevişebilir miyiz?”

August parmaklarını saçlarıma geçirerek alnını alnıma yasladı, nefesi sertliğini her çekişimde daha da güçleniyordu. “Seni seviyorum, Iris, hem de çok seviyorum.”

Başımı salladım ve boynunu yalayıp köprücük kemiğini emdim, bir elim sürekli olarak aramızdaki sertliğine dokunurken, diğer elimin parmak uçları memesini okşuyordu. Ciğerlerindeki tüm hava uzun bir nefesle odadaki havaya karıştı. Bir hırıltıyla kalçamı kavradı ve bacaklarımı dizlerinin üzerine çekti. Elimi aramızdan uzaklaştırırken ayak bileklerimi sırtının alt kısmına kilitledim. Üzerine gömüldüğümde zevkle inledim. Göğüslerimiz aynı hizadayken, onun cevap niteliğindeki iniltisi göğüslerimin arasında titreşiyordu. İçimde acımasızca gidip geliyordu.

“August, daha sert, daha sert,” diye yalvardım, zevkten başım dönüyordu.

Dudaklarını dişlerinin arasına almış, kaşlarını çatarken sert bir şekilde daha derinlerime iniyordu. O kadar derine iniyordu ki acımın kalıntılarını bulup, içimde onları yatıştırıyordu. Aşk beni fırtınaya karşı sürükleyen inkâr edilemez bir güç hâline gelene dek sert bir şekilde gidip geliyordu. Başka hiçbir şeye yer yoktu. Tüm alanı kaplıyor, düşüncelerimi tüketiyor ve bir anlığına anılarımızı yeniden yaratıyordu, böylece benim için sadece o, onun için de sadece ben var oluyordum.

Bu yüce bir şeydi.

“Bunu sıcakken yemeliydik,” dedim, pek de sıcak olmayan ılık pizzadan bir ısırık alıp ılık kök birasından bir yudum içerken.

“Önce seni yemek istedim,” dedi August ukala bir sırıtışla.

Gülüşüm mutfak duvarlarında yankılandı. “Ah, Tanrım, tam bir şapşalsın.” Tezgâhın önündeki yüksek taburelerde dizlerimiz birbirine değene kadar ona doğru döndüm.

“Yine de buradasın.” Güldü ve eğilip burunlarımızı birbirine sürterek Eskimo öpücüğü verdi.

“Yine de buradayım.” Gözlerimi devirdim ve tabağındaki dokunulmamış pizza dilimine uzandım. “Onu yiyecek misin?”

Başını sallayarak bana alaycı bir gülümseme sundu. O pizza dilimini tabağına, tek başıma yediğimi hissettirmemek için almıştı. Sezonun sonlarına doğru neredeyse Spartalı bir asker gibi yemek yemeye başlamıştı.

“Bu arada, pizza için teşekkür ederim.” Ağzıma bir ananas attım. “Unutmamışsın.”

Geniş avucunu sırtımda gezdirirken dokunuşu ipek sabahlığımı ısıttı. “Lakers demek, pizza ve kök birası demek. Seninle ilgili her şeyi hatırladığımı sana daha önce de söylemiştim, Iris DuPree.” Saçımı kaldırarak omzumdan geriye dökülmesini izledi. “Sarai’ye kitap okurken bana bir soru sordu.”

“Yeni sorumuz ne?” Gülerek kök biramı yudumladım, sonra da şişemin üzerinden ona baktım.

“Peki, onun her zaman çok soru sorduğunu biliyorum.” Dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme belirse de bakışlarını tezgâha indirmeden önce gözleri birden ciddileşti. “Yine de bu sorusu beni biraz şaşırttı.”

“Sana ne sordu ki?” Pizzamı bir kenara itip tüm dikkatimi ona verdim.

“Onun yeni babası olup olmayacağımı sordu.” Uzun kirpiklerinin altından beni izliyor, tepkimi ölçüyordu.

Aniden öksürmeye başladım, bu öksürüğün sebebi boğazıma takılan pizza parçasından ziyade konunun seyriydi. Caleb’in ölümünden sonraki haftalarda Sarai onunla ilgili birkaç soru sormuştu. Caleb’i çok az tanıyor olmasına rağmen “baba” kelimesi onun için önem taşıyordu. Tek bildiği, ona babası olduğunu söyleyen adamın öldüğüydü. Bir gün ona tüm gerçeği anlatmak gibi zor bir ânım olacaktı ama şimdilik o tatmin olmuş durumdaydı. Ya da ben öyle sanıyordum. Cevap vermeden önce bir yudum kök birası aldım.

“Ah, vay canına.” Ona dikkatle bakıyordum. “Peki sen ne cevap verdin?”

Boğazını temizledi ve bir elini saçlarımda gezdirmeye başladı. “Onu, bir babanın küçük kızını sevdiğinden daha çok sevdiğimi söyledim,” dedi usulca, bilerek gözlerimin içine bir saniye kadar bakmadı. “Ayrıca seni, herhangi bir babanın eşini sevdiğinden daha çok sevdiğimi söyledim.”

Pizza buz gibi olabilirdi ancak sözleri kalbimi ısıtıyordu.

“Çoktan bir aile olduğumuzu söyledim.” İki elimi de ellerinin arasına aldı. “Bir gün, doğru zaman geldiğinde, ben onun babası, annesinin de kocası olacağım.”

Bir an için ne diyeceğimi bilemedim, tek yapabildiğim onun bu mükemmel yanıtını özümsemek için kendimi sessizliğe bırakmaktı. Birkaç saniye sonra konuşmaya başladım.

“Ah. Pekâlâ... bu mükemmel bir cevap,” dedim, önümde birleşmiş ellerimizi incelerken. “Aslında tüm olanları düşünce sana bunu sormasına şaşırmadım. Senin evinde bu kadar çok vakit geçirdiğimiz düşünülürse, böyle soruların ortaya çıkması kaçınılmazdı.”

“Bizim evimiz.”

“Ne?” Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım.

“Az önce bu evin benim olduğunu söyledin, burası aslında bizim evimiz.”

“Evet, öyle.” Elimi salladım. “Ama sen benim ne demek istediğimi anladın.”

“Ama sen benim ne demek istediğimi anlamadın.” Gülümsedi ve ellerini omzumun arkasında birleştirdi. “Senin adını da bu dairenin tapusuna ekledim ve bir gün başka bir eve taşınırsak, oranın tapusunda da adın yazacak.”

Şaşkınlık beni hareketsiz bırakıyor ve olduğum yerde donmama sebep oluyordu. Hayır, üşüdüğüm için değildi.

Ben ellerinin altında alev alev olana kadar, sıcaklık her hücreme hücum ediyordu.

“Bana bir şeyleri kanıtlamak için bunu yapmak zorunda değilsin, August,” diyebildim sonunda.

“Amacım bir şeyi kanıtlamak değildi. Bu hayatta öğrendiğim bir şey varsa o da önemli olanın bir takım olmak olduğu. Sen ve ben...” Boştaki parmağı önce kendine sonra bana doğru süzülerek havada bir çizgi çekti. “Biz, bir takımız, her şeyi birlikte yapıyoruz ve bilgin olsun diye söylüyorum, evlendikten sonra Sarai’yi evlat edinmek istiyorum.” Sabit duran bir elini kaldırdı. “Buna alışmanın biraz zaman alacağını biliyorum ama o her zaman benimmiş gibi hissettim, benden bir parçaymış gibi. Onu gerçekten çok seviyorum. Aramızdaki bağ ikimiz için ne kadar yasal olacaksa onun için de o kadar yasal olmasını istiyorum.”

Bu hissettiğim şey, tereddütlerimi ve korkularımı yıkan şey, Mississippi’nin her bin yılda bir rotasını değiştirdiği o anda hissettiği şey olmalıydı: Lo’nun bahsettiği o deltaik değişim. O muazzam krizalit*. Kalbim aniden rotasını değiştirerek kendini sıfırladı. Belki de bu aniden olan bir şey değildi, belki de yıllardır farkında olmadan bu ana kendini hazırlıyordu. Belki de bu değişim, August’un benim için hayatının en büyük fırsatından vazgeçtiği an başlamıştı. Bize bir şans verdiği zaman. O zaman başlamış bir şey olabilirdi ancak sözcüklerini bu şekilde ilk kez bana sunuyordu.

“Sana birçok kez evlenme teklif ettiğimi biliyorum ama...”

“Üç,” dedim neredeyse dalgınca. İçine adım attığım bu yeni rotayı incelemekle o kadar meşguldüm ki cevabım birden ağzımdan çıkıvermişti. “Bana tam üç kez evlenme teklif ettin.”

“Evet.” Yüzünü buruşturup sırtıttı. “Hatırlattığın için teşekkürler. Sana baskı yapmak istemiyorum. Bunu biliyorsun. Tereddütlerini anlıyorum. Caleb’la neler yaşadığımı öğrendikten sonra, elbette anlıyorum.”

Onu izliyordum, yüzüm sakın ama kalbim deli gibi hızla çarpıyordu.

* Krizalit, bazı böceklerde tırtılın kendi çevresine ördüğü koza içindeki devinimsiz, kelebeğe ya da böceğe dönüşme evresindeki durumu. Pupa olarak da bilinir. -ç.n-

“Dinle,” dedi. “Annem her zaman babamla ilgili bir hikâye anlatır. Onu oynarken izlemeye gittiği her seferinde babam tam son atış için topu ellerinin arasına aldığı zaman, annem, ona ‘atışı yap’ diye bağırırmış. Babam ise saate bakar, topu mümkün olan son saniyeye kadar ellerinde tutarmış. Son saniyeyi bekler ve topu potaya öyle yollarmış. O her zaman mükemmel zamanlamayı yakalayan bir adamdı.”

August yüzümü ellerinin arasına aldı, gözleri yoğun ve şefkatli bir şekilde yüzümde geziniyordu.

“Ben de bunu istiyorum. Saate bakmak ve bizim için doğru zamanın ne zaman olduğunu bilmek istiyorum. Sana sürekli olarak aynı soruyu sormak istemiyorum. Bu...”

Zor muydu? Hayal kırıklığı mıydı? Utanç verici miydi?

Kim bilir hangi kelimeyi kullanacaktı? Daha önce sorduğunda bana bunların hiçbirini göstermemişti. O zamanlar ben de hazır değildim. Belki de bunca zaman hissettiklerini içinin derinliklerinde saklıyordu. Belki de yalnızca hissediyordu.

Taburemden kayıp güçlü kollarının arasına girdim, kollarımı göğsüne dayadım ve ellerimi boynunun arkasında birleştirdim.

“August, seni seviyorum,” dedim, parmaklarımı asi, koyu buklelerinin arasından geçirerek.

“Bunu biliyorum.” Gözlerini kapattı ve ellerimin onda hissettirdiği memnuniyet duygusuna kendini bıraktı. “Ben de seni seviyorum. Sahip olduğum herhangi bir şeyden daha fazla. Her şeyden çok.”

Benimle ilk beşte, en merkezde oynayacağını söylemişti ve birlikte olduğumuz her gün bu sözünü yerine getirdi.

“Sana tüm hayatım ve tüm geleceğimle güveniyorum.” Duygular boğazımı yakarken sesimi sabit tutmak için üstün bir çaba gösterdim. “Kızım ile birlikte, biz sana güveniyoruz.”

Yavaşça gözlerini açıp beni izleme başladı. “Bunu da biliyorum.”

“Ayrıca her sabah seninle uyanmak istiyorum.”

“Sen... istiyor musun?” Ellerini kalçalarımın yerleştirerek popomu genişçe kapladı ve gözlerini yüzüme dikip beni incelemeye koyuldu.

“Evet ama...” Söylemek istediğim şeyi düşünüyordum, *benim hazır olduğumu anlaması için*. “Krep istiyorum. Söz mü? Her sabah krep istiyorum, August.”

“Bebeğim, istediğin zaman sana krep yaparım.”

“Beni anlamıyorsun. Çocuklardan bahsediyorum. Hani bahsettiğin, her sabah odamıza dâlacak olan çocuklar? Senin çocukların, August. Senin çocuklarına sahip olmak istiyorum. Bizim çocuklarımız olsun istiyorum.”

Kaşlarını çattı ve sanki bir yabancı vücudumu açıp içine uysal bir yabancı yerleştirilmiş gibi bana bakıp gözlerini kırıştıırıyordu.

“Bu beni... çok mutlu eder.” Mutlu olmaktan çok kararsız görünüyordu, gerçi ihtiyatlı bir şekilde kendinden geçmiş demek daha yerinde olurdu. “Ancak ne demek istiyorsun? Yani sen demek istiyorsun ki...”

Yüzümü, muhtemelen babasının doğru zamanı beklerken saati incelediği gibi, inceliyordu. Geçmişe, yaptığım hatalara, verdiğim yanlış kararlara dayanan çekincelerim ve korkularım vardı. Ancak August hata değildi. O kötü bir karar değildi ve onun istediği her şeyi ona sunmaya hazırdım. Sahip olduğu her şeyi kabul etmeye hazırdım. İleriye doğru atacağım bu adım, beni geleceğe taşıyacaktı ve ben buna hazırdım.

“Demek istediğim şu, August West.” Ayak parmaklarımın ucunda yükseldim ve kulağına eğilip gülümsedim. “Atışı yap.”

UZUN UZUN ZAMAN SONRA

BONUS SONSÖZ

AUGUST

“Ah.”

Bir şey kaburgamı dürtüp, canımı yakıyordu. Kaburgalarım birkaç gün önce, sezonun son maçında aldığım sert darbeden dolayı hâlâ morluklarla doluydu.

“Ahh.” Ağrıyan yerime gelen aynı baskıyla, ciğerlerimdeki nefes dışarı çıkıyordu. Yorganı kaldırıp altına baktığımda Sarai’nin minik ayak parmaklarını karnıma bastırılmış bir şekilde buldum.

“August,” dedi, yatağın kendi tarafında yatan Iris. “Burada olmaması gerek.”

“Ama bebeğim eğer biz...”

“Eğer, şimdi hayır diyerek ağırlığımızı koymazsak önümüzdeki üç yıl boyunca bizimle yatmak isteyecek.”

“Tamam, ayaklarımız yere basabilir*.” O beni görmese de karanlıkta sırtıyıyordum. “Ayaklarımızı yere basalım demek istiyorsun, değil mi?”

* Orijinal metinde, Iris “put our feet down” der. Bunun deyimisel anlamı “ağırlığını ortaya koymaktır.” Ancak August, gerçek anlamını vurgulayarak şaka yapar.
—ç.n.

Sessizliği, bana sabahın ikisinde ya da saatin kaç olduğu fark etmeksizin, komik olmadığını söylüyordu. Yatağın başında duran lambanın çıt sesini duyduğum an, loş ışıktaki yatağımda duran iki kızımı da net bir şekilde görebildim. Biri yorganın altında, poposunu havaya dikmiş bir şekilde duruyordu, diğeri ise *benim Iris*'imdi.

Gecenin bir yarısı sinirli olsa bile gördüğüm en güzel kızdı. Siyah kaşları, birkaç yıl önce o barda tanıştığımız andan itibaren beni büyüleyen gözlerinin üzerinde çizgi hâlini almıştı. Kalm bir saç örgüsü, pürüzsüz omzunun üzerinden sarkıyordu. Yorganın altında aramıza sokulan Sarai'ye uzandı. Iris'in elini tutarak parmaklarımızı birleştirip dudaklarıma götürdüm ve öptüm. Yüz ifadesi gevşerken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

“Onu ben götürürüm.” Dudaklarımız birbirinden birkaç santim mesafeye gelene kadar eğildim. “Eğer beni öpersen.”

“Ah, öyle mi?” Iris iki kaşını da kaldırdı. “Peki benim bundan çıkarım ne olacak?”

Uykulu gözlerine bakıp uykuyla sersemleyen beynimde zekice bir cevap aradım.

Siktir et zekâyı.

Dudaklarımız arasındaki boşluğu kapattım ve çenesini kavrayarak ağzını benimkine yaklaştırdım. Yorgunluktan neredeyse ölmek üzere olsam da onu ne zaman hissedersen hissedeyim kıpır kıpır oluyordum. Bana doğru yaklaştı ve dillerimiz yarı uykulu bir açlıkla birbirine karışırken, iniltisi titreyerek öpücüğü sarstı. Parmakları saçlarımin arasına girdi ve tırnakları hafifçe kafa derime gömüldü. Öpücük giderek derinleşiyor, yoğunlaşıyordu, ta ki ben yatmadan önce aldığı duşun kokusunda kaybolana ve benim onu istediğim kadar onun da beni istemesinin tadına varana kadar.

“Anne.”

Yorganın altından gelen bu sesle dudaklarımız birbirine yapışık olsa hareketsiz kaldık ve gözlerimiz kocaman açıldı. Birbirimize

birkaç saniye göz kırptıktan sonra Iris dudaklarımdan son bir öpücük alıp, Sarai'ye bakmak için yorganı kaldırdı.

“Bunu seninle daha önce konuşmuştuk, küçük kız.” Iris’in dudakları düz bir çizgi hâlini alırken, Sarai’nin uykuyla bakan, menekşe mavisi gözlerine düşen koyu bukleleri geriye doğru taradı. “Kendi yatağında uymalısın.”

Sarai, alt dudağını sarkıtmış, yardım dilenen bakışlarla bana bakıyordu. Ah Tanrım, işini biliyordu. Daha şimdiden beni serçe parmağında oynatabileceğini biliyordu. Boğazımı temizleyip kaşlarımı sertçe çatmaya çalıştım. Iris bundan hiç etkilenmemiş olacaktı ki gözlerini devirdi, Sarai’nin çenesine nazıkçe dokundu ve dikkatini yeniden ona verdi.

“Kötü bir rüya mı gördün, bebeğim.” Iris, Sarai’nin gözlerinin içine bakıyordu. “Unutma, annene ve Gus’a her şeyi anlatabilirsin.”

Kısa bir tereddüitten ve minik omzunun üzerinden bana bir kez daha bakış attıktan sonra Sarai başını salladı.

“Hayır.”

Ah, şu tatlı ses. Iris bu sese nasıl dayanıyordu? Ben bu sesle eriyor hatta buhar oluyordum, o burada uyusun diye gerekirse yerde yatmaya hazırdım. Ya da bütün gece beni tekmelemesine izin verebilirdim, o bunu yaparken ağzımı bile açmazdım. O çok minikti ve neredeyse hiç yer kaplamıyordu. Elbette birlikte uyuyabilirdik.

“Hadi gidelim.” Iris yorganı geriye çekip Sarai’nin her gece yatarken giydiği San Diego Waves formasını işaret etti. “İstikamet, senin odan, genç bayan.”

Iris de benim formalarımından birini giyiyordu, iki kızım da benim takımımı tutuyordu ve ben buna bayılıyordum.

“Yakaladım seni.” Yataktan yan döndüm ve ellerimi Sarai’ye uzattım. “Hadi bakalım, prenses gitme vakti.”

Sarai dizlerinin üzerinde, yatağın kenarına doğru yürüyordu. Bir kolumu poposunun altına koyarak onu yukarı çektim. Başını

omzuma gömerek kollarını boynuma doladı. Neredeyse yatak odamızın kapısına geldiğim sırada arkama dönüp baktığımda Iris'in gözlerinin sırtımın çıplak hatlarında gezindiğini, gözlerim yanlış görmüyorsa, pijamamın altında duran kıcıma şehvetli bir bakış attığını gördüm.

“Hımm, şu an her ne düşünüyorsan bunu unutma bebeğim,” dedim ukala bir sırıtış fırlatarak. “Döndüğümde bunun icabına bakabilirim.”

Elini ağzına kapatarak kasıtlı bir şekilde esnedi ve tekrar uzanıp yastığına sarıldı.

“Ciddiyim, Iris.” Sırıtışım düştü, onu formamın içinde görmek beni azdırıyordu. “Seni uyandırmaktan asla çekinmem.”

Bana yorganın altından el sallarken, nişan yüzüğümüz göz kırpyordu.

Bunu göreceğiz.

Koridorda hızlı adımlarla Sarai'yi odasına götürüyordum. Iris ve ben henüz aynı evde yaşamıyorduk ancak onu kira kontratının süresi dolduğunda yanıma taşınması konusunda ikna etmiştim. Düşünümüze bu kadar az bir süre kala yeniden kira kontratı imzalamasına gerek yoktu.

Atışı yap, August.

O, hazır olduğunu söylemesine ve ben ne dediğini bilmeme rağmen, soru birkaç saniye boğazımda düğümlendikten sonra nihayet ağzımdan çıkabilmişti.

Iris, benimle evlenir misin?

Bu ona ettiğim ilk evlilik teklifi değildi. Aslında son soruşumla birlikte, tam dört kez etmiştim. Bir soruyu, kaç kere sorduğunu kim sayardı, öyle değil mi?

Tamam. Ben kesinlikle saymıştım.

Ona dördüncü kez sorduğumda ise bana ilk defa evet demişti. Bu evet, *The Bachelor**'da gördüğünüz, gözlerinden kalpler fişkıran

* Şahane Bekar, 99 yapımı romantik komedi. –ç.n.

kızın, ağzını kapatıp mutluluk gözyaşları yüzünden aşağı doğru süzülürken söylediği cırtlak tonda çınlayan evetinden değildi. Iris'im bana böyle evet dememişti.

Sessiz ama kesindi. Sanki ağzında ağır bir kelime varmış da onu bana teslim ediyormuş ve benden onunla ilgilenmemi istiyormuş gibi kendinden emindi. Iris'in yaşadığı onca şeyden sonra bunun ne anlama geldiğini biliyordum; bana hayatı, kızı ve geleceği konusunda güveniyordu. Eğer bu “evet” ona ağır geliyorsa, dizlerimin üzerine çöküp o evetin altında ezilmeye hazırdım. 1.90' a yakın boyu olan bir adam olduğumun farkındaydım, bu yüzden bu manzara bok gibi görünüyor olabilirdi ama onun güvenini kazanmanın ne kadar kıymetli olduğunu biliyordum. Hayatını benimle paylaşacak kadar bana güvenmesi onur duyduğum, benim için her şeyden daha önemli olan bir vazifeydi. Sonunda paha biçilmez “evet” cevabını alacağımı biliyorsam milyonlarca “hayır” cevabına razı olurum.

Sarai uzanarak elimi tuttuğunda yorganını çenesinin altına sıkıştırıyordum. “Kalabilir misin?” Gece lambasının ışığı altında, gözlerini kırıştırarak bana bakıyordu. “Minnacık kal.”

Bu rutini iyi biliyordum. İki dakika içinde uyuyacaktı. Başımı salladım ve dizlerimin üzerine çöküp çenemi yatağının üzerinde uzanan koluna yasladım. Minik eli, devasa elimin üç parmağını sıkıca tutuyordu, gitmeyeceğimi anladığında iç çekerek hemen gözlerini kapadı. Bana tamamen ve körü körüne güvenmesi göğsümün altındaki kalbimi sıkıştırıyordu. Hiçbir şey yapmadan kazandığım güveni, kazanmak için elimden geleni yaptığım annesininki kadar değerliydi. Uzun kirpikleri yanaklarını gölgeledi ve nefesi derinleşmeye başladı, minik ağzı, o uykuya dalarken gevşiyordu. Eli de tıpkı uykuya yenik düşen bedeni gibi sıkıca tuttuğu üç parmağımdan yavaş yavaş kayıyordu.

Küçücük hâliyle bile Iris'e çok benziyordu, bir gün *küçük bir kızımız* olduğunda, ona benzeyip benzemeyeceğini merak etmekten

kendimi alamıyordum. Üçünün bir çatı altında olduğunu düşünmek her seferinde kalp atışımı hızlandırıyordu. Ah Tanrım, ben ikisiyle aynı çatı altında olunca bile yeteri kadar ritmik kalp sorunları yaşıyordum. Saçlarına hafif ve dikkatli bir öpücük kondurup odadan çıktım, kapıyı arkamdan sessizce kapattım.

Yatak odamıza ulaştığımda, Iris çoktan yorganın altına gömülmüştü. Numara mı yapıyordu yoksa gerçekten mi uyuyordu bilmiyordum ancak şimdi bunu öğrenmek üzereydim. Yorganı sadece uykuda dağılmış saçları, ince omuzları ve formamın arkasındaki “West” yazısı görüne kadar aşağıya doğru çektim.

Hâlâ biraz uykuluydum ancak aletim ikimiz için de yeterince uyanıktı.

Yorganı biraz daha sıyırıp serin havanın tenini öpmesini ve tüyelerinin diken diken olmasını izledim. Hâlâ kıpırdamıyordu. Tüm vücudunu görebilmek için, yorgam üzerinden tamamen çektim. Gözlerim, lambanın loş ışığının aydınlattığı kemikli bileklerini, zarif, kaslı bacaklarını ve uyluklarının üzerinden vücudunu izliyordu. Biçimli kıcı formamın altında yuvarlak ve dolgunca duruyordu. Parmak uçlarımı bacaklarının arkasında gezdirdim.

Titrese de uykusunda kımıldanarak dokunuşumu geçiştirmeye çalıştı.

Pekâlâ. Demek böyle oynamak istiyorsun, bebeğim.

Kalçalarını yoğurmaya başladım, parmaklarım formanın altından eteğine kadar ilerledi ve kıcı açığa çıkana kadar kumaşı sıyırdım.

İç çamaşırı yoktu. Artık bunun geri dönüşü de yoktu.

Her iki elimle kalçasını sıktım ve bir parmağımı kıvrımlı deri ve kas şeridi boyunca gezdirmeye başladım. Keskin bir şekilde soluduğu nefesi, bir iniltiye dönüşüp odamın duvarlarında çınlayan tek ses hâline geldi. Benim de ihtiyacım olan şey tam olarak buydu.

“Demek kızım uyumuyormuş.” Kafamı eğip dudaklarımı kıcına yapıştırdığımda dilimle sıcak tenini yalıyor, dişlerimle ipeksi ve dolgun kıcını sertçe ısıırıyordum.

“Ahhhh.” Sesi yastığın içinde boğuklaşıyordu. Bir elini yumruk yapmış, çarşafı sıkarken diğer eli düz ve parmakları ayırık bir şekilde yanında duruyordu.

Onu nazikçe ters çevirdim, dizlerimin üzerinde yükselip bacaklarını iki yanıma doğru açtım.

“Saat kaç?” diye sordu, alçak ve boğuk kelimeler dudaklarını kaplıyordu.

Saatin kaç olduğu benim umurumda olmadığı kadar, onun da umurunda değildi.

“Saat, seksi buçuk geçiyor, bebeğim.” Loş ışığın altında bir kahkaha paylaştık. Formayı beline kadar sıyırıp onun görüntüsüyle kendime ziyafet çektim. Her yeri olduğu kadar vajinası da güzeldi. Kaygan, dolgun bir tomurcuk gibiydi. Hemen içine gömülüp karanlık bir gizemde kendimi kaybetmek istiyordum. O cennete açılan bir kapıydı, ben de az sonra o kapıdan içeri girecektim.

Elimi bacaklarının arasına sokup parmağımın ucuyla hassas noktanın ıslak kıvrımlarını okşamaya başladım. Bacaklarını benimle, geriye doğru ittiriyor, şu anda yaptığım şeyin keyfini çıkarıp kendini bir sonraki zevk dalgası için hazırlıyordu. Başparmağımı içeriye doğru kaydırardım. Nefesi kesildi ve alt dudağını dişlerinin arasına alıp gözlerini kapattı. Sırtı yatakta yay gibi kıvrılırken, kendini benim için daha fazla açıyordu. Kalçaları zevkle yükseliyor, elimin tuttuğu ısrarcı ritme kendini bırakıyordu.

İnlemeleri, aldığı zevkin sesiydi ve parmaklarımdaki kayganlığı bunun kanıtıydı, hepsi beni memnun ediyordu. Benim daha fazla sertleşmeme sebep olurken, onu daha fazla memnun etmek istiyordum.

“İris, bebeğim, bana bak.” Dolgun kıvrımını okşarken ona bakıyordum. “Seni görmek istiyorum.”

Uzun kirpikleri yukarı kalktı ve yeşilin, altının, kahverenginin birbiriyle harmanlandığı gözleri bana baktı. Gözlerinin güzelliği ilk tanıştığımız an fark ettiğim, beni etkileyen detaylarından biriydi. Bir de ağzı.

Geniş. Dolgun. Becerilesi.

Başparmağımı ağzına soktum, dudaklarının onu içine çekmesini ve etrafını sarmasını izlerdim. Bir başparmağım ileri kayarken, ağzındaki diğer parmağım da ritmik olarak gidip geliyordu. Sadece başparmağımı emip dişleri, dili ve dudaklarıyla yaptığı mükemmel hareketiyle bile beni zevkten patlatıyordu. Bacaklarının arasındaki tempom artıyor ve parmağım içine defalarca kayıyordu. Sert, kalın ve istekli.

“August.” Başı geriye düştü ve ağzı bir solukla açıldı. Gözlerini sıkıca kapatırken kalçalarının ritmi, zevk kıvranımlarıyla elime sürtünüyordu. Orgazm onu sarstığında, kasılıp kendini arkaya bırakırken elleriyle yatak başlığını kavradı. Başparmağımın etrafında kasılıyor, kıvranıyor ve inliyordu. Yalnızca benim izleyebildiğim, sersemlemiş ve utanmaz bir film gibiydi.

Yalnızca benim için özel gösterim.

Zorlu nefeslerine bile o kadar açtım ki, dikkatli bir şekilde eğilip dudaklarımı onun dudaklarının üzerine yerleştirdim. Bu bir öpücük bile değildi. Sadece onun tatlı ve sıcak nefesini ağzımda toplamak istiyordum. Tutkusunun tadına bakmak ve ciğerimi onun nefesiyle doldurmak istiyordum. Altına uzanarak iki elimle kalçalarını kavradım. Yavaşça doğrulup dizlerimin üzerine oturdum ve onu da kendimle birlikte yukarı çektim. Göğüsleri hâlâ dikti, kollarını boynumun arkasına doladı ve çeneme öpücükler kondurdu. Dudaklarını boynuma götürdü, onun sıcak ve nemli teması aletime ulaştı, elini aramıza götürdü ve bir elini pijamamın altına sokup kendisine ait olanı kavradı. Önce nazik ve yavaş olan çekişi, giderek kuvvetleniyor, saldırganlaşıyordu. Başparmağım aletimin zevk suyuyla ıslanan başının etrafında dolaştırıyordu. Boşta kalan eli taşaklarımı avuçlayarak sıkıyordu. Bu dünyanın en fantastik işkencesiydi ve ben bunun zevkiyle ölmeden sağ çıktığım taktirde ikimiz de bayılana kadar onu sertçe becerecektim.

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor, zevk neredeyse dayanılmaz hâle geldikçe şehvetle buruşan yüzümü izliyordu. Alnımı onun

alnına yaklaştırarak gözlerimi kapattım, kendi belirlediği tempoya beni sürüklerken istemsizce sarsılıyordum. Küçücük eliyle tüm bedenime hükmediyordu.

“August, bana bak.” Sözleri dudaklarımı öperken, ona daha önce söylediğim sözler şimdi onun sesiyle kulaklarımda yankılanıyordu. Gözlerimiz loş ışıkta birleşene kadar, başıyla çenemi yukarı ittirdi. “Seni görmek istiyorum.”

Gözlerini benimkilerden ayırmadan, pijamamın belini aşağıya itti ve serin hava aletime çarpana kadar sıyırdı. Pijamam altımdan tamamen çikana kadar yukarı kaydım. Yutkunup dudaklarını yalarken, aç gözleriyle aletime baktı. şimdi gözleri şehvetle parlıyordu.

“Aklından bile geçirme,” dedim, boşalmamak için kendimi zor tuttuğumdan sesim sert çıkmıştı. “şu anda aletime üflesen bile boşalışım.”

“Çok mu kötü olurdu?” diye sordu, dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümseme belirdi. Omzumu iterek beni yatağa bastırdı. Doğal bir şekilde yeni bir pozisyona doğru aktık. Sıkı kalçalarım ve güçlü bacaklarımla bu kez altında uzanan bendim.

Koyu renk saç örgüsü omuzlarından aşağıya sallanıyordu. Kusursuz yüz hatları, neredeyse çok geniş bir ağız ve dramatik bir şekilde eğilmiş koyu renk kaşlarıyla vurgulanıyordu. Formam göğüslerini örterek, teninden kayıp çıplak kalçalarının üzerine iniyordu. Aniden bastıran ve boğazımı yakıp kavuran duygu yumrusunu yuttum. Onun kontrolü eline aldığı bu pozisyonda bile, bana kıyasla oldukça küçük görünüyordu. Üstümdeyken bile oldukça savunmasızdı.

Yanlış ellere düştüğünde kırılabilirdi ve yanlış ellerde neredeyse kırılıyordu.

“şu an her ne düşünüyorsan,” dedi, gözlerini açıp benim gözlerime dikerek. “O düşüncelerden sıyrılıp bu ana dön. Tam burada, benim yanıma.”

Aletimi tutmaya devam ederken, sadece kendini üzerimde konumlandıracak ve bedenimi altımda dayanılmaz bir zevkle kıvrandıracak kadar uzunluğumu, kadınlığına kayganca kenetledi.

“Siktir.” Zevkle inledim ve ellerim refleks olarak kalçalarını kavradı, kontrolü ele almak için, onu istediğim hızda ve istediğim sertlikte becermek için hazırdım. Ancak hınzır sırtışı ve kollarımı aşağı itmesi bana, benim için başka planları olduğunu söylüyordu. Kalçalarını bir kez öne doğru kaydırarak bekledi.

“İris,” diyerek isyan ettim. “Benimle oynamayı bırak.”

Seviş benimle.

“Oyun oynadığımı da kim söyledi?” Boğazından kendini beğenmiş bir kıkırdama yükselirken, formanın eteğini tutup başının üzerinden çekerek yere fırlattı. “Oldukça ciddiye alıyorum.”

Iris’in göğüslerini ilk gördüğümde Sarai’yi emziriyordu. Bu bana garip gelmeliydi ancak gelmemiştir. Bunun yerine ikimize de yabancı gibi hissettirmesi gereken büyüleyici bir yakınlığın içine çekilmişti. Ne zaman birlikte olsak her seferinde aynı şey oluyordu. Her seferinde taze ve tanıdık geliyordu. O küçük odada, bana yasak olan göğüslerini gördüğüm an nefesim kesilmişti. Hâlâ da öyleydi. Dolgun, dik göğüslerini tamamlayan çilek gibi olgun meme uçlarına sahipti. O zaman tadının nasıl olduğunu merak etmiştim. Meme uçlarını ağzımın içine aldığımda tadını hissedip hissedemeyeceğimi düşünmüştüm.

Artık biliyordum.

Göğüslerini avuçlamak ve meme uçlarını sıkmak için ellerimi uzattım. Artık bana yasak olmayan memelerini okşuyordum. Nefesi kesilerek aramızdaki boşlukta süzüldü. Başı geriye düştüğünde bana kusursuz boynunu görmem için izin verdi. Saç örgüsünün ucu neredeyse bacaklarıma kadar değiyordu.

“Benim için saçlarını aç, bebeğim.” Sesim zevkten boğuk çıkıyordu. Sanki ona daha önce hiç sahip olmamış gibi çaresizdim. Her seksimizi, ilk seksimiz gibi yaşıyordum. Hayatımızın geri kalanına sahip olsak bile bir daha birlikte olamayacakmışız gibi, son seferimizmişcesine seks yapıyorduk. Boşa geçen yıllar ve kaçırdıklarımız, bize birlikte yaşamamanın bir lütuf, bir armağan olduğunu öğretmişti.

Gözleri alev alev yanarken başını sola doğru eğip saç örgüsünü çözdü. Asi ve gür saçları bağımsızlığını ilan ederken, omuzlarından aşağı ahenkle süzüldü. Gözlerimiz şehvetli bir bakışta buluştu. Avuçlarımı tekrar meme uçlarının üzerinde gezdirmeye başladım. Aynı anda Iris de üzerimde gidip geliyordu. Açı, hareketlerimizin uyumu ve duygu yoğunluğumuz ikimizi de ürpertiyordu. Uyum içinde nefeslerimiz kesildi. Ellerimi kırılğan göğüs kafesinin etrafına doladım, belinin pürüzsüz tenini izlemeye başladım, vücutlarımızın birleştiği noktaya doğru elimi uzatarak bacaklarının arasında duran sırılsıklam, şişmiş klitorisini okşamak için parmağımı altına kaydırdım.

“Ah, August...” Kaşlarını çattı, avazı çıktığı kadar bağıırıyormuş gibi ağzını ayırırken, nefesi ağır ve hızlı çıkıyordu. “Tanrım.”

Bir ileri bir geri giderken, klitorisini parmağıma sürtüyor, doğru ritmi bulana kadar kalçalarını üzerimde dalgalandırıyor. Bedenimi saran bacaklarının içindeki uylukları kasılmaya başladı. Göğüsleri her hareketiyle zıplıyor ve karşı konulmaz bir cazibeyle sallanıyordu. Doğrudum, bir elimle sırtım kavrayıp göğüslerini öpüp yalayacak kadar kendime doğru yaklaştırdım. Birinden diğerine geçerek ikisinin de hakkını veriyordum.

“Ah, August, ben...” Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve vücudunun benimkine sürtünmesinin yumuşak temposu, yerini sarsıntılı, düzensiz, çılgınca bir ritme bırakıyordu. Yatak da onunla birlikte sallanıyor, iniltilerimize karışan yay gıcırtiları, birlikte bir koro oluşturunuyordu.

“Ah kahretsin, bebeğim. Durma.” Aletimi sertçe daha yükseğe iterken parmağım klitorisini okşamaya devam ediyordu. “İşte bu kadar.”

Iris’in dudakları kıvrıldı. Coşkunluk, boynundan yukarı tırmanıyor ve elmacık kemiklerinin eğimi boyunca akıyordu. Saçlarının dibinde boncuk boncuk olan ter damlacıkları gözlerinin kenarından aşağıya doğru süzülüyordu.

“Ben geliyorum,” diye bağırdı. Nemli ve ateş gibi alnını benimkine dayadı. Omzuna dökülen dağılmış nemli saçları bizi gece gibi saten bir örtüyle kaplıyordu. “August, seni seviyorum.”

“Tanrım, bebeğim, evet.” Aşkım alev alıp içimden fışkırırken onun çığlıklarına karıştı. Bir olmuş bedenlerimizin kokusu havada birbirine bulaşmış, dans ediyordu. Sarıldık, birbirimize tutunduk. Sadece ikimiz vardık ve bu benim için fazlasıyla yeterdi.

Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyiydi ama hepsi gerçektir. Gelecek hayatımızın eşiğinde duruyorduk. O benim hak ettiğimden daha fazlasıydı, yine gitmemesi için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

İkimiz de uykuya daldığımızda çarşafın altında terli ve çıplaktık, o kadar sıcaktı ki yorganı yere atmıştık. Iris, muhtemelen şu an sıcaktan pişiyordu çünkü ona sarılmıştım, bir fırın kadar sıcaktım. Kollarımla bacaklarımı ona dolamıştım. Sırtını göğsüme bastırıyor ve hiç şikâyet etmiyordu, ben de onu daha sıkı sararak burnumu saçlarına gömüp, avuç içimi karnının gergin düzlüğünde gezdirdim.

“Bunu her sevişmemizden sonra yapıyorsun,” diye fısıldadı, elini benimkinin üzerine koydu ve parmaklarımızı birbirine kenetledi.

“Ne yapıyorum?” Büyük bir esnemeyle savaşıyor sordum. İnsanı hemen uyutmak için müthiş bir seks gibisi yoktu. Gözlerimi neredeyse zor zar açık tutabiliyordum.

“Karnımı bir cin lambası gibi okşuyorsun.” Güldü, sesi bulamaç gibi geliyordu. O da benim gibi uyku ve seks sarhoşuydu. “Ne diliyorsun?”

Bebekler. Bir sürü bebek.

Boynunun kıvrımına bir sırtı bırakırken göğsünü avuçladım. Uykuya dalmada önceki en sevdiğim pozisyon buydu. İnce sırtından yükselen kahkaha, bitişikteki karnımın içinde birikti. Biliyordu. Küçük tatlı bebekleri çok istediğimi ancak onu acele ettirmek istemediğimi biliyordu. Sarai’yi canı pahasına sevse

de yaşadığı isteği dışında gerçekleşen bir hamilelikti. Zordu ve Sarai'yi dünyaya getirmek için çok fazla fedakârlık yapmıştı. Iris *Elevation*'da henüz yeni kendini göstermeye başlamıştı. Jared ona daha fazla sorumluluk veriyor, o da üniversiteden mezun olur olmaz öğrenmesi gereken tüm ipuçlarını öğreniyordu. Onun tüm hayatı ikinci şansıydı ve bunu ondan hiçbir şey uğruna esirgeyemezdim. Iris benim için yeterdi. O ve Sarai benim dünyamdı.

Parmağındaki yüzüğü okşadım. MiMi'nin ona verdiği *gris-gris* yüzüğünü de diğer eline takıyordu. O yüzüğü takmasını seviyordum, yüzük sanki büyük büyükannesiyse aramda bir bağ oluşturuyor gibi hissetmişim. Sanki Iris'imin MiMi'si göç edip gittiği dünyadan, kızlarını korumam için beni görevlendirmişti. Onlar için ölebilirdim ve onlar için öldürebilirdim. Iris'le Sarai uğruna vazgeçmeyeceğim hiçbir şey yoktu. Mutlu olmaları için her şeyi yapardım.

Bir düşünce beynimi kemirmeye başladı.

“Belgelerden haberin var mı?” diye sordum, aniden uykum uçup gitmişti.

“Hımm?” Iris bedenini göğsüme daha yaklaştırdı. “Ne oldu? Ne evrakı?”

“Evlat edinme belgeleri. Şimdiye kadar çoktan elimize ulaşmış olması gerekmiyor muydu?”

Iris evlenme teklifimi kabul ettiği gün, Sarai'yi evlat edinmek için yasal işlemleri başlatmışım. Iris bu konunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Bence bu Sarai için de çok önemliydi. Ona evlendiğimizde bunun annesiyle sonsuza kadar birlikte olacağımız anlamına geldiğini ve benim de onunla sonsuza kadar birlikte olmak istediğimi açıklamıştık. *Onun babası olmak istediğimi*. Her ne kadar küçük olsa da biyolojik babası ile bağdaştırdığı “baba” kelimesinin hafızasında canlandırdığı şeyler onun için iyi olmayacaktı. Caleb bir virüstü. Umarım bir gün onun anısı tamamen yok olup giderdi. Eğer parmaklarımı şaklatıp

onun tüm varlığını silebilecek olsam bunu yapardım. Hayatımın en büyük hayal kırıklığı, onun kızıma yaptıklarını silemeyecek oluşumdu. Onu incitmişti ve yaşıyaydı Sarai'yi kim bilir nasıl incitecekti.

“Evraklar, Iris.” Omzunu hafifçe sarstım.

“Ne?” Sanki onu uyandırmışım gibi irkildi. “Evet, sanırım biraz gecikti.”

“Gecikti mi?”

Bu da ne demek oluyordu?

“Ne tür bir gecikme bu?” Her geçen saniye kendim daha çok uyanık hissederek sordum. “Gereken her şeyi tamamladık ve söylenenleri yaptık. Avukat evrakları yetiştireceğine dair söz vermişti.”

İnce, çıplak bir omzu çarşıftan kayarak dışarı çıktı.

“Bilmiyorum, bebeğim.” Iris poposunu aletime doğru dayadı. Tahmin edilebileceği gibi aletim yine sertleşmeye başladı. “Bir kez daha seks yapmayacağız, August.”

“Bu refleks, bebeğim. Sadece refleks. Odaklan. Belgeler diyorum, avukat diyorum. Bize söz vermişti.”

“Söz falan vermedi.” Esneyerek yastığı kafası ile çenesinin arasına sıkıştırdı. “Yalnızca evrakları düğünden önce hazırlamak için elinden geleni yapacağını söyledi ve düğün...”

“Gelecek hafta,” diye araya girdim. “Düğünümüz haftaya.”

Sarai'nin düğünden önce bir West olmasını istiyordum, evlendiğimizde Iris'in olacağı gibi onun da resmen benim olması arzuladığım tek şeydi. Hele de hayallerimin kızıyla, kelimenin tam anlamıyla eskiden hayalini kurduğum ve asla benim olamayacağını düşündüğüm kızla evlenirken şikâyetçi olmam mümkün değildi. Gelecek hafta Iris'le evleniyordum. Uykuya dalarken aklımdaki son düşünce bu olunca, dünyada her şey yolundaymış gibi hissediyordum.

Nasıl olmasındı ki?

IRIS

Mağdur edildim.

Kendimi hiç adil olmayan bir kavganın ortasında buldum. Bu kavgayı ben istemedim. Kimse beni bu kavga konusunda uyarmadı. Kaybettim.

Bu tür kavgaları kaybetmekte utanılacak hiçbir şey yoktu, yalnızca kazanmakta vardı.

Hayatta kalma aşamasına zaferle ulaştım ve artık sistemin bana dayattığı kurban statüsünde değildim, artık düzen böyledir diyen sistemin kölesi de değildim.

Geçmişe dönüp baktığımda öfke duymuyordum, içim sadece üzüntüyle doluyordu.

Bir zamanlar yakamı bırakmayan umutsuzlukla değil, umutla bakıyordum geleceğe.

Yaşadıklarımı asla unutamayacaktım ancak hatırlamama da gerek yoktu. Ben bir kurbandım.

Ben hayatta kalan biriydim.

En önemlisi, ben hayatta kalmayı başarmış bir kadındım.

Mississippi ruhumda coşkuyla akarken, rotam mutluluktu.

Çoğu gün Hayatta Kalanlar İlahisinin sözlerine ihtiyaç duymuyordum. Kendime ne kadar değerli olduğumu, gerçekten kazandığım için ne kadar gurur duymam gerektiğini hatırlatmak

zorunda değildim çünkü bir yalan ve istismar tuzağına yakalandığınızda hayatta kaldığınız her gün sizin için bir zafer anlamına gelirdi. Yaşamak kanamak demektir. Kaybetmek ise... Bir süre kaybeden tarafta olsam da hikâyemi anlatacak kadar yaşamış şanslı kişilerden biriydim. Pişmanlıkla boğuşmadığım ya da yanlış seçimlerim ve hatalarım için, uzun kalışlarım, keşkelerim ve yapsaydım dediğim şeyler için kendimi suçlamıyordum. O anları tekrar yaşamadığım günler, hayatım için bir şeyler yapabilirdim.

Bugün de o günlerden biriydi. Umutla doluyor, vaatlerle taşıyordum. O yüzden, bu ilahi bugün dudaklarımdan geçmişti unutup hayatımı telafi edebileceğimi bana düşündürsün diye dökülmüyordu.

Hayır, bugün bu sözler hayatımın geri kalanı için birer vaatti. Mükemmel bir yaşam için değil, ikinci şansına gözüm gibi bakarken bilgelikle dolmam içindi. Hatalarımdan ders almak ama onların esiri olmamak içindi. Bana zarar veren kişiyi hak ettiği için değil de kalbimin bir parçası olamayacağı için affetmek içindi. Onu affediyor ve azat ediyordum. Kendimi affediyordum. Acıya tutunduğunuzda ve ona tutunmaya devam ettiğinizde, kalbinizin bir kısmını ele geçirirdi. Benim kalbim beni en çok sevenlere ayrılmıştı.

Lo ve Sarai için.

Bugün benim düğün günümdü ve en önemlisi kalbim prensime aitti.

Aynadaki gerçeküstü görünen yansıma bakiyordum. Bu kez makyajım bir çürüğü gizlemek için değil, elmacık kemiklerimi ortaya çıkarmak için yapılmıştı. Yüzümdeki kapatıcı sadece güneş lekelerini kapatmak için vardı. Kaç sabah dehşet içinde aynada kendimi izleyip bir çıkış yolu olup olmayacağını düşünmüştüm? Kaç sabah aynadan bana bakan kadının, tanınmayacak hâldeki yüzüyle karşı karşıya kalmış, kim olduğunu düşünmüştüm? Bugün benim için âdeta çölde parlayan bir seraptı. Hayal edilebilir ama asla elle tutulamayan. Ancak bugüne dair her şey gerçektir. August'un parmağıma taktığı yüzükten, Pasifik kıyısındaki bu küçük kilisede bekleyen insanlara kadar her şey gerçektir.

“Tamam, kızım, tamam. Herkes senin güzelliğinin farkında,” dedi Lo, arkamda dikiliyordu. Gözleri aynada benimkilerle buluştuğunda, onun ne kadar keyif aldığını görebiliyordum. “Eğer beş dakika içinde kendine bakmayı bırakırsan, evlenebilirsin.”

Ağzımdan aniden bir kıkırtı çıktı, bu hafif, kuş tüyü gibi süzülen ama gösterişli bir gülücüktü. Kuzenime ve aynı zamanda en yakın arkadaşım olan Lo’ya döndüm. O da çok güzel görünüyordu. O benim tek refakatçim, baş nedimemdi. Straplez elbisesi bir tavus kuşunun renklerinin paletindeki tüm renkleri barındırıyordu, canlı mavi yeşillerin üzerine altın puantiyeler sıçramıştı. Parlak kumaş ve şantuk ipeği, tarçın rengi tenine her zamankinden daha fazla parlaklık katıyordu. Saç örgüleri yine platin sarısıydı ve bohem bir zarafetle başının tepesinde toplanmıştı. Göz farı aynı mavi ve yeşil paletten seçilmiş, ağzının geniş, dolgun kıvrımının üzerinde bir parça altınla canlı bir kontrast oluşturuyordu.

“Hımm, sen de hiç fena görünmüyorsun,” dedim. “Yoksa bugün kendin için bir erkek mi avlayacaksın?”

“Saçmalama.” Lo, omuzlarımın etrafına yayılmış, sırtımdan aşağıya dökülen saçlarımı düzeltiyordu. “Şu düğün ilişkileri fazla abartılıyor bana kalırsa.”

“Kişisel deneyimlerden yola çıkıyormuş gibi konuşuyorsun,” diye takıldım.

Takmam için ısrar ettiği tacı düzeltmek için elini uzatırken, kavisli tek kaşını kaldırdı. “Bu tarz ilişkileri pas geçecek kadar tecrübeliyim diyelim.”

“Ben senin yerinde olsam, bu kadar erken konuşmazdım.” Kahkahamı bastırdım. “Biliyorsun ki Kenan da dahil olmak üzere, August’un tüm takım arkadaşları burada.”

Lo’nun kolları iki yanına düşerken gözlerini devirdi.

“Onun burada olması neden umurumda olsun ki?” diye sordu, ellerini ince beline dayayarak.

“Eminim, senin burada olman onun oldukça umurunda olacaktır. Beni ne zaman görse seni soruyor.”

“O zaman acilen beni sormayı bırakmalı, kızım.” Lo derince bir nefes aldı. “Beni daha tanımıyor bile.”

“Demek ki tanımak istiyor,” diye çekingen bir tavırla teklifte bulunup bakışlarımla Lo’nun tepkisini ölçüyordum. “O harika bir adam. İyi biri ve yakışıklı. Bir şans versen...”

“Pekâlâ, kızım, biraz frene basıp şu çöp çatanlık işine bir son vermeye ne dersin?” Lo’nun sırtışı yeniden ortaya çıkmıştı. “Sen Bay Doğru’yu buldun diye benim de hemen bulmuş olmam gerekmiyor. Ben hâlâ Bay Doğru’yu arıyorum.”

“Belki de Bay Doğru, Kenan’dır, ha? Ne dersin?”

“Değil.” Lo’nun gülümsemesi biraz kayıp yüz ifadesi kapansa da hemen toparlanarak eski hâline döndü. “Beni boş verelim. Bugün senin günün. Bakalım nasıl görünüyorsun?”

Geri çekilerek eleştirel gözlerle beni süzdü. Gelinliğim, tasarımcı olan patronunun gelinlik koleksiyonundandı. Görür görmez onun doğru gelinlik olduğunu anlamıştım. Hem sade hem de etkileyiciydi, şampanya rengi straplez bir balo elbisesiydi, belinde tatlı bir fiyonk vardı ve eteği çok kabarık olmayan çan kesimdi. Etek ucu yere tam olarak değmiyordu ve üzerinde birkaç küçük değişiklik yaptırıp kuyruğu kaldırtmıştım. Lo’nun ifadesi yumuşadı.

“Vay canına, Jean Pierre bu işin hakkını veriyor, kızım.” Sesinde yoğun bir duygu ve biraz da mizah vardı. “Bir prenses gibi görünüyorsun, Bo. Kimin aklına gelirdi ki? Dokuzuncu Bölge’nin iki kızı... Keşke MiMi seni görebilseydi. Çok sevinirdi...”

Dudağını ısırdı ve tek damla gözyaşı yanağına sürdüğü *bronzer*’da yol yapıp aşağıya süzüldü. Kendi gözyaşlarımı tutarak parmaklarımı birbirene kenetlediğinde *gris-gris* yüzüklerimiz yanyana gelir gelmez zarafetle parladı. MiMi’nin varlığını hissediyordum. Kilisenin mütevazı soyunma odasının pencerelerinden sızan güneş ışığından, eteklerimizin ipeği arasından bize fisıldıyordu. İhtiyacım olduğunda bana güç veren o sözleri tekrar duyuyordum.

Sen safsın. Yeterlisin. Güçlüsün.

O ayinler beni arındırmıştı. MiMi, Lo ve ben kaybolduğumuzda bize sahip çıkıp bize kılavuzluk etmişti. Onun ruhu bizi parmaklarımızı çevreleyen yüzükler kadar sağlam bir şekilde bağlıyordu. Lo'nun ellerini sıkıca kavradım. Karnımda bir şey kabarıyor, göğsümde şişiyordu. İrkilerek nefes aldım. Lo'ya baktığımda, aynı şeyleri onun da hissedip hissetmediğini anlamaya çalışıyordum. Gözleri yaşlarla dolmuş olsa da bakışları sabit ve bilgelikle olduydu, daha önce hiç görmediğim kadar MiMi'nin bakışlarına benziyordu.

“Düşündüğünden daha güçlüsün,” dedi mistik bir şekilde, dudağının kenarında bir gülümseme belirdi. Ben cevap veremedim ya da ne demek istediğini sormadan konuşmayı başka bir yere yönlendirdi. “Kızım, artık ağlamayı kesmeliyiz.” Elimi bıraktı, hızla göz kırptırırken iki elini yelpaze yaparak gözlerindeki yaşları kovalamaya çalıştı. “Bunlar benim en iyi kirpiklerim.”

Gülüştük, son gözyaşlarımızı, anılarımızı ve kuzenimi bazen saran mistik güçleri hakkındaki tüm sorularımı şimdilik içimde tuttum. Keder ve üzüntünün tüm kalıntılarını fırlatıp atarken önümde sadece bugünün neşesi vardı.

Küçük kilisenin holünde beklerken “Düğün Melodisi” ağır ahşap kapılardan içeri süzülüyordu. Bekleyiş, August'un bana birkaç saat önce teslim ettiği küçük Louisiana *İris* 'i buketini tutan ellerimi bir mengene gibi sarmalıyordu. Gözlerimi kapattım ve bekâr bir kadın olarak yaşadığım bu son dakikaları içime çektim.

Bazen hayatımızın yolunun değişeceği bir kavşakta dururduk.

Bir yol ayrımında.

August'la tanıştığımız ilk geceyi hep kaçırılmış bir fırsat olarak düşünmüştüm ve sürekli tüm işlerimi yola koyduğumda, karşılaşıp karşılaşmayacağımızı merak ederdim. Artık inanıyordum, ne kadar dolambaçlı yollara girsem de yanlış yollara sapsam da sonunda o hep buradaydı ve ben de daima onun için burada olacaktım. Ben her zaman onun olacaktım, o da her zaman benim olacaktı. Onunla olan yolculuğum bir barda Lakers maçı izlerken, onun deyimiyle ben denizci gibi küfrederken, başlamıştı, acısıyla tatlısıyla

noktalanın bir geceydi. Ancak bugün kilisede onunla yaşadığımız son ikimiz için de kaçınılmazdı. Bunu o an hissetmişim. Sonumuz hep bu şekilde olmuş, hayat bir şekilde yanlış yolda yürüsem de onu benim karşıma çıkarmıştı ve işte buradaydık...

Kapılar açıldığında gözlerimi yere sabitledim, bakışlarımı yerden kaldırıp karşıya bakmaya çekiniyordum. Sanki gördüğüm bir rüyaydı ve uyandığımda August orada olmayacaktı.

Ama oradaydı.

Birkaç tereddütlü adımdan sonra başımı kaldırıp karşıya baktım. August dimdik ve yakışıklı bir şekilde mihrapta duruyordu. Bana olan aşkıyla kaplı kalbi, gömleğinin üzerinden, gözlerinden, her yerinden parlıyordu. Kaçınılmaz ve geniş bir şekilde kiliseyi dolduruyordu. O, beni karanlıkta kaybolduğumda bulmuştu ve bir gün karanlıkta yine kaybolursam beni tekrar bulacağına dair en ufak bir şüphem yoktu.

Kilisede, bu anı ve atmosferi paylaştığımız bir sürü insan vardı, her birinin yüzü ben yürürken bulanıklaşmış ve yok olmuştu. Ancak benim gözlerim ona, onun gözleri de bana kenetlenmiş durumdaydı, diğer her şey, herkes silik ve soluktu. Bana bir keresinde bizi birbirimize bağlayan bir iplik olduğunu söylemişti ve şimdi o ipi hissedebiliyordum, beni ona doğru çekiyordu. Bizi birbirimize o kadar sıkı bağlıyordu ki kalp atışlarını neredeyse buradan hissedebiliyordum.

Mihrapta onun yanına ulaştığımda o kadar çok titriyordum ki çiçek buketim elimde sallanıyordu. O havalı, zarif, prenses gelinler gibi olmak istesem de benim havalı bir yanımdı yoktu. İçim alev alev yanıyordu. Bir volkan kalbimin tam ortasında patlayarak taşıyordu. Damarlarımda kızgın lavlar akıyordu. Duygular bedenimi yakıp kavuruyordu çünkü hayallerimin prensiyle sonsuza dek mutlu olmama çok az kalmıştı. Her geçen saniye gerçek görünen bir serabın tam ortasında duruyordum. Bu an August'un elimi tutan eli kadar gerçekti, benimkinden epeyce büyük elleri, beni ileriye doğru götürüyordu. Kimse beni bu koridorda yürütemezdi. Kimse bunun için elini bana veremezdi.

Kendimi ona veriyorum.

Vücudun benim. Paylaşmak da saklamak da bana ait.

Ben de vücudumu paylaşmak için onu seçiyordum.

Burada ne kadar uzun süre durursam, o kadar çok ayrıntı zihnime süzülüyordu. Peder, İncil'den sevginin önemini anlatan bazı ayetler okuyordu. *Sevgi naziktir. Sevgi her zaman seni korur, güvenir, umut ve sebat eder.* August bana bunları öğretmişti, beni takip ederken bana bunların nasıl olduğunu göstermişti. Bana kur yaparken. Beni rahat bıraktığında ya da ağırdan aldığında.

“Şimdi yeminler için.”

Ah, Tanrım. Bunu gerçekten yapıyor muydum?

Yeminler sonsuzluğun bu tarafında sonsuza kadar kalma sözüydü. Bir zamanlar bunu asla yapmayacağıma, hayatımı, paramı, geleceğimi bir adama asla emanet etmeyeceğime dair yeminler etmiştim. Çocuğum konusunda kimseye güvenmeyeceğime yemin etmiştim.

Gözlerim Lo'nun önünde duran, gelmiş geçmiş en güzel çiçekçi kız olan Sarai'ye takıldı. Işıl ışıl parlıyordu. Sarai'nin daha önce bugünkü gibi içten güldüğünü hiç görmemişim. Bakışları bende değildi. Onun gözleri de benimkiler gibi August'a sabitlenmişti. Gus'ına.

Babasına.

Daha önce August'u bu şekilde düşünmek için kendime izin vermemiştim çünkü bu benim için kahrediciydi. Bir noktada da acı vericiydi, bana daha önce kaçınmış olduğum acımı hatırlatıyordu. Bu hayatımda en başından beri August'un olması gerektiğini hatırlatan bir şeydi. Yine de şimdi onun kızımın hak ettiği baba olduğunu düşünmek için kendime izin verdiğim anda gözlerim doldu, Mississippi'nin kıyılarından taşması gibi bir damla yaş gözümünden süzüldü.

August bana şefkatle gülümsedi ve yeminine başlamadan önce gözyaşlarımın bir kısmını sildi. Birbirimize yeminlerimizi kısa tutacağımıza ve gerçekleri yazacağımıza dair sözler vermiştik.

Umarım buna sadık kalırdı çünkü kelimelerin kifayetsiz kaldığı bu mihrapta kendimi tutmakta zorlanıyordum.

“İris, bana yeminimi kısa tutmamı söylemiştin,” diye lafa girdi August, derin sesi denizdeki bir dalga gibi üzerime vuruyordu. “Deneyeceğime söz veriyorum ama söyleyecek çok şey var. İlk görüşte aşka hiç inanmadım, buna aşk denir mi emin değilim ama seni ilk gördüğüm anda istediğim tek bir şey vardı. Gitmene izin vermemek.”

Kalabalıktan “ahhhhhhhhhh” sesleri gelse de ben onlara aldırmadım. Kalabalığa dönüp bunun ne kadar tatlı olduğunu göstermek için bir gülücük fırlatmadım, o da benim gibiydi. Sanki orada değillermiş gibiydi. Sadece biz vardık. Onun gözleri ve benimkiler. Sadece parmaklarımızın iç içe geçtiği ellerimiz vardı. Kalplerimiz sadece ikimizin duyabileceği kadar yüksek sesle çarpıyordu. Etrafımızdaki insanlar sanki bin yılda ilk kez böyle bir yakınlığa tanıklık eden meraklı gözler gibiydiler.

“Bugünü kaç kez hayal ettiğimi sana anlatamam.” Gözleri ciddi, sevgi dolu ve kararlıydı. “Bugün tüm dünyaya, benim senin olduğumu, senin de benim olduğumu söylemekle ilgili. Hayatımm geri kalanında seni her şeyden çok seveceğime, seni ve Sarai’yi her şeyden üstün tutacağıma, seni son nefesime kadar koruyup mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum.”

Gülümsedi, sadece yakışıklı ağzının alaycı bir kıvrımı, bana söylemek üzere olduğu şeyi zaten söylediğini gösteriyordu. Bunu ondan duymayı seviyordum ve daima da sevecektim.

“Bir keresinde sana, eğer benim olsaydın, hayatımda olacağın yerin hiç şüphesiz en merkez olacağını söylemiştim. Sen merkezde olurdun, Iris,” dedi, birleştirdiğimiz ellerimizi kalbinin üzerine koyarak. “Seninle ilk beşte oynayacağımı söylediğimde kastettiğim şeyi, hayatımın sonuna kadar sana hissettireceğime yemin ederim.”

Bu kilisede bu sözlerin ne anlama geldiğini gerçekten bilen bir tek biz vardık. O gün spor salonunda sadece biz vardık, hayattan birbirimize dair anlar çalıyoduk. Gözümü karartmıştım. Bulabildiğim her ışık için çaresizdim ve August bir güneşti. Onun

herhangi bir parçasına sahip olabilmek için tahmin ettiğimden daha fazla risk almıştım, bunu fark ettiğimde bile geri adım atmamış, aldığım riskten daha da fazlasını göze almıştım. Ancak pişman değildim. Bana pahalıya patlasa bile onunla yaşadığım her anın değerini bilecektim.

Sıra bendeydi. Ancak bugünün benim için ne anlama geldiğini ona anlatmak için ne söyleyebilirdim ki? Güzel cümlelerim ve iyi prova edilmiş repliklerim yoktu. Zihnim bunun için çok dağınık, kalbim oldukça doluydu. Uzun süre bir yalan bulutu altında yaşamıştım ve bugün hak ettiği şeyleri August'a söylemek için bir şansım vardı.

“Bana evlenme teklif ettiğin ilk üç seferde seni reddettiğim için özür dilerim.” Tüm bu neşenin ortasında, gülüşümde hüznün vardı. Kalabalık gergin bir şekilde güldü ve ne düşündükleri umurumda bile değildi. Kendimi uzun zamandır yeterince tutmuştum. Şimdi August'un her şeyi anlama vaktiydi.

“Çünkü hatalarımı tekrarlamaktan korkuyordum,” dedim, sesim fısıltının bir tık üstünde çıktı. Bunlar sizi izleyen gözler varken, onların önünde söylenecek şeyler değildi. Belki hissettiğim şeyleri söylemenin yeri yeminler değildi ama August gözlerini benden ayırmıyor ve pür dikkat beni izliyordu. “Korkuyordum.”

Sinirlerimi yatıştırmak ve kalbimde, dört nala koşan atın dizginlerini elime almak için biraz durup nefes aldım.

“Tekrar incinmekten, korktum,” diye devam ettim, boğazımda düğümlenen duyguları yutkunarak. “İnsanlar âşık oldukları zaman, neleri riske attıklarını ya da hayatlarını biriyle paylaşırken nelerin tehlikede olduğunu gerçekten düşünemiyorlar. Daha önce birçok kez incindim.”

Herkes hikâyemi biliyordu. Bunun olmasını hiç istememiştim ama acılarım beni isteğim dışında halka yansıtılmıştı. *Şantaj yoluyla gizlenen şeylerin halka açık itirafı.*

“Birini tekrar sevmek benim için uzak bir ihtimaldi,” dedim, elimi göğsünde gezdiriyordum. Kalbi, benim kalbimin ritmini

sakinleştirecek bir ritimle avuçlarımin altında atana kadar bekledim. “Böyle bir şeyi kabul edebileceğimden bile emin değildim.”

Sesim giderek kısılırken gözyaşlarımı tutamıyordum. Onlar gözlerimin kenarlarından, ruhumun köşelerinden sızıyordu. August’a baktığımda beni her zaman olduğu gibi güzel gören gözlerinde yaşların biriktiğini gördüm. Benim fırtına bulutu gözlerle sahip prensim.

“Bazı insanlar ruh eşi denen şeye inanmazlar,” dedim. “Nasıl olurdu da kocaman dünyada senin için tek bir kişi olurdu? Ancak biliyorum ki ruh eşim de hayat denen bu yolda, yanında yürüyebileceğim tek kişi de sensin, August. Ne olmana ihtiyacım varsa o oldun, ne olmana izin verdiysem o oldun. Bana sadece izin verdiğim kadar yaklaştın ancak her zaman daha fazlasını istediğini bildiğimden emin oldun. Sen ve ben, biz, daha fazlası olmayı hak ettik.”

Akan gözyaşlarımin ıslattığı yüzümdeki gülümsemem genişledi.

“Şimdi biz daha fazlasıyız, biz bir takımız...” Parmaklarımı onunkilere doladım ve gözyaşlarımı kurutmak üzere burnumu çekerken bundan sonra yapacağım şey için içim sevinçle doldu. “Bugün yalnızca şu an ettiğimiz yeminlerden ibaret değil. Biliyorsun ki, ben tüm paket teklifim.”

August yakışıklı yüzündeki gülümsemeyle başını salladı. Kaşlarını hafifçe çatmıştı, bu konuşmanın nereye gittiğini merak ediyordu. Lo’nun önünde duran Sarai’ye baktım. Koyu renk saçlarıyla kontrast oluşturan beyaz gözbebekleriyle yanıma geliyordu. Prensikle benim aramda durarak elimi tuttu.

“Onu kendi çocuğun gibi sevdiğini biliyorum,” dedim yumuşak bir sesle, August’un gözyaşlarını yutmaya çalıştığını izlerken. Başını salladı, elleriyle Sarai’nin saçlarını okşarken, ona şefkatli bir gülümseme sundu. “Bunun düğünden önce resmiyete dökülmesini ne kadar istediğini biliyorum. Ancak ben edilmesi gereken tüm yeminlerin bugün edilmesini istedim.”

* Teklif veya aday kabulünün bir diğerinin kabulüne dayandırılması. Karakter bu kısımda kendisine ve kızına atıfta bulunmuştur. –ç.n.

August'un her gün beni sürekli rahatsız ettiği evlat edinme belgeleri ile öne çıkan Jared'a başımla küçük bir selam verdim. Bu belgeleri bu an için saklamıştım. Yüzüne yayılan şaşkınlık ifadesiyle bir müddet donup kalan August elimdeki evrakları meraklı gözlerle süzüyordu. Onların ne olduğunu anladığında, yüzü mutlulukla aydınlanırken tüm kahkahası kilisenin duvarlarında yakılandı. Onun kahkahası şimdiye kadar duyduğum en mutlu sestti.

Tören kusursuz bir şekilde planlanmış bir tören değildi, her şey doğaçlama bir şekilde ilerliyordu. İşlemleri tamamlayıp tüm noktalı yerleri imzalarken bile kilise oldukça sessizdi. İnsanlar, bizi beklerken boğazlarını temizliyorlardı. Umurumuzda değildi. Bu bizim günümüzdü. Bunun için biz savaşmıştık. Bunun için her şeyi riske atmıştık ve acelemiz yoktu. Evrakları imzalama işimiz bittiğinde salondan alkış sesleri yükseldi. Bir koluyla belimi saran August, diğer koluyla da Sarai'yi kucakladı. Alnını Sarai'nin minik alnına dayadı, kalabalığa aldırış etmeden gözlerindeki yaşların yanaklarından süzülmesine izin verdi.

"Prenses," diye fısıldadı August. Gülümsüyordu.

"Babacığım," diye aynı fısıltıyla karşılık verdi, Sarai.

Sürekli akan gözyaşlarımı boşu boşuna yüzümden siliyordum. Makyajım çoktan mahvolmuş olmalıydı. Hatta başımdaki taç bile artık biraz eğri duruyordu. Kollarımın altı terlemeye başlamıştı. Ancak bunların hiçbirisi benim umurumda değildi. August'la bizim yolumuz da böyleydi, dağınık, zor ve alışılmadık. Birlikte olabilmek için tüm kuralları yıkmıştık ve şimdi kendi yolumuzu çiziyorduk.

Peder törenin bir sonraki aşamasına geçmemiz için boğazını temizleyerek bizi uyardı. August isteksiz bir şekilde Sarai'yi yere bıraktığında Lotus onu tekrar yanına aldı. Tekrar mihrapta yalnızca ikimiz kalmıştık, yoğun ve aç bir şekilde dudaklarımı ele geçirdiğinde sanki göğsümde başlayıp tüm vücudumda patlayan bir bombayı da harekete geçirmişti. Dilinin her hamlesini karşılamak için daha dik durdum, ikimiz de inleyerek

bedenlerimizi birbirimize yaklaştırıyorduk. Bu uygunsuz bir öpücüktü. Yersizdi ve kesinlikle zamanı değildi. Yine de şimdiye dek olan yolculuğumuz düşünüldüğünde, bizim için uygun olan öpücük de tam olarak buydu. Parmaklarımı saçlarına geçirdim, pederin bizi aceleyle karı koca ilan ettiğinin ve tezahürat yapan kalabalığın belli belirsiz farkındaydım. Öpücüğümüz hâlâ devam ediyor, tadına baktığımız her gözyaşıyla birlikte yavaşlıyordu.

August uzaklaştığında birbirimize bakıp güldük. Bu anı ölene kadar saklamak istiyordum. Onun gözlerindeki bakışı. Ailemizin ve arkadaşlarımızın alkışlarını. Kızımın yüzündeki sevinci. Sanki bir daha böyle bir an yaşamayacakmışım gibi her şeyin tadını çıkarmak istiyordum. Hayır, yaşayacağımı biliyordum.

August'la birlikte, bunun gibi bir ömür boyu yetecek kadar anımız olacaktı.

BLOCK SHOT

JARED

Testesteron ve otorite.

Hava her ikisiyle de yoğun bir şekilde doluydu.

Ayrıca gözlemlediğim kadarıyla tüm sosyoekonomik engelleri aşan bu uyuşturucu herkes içindi. Her sınıftan insanın kullandığı türden bir uyuşturucuydu. Aşırı büyük vakıf fonu olan zengin veletlerin oluşturduğu bu küçük topluluk bile, odanın ortasındaki büyük masanın üzerine attığım bir poşet kenevirden çekerek havaya üflüyordu.

“Dostum, bu mal gerçekten harika,” dedi Benton Carter, eliyle kendi için sardığı esrarı bana uzatarak. “Biraz ister misin? Sonuçta sen getirdin.”

“Yani diyorsun ki bu lanet malı bin bir zorlukla bulup getirdim,” dedim sadece onun duyabileceği ses tonuyla. “Prescott’ın emrine amade süs köpeği olmaktan bıktım.”

Masanın başındakilerin bakışı, William Prescott’ın solgun yüzünde kalıcı bir dövme gibi duran o kendini beğenmiş gülümsemeyi yine yüzüne takındığını doğruluyordu. Bir kanca

gibi üzerime geçirdiği bakışlarıyla sigarasını tuttuğu elini bana yöneltmişti.

Bent'e döndü. "Bana o başparmağını koparıp neresine sokmak istediğimi sorsana."

"İçeride bu şekilde davranamazsın, Foster." Bent başını sallayarak söylediğim şey karşısında dudağının kenarına önlenemez bir sırtış yerleştirdi. Onun da Prescott pisliğine en az benim kadar tahammülü yoktu. "Prescott, bu topluluğun başkam ve buraya girip girmemen onun iki dudağının arasına bakar."

Bent bana Yale'in Kafatası ve Kemikler'i gibi bir birlik olan Gurur'dan bahsettiğinde, geleceğim için yapacağım en doğru şeyin, bu birliğe katılmak olduğunu düşünmüştüm. Bu birlik, iş ve eğlence hayatında birbirlerini kollayan, nüfuzunu çevresi sayesinde kazanmış soyluların katılabildiği sosyal bir topluluktur. Sadece Sarmaşık Ligi'ndeki okullarda ve bizimki gibi en seçkin özel okullar olan Kerrington Koleji'nde şubeleri vardı. Kabul sadece "kan ve bağ" ile olurdu. Ya bir aile üyesinin mirasçısı olarak buraya girerdiniz ya da üyelere biri size kefil olduğu için girerdiniz. Ailesi dört kuşaktır Gurur'a bağlı olan Bent, bana girmem için kefil olacağını söylediğinde bu bana harika bir fikir gibi görünmüştü. Benim gibi hırslı biri için bu Tanrı'nın bir lütfü gibiydi. Aylarca birlik başkanın emirlerini yere getirdikten sonra bu Tanrı lütfunun ağzının ortasına sağlam bir yumruk geçirmeye hazırdım.

"Dostum, neredeyse girmek üzeresin," diye fısıldadı Bent. Masanın etrafında hâlâ sigara içki içen ve birbirlerini etkilemek için poz kesen diğer üyelere kaçamak bir bakış attı. "Eğer Prescott'ın sana vereceği son görevi de yerine getirirsen giriş ayinini tamamlamış olacaksın."

"Son görevlerin neredeyse ölümle sonuçlandığını hatırlatmak isterim, Bent."

"Endişelenme, o kadar kötü olmayacak..." Bent bana değil, masaya bakıyordu. "Sadece sana son görevin ne olduğunu söylediğinde kendini kaybetme, sonrası kolay ve bam, artık içerdesin."

Prescott'ın bana şimdiye kadar yaptırdığı çılgınlıklara bakılırsa, bu son görev şey her şey olabilirdi. Bir profesörün ofisine girip dizüstü bilgisayarını ve sınav sorularını çalmıştım. Prescott ailesinin yadigârını almak için bir mezarı kazmıştım, hatta kampüs kulesindeki çanı bile sökmüştüm. Henüz tüm saçlarımı kazımdan bahsetmemiştim bile. Bunların sözde kardeşlik ve karakterle ne alakası vardı, hiçbir fikrim yoktu. Sanırım Prescott yüzüne her gülümsediğimde zihnimin içinde onu terslediğimi biliyordu, bu yüzden benim için en riskli ve en saçma görevleri arıyordu. Buraya girebilmesi için yalnızca doğru ailede olması yeterliydi. Benim bakış açıma göre, babasının parası ve Gurur'un kardeşlik bağlantılarının doğal avantajları olmadan, başarılı olma olasılığı en düşük olan kişi oydu. İyi bir günde sözde sürünün en itaatkâr aslanı ben değildim; üç ay boyunca içeri girebilmek için söyledikleri her şeyi yapmıştım ve artık patlama noktasının kıyılarında geziyordum.

“Benden ne yapmamı istiyorsa umarım bunu çabucak yapar ve gün içinde yapıp bitirmemi istemez.” Saatime baktım. “Kampüsteki çalışma gurubumun başlamasına bir saatten az bir süre kaldı.”

Bent dışarı soluduğu duman bulutunun altında bana bakıp, “Grup mu? Yoksa bir kız mı?” diye sordu.

Kaskatı kesilip kaşlarımı çatarak sessizce neyi ima etmeye çalıştığını sordum. Benim için kim olduğunu biliyordu. Prescott Hall'un dumanla dolu bodrum katındaki topluluğun üyesi olabilirdi, ben de sadece bir aday olabilirdim. Ancak hepsinden öte o hâlâ benim için birinci sınıf oryantasyonunda tanıştığım sırık oğlandı. O zamandan beri aramız iyiydi ve onun en mahrem, utanç verici sırlarını saklıyordum.

Yüzüme yerleşen bomboş bir ifadeyle, elimde duran yakmadığım bir esrarla oynuyordum. “Ne kızı?”

Dumanı tüten sigarasından bir firt çekmeden önce yüzünde isteksizlik ve sadakat arasında bir savaş vardı.

“Bana bak, Prescott kütüphanede ders çalışmadığını biliyor.” Kelimeler Bent'in ağzının zar zor açılan ve zorlukla hareket eden bir köşesinden kayıyordu. “Çamaşırhanede ders çalıştığını biliyor.”

Esrar çekse de yüzü ve gözleri oldukça kendindeydi. “Banner’ı biliyor.”

Banner Morales’tan bahsedilince etrafımdaki hava aniden buz kesti ve midemi bulandıran bir koku ile kaplandı. *Uzun, kalın kirpiklerle çevrilmiş, dipsiz espresso rengi gözler. Çikolata ve kızıl güllerle bezenmiş dolgun dudaklar. Çıkık elmacık kemikleri ve sağ tarafında bir gamze. Tam yedi çille özenle bezenen cesur bir burun.* Zihnimdeki görüntüyü temizlemek için gözlerimi kırıştıtararak en iyi arkadaşımın endişeli ifadesine odaklandım.

“Onun bununla ne ilgisi var, Bent?” Sesimi yüzeye çıkmaya çalışan duygulardan arındırdım. “O benim sadece çalışma arkadaşım.”

Bent başını yana eğerek bana bilmiş bir bakış attı. “Foster, hadi ama. Karşında duran kişi benim.”

Banner hakkında kimseyle konuşmuyordum. Onu nasıl hiç durmadan düşündüğümü. Ufacık bir çaba bile göstermeden beni nasıl güldürdüğünü. Şampuanını kokladığımda aletimin nasıl sertleştiğini. Tüm bunlar acımasızca azarlanmam için yeterli şeylerdi, bu yüzden hayır, Bent dışında kimseyle Banner hakkında konuşmayı düşünmemiştim bile. Ona anlattığım şeylerde çok fazla detay ve derinlik yoktu. Boş bir yüz ifadesi takınarak dudaklarımı çizgi hâline getirdim.

“Dostum, önemli bir şey değil,” diye cevap verdim. “Evet, şey,

“Benton. Adayla kendi aranızda ne fısıldaşıyorsunuz öyle?” Prescott masanın diğer ucundan sataştı. “Belki kardeşlerinle de paylaşmak istersin.”

Soruyu Bent’e yöneltse de gözlerini tıpkı benim yaptığım gibi başka tarafa çevirmedi.

“Hiçbir şey,” dedi Bent kolayca. Sigarasını ağzına alıp konuşmaya devam etti. “Finaller.”

“Ah, doğru, finaller,” dedi Prescott. “Başvurusunda adayımızın yüksek onur derecesine sahip olduğu yazıyordu, şimdi hatırladım.”

“Henüz değil,” diye hatırlattım ona. “Kalan bir dönemim daha var.”

Prescott’ın bana verdiği onca saçma sapan iş ve uğraş yüzünden not ortalamamın düşmemesi bir mucizeydi.

“Yine de olacak,” diye cevap verdi. Gülümsemesi, buz mavisi gözlerinden yalnızca bir iki derece daha sıcaktı. “Sen zeki bir çocuksun. Buraya burslu olarak gelmiştin, değil mi?”

Üstü kapalı bir ima. Başka türlü Kerrington’ın masraflarını nasıl karşılayabilirdim ki? Bu doğruydı. Babam ordudan emekliydi, üvey annem de öğretmendi. Ben bu adamların büyürken sahip oldukları lükslerle büyümemiştim.

Ancak bir gün onların hepsine sahip olacaktım. Bu şımarık veletlerin aksine, hazırda konmak yerine, kendi çabalarımla elde edecektim. Tüm bunlar aklımdan geçerken Prescott’la birbirimize baktık, ne sözcüklerimizi ne de düşüncelerimizi birbirimize sunduk. Bent, Prescott’ın Banner’ı “bildiğini” söylemişti. Bunun altından iyi bir şey çıkmayacağına emindim. Son kabul görevinin ne olduğunu merak ediyordum ve Banner’la ilgisi olmasa iyi olurdu. Gelecekte, bana iyi kapılar açacak, gizli bir birliğe katılmak için yaptığım aptalca şeyleri bilse bana gülerdi. Banner kestirme yollardan gitmeyi asla tercih etmez, ulaşacağı hedefe hızlıca varmanın yollarını aramazdı. O zaten hızlı bir yoldu. Tanrı aşkına, o kızın Mansa Sertifikası* vardı.

Onunla ilgili beni etkileyen ilk şey zekâsıydı. Bir keresinde Münazara ve Topluluk Önünde Konuşma dersinde karşı karşıya gelmiştik. Detaylara gerek yoktu, her tezimi yerle bir edip, onun tezine karşı sunduğum antitezlerin hepsini birer birer parçalamıştı.

O gün aletim o kadar sertleşmişti ki yerime kadar zar zor yürüyebilmişim.

“Giriş ayını için son göreve hazır mısın?” Prescott soruyu ne yazık ki hâlâ burada olduğumu hatırlatarak sormuştu.

“Elbette.”

Prescott’la ne kadar az konuşursanız o kadar iyiydi. İstismar edebileceği ya da parmağında oynatabileceği her kelimeyi emen bir parazit gibiydi.

“Şimdiye kadar bütün görevleri tamamladın,” dedi Prescott. “Senden son ayın için şişman bir kızı becermeni istiyorum.”

Şaşkınlık, sözlerinin etrafına saçılan bir buhar gibi etrafa yayıldı. Aslında bu tam olarak doğru değildi çünkü masada şaşkın

* Uluslar arası yüksek IQ sertifikası. -ç.n.

görünen tek kişi bendim. Masadaki diğer tüm yüzler heyecan, rahatsızlık, merak ya da bu üçünün birbirine karıştığı duygularla etrafa bakınıyordu. Herkes cevabımı beklerken Bent bile kayıtsızca beni izliyordu.

Sabırsız yüzlerin beklemek için zamanı yoktu.

“Bu da ne demek oluyor?” Kaşlarım çatılırken yüzümün kızarmasına engel olmadım. “Ne yani, benden rastgele şişman bir kızı becermemi mi istiyorsun? Neden böyle bir şey istediğini anlamıyorum.”

“Rastgele bir kızı değil,” diye lafımı kesti, Prescott. “Banner Morales.”

Öfke ayaklarımın dibinde küçük bir alev topu oluştururken, bacaklarımdan tüm bedenime doğru tırmanıyordu. Kalbim, göğsümde alev alıp canımı yakana kadar kül olan bir kömür yığını gibiydi. Bacası olmayan bir sobaydım.

“Anlamıyorum.” Sesim, içimde kükreyen duyguları saklamayan aldatıcı bir sessizliğe düşüyordu.

“Sana şişman bir kızı becermen gerektiğini söyledim,” diye yineledi Prescott, yüzü okunmaz bir maske olsa da canlı, acımasız mavi gözleri her şeyi anlatıyordu. “Banner Morales.”

Şimdiye dek bir çok davranışını tolere etmişim. Eğer değer verdiğim birkaç insandan birine karşı bu kadar aşağılayıcı olmamış olsaydı son meydan okumanın zaten yapmaya niyetlendiğim bir şey olmasının ironisini takdir edebilirdim. Eğer bunun onu incitmeyeceğini bilseydim.

“Bunu yapmayacağım.”

En azından onu becereceksem bu yalnızca Banner ve kendim için olacaktı.

“Ayrıca o şişman değil,” diye çıkıştım.

Prescott’ın aniden çınlayan kahkahası, sadece ikimizin bozduğu sessiz ortamda yankılandı.

“Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, biraz güzelleme yapıp balık etli diyebiliriz, Foster.” Ağzı gerilerek buzdan bir gülümsemeye dönüştü. “Her iki şekilde de onu becermen gerekiyor, aksi takdirde topluluğa katılamazsın.”

En sonunda mantığım ve soğukkanlılığım galip geldiğinde amacını anlayabildim. Prescott bir şekilde Banner'ı küçük düşürmek istiyordu ve bunu yaparken de kullanmak istediği kişi bendim.

“Alacağın tek becerme, Prescott,” diye gürledim. “Kendi kendini becermen olacak.”

Bent arkamdan inledi, masanın etrafında toplanmış olan diğer balmumu zombilerin aksine onun hayatta olduğuna dair ilk işaret gelmişti.

“Foster,” diye tısladı, dirseğimin arkasında duran Bent. “Tek yapman gereken...”

“Kapa çeneni, Bent.” Ona doğru bir bakış fırlattım. “Bunu isteyeceğini biliyor muydun?”

“Tanrı aşkına, Foster,” diye çıkıştı masanın başındaki koltukta oturan Prescott. “Kafasına bir poşet geçirip masaya yatırman yeterli. Dikkat et de üstüne çıkıp seni ezmesin. Zaten sen farkına varmadan her şey bitmiş olur.”

Aniden ayağa kalkarken ittiğim sandalyem arkamda düşüp yere çakıldı. Sözleri havayı henüz daha yeni kirletmiş olmasına rağmen ben çoktan dibinde bitmiştim. Kollarından birini arkasına büküp yüzünü masaya yapıştırdım.

Masanın etrafında oturanlar homurdanırken, o öksürerek cılız bir sesle itiraz etti. İçlerinden herhangi birinin sevmedikleri bu orospu çocuğunu savunma ihtiyacı hissetmesi ihtimaline hazır bir şekilde, meydan okuyan bakışlarımı masanın etrafında gezdirdim. Gözlerindeki gurur muydu? Sikimde bile değildi. Bu adamlar aslan falan değildi. Bu adamlar yalnızca Prescott'ı takip eden, söyledikleri her şekilde sürünen varlıklardı.

“Hata yapıyorsun, Foster,” diye bağırdı Prescott, kolunu ve başını tutuşumu gevşetmek için boşuna çabalıyordu. “Bu birliği bundan sonra yalnızca rüyada görürsün, bok herif.”

“Seni küçük aletli orospu çocuğu,” diye hırladım. “Sence hâlâ, senin zavallı ağaç kulübende olmak istiyor gibi bir hâlim mi var?”

Kolunu sıkıca kavrayıp yüz hatlarında var olan rahatsızlığını memnuniyetle izledim.

“Az önce sadece kardeşlik maskesi taktığınız bu boktan birliğe başvuru teklifimi çekmedim,” diye kulağına fısıldadım. “Banner’ı herhangi bir şekilde rahatsız ettiğini ya da incittiğini duyarsam, seni kendi kemerinle döver ve dişlerini boğazından aşağı dökerim.”

Onu bırakır bırakmaz kalkarak bana döndü, bana o kadar yaklaşmıştı ki burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Bira kokulu nefesi bizi ayıran küçük boşluğa doldu. Geri adım atmadan, benim öfkemle onunkinin gergin havada boğuşmasına izin verdim.

“Hadi, durma,” diye fısıldadım, yumruklarım sıkılı yanlarımda hazır beklerken. “Seni onların önünde dövmekten büyük memnuniyet duyarım.”

“Bunun için pişman olacaksın,” dedi, yüzünün masaya bastırıldığını kısmı kızarmıştı. “Sana sonsuza kadar fayda sağlayacak olan hayatının fırsatını tepiyorsun. O şişko buna değer mi?”

Kendimi öfkelenmek yerine gülümsemeye zorladım.

“Bu zamana kadar sahip olduğum her şeyi kendi emeklerimle kazandım.” Umursamazca omuz silktim. “Benden uzak durman senin yararına olur. Yeni yetme bir veletten başka bir şey değilsin, hâlâ annenin dizinin dibinde oturmaya devam ediyorsun. Umarım son birkaç yılda hakkımda öğrenmen gereken en önemli şeyi öğrenmişsindir. Asla pes etmeyen bir orospu çocuğuyum ve amacıma ulaşmak için ne yapmam gerekiyorsa yaparım. Banner Morales’a bulaştığını duyarsam, seni yere sererim.”

Sözlerimin ağırlığını ve gerçekliğini hissetmesi için bakışlarımı bir süre daha üzerinde tuttum.

“Bu bir yemin, Prescott.”

Cevap beklemeden kirli çamaşırlarımı tıkaştırdığım poşeti ve sırt çantamı aldım, en iyi arkadaşım da dahil olmak üzere masanın etrafında toplanmış şaşkın yüzleri görmezden gelerek bodrum katındaki merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Prescott Hall’un dışında durup soğuk ve canlandırıcı kış havasını içime çektiğimde olanların farkına ancak varabiliyordum. Az önce hayatımın son üç ayım klozete atıp üzerine sifonu çekmiştim. Uyuşturucu, içki getirmek, tehlikeli, imkânsız görevleri tamamlamak, yasaları

çiğnemek ve genel olarak bu pisliğe boyun eğen bir süs köpeği olmak için kendimi zorlamak... Bunların hepsi boşa gitmişti.

Geçen hafta, porno yıldızı gibi görünen ve durmadan tavşan gibi sikişmek isteyen kız arkadaşım Cindy'den bile ayrılmıştım.

Hepsi gitmişti. Puff. Bir hiç uğruna. Hayır, bir hiç uğruna değildi. Banner içindi.

Ondan hoşlandığımı bile bilmeyen bir kız içindi. Hiç öpmediğim biri için.

"Lanet olsun, o da neydi öyle, Foster."

Ön merdivenlerden inerken Bent'in öfkeli sorusu sırtıma tokat gibi çarptı.

Birkaç basamak aşağısında dururken onunla yüzleşmek için döndüm.

"Aslında ilk olarak senin kıçımı tekmelemeliydim." Sesim sakın olsa da gözlerimdeki öfkeyi görünce ciddiyetimin farkına vardı.

"Her şeyi mahvettin." Bent dişlerini sıkarak endişeyle başını salladı. "O zaten becermek istediğin bir kızdı. Yapman gereken tek şey sessizce kabul etmekti."

Başımı eğdim, ağzımızdan ve burnumuzdan çıkan soğuk hava dumanlarının arasından onu incelemeye başladım.

"Ne istediğim hakkında hiçbir bok bilmiyorsun."

"Seni dört yıldır tanımam ve başka hiçbir kızdan bu kadar hoşlandığımı görmemem dışında mı?" Ağzının sert çizgisi hafiften kasıldı.

"Hoşlandığım falan yok." Sözlerim benim kulaklarıma bile savunmacı tonda çıkıyordu.

"Onun hakkında, Cindy hakkında konuştuğundan daha çok konuşuyorsun. Cindy'yi hatırlıyor musun, dostum? Şu aletini yalamak için yanıp tutuşan hatundan bahsediyorum. Sevgilin olan. Yine de ağzından çıkan şey; Banner'ın bir dâhi olduğu. Banner'ın bugün münazara dersinde kıçımı tekmelediği. Banner'ın çift ana dal yaptığı. Banner'ın bir sürü dil konuşabildiği. Banner, Banner, Banner."

"Bu arada Cindy, eski sevgilim," diye düzelttim sırtarak. Sanırım Banner hakkında düşündüğümünden fazla konuşmuş olmalıydım.